ဂျာတိပါဠိတော်နိဿယ။

(၁-ကျမ်းပါတ်)

၁-အာပဏ္ဏကဇာတ်။

နမောတဿဘဂဝတောအရဟတောသမ္မာသမ္ဗုद्ध ဿ။

(၁) ၍အာပဏ္ဏကဇာတ်ခမ္ဘဒေသနာကိုသဗ္ဗညုရှင်တော်ဘုရားသည် သါဝတ္ထိပြည်ကိုဆွမ်းခံအမှီပြု၍ဇေတဝန်ကျောင်းကြီးဌိတနေတော်မူစဉ် ကျောင်းကြီးဒါယကာ အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကုန်သော ငါးရာသောတိတ္ထိတပည့်တို့ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူသည်။

အ-ပဏ္ဏက် ဌာန-မေကေ၊ ဒုတိယံ အာဟု တက္ကိကာ။
ဇေ-ဒဿာယ မေဓာဝိ၊ တံ ဂဏ္ဍေယျ အ-ပဏ္ဏကံ။ ၁ ။

(၁) ဂဟပတိ၊အနာထပိဏ်သူဌေး။ကော၊ဘုရားလောင်းအကြီးအကဲ ရှိကုန်သောအမျိုကုန်သောပညာရှိကုန်သင့်တို့သည်။ အပဏ္ဏကံ၊စင်စစ်စီးပွါးချမ်းသာကိုဆောင်တတ်သည့်၏အဖြစ်ကြောင့် မမျှတ်မယွင်းဆင်းရဲခြင်းမှထွက်မြောက်စေတတ်သော။ ဌာနံ၊အကြောင်းကို။ဂဏ္ဍေ သု၊ယူကုန်ပြီ။ ယေပန၊အကြင်အမြော်အမြင်နည်းကုန်သော ဝှည်းကုန်သည့် ရိုက်အကြီးအမှုးရှိကုန်သော သူတို့သည်ကား။ တက္ကိကာ၊မိစ္ဆာဝိတက်ဖြင့်အချက်မကျကြီ ဆ၍ယူတတ်ကုန်သည်။ အာဟု၊ဖြစ်ကုန်ပြီ။ တေမ

☞ အစဂဏန်းကား၊ဇာတ်စဉ်နံပါတ်အဆုံးဂဏန်းကား၊ဂါထာရေနံပါတ်။
ကမ္ဘည်းလိပ်နေသံကွင်းတွင်းရှိဂဏန်းလည်ခေါ်ဆိုတော်ဂါထာနံပါတ်ပင်တည်း။

နှုသော၊ တိုအမြော်အမြင်နည်းသောလူသည်းကုန်သည်ရိုက် အကြီးအမှုးဂ္ဂ
ကုန်သောသူတို့သည်။ ရုတိယံ၊ အပဏ္ဏကဌာနနိယျာနိကပဌမအကြောင်း
မှန်စုမြောက်ဖြစ်သော။ ဌာနံ၊ အပြစ်မကင်း ချွတ်ယွင်းမှားမှော်သောအ
နိယျာနိက ဆင်းရဲခြင်းမှမထွက်မြောက်စေတတ်သော အကြောင်းကို။
အဂ္ဂဟေသုံ၊ ယူကုန်ပြီ။ မဇေဝိ၊ ထက်မြက်သန့်ရှင်းသော ပညာရှိသော
သူသည်။ ဇေတံ၊ ထိုအပဏ္ဏက, တက္ကဂါဟအကြောင်းနှစ်ပါးတို့၌အကျိုးအ
ပြစ်ပွားစီးခြင်း ဆုတ်ယုတ်ခြင်းကို၊ အညာယ၊ ယထာဘူတပညာဖြင့်သိ
၍။ ထံ အပဏ္ဏကံ၊ ထိုစင်စစ်စီးပွါးချမ်းသာကိုဆောင်တတ်သည့်အဖြစ်
ကြောင့်မချွတ်မယွင်း ဆင်းရဲခြင်းမှ ထွက်မြောက် စေတတ်သော အ
ကြောင်းကို။ ဂဏ္ဍေယျ၊ ယူရာ၏။ ။

ထိုဂါထာ၌ သရဏဂုံသုံးပါး၊ ငါးပါးသောသိလ ပါတိမောက္ခသံဝရ
သိလ, ဣန္ဒြိယသံဝရသိလ, အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိသိလ, ပစ္စယပဋိသေवနနှင့်, ဟူ
သောအလုံးစုံသောစတုပါရိသုဒ္ဓိသိလ၊ ဣန္ဒြိယသုဂုတ္တိ၌ရတာ, ဘော
ဇနေမတ္တညုတာ, ဇာဂရိယာနုယောဂ, ဈာန်, ဝိပဿနာ, အာဘိညာဉ်, သ
မာပတ်, အရိယမဂ်, အရိယဖိုလ်ဟူသော ဤအလုံးစုံသည့် အပဏ္ဏက
ဌာနမည်၏။ ဤအပဏ္ဏက အကျင့်မည်သည်ကား၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော
ဘုရား, ပစ္စေကဗုद्ध, ဘုရားသားတော်တို့၏အကျင့်တည်း။ ခပ်သိမ်းကုန်
သောဘုရားတို့သည်အပဏ္ဏကအကျင့်ကိုသာလျှင်ကျင့်၍ မြို့ဝန်ဝိရိယ
ဖြင့်ပါရမီတို့ကိုဖြည့်ကုန်၍ ဗောဓိပင်၏အရိပ်၌ဘုရားဖြစ်ကုန်၏။ ပစ္စေ
ကဗုद्ध၀ါတို့သည် ပစ္စေကဗောဓိဉာဏ်ကို ဖြစ်စေကုန်၏။ ဘုရား သား
တော်တို့သည်လည်း သာဝကပါရမီဉာဏ်ကို သိကုန်၏။ ထို့ကြောင့်
ပညာရှိသည့်အပဏ္ဏကအကျင့်ကိုသာလျှင်ယူရာ၏။ ဤသို့မြတ်စွာဘုရား
သည်သီတင်းသည့်တို့အားသုံးပါးသောကုလသမ္ဘတ္တိတို့ကိုရင်း၊ ကာမာ
ဝစရနှင့်ပြည့်ခြောက်ထပ်ကြီးဟူသောနှစ်ဆယ်တို့၌သမ္ဘတ္တိတို့ကိုရင်းပြပြီး၍ အ
ဆုံး၌အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ်ကိုပေးတတ်သောအကျင့်သည် အ
ပဏ္ဏကအကျင့်မည်၏။ လေးပါးကုန်သောအပါယ်တို့၌ရှိရင်း၊ ငါးပါးကုန်
သော ယုတ်သော အမျိုးတို့၌ရှိရင်း ဖြစ်ခြင်းကို ပေးတတ်သော အကျင့်
သည်ပဏ္ဏကအကျင့်မည်၏ဟူ၍ အပဏ္ဏကဒေသနာကို ပြတော်မူပြီး၍
အလွန်လေးပါးကုန်သောသစ္စာတို့ကို တဆဲ့ခြောက်ပါးကုန်သော အခြင်း
အရာတို့ဖြင့်ပြတော်မူ၏။ သစ္စာလေးပါးကို ပြသည်၏အဆုံး၌ အလုံးစုံ

လည်းဖြစ်ကုန်သော ထိုငါးရာကုန်သောတိတ္ထိတို့၏တပည့်ဖြစ်ကျေးကုန်သောသိတင်းသည်တို့သည်သောတာပတ္တိဖိုလ်ရှိတည်ကုန်၏။ ။အဝိ ရဒ္ဓေါ်အပဏ္ဏကော။ ။အာဘိဓာန်။ ။ပဏ္ဏဗျဝဟာရတ္ထုတီသု။ဏ္ဍု။ ဝိရဒ္ဓဝေါဟာရေနနုပဏ္ဏာပေတိတျပဏ္ဏကော။ ။ဎင်းဒီကာ။ ။အ ပဏ္ဏကဓောတကံပဌမံ။ ။

၂-ဝဏ္ဏုပထတော်။

(၂) လူနတ်ဗြဟ္မာ၊ဆုံးမနာ၍၊သတ္ထုဝေယျာဝစ္စကိုပြု၊စောမုနိသည်၊အကိလာသုနော,အစရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၍ဝဏ္ဏုပထတောမော်ဝေဒေသနာတော်ကို သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းဌေနေတော်မူစဉ်၊ လျှောက်လွှတ်သောဝိဓိယာရှိသော တပြီးသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အ-ကိလာသုနော ဝဏ္ဏ-ပထေ ခဏန္တော၊ဥဒဏ်ကော တတ္ထ ပပံ အာပိန္ဒုံ။
ဇေါ်ရေ နိ ဝိဓိယ-ဗလု-ပပန္နော၊အ-ကိလာသု ဝိန္ဒေ ဟဒယသာ သန္တိ ။ ၂။

(၂) သိကၠဝေ၊ရဟန်းတို့။အ-ကိလာသုနော၊အပျင်းမရှိစိစိကျပ်ကျပ်အားထုတ်အပ်သောလုံ့လရှိကုန်သောတည်းကုန်သည်တို့သည်။ဝဏ္ဏ-ပထေ၊ သဲခရိုးရှိ။ ခဏန္တော၊တူးကုန်လတ်သော်။အဂ်ကော၊လူတို့၏သွားလာရာခြေအပြင်ဖြစ်သေားတတ္ထ တတ္ထိ ဝဏ္ဏပထေ၊ ထိုသဲခရိုးရှိ။ ပပံ၊ ငွေးတက်သောမျှားစွာသောရေကို။အပိန္ဒုံ၊ရကုန်ပြီ။ ဇေါ်တထာ၊ထို့အတူ။ဝိဓိယ ဗလု-ပပန္နော၊သည်းသောဝိဓိယ ကာယဗလနှင့်ပြည့်စုံသော။ အ-ကိလာသု၊အပျင်းမရှိသော။မုနိ၊ပညာရှိသောရဟန်းသည်။ဟဒယသာ၊စိတ်၏။ သန္တိ ၊ငြိမ်းသည်၏အဖြစ်ကို ပြုတတ်သော ဈာန်ဝိပဿနာပညာအာဘိညာဉ်အာရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ဟူဆိုအပ်သောအဂ္ဂီယာတို့၏တရားကို။ဝိန္ဒေ၊ ရ၏။ ။ဥဒါတိနိပါတော။ ။ပဝနော်အာပံပပ်၊မဟောဒကန္တိ အဏ္ဏော။ ။ အနောင်အာကျေ၊စပ်လေသင့်ရှိပ်။ ။ရုနိသည်၊အဂါရိယရုနိ၊အနဂါရိယရုနိ၊သေက္ခရုနိ၊အသေက္ခရုနိ၊ပဋေ္ဌကဇုဒ္ဓရုနိ၊ ရုနိရုနိဟူ၍များသော အပြားရှိ၏။ထိုရုနိတို့တွင် ရအပ်ပြီးသောဖိုလ်၊ သိအပ်ပြီးသောသာသနာရှိသောလူသည်အဂါရိယရုနိမည်၏။ ထိုသို့သောရှိသည်သာလျှင်ဖြစ်သော ရဟန်းသည် အနဂါရိယရုနိမည်၏။ သေက္ခခုနစ်ယောက်သည်

သောကွမ္ဘဏ္ဍနိမည်၏။ရဟန္တာသည်အသောကွမ္ဘဏ္ဍနိမည်၏။ပရိုကဗုဒ္ဓါသည် ပရိုကဗုဒ္ဓမ္ဘဏ္ဍနိမည်၏။ သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်ရုနိမ္ဘဏ္ဍနိမည်၏။ဤအာ ရာဒ္ဓအလုံးစုံသော ရုနိကိုယူသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့် ပညာနှင့် ပြည့်စုံ သည်၏အဖြစ်ကြောင့်ရုနိဟူ၍သိအပ်၏။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ ထိုကုန် သည်တို့သည်မယုံးမရိကုန်သည်ဖြစ်၍သဲခရိုးခွံကူးကုန်လတ်သော် ရေ ကိုရကုန်၏သို့၊ထို့အတူ၎င်းသာသနာတော်ခွဲလည်း မယုံးမရိသည်ဖြစ်၍ လုံ့လပြုသော ပညာရှိသောရဟန်းသည် ဤဗျာန်အစရှိသည် အပြားရှိ သောစိတ်၏ငြိမ်းခြင်းကိုပြုတတ်သောတရားကိုရ၏။ ရဟန်း၊သင်သည် ဥာဏ်ခွဲရေမှ၏အကျိုးငှါ လုံ့လပြု၍ ယခုအခါခွဲ ဤသို့သောဝိုရှိသောမင် ဖိုလ်ကိုပေးတတ်သော ဝန်ဆင်းရဲမှထွက်မြောက်ကြောင်းဖြစ်သော သာ သနာခွဲဝိုရိယကိုအာဘဲ့ကြောင့်လျှော့ဘိသနည်းဟူလိုသော်။ ။ဤသို့ဝမ္ဘ ဒေသနာတော်ကိုပြုပြီး၍သစ္စာလေးပါးတို့ကိုပြုတော်မူ၏။သစ္စာလေးပါး ကိုပြုတော်မူသည်၏အဆုံးခွဲလျှော့သောဝိုရိယရှိသောရဟန်းသည်ဖြတ် သောအရဟတ္တဖိုလ်ခွဲတည်လေ၏။ ။ဝဏ္ဏပ်ထောတကံဒုတိယံ။ ။

၃-သေရိဝေါဟိုဓောတ်။

(၃) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညု ဖြတ်စွာထုရားသည်။ဣုဝေစနံဝိရာဇေသိ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း ဆာဆင်အပ်သော၎င်းသေရိဝေါဟိုဓောတ်ကို၊သာဝတ္ထိပြည်ဇေတဝန် ကျောင်းကြီးခွဲနေတော်မူစဉ်၊ တယောဟ်သော လျှော့သောဝိုရိယရှိသည် သာလျှင်ဖြစ်သောရဟန်းကိုပင်အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဣုဝ စေနံ ဝိရာဇေသိ၊သ.ဒ္ဓမ္မသ နိယာမကံ။
စိရံ တွံ အနုတပ္ပေသိ၊သေရိဝါ.ယံ.ဝ ဝါဟိဓော။ ၃ ။

(၃) သေရိဝေါ၊သေရိဝအမည်ရှိသော။ အယံဝါဟိဓော၊ဤ ရွှဲကုန် သည်ရိုက်သည်။ အနုတပ္ပတိဣုဝ၊အဘန်တလဲလဲစိုးရိမ်ရ၏သို့။ ဝေ်တ ထာ၊ထို့အတူ။ တွံ၊သင်သည်။ ဣုဝ၊၎င်းသာသနာတော်ခွဲ။ သ.ဒ္ဓမ္မသ၊သူ တော်ကောင်းတရား၏။ နိယာမကံ၊ မှတ်ကြောင်း မြဲကြောင်းဖြစ်သော သောတာပတ္တိမဂ်ကို။စေစိရာဇေသိ၊ အကယ်၍ရှေ့တိယွင်းစေခဲ့။စိရံ၊အ ခါလေးမြင့်။အနုတပ္ပေသိ၊အဘန်တလဲလဲစိုးရိမ်ရလတ္တံ့။ ။အဓိပ္ပါယ်

ကား။ ရှေးဦးသေရိုဝ အမည်ရှိသော ရွှေကုန်သည်သည် အတိုးထားထိန်း ထိုက်သော ရွှေဖွက်ကိုမရ၍ ထိုရွှေဖွက်ကိုယူဆုံးသောဌာ လုံ့လကိုမပြု မူ၍ ထိုရွှေဖွက်မှယုတ်သည်ဖြစ်၍ အာဟာရ်တလဲလဲစိုးရိမ်ရ၏။ ထို့အတူ သင်သည်လည်း ဤသာသနာတော်၌စပ်သော ရွှေဖွက်နှင့်တူသောအရိ ယမဂ်ကိုထွေ့သောဝိရိယရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်မရ၍ထိုအရိယမဂ်မှ ယုတ်သည်ဖြစ်၍အာဟာရ်တလဲလဲအစဉ်စိုးရိမ်ရလတ္တံ့။ ဝိရိယကိုအကယ် ၍မလျှော့လတ္တံ့၊ ပညာရှိသော ရွှေကုန်သည်သည် ရွှေဖွက်ကိုရ၏သို့၊ ထို့ အတူ ငါ့ဘုရားသာသနာတော်၌ ကိုးပါးအပြားရှိသည်လည်းဖြစ်သော လောကုတ္တရာတရားကိုရလတ္တံ့ဟူလိုသော်။ ။ဤသို့လျှင်ထိုရဟန်းအား ဖြတ်စွာဘုရားသည် အရဟတ္တမဂ်လိုခြင့်ဒေသနာတော်၏အတွင်းကို ယူ လျက်၊ ဤခမ္ဘဒေသနာတော်ကို ပြတော်မူပြီး၍ သစ္စာလေးပါးတို့ကိုပြ တော်မူ၏။ သစ္စာကိုပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ ထွေ့သောဝိရိယရှိသော ရဟန်းသည်ဖြတ်သောအရဟတ္တမဂ်လိုခြင်းတည်း၏)။ ။သေရိုဝဇာတကံ တတိယံ။ ။

၄-ရှင်ဗုဒ္ဓသေဋ္ဌိဇာတ်။

(၄) နတ်နှင့် တကွသောလူကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောဖြတ်စွာဘုရား သည်။အပ္ပကေနဝိမေဓာဝိ၊အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ် သော ဤခမ္ဘဒေသနာကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကိုအမှီပြု၍ ဇီဝက၏ အမွေဝန် ကျောင်း၌နေတော်မူစဉ်၊ ရှင်ဗုဒ္ဓပန်ထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော် မူ၏။ ။

အပ္ပကေန ဝိ မေဓာဝိ၊ပါဘတေန ဝိစက္ခဏော။
သမုဒ္ဒေ ဘာပေတိ အတ္တာနံ၊အဏုံ အဂ္ဂိံ-ဝ သန္ဓမံ။ ၄ ။

(၄) ပဏ္ဍိတောပညာရှိသည်။ အဏု၊အနည်းငယ်သော။အဂ္ဂိ၊မီး ကို။သန္ဓမံသန္ဓမမည်သော၊နွားတံသီးလေဖြင့်မှုတ်လျက်။ မဟန္တံ၊ကြီးစွာသော။ အဂ္ဂိကွန်း၊မီးပုံကို။ ကရောတိ=ကုဝ၊ပြု၏သို့။ ဝိစက္ခဏော၊ကုန်သွယ်ခြင်း၌ ဥပါယ်အရေးအရာလိမ်မာဖြောင့်ဖြင်သော။ မေဓာဝိ၊ပညာရှိသည်။ အပ္ပ ကေနဝိ၊ အနည်းငယ်လည်းဖြစ်သော။ ပါဘတေန၊အရင်းဥစ္စာဖြင့်။ မ ဟန္တံ၊များစွာသော။ ခနဓ္ဓ၊အဝတ်အစားအတွဲ၊ဥစ္စာကိုရင်း။ ယာသဗ္ဗ၊အခြံအရံ ကိုရင်း။ ဥပ္ပါဒေတွာ၊ဖြစ်စေ၍။ တတ္ထ၊ထိုမျှားစွာသောဥစ္စာအခြံအရံ၌။

အတ္တာနုံ၊ ဝိမိကိုယ်ကို။ သရဏ္ဌာပေတိ၊ တည်စေ၏။ ။(ဤသို့မြတ်စွာဘုရား သည်ရှင်ပေန်သည်ငါ့ကိုမှီ၍ယခုအခါ၌တရားတို့၌တရားတို့ဖြင့်မြတ်သည် ၏အဖြစ်သို့ရောက်သည်သာလျှင် မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်း စည်းစိတ်တို့၌ စည်းစိတ်တို့ဖြင့်မြတ်သည်၏အဖြစ်သို့ရောက်ဘူးပြီဟု၊ ဤသို့သောနေ့သနာ တော်ဖြင့်ဘော်ပြတော်မူ၏)။ ။ရှင်ဌေးသေဋ္ဌီတောတကံစတုတ္ထံ။ ။

၅-တဏှာဂုလနာဋ္ဌိတော်။

(၅) နတ်နှင့်တကွသောလူကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား ဘုရားသည်၊ ကိ၁်အဿတိတဏှာဂုလနာဋ္ဌိကာ၊ အစဉ်ရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆါ ဆင်အပ်သော ဤတဏှာဂုလနာဋ္ဌိတောတ်ကို ဧကဝန်ကျောင်းတော်၌ နေ တော်မူစဉ်၊ လောင်ခြေယိမထေရ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ကိ၁်အဿတိ တဏှာဂုလ-နာဋ္ဌိကာ-ယံ၊ အသ္သာနု မူလာယ ဝေဒေါ ဣတိ ဣမေ ဗါရာဏသိ၁်သ-န္ဓရ-ဗါဟိရတော၊ အယ-မဿတိ တဏှာဂုလ-နာဋ္ဌိကာ။ ၅။

(၅) မဟာရောဂ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အသ္သာနုံ၊ မြင်းတို့၏။ မူလာယ၊ အတိုးဌာ။ ပဝတ္တာ၊ ဖြစ်သော။ အယံတဏှာဂုလနာဋ္ဌိကာ၊ ဤတက္ကမ်းစားသော ဆန်သည်။ ကိ၁်အဿတိ၊ အဘယ်မျှ ထိုက်သနည်း။ ဝေဒေါ၊ ဆိုလေ့။ အယံတဏှာဂုလနာဋ္ဌိကာ၊ ဤဆန်တက္ကမ်းစားသည်။ သ-န္ဓရ-ဗာဟိရတော သ-န္ဓရ-ဗာဟိရံ၊ အတွင်းအပန္နင်တကွသော။ ဗာရာဏသိ၁်၊ ဗာရာဏသိမြို့ကို။ အဿတိ၊ အကယ်ပင်ထိုက်သည်မျှနှင့်သလော။ ။(အ သ္သာနုကား၊ အရိယသာဝကာနုဒယသနုံ, ကဲ့သို့နိဂ္ဂဟိတ်ကျေ၊ ကျေသမျှကိုအ နုက်ပေးရာသော်။ ။ထိုအခါမင်းသည်ရှက်သည်ဖြစ်၍ထိုအတိုးပြုတ် သောယောကျ်ားရိုက်ကိုအတိုးပြုတ်အရာမှချထား၍ဘုရားထောင်းအား သာလျှင်အတိုးပြုတ်အရာပေး၏)။ ။တဏှာဂုလနာဋ္ဌိတောတကံပဉ္စမံ။ ။

၆-ဒေဝဓမ္မတော်။

(၆) နတ်နှင့်တကွသောလူကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဘည္ဘုမြတ် စွာဘုရားသည်၊ ဟိရိဩတ္တပ္ပသမ္ပန္နာ, အစဉ်ရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာ ဆင်အပ်သော၊ ဤဒေဝဓမ္မတောတ်ကို၊ ဧကဝန်ကျောင်းကြီး၌ နေတော်မူ

စဉ်းမထင်ရှားသောမျှားသော ဥစ္စာရှိသော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ဟိရိ-ဩတ္တပ္ပ-သမ္ပန္နာ၊သုက္ကာ-ဓမ္မ-သမာဟိတာ။
သန္တော သ-ပုရိသာ လောကေ၊ဒေဝ-ဓမ္မာ-တိ ဝုစ္စရေ။ (၆)

(၆) လောကေ၊ သတ္တလောကတွင်။ ဟိရိ-ဩတ္တပ္ပသမ္ပန္နာ၊ ကာယနု စရိုက်စသည်တို့မှ ရှက်တတ်စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာတတ်သော ဟိရိတရား,ကာယနုစရိုက်စသည်တို့မှထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့တတ်သော ဩတ္တပ္ပတရားနှင့်ပြည့်စုံကုန်သော။သုက္ကာ-ဓမ္မ-သမာဟိတာ၊ ဟိရိ,ဩတ္တပ္ပကိုအရင်းပြု၍ကျင့်အပ်ကုန်သော ကုသိုလ်တရားတို့နှင့်ပြည့်စုံကုန်သော။ သန္တော၊ ပြိပ်သက်ထိပ်မြွေသော ကိုယ်နှုတ်နှလုံးသုံးပါးအမှုရှိကုန်သော။ သ-ပုရိသာ၊ ကတညူကတဝေဒိဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ တင့်တယ်သော ယောကျ်း မြတ်တို့ကို။ဒေဝဓမ္မာ-တိ၊သမ္မာ-တိနှတ်ဥပပတ္တိနှတ်ဝိသုဒ္ဓိနှတ် ကြီးသုံးပါးတို့၏အကျင့်တရားရှိကုန်သော သူမြတ်တို့ဟူ၍။ ဝုစ္စရေ၊ဘုရားအစရှိသော အရိယာတို့ချီးမွမ်းအပ်ကုန်၏။ ။(သမ္မာ-တိနှတ်ဥပပတ္တိနှတ် ဝိသုဒ္ဓိနှတ်တို့၏အကျင့်တရားတို့သည် ဒေဝဓမ္မတို့မည်ကုန်၏။ ထိုတရားနှင့်ပြည့်စုံကုန်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း ဒေဝဓမ္မမည်ကုန်သေး၏။ ထို့ကြောင့်ဝုဋ္ဌလာဘိဌာန်ဒေသနာတော်ဖြင့် ဒေဝဓမ္မတို့ကိုပြုတော်မူလိုရကား၊သန္တော သ-ပုရိသာ လောကေ ဒေဝဓမ္မာ-တိ ဝုစ္စရေ,ဟုဟောတော်မူ၏)။ ။ဒေဝဓမ္မဇာတကံဆုံး။ ။

၇-ကဋ္ဌဝါဟနဇာတ်။

(၇) နှတ်နှင့်တကွသောလူကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောမြတ်စွာဘုရားသည်၊ဝုဏ္ဏောတျာဟံမဟာရာဇ၊ အစရှိသော၀ါထာပုန်တို့ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၍ကဋ္ဌဝါဟနဇာတ်ကို ဧတေဝန်ကျောင်းကြီး၌နေတော်မူစဉ်၊ဝါသဘာခတ္တိယကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဝုဏ္ဏော-တျာ-ဟံ မဟာ-ရာဇ၊တွံ ဝံ ပေါသ ဇနာ-ဓိပ။
အညေ ဝိ ဒေ၀ေါ ပေါသေတိ၊ကိန္တု ဒေ၀ေါ သကံ ပဇံ။ ၇ ။

(၇) ဇနာ-ဓိပ၊လူတို့ကိုအစိုးရသော။မဟာ-ရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး။ အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။တေ၊အသျှင်မင်းမြတ်၏။ ဝုဏ္ဏော၊သားတော်တည်း။

ကွဲ၊အသျှင်မင်းမြတ်သည်။ပ်၊အကျွန်ုပ်ကို။ပေါ်သ၊မွေးမြူတော်မူပါလော့။ ဒေ၀ေါ၊အသျှင်မင်းမြတ်သည်။အညေ၀ါ၊သွေးစပ်သည်မှတပါး၊သောမူး မတ်ကျေးကျွန်စသောသူတို့ကိုသော်လည်း။ပေါ်သတိ၊မွေးမြူတုံ့သေး၏။ ဒေ၀ေါ၊အသျှင်မင်းမြတ်သည်။ သက်ပမ်း၊ဖိဝိရင်သွေးထော်စစ်ဖြစ်သောအကျွန်ုပ်ကို။ကိုယ်၊အတို့မူ၍။နေ့ပေါ်သတိ၊ မွေးမြူတော်မမူလတ္တံ့အုံ့နည်း။ ။(သားမည်သည်ကား၊အတြေ့သား၊ခေတြေ့သား၊အန္တေ၀ါသိကသား၊ ဒိန္နကသားဟူ၍ ၎င်းပါးအပြားရှိ၏။ထို၎င်းပါးတို့တွင် ၎ဝ၏ ကိုယ်ကိုစွဲ၍ဖြစ်သော်သား၊သည်အတြေ့သားမည်၏။အိပ်ရာအပြင်ပယ်ထွင် အစရှိသည်တို့ကိုဖြစ်သော်သား၊သည် ခေတြေ့သား မည်၏။အထံ၌ အ တတ်သင်သော်သား၊သည် အန္တေ၀ါသိကသားမည်၏။ မွေးစားစိမ့်သော ဌာပေးအပ်သော်သား၊သည် ဒိန္နကသားမည်၏။ထို၎င်းပါးတို့တွင်၌အ ရာ၌အတြေ့သားကိုရည်၍ဟုတ္တော,ဟုဆိုသတည်း။ ။ကိုယ်,ကစ်,နှစ် ထွေရှိသည်ကား၊သင့်သည်ချည်း။ဂရဟာဒ်ရှိသောကိုယ်,ကစ်,သန္ဓေ၊ဖြင့် နေ့ပေါ်သတိ,ဟူသောအတ္ထကိုသိရသတည်း။ ကိုယ်,ဟုအ၎ကျိုစာရှိသည် ကားမသင့်)။ ။ကဠ၀ါဟနဇာတကံသတ္တမံ။ ။

၈-ဂါမဏိဇာတ်။

(၈) နတ်နှင့်တကွသောလူကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်ရှာ ဘုရားသည်၊အဝိအတရမာနာနံ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင် အပ်သော ဤဂါမဏိဇာတ်ကို၊ ဗေထဝန်ကျောင်းကြီး၌နေတော်မူစဉ်၊ ဝေဠုသောဝိဂိုယရှိသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အ၀ိ အတရမာနာနံ၊ဗဟော.သာ.ဝ သ.မိဇ္ဈတိ။
ဝိပဏ္ဏ-ဗြဟ္မ-စရိယော.ထို၊ဇေ၀ ဇာနာဟိ ဂါမဏိ။ ၈ ။

(၈) အ၀တရမာနာနံ၊ပညာရှိတို့၏အဆုံးအမ၌တည်လျက် အဆောတလျင်မပြုမူ၍မြော်ရှုထောက်လှမ်းဉာဏ်စွမ်းကူပင့်အသင့်အားဖြင့်အမှုကိုပြုကုန်သောသူတို့အား။(အ၀ိဂါ)။ဗဟော.သာ၊တောင့်တသောအာသာ၏ အကျိုးသည်။ သမိဇ္ဈတိ၀၊ ဖြည့်ရုံသည်သာ လျင်တည်း။ဂါမဏိ၊ပြည်သူ့အဓိပတိ ဂါမဏိ။ အဟံ၊ငါသည်။ဝိပဏ္ဏ-ဗြဟ္မ-စရိယော၊အကျိုးဖြစ်ပြီး၍မှည့်ပြီးကျက်ပြီးသောလေးပါးသော သုဒ္ဓိဟာ

ဝတ္ထုဟုဆိုအပ်သောမြတ်သောအကျင့်ရှိသည်။ အထွဋ်ဖြစ်ထတ်ပြီ။ ဝေဠ၊ ဤသို့။ တွံ၊ သင်သည်။ ဘာနှာဟိ၊ သိလော့။ ။(အိုဂါမဏိ၊ သင်သည်ထိုအကြောင်းကိုဤသို့သိသိလော့။ ဆရာကိုမှီ၍ အစ်ကိုတရာကိုလွန်၍ ဤကြီးစွာသောမင်းအဖြစ်သို့သင်သည်ရောဝင်၏ဟု ဝမ်းမြောက်သောစကားကို ကျူးရင့်၏)။ ။ဂါမဏိဘာတကံအဋ္ဌမံ။ ။

၉-မ္ဗဒေဝတ္ထု။

(၉) နတ်နှင့်တကွသောလူကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဥဗ္ဗာမဂ်ရွာဟာမယ္ခံ, အစ်ရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၍မ္ဗဒေဝတ်ကို၊ ဧတေဝန်ကျောင်းကြီး၌နေတော်မူစဉ်၊ မြတ်သော တောထွက်တော်မူခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ဥဗ္ဗာမ-ဂ်-ရွာဟာ မယ္ခံ၊ ဣမေ ဘောတာ ဝယော-ဟရာ။
ဒေဝ-နှတာ ပါတု-ဘူတာ၊ ပဇ္ဇဋ္ဌာ-သမယော မမ။ ၉ ။

(၉) ဘဝန္တောအမစ္စာ၊ ဣဒိုအမတ်တို့။ မယ္ခံ၊ ငါ၏။ ဣမေ ဥဗ္ဗာမဂ်ရွာဟာ၊ ဤမြတ်သောအဂ်ါဟုဆိုအပ်သော ဦးခေါင်း၌ ရောက်သောဆံတို့သည်။ ဝယော-ဟရာ၊ တတိယအဓိပ္ပာယ်သို့ ဆောင်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ပလိတာ၊ (ထည့်)။ မြို့ဝင်းပြုအပွေးပွေးပွေးပြုကုန်သည်။ ဘောတာ၊ ဖြစ်ကုန်လတ်ပြီ။ ဒေဝ-နှတာ၊ သေမင်း၏တမန်တို့သည်၊ နတ်နှင့်တူသောတမန်တို့သည်၊ ဝိသုဒ္ဓိနတ်ဖြစ်သောဘုရားလောင်း၏-စာမန်တို့သည်။ ပါတု-ဘူတာ၊ လုံ့ဒဏ်စိုက်သကဲ့သို့ဦးခေါင်း၌ထင်ရှားဖြစ်ကုန်ပြီ။ မမ၊ ငါ၏။ ပဇ္ဇဋ္ဌာသမယော၊ ရဟန်းပြုကာတန်လတ်ပြီ။ ။(မ္ဗဒေဝမင်းသည်ဤသို့ဆိုမ်ထိုနေ့၌ လျှင်မင်းအဖြစ်ကိုစွန့်၍ရသော့ရဟန်းပြု၍ထိုမ္ဗဒေဝသရက် ဥယျာဉ်၌လျှင်နေလျက်၊ အနှစ်ရှစ်သောင်းလေးထောင်ပတ်လုံးဖြိုဟ္ဘုဝိဟာရတရားလေးပါးတို့ကိုပွါးစေ၍ မယုတ်သောဈာန်၌ တည်လျက်၊ ထိုဘဝမှစတော့၍ ပြိုဟ္ဘုဝ့ပြည်၌ဖြစ်၍တဘန်ဖြိုဟ္ဘုဝ့ပြည်မှစတော့၍မိမိလာပြင်၌လျှင်နိမ်မဉ်သောမင်းဖြစ်၍ ဆုတ်နှစ်သောမိမိအနွယ်ကိုစွန့်၍၊ ထိုသရက်ဥယျာဉ်၌လျှင်ရဟန်းပြု၍ဖြိုဟ္ဘုဝိဟာရတရားတို့ကိုပွါးစေ၍တဘန်ပြိုဟ္ဘုဝ့ပြည်သို့လားဟု)။ ။ဒေဝနှတဘောတကံနဝမံ။ ။

၁၀-သုခပိဟာရိဇာတ်။

(၁၀) နတ်နှင့်တကွသောလူကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓဘုရား၏ ပြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယဉ္စအညေနရက္ခန္တိ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသုခပိဟာရိဇာတ်ကို၊ အနုပိယမြို့ကိုအမှီပြု၍ အနုပိယသရက်ဥယျာဉ်၌နေတော်မူစဉ်၊ ချမ်းသာစွာနေလေ့ရှိသောဘဒ္ဒိယမထေရ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယ-ဉ္စ အညေ နရက္ခန္တိ၊ယော စ အညေ နရက္ခတိ။
သ ဝေ ရာဇ သုခံ သေတိ၊ကာမေသု အနပေခဝါ။ ၁၀ ။

(၁၀) ရာဇာမင်းမြတ်။ယဉ္စ၊အကြောင်သူကိုလည်း။အညေ၊တပါးကုန်သော သူတို့သည်။နရက္ခန္တိ၊မစောင့်ရှောက်ရကုန်။ယော စ၊အကြောင်သူသည်လည်း။ အညေ၊တပါးကုန်သောသူတို့ကို။ နရက္ခတိ၊မစောင့်ရှောက်တတ်။ကာမေသု၊ဝတ္ထုကာမကိလေသာကာမတို့၌။အနပေခဝါ၊ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိသော။ သော၊ထိုသူသည်။ ဝေ၊စင်စစ်၊သုခံ၊ချမ်းသာစွာ။ သေတိ၊အိပ်ရ၏။ ။ (သုခံသေတိ,ဟူသောပုဒ်သည်အဦးအဖြတ်ဖြစ်သောဇာရိယာဝုတ်တပါးကိုသာလျှင်ပြသောပုဒ်တည်း။ စင်စစ်ကား၊ချမ်းသာစွာအိပ်ရကာသာလျှင်မဟုတ်သေး။ ဤသို့သဘောရှိသောပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား ချမ်းသာစွာသွားရ၏၊ချမ်းသာစွာရပ်ရ၏၊ချမ်းသာစွာထိုင်ရ၏၊ချမ်းသာစွာအိပ်ရ၏။ ဤသို့ခပ်သိမ်းသောဇာရိယာဝုတ်တို့၌ချမ်းသာသည်သာလျှင်ဖြစ်၏)။ ။
သုခပိဟာရိဇာတကံဒသမံ။ ။အပဏ္ဏကဝဂ္ဂေါ ပဌမော။ ။တာသုဒါနံ။

အပဏ္ဏကံ ဝဏ္ဏပထံ၊သေရိဝံ ဘုဇ္ဇသေဋ္ဌ စ။
တဏ္ဍုလံ ဒေဝမဇ္ဇု၊ကဠဝါဟနဂါမဏိ။
မဂ္ဂဒေဝံ ဝိဟာရိ-တိ၊ပဏ္ဍိတော ဒသ ဇာတကာ။ ။

၁၁-လက္ခဏဇာတ်။

(၁၁) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောမြတ်စွာဘုရားသည်၊ဟောတိသိလပတံ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤလက္ခဏဇာတ်ကို၊ ရာဇပြေတ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း

တော်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ဟောတိ သိလဝတံ အဂ္ဂေါ၊ပဒိသန္တာရ-ဝုတ္တိနံ။
လက္ခဏံ ပဿ အာယန္တံ၊ဥာတိ-သံဃ-ဝုရက္ခိတံ။
အထ ပဿသိ-မံ ကာဠံ၊သု-ဝိတိနံ-ဝ ဥာတိဘိ။၁၁။

(၁၁) သိလဝတံ၊ကောင်းသောအကျင့်သိလရှိကုန်သော။ပဒိသန္တာရ-ဝုတ္တိနံ၊ဓမ္မ ပဒိသန္တာရ,အာမိသ ပဒိသန္တာရ, ဟူသော ဖြစ်ခြင်းရှိကုန်သော သူတို့အား။အဂ္ဂေါ၊အစီးအပွါးသည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ ဥာတိ-သံဃ-ဝုရက္ခိတံ၊ ဆွေမျိုးအပေါင်း ခြံရံလျက်။ အာယန္တံ၊ လာလတ်သော။ လက္ခဏံ၊လက္ခဏာကို။ပဿ၊ ရှုလော့။ အထ၊ထိုသို့မဟုတ်။ဥာတိဘိ၊ဆွေမျိုးအပေါင်းတို့မှ။သုဝိတိနံ-ဝ၊အလွန်ပျက်စီးဆုတ်ယုတ်သည်ဖြစ်၍လျှင်။ ဧကော၊ တကောင်ထီးတည်း။ အာယန္တံ၊လာသော။ ကာဠံ၊ဤကာဠမည်သောသမင်ကို။ပဿသိ၊ရှုလော့။ ။(ဤဂါထာ၌မကောင်းသည့်မှကြဉ်စေခြင်း အာဆုံးအမ၏အစွမ်းအားဖြင့်ဓမ္မပဒိသန္တာရကိုသိအပ်၏။ ကျက်စားရာသို့သွားခြင်း၊ နာသူတို့အားလုပ်ကျွေးခြင်း၊တရားနှင့်လျော်စွာစောင့်ရှောက်ခြင်း၏ အစွမ်းဖြင့် အာမိသပဒိသန္တာရကို သိအပ်၏။ ဤနှစ်ပါးသော ပဒိသန္တာရ၌ တည်ကုန်သောကောင်းသော အကျင့်နှင့်ပြည့်စုံကုန်သော ပညာရှိတို့အား အစီးအပွါး မည်သည်ဖြစ်၏၊ ဆိုလိုသည်)။ ။လက္ခဏာတော်ပဌမ။ ။

၁၂–နိဂြောဓတော်။

(၁၂) နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ နိဂြောဓပေါ သောဝေယျ,အစရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤနိဂြောဓတော်ကို၊ သာဝတ္ထိပြည့်ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ နေတော်မူစဉ်၊ကုမာရကဿပမထေရ်၏အမိကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

နိဂြောဓ-ပေါ သောဝေယျ၊နဿ သာခ-ရုပသံ-ဝသော။
နိဂြောဓတ္ထိ' မတံ သေယျော၊ယဿ ဗ္ဗေ သာခတ္ထိ ဒိဋ္ဌိတံ။၁၂။

(၁၂) ဗုဒ္ဓ၊ချစ်သား။ နိုဂြောဓ-မေဝ၊နိုဂြောဓသမင်ကိုသာလျှင်။ဟိ တကာမော၊အစ်မီးအပွားကိုလိုသောသူသည်။သေဝေယျ၊ခိုဝဲရာ၏။ သာ ခံ၊သာခသမင်ကို။ နဥပသံဝေ၊မခိုဝဲရာ။ နိုဂြောဓတို့၊နိုဂြောဓသမင် မင်း၏ခြေရင်းခို။မတံ၊သေခြင်းသည်လည်း။သေယျာ၊ကောင်းမြတ်၏။ သာခတို့၊သာခသမင်မင်း၏ထံခို။ဓိ၊ဝိတံ၊ အသက်ရှင်ခြင်းသည်။ ယဉ္စေ သေယျာနသေယျာ၊ မမြတ်။ ။ယဉ္စေ,ကား ပဒို့သေဒ္ဓံ့ရှိသောနိ ပါတ်ဝုန်။သေယျာဃည်း လိုင်သုံးပါးခို့ပင်ထင်သည်။ ။ဓမ္မေနအလာ ဘောယော၊ယောစ လာဘော အဓမ္မိကော။ အလာဘောဓမ္မိကောသေ ယျော၊ယဉ္စေလာဘောအဓမ္မိကော။ ။ဒုမ္မေဓေဟိပသံသာစ၊ဝိညူဟိ ဂရဟာစယာ။ဝိညူဟိ ဂရဟာသေယျာ၊ယဉ္စေဗာလပသံသနာ။ ။ သဒ္ဓနိတိဤသို့စသည်မျှားစွာသောင်၏။သာခတို့ခို့နိုဂ္ဂဟိတ်ကျေသည်)။ ။ နိုဂြောဓစာတကံဒုတိယံ။ ။

၁၃-ကဏ္ဍိစာတ်။

(၁၃) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဓိရတ္ထု၊ကဏ္ဍိနံသလ္လံ, အစရှိသော ဂါထာ ဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ကဏ္ဍိဂါတ်ကို၊ဧတေဝန်ကျောင်းကြီး ၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊မယားဟောင်းသည်ဖြားယောင်းအပ်သော ရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဓိ-ရတ္ထု၊ ကဏ္ဍိနံ သလ္လံ၊ဝုဏိသံ ဂါ-ဝေဓိနံ။
ဓိ-ရတ္ထု၊ တံ ဇန-ပဒံ၊ယတ္ထိ-ဏ္ဍိ-ပရိဏာသိကာ။
တေ စာပိ ဓိက္ကိတာ သတ္ထာ၊ယေ ဇုဏ္ဍိနံ ဝသံ ဂတာ။(၁၃)

(၁၃) ဘဝန္တော၊ တောတောင်စောင့်တတ် အသျှင်နတ်တို့။ လော ကော၊လူ့ရွာ၌။ သလ္လံ၊ရူးဝင်တတ်သော။ ကဏ္ဍိနံ၊ဖြားရှိထသော။(သလ္လံ ကားကဏ္ဍ၏ ဝိသေသနတည်း။ကဏ္ဍိ၏ ဝိသေသနမဟုတ်။ယထာရှုပေ သည်အခါ၌၏ဝိသေသနဖြစ်၏သို့တည်း)။ ။တနည်းကား။ ကဏ္ဍိနံ၊အ ထူးထူးအပြားပြားစီးသွားတတ်သော ဖြားရှိထသော။ သလ္လံ၊ ကုရုဒ္ဒီ ကြာရှက်သဏ္ဌာန်အပြင်ရှိ၍ အဖြောင့်သာလျှင် ရူးဝင်သောလွံ့ချန်တံ ရူး လည်းရှိထသော။ ဂါ-ဝေဓိနံ၊ ရက်စက်စိမ်းကား သနားခြင်းကင်း၍

ပြင်းစွာ ထိုးပစ်တတ်ထသော။ ဝုရိသံ၊ ကြမ်းကြုတ်သော အမှုရှိသော ယောကျ်ားကို။ ဒီ၊ထွေ်ဘွယ်သည်။အတ္ထု၊ဖြစ်စေလော့။တနည်း။ဝုရိသံ ဝုရိသဿ၊ယောကျ်ား၏။ ဒီ၊ထွေ်ဘွယ်သည်။ဝါ၊ ရှုံ့ဘွယ်သည်။အတ္ထု၊ ဖြစ်၏။(ဓိရတ္ထု၊မံပူတိကာယံ,ဠ်ကဲ့သို့ ဂရဟာအနက်ရှိသောဓိသဒ္ဒါ၏အ ဿဥ်ဆင်ခြင်အနက်ဠ်ရတိယာသက်သတည်း)။ယတ္ထ၊အကြင်စနုဝုန်ဠ်။ဟုတ္တိ၊ ပိန်းမသည်။ ပရိဏာယိကာ၊ကြီးကဲစိုးအုပ် မင်းလုပ်၏။ တံစနုပဒံ၊ထို ပိန်းမ မင်းမှုသော စနုဝုန်ကိုလည်း။ ဒီ၊ထွေ်ဘွယ်သည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်စေ လော့။ယေသတ္ထာ၊အကြင်သတ္တဝါတို့သည်။ဟုတ္ထိုနှ်၊ပိန်းမတို့၏။ ဝသံ၊အ လိုနှင်ငံသို့။ ဂတာ၊မိန်းမများမိုက်နှားသို့လိုက်ကုန်၏။တေစာပိ၊ ထိုပိန်းမ နှင်ငံသို့လိုက်သော သတ္တဝါတို့ကိုလည်း။ ဓိက္ကိတာ ဂရဟိတာ၊ကဲ့ရဲ့အပ် ကုန်၏။ တနည်း။ ဓိက္ကိတာသဒ္ဒါတမိက္ကာရာ၊ထွေ်ထွ ပြုဘွယ် အခြင်း အရာရှိကုန်၏။(ဥားအနက်ကား အဌကထာ။ နော်ကားဋီကာ)။ ။ဤ သို့ဘုရားလောင်းသည် တဂါထာဖြင့် သူတပါးတို့အားသနားကရုဏာ ကင်းသဖြင့် သေခြင်းဆင်းရဲကို ဖြစ်စေခြင်း၊ပိန်းမ ကြီးကဲစိုးအုပ်မင်း လုပ်၍ စိရင်သောစနုဝုန်၊ကာမရတိအား၊ဖြင့် ပိန်းမနှင်ငံသို့ လိုက်သော သတ္တဝါ။ဤသုံးပါးသောဂရေဟာဝတ္ထု၊တို့ကိုပြု၍တောဒုပ်ကို ပဲ့တင်ထပ် စေလျက် ဘုရားကဲ့သို့ တင့်တယ်စမ္ပါယ်ခြင်းဖြင့် တရားဟောတော်မူ လေပြီ။ ။ကဏ္ဍိဇာတက်တတိယံ။ ။

၁၄-ဝါတမိဂဇာတ်။

(၁၄) နတ်နှင့်တကွ သော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓြတ်စွာဘုရားသည်၊ နကိရတ္ထိရသေဟိပါဒိယော, အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဝါတမိဂဇာတ်ကို၊ သာဝတ္ထိ ပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ရှင်ဒေဝဒတ်ပါတိ ကတိသံဃထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

နကိရ-တ္ထိ ရသေဟိ ပါဒိယော၊အာဝါသေဟိ ဝ သဗ္ဗသေဟိ ဝါ။
ဝါတ-မိဂံ ဂဟန-နိသိတံ၊
ဂသ-မာနေသိ ရသေဟိ သဗ္ဗယော။၁ ၄။

(၁၄) ဘဝန္တော၊အိုအမတ်မျှားတို့။ လောကေ၊လူ,ရှာ၌။ ရသေဟိ၊ ဖိုဂ္ဂါဝိညာဉ်ဖြင့် ခံစားအပ်ကုန်သော ချို,ချဉ်,စပ်,ငန်,အဝန်,အခါး,ခြောက်ပါးရသာတို့၌တပ်စွန်းကုန်သောရသတဏှာတို့အောင်။ဂါဝိယော၊အထူးသဖြင့်ယုတ်မာသောသတ္တဝါတရားသည်။ နတ္ထိကိရ၊မရှိသဘော်။အယံ၊ ဤဖိုဂ္ဂါဝိညာဉ်ဖြင့် ခံစားအပ်သော အရသာ၌ တပ်သောတဏှာသည်။ အာဝါသေဟိဝါ၊ အရိပ်အာဝါသနေရာတို့၌ တပ်စွန်းသောလောဘတို့ အောက်ဧင်းသည်ဧေဟိဝါ၊အဆွေခင်ပွန်းတို့၌ တပ်စွန်းသောလောဘတို့အောင်ဧင်း။ ပါပတရာကိရ၊ အဆအရာအဆအထောင် အဆအသိန်းအားဖြင့်လွန်၍ ယုယ်မာသတတ်။ ဘဝန္တော၊ အိုအမတ်မျှားတို့။ တုမှေ၊ သင်တို့သည်။ ရသာနံ၊ ရသတဏှာတို့၏။ ပါဝိယာဘာဝံ၊အလွန်ယုတ်မာသည့်အဖြစ်ကို။ ပဿထ၊ရှုကြကုန်လော့။ဂဟာနေ-နိဿိတံ၊ တောချုံ့ကို ဖိတသော။ဝါတမိဂံ၊ဝါတမိဂမည်ရခေါ်တွင်တောသမင်ကို။သဠေ ယော၊ သဠေယအမည်ရှိသောဥယျာဉ်စောင့်သည်။ ရသေဟိ၊မျှားလူးဖြင်အရသာတို့ဖြင့်။ဝသံ၊မိမိအလိုသို့။အာနေသိ၊ခေါ်ဆောင်ခဲ့ပြီ။ ။(ဤသို့မင်းသည် ရသတဏှာ၏အဖြစ်ကိုဟော၏။ ဟောပြီး၍ကား ထိုသမင်ကို တောသို့လျှင်ပို့စေ၏။ ။ဤဂါထာသည်ဝေတာဝတ်ဂါထာဖြစ်၍ ဒုတိယပါဒ၌အာဝါသေဟိဝ,ဟု၊ရသာရှိတ်။ တိဋ္ဌံစရံနိသိန္နော၀သယာနော,ကဲ့သို့တည်း။ တတိယပါဒ၌သရဏောပေါယမနရာဒိသုဝါ,ဟူသောသုတ်ဖြင့် သရဏကို ချေ၍ဂဟာနိဿိတံ,ရှုတ်သော်ဆန်းသင့်၏။သို့သော်လည်း စာစောင်အများ၌ရိုရကားလျှစ်လျှူ(ရှုအပ်၏)။ ။ဝါတမိဂဇာတကံစတုတ္ထံ။၁၄။

၁၅-ခရာဒိယဇာတ်။

(၁၅) နတ်နှင့်တကွသောလူကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အဋ္ဌကွေ့ရံခရာဒိယော,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤ ခရာဒိယ ဇာတ်ကို၊ ဆိုနိုင်ခက်သော မထင်ရှားသော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အဋ္ဌ-ကွေ့ရံ ခရာဒိယော၊ဖိုဂ် ဝကၽာ-တိ၀ကၽ ိုနံ။
သတ္ဘာ ကာလာ-တိက္ကန္တံ၊ နနံ ဩ၀ဒိတု-သ္ဃော။၁၅။

(၁၅) ခရာဒိယော၊ခရာဒိယမည်သောနှမ။ အဟံ၊ငါကား။ အဌ-ဗျဂ္ဃ-ရုံ၊ဆွါ၌ရစ်ရှိထသော။ဝက်ဘ-တိဝက်ဝိနှံ၊အရင်းခ္ခကော်၍အမျှားခ္ခအလွန်ကော်သော ဦးချိုရော်ထသော။ သတ္တဟိ ကာလေဟိ၊ ခုနစ်ကြိမ်ဖြော်သောဆုံးမရာကာလတို့ဖြင့်။ဩဝါဒ်၊အာဆုံးအမကို။(ထည့်)။အတိက္ကန္တံ၊ လွန်ထံသော။ ။(သတ္တဟိကာလာတိက္ကန္တန္တိ သတ္တဟိဩဝါဒကာလေဟိ ဩဝါဒ် အတိက္ကန္တံ။အဌကထာ။ဤအလို၊ ကာလေအတိက္ကန္တံ,ဖြတ်၍ဟိအကျေကြိုသည်။ဩဝါဒ်ကားပါဌသော။ ဧကာဒ္ခကား။သတ္တဟိ-ကာလေဟိတိက္ကန္တန္တိ သတ္တဝိဝေါဒါနုကာလံ ဩဝါဒ်ဝါ အတိက္ကန္တံ,ဟူ၏)။ ။နံမိဂ်ံ၊ထိုဆုံးမခက်သောနုဇ္ဇစသမင်ကို။ ဩဝဒိတုံ၊ဆုံးမခြင်းငှာ။ နဥ္ဇသာဟော၊ အားမထုတ်ပြီ။ (ဤစ်ကားဖြင့်သင့်သားဆုံးမခက်သောသမင်ကို ဆုံးမခြင်းငှါ ငါ့အားစိတ်မှုလည်းမဖြစ်ဟူသောအဓိပ္ပါယ်ကိုဖြစ်၏။ ။ခရာဒိယဇာတကံပဌမံ။၁၅။

၁၆-တိပလ္လတ္တဇာတ်။

(၁၆) နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဗိဂံတိပလ္လတ္တ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် ထန်းဆာ ဆင်အပ်သော ၅၂ တိပလ္လတ္တဇာတ်ကို၊ကောသမ္ဗီပြည် ဆီးတောကျောင်းခ္ခ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊အကျင့်သိက္ခာကိုအလိုရှိသောရဟူလာထေရ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဗိဂံ တိ-ပလ္လတ္တ-မနေ-က-မာယံ၊အဌ-ကွဲရံ အခ္ခ-ရတ္တာ-ပ-ပါယိ။
ဇေ့ကနေ သောတေန ဆမ-သသသ်ဿော၊
ဆဟိ ကာလာဟိ-တိဘောတိ ဘာဂိနေယျော။၁၆။

(၁၆) ဘာဂိနိ၊နှမ၊အဟံ၊ငါသည်။ တိ-ပလ္လတ္တံ၊နံပါးနှစ်ဘက်တို့ဖြင့် အိပ်ခြင်းအကြောင့်အိပ်ခြင်း၏အစွမ်းအားဖြင့် သုံးပါးသောအခြင်းအရာတို့ဖြင့် အိပ်ခြင်းရှိထသော။ အနေက-မာယံ၊များသောလှည့်ပတ်ခြင်းရှိထသော။ အ ခ္ခ-ကွဲရံ၊ဆွါ၌ရစ်ခုနှင့်ပြည့်စုံထသော။ အခ္ခ-ရတ္တာ-ပ-ပါယိ၊ ညဉ့်ဦးယံကိုလွန်၍ သန်းခေါင်ယံမှတောကလာ၍ရေကိုသောက်လေ့ရှိထသော။တနည်းကား။သန်းခေါင်ယံ၌ ရေကိုသောက်လေ့ရှိထသော။ဗိဂံ၊ငါ့တူသမင်ကို။ဗိဂ-မာယံ၊ဗိဂမာယာကို။ဥဂ္ဂဏှာပေသိ၊ သင်ကစ်ပြီ။ကထံ၊

အသို့သင်စေသနည်းဟူမှုကား။ယထာ၊အကြောင်သို့သေါ်အခြင်းအရာအား ဖြင့်။ ဘာဂိနေယျော ငါ့တူသမင်သည်။ ကေနသောတေန၊ ဖြေ၌ကပ် သောတဘက်သောနှာခေါင်းဖြင့်သာ။ ဆမာဆမာယ၊ဖြေ၌(ယကျေ)။ အသဿသန္တော၊ ထွက်သက်ကိုဖြစ်စေလျက်။ ဆဟိ၊အခြေလေးဘက်တို့ ကိုဆန့်၍နံ့ပါးတဘက်ဖြင့်အိပ်ခြင်း,ခွါတို့ဖြင့်မြေကိုယက်ခြင်း,လျှာကို တွဲလျားကျစေခြင်း,ဝမ်းကိုမှုးမှုးရောင်စေခြင်း, ကျင်ကြီးကျင်ငယ်ကို လွှတ်ခြင်း,ထွက်သက်ဝင်သက်လေကို ချုပ်ခြင်း, ဟုဆိုအပ်ကုန်သော ခြောပါးကုန်သော။ကလာဟိ၊အတ္ထိတို့ဖြင့်။ တနည်းကား။ဆဟိ၊ခြေဖြင့် မြေကိုယူ၍ခွေးရှောင်ခြင်း, တွန်းခြင်း,နံ့ပါးနှစ်ဘက်တို့ဖို့လွန်ယက်ရာကို ဖြစ်စေခြင်း,ဝမ်းကိုအထက်သို့တက်စေခြင်း,အောံသို့ရှိုက်စေခြင်း, ဟု ဆိုအပ်ကုန်သော ခြောပါးကုန်သော။ ကလာဟိ၊အတ္ထိတို့ဖြင့်။ လုန္ဒကံ၊ မှဆိုးကို၊ အတိဘောတိအဏ္ဏောဏ္ဍရတိ၊လွှမ်းမိုးနိုင်၏။(ဣဿတ်နိုင်၏ ဟူလိုသည်)။ တထာ၊ ထိုသို့သောအခြင်းအရာဖြင့်။ ဓိဂမာယံ၊ ဓိဂမာ ယာကို။ဥဋ္ဌဏ္ဍာပေသိ၊သင်စေပြီ။ ။(ဆမာသဿသန္တော,ဖ်ိ၊ဆမာအာသ သန္တော,ဖြတ်။ယကားကျေသည်။ဆဟိကလာဟိတိဘောတိ,ဖ်ိ၊ဆဟိက လာဟိအတိဘောတိ,ဖြတ်။ဤ၀တ္ထုတွင်ပါဒကားသြဝပစ္စန္တသကလက္ခဏာ ရှိသည်။ ။ဆမာယံအာသသန္တောဆဟိကလာဟိလုန္ဒကံအတိဘောတိ၊ ဆဟိကောဌာသေဟိအဏ္ဏောဏ္ဍရတိ၀ဠ္ဠေတိတိအဏ္ဍော။ ။အဌက ထာ)။ ။တနည်း။ဘောတိ၊ဒိုန္ဒမ။အဟံ၊ငါသည်။အဌ-ကွဲ့ရ၊သော။တိ ပဏ္ဍတ်၊ သော။ အဌရတ္တာပပါယိ၊သော။ ဓိဂံ၊ငါ့တူသမင်ကို။ ဥဋ္ဌဏ္ဍာ ပေသိ၊သင်စေပြီ။ ကထံ၊ကား။ယထာ၊ဖြင့်။ ဘာဂိနေယျော၊ငါ့တူသမင် သည်။ ကေနသောတေန၊ဖြင့်သာ။ဆမာဆမာယ၊ဖြေ၌။အာသသန္တော၊ လျက်။ဆဟိ၊ဆိုအပ်ပြီးသောအကြောင်းခြောက်ပါးတို့ဖြင့်။လုန္ဒကံ၊ဟို။ ကလာဟိတိ ကလာဟိသတိ၀ဠ္ဠိသတိ၊ဣဿတ်နိုင်ထတ်။ တထာ၊ထို အခြင်းဖြင့်။ဥဋ္ဌဏ္ဍာပေသိ၊သင်စေပြီ။ ။(ဆဟိကလာဟိတိဒ္ဒိသုဝိန ယောသုဒသိတောဟိဆဟိ ကာရဏောဟိ ကလာဟိတိ ကလာဟိသတိ လုန္ဒကံ၀ဠ္ဠိသတိတိ အဏ္ဍော။ဘောတိတိ ဘဂိနိ်အာလပတိ။ အဌက ထာနှင့်နည်း။ ။ပဏ္ဍတ်ဝုစ္စတိသဗ္ဗညုနံ။ ။ပလ္လောပတိတောအတ္ထာ အတ္ထဘာ၀ေါ ဇောတဿ ပဏ္ဍတ်ပြု။ဇောတဿ သဗ္ဗညုနေ၊ ထိုအပ်သောဈာရ ယာဝုတ်ဖ်ိ။ပလ္လောပတိတော၊တုံးလုံးလည်းသော။အတ္ထာအတ္ထဘာ၀ေါ၊

အတ္တဟောသည်။အတ္ထိ၊ဂ္ဂိ၏။ ဇုတိတသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ထံသယာနံ၊သည်။ ပလ္လတ္တံ၊မည်၏)။ ။တိပလ္လတ္တဇာတကံဆဋ္ဌံ။၁ ၆။

၁၇-မာလုတဇာတ်။

(၁၇) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားသည်၊ ကာလေဝါယဒိဝါ ဇရေ, အစရှိသော၀ါထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤမာလုတဇာတ်ကို၊ဗောဓိဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊တောထွက်ကြီးရဟန်း နှစ်ယောဝံတို့ကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ...။

ကာ ဌေ ဝါ ယဒိ ဝါ ဇရေ၊ယဒိ ဝါဟတိ မာလုတော။
ဝါတ-ဇာနိ ဟိ သိတာနိ၊ဥဘော-ဏ္ဍ မ-ပရာဇိတာ။၁၇။

(၁၇) သိဟာဗျဃ္ဃါ၊ခြင်္သေ့နှင့် ကျားမင်းနှစ်ပါးတို့။သိတာနိ၊အချမ်းတို့သည်။ဟိယတ္ထာ၊ကြောင့်။ဝါတ-ဇာနိ၊လေကြောင့်ဖြစ်ကုန်၏။တတ္ထာ၊ထို့ကြောင့်။ ယဒါ၊အကြင်အခါ၌။ မာလုတော၊လေသည်။ကာ ဌေ ဝါ၊လဆုတ်၌မူလည်း။ဝါယတိ၊လာ၏။ယဒိ၊ထိ ဗျိ။ ဇရေ ဝါ၊ဥုနွန်၌မူလည်း။ ဝါယတိ၊လာ၏။ တဒါ၊ထိအခါ၌။ သိတံ၊ချမ်းခြင်းသည်။ ဇာတံ၊ဖြစ်၏။ ဥဘော၊နှစ်ဦးသောသူတို့သည်။ ဏ္ဍေ၊ဤပြဿနာ၌။အ-ပရာဇိတာ၊ မရှုံးကြကုန်။ ။မာလုတဇာတကံသတ္တမံ။၁၇။

၁၈-မတကဘတ္တဇာတ်။

(၁၈) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားသည်၊ဇေတဝနသတ္တာဘာနေယျ၊,အစရှိသော၀ါထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌မတကဘတ္တဇာတ်ကို၊ဗောဓိဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မတကဘတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ဇေတ ဝေ သတ္တာ ဘာနေယျ၊ဒုက္ခာ-ယံ ဇာတိ သမ္ဘဝေါ။
နှ ပါဏော ပါဏိနံ ဟညေ၊ပါဏာ-ဘာတိ ဟိ သောစတိ။၁၈။

(၁၈) ဘဝန္တော်၊အိုအရှင်းတို့။ပါဏာ-စသောတို၊သတ္တ ဝါကိုသတ်သော သူသည်။ စတ္ထုသုအာပါယေသု၊အာပါယ်လေးပါးတို့၌။မဟာ-ဒုက္ခ၊ကြီးစွာ သောဆင်းရဲကို။ အနုဘဝမာနော၊ခံရလျက်။ ဒီဃ-ရတ္တိ၊အခါလေးမြင့်။ ဟိယသ္မာ၊အကြောင်းကြောင့်။သောစတိ၊ဗိုးရိပ်ရှိ။တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။အ ယံဓာတိ၊ထိုထိုဘဝ၌ ဤသို့သဘောရှိသောပဋိသန္ဓေနေခြင်းသည်ရင်း။ အယံသမ္ဘဝေါ၊ဤမထိမလိပ်မာစဉ်မနှမိနှစ်သောအစဉ်အားဖြင့်ကြီးပွါး ခြင်း သည်ရင်း။ ဒုက္ခာ၊ အိုခြင်း,နာခြင်း,သေခြင်း, ရန်းသော သူတို့နှင့် ပေါင်းဘော်ရခြင်း,ချစ်သောသူတို့နှင့် ကွေကွင်းရခြင်း, ထက်ခြေပြတ် ခြင်း, အစရှိကုန်သော ဆင်းရဲတို့၏တည်ရာဖြစ်၏။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ သတ္တာ၊ သတ္တဝါတို့သည်။ စေဓာနေယျ၊ အကယ်၍ သိကုန်ကြားအံ့။ ပါဏော၊ သတ္တဝါသည်။ပါဏိနံ၊သတ္တဝါကို။နဟညေ၊မသတ်ရာ။ ။(ဤသို့ဘုရား လောင်းသည်ငရဲဘေးဖြင့်ခြိမ်းခြောက်၍တရားဟောပြီ။ လူတို့သည်ထို တရားကို နာရကုန်သည်ဖြစ်၍ငရဲဘေးမှ ကြောက်ကုန်၍ပါဏာတိပါတမှ ကြဉ်ကုန်၏။ဘုရားလောင်းသည်လည်းတရားဟောမှ လူများကိုသိလစ်မ တည်စေ၍ကံအားလျှော်စွာလား၏။လူများသည်လည်း ဘုရားလောင်း၏ အာဇုံးအာမဋ္ဌတည်၍ ဒါနအစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ နတ်ပြည်ကို ပြည့်စေ၏)။ ။မဟာဘဒ္ဒဇာတကံအဋ္ဌမံ။၁၈။

၁၉-အာယာစိတဘဒ္ဒဇာတ်။

(၁၉) နတ်နှင့်တလွဲသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗ ညုဖြစ်တော်စွာဘုရားသည်၊ သစေမုဠေပေစ္စမုဠေ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ် ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအာယာစိတဘဒ္ဒဇာတ်ကို၊ ဗောဓိ သတ္တဝ်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ နတ်တို့အားတောင်းပန်ခြင်းရှိ သောပူဇော်ခြင်းအမှုကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သစေ မုဠေ ပေစ္စ မုဠေ၊မုဠေမာနော ဟိ ဗဇ္ဈတိ။
နဟောဝံ ဒိဋ္ဌ မုဠ္ဍန္တိ၊မုတ္တိ ဗာလသ ဗန္ဓနံ။၁၉။

(၁၉) ဘောပုရိသ၊အိုယောကျားတို့၊ သင်သည်။သစေမုဠေ၊အကယ် ၍ဝန်ခံခြင်းမှလွတ်သိုပြားအံ့။ပေစ္စ၊တမလွန်ဘဝ၌။ မုဠေ၊လွတ်အောင်ပြု ရာ၏။ဟိယသ္မာ၊အကြောင်းကြောင့်။မုဠ္ဍမာနော၊ပါဏာတိပါတကိုပြု၍ဝန်ခံ

ခြင်းမှ လွတ်စေသောသူသည်။ ဗဒ္ဓတိ၊ မကောင်းမှုမိ၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဓိရာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ ဧဝံ၊ ဤသို့ ပါဏာတိပါတကိုပြု၍ ဝန်ခံခြင်းမှလွတ်စေခြင်းဖြင့်။ နမုစ္စန္တိ၊ ဝန်ခံခြင်းမှလွတ်သည်ကိုမပြုကုန်။ ဗာလသာ၊ သူမိုက်၏။ မုတ္တိ၊ ပါဏာတိပါတကိုပြု၍ ဝန်ခံခြင်းမှလွတ်စေခြင်းသည်ကား။ ဗဒ္ဓနံ၊ မကောင်းမှုမိကြောင်းနှောင်ဘွဲ့ကြောင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ။(ဘုရားလောင်းရဟန္တာဖိုးနတ်သည် ဤသို့တရားဟောတော်။ ထို အခါမှစ၍ လူတို့သည်ပါဏာတိပါတမှကြဉ်ကုန်လျက်တရားကိုကျင့်ကုန်၍နတ်ပြည်ကိုပြည့်စေကုန်၏)။ ။အာယာပိတာဘတ္တဇာတကံနဝမံ။ ၁ ၉။

၂၀-နဒ္ဒပါနဇာတ်။

(၂၀) နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဒိသ္သာပဒမနုတိဏ္ဍံ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤနဒ္ဒပါနဇာတ်ကို။ ကောသလတိုင်းတို့၌ ဒေသစာရိကြွတော်မူလတ်သော်၊ နဒ္ဒကပါနရွာသို့ရောက်၍ နဒ္ဒကပါနရေကန်နားဆပ်သွားတော်၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကျူးရိုးတို့ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဒိသ္သာ ပဒ-မနုတ္တိဏ္ဍံ၊ ဒိသ္သာ နော-ဘရိတံ ပဒံ၊
နဒ္ဒေန ဝါရိ ဝိသမာ၊ နု စ မ ံ တွ ံ ဝဒိသသိ။ ၂၀။

(၂၀) ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ကဝိ-ရာဇာ၊ မျှော်မင်းသည်။ တသ္သာ ပေါက္ခရဏိယာ၊ ထိုရေကန်၌။ ဥတ္တိဏ္ဍံ၊ တက်သော။ ပဒံ၊ ခြေရာကို။ အ-ဒိသ္သာ၊ မမြင်မူ၍။ ။(နဥတ္တိဏ္ဍံ အနုတ္တိဏ္ဍံ, ပြုပြောင်းသော်လည်း၊ အသန္ဓေဘောဇီ, ကဲ့သို့ အဃဠတ္ထသမာသ်ဖြစ်၍ ဒိသ္သာဟူသောကြိယာကို ဖြစ်သတည်း။ ဤသို့ယူမှ၊ သော်ကဝိရာဇာ တသ္သာ ပေါက္ခရဏိယာ ကေ ဥတ္တိဏ္ဍပဒံ နာဒ္ဒသ၊ ဩတိဏ္ဍပဒမေဝ အဒ္ဒသ၊ ဟူသော အဒ္ဓကထာနှင့် ညီအံ့သတည်း)။ ။ဩ ဘရိတံ၊ သက်သော။ ပဒံ၊ ခြေရာကို သော။ ဒိသ္သာနု၊ မြင်၍။ အယံ၊ ဤရေကန်ကား။ အဒ္ဓါ၊ မဆွတ်။ အမနုဿ-ပရိဂ္ဂဟိတာ-တိ၊ ဘီလူးစေါင့်သောရေကန်ဟု။ ဥတ္ထာ၊ အတတ်သိ၍။ တေနု၊ ထိုဘီလူးနှင့်။ သဒ္ဓိ၊ တကွ။ သလ္လပန္ဆော၊ စကားပြောလို၍။ နဒ္ဒေန၊ ကျူးရိုးဖြင့်။ ဝါရိ၊ ရေကို။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ဝိ ဿာမ၊ သော်ရကုန်အံ့။ ဧဝံ၊ ဤသို့ကျူးရိုးဖြင့်ရေသော်လတ်သော်။ သ-ပရိ

သံ၊ဝရိသတ်နှင့်တကွသော။(ထည့်)။မံ၊ငါ့ကို။တွေ့၊သင်သည်။နှစဝဒိသ ဘိ၊အလျင်းမသတ်ရယတ္တံ့။ဗုတ်၊ဤသို့။အာဟ ဆိုး၏။ ။(ဘုရားလောင်း သည်ဤသို့ဆိုပြီး၍ဤရေကန်ကိုရ၍ရော်သောအလုံးရုံကုန်သောကျွတ်ကို သည်တပေါ်ထည်းရှိသည်ဖြစ်စေကုန်သလည်းဟုမိဠာန်၏။တိုအခါမှစ ၍ထိုရေကန်ကိုရ၍ ရော်ကုန်သောအလုံးရုံသောထိုကျွတ်ကို သည်လည်း တပေါ်ထည်းသာရှိသည်ဖြစ်ကုန်၏)။ ။နဠပါနဇာတကံဒသမံ။ ၂၀။ ဘိသဝဂ္ဂေါ ဒုတိယော။ ။တာသုဒါနံ။ ။

ဒုတ်ကြောင်ခဲ လက္ခဏာ ကဏ္ဍိ၊ဝါတပိဂ် ခရောဒိယဲ။
ကိပဏ္ဍတ္တံ မာလုတဠ္ဠ၊မတာဘတ္တ အာယာစိတံ၊နဠပါန.ဆ္ဆ တေ ဒသ။ ။

၂၁-ကုရုဂ်ဇာတ်။

(၂၁) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်ဥာတမေတံ. ကုရုဂ်သ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၍ကုရုဂ်ဇာတ်ကို၊ဝေဠုကျောင်း၌နေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ၂၁။

ဥာတ.မေတံ ကုရုဂ်သ၊ယံ တွံ သေပဏ္ဏိ သိယျသိ။
အညံ သေပဏ္ဏိ ဂစ္ဆာမိ၊နမေ တေ ရုစ္စတေ ဗလံ။ ၂၁။

(၂၁) သေပဏ္ဏိ၊ယမနေပင်။ တွံ၊သင်သည်။ ယံသိယျသိ၊အကြောင်ငါ့ရှေ့ထိုသစ်သီးကိုဖရိုဖရဲကြ၏။ ။(သိယျသိတိ၊ဝိကိရေသိ။ဋီကာ)။ ။ ထေး၊ထိုအကြောင်းကို။ ကုရုဂ်သ၊ဆတ်သည်။ ဥာတံ၊သိအပ်ပြီ။ တနည်း။ထေး၊ထိုအကြောင်းသည်။ ကုရုဂ်သ၊ဆတ်အား။ဥာတံ၊ထင်ရှားပြီ။မေ၊ငါသည်။ တေ၊သင်သစ်ပင်၏။ဗလံ၊အဝိုးကို။နရုစ္စတေ၊မနှစ်သက်အပ်။ တနည်း။တေ၊သင်သစ်ပင်၏။ဗလံ၊အဝိုးသည်။ မေ၊ငါအား။နရုစ္စတေ၊နရစ်ဥပ္ပါ၊ဒေတာ်၊နှစ်သက်ခြင်းကိုမဖြစ်စေ။သေပဏ္ဏိ၊ယမနေပင်။အ ဟံ၊ငါသည်။အညံ၊တပါးသောသစ်ပင်သို့။ဂစ္ဆာမိ၊သွားအံ့။ ။ကုရုဂ်ဇာ တကံပဌမံ။ ။

၂၂-ကုက္ကုရုဇာတ်။

(၂၂) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ် သော

သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယောကုဏ္ဍဂြိုဟ်,အစ်ဂ္ဂိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤကုဏ္ဍဂြိုဟ်ရဓာတ်ကို၊ ဓောတဝန်ကျောင်းဌေနေ တော်မူစဉ်၊ ဆွေမျိုးတို့၏အကျိုးကို ကျင့်ခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟော တော်မူ၏။ ။

ယော ကုဏ္ဍဂြိုဟ် ရာဇ-ကုလမှိ ဝဍ္ဎိ၊ကေါ ဃေယျကါ ဝဏ္ဏ-ဗလ-ပပဉ္စာ။ တေ-မေနဝဏ္ဏာမယ-မတ္ထဝဏ္ဏိ၊နာ-ယံသဗ္ဗဝိနုဇ္ဇလဗ္ဘာတိကါယံ။ ၂၂။

(၂၂) မဟာ-ရာဇ၊ဖြိုတ်သောမင်းကြီး။ ယောကုဏ္ဍဂြိုဟ်၊ အကြင်ခွေး ဟူသည်။ ရာဇ-ကုလမှိ၊မင်းအိမ်၌။ဝဍ္ဎိ၊ကြီးကုန်၏။ ကောဃေယျကာ၊ မင်းအိမ်၌ဖြစ်ကုန်၏။ ဝဏ္ဏ-ဗလ-ပပဉ္စာ၊အဆင်းသွင်အားနှင့် ပြည့်စုံကုန် ၏။တေမေတေဏ္ဍုမေ၊ထိုခွေးတို့ကား။ နဝဏ္ဏာ၊မသတ်အပ်ကုန်သောခွေး တို့တည်း။ မယံ၊ငါတို့သည်သာ။ ဝဏ္ဏာ၊သတ်အပ် ကုန်သော ခွေးတို့ သည်။အသွေ၊ဖြစ်ကုန်၏။ အယံ၊ဤခွေးသတ်ခြင်းသည်ကား။သံဝတ္ဆရာ၊အ လုံးစုံသောခွေးတို့အား ဆက်ဆံသောသတ်ခြင်းသည်။ နု၊မဟုတ်ခဲ့။ အ ယံ၊ ဤခွေးသတ်ခြင်းသည်ကား။ နုဇ္ဇလ-ဗလာတိကာ၊ အရှင်အစောင့်အ ရှောက်မရှိအားနည်း၍ မျက်နှာငယ်သောခွေးတို့ကိုသာ သတ်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်ခဲ့၏။ ။(သဗ္ဗာနာမသာဝါရဏာမာရတော်။ ဒိကာ။ ။ဗာ တာဝေဗ္ဗာ။ သာဝါရဏာဗ္ဗာ သဗ္ဗ,ဗ္ဗာ,ပြု။ သံ၌နိဂ္ဂဟိတ် ကျေ သည်။ ထို့ကြောင့်မဟုတ်လော။ဗလာတိကာယံဟောသကား။ ဤအလို သော်၊ဗဗ္ဗာရှိရမည်။ ဝဓောဒိဟိသုတ်ဖြင့်စိုရင်၍ ဗဗ္ဗာသော်ထည်း ရှိ ကောင်း၏)။ ။ကုဏ္ဍဂြိုဟ်ဓာတက်ဒုတိယံ။ ၂၂။

၂၃-ဂေါဓာနိယသိန္ဓဝဓာတ်-၂၃။

(၂၃) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗ ညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊အာဝိပသေသနသေမာနော,အစ်ဂ္ဂိသောဂါထာဝုန် ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဂေါဓာနိယသိန္ဓဝဓာတ်ကို၊ ဓောတဝန် ကျောင်းဌေနေတော်မူစဉ်၊ လျှောသေါဝိရိယရှိသောတယောသောရဟန်း ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အာဝိ ပသေသနဿ သေမာနော၊သ ဗ္ဗော ဘိ သ ဗ္ဗလိ-ကတော။
ဝေယျော-ဝ ဝ ဋ္ဌ ဝါ ဂေါ ဓော၊ယုဇ္ဇ မ-ဗ္ဗော-ဝ သာရ ထိ။ ၂ ၃။

(၂၃) သာဝတ္ထိ၊မြင်းစီးသူရဲ။ သလ္လေဘိ၊ မြားတို့ဖြင့်။ သလ္လယိ-ကတော၊ ရူးဝင်ထွင်းသွားသော မြားရာဒဏ်ချက်ရှိသည်ကို ပြုအပ်သည်ဖြစ်၍။ ။(ဤနို့သလ္လသဒ္ဒါသည် မြားရူးထွင်းသွားသော အရာ အဆာဒဏ်ချက်ကိုဟောသည်။ သလ္လောအသ္သတ္ထိတိသလ္လလိ၊ဤပစ္စည်းသက်၍လအက္ခရာထား။တနည်း။လိပစ္စည်းသက်)။ ။ဝါ၊ထိုးပစ်အပ်သည်ဖြစ်၍။ ။(သလ္လေဘိသလ္လထိကတောတိသလ္လေဟိဝိဒ္ဓေ။အဋ္ဌကထာ)။ ။ပသေသနုလက္ခဏပါးဖြင့်။ သေမာနောအဝိ၊ လျှောင်းငြားသော်လည်း။ ဂေါ်ဇောဝ၊ဂေါ်ဇာနိယ သိန္ဓောဖြင်းသည်သာလျှင်။ ဝဋ္ဌဝါ၊မြင်းယုတ်ထက်။သေယျော၊မြတ်သေး၏။တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။မ-ညေ-ဝ၊ငါ့ကိုသာလျှင်။ယဇ္ဇ၊ကလော့။ ။(မြင်းစီးသူရဲသည်ဘုရားလောင်းကိုထစေ၍၊ မြားမှန်ရာကို ဖွဲ့စည်း၍ ကောင်းစွာ ချပ်တန်းဆာတို့ဖြင့်ဖွဲ့၍ မြင်း၏ကျောက်ကုန်ခွံစီး၍ ခုနစ်ရေမြောသော ဗိုလ်ရုကိုပျက်၍ ခုနစ်ယောက်မြောသောမင်းကိုအရှင်ဘမ်း၍ ဗိုလ်ပါအား ပေးအပ်၏။ ဘုရားလောင်းကိုလည်းမင်းအိပ်တံခါးဝရှိသောင်ကုန်၏။ မင်းသည်ဘုရားလောင်းကိုရှာ၍သောဌာနိထွက်၏။ဘုရားလေါင်းသည်မင်းကို၊မင်းကြီး။ခုနစ်ပြည်ထောင်သောမင်းတို့ကိုမသတ်ပါကုန်လင့်။ သစ္စာဆိုစေ၍လွှတ်ပါကုန်လော့၊ ငါ့အားရင်း မြင်းစီးသူရဲအားရင်း ပေးအပ်သော စည်းစိမ်ကို မြင်းစီးသူရဲအားသာလျှင်ပေးကုန်လော့။ ခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့ကိုဘမ်း၍ ပေးပေသောသူရဲကိုပျက်ခြင်းငါမသင့်။သင်မင်းကြီးတို့သည်လည်း အလှူပေးကုန်လော့၊ သီလစောင့်ကုန်လော့၊ တရားသဖြင့်မင်းပြုကုန်လော့ ဟုဆို၏။ဤသို့ဘုရားလောင်းသည် မင်းအားအာဇုံးအာမကိုပေးပြီးသည်ရှိသော်၊ ဘုရားလောင်းအား ဖွဲ့အပ်သော ချပ်တန်းဆာကိုဖြေကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ချပ်တန်းဆာကိုဖြေစဉ်လျှင်ချုပ်၏)။ ။ဂေါ်ဇာနိယသိန္ဓဝဇာတကံတတိယံ။ ၂၃။

၂၄-အာစည္ဇာတ်။

(၂၄) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ယခါယခါ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤအာစည္ဇာတ်ကို၊ဧတောဝန်ကျောင်းတော်၌နေတော်မူ

စည်း၊လျှောသောဝိရိယရှိသော ရဟန်းကိုပင်လျှင် အကြောင်းပြု၍ဟော တော်မူ၏။ ။

ယဒါ ယဒါ ယတ္တ ယဒါ၊ယတ္တ ယတ္တ ယဒါ ယဒါ။
အာဇညော ကုရုတေ ဝေဂံ၊ဟာယန္တိ တတ္တ ဝါ၊ဒ္ဓဝါ။ ၂၄။

(၂၄) သာရထိ၊ရထားစီးသူရဲ။ ယဒါယဒါ၊ဘုဇ္ဈင်္ဂစသည်တို့ထွင်အာ ကြင်အာကြင်သို့သဘောရှိသောကာလ၌။ ယတ္တ၊ခရီးမူလည်းဖြစ်စေစစ် မြေမူလည်းဖြစ်စေ အကြင်သို့သဘောရှိသောအရပ်၌။ယဒါ၊အကြင်သို့ သဘောရှိသောခဏ၌။ ယတ္တယတ္တ၊သူရဲသိမ်းရုံ ဗိုလ်ထုခုနစ်ပါးတို့၏အာ ဝပ်းဖြင့် အကြင်အကြင်သဘောရှိသော မျှားကုန်သောစစ်ထိုးဂျာတို့၌။ ယဒါယဒါ၊ လက်နက်ဒဏ်ချက်ကို ရသောကာလမူလည်း ဖြစ်စေ မရ သောကာလမူလည်းဖြစ်စေအကြင်အကြင်သို့သောကာလ၌။အာဇညော၊ ရထားထိန်း၏စိတ်နှစ်သက်သောအကြောင်းကို သိတတ်သောသဘော ရှိသော သိန္ဓောမြင်း သည်သာလျှင်။ ဝေဂံ၊သည်းသော လုံ့လကို။ ကုရု တေ၊ပြု၏။ တတ္တတတ္တိ ဝေဂေကရိယာမာနေ၊ ထိုသည်းသောလုံ့လကိုပြု အပ်သည်ရှိသော်။ ဝါ၊ဒ္ဓဝါ၊မြင်းညံ့ဖြင်းယုတ်တို့သည်။ ဟာယန္တိ၊ယုတ် ကုန်၏။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ ဒုမဘတ္တိ ရထေ၊ဤရထား၌။ မညေ၀၊ငါ့ကို သာလျှင်။ယောဇေဟိ၊ကလေး့။ ။အာဇညဇာတကံစတုတ္ထံ။ ၂ ၄။

၂၅-တိုင်ထွေတော်။

(၂၅) နှတ်နှင့် တကွသော ထောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ အညမညေဟိ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၍တိုင်ထွေတော်ကို၊ဧတဝန်ကျောင်း၌နေတော် မူစဉ်၊တရားစစ်သူကြီးဖြစ်သော်အာသျှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်၏အတူနေ တပည့်ဖြစ်သော ဗာယော၀ံသော ရှေ့ပန်းထိမ်သည့်သား ရဟန်းကို အ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အညမညေဟိ တိဏ္ဍေဟိ၊အာသီ ပါယေဟိ သာရထိ။
အစ္ဆာ.သနသ သုဟိတော၊ပါယာ.သသိ ဗဟုတိ။ ၂ ၅။

(၂ ၅) သာရထိ၊မြင်းထိန်း။အစ္ဆာ.သနသအစ္ဆာသနေန,အလွန်စား

အပ်သော။ပါယာသသဝိပါယာသေနဝိ၊ဃနာထမင်းဖြင့်လည်း။ သုဘိ
တောဝ၀ သည်ဖြစ်၍။တပ္ပတိ၊ရောင့်ရဲ၏။ အညမညေဟိအညေဟိအညေ
ဟိ၊ တပါးတပါးကုန်သော။ တိဏ္ဍေဟိ၊ရေဆိပ်တို့ဖြင့်။ အသိ၊မင်္ဂလာ
မြင်းကို၊ပါယေယျ၊ချိုးစေသောက်စေလေ့။ ။တိဏ္ဍစာတကံပဋ္ဌမံ။ ၂၅။

၂၆-မဟိဠာမုခစာတ်။

(၂၆) နတ်နှင့် တက္ခသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော
သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ပုရာဏစောရာနဝ၀စောနိသမ္ဘ,အစရှိသော
ဂျိုထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤမဟိဠာမုခစာတ်ကို၊ဝေဠုဝန်
ကျောင်းနေတော်မူစဉ်၊ဒေ၀ဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။

ပုရာဏ စောရာနဝ၀စော နိသမ္ဘ၊မဟိဠာမုခေါ ပေါထယ-မနွဓာရိ။
သု-သညတာနံ ဟိ ၀စော နိသမ္ဘ၊ဝဇု-ဣတိမော သဗ္ဗ-ဂုဏောသု အဠ္ဌာ။ ၂၆။

(၂၆) မဟာရာဇာ၊ဖြတ်သောမင်းကြီး။ မဟိဠာမုခေါ၊ဆင်မ၏မျက်
နှာနှင့်တူသောမျက်နှာရှိသောဆင်သည်။ ပုရာဏာ၊ရှေးမဆွကားစောရာနံ၊
ခိုးသူတို့၏။ ၀စော၊စကားကို။ နိသမ္ဘ၊ကြား၍။ ပေါထယံ၊ပေါထယန္တော၊
ပုတ်သတ်လျက်။အနွစာရီအနုစာရီ၊အတုကျင့်၏။ဝဇု-ဣတိမော၊မဟိဠာမုခ
ခဆင်ဖြတ်သည်။သု-သညတာနံဟိ၊ကောင်းစွာကိုယ်နှုတ်နှလုံးကိုစောင့်
ရှောက်ကုန်သောရဟန်းပုဏ္ဏားတို့၏လျှင်။ ၀စော၊စကားကို။နိသမ္ဘ၊ကြား၍။
သဗ္ဗ-ဂုဏောသု၊ ခပ်သိမ်းကုန်သောကျေးဇူးတို့၌။ အဠ္ဌာအဠ္ဌာသိ၊တည်
၏။ ။(မင်းသည် တိရစ္ဆာန်၏လည်းအလိုကိုသိပေ၏ဟုဘုရားလောင်း
အား ကြီးစွာသောစည်းစိမ်ကိုပေး၏)။ ။မဟိဠာမုခစာတကံဆဋ္ဌံ။ ၂၆။

၂၇-အာဘိဏှစာတ်။

(၂၇) နတ်နှင့်တက္ခသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗ
ညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ နာလဂါဗဒ္ဓပဒါတဝေ, အစရှိသောဂါထာပုန်
ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၍အာဘိဏှစာတ်ကို၊ဇေတဝနကျောင်းနေ
တော်မူစဉ်၊ တယောသောသိတင်းသည်ကိုရင်း မထေရ်ကြီးကိုရင်း အ
ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

နာ-လံ ကဗဠံ ပဒါတဝေ၊နဲ့ ဝိဏ္ဏံ နဲ့ ကုသေ နဲ့ ဃံသိတုံ။
မညာပိ အာဘိဏ္ဍ-ဒဿနာ၊နာဂေါ သေ့ဟ-မကာသိ ကုက္ကုရေ။ ၂၇။

(၂၇) မဟာ-ရာဇ၊ဖြတ်သောမင်းကြီး။ နာဂေါ၊ မင်္ဂလာဆင်တော်သည်။ကဗဠံ၊ကြေးငှိုးစွာပေးအပ်သောထမင်းလုပ်ကို။ပဒါတဝေ ပအာဒါတဝေ၊ယူခြင်းငှါ။နာလံအသမတ္ထော၊မစွမ်းနိုင်။ဝိဏ္ဏံ၊လုံးချီပေးအပ်သော်ထမင်းဆုပ်ကို။ပဒါတဝေ၊ယူခြင်းငှါ။ နာလံအသမတ္ထော၊မစွမ်းနိုင်။ကုသေ၊စားဖိုမှ်သောဌါပေးအပ်ကုန်သောမြက်တို့ကို။ ပဒါတဝေ၊ယူခြင်းငှါ။နာလံအသမတ္ထော၊မစွမ်းနိုင်။ ဃံသိတုံ၊ရေချိုးသောကာလ၌ ကိုယ်ကိုပွတ်ခြင်းငှါ။ နာလံအသမတ္ထော၊မစွမ်းနိုင်။နာဂေါ၊မင်္ဂလာဆင်တော်သည်။ အာဘိဏ္ဍ-ဒဿနာ၊မပြတ်မြင်သဖြင့်။ ကုက္ကုရေ၊ခွေးခဲ့။ သေ့ဟံ၊ချစ်ခြင်းကို။အကာသိမညာပိ၊ပြုချီဟုအကျွန်ုပ်ထင်မိ၏။ ။အာဘိဏ္ဍာ ဝတ်ကံသတ္တမံ။ ၂၇။

၂၀-နန္ဒိဝိသာလဇာတ်။

(၂၀) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညူဖြတ်စွာဘုရားသည်၊မနုဿမေဝဘာသေယျ, အစဉ်ရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤနန္ဒိဝိသာလဇာတ်ကို၊ဧကတဝန်ကျောင်းနေ တော်မူစဉ်၊ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့၏ ဆဲရေးခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

မနုဿ-မေဝ ဘာသေယျ၊နာ-မနုဿံ ကုဒါစနံ။
မနုဿံ ဘာသမာနဿ၊ဂဠံ ဘာရံ ဥဒဒ္ဓရိ၊
ဓနု-ဗ္ဗ နံ အလဘ္ဘေသိ၊တေန စ-ဗ္ဗ-မနော အဟု။ ၂၀။

(၂၀) ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ပရေနဲ့၊တပါးသောသူနှင့်။သမ္ဘိ၊တကွ။ဘာသမာနော၊ဆိုသောသူသည်။ မနုဿ-မေဝ၊နွစ်သက်ဘွယ်သောစကားကို သာလျှင်။ဘာသေယျ၊ဆိုရာ၏။ အ-မနုဿံ၊မနွစ်သက်ဘွယ်သော စကားကို။ကုဒါစနံ၊တရံတဆစ်မျှ။နဘာသေယျ၊မဆိုရာ။မနုဿံ၊နွစ်သက်ဘွယ်သောစကားကို။ဘာသမာနဿ၊ဆိုသောပုဂ္ဂိုလ်၏။ဂဠံ၊ထေးသော။ဘာရံ၊လှည်းဟရာကို။ ဥဒဒ္ဓရိ၊ငင်၍လည်စေပြီ။နဲ့၊ထိ ပုဏ္ဏားကို။ ဓနု-ဗ္ဗ၊ဥစ္စာ

ကိုလည်း။ အလဇ္ဇေသိ၊ ရစေပြီ။ ပြာဟွဏောဝုဏ္ဏားသည်။ တေန၊ ထို
ကြောင့်။ အတ္တ-မနော၊ နှစ်သက်သည်။ အဟု၊ ဖြစ်ပြီ။ ။နန္ဒိဝိသာလစော
တက်အဌမ်။ ၂ ၈။

---

၂ ၉-ကဏ္ဍစောတ်။

(၂ ၉) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗ
ညုဗြိတ်ဖွားတော်မူရားသည်၊ ယတောယတော၊ ဂရုရုံ၊ အစဉ်ရှိသော ဂါထာဝုန်
ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကဏ္ဍစောတ်ကို၊ ဧကဝန်ကျောင်းဌာနေ
တော်မူစဉ်၊ ယဇိကပြာဒိုဟာကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယတော ယတော ဂရု ရုံ၊ ယတော ဂန္ဓိ-ဝတ္ထုနိ။
တဒ-သ္သိ ကဏ္ဍံ ယဒ္ဓန္တိ၊ သ္ဝာသု တံ ဝဟတေ ရုံ။ ၂ ၉။

(၂ ၉) ယတောယတော၊ အကြင်အကြင်အရပ်၌။ ရုံ၊ ဝန်သည်။ ဂရု၊
လေးသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်ပြီးမှ။ အညေ၊ တပါးကုန်သော။ ဗလိဗန္ဓာ၊ နွားမ
ပိုက်တို့သည်။ ဥက္ခိပိတုံ၊ ချီခြင်းငှါ။ နသက္ကောန္တိ၊ မတတ်နိုင်ကုန်။ ယတော၊
အကြင်အရပ်၌။ ဥဒကာ-စိက္ခလ္လ-မဟာပ္ပတာဝယုဝါ၊ ရေညွှန်မျှားသည်၏အ
ဖြစ်ကြောင့်ရင်း။ ဝိသမ-ဆ္ဌာန-တရု-ဘာဝေနဝါ၊ မညီမညွှတ် ပြတ်သော
ကမ်းပါးပြတ်ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်ရင်း။ ဂန္ဓိရ-ဝတ္ထုနိ၊ သွားခြင်းငှာ
နက်နဲခဲယဉ်းသောခရီးသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ အညေ၊
တပါးကုန်သော။ ဗလိဗန္ဓေ၊ ဝန်ဆောင်နွားတို့ကို။ အပနေတွာ ၊ ပယ်၍။
ကဏ္ဍ ၊ မျက်စဉ်းတောင်ထိ အရောင်ထက်လက်မည်းနက်သောအဆင်း
ရှိသော အယျိကကာဠကအမည်ရှိသော နွားဥသဘာကို။ ယဒ္ဓန္တိ၊ က
ကုန်၏။ သော၊ ထိုအယျိကကာဠက နွားဥသဘာသည်။ တံ ရုံ၊ ထိုလေးပွာ
သောဝန်ကို။ ဝဟတေ၊ ရွက်ဆောင်၏။ ။ကဏ္ဍစောတကံနဝမံ။ ၂ ၉။

---

၃ ၀-မုနိကစောတ်။

(၃ ၀) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညု
ဗြိတ်ဖွားတရားသည်၊ မာ မုနိကသာ ဗိဟာယိ, အစဉ်ရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့်
တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤမုနိကစောတ်ကို၊ ဧကဝန်ကျောင်းဌာနေတော်

မှုစဉ်၊အပျိုကြီးဖြားယောင်းသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မာ မုနိကာသ ဗိဟာယိ၊အာတုရ-နွာနိ ဘုဉ္ဇတိ၊
အပ္ပေါ-သုက္ကော ဘုသံ ခါဒ၊ဧတေ ဒီဃာ-ယု-လက္ခဏံ။၃၀။

(၃၀) တာတရှင်ဘုရားလောဟိတ၊ညီထွေးရှင်ဘုရားလောဟိတ။မုနိကာသ၊မုနိကဏ္ဍ။ ဘောဇနံ၊အစာကို။မာဝိဟာယိ၊မချစ်ထင့်။ မုနိကော၊မုနိကာသည်။ အာတုရ-နွာနိ၊သေဆုံးသောထမင်းတို့ကို။ဘုဉ္ဇတိ၊စား၏။ တွံ၊သင်သည်။ အပ္ပေါ-သုက္ကော၊ ကြောင့်ကြမဲ့သည်ဖြစ်၍။ဘုသံ၊ ဖွဲကို။ခါဒ၊စားလော့။ ဧတေ၊ထို ဖွဲကိုစားခြင်းသည်။ဒီဃာ-ယု-လက္ခဏံ၊အသက်ရှည်ခြင်းလက္ခဏာတည်း။ ။မုနိကဇာတကံဒသမံ။၃၀။ကုဏ္ဍဂ်ဝဂ္ဂေါတတိယော။ ။ တဿုဒါနံ။ ။

ကုဏ္ဍဂ်ံ ကုက္ကုရုဗ္ဗေဝ၊ဂေါဇာနိယဉ္စ အာဇည်။
တိဏ္ဍံ မဟိဋ္ဌာမုခါ-ဘိဏ္ဍ၊နဒ္ဒိ ကဏ္ဍဉ္စ မုနိကံ။ ။

၄-ကုလာဝကဝဂ်။ ၃၁-ကုလာဝကဇာတ်-၃၁။

(၃၁) နတ်ရှင်တက္ကသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားသည်၊ကုလာဝကာ,အစရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကုလာဝကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်၊မစစ်မှု၍ ရေကိုသောက်သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ကုလာဝကာ မာတလိ သိမ္ဘလိသ္မိံ၊ ဣသာ-မုခေန-ပုရိဝဋ္ဌယာသု။
ကာမံ စဇာမ အသုရေသု ပါဏံ၊မာ မေ ဒိဇာ ဝိက္ကုဏိ အပေါသုံ။ ။

(၃၁) မာတလိ၊မာတလိ။သိမ္ဘလိသ္မိံ၊ဃက်ပံပင်၌။ကုလာဝကာ၊ဂဠုန်ငယ်တို့သည်။ဒ္ဝိတာ၊တည်ကုန်၏။ ဣသာ-မုခေန၊ရထားသန့ဉ်းဖြင့်။ပရိဝဋ္ဌယာသု၊ရှောင်ကြဉ်ပါလော့။ကာမံ၊စင်စစ်။ အသုရေသု၊အသုရာတို့၌။ ပါဏံ၊အသက်ကို။ စဇာမ၊စွန့်ကြကုန်အုံ့။ မေ၊မေဒိဇာ၊ ဤဂဠုန်ဌက်ငယ်တို့သည်။ဝိက္ကုဏိ၊ပျက်စီးသောအသိုက်ရှိကုန်သည်။မာအပေါသုံ၊မဖြစ်စေကုန်ထင့်။ ။ကုလာဝကဇာတကံပဌမံ။၃၁။

၃၂-နဠဇာတ်-၃၂။

(၃၂) နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓဘုရားသည်၊ ရှင်မနုဿ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤနဠဇာတ်ကို၊ ဗေဒေဟဝန်ကျောင်းဌာ နေတော်မှစဉ်၊ မျှားစွာသော ဘာဝဏ္ဍာရှိသော တယောသံသောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ရှင် မနုဿ ရစိယာ စ ဝိဌ္ဌ၊ဝေဠုရိယ-ဝဏ္ဏ-သန္ဓိဘာ စ ဂိဝါ။
-ဗျာမ-မတ္တာနိ စ ပေ၀ုနာနိ၊နဠေန တေ ဝိတရိ နော ဒဒါမိ။ ။

(၃၂) မောရဝေဠုခေါင်း။တော၊သင်၏။ရှင်၊တွန်သံသည်။မနုဿ၊သာယာ၏။ ဝိဌ္ဌစ၊ကျောက်ကုန်းသည်လည်း။ရစိယာ၊နှစ်သက်ဘွယ်ရှိ၏။ ဂိဝါစ၊လည်သည်လည်း။ဝေဠုရိယ-ဝဏ္ဏ-သန္ဓိဘာ၊ကျောက်မျက် ရွဲဖြည့်အဆင်းနှင့်တူ၏။ပေ၀ုနာနိစ၊ပြိုးဆံတို့သည်လည်း။ ဗျာမ-မတ္တာနိ၊တလံမျှလောပေါက် ရောက်ရှည်သွယ်ကြည့်စဘွယ်ရှိကုန်၏။အဝေ၊ ထိုသို့ဘိုးပေးလော၊လျှော်ပတ်အင်္ဂါ၊ပြည့်စုံပါလျက်။ (ထည့်)။ နဠေန၊အရက်အကြော်ကင်း၍ကခြင်းကြောင့်။ တေ၊သင်အား။ မမ၊ငါ၏။ ဝိတရိ၊ထိုးကို၊ နော ဒဒါမိ၊ ငါ မပေး။ ။နဠဇာတကံနုတိယံ။၃၂။

၃၃-သမ္ဗောဓမာနဇာတ်။

(၃၃) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓဘုရားသည်၊ သမ္ဗောဓမာနာ ဂန္ဓတ္ထိ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤသမ္ဗောဓမာနဇာတ်ကို၊ ကဝိယဝတ်ပြည်ကိုမှီ၍နိဂြောဓာရုံကျောင်းဌာ နေတော်မှစဉ်၊ ခေါင်းရုပ်ကိုးကိုစွဲ၍ ဖြစ်သောခိုက်ရန်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သ-မ္ဗောဓမာနာ ဂန္ဓတ္ထိ၊ဇာလ-မာဒါယ ပက္ခိနော။
ယဒါ တေ ဝိဝဒိဿန္တိ၊တဒါ ဧဟိန္တိ မေ ဝသံ။၃၃။

(၃၃) ဘဒ္ဒေ၊ဆွေမ။သမ္ဗောဓမာနာ၊ညီညွတ်ဝမ်းမြောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ပက္ခိနော၊ငှက်တို့သည်။ဇာလံ၊ကွန်ကို။အာဒါယ၊ယူ၍။ဂန္ဓတ္ထိ၊ဆွဲကုန်၏။ ယဒါ၊အကြင်အခါ၌။ တေ၊ထိုငှက်တို့သည်။ ဝိဝဒိဿန္တိ၊ခိုက်ရန်ဖြစ်

ကုန်လတ္တံ့။တဒါ၊ထိုအခါ၌။တေ၊ထိုဝိုးတို့သည်။မေ၊ငါ၏။ဝသံ၊အလိုသို့။ ဟိန္တိ၊ရောက်ကုန်လတ္တံ့။ ။သမ္မောဒမာနဇာတကံတတိယံ။၃၃။

၃၄-မဏ္ဍာတ်-၃၄။

(၃၄) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ နမံသိတံနမံဥဏ္ဍံ,အစဉ်ရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤမဏ္ဍာတ်ကို၊ဧတဝဝန်ကျောင်း၌နေတော်မူစဉ်၊မယားဟောင်းပြားယောင်းသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

နမံ သိတံ နမံ ဥဏ္ဍံ၊နမံ ဇာလသ္မိ ဗာဓနံ။
ယဿ မံ မညတေ မန္ဒီ၊အညံ သော ရတိယာ ဂတော။

(၃၄) မံ၊ငါ့ကို။ သိတံ၊ ရေမှထုတ်သောကာလ၌ဖြစ်သော အချမ်းသည်။နဗာဓတိ၊မနှိပ်စက်။ မံ၊ငါ့ကို။ ဥဏ္ဍံ၊ မိုးကျိုးတို့၌ကင်ခြင်းလျှင် အရင်းရှိသောအပူသည်။ နဗာဓတိ၊မနှိပ်စက်။မံ၊ငါ့ကို။ ဇာလသ္မိံ၊ကွန်၌။ ဗာဓနံ၊ထံကျင်ထံမတို့ဖြင့်ထိုးမှိုသွင်းဆဲခြင်းသည်။နဗာဓတိ၊မနှိပ်စက်။ စကေန္ဓေန၊စင်စစ်သဖြင့်။မံ၊ငါ့ကို။မ ဏ္ဍီ၊ငါးမသည်။ သော၊ထိုငါသည်။ အညံ၊ငါမှတပါးသောငါးမသို့။ရတိယာ၊ကာမဂုဏ်၌ ဆွေလျှော်သဖြင့်။ ဂတော၊လိုက်လေပြီ။ဇာတိ၊ဤသို့။ယံ မညတေ၊အကြင်အောံမေ့မိလိမ့်။တ ဒေဝ၊ထိုငါးမအား ဖြစ်လတ္တံ့သော အောံမေ့ခြင်းသည်သာလျှင်။ မံ၊ငါ့ကို။ဗာဓတိ၊နှိပ်စက်၏။ ။မဏ္ဍာတကံစတုတ္ထံ။၃၄။

၃၅-ဝဏ္ဏကဇာတ်-၃၅။

(၃၅) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ သန္တိပဏ္ဍာ,အစဉ်ရှိသော ဂါထာဘုန်းဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သောဝဏ္ဏကဇာတ်ကို၊မဂဓတိုင်းတို့၌ ဒေသစာရိကြွတော်မူစဉ်၊တောမီး၏ပြိုမ်းခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သန္တိ ပဏ္ဍာ အ-ပတနာ၊သန္တိ ပါဒါ အ-ဝဠုနာ။
မာတာ ပိတာ စ နိက္ခန္တာ၊ဇာတ-ဝေဒ ပဋိက္ကမ။၃၅။

(၃၅) တောတဝေဒ၊တောမီး၊မယ်၊ငါ့အား၊ငါ၏။ပက္ခာ၊အတောင်တို့သည်။ သန္ဓိ၊ဂ္ဂိုဏ်၏။ တော၊ထိုငါ၏ အတောင်တို့သည်။အ-ပတနာ၊နှင့်သည်ဖြစ်၍ ကောင်းကင်လွှားလွှား ပျံသွားနိုင်ခြင်း၏အကြောင်းမဟုတ်ကုန်ခဲ့သေး။ ပါဒါ၊ခြေတို့သည်လည်း။ သန္ဓိ၊ ဂ္ဂိုဏ်၏။ တော၊ထိုခြေတို့သည်။အ-ဝဠုနာ၊ဆွဲကြွေလျင်လျားသွားနိုင်ခြင်း၏ အကြောင်းမဟုတ်ကုန်ခဲ့သေး။ ။(သန္ဓိပက္ခာအပတနာတို မယ်ပက္ခာနှာမအထွေဥပဏ္ဍနှင့်၊ နှာစခေါသက္ကာတော်ဟု ဥပ္ပတိတဲ့ အာကာသေဂန္ဓနှင့် အပတနာ, စသော အဠကထာကိုရှု၍ ဤအနုက်ကိုကြို။ဆရာတို့ကား။ မယ်၊ငါ့အား။ ပက္ခာ၊တို့သည်။သန္ဓိ၊ဂ္ဂိုဏ်၏။ဟောဟု၊ထိုအတောင်တို့ဖြင့်။ အပတနာ၊ မပျံနိုင်ကုန်,ဟု၊ယောဇနာကုန်၏။ မယ်ကား ၆ကရုဝ်။ အပတနာကား ၈ ဟုဝုဝ်ဖြစ်၍ ဆန့်ကျင်သည်)။ မေ၊ငါ၏။ မာတာပိတာစ၊ မိဘတို့သည်လည်း။နိဂ္ဂ ဏှာ၊ ကိုယ်ထက် သားကို မချစ်၍ ပစ်သွား ကုန်ပြီ။ တွံ၊သင်သည်။ပဒိုက္ကမ၊ဘဲထေလော့။ ။(သစ္စာကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ အ၍ကုန်သောရဟန်းတို့သည်သောတာပန်၊အ၍ကုန်သော ရဟန်းတို့သည်သကဒါဂံ၊အ၍ကုန်သောရဟန်းတို့သည်အနာဂံ၊ အ၍ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ရဟန္တာဖြစ်ကုန်၏ဟုသိအပ်၏)။ ။ဝန္ဒကဇာတကံ ပဋ္ဌမံ။၃ ၅။

---

၃ ၆-သကုဏဇာတ်-၃ ၆။

(၃ ၆) နှတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယံနိဿိတာ,အစဉ်ရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၍သကုဏဇာတ်ကို၊ဗေတဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်၊ မိုးထောင်သောကျောင်းရှိသောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ယံ နိဿိတာ ဇဂတိ-ရုဟံ ဝိဟာ-ဂ်မာ၊သွာ-ယံ အဋ္ဌိ-ပမုဉ္စတိ။
ဒ္ဒိသာ ဘဇေထ ဝဏ္ဏဂ်ိ၊ဇာတံ သရဏတော ဘယံ။၃ ၆။

(၃ ၆) ဝဏ္ဏဂ်ိ၊ ဌက်အပေါင်းတို့။ယံဇဂတိရုဟံ၊အကြင်သစ်ပင်ကြီးကို။ဝိဟာဂ်မာ၊ဌက်တို့သည်။ နိဿိတာ၊ဖြစ်၍နေကုန်၏။ သွာယံသော အယံ ဇဂတိရုဟော၊ထိုသစ်ပင်ကြီးသည်။အဋ္ဌိ၊မိုးကို။ ပမုဉ္စတိ၊လွှတ်

၏။အမှာကံ၊ငါတို့အား။သရဏာတော၊ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော သစ်ပင်မှ။ ဘယံ၊ဘေးသည်။ စာတံ၊ ဖြစ်၏။ တဘွာ၊ထို့ကြောင့်။ ဝုမ္ပေ၊ သင်တို့ သည်။ဒိသာ၊အရပ်လေးမျက်နှာတို့သို့။ဘစေ၊သွားကြကုန်လော့။ ။ သဏုဏာစာတကံဆဋ္ဌံ။၃ ၆။

---

၃ ၇-တိတ္ထိရစာတ်-၃ ၇။

(၃ ၇) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဗုဒ္ဓ ညွှန်ပြတ်စွာဘုရားသည်။ ယေဝုဟုမပစာယန္တိ,အစဉ်ရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၍တိတ္ထိရစာတ်ကို၊သာဝတ္ထိပြဉ်သို့သွား၍ဘုန်း သာဂိုဗုဒ္ဓရာမထေရ်အား အိပ်ရာနေ့ရာကို မရခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ယေ ဝုဟ-မပစာယန္တိ၊နရာ ဓမ္မသာ ကောဝိဒါ။
ဒိဋ္ဌေ-ဝ ဓမ္မေ ပါသံသာ၊သမ္ဘရာယေ စ သုဂ္ဂတိ"။၃ ၇။

(၃ ၇) သိက္ခာဝေ၊ရဟန်းတို့။ ဓမ္မသာ၊ ကြီးသောသူတို့အား ပူဇော်သောတရားနှင့်။ ကောဝိဒါ၊ လိမ္မာ ကုန်သော။ ယေနရာ၊ အကြင်သူတို့ သည်။ဝုဟ"၊ကြီးသောသူကို။အပစာယန္တိ၊ပူဇော်ကုန်၏။ တေ၊ထိုသူတို့ သည်။ ဒိဋ္ဌေ-ဝ ဓမ္မေ၊မျက်မှောက်သောကိုယ်၏အဖြစ်ဌာနတွင်း၊ပါသံသာ၊ ချီး မွမ်းခြင်းဌာထိုက်ကုန်၏။သမ္ဘရာယေစ၊တမလွန်ဘဝ၌ထည်း။ သုဂတိ"၊ သုဂတိသို့။ယန္တိ၊ရောက်ကုန်၏။ ။တိတ္ထိရစာတကံသတ္တမံ။၃ ၇။

---

၃ ၈-ဗကစာတ်-၃ ၈။

(၃ ၈) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဗုဒ္ဓ ညွှန်ပြတ်စွာဘုရားသည်,နာဗွန်ဏိကတိပ္ပညော,အစဉ်ရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၍ဗကစာတ်ကို၊ဗေတဝန်ကျောင်း၌နေတော်မူ စဉ်၊သက်နုံးစီးပွါးပြုသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

နာ-ဗွန်ဏိ နိကတိ-ပ္ပညော၊ နိကတျာ သုခ-မေဓတိ။
အာရာဓေတိ ကတိ-ပ္ပညော၊ဗကော ကဏ္ဍဒုကာ-ဓိ၀။၃ ၈။

(၃ ၈) ဘဝ၌ကြွေ၊အိုနတ်များတို့။နိကတိပ္ပညော၊ ကောင်းကျိုးစည်းလဲ

ဖွယ်ရှိစားဥာဏ်ရှေ့သော်သူသည်။ နိုကတ္ကာ၊ကော်ကျစ်စဉ်းလဲ ဖွယ်ရှိ ပတ်သောအမှုဖြင့်။ အစ္စန္ဒံ၊စင်စစ်။ ဝါ၊ အစ္စန္ဒံနိစ္စကာလံ၊ အမြဲကာလ ပတ်လုံး။သုခံသုခဿ ပေါ၀၊ချမ်းသာ၌သာလျှင်။နဇေတိ၊မတည်နိုင်။ ။ (စင်စစ်သော်ကား မိမိအမှု အကုသိုလ်ပတ်မိ၍ ပျက်စီးခြင်းလို့ ရှေ့အံ့သည်မရှိတော်ဟူလို)။ ။ကတိပ္ပညော၊ကော်ကျစ်စဉ်းလဲဖွယ်ရှိစားဥာဏ် ရှေ့သောသူသည်။အတ္တနာ၊မိမိသည်။ ကတ-ပါပသ၊ ပြုအပ်သောမ ကောင်းမှု၏။ဖလံ၊မကောင်းသောအကျိုးကို။ (ထည့်)။အာရာဓေတိ၊အ ထုံ့ရမည်မရှိတော်တည်း။ ကိမိဝ၊အာဘယ်ကဲ့သို့နည်း ဟူမှုကား။ဗကော၊ ကော်ကျစ်စဉ်းလဲသော ဖျိုင်းလိမ်သည်။ ကဏ္ဍဋကာ၊မိမိထက်အလိမ် သံပြန်သောဇုန်မှ။ဂိဝ-ဆွေ၊ဝမည်ပြုတ်ခြင်းသို့။ပါပုဏာတိ၊ကျုံ၀၊ရှေ့ ၏သို့။ဇေဝံ၊ဘထာ၊ထို့အတူ။ သောကေရာနိုကော၊ ထိုကော်ကျစ်စဉ်းလဲ သောလူလိမ်သည်။ အတ္တနာ၊မိမိသည်။ကတ-ပါပတော၊ ပြုအပ်သောမ ကောင်းမှုမှ။ ဒိဋ္ဌေ၀ဓမ္မေ၀ါ၊ပျက်မြင်ပစ္စက္ခဘ၀၌သာလျှင်ရင်း။ သမ္ပ ရာယေ၀ါ၊တမလွန်လောကသံသရာ၌ရင်း။ ဘယံ၊အင်မတန်သောဘေး ကို။အာရာဓေတိ၊ရမည်မရှိတော်ထည်း။ ။ဗကဓာတကံအဋ္ဌမံ။၃ ၇။

---

၃ ၉-နန္ဒဓာတ်-၃ ၉။

(၃ ၉) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ မညေသောဝဏ္ဏယောရာသိ,အစဉ်ရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆါဆင်အပ်သော၌နန္ဒဓာတ်ကို၊ဧတဝဝန်ကျောင်း ၌နေတော်မူစဉ်၊သာရိပုတ္တရာမထေရ်၏ အတူနေတပည့်ကိုအကြောင်း ပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မညေ သောဝဏ္ဏယော ရာသိ၊သောဝဏ္ဏ-မာလာ စ နန္ဒကော။
ယတ္ထ ဒါသော အာမ-ဓာတော၊ဒ္ဝိတော ထူလာနိ ဂဏ္ဍတိ။ ၃ ၉။

(၃ ၉) တာတ၊ချစ်သား။ ယတ္ထ၊ အကြောင်အရပ်၌။ အာမ-ဓာတော၊ အိမ်ပေါက်ကျွန်မသားဖြစ်သော။ ။(အာမအဟံ၀ေါဒါသိတိ၀ေ၀ံဒါသ ဗျံ ဥပဂတာဒါသီ၊ အာမဒါသိယာဓာတောအာမဒါသိဓာတော, ဆိုလို လျက်ဒါသိကျေ၍အာမဓာတော;နေသည်)။ ။နန္ဒကော၊နန္ဒမည်သော။ ကကား သည်ကိုဟောသည်)။ ။ဒါသော၊ ကျွန်သည်။ ဒ္ဝိတော၊ရပ်

လျက်။ထူးလာနိ၊ကြောမ်းကြိုတ်သောစကားတို့ကို။ ဝန္ဓတိ၊ဆိုဏ်။တဏ္ဍေ၀၊ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင်။ သောဝဏ္ဏယောရတနာတို့၏အရေပြစ်သော။ရာသိ၊ အရေသည်ရင်း။ သောဝဏ္ဏ-မာလာစ၊ရှေ့ပန်းသည်ရင်း။ အတ္ထိ၊ရှိ၏။ဇုတိ၊ ဤတို့။ မညေမညာမိ၊ငါထင်၏။ ။(သုန္ဒရော၀ဏ္ဏော ဇေတသ္မိ သု ၀ဏ္ဏာနိ,ပြု၍၊ ရေတံမဏိကဉ္စနပ၀ါဠစသော ရတနာတို့ကိုဤအရာ၌သု ၀ဏ္ဏာနိ,ဟုလိုအပ်ကုန်၏။ရှေ့တရုထည်းကိုသာလိုအပ်သည်မဟုတ်။သု ၀ဏ္ဏာနံရာသိသောဝဏ္ဏယောဤကား ဝိသေသန။ ရာသိကားသာမည် ဖြစ်၍ ဝိသေသနဝိသေသျှဖြစ်ကြသတည်း)။ ။နန္ဒဇာတကံနံ၀မံ။၃ ၉။

၄၀-ခဒိရဂ်ါရဇာတ်-၄၀။

(၄၀) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ကာမံပတာမိနိုရယံ, အစရှိသောဂါထာပုဒ် ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤခဒိရဂ်ါရဇာတ်ကို၊ဇေတ ဝန်ကျောင်း ၌နေတော်မူစဉ်၊ အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အလှူကို အကြောင်းပြု၍ဟော တော်မူ၏။ ။

ကာမံ ပတာမိ နိုရယံ၊ဥဿံ ပါဒေါ အဝံ-သိရော၊
နာ.နုရိယံ ကရိသာမိ၊ဟန္ဒ ဝိဏ္ဏံ ပဓိဋ္ဌဟာ။၄၀။

(၄၀) ဘန္တေ၊အာသျှင်ဘုရား။ နိုရယံ၊မိုးကျိုးတွင်းဟုဆို အပ်သော ရေထို။ဥဿံပါဒေါ၊အထက်၌ ခြေရှိသည်ဖြစ်၍။အဝံ-သိရော၊ဦးစော်။ကာ မံ၊စင်စစ်။ အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ ပတာမိ၊ကျွေးမွေးတထာဝိ၊ထိုထို့ကျ သော်လည်း။အနု.ရိယံ၊ မသူတော်တို့သည်ပြုအပ်သော အလှူမပေးခြင်း သိုလမစောင့်ခြင်းကို။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ နကရိသာမိ၊မပြုအုံ့။တု ဗျော၊အာသျှင်ဘုရားတို့သည်။ဟန္ဒ၊လွတ်လွတ်။ ဝိဏ္ဏံ၊ဆွမ်းကို။ပဓိဋ္ဌဟာ၊ခံ တော်မူပါလေ၃။ ။(ဤသို့ဆိုမ်ဘုရားလောင်းသည်မြို့ပြိုင်ဖွားသောဆော်ံ တည်ခြင်းဖြင့်ဆွမ်းခွက်ကိုကိုင်၍ မိုးကျိုးတွင်း၏အထက်ဖြင့်သွားသည် ရှိသော်၊ထို ခဏာ၌လျှင်အာတောင်ရှစ် ဆယ်နှက် သောမိုးကျိုးတွင်း၏ အ ပြင်မှ အဆင့်ဆင့်ရောက်သော ဗွင့်ချပ်တရောတို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ် သောအပွင့်ရှိသော တရုသော်ပရုမာပင်သည်ပေါက်၍ ဘုရားလောင်း ၏ခြေတို့ကိုခံ၏။ ထိုပရုမာပွင့်မှပြည့်တောင်းကြီးအတို့ကြီးအရှည်ရှိသော

ဝတ်မုံသည်တက်၍ဘုရားလောင်း၏ ထိပ်ထက်ခွင်တည်၍ အလုံးရံသော ကိုယ်ကိုရွှေမှုန့်ဖြင့်သွန်းကြောဘိသကဲ့သို့ဖြစ်၏။ ဘုရားလောင်းသည်ပရမာ၏အချက်ခွင်ရပ်၍ အထူးထူးသောမြတ်သော အရသာရှိ သောဘောဇဉ် ကိုပရွေကဗျဒ္ဓါ၏ သပိတ်ခွင်တည်စေ၏။ ပရွေကဗျဒ္ဓါသည်ထို ဆွမ်းကို ခံ၍ အနုမောဒနာပြု၍ သပိတ်ကို ကောင်းကင်သို့ပစ်၍ လူများ၏မြင်စဉ် လျှင်မိမိသည် ကောင်းကင်သို့တက်၍ အထူးထူး အပြားပြားရှိသော တိပ်လွှာအစဉ်ကိုနင်းဘိသကဲ့သို့ဖြစ်၍ဟိမဝန္တာသို့သာလျှင်ကြွတော်မူ ၏။မာရ်နတ်သားသည်လည်းစစ်ရှုံး၍ နှလုံးမသာယာခြင်းသို့ရောက်၍မိ မိနေရာသို့သာလျှင်သွားလေ၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်းပရမာကြာ၏ အချက်ခွင်ရပ်လျက် လူများအားဒါနသိလကိုချီးမွမ်းသဖြင့်တရားဟောမ်ု လူများသည်ခြိုရံလျက် မိမိအိပ်သို့သာလျှင်ဝင်၍ အသက်ထက်ဆုံးဒါန အစရှိသောကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ကံအားလျှော်စွာလားဟု)။ ။ခဒိရင်္ဂါရ ဇာတကံဒသမံ။ဇ ဝ။ကုလာဝကဝဏ္ဏော စတုတ္ထော။ ။တာသုဒါနံ။ ။

ကုလာဝကဗ္ဗ နစ္ဗ္ဗ၊သမ္ဗောဓ-မဗ္ဗ-ဝ ဒ္ဒုကံ။
သကုဏံ တိတ္ထိရံ ဗကံ၊နဒ္ဒ ခဒိရင်္ဂါရံ။ ။

၄၁-လောသကဇာတ်-၄၁။

(၄၁) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယော အတ္ထကာမသာ,အစရှိသော ဂါထာ ၎င်းဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၍လောသကဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်း ၌နေတော်မူစဉ်၊လောသကတိဿမည်သော မထေရ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ယော အတ္ထ-ကာမသာ ဟိတာ-နုကမ္ပိနော၊
ဩဝဒ္ဓမာနော နုကရောတိ သာသနံ။
အဇာယ ပါဒမောလမ္ဗ၊မိတ္တကော ဝိယ သောစတိ။ ၄၁။

(၄၁) ယော၊အကြင်သူသည်။အတ္ထ-ကာမသာ၊အကျိုးစီးပွါးကိုအ လိုရှိသော။ ဟိတာ- နုကမ္ပိနော၊ အကျိုးစီးပွါးဖြင့် စောင့်ရှောက်ပေတတ် သောသူသည်။ဩဝဒ္ဓမာနော၊အကျိုးစီးပွါးကိုအလိုရှိ၍ နှုးညံ့သောစိတ် ဖြင့်ဆုံးမအပ်လျက်။အတ္ထ-ကာမသာ၊ အကျိုးစီးပွါးကိုအလိုရှိသော။ဟို

တာ-နုကဋ္ဌိနော၊အကျိုးစီးပွါးဖြင့်စောင့်ရှောက်ပေတတ်သောသူ၏။ သာသနံ၊အာဆုံးအမကို။နကရောတိ၊မလိုက်နာ။သော၊ထို သူသည်။နိစ္စ-ကာလံ၊အခါခပ်သိမ်း။ သောစတိ၊စိုးရိမ်ရ၏။ကောဝိယ၊အဘယ်သူကဲ့သို့နည်းဟူ မူကား။ဣတ္ထကော၊ဣတ္ထိပုဗ္ဗကသည်။(ပိန္ဓကျေ)။အဇေယ်ဆိတ်မ၏။ ပါဒံ၊ ခြေကို။ ဩလဗ္ဘ၊ဆွဲ၍။သောစတိဝိယ၊စိုးရိမ်ရ၏သို့တည်း။ ။ဟောသ ကဇာတကံပဋ္ဌမံ။၄၁။

၄၂-ကပေါတဇာတ်-၄၂။

(၄၂) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ တတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓဘုရားသည်၊ယောအဋ္ဌ-ကာမသာ,အစဉ်သော ဂါထာ ဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၍ကပေါတဇာတ်ကို၊ဧတေဝန်ကျောင်း ၌နေတော်မူစဉ်၊တယော်သောလျှပ် ပေါ်သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ယော အဋ္ဌ-ကာမသာ ဟိတာ-နုကဋ္ဌိနော၊
ဩဝဇ္ဇမာနော နကရောတိ သာသနံ။
ကပေါတကသာ ဝစနံ အ-ကတ္တာ၊
အဣတ္ထ-ဟတ္ထတ္ထ-ဂတော-ဝ သောစတိ။၄၂။

(၄၂) ယော၊အကြင်သူသည်။အဋ္ဌ-ကာမသာ၊အကျိုးစီးပွါးကိုအ လိုရှိသော။ ဟိတာ-နုကဋ္ဌိနော၊ အကျိုးစီးပွါးဖြင့် စောင့်ရှောက်ပေ တတ်သောသူသည်။ဩဝဇ္ဇမာနော၊ဆုံးမအပ်လျက်။အဋ္ဌ-ကာမသာ၊အကျိုး စီးပွါးကိုအလိုရှိသော။ ဟိတာနုကဋ္ဌိနော၊အကျိုးစီးပွါးဖြင့် စောင့်ရှောက် ပေတတ်သောသူ၏။ သာသနံ၊ အာဆုံးအမကို။နကရောတိ၊ မလိုက်နာ။ သော၊ထို သူသည်။ ကပေါ တကသာ၊ရှိ၏။ ဝစနံ၊ ဆုံးမကံမြစ်သောစ ကားကို။ အ-ကတ္တာ၊မလိုက်နာမူ၍။ အဣတ္ထ-ဟတ္ထတ္ထ ဂတော၊အကျိုးစီး ပွါးမဲ့ကို ပြုတတ်သောရန်သူ၏လက်အနီးသို့ရောက်သော။ကာကောဝိယ၊ ကျီးကဲ့သို့။အနု-သောစမာနော၊အဘန်တလဲလဲစိုးရိမ်လျက်။သောတိ၊အိပ် ရ၏။ ။(အဣတ္ထဟတ္ထတ္ထ ဂတောဝ သောတိတိ အဣတ္ထာနံ အနတ္ထ ကာရ ကာနံ ဒုက္ခပ္ပါဒနကဝုဋ္ဌလာနံ ဟတ္ထတ္ထံ ဟတ္ထပတ်ံ ဂတော၊ အဌကထာ

ဘွင့်ရကား ဟတ္ထဂတော့သာမလို၊ဟတ္ထတ္ထဂတောလိုသည်။ ဂ္ဂိမ္ဘဂည်း ဂါထာပြည့်စုံသည်)။ ။ကပေါတဇာတကံဒုတိယံ။၄၂။

၄၃-ဝေဠုကဇာတ်-၄၃။

(၄၃) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဗုဒ္ဓ ဘုရား ဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယော အတ္ထကာမဿ, အစဂ္ဂိသော ဂါထာဝုန် ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဝေဠုကဇာတ်ကို၊သာဝတ္ထိပြည်ဇေတဝန် ကျောင်းကြီး၌ ထိတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ တယောဝ်သော ဆိုနိုင်ခက် ဒုဿရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယော အတ္ထ-ကာမဿ ဟိတာဒ-နုကမ္ပိနော၊
ဩဝဇ္ဇမာနော နုကရောတိ သာသနံ။
ဧဝံ သော နိဟတော သေတိ၊ဝေဠုကဿ ယထာ ပိတာ။၄၃။

(၄၃) ယော၊ အကြင်သူသည်။ အတ္ထ-ကာမဿ၊ အကျိုးစီးပွါးကို အလိုရှိသော။ ဟိတာ-နုကမ္ပိနော၊ အကျိုးစီးပွါးဖြင့်စောင့်ရှောက်ပေတတ် သောသူသည်။ ဩဝဇ္ဇမာနော၊ဆုံးမလျှက်။အတ္ထ-ကာမဿ၊အကျိုးစီး ပွါးကိုအလိုရှိသော။ ဟိတာနုကမ္ပိနော၊အကျိုးစီးပွါးဖြင့် စောင့်ရှောက် ပေတတ်သောသူ၏။ သာသနံ၊ အဆုံးအမကို။ နုကရောတိ၊ မလိုက်နာ။ သော၊ထိုသူသည်။ဝေဠုကဿ၊ဝါးခေါင်း၌မွေးစားအပ်သည်ဖြစ်၍ ဝေ ဠုကမည်သောခြေ၏။ပိတာ၊အဘရေးသည်။ နိဟတော၊သားဝေဠုက ကိုက်သတ်အပ်သည်ဖြစ်၍။သေတိယထာ၊အိပ်ရသကဲ့သို့။ ဧဝံ တထာ၊ ထို့အတူ။ နိဟတော၊ သေလျှက်။ သေတိ၊အိပ်ရ၏။ ။ဝေဠုကဇာတ ကံတတိယံ။၄၃။

၄၄-မကသဇာတ်-၄၄။

(၄၄) နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဗု ဒ္ဓဘုရား ဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ သေယျောအမိတ္တော, အစဂ္ဂိသော ဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤမကသဇာတ်ကို၊ မဂဓတိုင်းတို့၌ ဒေသစာရီ

ကြွတော်မူသည်ရှိသော်၊ တရုသော်ရွှာ၊ပယ်၌ ရိုက်ကုန်သောရွှာသားလူ တို့သည် မှက်တို့ကိုထိုးကုန်အုံ့ဟု၊အချင်းချင်း ထိုးကုန်၍ရင်း ပုတ်ခတ် ကုန်၍ရင်း ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သည်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟော တော်မူ၏။ ။

သေယျော အ-ဓိဗ္ဗော မတိယာ ဥပေတော၊
နဲ တွေ့ဝ ဓိဗ္ဗော မတိ-ဝိ-ပ္ပဟိနော။
မကာသိ ဝဓိသန္တိ ဒ္ဒေ-မ္ဟေ၊
ဝုဗ္ဗော ဝိတ္ထ အန္ဓီ ဒဋ္ဌမ-ဂ်ိ ။၄၄။

(၄၄) လောကေ၊ လူ့ရွှာ၌။ မတိယာ၊ပညာနှင့်။ ဥပေတော၊ ပြည့်စုံ သော။ အ-ဓိဗ္ဗော၊ ရန်သူသည်။ သေယျော၊ ဖြတ်သေး၏။ မတိ-ဝိပ္ပဟိ နော၊ ပညာမှကင်းသော။ ဓိဗ္ဗော၊ အဆွေခင်ပွန်းသည်။နဲ တွေ့ဝ သေ ယျော၊ မဖြတ်သလျှင်ကတည်း။ ဒ္ဒေ-မ္ဟေ၊တံတွေးယိုသော ခံတွင်းရှိ သော လူဖိုက်သည်။ ဝုဗ္ဗော၊ သားဖြစ်လျက်လည်း။မကာသိ၊မှက်ကို။ဝ ဓိသိ၊သတ်အုံ့။ဟူတိ၊ဤသို့နှုတ်ခမ်းသွင်း၍။ဝိတ္ထ၊အဘာ၏။ဥဗ္ဗမ-ဂ်ိ ၊ဦးခေါင်း ကို။ အန္ဓီ ဒ၊နှစ်ပိတ်ခွဲလေပြီ။ ။မကာသဇာတကံစတုတ္ထံ။၄၄။

၄၅-ရောဟိနီဇာတ်-၄၅။

(၄၅) နှတ်နှင့်တကွသောထောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗ ညူမြတ်စွာဘုရားသည်၊ သေယျောအဓိဗ္ဗော, အစရှိသော ဂါထာဝုန် ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤရောဟိနီဇာတ်ကို၊ သာဝတ္ထိပြည်ဇေတ ဝန်းကျောင်းကြီးဌိသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အနာထပိဏ်သူဌေးမ၏ တ ယောဝ်သောကျွန်မကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သေယျော အ-ဓိဗ္ဗော မေဓာဝိ၊ယ-ဿ ဗာလာ-နုကမ္ပကော။
ပဿ ရောဟိနိကံ ဓမ္မိ၊မာတရံ ဟတ္ထိဘုနဲ သောစတိ။ ၄၅။

(၄၅) ဘော၊အချင်းတို့။ ထောကော၊ လူ့ရွှာ၌။ ယဿ ယောနုမ ဗာ လော၊အကြင်လူဖိုက်မည်သည်။အ နုကမ္ပကော၊အစဉ်စောင့်ရှောက်သနား တတ်သောအဆွေခင်ပွန်းသည်။ဟောန္တော၊ဖြစ်စေကာမူ။တတော၊ထို ဖိုက်သောအဆွေခင်ပွန်းထက်။သတ-ဂုဏေန၊ အဆအရာဖြင့်ရင်း။ သ

ဟာသ-ဂုဏောနှ၊ အဆစ်အထောင်ဖြင့်ဂုဏ်း။ မေဓာဝိ၊ ပညာရှိသော သူ သည်။အ-ဝိတ္ကော၊ရုန်သူဖြစ်စေကာမူ။သေယျော၊ဖြတ်၏။ ။(ယန္တိ လိဂ် ဝိပတ္တိသောကတော။စေတိနာမတ္တေနိပါတော၊ယောနာမဗာလော အနု ကမ္ပကော၊တတော သတဂုဏောနသဟာသဂုဏောနပဏ္ဍိတော အဝိတ္ကော ဟောန္တော ဝိ သေယျောယေဝါတိအတ္ထော။ အဋ္ဌကထာ)။ တနည်းကား။ တော၊အချင်းတို့။ဇလောကော၊ထူ,ရှာ၌။မေဓါဝိ၊ပညာရှိသောသူသည်။အ-ဝိတ္ကော၊ရုန်သူဖြစ်စေကာမူ။ သေယျော၊ဖြတ်၏။ဗာလော၊သူရိုက်သည်။ အနုကမ္ပကော၊အစဉ်စောင့်ရှောက်သနားတတ်သောအဆွေခင်ပွန်းသည်။ စေဟောန္တော၊အကယ်၍ ဖြစ်စေကာမူ။ယံသေယျောနောသေယျော၊မ ဖြတ်။ ။(အထဝါ ယန္တိ ပဒိုသောဝတ္ထုနိပါတော၊ နောစေဗာလာနုကမ္ပ ကောတိအတ္ထော၊ အဋ္ဌကထာ။ ဤအနုက်နှစ်ပါးကိုနှလုံးထား။ သဒ္ဒနီတိ ဆရာကား၊ယဉ္စေကား ပဒိုသောဝတ္ထုနိပါတသရဒါယဟူ၏)။ ။တုမ္ဟေ၊ သင်တို့သည်။ ဇမ္ဗို၊အခေါ်အခြင်ပညာနည်းသော။ရောဟိနိကံ၊ရောဟိ နိအမည်ရှိသောကျွန်မကို။ ပဿ ပဿထ၊ရှုကြကုန်လော့။အယံ၊ဤရောဟိ နိသည်။မာတရံ၊အမိကို။ဟတ္ထေန၊သတ်၍။ သောစတိ၊စိုးရိမ်ရ၏။ ။ ရောဟိနိဇာတကံပဋ္ဌမံ။၄ ၅။

၄၆-အာရောမနုသကဇာတ်-၄၆။

(၄၆) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗ ညုဖြတ်စွာသုရားသည်၊နှ ဝေအနုဏ္ဍကုသလေနှ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ် ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၍အာရောမနုသကဇာတ်ကို၊တရုသောကောာ သလရှာငယ်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဥယျာဉ်စောင့်သူငယ်ကို အာ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

နှ ဝေ အနု-ဏ္ဍ-ကုသလေနှ၊အဏ္ဍ-စရိယာ သုခါ-ဝဟာ။
ဟာပေတိ အတ္ထံ ဒု-မ္မေဓောကဝိ အာရောမိကော ယထာ။၄ ၆။

(၄၆) တောာ၊အချင်းတို့။ အနု-ဏ္ဍ-ကုသလေနှ၊အကျိုးစီးပွါး၌ မလိမ် မာသောသူသည်။ အဏ္ဍ-စရိယာ၊ချမ်းသာနှစ်ပါးအကျိုးစီးပွါးကို ကျင့် ခြင်းသည်။နှ သုခါ-ဝဟာ၊ ချမ်းသာကိုရှက်ဆောင်ခြင်းဌာမထတ်နိုင်။

အာရာမိကောဝေယျာဉ်စောင့်ဖြစ်သော။ ကပိ၊မျှော်သည်။ အတ္ထံ၊အကျိုးစီးပွါးကို။ကရိသာမိတိ၊ပြုအံ့ဟူ၏။ အတ္ထံ၊အကျိုးစီးပွါးကို။ ဟာပေတိ ယထာ၊ ယုတ်စေသကဲ့သို့။ ဒု-မ္မေဓော၊ပညာနည်းသောသူသည်။ အတ္ထံ၊ အကျိုးစီးပွါးကို။ဟာပေတိ၊ယုတ်စေတတ်၏။ ။အာရာမဒူသကဿတ ကံဆဋ္ဌံ။၄၆။

၄၇-ဝါရဏီနှုသကဿတ်-၄၇။

(၄၇) နှတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊နေ၀ေအနုဏ္ဍကုသလေန,အစရှိသောဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤ၀ါရဏီနှုသကဿတ်ကို၊ ဧတဝဂ်ကျောင်းကြီးဦးသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သေကိုဖျက်ဆီးတတ်သောသူကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

နေ ၀ အနု-ဏ္ဍ-ကုသလေန၊အတ္ထ-စရိယာ သုခါ-ဝဟာ။
ဟာပေတိ အတ္ထံ ဒု-မ္မေဓော၊ကောဏ္ဍညော ၀ါရဏိ ယထာ။၄၇။

(၄၇) ဘော၊အချင်းတို့။အနု-ဏ္ဍ-ကုသလေန၊အကျိုးစီးပွါးနှိမ်လိမ်မာသောသူသည်။အတ္ထ-စရိယာ၊ချမ်းသာနှစ်ပါးအကျိုးစီးပွါးကိုကျင့်ခြင်းသည်။နသုခါ-ဝဟာ။ချမ်းသာကိုရွက်ဆောင်ခြင်းဌာမတည်နိုင်။ကောဏ္ဍညော၊ကောဏ္ဍညအမည်ရှိသောတပည့်သည်။အတ္ထံ၊အကျိုးစီးပွါးကို။ ကရိသာမိတိ၊ပြုအံ့ဟူ၏။လောကံ၊ဆားကို။ ပက္ခိ၀ိတ္ဝာ၊ခတ်၍။ဝါရဏိ၊ သေကို။ ဝိနာသေတိ ယထာ၊ ဖျက်ဆီးသကဲ့သို့။ ဧ၀ံတထာ၊ ထို့အတူ။ သဗ္ဗေ၀ိ၊အလုံးရုံထည်းဖြစ်သော။ဒု-မ္မေဓော၊ပညာနည်းသောသူသည်။ အတ္ထံ၊ အကျိုးစီးပွါးကို။ ဟာပေတိ၊ယုတ်စေ၏။ ။ဝါရဏိနှုသကဿ တကံသတ္တမံ။၄၇။

၄၈-ဝေဒဇ္ဇကဿတ်-၄၈။

(၄၈) နှတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊အနုပါယေနယောအတ္ထံ,အစရှိသောဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤ၀ေဒဇ္ဇကဿတ်ကို၊ ဧတဝဂ်ကျောင်း

ကြီးခ္ဍနေတော်မူစဉ်၊ ဆိုနိုင်ခက်သောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ဟော တော်မူ၏။ ။

အနူ-ပါယေန ယော အတ္ထံ၊ဇာနာတိ သော ဝိဟညတိ။
စေတာ ဟနိ ံသု ဝေဒဗ္ဗံ၊သမ္ဘေ တေ ဗျသန-မဇ္ဈဂူ။၄၈။

(၄၈) ယော၊ အကြင်သူသည်။ အနူ-ပါယေန၊ မဟုတ်သော အ ကြောင်းဖြင့်။ ဝါ၊မသင့်မလျော်သောအကြောင်းဖြင့်။ အတ္ထံ၊အကျိုးစီး ပွါးကို။ဇာနာတိ၊အလိုရှိ၏။ သော၊ထိုသူသည်။ဝိဟညတိ၊ပင်ပန်း၏။ ဝါ၊ ကြီးစွာသောပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်၏။စေတာ၊စေတတိုင်းသားခိုးသူတို့ သည်။ဝေဒဗ္ဗံ၊ဝေဒဗ္ဗပုဏ္ဏားကို။ဟနိ ံသု၊သတ်ဘူးကုန်ပြီ။ တေသမ္ဘေ၊ထို အံ့လုံးစုံသောတထောင့်တယောက်သော သူတို့သည်လည်း။ ဗျသနံ၊ပျက် စီးခြင်းသို့။အဇ္ဈဂူ၊ရောက်ဘူးကုန်ပြီ။ ။ဝေဒဗ္ဗဇာတကံအဋ္ဌမံ။၄၈။

၄၉-နက္ခတ္တဇာတ်-၄၉။

(၄၉) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓညုမြတ်ဗွာဘုရားသည်။ နက္ခတ္တံပဒိုမာနေ့နှင့်,အစရှိသောဂါထာဝုန် ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤနက္ခတ္တဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊တယောက်သောအာဇီဝကကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

နက္ခတ္တံ ပဒိုမာနေ့ နှ၊အတ္ထော ဗာလံ ဥပစ္စဂါ။
အတ္ထော အတ္ထဿ နက္ခတ္တံ၊ကိ ံ ကရိဿန္တိ တာရကာ။၄၉။

(၄၉) နက္ခတ္တံ၊နက္ခတ်ကို။ ပဒိုမာနေ့ နှ၊ပဒုမာနေ့ဟု ခေါ်သော။ ဗာလံ၊သူမိုက် ကို။အတ္ထော၊သတ္တိတို့ကိုရခြင်းဟူသောအကျိုးသည်။ ဥပစ္စဂါ၊လွန်ဘူး ပေပြီ။အတ္ထော၊ရအပ်သောအကျိုးစီးပွါးသည်။အတ္ထဿ၊လိုအပ်သော အကျိုးစီးပွါး၏။ နက္ခတ္တံ၊နက္ခတ်မည်၏။ တာရကာ၊ ကောင်းကင်ကြယ် တို့သည်။ကိ ံ အတ္ထံ၊အဘယ်အကျိုးစီးပွါးကို။ကရိဿန္တိ ပြီးစေနိုင်ကုန် လတ္တံ့နည်း။ ။နက္ခတ္တဇာတကံနဝမံ။၄၉။

၅၀-လောကတ္ထုစရိယစာတ်-၅၀။

(၅၀) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓညွှန်ပြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဒုမ္မေဓာနုံ, အစဉ်ရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဒုမ္မေဓာတ်ကို၊ စေတာဝန်ကျောင်းကြီးနှင့် သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ လောက၏အကျိုးစီးပွါးကို ကျင့်ခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဒု-မ္မေဓာနုံ သဟသော်နုယညော ဗဟု ဥပ-ယာစိတော။
ဇုဒါနိ ခေါ-ဟံ ယဇိဿာမိ၊ ဗဟုအ-ဓိဗ္ဗိကော စနော။၅၀။

(၅၀) ဒု-မ္မေဓာနုံ၊ ပညာမရှိ ကုန်သောသူတို့၏။ သဟသော်နု၊အထောင်ဖြင့်။ ယညော၊ယဇ်ကို။ မေ၊ငါသည်။ဥပ-ယာစိတော၊ပူဇော်အံ့ဟုညောင်းစောင့်နတ်သို့ကပ်၍တောင်းပန်အပ်၏။ ဇုဒါနိခေါ၊ယခုအခါ၌ လျှင်။အဟံ၊ငါသည်။ ယဇိဿာမိ၊ပူဇော်အံ့။ဗဟု၊များစွာသော။ စနော၊ လူအပေါင်းသည်။အ-ဓိဗ္ဗိကော၊တရားမစောင့်။ ။လောကတ္ထုစရိယစာတကံဒသမံ။၅၀။အတ္ထကာမဝဂ္ဂေါ ပဏ္ဍိတမောတာသုဒါနုံ။ ။

လောသကတိသ ကပေါ်ထံ၊ဝေဠုကံ မကသဒ္ဒိစ။
ရောဟိနိ အာရာမဒုသံ၊ ဝါရုဏီဒုသ ဝေဒဗ္ဗံ။နဂ္ဂတ္တိ ဒုမ္မေဓံ ဒသမံ။

၆-အာသိသဝဂ်။ ၅၁-မဟာသိလဝ,စာတ်-၅၁။

(၅၁) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓညွှန်ပြတ်စွာဘုရားသည်၊အာသိသေထေဝ ဝုဏ်သော,အစဉ်ရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤမဟာသိလဝ,စာတ်ကို၊ စေတာဝန်ကျောင်းကြီးနှင့် သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ လျှောသောဝိရိယရှိသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အာသိသေထေ-ဝ ဝုဏ်သော၊နု နိဗ္ဗိန္ဒေယ္ယ ပဏ္ဍိတော။
ပဿာမိ ခေါ-ဟံ အတ္တာနံ၊ယထာ ဇုဏ္ဏိ တထာ အဟု။၅၁။

(၅၁) ဝုဏ်သော၊ လူပင်နှမ်းမမဟုတ်သော ယောက်ျားကောင်းစင်စစ်ဖြစ်သောသူသည်။ဧကံ၊ဤသို့သောနည်းဥပါယ်ဖြင့်။အဟံ၊ငါသည်။ ဝိရိ

ယံ၊ဝိရိယကို။အာရဝဘန္တော၊အားထုတ်လတ်မူ။ဣမမ္ပာဒုက္ခာ၊ဤဆင်းရဲမှ။ ရန္မိသသာမိ၊လွတ်ရအံ့။ဣတိ၊ဤသို့။ အတ္ထနော၊မိမိ၏။ ဝိရိယ-ဗလေန၊ဝိရိယ အစွမ်းဖြင့်။ အာသိသေထေ-ဝ အာသိသံ ကရောတေဝ၊ အာသာ တောင့်တပြုသင့်တသည်သာတည်း။ ပဏ္ဍိတော၊ဥပါယ်ဖွဲ့လိမ်မာသော ပညာရှိသည်။ ယုတ္တ-ပတ္တ-ဌာနေ၊သင့်တင့်လျော်ပတ်သောအရာ၌။ ဝိရိ ယံ၊ဝိရိယကို။ကရောန္တော၊ပြုလတ်သော်။ အဟံ၊ငါသည်။ ဣမသ္မာဝိရိယ သာ၊ဤလုံ့လ၏။ဖလံ၊အကျိုးကို။ နလဘိဿာမိ၊မရလတ္တံ့၊ဟူတိ၊ဤသို့။ နနိဋ္ဌေ္ဌယျ၊မငြိုးငွေ့မဆန့်ကျင်ရာ။ (အာသာပြတ်ခြင်းကို မပြုရာဟူလို။ ဝေါကာသနိပါတ်မျှသာတည်း)။ တနည်းသော်တဲ့။ဝေါ၊သင်တို့၏။သာမိ ကောဘာ၊အရှင်ဖြစ်သော(ထည့်)။အဟံ၊ငါသည်။အဟုအဇ္ဈ၊ယနေ့၊အတ္ထာ နံ၊ငါ၏ကိုယ်ကို။ ပဿာမိ၊မြင်ရ၏။ ကိံ ပဿာမိ၊ အဘယ်သို့မြင်ရသ နည်းဟူမူကား။ အဟံ၊ငါသည်။အာဝါ၌ရှေ့တွင်း၌။နိဟာတော၊ ခိုးသူတို့ ဖြုတ်အပ်သည်ဖြစ်၍။ တမ္ပာဒုက္ခာ၊ထိုဆင်းရဲမှ။ရန္မိတ္မာ၊လွတ်၍။ ဝုနဲ၊ထ ဘန်။အတ္ထနော၊မိမိ၏။ရဇ္ဇသမ္ပတ္တိ၊မင်းစည်းစိမ်ကို။ ယထာ ယံဇ္ဈန္တိ၊အ ကြင်အလိုရှိပြီ။ တနည်း။ ယထာယေန ဥပါယေန၊ အကြင်ဥပါယ်ဖြင့်။ ဇ္ဈန္တိ၊အလိုရှိပြီ။တထာ၊ထိုအလိုရှိကိုင်း။ ဝါ၊တထာတေနဥပါယေန၊ ထို ဥပါယ်ဖြင့်။ သောအဟံ၊ထိုငါသည်။ ဣမံသမ္ပတ္တိ၊ ဤမင်းစည်းစိမ်ကို။ ပတ္တုံ၊ရောက်ခြင်သော။ အတ္ထာနံ၊ထီးပြူလွှလွှ ကျင်းစံပလျက် တိုးတက် သောကြောက်သရေရှိသောငါ၏ကိုယ်ကို။ပဿာမိ၊မြင်ရ၏။တနည်းသော် တဲ့။အဟံ၊ငါသည်။ဝုဇ္ဈေ၊ရှေးဘ၌။အတ္ထံ၊အစီးအပွါးကို။ယထာ၊အကြင်ထို သောအခြင်းဖြင့်။ ဇ္ဈန္တိ၊အလိုရှိပြီ။ တထာ၊ထိုထို့သောအခြင်းအရာဖြင့်။ မေ၊ငါ၏။အတ္ထော၊အစီးအပွါးသည်။အဟု၊ဖြစ်လတ်ပြီ။ ။မဟာသိလ ဝေါတကံပဌမံ။၅၁။

၅၂-ရဏ္ဍနေနကဇာတ်-၅၂။

(၅၂) နတ်နှင့် တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗ ညုမြတ်စွာထုရားသည်။ ဝါယာမေထေဝဝုရိသော,အစရှိသော ဂါထာ ဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤရဏ္ဍနေနကဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်း ကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ လျှော့သောဝိရိယရှိသောရဟန်းကိုပင် ဣဒ္ဓိ၊အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဝါယာမေထေ-ဝ ပုရိသော၊နှ နိဗ္ဗိန္ဒေယျ ပဏ္ဍိတောဝ။
ပသာမိ ဝေါ-ဟံ အတ္တာနံ၊ဥဒကာ ထလ-မု ဣတိ။ ၅၂ ။

(၅၂) ပုရိသော၊ လူမိန်းမမဟုတ်သော ယောကျ်ားကောင်းစင်စစ် ဖြစ်သောသူသည်။ဝေ၊ဤ သို့သောနည်းဥပါယ်ဖြင့်။ အတိ၊ငါသည်။ပိရိယံ၊လုံ့လကို။အာရဘာမျှော၊အားထုတ်လတ်မူ။ ဣမမှာဒုက္ခာ၊ဤဆင်းရဲမှု။ ရစ္ဆိဿာမိ၊လွတ်အံ့။ဣတိ၊ဤသို့နှလုံးမယွက်သံကြိမ်ခက်သို့တျက်တျက် ခေါက်ခေါက်တွံ့မစောင့်မူ၍။ ဝါယာမေထေ-ဝ ဝါယာမံကရောတေ-ဝ၊ နှေ့သို့မဆုတ်၊ ကျက်ရဲရုတ်သို့ အားထုတ်လုံ့လ ပြုသင့်လှသည်သာ ထည်း။ပဏ္ဍိတောဝ၊ပညာရှိသည်။ယဒိတ္တပတ္တဋ္ဌာနေ၊ သင့်တင့်လျောပ်ပတ် သောအရာ၌။ပိရိယံ၊လုံ့လကို။ကရောဣတ္တော၊ပြုလတ်သော်။ အတိ၊ငါသည်။ ဣမသ္မိပိရိယသ္မိ၊ဤလုံ့လ၏။ ပလံ၊အကျိုးကို။နလဘိဿာမိ၊မရရာ။ ဣတိ၊ဤသို့။ နနိဗ္ဗိန္ဒေယျ၊မငြီးငွေ့မဆန့်ကျင်ရာ။ ။(ပ္ပိုင်စိုင်ထက်ချလုံ့လ မလျော့ရာဟူလို)။ ။ကသ္မာ၊အဘဲ့ကြောင့်မပျင်းကြိုးကုတ်အားထုတ်ရာ ၏ဟု ငါဆိုသနည်းဟူမူကား။ ဥဒကာ၊မမြင်ကမ်းခြေ၊ ပင်လယ်ရေမှ။ ထလံ၊ကြည်းသို့။ ဥ ဣတိ၊မလန့်မကြောံ ကူးခပ်ဖြောံ၍ရေဝေါ်လိုရာ မင်းချမ်းသာတိုင်အောင်ထုတ်ဆောင်အပ်ပြီးသော။အတ္တာနံ၊ငါ၏ကိုယ်ကို။ပသာမိ၊မျက်မှောက်မြင်ရ၏။တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်မပျင်းကြိုးကုတ်အားထုတ်ရာ၏ဟု ငါဆိုပေသတည်း။ ။ဗုဒ္ဓဇနကဇာတကံဒုတိယံ။ ၅၂ ။

၅၃-ဗုဏ္ဏပါတိစောတ်-၅၃။

(၅၃) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓဘုရားသည်၊ တထေ-ဝ ဗုဏ္ဏာပါတိယော,အစရှိသော့ဂါထာ ဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ပုဏ္ဏပါတိစောတ်ကို၊ဧတေ-ဝနှင့်ကျောင်း ကြီးခ်ိုတိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊အ ဆိပ်ခတ်သောဆေးကို အကြောင်းပြု ၍ပေါ်တော်မူ၏။ ။

တထေ-ဝ ဗုဏ္ဏာ ပါတိယော၊အညာ-ယံ ဝတ္ထုတေ ကထာ။
အာ-ကာရဏေနေ စာနာမိ၊နှ စာ-ယံ ဘဒ္ဒိကာ သုရာ။ ၅၃ ။

(၅၃) ပါတိယော၊သေသွက်တို့သည်။ တ-ထေ-ဝ၊ထိုကြောင်ပြင်သည် နှင့်အတူသာလျှင်။ဗုဏ္ဏာ၊ပြည့်ကုန်၏။ယာ အယံကထာ၊အကြင် သို့ တို့

သောကိုချီးမွမ်းသောစကားသည်။ ဝတ္ထုတော၊ ဖြစ်၏။ သာကသာ၊ ထိုစကား သည်။ ဆည်ဘ၊ မြင်သည်မှ တပါးဖြစ်၍။ အ-ဘူတာ၊ မဟုတ် မမှန်ခဲ့။ (ထည့်)။ အာ-ကာရဏောနု အာရက ကာရဏောနု၊အမြင်နှင့်အပြော သ ဘောဝေးကြသောအကြောင်းကြောင့်။ စဇကေ ဣဿနု၊ စင်စစ်သဖြင့်။ အ ယံသုရာ၊ ဤသောသည်။နတ္ထိကာ၊မကောင်းဟူ၍။ဟောနာမိ၊ငါသိရ၏။ ။ ပဏ္ဏာပါတိဟောတက်တတိယံ။ ၁ ၃။

---

၁ ၄-ကိံ ဟလဟောတ်-၁ ၄။

(၁ ၄) နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗ ညူမြတ်ဖွားတုရားသည်၊နာယံ ရကျော ဒုရော ရှုဟော,အစဉ်ရှိသောဂါထာဝုန် ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၍ကိံ ဟလဟောတ်ကို၊ဧတဝဝန်ကျောင်းကြီး ၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောသော သစ်သီးခွံလိပ်မာသော သိ တင်းသည်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

နာ ယံ. ရကျော ဒုရော.ရှုဟော၊နာ.ဝိ ဂါမတော အာရကာ။
အာ-ကာရဏောနု ဟာနာမိ၊နာ.ယံ သာဒု-ဟလော ဒုမော။ ၁ ၄။

(၁ ၄) အယံ ရကျော၊ ဤသစ်ပင်သည်။ ဒုရော.ရှုဟော။ ပြိုပြင်သဖြင့် တက်အပ်သည်။ နု၊မဟုတ်ခဲ့။ ဂါမတော၊ရွာမှ။ အာရကာဝိ၊ ဝေးသည် သည်း။နု၊မဟုတ်ခဲ့။အာ-ကာရဏောနု၊အလွန်ဖြစ်သော ဤအကြောင်းနှစ် ပါးကြောင့်။ (အာသည် အတိသယအနုက်ကိုဟောသတည်း။အ,ဂ္ဂိမ္ဘဝဒ္ဓိ အနုက်ကြီ)။အယံ ရကျော၊ဤသစ်ပင်သည်။ သာဒု-ဟလော၊ချိုမြိန်ကောင်း မွန်သောအသီးရှိသော။ဒုမော၊ သစ်ပင်သည်။နု၊မဟုတ်တန်ရာ။ ဣတိ၊ဤ သို့။အဟံ၊ငါသည်။ဟာနာမိ၊သိ၏။ ။ကိံ ဟလဟောတက်စတုတ္ထံ။ ၁ ၄။

---

၁ ၅-ပဠာဝဟောတ်-၁ ၅။

(၁ ၅) နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗ ညူမြတ်ဖွားတုရားသည်၊ယော အသိနေန စိတ္တေန,အစဉ်ရှိသောဂါထာဝုန် ဖြင့်တန်းဆင်ဆာဆင်အပ်သော၍ပဠာဝဟောတ်ကို၊ဧတဝဝန်ကျောင်း ကြီး၌ သိုးတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ တယောသော လျှော့သောစိုရိယ ရှိ သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယော အ-လိနေန စိတ္တေန၊အ-လိန-မနသော နရော။
ဘာဝေတိ ကုသလံ ဓမ္မံ၊ယောဂ-ကျေမသ္သ ပတ္ထိယာ။
ပါဝုဏော အနုဝုဇ္ဇေန၊သဗ္ဗ-သံယောဇန-ကျွယံ။ ၅၅။

(၅၅) ယောနရောအကြင်သူသည်။အ-လိနေန၊ကျွေးဆင်ခြင်သော်၊ရင်ဆိုင်တွေ့လည်း၊ဆုတ်လေ့မရှိ၊ပကတိအားဖြင့်မတွန့်တိုသော။ စိတ္တေန၊စိတ်ဖြင့်။ အလိန-မနသော အလိနမ္ပိ သယောဝ၊ မတွန့်တိုသော အလို အာဏာသယရှိသည်သာလျှင်။ဟုတ္တာ၊ဖြစ်၍။ ယောဂကျေမသ္သ၊ယောဂ လေးပါးတို့ဖြင့်ဘေးကင်းရာနိဗ္ဗာန်သို့။ပတ္ထိယာ၊ရောခြင်းငှာ။ ကုသလံ၊ အကြမ်းမရှိသော။ဓမ္မံ၊သုံးဆဲခုနစ်ပါးသော ဗောဓိပက္ခိယတရားကို။ ဘာ ဝေတိ၊ပွါးစေ၏။ သော နရော၊ ထိုလူသည်။ အနုဝုဇ္ဇေန၊ ထိုဏမိသုဒ္ဓိစ သောအစဉ်ဖြင့်။သဗ္ဗသံယောဇနကျွယံ၊အလုံးရုံသော သံယောဇဉ်တရား တို့၏ကုန်ရာကုန်ကြောင်းဖြစ်သောအရဟတ္တမဂ်အရဟတ္တဖိုလ်သို့။ ပါ ဝုဏော၊ရောက်သည်သာတည်း။ ။ပဏ္ဏာဝုဇာတကံပဏ္ဍိတံ။ ၅၅။

၅-ကမ္ဘနဂ္ဂနဇာတ်-၅၆။

(၅၆) နတ်နှင့်တကွသောလူကို သုံးမတော်မှုတတ်သော သဗ္ဗညူ ဖြတ်ပွားတရားသည်၊ယောပဟာ၌နေစိတ္တေန, အစရှိသောစကားဝှေ့ဖြင့် ဘန်းဆာဆင်အပ်သောကမ္ဘနဂ္ဂနဇာတ်ကို၊ ဓမ္မတာဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မထင်ရှားသော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ယော ပဟာ၌ေန စိတ္တေန၊ပဟာ၌-မနသော နရော။
ဘာဝေတိ ကုသလံ ဓမ္မံ၊ယောဂ-ကျေမသ္သ ပတ္ထိယာ။
ပါဝုဏော အနုဝုဇ္ဇေန၊သဗ္ဗ-သံယောဇန-ကျွယံ။ ၅၆။

(၅၆) ယောနရော၊ အကြင်သူသည်။ ပဟာ၌ေန၊နေ့ကျူးစေတတ်သော နိဝရဏာကင်းသဖြင့်ကြည်လင်ရှင်လန်းသော။စိတ္တေန၊စိတ်ဖြင့်။ပ ဟာ၌-မနသော၊နိဝရဏာကင်းသည်၏အဖြစ်ကြောင့်ပင်လျှင် ဥိးပြိုးသော ရှေစင်ကဲ့သို့ ထွန်းတောက်ပ၍ ကြည်လင်ရှင်လန်းသောစိတ်ရှိသည်သာ လျှင်။ဟုတ္တာ၊ဖြစ်၍။ယောဂကျေမသ္သ၊ယောဂလေးပါးတို့ဖြင့်ဘေးကင်း ရာနိဗ္ဗာန်သို့။ ပတ္ထိယာ၊ရောခြင်းငှါ။ ကုသလံ၊အကြမ်းမရှိသော။ ဓမ္မံ၊သုံး

ဆဲ့ရနစ်ပါးသောဗောဓိပက္ခိယတရားကို။ ဘာဝေတိ၊ပွါးစေ၏။သောနရော၊ထိုသူသည်။အနုဝုဇ္ဈနှ၊သိထိုသဒ္ဓိစသော်အစဉ်ဖြင့်။သဗ္ဗ-သံယောဇနှ-ကျွယ်၊အလုံးစုံသောသံယောဇဉ်တရားတို့၏ကုန်ရာကုန်ကြောင်းဖြစ်သောအရဟတ္တမဂ်အရဟတ္တဖိုလ်သို့။ပါဝုဏော၊ရောက်သည်သာတည်း။ ။ကမ္ဗနက္ခန္ဓာတာကံဆဋ္ဌံ။၅၆။

၅၇-ဝါနရိန္ဒာတ်-၅၇။

(၅၇) နတ်နွင့်တကွသော လူကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြစ်တော်မူသောရားသည်၊ ယသေသောစတုရောဓမ္မာ,အစဉ်ရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ၅၂ဝါနရိန္ဒာတ်ကို၊ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်ဧ္ဍသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်၏သတ်ဆုံ့သောဘုရားလုံ့လပြုခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယသေ·တေ စတုရော ဓမ္မာ၊ဝါနရိ·န္ဒ ယထာ တဝ။
သစ္စံ ဓမ္မော ဓိတိ စာဂေါ၊ဒိဋ္ဌံ သော အတိဝတ္တတိ။၅၇။

(၅၇) ဝါနရိ·န္ဒ၊ ဆင်ပြောင်အလားသွန်အားကြီးခြင်းသင်မျှော်မင်း။ တဝ၊သျှင်မျှော်မင်းအား။သစ္စံ၊အမှန်ဆိုသော်ဝစီသစ္စာရင်း။ဓမ္မော၊၅၂ဝါ ပြိုသော်၅၂မဟာသောအကျိုးအပြစ်ဖြစ်လတ္တံ့ဟုအမြော်အမြင်ဆင်ခြင်နိုင်သောပညာရင်း။ ဓိတိ၊သဲကြီးဦးခက်၊တစက်မဆုတ်၊အားထုတ်မပြတ်၊ဖြိုတ်ခြိုသောလုံ့လရင်း။ စာဂေါ၊ကိုယ်နှင့်အသက်၊ ငဲ့ကွက်မတွန့်၊စွန့်စားဝံ့ခြင်းရင်း။ဣတိ၊၅၂ယခု၊စတုရော၊လေးပါးကုန်သော။ ဓမ္မာ၊ကျေးဇူးတော်ရားတို့သည်။အတ္ထိယထာ၊ရှိကုန်၏သို့။ယသာ၊သင်မှတပါး အမှတ်မရှိသသူအားလည်း။ ဧတေစတုရောဓမ္မာ၊ ၅၂လေးပါးသော ကျေးဇူးတော်ရားတို့သည်။အတ္ထိ၊ရှိကုန်ကြားအံ့။တံ့၊အသင်မျှော်မင်းသည်။မံ၊ရန်သူဖြစ်သော ဝါ့ကို။ အတိဝတ္တသိယထာ၊လွန်၍ဖြစ်နိုင်၏သို့။ သောဝိ၊ထို သင်မှတပါး လေးပါးသော ကျေးဇူးတရားရှိသောသူသည်ထည်း။ဒိဋ္ဌံ၊ရန်သူကို။ အတိဝတ္တတိ၊လွန်၍ဖြစ်နိုင်ပလေလိမ့်။ ။ဝါနရိန္ဒာတာကံသတ္တမံ။၅၇။

၅၈-တယောဓမ္မဇာတ်-၅၈။

(၅၈) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ် သော သဗ္ဗညုဖြစ်တော်မူဘုရားသည်၊ ယသောတော, အစရှိသောဂါထာဝန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ၅ကိုတယောဓမ္မဇာတ်ကို၊ ဧတဝန်ကျောင်းကြီးနှစ်သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ်၏သတ်ဖွဲ့သောဘုရား လုံ့လပြုခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယသော.တေ စ တယော ဓမ္မာ၊ဝါနရိ.နှ ယထာ တဝ။
ဒက္ခိယံ သူရိယံ ပညာ၊မိဒ္ဓံ သော အတိဝတ္တတိ။၅၈။

(၅၈) ဝါနရိ.နှ၊မျောက်မင်း။ တဝ၊သင်မျောက်မင်း၏။အဘွန်နှင့်ရေ၊ကိုယင်တွင်း၌။ ဒက္ခိယံဒက္ခိဏာဘာဝေါ၊ ရေဝံထာသောဘေးဘျမ်းကိုလွှမ်းမိုးမှုတ်လွှင့်ခြင်းဌာနသိမ်ငယ်မှာသည့် ပညာပူးပွတ်ပြုတ်သော လုံ့လဝင်း။ သူရိယံ သူရဘာဝေါ။ ပဠာဝုဓ,ဝိဝုရအာမတ်သို့လဆန့်ဖြတ်မဲ့မော သူရဲဘောဝင်း။ ပညာ၊မတ်မဟော်သို့၊ ဖြေပြင်ရေးရာ၊လိမ်မာကြောင်း။ ကြီးကျယ်သော ပညာဝင်း။ ဇုတိ၊ဤသို့။ တယောဓမ္မာ၊ သုံးပါးသော ကျေးဇူးတရားတို့သည်။အတ္ထိယထာ၊ဂိုဏုန်၏သို့။ ယသော၊ သင်မှတပါး အမှတ်မရှိသသူ အားလည်း။ဧတေတယောဓမ္မာ၊ဤသုံးပါးသော ကျေးဇူးတရားတို့သည်။ အတ္ထိ၊ဂိုဏုန်ငြားဆုံ့ကွဲ၊အသျှင်မျောက်မင်းသည်။မ၊ရေနှင့်သူဖြစ်သောငါ့ကို။ အတိဝတ္တသိယထာ၊လွန်၍ဖြစ်နိုင်၏သို့။သောဝိ၊ ထိုသင်မှတပါးသုံးပါးသောကျေးဇူးတရားဂိုသော သူသည်လည်း။ နိဒ္ဒံ၊ရန်သူကို။ အတိဝတ္တိတိ၊ လွန်၍ဖြစ်နိုင်ပလေလိမ့်။ ။တယောဓမ္မဇာတကံအဋ္ဌမံ။၅၈။

၅၉-ဘေရိဝါဒကဇာတ်-၅၉။

(၅၉) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ် သော သဗ္ဗညုဖြစ်တော်မူဘုရားသည်၊ ဓမေဓမေ,အစရှိသောဂါထာဝန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ၅ကိုဘေရိဝါဒကဇာတ်ကို၊ ဧတဝန်ကျောင်းကြီးနှစ်သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊တယောသောဆိုနိုင်ခက်သောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဓမေ ဓမေ နာ.တိ-ဓမေ၊အတိ-ဓန္တံ ဟိ ပါပကံ။
ဓန္တေန ဟိ သဟံ လဒ္ဓံ၊အတိ-ဝဇ္ဇေန နာသိတံ။၅၉။

(၅၉) ဗုတ္တေ ချစ်သားဟောရိ၊စည်ကို။ ဓမေဓမေ၊ဖြည်းညင်းသောယာ ရံခါရံခါတိုးကားတိုးရာ၏။နောနဓမေ၊အလျင်းမတိုးရသည်ကား၊မဟုတ်။ (ဗျတိရေကပြုနှ)။ ပန၊ထိုသို့တိုးသော်လည်း။ (ထည့်)။နာ-တိ-ဓမေ၊ အတိုင်းအရှည်ကိုလွန်၍ မပြတ်ပြင်းစွာမတိုးရာ။ ဟိကသ္မာ၊ အတ္တဲကြောင့် နည်းဟူမူကား။အတိ-ဓန္တံ၊အတိုင်းအရှည်ကိုလွန်၍ မပြတ်ပြင်းစွာတိုး ခြင်းသည်။အမှာကံ၊ငါတို့အား။ ပါပကံ၊ ယုတ်မာသောမကောင်းကျိုး သည်။ စာတံ၊ဖြစ်၏။ဟိ၊ အကျိုးနှင့်အပြစ်ကိုတွင့်ကျစ်၍ဆိုအံ့။ (ထည့်)။ ဓနေန၊ဣဿိုတော်ပွဲသဘင်အတွင်းဖြည်းညင်းသာယာ ငါတိုးခြင်းဖြင့်။ သတံ၊အရာသော်သပြာကို။လဒ္ဓံ၊ရအပ်ပြီ။ အတိ-ဓနေန၊အဘာစကားကို နှံ့းမထောင်လျင်း၊ပျင်းပြီးသင်တိုးခြင်းဖြင့်။ တံ၊ထိုရေပြီးသပြာတရာ အရုကို။ဟုဒါနိ၊ယာဝ ။(ထည့်)။နာသိတံ၊ဗျက်ဆိုးအပ်ခဲ့ပြီ။ ။ဟောရိဝါဒ ကစာတကံနဝမံ။ ၅ ၆။

၆၀-သခ်ိမမစာတ်-၆၀။

(၆၀) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓပြုတ်ပွားသူများသည်၊ဓမေဓမေ,အစဉ်ရှိသောဂါထာဝုန်ပြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သောဤသခ်ိမမစာတ်ကို၊ ဗေတဝန်ကျောင်းကြီးနှင်ထိတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ ဆိုနိုင်ခက်သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော် မူ၏။ ။

ဓမေ ဓမေ နာ-တိ-ဓမေ၊အတိ-ဓန္တံ ဟိ.ပါပကံ။
ဓနေနာ-ဓိဂတာ ဘောဂါ၊တေ တာတော ဝိဓဝိ ဓမ်။၆၀။

(၆၀) တာတ၊ဘခ်င်။သခ်ီ၊ခရာသင်းကို။ဓမေဓမေ၊ဖြည်းညင်းသာ ယာရံခါရံခါ မှုတ်ကားမှုတ်ရာ၏။နောနဓမေ၊အလျင်းမမှုတ်ရသည်ကားမ ဟုတ်။(ဗျတိရေကပြုနှ)။ပန၊ထို သို့မှုတ်သော်လည်း။(ထည့်)။နာတိဓမေ၊ အတိုင်းအရှည်ကိုလွန်၍မပြတ်ပြင်းစွါမမှုတ်ရာ။ဟိကသ္မာ၊အတ္တဲကြောင့် နည်းဟူမူကား။ အတိ-ဓန္တံ၊အတိုင်းအရှည်ကိုလွန်၍မပြတ်ပြင်းစွာမှုတ် ခြင်းသည်။အမှာကံ၊ငါတို့အား။ပါပကံ၊ယုတ်သောမကောင်းကျိုးသည်။ စာတံ၊ဖြစ်၏။ ဟိ၊အကျိုးနှင့်အပြစ်ကိုတွင့်ကျစ်၍ဆိုအံ့။(ထည့်)။ဓနေန၊ ဣဿိုတော်ပွဲသဘင်အတွင်းဖြည်းညင်းသာယာ ငါမှုတ်သပြင့်။ယေဘောဘ

ဂါ၊အကြောင်စည်းစိပ်တို့ကို။အဓိဂတာ၊ရေအပ်ကုန်ပြီ။ တောတောရေ၊ထိုရ အပ်ပြီးသောစည်းစိပ်တို့ကို။ တာတော၊ဘခင်သည်။ ဓမ်ဓမန္တော၊ပြင်း စွာမပြတ်မှတ်သည်ဖြစ်၍။ဗုဒ္ဓါနိ၊ယာ၊(ထည့်)။ဝိဒမိ၊ဖျက်ဆီးခဲ့ပြီ။ ။ သင်ဓမတာတကံဒသမံ။ ။အာသိသဝဂ္ဂေါ်ဆဋ္ဌော။တာသုဒါနံ။ ။

မဟာသိလဝ-ဇနကံ၊ဝုဏ္ဏုပါတိစ ကိ"ဝလံ။
ပဠာဝုဓ-ကဠနဂ္ဂနံ၊ဝါနရိန်ဒံ တယောဓမ္မံ၊ဘေရိဝါဒ-သင်ဓမံ။ ။

၆၁-အသာတမန္တစာတ်-၆၁။

(၆၀) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဗု ဒ္ဓြတ်ဖွားဘုရားသည်၊အာသာလောကိုဣဿိယော,အစရှိသော ဂါထာပုဒ် ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၎အာသာတမန္တစာတ်ကို၊ဧတေဝဝန်ကျောင်း ကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သာသနာတော်၌ ပြီးပ္ပွားသောရဟန်း ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အသာ လောကိ-ဣဿိယော နာမ၊ဝေလာ တာသံ နု ဝိဇ္ဇတိ။
သာရဇ္ဇာ စ ပဝဇ္ဇာ စ၊သိဒ္ဓိ သမ္ဘ-ဗ္ဗသော ယထာ။
တာ ဟိတ္ဝာ ပဗ္ဗဇိသာသဝိ၊ဝိဝေက-မနုဗြူ။ဟယံ။၆၀။

(၆၀) လောကော၊လူ,ရှာ၌။ ဣဿိယောနာမ၊မိန်းမတို့မည်သည်။ အ သာအသတိယော၊သူတော်မဟုတ်ယုတ်မာစွဲကုန်၏။ဝါ၊မိမိ၌တည်သော စိတ်ရှိကုန်သောသူတို့အား ဆင်းရဲကိုသာပေးတတ်ကုန်၏။ဝါ၊ဆင်းရဲ၏ တည်ရာဝတ္ထု၊အကြောင်းဖြစ်ကုန်၏။ တာသံ၊ထိုမိန်းမတို့အား။ဝေလာ၊ ကမ်းသည်။ဝါ၊စောင့်ရှောက်ခြင်းဟုဆိုအပ်သော အပိုင်းအခြားသည်။ နု ဝိဇ္ဇတိ၊မရှိ။ သာရဇ္ဇာစ၊ဝါးပါးသောကာမဂုဏ်တို့၌ လွန်စွာတပ်မက် ကပ်ငြိတတ်ကုန်သည်ရင်း။ပဝဇ္ဇာစ၊ကိုယ်နှုတ်နှလုံးသုံးဖြာလွန်စွာကြမ်း ကြုတ်ကုန်သည်ရင်း။သိဒ္ဓိ၊ဖြစ်သည်။သမ္ဘ-ဗ္ဗ သောယထာ၊စင်ကြယ်သည် မစင်ကြယ်သည်မဟူ၊ အလုံးစုံကိုစား၊တတ်၏သို့။သမ္ဘ-ဗ္ဗ သာ၊ဟိ နှုတ်ကွန်း ဗွေတွေသမျှကို၊ဖီဂုန္ဓမရှိ၊ကိလေသာ၏အစွယ်အားဖြင့်သုံးဆောင်ခြင်း တတ်ကုန်၏။အမ္ပ၊ဖိခင်။အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။တာ၊ထိုယုတ်မာတွေစွာဆင်း ရဲကိုသာပေးတတ်ကုန်သော မိန်းမတို့ကို။ဟိတ္ဝာ၊စွန့်၍။ပဗ္ဗဇိသာသဝိ၊ရ ဟန်းပြုအံ့။ဝိဝေကံ၊ကိုယဝိဝေက,စိတ္တဝိဝေကကို။အနုဗြူ။ဟယံအနုဗြူ။

ဟာယန္တော၊ပွါးစေလျက်။ဗြဟ္မလောကပရာယဏော၊ဗြဟ္မာ့ဥပြည်ထိုလား သည်။ဘာဝိသောမိ၊ဖြစ်အံ့။ ။အသာတမန္တဇာတကံပဌမံ။ ၆၁။

၆၂-အဏ္ဍာဘူတဇာတ်-၆၂။

(၆၂) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ယံပြောဟွဏောအဝါဒေသိ,အစရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆါဆင်အပ်သော၍အဏ္ဍာဘူတဇာတ်ကို၊ဧတဝဂ်ကျောင်း ကြီးခ္ခါသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သာသနာတော်၌ ပြိုးဌေ့သောရဟန်း ကိုပင်ထျင်အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယံ ပြောဟွဏော အဝါဒေသိ၊ဝိဏ် သ-ဟုခ-ဝေဒ္ဓိတော။
အဏ္ဍ-ဘူတာ ဘတာ ဘရိယာ၊တာသု ကော ဇာတု ဝိသာသေ။ ၆၂။

(၆၂) ယံယေနကာရဏေန၊ အကြောင်းတည်ပြုပတ်လိုသောအကြောင်း ကြောင့်။ပြောဟွဏော၊ဝုဏ္ဏားသည်။သဟုခ-ဝေဒ္ဓိတော၊မျက်နှာနှင့်တကွ ထူစွာသောဝုဆိုးဖြင့်ရစ်ပတ်ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်ဖြစ်၍။ ဝိဏ်၊စောင်းကို။ အဝါဒေသိ၊တီးမြည်။ တဲ့ကာရဏာ၊ထိုတည်ပြုပတ်သောအကြောင်းကို။နဇာ နာသိ၊မသိ။ဘရိယာ၊မယားကို။ အဏ္ဍာဘူတာဘတာ၊ဖျိုးကိုယဝန်ဖြစ်၍ အမိဝမ်းခ္ခမာတွားဝိကာလမ္ပေးမြို့အပ်၏။ တာသု၊ထိုအမိဝမ်းမှစ၍စောင့် ရှောက်ပါလျက်ဘေဘံပြန်ခြင်းထိုရောဂရုန်သေါမယားတို့၌။ကော၊အဘယ် မည်သောပညာရှိသည်။ ဇာတု၊စင်စစ်။ ဝိသာသေ၊ဤပမ်းမသည် ငါ၌ ဘေဘံပြန်ခြင်းမရှိရာဟုအကျုံးဝင်သောအားဖြင့်ယုံကြည်ရာဇုံနည်း။ ။ အဏ္ဍာဘူတဇာတကံဒုတိယံ။ ၆၂။

၆၃-တက္ကပဏ္ဍိတဇာတ်-၆၃။

(၆၃) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ကောဇနာအကတညုစ,အစရှိသောဂါထာဝုန် ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၍တက္ကဇာတ်ကို၊ဧတဝဂ်ကျောင်းကြီးခ္ခါသိ တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သာသနာတော်၌ ပြိုးဌေ့သောရဟန်းကိုပင် အ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ကံာနော အ-ကတညှ စ၊ဝိသုဏာ ဝိဏ္ဏ-ဘေဒိကာ။
ဒြဟ္မ-စရိယံ စရ ဘိက္ခု၊သော သုခံ နု ဝိဟာယသိ။၆၃။

(၆၃) ဘိက္ခု၊ရဟန်း။ဣဏ္ဍိယောနာမ၊ပိန်းမတို့မည်သည်ကား။ကောနော၊အမျက်ထွက်လေ့ရှိကုန်၏။အ-ကတညှ၊ သူ့ကျေးဇူးကိုလည်း မသိတတ်ကုန်။ဝိသုဏာစ၊ချောပစ်ခြင်းကိုလည်းပြုတတ်ကုန်၏။ဝိဏ္ဏ-ဘေဒိကာ၊အဆွေခင်ပွန်းကိုလည်း ဖျက်ဆီးတတ်ကုန်၏။ ထို၊သင်သည်။ ဒြဟ္မ-စရိယံ၊ ဖြတ်သောအကျင့်ကို။ စရ၊ကျင့်လော့။ သောထို၊ထိုဖြတ်သောအကျင့်ကိုကျင့်သောသင်သည်။သုခံ၊ချာန်မဂ်ဖိုလ်ချမ်းသာကို။နု ဝိဟာယသိ၊မပွန်ရလတ္တံ့။ ။တဏ္ဏာပဏ္ဍိတစာတကံတတိယံ။၆၃။

၆၄-ရုရာစာနုစာတ်-၆၄။

(၆၄) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊မါသုနဒ္ဒိဘုရားမံ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤရုရာစာနုစာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်ဦးဆိုတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊တယောံသောသိတင်းသည်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မာ သု နဒ္ဒိ ဘုဿတိ မံ၊မာသု သောစိ နု ိ.ဿတိ။
ထိနံ ဘာဝေါ ရုရာ.စာနော၊မဿုသော.ဝေါ.ဒကေ ဂတံ။၆၄။

(၆၄) မာဏဝ၊လုလင်။အယံ၊ဤပိန်းမသည်။ မံ၊ငါ့ကို။ဘုဿတိ၊အလိုရှိ၏ဟူ၍။မာသုနဒ္ဒိ၊မနှစ်သက်လင့်။(သုကား၊ခိပါတ်မျှသာ)။ ။အယံ၊ဤပိန်းမသည်။မံ၊ငါ့ကို။နဘုဿတိ၊အလိုမရှိဟူ၍။မာသုသောစိ၊မပိုးရိပ်လင့်။ဥဒကော၊ရေ၌။မဿုသော၊ငါး၏။ဂတံ၊သွားရာလမ်းခရီးကို။ရုရာစာနံဘုဝ၊ထိုနိုင်ခဲ၏သို့။ဝေဝတ၊ထို၊အတူ။ထိနံ၊ပိန်းမတို့၏။ဘာဝေါအဋ္ဌာသယော၊အလိုကို။ရုရာ.စာနော၊ဘုရားမှထွက်မာယာဖုံးလွှမ်းအပ်သည်ဖြစ်၍ထိနိုင်ခဲ၏။ ။ ရုရာစာနုစာတကံစတုတ္ထံ။၆၄။

၆၅-အနတ္တရိယစာတ်-၆၅။

(၆၅) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ယထာနုဒီစပဇ္ဇောတ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်

တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအနုသိရတိဘာတ်ကို၊ ဧတေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ထိုအခြားမဲ့ဖြစ်သောဘာတ်၌ ဆိုခဲ့ပြီးသော သိတင်း သည်နှင့် တူသည်သာလျှင် ဖြစ်သော သိတင်း သည်ကို အာကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယထာ နဒီ စ ပဇ္ဇော စ၊ပါနာ-ဂါရံ သတာ ပပါ။
ဧဝံ လောကိ-ဓမ္မေသု ၊ နာမ၊နာ-သံ ကုဋ္ဌိနိ ပဏ္ဍိတာ။ ၆၅။

(၆၅) နဒီ၊ဖြစ်သည်။ သမ္ဘသာခေရဏာယထာ၊ သူခပ်သိမ်းတို့နှင့် ဆက်ဆံသကဲ့သို့ရင်း။ ပဇ္ဇော၊ခရီးသည်။ သမ္ဘသာခေရဏောယထာ၊ သူခပ်သိမ်းတို့နှင့်ဆက်ဆံသကဲ့သို့ရင်း။ ပါနာ-ဂါရံ၊ သောတင်းကုပ်သည်။ သမ္ဘသာခေရဏံယထာ၊ သူခပ်သိမ်းတို့နှင့်ဆက်ဆံသကဲ့သို့ရင်း။ သ တာ၊ရေပ်သည်။ သမ္ဘသ္ဘသာခေရဏာယထာ၊ သူခပ်သိမ်းတို့နှင့်ဆက်ဆံ သကဲ့သို့ရင်း။ ပပါ၊ရေအိုးစင်သည်။ သမ္ဘသာခေရဏာယထာ၊ သူခပ် သိမ်းတို့နှင့်ဆက်ဆံသကဲ့သို့ရင်း။မာဏဝ၊မောင်ထုလင်း။ဧဝံတထာ၊ထို့ အာဝှ။ လောကော၊လူ,ရွာ၌။ ဓမ္ဓေသု၊ပါဒိန်းမတို့မည်သည်လည်း။ သမ္ဘသာခေရဏာဝ၊ သူခပ်သိမ်းတို့နှင့် ဆက်ဆံကုန်သည်သာတည်း။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။အာသံ ဓမ္ဓေသု၊ ထိုပါဒိန်းမတို့အား။ ပဏ္ဍိတာ၊ပညာရှိတို့, သည်။ နကုဋ္ဌိနိ၊ အမျက် မထွက်ကြကုန်။ ။အနုသိရတိဘာတက် ပဋ္ဌမံ။ ၆၅။

၆၆-မုဒုလက္ခဏဘာတ်-၆၉။

(၆၆) နတ်နှင့်ထက်သောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဘ ညူမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဇောဓာ ဓမ္ဓာ ဝုရေအာသိ,အစဉ်ရှိသော ဂါထာမှန် ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤမုဒုလက္ခဏဘာတ်ကို၊ဧတေတဝန်ကျောင်း ကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ထယော်သောအမျိုးသားကိုအကြောင်း ပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဇောဓာ ဓမ္ဓာ ဝုရေ အာသိ၊အ-လဒ္ဓါ မုဒု-လက္ခဏံ။
ယတော လဒ္ဓါ အဒ္ဓါရေ-ကျိ၊ဓမ္ဓာ ဓမ္ဓံ ဝိဘာယယေ။ ၆၆။

(၆၆) မဟာ-ရာဇ၊ဖြတ်သောမင်းကြီး။ မယ္ဟ၊ဂါအား။မုဒုလက္ခဏံ၊ မုဒုလက္ခဏာအမည်ရှိသောဓိတုရားကို၊အလဒ္ဓါ၊မရဘိ။ဝုရေ၊ရှေးကာလ

ဖြစ်။ကောင်းကောင်းနှုတ်ကပ်ကိုပါ ရမှုကားကောင်းလေစွဘုဟု တရုသော အလိုရမ္ဘက်သည်။အာသိ၊ဖြစ်ပြီ။ ယတော၊အကြောင်းအခါ၌။ မေ၊ငါသည်။ အဋ္ဌာရ-ကျီ၊ ကျယ်သောတင်တယ်သော မျက်စိရှိသော ရုဏလက္ခဏာမိ ဘုရားကို။လဒ္ဓါ၊ရအပ်၏။အထ၊ထိုသို့ရသောအခါ၌။မေ၊ငါ၏။သောဇုန္တာ၊ ထိုရှေးအခါ၌ဖြစ်သောအလိုရမ္ဘက်သည်။ ဇုန္တံ၊အိမ်ကိုအလိုရှိသောတ ဏှာ,အဆောံအဥိုကို အလိုရှိသောတဏှာ, အသုံးအဆောင်ကို အလိုရှိ သောတဏှာ, ဤသို့စသည် မတတ်နိုင်အောင်အဆင့်ဆင့်တိုးပွါး၍များ ပြားသောအလိုရမ္ဘက်ကို။ ဝိစာယထဇနေတိဥပ္ပါဒေတိ၊ဖြစ်စေ၏။ သာ တဏှာ၊ ထိုအဆင့်ဆင့်ပွါးများသောတဏှာရမ္ဘက်သည်။ မေ၊ငါအား။ အပါယတော၊အပါယ်မှ။သိသံ၊ဦးခေါင်းကို။ ဥက္ခိပိတုံ၊မြှောက်ခြင်းငှါ။နု ဒဿတိ၊မပေးလတ္တံ့။မေ၊ငါအား။ဇုမာယ၊ဤရုဏလက္ခဏာမိဘုရားဖြင့်။ အလံ၊တံပြီ။ဝါ၊အလိုမရှိပြီ။ထွညော၊အသျှင်မင်းကြီးသည်ပင်လျှင်။ တ ဝဘရိယံ၊ အသျှင်မင်းကြီး၏ဘုရားကို။ ဂဏှာ၊ယူကာမူ။ အဟံပန၊ငါမူ ကား။ဟိမဝန္တံ၊ဟိမဝန္တာသို့။ဂမိဿာမိ၊ပြေးတော့အုံ။ ။(ဤသို့ဆိုလျှင်ထို ခဏခဏ်လျှင်ကွယ်သောဈာန်ကိုဖြစ်စေ၍၊ ကောင်းကင်၌နေလျက်တရား ဟောမြဲ မင်းအားအဆုံးအမကိုပေးပြီးလျှင်ကောင်းကင်ဖြင့်သာလျှင်ဟိ မဝန္တာသို့သွား၍တဘာန်လူ,ပြည်သို့မလာပြီ။ထိုဟိမဝန္တာ၌သာလျှင်ဗြဟ္မ ဝိဟာရတို့ကိုပွါးစေလျက်မယုတ်သောဈာန်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်၏)။ ။ရုဏလက္ခဏာဇာတကံဆုံး။၆၆။

၆၇-ဥဒ္ဓကိ်ဝေတ်-၆၇။

(၆၇) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ် သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာသုရားသည်။ဥဒ္ဓကေ်ဒေဝမေဝုတ္တော,အစရှိသောဂါထာ ဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၍ဥဒ္ဓကိ်ဝေတ်ကို၊ဧတဝဝန်ကျောင်းကြီး ၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောံသောဇနဝုန်၌ နေသောပိန်းမကိုအ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဥဒ္ဓကေ် ဒေဝ မေ ဝုတ္တော၊ပဌေ ဝါဝန္ဓိယာ ပတိ။
တံ-ဘု ဒေသိ နု ပဿာမိ၊ယတော သော-ဒရိယံ နယော။၆၇။

(၆၇) ဒေဝ၊မင်းကြီး၊ဥဒ္ဓကေ်၊ခါးပိုက်၌။ ဌာကသမိသော-ဝ၊ဟာင်း

ရွက်နှင့်အတူသာလျှင်။ မေ၊ကျွန်တော်မသည်။ ဥတ္တရာ၊သားကို။ သု-လ ဘော၊ရလွယ်၏။ပထေ၊ခရီးခဲ့။ ဓာဝ ဆိုယာ၊သွားစည်ပင်လျှင်။ပတိ၊လင်ကို။သု-လဘော၊ရလွယ်ပါ၏။ယတော၊အကြောင်းအရပ်မှ။အဟံ၊ကျွန်တော်မသည်။ သော-ဒရိယံ၊တပိတပ်ခေါင်းအောင်းဘက်ဖြစ်သောမောင်ကို။ အာနယော၊အာနေယျ၊ဆောင်ယူရာ၏။ တဿ-ဒေသံ၊ထို အပိတပ်ခေါင်းဟု ဆိုအပ်သောအရပ်တပါးကို။နပသဿာမိ။ ဖိခင်တခင်လွန်ပြီးဖြစ်၍မမြင်ရပါ။တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ မေ၊ကျွန်တော်မအား။ ဘာတရံ ဝေ၊မောင်ကို သာလျှင်။ဒေထ၊ပေးတော်မူပါကုန်။ ။(မင်းကြီးသည်ဤပိန်းမကားမှန်သောစကားကိုသာဆို၏ဟု နှစ်သက်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ သုံးယောက်ကုန်သောသူတို့ကို နှောင်အိပ်မှ ဆောင်၍ပေး၏။ ။ဥစ္ဆင်ဂေ,လိုသည်။ ဥစ္ဆင်ဂေ,မလို။ဥဂ္ဂေးသစ္စာတော်။သုဂေါ်ဘွင့်၊ဟာပစ္စည်း၊သကိုဆ၊ဇကိုဂ၊ဆကိုအာသဒိသဒ္ဒေဘော်၊နိဂ္ဂဟိတ်လာသည်။ဥသဒ္ဒတိ ထွေပဒ္ဒာဒိအလက်ာ ရဝတ္ထု။တိဥစ္ဆင်ဂေါ်။ထွေကာယပဒေသေ၊ခဲ့။ ပဒ္ဓာဒိအလက်ာရဝတ္ထု၊ပုဆိုးစသောတန်းဆာဝတ္ထုသည်။ဥသဒ္ဒတိ၊ငြိတတ်၏။ဇုတိ၊ကြောင့်။ဥစ္ဆင်ဂေါ်၊မည်၏။ငြိရာခါး။ဥစ္ဆင်ဂေ်တိကဒိယံ။ဇာတ်ဒိုကာ)။ ။ဥစ္ဆင်ဇာတတ်သတ္တမံ။၆၂။

၆၀-သာကေတဇာတ်-၆၀။

(၆၀) နတ်နှင့် တက္ခသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်ကွာသုရားသည်။ယထိုမနောနိဝါသတိ,အစရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၍သာကေတဇာတ်ကို၊ သာကေတမြို့ကိုအမှီပြု၍ အဇ္ဇနအမည်ရှိသောဥယျာဉ်၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊တပ်ယောသောဝုဏ္ဏားကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယထိုမ် မနော နိဝါသတိ၊စိတ္တ-ဗ္ဗာ-ဝိ ပသိဒတိ။
အ-ဒိ၌-ဝုဇ္ဈကေ ပေါသေ၊ကာမ် တထိုမ် ဝိ ဝိဿသေ။၆၉။

(၆၉) ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ အ-ဒိ၌-ဝုဇ္ဈကော၍ဘဝရှေး၌မမြင်ဘူးသော။ ယထိုပေါသေ၊ အကြင်ဝုဋ္ဌုလ်၌။ ဒိ၌မတ္တေ့ယောဝ၊မြင်ကာမျှ၌လျှင်။ မနော၊နှလုံးသည်။ နိဝါသတိ၊ချစ်သောအားဖြင့်တည်၏။စိတ္တ-ဗ္ဗာ-ဝိ၊စိတ်သည်ထည်း။ပသိဒတိ၊ကြည်ညိုး၏။ တထိုပေါသေ၊ ထိုဤဘဝရှေး

ကမမြင်ဘူးသောပုဂ္ဂိုလ်ခွဲထည်း။ ကာမ၊စင်စစ်။ အနုဘူတ-ပုဗ္ဗ-သိနေ ဟောနေ၀၊ရှေးခွဲလေ့ကျက် ဘူးဖြစ်ဘူးသောချစ်ခြင်းဖြင့်သာလျှင်။ ဝိသ သေ၊အကျွမ်း၀င်ရာ၏။ ။သာကေတဇာတကံအဋ္ဌမံ။၆၈။

၆၉-ဝိသဝန္တဇာတ်-၆၉။

(၆၉) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ် သော သမ္ဗုဒ္ဓညုဖြတ်စွာဘုရားသည်။ ဝိရဏ္ဍုတ်ဝိသံ၀န်နှင့်အစရှိသော ဂါထာပုဒ် ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဝိသဝန္တဇာတ်ကို၊ဇေတ၀နုကျောင်းကြီး ၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊မွေသေနာပတိဖြစ်သော အဘွဲ့ရ်သာရိပုတ္တ ရာမထေရ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဝိရ-ဏ္ဍု တံ ဝိသံ ၀န်း၊ယ-မဟံ ဇိဝိတ-ကာရဏာ။
၀န်း-ပစ္စာ-ဟာရိသသာမိ၊မတံ မေ ဇိဝိတာ ဝရံ။၆၉။

(၆၉) ၀ေဠု၊ဆေးသမား။အဟံ၊ငါသည်။၀န်း၊အာနိုလေပြီးသော။ယံ ဝိသံ၊အကြောင်းအဆိပ်ကို။ဇိဝိတ-ကာရဏာ၊ အသက်ဟူသောအကြောင်း ကြောင့်။ ပစ္စာ-ဟာရိသသာမိ၊တဘုရင်မျိုရေ။ ၀န်း၊အာနိုပြီးသော၊ တံဝိသံ တသဝိသသ၊ထိုအဆိပ်၏။ဝိ၊ထွေ၊ဘွယ်သည်။အတ္ထု၊ဖြစ်၏။ တနည်း။ ၀န်း၊အာနိုပြီးသော၊တံဝိသံ၊ထိုအဆိပ်ကို။ ဝိရ-ဏ္ဍု၊ထွေ-ထွေ-ပြု၏။ဝါ၊စက် ဆုပ်ရှိ၏။ ။(ဝိရ-ဏ္ဍု။တိဂရဟာ-ဏ္ဍေနိ-ပါ-တော၊အဋ္ဌကထာ)။ ။မေ၊ ငါအား၊၏။မတံ၊သေခြင်းသည်။ ဇိဝိတာ၊အသက်ရှင်ခြင်းထက်။ ဝရံ၊ ကြက်၏။ ။ဝိသဝန္တဇာတကံနော၀မံ။၆၉။

၇၀-ကုဒါလဇာတ်-၇၀။

(၇၀) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓညုဖြတ်စွာဘုရားသည်။ နထံဖိတ်သာရုဖိတ်,အစရှိသော ဂါထာပုဒ် ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကုဒါလဇာတ်ကို၊ဇေတ၀နုကျောင်းကြီး ၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဆင်ထိန်းသားဖြစ်သော ဗိဇ္ဇာဟဏ္ဍမထေရ် ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

နဲ တံ ဖိတံ သာရု ဖိတံ၊ယံ ဖိတံ အ၀ဖိယတိ။
တံ ခေါ ဖိတံ သာရု ဖိတံ၊ယံ ဖိတံ နာ-၀ဖိယတိ။၇၀။

(၇၀) မဟာရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး။ ပစ္စာမိတ္တော၊ ရန်သူတို့ကို။ပ ရာဇိနိတ္တွာ၊ရှုံးစေ၍။ရန်၊တိုင်းနိုင်ငံကို။ ယံဇိတံ၊ အကြောင်အောင်အပ်ပြီ။ ပဠိလဒ္ဓံ၊ရအပ်ပြီ။ ဝုနဝိ၊တဘန်လည်း။ တေဟိပစ္စာမိတ္တေဟိ၊ထိုရန်သူတို့ သည်။အဝဇိယတိ၊ ဒိဝိတို့အခွင့်သာပြန်သဖြင့်တဘန်အောင်ပြန်အပ်၏။ တံဇိတံ၊ထိုအောင်အပ်သောတိုင်းနိုင်ငံသည်။ သာရဇိတံ၊ ကောင်းစွာ အောင်အပ်သဉ်မည်သည်။နဟောတိ၊မဖြစ်။ ကသ္မာ၊အဘဲ့ကြောင့်နည်း ဟာမ္ဘုကား။ဝုနအဝဇိယနတော၊ရန်သူတဘန်အောင်ပြန်အပ်သည့်အဖြစ် ကြောင့်တည်း။ တနည်း။ ယံဇိတံ၊ အကြောင်အောင်ခြင်းကို။ အဝဇိယတိ၊ ရန်သူသည်တဘန်အောင်ပြန်အပ်၏။ တံဇိတံ၊ထိုအောင်ခြင်းသည်။ နသာရဇိတံ၊ ကောင်းသော အောင်ခြင်းမမည်။ ယံဇိတံ၊အကြောင်အောင်ခြင်းကို။နဝဇိယတိ၊ ရန်သူသည်တဘန်မအောင်အပ်။တံခေါဇိတံ၊ထိုအောင်ခြင်းသည်လျှင်။သာရဇိတံ၊ကောင်းသောအောင်ခြင်းမည်၏။ ။ ကုဒါလပဏ္ဍိတစာတကံဒသမံ။ ။ဇူဏ္ဍိဝဂ္ဂေါသတ္တမော။တသုဒါနံ။ ။ အသာတမန္တ-ဏ္ဍာဘူတံ၊တက္ကပဏ္ဍိ-ဒုရာစာနံ။
အနဘိရတိ-မုဒုလက္ခဏံ၊ဥဒ္ဓကိ်ပ္ပိ သာကေတံ၊ဝိသဝန္တံ ကုဒါလကံ။ ။

၇၁-ဝရုဏစာတ်-၇၁။

(၇၁) နတ်နှင့် တက္ခ သော ဧလာကကို ဆုံးမတော်မူတတ် သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာတရားသည်၊ ယောပုဗ္ဗေကရဏီယာနိ, အစရှိသော၀ါ သာပုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၀ရုဏစရိတ်ကို၊ဧတဝန်ကျေးဇူး ကြီးခ်ီသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကုဋုမ္ဗိယပုတ္တတိဿမထေရ်ကို အ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယော ပုဗ္ဗေ ကရဏီယာနိ၊ပစ္ဆာ သော.ကာတု.ဣစ္ဆတိ။
ဝရုဏ-ကဠ-ဘဒ္ဒေါ.ဝ၊သ ပစ္ဆာ.မနု-တပ္ပတိ။ ၇၁။

(၇၁) ယော၊အကြောင်သူသည်။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေးလက်ဦးမဆွဲ၌။ ကရဏီ ယာနိ၊ပြုအပ်သောအမှုတို့ကို။ပစ္ဆာသော၊နောင်မှ။(သောကားပဠိဝိဝာတ် ၏ကာရိယတည်း)။တနည်း။ယောသော၊အကြောင်သူသည်။ပုဗ္ဗေ၊၌။ ကရ ဏီယာနိ၊တို့ကို။ ပစ္ဆာ၊နောင်မှ။ ကာတုံ၊ပြုခြင်းငှါ။ ဣစ္ဆတိ၊ အလိုရှိ၏။ သော၊ ထိုလက်ဦးမဆွဲပြုရမည်ကိုနောက်မှပြုခြင်းငှါ အလိုရှိသောသူ

သည်။ ဝံရဏာ-ကဠ-ဘဏ္ဍော-ဝ၊ခံတက်ထင်းစိပ်းချိုးသော လုလင်ပျင်းကဲ့သို့။ ပစ္ဆာ၊နောက်၌။ အနု-ဘပ္ပတိ၊အဘန့်တလဲလဲစိုးရိမ်ပူပန်ရကား။ ။ဝရုဏာဇာတကံပဌမံ။ ၇ ၁။

၇၂-သိလဝနာဂရာဇောတ်-၇၂။

(၇၂) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓဘုရားသည်၊ အကတညူသဿပေါသဿ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသိလဝနာဂရာဇောတ်ကို၊ဝေဠုဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

အ-ကတညူသ ပေါသဿ၊ နိစ္စံ ဝိဝရ-ဒဿိနော။
သမ္ဗု-ဗ္ဗေ ပထဝိ ဒဠ္ဠာ၊နေ-ဝ နံ အာဟိ-ရာဇယော။ ။

(၇၂) အ-ကတညူသ၊သူ့ကျေးဇူးကိုမသိတတ်သော။ နိစ္စံ၊အမြဲ။ ဝိဝရ-ဒဿိနော၊ အားနွင့်ကိုရှုလေ့ရှိသော။ ပေါသဿ၊ယောကျ်ားအား။ သမ္ဗု၊အလုံးစုံသော။ ပထဝိ၊မြေအပြင်ကိုအဝိုးရသော စကြဝဠာမင်းအပြစ်ကို။ စေဒ္ဓာ၊အကယ်၍ပေးပြားအုံ့။ နံ၊ထိုယောကျ်ားကို။ နေ-ဝ အာဟိ ရာဇယော၊မနုစ်သက်စေနိုင်ရာ။ ။သိလဝနာဂရာဇောတကံဒုတိယံ။ ၇ ၂။

၇၃-သစ္စံကိရဇာတ်-၇၃။

(၇၃) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓဘုရားသည်။ သစ္စံကိရေ-ဝမာဟံသု,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသစ္စံကိရဇာတ်ကို၊ဝေဠုဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်၏ဘုရားကိုသတ်ခြင်း၌ လုံ့လပြုခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သစ္စံ ကိရေ-ဝ-မာဟံသု၊နုရာ ဇကေ ဗ္ဗိယာ ဇာ-ဝ။
ကဋ္ဌံ နိဿ-ရိတံ သေယျော၊နု တေ ဝေ-ကစ္စိယော နုရော။ ၇ ၃။

(၇၃) နိဿ-ရိတံ၊ ဆယ်တင်အပ်သော။ ကဋ္ဌံ၊ရေ၌မျှောသော ထင်းသည်။ သေယျော၊မြတ်သေး၏။ ဥဗ္ဘာရိတော၊ ဆယ်တင်ဆောင်ယူအပ်

သော။(ထည့်)။ ကေစ္ဆိုယော၊အာ၎ျိုသော။ နရော၊အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်မှား တတ်သော ယောကျ်ားယုတ်သည်။ နတ္ထေ၀ သေယျော၊မဖြတ်သည် သာတည်း။ဝေ၀ံ၊ဤသို့။ ဇာ၊ဤလူ,ရွာ၌။ ဝဒမာနာ၊ဆိုကုန်သော။ ကေစ္ဆိ ယာ၊အာ၎ျိုကုန်သော။ နရာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ သစ္စံ၊မှန်သောစကားကို။ အာဟံသုကိရ၊ဆိုကုန်သတတ်။ ။(ကေစ္ဆမေ၀ကေစ္ဆိယာ၊ဇာယပစ္စည်း ကားသွင်ထွ)။ ။သစ္စံကိရစာတကံတတိယံ။၇၃။

၇၄-ရုက္ခမ္မေစာတ်-၇၄။

(၇၄) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗ ညူဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ သာရသမ္ဘဟုလာဥာတိ,အစရှိသောဂါထာပုန် ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ၅ါရုက္ခမေစာတ်ကို၊ ဇေ၀နိကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ရေကြောင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်သောအခါ၌ ကိုယ် တော်၏ဆွေတော်မျိုးတော်တို့အား ဖြစ်လတ္တံ့သော ကြီးစွာသောပျက် စီးခြင်းကိုသိတော်မူ၍ကောင်းကင်ထိပ်ပျံတက်တော်မူ၍ ရောဟိနီဖြစ်၏ အထက်၌ ထက်ဝယ်ဘွဲ့သဖြင့် နေတော်မူပြီးလျှင် ညှိုသောရောင်ခြည် တော်ကို လွှတ်တော် မူ၍ ဆွေတော် မျိုးတော် တို့ကို ထိတ်လန့်စေ၍ ကောင်းကင်မှသက်တော်မူပြီးလျှင်ဖြစ်နားခ်ိန်နေတော်မူလျက်ထိုခိုက်ရန် ဖြစ်ခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သာဓု သမ္ဘဟုလာ ဥာတိ၊အာဝိ ရုက္ခာ အရညေ-စာ။
ဝါတော ဝဟတိ ဧကော-ဌ်ုပြဟ္ဗန်ဒ ဝိ ဝနပ္ပတိ"။၇၄။

(၇၄) သမ္ဘဟုလာ၊ စည်းရုံးညီညာ များစွာကုန်သော။ ဥာတိ ဥာတ ကာ၊ဆွေမျိုးတို့သည်။ သာဓု၊တင့်တယ်ကောင်းပြတ် ချီးမွမ်း အပ်ကုန် ၏။ ။(ရန်သူတပါးမမျက်ဆီးနိုင်ဟူလို)။အရညေ-စာ၊ တောခ္ဓိရေ၀ံကုန် သော။ရုက္ခာအာဝိ၊သစ်ပင်တို့သော်လည်း။ သမ္ဘဟုလာ၊များကုန်မူကား။ သာဓု၊ကောင်းကုန်၏။ ဧကော်ံ၊တပင်ထည်းသာ်းတည်သော။ ပြဟ္ဗန်၊ ကြီးစွာသော။ဝနပ္ပတိ၌၊ တောစိုးသစ်ပင်ကိုသော်လည်း။ ဝါတော၊လေ သည်။ဝဟတိ၊တိုက်ခတ်နိုင်၏။ ။(သစ်ထိုးကိုလေညှင်းဆဲသည်ဟူလို)။ ။ ရုက္ခမေစာတကံစတုတ္ထံ။၇၄။

၇ ၅-မဗ္ဗတ္တာတ်-၇ ၅။

(၇ ၅) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊အာသိတ္ထနယ ပဋ္ဌာန်,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၍မဗ္ဗတ္တာတ်ကို၊ဧတံဝန် ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ကိုယ်တော်သည် ရွှေစေအပ်သော မိုးပန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အာသိတ္ထနယ ပဋ္ဌာန်၊နိမိ် ကာကသ နာသယ။
ကာကံ သောကာယ ရန္ဓေဟိ၊မ-ဗ္ဗ သောကာ ပမောစယ။၇ ၅။

(၇ ၅) ပဋ္ဌာန်၊ ပဋ္ဌာန်နတ်မင်း။ အာသိတ္ထ နယ၊ထင်ကြိုးထော့။ ကာကသ၊ကျီးမ၏။နိမိ်၊ဥစ္စာအိုးသဘွယ်ဖြစ်သောညွှန်ပြတည်သောငါးကို။ နာသယ၊ကျီးမစားအောင် ရေလွှမ်းသောအားဖြင့် ဖျက်ဆီးလော့။ကာကံ၊ကျီးကို။သောကာယ၊ဝိုးရိမ်ခြင်းဟူသောဘီးဖြင့်။ ရန္ဓေဟိ၊ကျက်စေလော့။ ။(ရန္ဓ ပါကေ။ကာကံ သောကာယ ရန္ဓေဟိ။သန္ဓနိတိ၊ရုန္ဓေဟိ,ရှိသည်ကဖေးပါ၌ဖျက်)။မ-ဗ္ဗ၊သီလရှိသောငါ့ကိုရင်း။မမ၊ငါ၏။ဥာတကေစ၊ ဆွေမျိုးတို့ကိုရင်း။သောကာ၊ဝို ရိပ်ခြင်းမှ။ပမောစယ၊လွတ်စေလော့။ ။ စကာရော သမ္ပိဏ္ဍနဏ္ဍော။မ-ဗ္ဗ မမညာတကေစ သဗ္ဗေဝ ဇ္ဇမမ္ပာ မရဏာ သောကာမောစေဟိ။အ-ဗ္ဗကထာ။ မ-ဗ္ဗေသောကာ,ရှိသည်ကား၊ အ-ဗ္ဗကထာနှင့်မညီ)။ ။မဗ္ဗတ္တာတက်ပ-ဗ္ဗမ်။၇ ၅။

---

၇ ၆-အ သက်ိယတ္တာတ်-၇ ၆။

(၇ ၆) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊အသက်ိယောမ္ပိ ဂါမဏိ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ၍အ သက်ိယ တ္တာတ်ကို၊ဧတံဝန်းကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယော်သော သာဝတ္ထိမြို့၌နေသော သိတင်းသည်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အ သက်ိယော-မ္ပိ ဂါမဏိ၊အရညေ နတ္ထိ မေ ဘယံ။
ဥဒုံ မဂ္ဂံ သမာ-ရုဠ္ဟော၊မေတ္တိုယ ကရုဏာယ စ။၇ ၆။

(၇ ၆) တောနှော သတ္တ ဝါသိနော၊အိုလှည်းကုန်သည်တို့။အဟံ၊ငါ

သည်။ဂါမဏိ၊ရွှာ၌။အ သက်ိ ယော၊ ရှိရှာခြင်းမရှိသည်။အဓိ၊ပြစ်၏။မေ၊ ဝါ့အား။အရည်ရှည်၊တော၌။ဘယံ၊ကြောက်ခြင်းသည်။နတ္ထိ၊မရှိ။မေတ္တာယ၊ မောတ္တာဈာန်ဖြင့်ရင်း။ကရုဏာယစ၊ကရုဏာဈာန်ဖြင့်ရင်း။ ဥဒု ၊ပြောင့် စွာ။မဂ္ဂံ၊ဖြတ္တွာ့ဖြည့်ခရီးသို့။ သမာရုဠ္ဠော၊ ကောင်းစွာတက်၏။ ။အ သက်ိ ယစာတကံဆဋ္ဌံ။၇ ၆။

၇၇-မဟာသုဝိနစာတ်-၇၇။

(၇၇) နတ်နှင့်တက္ကသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗ ညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊လာဗုနိ သိဒန္တိ, အစရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သောဤမဟာသုဝိနစာတ်ကို၊ဗောဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊တဆဲ့ခြောက်ချက်သော အိပ်မက်ကြီးတို့ကိုအ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဥသဘာ ရုက္ခာ ဂါဝိယော ဂဝါ စ၊
အသော စ ကံသော သိဂ်ါလိ စ ကုဇ္ဇော။
ပေါက္ခရဏီ စ အ-ပါက-စန္ဒနံ။ ။
လာဗုနိ သိ ဒန္တိ သိလာ ပ္ပ ဝ ဒန္တိ။ ။
မဏ္ဍူ။ကိယော ကဏ္ဍ-သပ္ပေ ဂိလန္တိ၊
ကာကံ သုပဏ္ဏော ပရိ ဝါရယန္တိ။
တသာ ဝကာ ဒ္ဝေကာနံ ဘယာတိ၊
ဗိပရိယာသော ဝတ္တတိ နယိ-ဓ-မတ္ထိ။၇ ၇။

(၇၇) ဥသဘာ၊နွားနှက်ဥသဘဂေးရတို့သည်ဥ ့ ့ အုံ့သောအခြင်း အရောကိုပြု၍ဘဲကုန်၏။ ရုက္ခာ၊ငယ်စွာကုန်သောသစ်ပင်ချုံတို့သည် ဝင့် ကုန်သိုးကုန်၏။ဂါဝိယော၊နွားမကြီးတို့သည်ယနေ့မွေးသော နွားမငယ် ၏နို့ကိုစို့ကုန်၏။ဂဝါစ၊ဥသျှားနှ ကအပ်ကုန်သော နို့စို့နို့ခွါ နွားငယ်တို့ သည်ဝန်ကို မရွှက်ဆောင်နိုင်ကုန်။ အသော၊နွစ်ဘက်မျက်နှာရှိသော မြင်းသည်နွစ်ဘက်သောခံတွင်းဖြင့်အစာကိုစား၏။ ကံသော၊အာသိုးထ သိန်းထိုက်သောရွှေလင်ပန်းကို ဤ၌ကျင်ငယ်စွန့်လျှော့ဟု မြေခွေးအား ဆော်နှင်း၏။ သိဂ်ါလိစ၊အထက်ကကျစ်အပ်သောလွှန်ကိုအော်ကမြေ ခွေးမစား၏။ကုဇ္ဇော၊အချည်းနှီးသောဒိုးတို့ဖြင့် ခြံရံအပ်သောရေပြည့်

အိုးနှိသင်ရေလောင်းဏီ။ ပေါက္ခရဏီစ၊ ရေကန်အလယ်၌ ရေတို့သည် နေ့ဝံကုန်၍အနားနှိရေတို့သည်ကြည်ကုန်၏။အဝါကံ၊တလုံးထည်းသော အိုးဖြင့်ချက်အပ်သောထမင်းသည်သုံးရုအားဖြင့်ကျက်၏။ စန္ဒနဲ့၊အတိုး တသိန်းထိုက်သောစန္ဒကူးနံ့သာကို ရက်တက်ရည်ပုပ်ဖြင့် ရောင်းစား၏။လာဇုနိ၊ဗူးတောင်းတို့သည်။ သိဒန္တိ၊ရေနှိနှစ်ကုန်၏။ သိလာ၊ကျောက် ဖြာကြီးတို့သည်။ယ္ယ ဝန္တိ၊ရေနှိပေါ်ကုန်၏။မဏ္ဍူ။ကိုယောဘားမငယ်တို့ သည်။ကဏ္ဍ-သပ္ပေ၊ခြေဟောက်တို့ကို။ ဂိလန္တိ၊မျိုကုန်၏။ ကာကံ၊ကျီး ကို။သုဝဏ္ဏာ၊ရွှေဟသ်တို့သည်။ ပရိဝါရယန္တိ၊ခြံရံကုန်၏။ တသာ၊သူ တပါးတို့အား ထိတ်လန့်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်ကုန်သော။ ဝကာ၊ကျား သစ်တို့သည်။ဒွေကာနံ၊ဆိတ်တို့မှ။ ဘယာ၊ကြောက်ကုန်၏။ ဝါ၊ကြောက်ကုန် သည်ဖြစ်၍။ ပလာယိတ္ဝာ၊ပြေးကုန်၍။ ဂုမ္ဗဂဟနာနိ၊ တောချုံတူရာအ ရပ်တို့သို့။ပရိသိတ္ဝာ၊ဝင်၍။ နိလိယိ ံသု၊ ပုန်းကုန်၏။ ။(ဟိကာရော ပနေတ္ထ နိပါတမတ္တမေဝ)။ ။ဤသို့လျှင်ဘုရားလောင်းရသော့သည်လည်း ထိုတဆဲ့ခြောက်ချက်အိပ်မက်တို့၏ ယခုမျက်မြင်ပစ္စက္ခပန္တိမဘဝ၌ သမ္ဗ ဗုဒ္ဓသျှင်တော်ဘုရားသည် ဟောတော်မူအပ်သောနည်းဖြင့်သာလျှင် အ ကျယ်အားဖြင့်အပြီးတိုင်သောအကျိုးကို ဟောပြီး၍ အဆုံးနှိ မင်းကြီး လျှော်ဆိုသည်မဟုတ် ကိုယ်တိုင်ထုတ်အပ်သော၊ဝိပရိယာယော ဝတ္တတိ နယိဓမတ္တို၊ဟူသောစကားကိုဟောသတည်း။ ။(ဤစကားကားဘုရား လောင်းရသော့ဟောသောစကားတည်း)။ ။မဟာရာဇ၊မြတ်သောမင်း ကြီး။အယံ၊ ဤငါဆိုအပ်ပြီးသောအနက်အဓိပ္ပါယ်သည်ကား။ ဣမေသံ သုဝိနာနံ၊ဤတဆဲ့ခြောက်ချက် အိပ်မက်ကြီးတို့၏။ နိမ္မတ္တိ၊အပြီးတိုင်သော အကျိုးတည်း။ပန၊ဗျတိရိက်ကိုဆိုဦးဆုံ။တောသံ၊ထိုတဆဲ့ခြောက်ချက်သော အိပ်မက်ကြီးတို့ကို။ပနိ ဃာတတ္ထာယ၊ တားမြစ်ကွယ်ကာခြင်းငှာ။ယံ ဗေ တံယညကမ္ဘံ၊ အကြင် ထိုပုဏ္ဏားတို့ဆိုအပ်သော ယဇ်ပူဇော်သောအမှု သည်။ ဝတ္တတိ၊ဖြစ်၏။ဘံယညကမ္ဘံ၊ထိုတဦးကိုသတ်၍ တဦးကိုကူစား ကြောင်းဖြစ်သော ယဇ်ပူဇော်သောအမှုသည်။(ဤကားပါဠိသော်သ)။ဝိ ပရိယာယော ဝိပရိတတော ဝိပတ္တိသောနှ၊ တောက်ပြန်သော အားဖြင့်။ ဝတ္တတိ၊ဖြစ်၏။ဣဒါနိ ပန၊ယခုမျက်မြင်ပစ္စက္ခနှိကား။ တဝ ဝါ၊သင်၏ရင်း။ မမ ဝါ၊ငါ၏ရင်း။ ကာလေ၊ လက်ထက်၌။ (ဤကားပါဠိသော်သ)။ ဣဒဣမ ဘိုဝုရိသယုဂေ၊ဤသတ္တဝါတို့ အသက်ပမာဏသည်။ ဝတ္တမာနေ၊ဖြစ်

စည်။ တောသံသုဝိနာသနံ၊ထိုတဆဲ့ခြောက်ချက်သော အပ်မက်တို့၏။ နိုပ္ပတ္တိ၊ အပြီးတိုင်သော အကျိုးသည်။ နအတ္ထိ၊ မဖြစ်သေးဘူး။ (ယုဂကားယုဂ်ဟောတည်း။ကလိယုဂ်ဟူသကဲ့သို့မှတ်၊ယုဂ်ဟူသည်လည်း၊အာဟုယုပ္ပမာဏကိုဆိုလိုသည်။ ထို့ကြောင့်၊ ဗုဒ္ဓိသာနံအာယုပ္ပမာဏောဝတ္တာမာနေတိ ဝုတ္တံဟောတိ,ဟု၊စာတ်ရိုကာမိန့်သကား။ ။သုဝဏ္ဏ,သုဗဏ္ဏ,ကား၊အတ္ထ အတူတူ။ ဤအဋ္ဌကထာအလို,ရွှေဟသ်ကို ဟောသည်။ ဝိမာနဝတ္ထု၊ အဋ္ဌကထာအလို,ဂဠုန်ကိုဟောသည်။ဝိမာနဝတ္ထု၊အဋ္ဌကထာ၌၊သုဝဏ္ဏ သဒ္ဒါ၏အနက်ကိုထုတ်ရာဝယ်။ကာကံ သုဝဏ္ဏာဝရိုဝါရယန္တိ အာဒိ သုဂရုဠေ,ဟု၊မိန့်သည်ကိုရှု။ ။ဘုရားသခင်ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူသည်ရှိသော်သင်္ဂါယနာတင်ကုန်သောသခင်ဖြတ်တို့တို့သည်ဥသဘာ,အစ၊စန္ဒနအဆုံးသုံးပဒတို့ကိုအဋ္ဌကထာသို့တင်၍၊လာဗုနှ,စသောထေးပဒတို့ကို တရုသောဂါထာပြု၍ကေနိပါတ်ပါဠိသို့တင်ကုန်သည်။ ထို့ကြောင့်လာဗုနှိထိ ဒန္တိတိ ဣဒံသဏ္ဌာ ဗောဝေနေ ဝိဟာရဏ္ဍော,အစရှိသည်ကို မိန့်သကား။ယင်းသို့ဖြစ်၍ဥသဘာရကျွာ,အစရှိသောသုံးပဒသည်ပါဠိစာတ်ပါဠိ၌ရှိပြန်သည်ကားနှော်ဆရာများ စကားပြည့်စုံအောင် သွတ်ပြန်သည်ဟုမှတ်ရာသည်။ထို့ကြောင့်နှစ်ဂါထာဖြစ်၍ဤစာတ်သည် ဒုကနိပါတ်၌ရှိသင့်ရာသည်။ ဤကေနိပါတ်၌မရှိသင့်ရာဟူသောစောဒနာသည် ခွင့်မရ။ ဝိပရိယာယော ဝတ္တတိနယိမမ္ပတ္ထိ,ဟူသော ဤစကားသည်လည်း ဘုရားလောင်းရသေ့ဟောသောစကားဖြစ်၍ပြည့်စုံအောင် နှော်ဆရာများသွတ်ထား၍ ငါးပဒဖြစ်ပြန်သည်။ ထို့ကြောင့်၊လာဗုနှိတိ အာဒိနှိ စတ္တာရိပဒါနိ ကေဝါထံကတ္တာ ကေနိပါတပါဠိ အာရောပေသုံ,ဟူသော အဋ္ဌကထာနှင့်မတန်သည်)။ ။မဟာသုဝိနာစာတကံသတ္တမံ။ ၇ ၇။

---

၇ ၈-ဆုလ္လိသစာတ်-၇ ၈။

(၇ ၈) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဥတောခဠော, အစရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၊ဤဆုလ္လိသစာတ်ကို၊ဧတောဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊မဠ္ဆရိယသူဌေးကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဥတောဝ ခဠော ဥတောဝ ကုဏီ၊ဥတောဝ ဝိသမ-စက္ခုကာ။
ဥတိန္ဒ ဝိဠကာ စာတာ၊နာ-ဟံ ပသ္သာမိ ဆုလ္လိသံ။ ၇ ၈။

(၇၈) မဟာ-ရာဇာမြတ်သောမင်းကြီး။ဥတောဒေါနှစ်ဦးသောသူတို့သည်။ခဠေါ၊မြေခွင်ကုန်၏။ဥတောဒေါနှစ်ဦးသောသူတို့သည်။ ကုဏီ၊လက်ကော်ကုန်၏။ ဥတောဒေါနှစ်ဦးသောသူတို့သည်။ ဝိသမ-စက္ခုကာ၊မညီမညွှတ်သော မျက်လုံးရှိကုန်၏။ ဝါ၊မျက်စိမွေ့ကုန်၏။ ဝါ၊ဟော်တွင်းအချောင်နက်သော မျက်စိ ရှိကုန်၏။ ။(ကေကရာတိ ဂန္ဓိရ- စက္ခုကာ။ ဇာတ်ဋီကာ)။ဥဘိန္နံ၊နှစ်ဦးသောသူတို့အား။ဝိဋ္ဌကာ၊ဦးခေါင်းခွံမွဲတို့သည်။ ဇာတာ၊ရှော်ကုန်၏။အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ အယံ၊ဤသူသည်။ဣတ္ထိသော တိ၊ဣတ္ထိသသူဌေးပင်ဟူ၍။ဣတ္ထိသံ၊ဣတ္ထိသကို။နပသဿာမိ၊မြင်၍မသိနိုင်။ (ဇာတူနံအတ္ထောတိ သယာတည်း။ နာဟံ ပဿာမိတိ အယံ ဣတ္ထိသောတိ နဇာနာမိ။ဇာတ်ဋီကာ)။ ။ဣတ္ထိသဇာတကံအဋ္ဌမံ။ ၇ ၈။

---

၇ ၉-ခရေသာရဇာတ်-၇ ၉။

(၇ ၉) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ယတောပိလုဏ္ဍာစဟတာစ ဂါ၀ေါ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤခရေသာရဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မထင်ရှားသောအမတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယတော ပိလုဏ္ဍာ စ ဟတာ စ ဂါ၀ေါ၊
ဒဏ္ဍာနိ ဂေဟာနိ ဇနော စ နိဗ္ဗုတော။
အထာ.ဂမာ ပုဏ္ဏ-ဟတာယ ပုဏ္ဏော၊
ခရ.သာရံ ဒိဋ္ဌိမ ဝါဒယန္တော။ ၇ ၉။

(၇ ၉) တော၊အချင်းတို့။ ယတော၊အကြောင်အခါ၌။ ပိလုဏ္ဍာစ၊ခိုးသူတို့ဥစ္စာကို လုယက်အပ်ကုန် ပြီးသည်လည်း။ ဟာ၌ ဖြစ်ကုန်၏။ ဂါ ဝေါ၊နွားတို့ကို။ ဟတာစ၊အသားကို စားအံ့သောဌါ သတ်အပ်ကုန်ပြီးသည်လည်း။ဟာ၌ ဖြစ်ကုန်၏။ဂေဟာနိ၊အိမ်တို့ကို။ဒဏ္ဍာနိ၊ဓားတို့ကိ အပ်ကုန်ပြီးသည်လည်း။ဟာ ၌ ဖြစ်ကုန်၏။ ဇနော၊ရွာသူရွာသားအပေါင်းကို။နိဗ္ဗုတော၊သုံးခပ်၍ဆောင်ယူအပ်ပြီးသည်လည်း။ ဟာတိ၊ ဖြစ်၏။အထ၊ထိုအခါ၌။ ပုဏ္ဏဟတာယ၊တရားသတ်၍သေပြီးသောသားရှိသောပိန်းမ၏။ပုဏ္ဏော၊သား ဖြစ်သောအရှင်အကြောင်မရှိ ဟိရိတြဏ္ဍပ

ကင်းသောရွာစားဟုကပ်သည်။ ခရေသီ၏ကြေမ်းသောအသံရှိသော။ ဒိန္ဒိ မံ၊စည်ကြီးကို။ ဝါဒယန္တော၊တီးလျက်။ အာဂမ်၊လာလတ်ပြီ။ ။(ဟ တောဝုတ္တောယသသာတိဟတဝုတ္တာ။ ။ယသသာ၊အကြင်မိန်းမအား။ ဟတော၊တရားသည်သတ်အပ်သော။ ဝုတ္တော၊ဟိ၏ကြွတ္တပ္ပကင်းသော သားသည်။ အတ္ထိ၊ရှိ၏။ဇုတိတဿာ၊ထို့ကြောင့်။သာ၊ထိုမိန်းမသည်။ ဟ တဝုတ္တာ၊ဟတဝုတ္တမည်၏။ အဏ္ဏာဟိတော,ကဲ့သို့ရွှေနှံပြန်၍ဝုတ္တဟ တာ,ရှိလေသည်။ ။ဝုတ္တ ဟတာယဝုတ္တောတိဟတဝုတ္တာယဝုတ္တော၊ နိုလ္လဇ္ဇောတိအတ္ထော။ဆိန္နဟိရောတ္တပ္ပသာဟိမာတာနာမနုတ္ထိ။ဇုတိသော တသာဇိဝန္တော၀ိ ဝုတ္တဋ္ဌာနေနတိဋ္ဌတိတိ ဟတဝုတ္တာယ ဝုတ္တောနာမ ဟော်တိ။အဋ္ဌကထာ။တရားကိုမကျင့်တရားကိုဖျက်ဆီးသောသူသည် တရားသတ်၍သေသည်မည်၏။ ။ဝမ္ဘောဟဝေဟတောဟန်၊နာဟ တောဟနိကိ္ခနုံ။တသ္မာဟိဝမ္ဘံနဟနေ၊ဟတံဝမ္ဘောဟတောဟနိ။ ။ဤ ကားသာဝကပါဠိ။ ။ဟတော၊သတ်အပ်ဖျက်ဆီးအပ်သော။ဝမ္ဘော၊ တရားသည်။ ဟဝေ၊စင်စစ်။ ဟနိ၊ မိမိကိုသတ်သသူဖျက်ဆီးသသူကို လက်တုံ့ပြန်သကဲ့သို့ သတ်တတ် ဖျက်ဆီးတတ်ချေ၏။ အဟတောမ သတ်အပ်မဖျက်ဆီးအပ်သော။ဝမ္ဘော၊တရားသည်။ကိ္ခနုံ၊တရုံတယောဝ် သောသူကို။ နဟနိ၊ မသတ်တတ်မဖျက်ဆီးတတ်ပေ။ တသ္မာဟိ၊ ထို့ ကြောင့်လျှင်။ ဝမ္ဘံ၊တရားကို။ နဟနေ၊ မသတ်မဖျက်ဆီးရာ။ ဟတော၊ သတ်အပ်ဖျက်ဆီးအပ်သော။ ဝမ္ဘော၊တရားသည်။ ဟတံ၊မိမိကိုသတ် သသူ ဖျက်ဆီးသသူကို။ဟနိ၊လက်တုံ့ပြန်သကဲ့သို့သတ်တတ်ဖျက်ဆီး တတ်ချေ၏)။ ။ခရေသီရဇာတကံနဝမံ။၇ ၉။

၈၀–ဘိမ္ဘသေနဇာတ်-၈၀။

(၈၀) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗ ညုဖြတ်စွာတရားသည်၊ ယံတေပိကတ္ထိတံပုရေ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ် ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဘိမ္ဘသေနဇာတ်ကို၊ ဗောဓိဝန်ကျောင်း ကြီးနှစ်သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊မထင်ရှားသောသူတပါးတို့အားရှုတ်ချ တတ်သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယံ တေ ပိကတ္ထိတံ ပုရေ၊အထ တေ ပူတိသသရာ သဗ္ဗန္တိ ပဗ္ဗာ။
ဥဘာယံ နု သမေတိ ဘိမ္ဘသေနေ၊ယုဒ္ဓ-ကထာ စ ဗုဒ္ဓဿ တေ ဝိဟာညုံ။၈၀။

(၈၀) ဘိမ္ဘသေနဘိမ္ဘ၊သေနနဲ့ တေတာယာ၊သင်သည်။ ဝုရေ၊စစ်ကြီး မတွေ့မိရှေးကာလ၌။ ယံဝိကတ္ထိတံ၊ အကြင် သူတပါးတို့အား ရှုတ်ချ သောစကားကို။ဝါ၊မိမိကိုယ်ကိုချီးမွမ်းပလ္လား ဝါကြွားသောစကားကို။ (ကတ္ထသိလာဟာယံ။ဓာတုမာလာ)။ဝုတ္တံ၊ဆိုအပ်ပြီ၊အထ၊ထိုသို့စစ်ကြီး မတွေ့မိကာလ,သမ္ဘဟုံးရုံးဘက်မဲ့ကြီးလျက်။ ပဋ္ဌာ၊နေ့ပြီးယခုဗိုလ်ထု နီး၍စစ်ကြီးတွေ့သောကါလ၌။တေ၊သင်အား။ဟုတိသရာ၊ဗုပ်သေါကျင် ကြီးကျင်ပေတို့သည်။သစ္ဓိ,ယိုစီးကုန်၏။တေ၊သင်၏။ ယုဒ္ဓကထာစ၊ တောင်လိုဘိစီး၍စစ်ကြီးရှေ့သော်လည်း၊ငါမရှောင်ခေါင်၊ခေါင်ထိုးပစ် အံ့ဟူသောစစ်မက်စကားသည်ရင်း။ ဝိဟာညဗ္ဗ၊စစ်ရေးရေ့က ကြော့ ထိတ်လန့်လျက် ဆင်ကုံးကိုဖျက်ဆီးသော အခြင်းအရာသို့ ရောက်သော ပင်ပန်းခြင်းသည်ရင်း။ ဒုဒ်ဘယံ၊ဤရှေးအမှု နေ့အမှုနှစ်ပါးသည်။နသ မေတိ၊မညီကြလေ။ ။ဘိမ္ဘဟု,မ္ဘသံယုဂ်နှင့်ဂ်ိမ္ဘကြောပဋ္ဌနသကဂါထာမှန် သည်။ဘိမ္ဘောယကျွောဘိမ္ဘာသေနာ,စသည်တို့ခ်ီလည်းဤနည်းမှတ်)။ ။ ဘိမ္ဘသေနဓောတကံဒသမံ။၈၀။ဝရ္ဂ၀ဝ္ဂေါအဋ္ဌမော။ဏသုဒါနံ။

ဝရ္ဂဲ သိဂ၊ဝနာဂ်၊သစ္စံကိရ-ရုက္ခမဏ္ဍံ။
မဏ္ဍရာဇာ အသက်ိယံ၊မဟာသုပိန-ဒုလ္လိသံ။
ခရသာရံ ဘိမ္ဘသေနံ။ ။

၈၁-သုရာပါနဓောတ်-၈၁။

(၈၁) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုခရုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဗု ဒ္ဓပြုတ်ဖွားတုရားသည်၊ အပါယိမှအနိစ္စမှ, အစဉ်ရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့် ဆန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသုရာပါနဓောတ်ကို၊ကောသမ္ဗီပြည်ကို အမှီ ပြု၍ဗေဒေဟသိတာရုံကျောင်းဦးသိုးနေတော်မူစဉ်၊သာဂတမထေရ် ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အပါယိမှ အနစ္စမှ၊အဂါယိမှ ဂုဒ္ဒိမှ စ။
ဝိသည္ဓိ-ကရကို ဝိတ္ထာ၊ဒိဋ္ဌာ နာ.ဟုမှ ဝါနရာ။၈၁။

(၈၁) အာစရိယ၊ဆရာ။မယံ၊အကျွန်ုပ်တို့သည်။ သုရံ၊သောကို။အပါ ယိမှ၊သော်လည်းသော်ကုန်ပြီ။ ။(မှာသဿ,သရသည်။ရူပသိဒ္ဓိ။ ။ ဝိတ္ထာ၊သော်ပြီး၍။အနစ္စမှ၊ရုပ်ပြင်ပွဲသို့နှိုးကာ ကလည်းကကုန်ပြီ။အဂါ

ယိမ္ပ၊သိလည်းသိကုန်ကြ။ ရှုဒိမ္ပ၊တဘန်ရှုလုံးမသာ၍ငိုလည်းငိုကုန်ကြ။ ဝိ သည်ကရဏီ၊ သည်ဘကင်း၍ရှုးသွပ်ခြင်းကို ပြုတတ်သော်သေကို။ ဝိ ထွာ၊သော်ကုန်၍။ဒိဋ္ဌာ၊ပစ္စက္ခမျက်မှောက်ထင်ထင်မြင်အပ်ကုန်သော။ ဝါ နုရာ၊မျှော်တို့သည်။ ယံနုဟာ၊ဟု၊အကြင်မပြစ်ပေကုန်သေး။ တောဒေဝ၊ထို ပစ္စက္ခမျက်မှောက် မျှောက်မပြစ်ခြင်းသည်သာလျှင်။ သာရ၊ကောင်းလေ သေး၏။ ။(သေကိုသော်၍ပစ္စက္ခမျက်မှောက်မျှော်မပြစ်သည်အကောင်း မှတ်ရမည်ဟူလို)။ ။သုရာပါနဇာတကံပဌမံ။၈၁။

၈၂-မိတ္တဝိန္ဒကဇာတ်-၈၂။

(၈၂) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊အတိက္ကမ္မရမဏကံ,အစဉ်ရှိသောဂါထာပုံန် ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ၅၂မိတ္တဝိန္ဒကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝနံဟောင်း ကြီးနန်းသီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ တယောသံသောဆိုနိုင်ခက်သောရဟန်း ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အတိက္ကမ္မ ရမဏကံ၊သဒါ-မတ္တ·ဗ္ဗ နုဘကံ။
သ္ဝာ-ထိ ပါသာဏ-မာသိနော၊ယသ္မာ ဇိဝံ နု မောက္ခသိ။၈၂။

(၈၂) မိတ္တဝိန္ဒကာ၊မိတ္တဝိန္ဒကာ။ သောတို့၊ထိုသင်သည်။ ရမဏကမ္ဗ၊ ပလိပြောသာန်ကိုရင်း။ သဒါမတ္တမ္ဗ၊ ငွေပြောသာန်ကိုရင်း။ နုဘကမ္ဗ၊ပတ္တ မြားပြောသာန်ကိုရင်း။အတိက္ကမ္မ၊လွန်ခဲ့၍။ပါသာဏမာသိနော၊ သင်တုန်း စက်ထိုရောက်၍တည်သည်။အသိ၊ဖြစ်၏။ ယသ္မာ၊အကြင်ကြောင့်။ ယသ ဝ၊အကြင်မျှလော်။တေ၊သင်၏။ပါပံ၊မကောင်းမှုသည်။ နုဝိယျတိ၊မကုန် သေး။ဝါ ဝ၊ထိုမျှလော်။ဇိဝံ၊အာသက်ရှင်လျှက်။ရုရစက္ကာ၊သင်တုန်းစက် မှ။နုမောက္ခသိ၊မလွတ်ရလတ္တံ့။ ။(ရမဏကန္တိ,တတ္ထိ'ကာလေ ပလိ ကာသနာမံ။ ပလိကပါသာဒမ္ဗအတိက္ကန္တောသိတိနိပေတိ။ သဒါမတ္တန္တိ ရဇကာသနာမံ။ နုဘကန္တိ,မဏိနော နာမံ။ ပါသာဏမာသိနောတိ ရုရ စက္ကသနာမံ။ ရုရစက္ကံနာမ ပါသာဏမယံဝါ၊ဟောတိမဏိမယံဝါ၊ထံပ နုပါသာဏမယမေဝ။ သောစတေနုအာသိနောအတိနိဝိဋ္ဌောအဏ္ဏောဝ ဒေ။ အဋ္ဌကထာ)။ မိတ္တဝိန္ဒကဇာတကံဒုတိယံ။၈၂။

၈၃-ကာဋ္ဌကဏ္ဍိဇာတ်-၈၃။

(၈၃) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြစ်တော်မူတရားသည်၊ ပိဏ္ဍောဟာဝေသဏ္ဍပဒေနဟောတိ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကာဋ္ဌကဏ္ဍိဇာတ်ကို၊ ဗောဓိဝန်ကျောင်းကြီးရှိသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အနာထပိဏ်သူဌေး၏တယောသော အဆွေခင်ပွန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ပိဏ္ဍောဟာဝေ သဏ္ဍ-ပဒေန ဟောတိ၊
သဟာယော ပန ဒ္ဒါဒသကေန ဟောတိ။
မာသမ္ပ-မာသေန စ ဥ္ဘာတိ ဟောတိ၊
တတ္ထ-ဏ္ဍရိ အဏ္ဍ-သမော ဝိ ဟောတိ။
သော-ဟံ ကထံ အဏ္ဍ-သုခသ ဟောတု၊
စိရ-သန္ဓဝံ ကာဋ္ဌကဏ္ဍိ ဟောယျံ။ ၈၃။

(၈၃) ဘော၊အချင်းတို့။သဏ္ဍ-ပဒေန၊အတူတကွရှိနစ်ဘွားလျှမ်း၍ သွားတူးသဖြင့်။ပိဏ္ဍောဟာ၊အဆွေခင်ပွန်းသည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ ။(ဟ ဝေတိနိပါတမတ္တံ)။ ။ပန၊ထိုမှတပါး။ဒ္ဒါဒသကေန၊ ဆယ်ရက်တဆဲ့နှစ်ရက်မျှအတူတကွနေတူးသဖြင့်။သဟာယော၊ အပေါင်းအဘော်သည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ မာသမ္ပ-မာသေနစ၊တလ တဝန်ခဲ့ အတူတကွပေါင်းဘက်နေတူးသဖြင့်ကား။ဥ္ဘာတိ၊ဆွေမျိုးနှင့်တူသည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ တတ္ထ ဏ္ဍရိ၊ ထိုထက်အလွန်ပေါင်းဘက် နေတူးမှုကား။ အဏ္ဍ-သမောဝိ၊ ကိုယ်နှင့်တူသည်ဝည်း။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။သောအဟံ၊ထိုငါသည်။အဏ္ဍ သုခသ၊ကိုယ်ချမ်းသာ၏။ဟောတု၊အကြောင်းကြောင့်။ စိရသန္ဓဝံ၊ရှည်ကြာစွာပေါင်းဘက်တူးသော။ကာဋ္ဌကဏ္ဍိ၊ကာဋ္ဌကဏ္ဍိအမည်ရှိသော သွေးသောဝံကို။ကထံဟောယျံ၊အဘယ်စွန့်ရအံ့နည်း။ ။ကာဋ္ဌကဏ္ဍိဇာတ်တော်ပေတိယ်။ ၈၃။

၈၄-အဏ္ဍသဒ္ဒါရဇာတ်-၈၄။

(၈၄) နတ်နှင့်တကွသော ဧကောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြစ်တော်မူတရားသည်၊ အာရောဂျပိဏ္ဍပါရမတ္တလာဘီ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအဏ္ဍသ ဒ္ဒါရဇာတ်ကို၊ဗောဓ

ဝန်ကျောင်းကြီးဖြစ်သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောသောအကျိုးစီးပွါးမြတ်လိမ်မာသောအမျိုးသားကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အာရောဂ္ဂ-ပိဏ္ဍော ပရမမ္ဘ-လာဘော၊ သိလ-ဗ္ဗ ဗုဒ္ဓါ-နု-မတံ သုတ-ဗ္ဗု။
ဝဗ္ဘာ-နု-ဝတ္ထိ-ဗ္ဗ အ-လိနတ-ဗ္ဗ၊အတ္ထသ နွါရော ပမုခါ၊ဆဠေ-တေ။၈၄။

(၈၄) တာတ၊ချစ်သား။ ပဋ္ဌမေဝ၊ လက်ဦးစွာလျှင်။(ထည့်)။အာရောဂျ၊အနာကင်းသည်၏အဖြစ်ဟူဆိုအပ်သော။ပရမံ၊မြတ်သော။ ။(စကာရောနိပါတမတ္တံ,အဋ္ဌကထာဟူသည်ကား၊ဥာဏ်ဖြစ်၍ပေါင်းစရာဆည်းစရာမရှိသေး၍ဆိုသည်။သည်ကိုရည်၍ဥာသ်ခ်ီဗုဒ္ဓဗ္ဗန်စကိုအဋ္ဌာနမယုဂ်ယူ၍ဝမ္ဘ,ဟုဟ္ဘဉ်ထေသည်။ဤခ်ီမှကား၊သိလဗ္ဗ,စသည်ဖြင့်အသီးအသီးရှိပြီးရကား အဋ္ဌာနပယုဂ်မယူမူ၍၊စကာရောနိပါတမတ္တံ,ဟူလေသည်)။ ။လာဘံ၊လာဘ်ကို။ဗ္ဗော-အလိုရှိရာ၏။ သိလဗ္ဗ၊ကိုယ်ကျင့်သိလကိုလည်း။ဗ္ဗော-အလိုရှိရာ၏။ (ဗုဒ္ဓိနာထောကစာရိတ္တံဒသောတိ)။ဗုဒ္ဓါနုမတဗ္ဗ၊ပညာရှိတို့၏အ ဆုံးအမကြေ၀ါဒကိုလည်း။ဗ္ဗော-အလိုရှိရာ၏။သုတဗ္ဗ၊ အကြားအမြင်ဗဟုသုတကိုလည်း။ ဗ္ဗော-အလိုရှိရာ၏။ ဝဗ္ဘာနု ဝတ္ထိဗ္ဗ၊သုစရိုက်တရားသုံးပါးကို အစဉ်ကျင့်ခြင်းကိုလည်း။ ဗ္ဗော-အလိုရှိရာ၏။ အလိနတဗ္ဗ၊မပျင်းမရိသည်၏အဖြစ် မတွန့်တိုသည်၏အဖြစ်ဟူသောလုံ့လကိုလည်း။ ဗ္ဗော-အလိုရှိရာ၏။ ဧတေသု၊ ဤခြောက်ပါးသောတရားတို့သည်။အတ္ထသ၊လောကီလောကုတ္တရာစီးပွါး၏။ ပမုခါ၊အကြီးအမြတ်ဖြစ်ကုန်သော။ နွါရော၊ အကြောင်းတို့တည်း။ ။အတ္ထသ နွါရ စာတကံစတုတ္ထံ။၈၄။

၈၅-ကိံပက္ကစာတ်-၈၅။

(၈၅) နှတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာတရားသည်၊ အာယတိ်ဒေါသံနာညာယ,အစရှိသော၀ါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤကိံပက္ကစာတ်ကို၊ ဗေတဝန်ကျောင်းကြီးဖြစ်သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊တယောသောသာသနာတော်ခ်ီပြီးမွေ့သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အာယတိ် ဒေါသံ နာ-ညာယ၊ယော ကာမေ ပဠိသေ၀တိ။
ဝိပါက-ဗ္ဗေ ဟနဗ္ဗိ နံ၊ကိံပက္ကဝိ၀ ဘက္ခိတံ။၈၅။

(၈၅) ယောဟုအကြောင်သူသည်။ အာယတိ၊နှောင်အခါ၌။ ဒေါသံ၊အပြစ်ကို။ နာညာယနအညာယ၊မသိမူ၍။ ကာမေ၊ဝတ္ထုကာမကိလေသာကာမတို့ကို။ ပဋိသေဝတိ၊မှီဝဲ၏။ ဘက္ခိတံ၊စားအပ်သော။ ကိံ ပဏ္ဍိ-မိဝ၊ အဆိပ်သီးကဲ့သို့။ နံ၊ထိုသူကို ။ တေ၊ထိုဝတ္ထုကာမကိလေသာကာမတို့သည်။ ဝိပါက-ရွေ့၊ အကျိုးဖြစ်သောကာလဟူသော အခိုး၌။ ဟနန္တိ၊ သတ်တတ်ကုန်၏။ ။ကိံ ပဏ္ဍာဝတကံ ပဗ္ဗမံ။ ၈ ၅။

၈၆-သိလရိမ်သနဇာတ်-၈ ၆။

(၈၆) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ သိလံကိရေ၀ကလျာဏံ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌သိလရိမ်သနဇာတ်ကို၊ ဗောဓိဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သိလကို ရုံစမ်းတတ်သောတယေဘံသောဝုဏ္ဏားကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သိလံ ကိရေ-၀ ကလျာဏံ၊သိလံ လောကေ အနု-တ္တရံ။
ပဿ ဗောရေ-ဝိသော နာ ဂေါ၊သိလ၀ါ-တိ နု ဟာ ဥတိ။ ၈ ၆။

(၈၆) မဟာ-ရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး။ လောကေ၊လူ,ရွာ၌။သိလံ ဝေ၀၊ကိုယ်နှုတ်စိတ်တို့ဖြင့် မလွန်ကျူးခြင်းဟူဆိုအပ်သောအာစာရသီလ သည်သာလျှင်။ကလျာဏံ ကိရေ၊ကောင်း သတတ်၊သိလံ ဝေ၀၊သီလသည်သာလျှင်။ အနု-တ္တရံ၊ အတုမရှိအလုံးရုံသော ကျေးဇူးကို ပေးတတ်၏။ ပဿ၊ ရှုပါလော့။ဗောရေ-ဝိသော။ ကြမ်းသောအာဆိပ်ရှိသော။ နာ ဂေါ၊ ခြေကိုစင်လျှက်။အ-ခုံသက-ဝိဟေဋ္ဌနဲ-မတ္တကေနေ၊မကိုက်ခြင်းမညှဉ်းဆဲခြင်းမျှဖြင့်။သိလ၀ါ-တိ၊သိလရှိသောခြေဟူ၍။ ပသံသိတော၊ ချီးမွမ်းအာပ်၏။ နဟာ ဥတိ၊ညှဉ်းလည်းမညှဉ်းဆဲအာပ်။ ။သိလရိမ်သနဇာတကံ ဆဋ္ဌံ။ ၈ ၆။

၈၇-မဂ်လဇာတ်-၈ ၇။

(၈၇) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယာသာမဂ်လာသာမုဟတာ,အစရှိသောဂါ

ထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၍မင်္ဂလာတို့ကို၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်း ကြီးဌာသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တံယော်သောအဝတ်လက္ခဏာဘာတ် တတ်သောဝုဏ္ဏားကိုအကြောင်းပြု၍ဟော်တော်မူ၏။ ။

ယသ မင်္ဂလာ သမ္ဘဟတာသေ၊
ဥပ္ပါတာ သုဝိနာ စ လက္ခဏာ စ။
ဝိ သ မင်္ဂလ-ဒေါသ-ဝိတိဝတ္တော၊
ယုဂ-ယောဂါ-ဝိဂတော နု ဇာတု-မေတိ။၈၇။

(၈၇) ဗြာဟ္မဏ၊ဝုဏ္ဏား။ယသ၊အကြင်ရဟန္တာဝုတ္ထိုလ်သည်။မင်္ဂလာ၊ ဒိဋ္ဌမင်္ဂလာ၊သုတမင်္ဂလာ၊မုတမင်္ဂလာတို့ကို။သမ္ဘဟတာ၊ဖြတ်အပ် ကုန်ပြီ။ဥပ္ပါတာ၊စန္ဒဂ္ဂါဟ၊သူရိယဂ္ဂါဟ၊နက္ခတ္တဂ္ဂါဟ၊ဥက္ကာပါတ၊ဒိသာ ဒုဗဟဟု ဆိုအပ်သောဥပါတ်ကြီး ငါးပါး တို့ကိုရင်း။(စန္ဒဂ္ဂါဟော၊ လ ကြတ်ခြင်းသည်။ဝါ၊လကိုရာဟုဘမ်းခြင်းသည်။ဝေဠုပေါ၊ဤသို့အကျိုး အပြစ်ကိုပေးတတ်သောသဘောရှိသည်။ ဘရိသတိ၊ဖြစ်လတ္တံ့။ဝေဠု ပေါသူရဂ္ဂါဟော၊ဝေဠုပေါနက္ခတ္တဂ္ဂါဟော၊ဝေဠုပေါဥက္ကာပါတော၊ဥ က္ကာကျခြင်း။(ဥက္ကာပါတောတိမဟန္တာ၊ရကာနံပတနံ။ဝေဠုပေါဒိသာ ဒုဗဟော၊ အရပ်မျက်နှာလေးခြင်း။ ဝါ၊ကြွေတ်ထခြင်း။ ဤကားဥပါတ် ကြီးငါးပါးတည်း)။ သုဝိနာစ၊ အထူးထူးအပြားသော အိပ်မက်တို့ကို ရင်း။ လက္ခဏာစ၊သုဘလက္ခဏာ၊ဒုဗ္ဘဂလက္ခဏာ၊ဇာတ္တိလက္ခဏာ၊စသော လက္ခဏာတို့ကိုရင်း။သမ္ဘဟတာ၊ကောင်းစွာဖြတ်အပ်ကုန်ပြီ။(သေကား အနက်မရှိ)။ ဤဥပ္ပါတစသည်တို့ကြောင့် ဝိဝိဏ်မင်္ဂလ, အမင်္ဂလကိုမယုံ ကြည်။ရတနာတို့ယဉ္စရာ,ကမ္ဘ,ကမ္ဘဖလကိုသာယုံကြည်သည်ဟူလို)။ ။ သော၊ထို ရဟန္တာဝုတ္ထိုလ်သည်။ မင်္ဂလ-ဒေါသ-ဝိတိဝတ္တော၊ကောတူဟ လမင်္ဂလာ၏ အပြစ်ကိုလွန်သည်ဖြစ်၍။ ယုဂယောဂါဝိဂတော၊ကောဓ, ဥပနာဟ၊မက္ခ,ပလာသ၊ဤသို့စသောနည်းဖြင့် အရုံအရုံပြု၍ ဟောအပ် သောကိလေသာ၊ကာမယောဂ၊ဘဝယောဂ၊ဒိဋ္ဌိယောဂ၊အဝိဇ္ဇာယောဂ ဟူသောလေးပါးသောယောဂတို့ကိုလွတ်မိုးရှိပ်နင်းနှိုင်သည်ဖြစ်၍။ ဇာ တု၊စင်စစ်။ဣဒံ၊ယောကံ။ ဤလောကသို့။ နဇာတိ၊ပဋိသန္ဓေနေသောအား ဖြင့်တဘာန်မလာရပြီ။ ။မင်္ဂလဇာတကံသံဂ္ဂဟံ။၈၇။

၈၈-သာရမ္ဘဇာတ်-၈၈။

(၈၈) နတ်နှင့် တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဘဝညူမြတ်ဖွားတော်ရှင်းသည်၊ကလျာဏမေဝရွှေယျ,အစဉ်ရှိသောဂါထာ ဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသာရမ္ဘဇာတ်ကို၊ ဧတဝဝန်ကျောင်း ကြီးနေသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သြမသဝါဒသိက္ခာဝုန်ကိုအကြောင်း ပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ကလျာဏိ-မေဝ ရွှေယျ၊နု ဟိ ရွှေယျ ပါဒိကံ။
မောဂ္ဂေါ ကလျာဏိယာ သာရ၊ရတ္တော တပ္ပတိ ပါဒိကံ။၈၈။

(၈၈) ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ ကလျာဏိမေဝ၊ရသာဝါဒစသည်အ ပြစ်လေးပါးမှလွတ်သော ကောင်းမြတ်သော အပြစ်ကင်းသောစကား ကိုသာလျှင်။ ရွှေယျ၊ လွတ်ရာ၏။ဟိ၊ဗျတိရိတ်ကိုဆိုဖ,ပါဒိကံ၊ယုတ် မာပွားသောအပြိယ,အမနာပစကားကို။ နမုရွှေယျ၊မဆိုရာ။ ကလျာဏိ ယာ၊အင်္ဂါလေးတန်ညီ၍ပိယမနာပပြစ်သောစကားကို။မောဂ္ဂေါ၊လွတ် ခြင်းဆိုခြင်းသည်။လောကေ၊လူ,ရှာ၌။ သာရ၊ကောင်း၏။ ပါဒိကံ၊အင်္ဂါ လေးတန်မပွန်၊အလွန်ယုတ်မာကြမ်းကြုတ်စွာအမနာပစကားကို။ရတ္တော၊ လွတ်ဆိုသောကြောင့်။ သောဝုဋ္ဌလော၊ ထိုစကားရှုန့်ကြမ်းသွမ်းသော ဝုဋ္ဌိုလ်သည်။တပ္ပတိ၊ပူပန်ရ၏။ ။သာရမ္ဘဇာတကံအဋ္ဌမံ။၈၈။

၈၉-ကုဟကဇာတ်-၈၉။

(၈၉) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဘဝညူမြတ်ဖွားတော်ရှင်းသည်၊ဝါစာဝကိရတောအာသိ,အစဉ်ရှိသောဂါထာ ဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကုဟကဇာတ်ကို,ဧတဝဝန်ကျောင်း ကြီးနေသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောက်သောအုံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ် စေတတ်သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဝါစာ-ဝ ကိရ တေ အာသိ၊သဏ္ဌာ သသိလ-ဘာဝါနော။
တိဏ-မဏ္ဍေ အသဇ္ဇိတ္ထော၊နော စ နိက္ခ-သတံ ဟရုံ။၈၉။

(၈၉) ကူဋုဇေဋ္ဌိလ၊ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသောရသော့။သသိလဘာဝါ နောသသိလံမရှုဝစနံဝဒန္တသ၊ ရဟန်းတို့အားမြက်မှုဖြစ်သော်ထည်းအ ဒိန္နာဒါန်ကိုယူခြင်းဌာမအပ်ဟု နှုးညံ့သောယာသောစကားကို ဆိုသော။

တေ၊သင်၏။ ဝါစာဝ၊ စကားသည်သာလျှင်။ သဏ္ဌာ၊သိမ်မွေ့ပြေပြစ်ချောညက်သည်။အာသိကိရ၊ဖြစ်သတတ်။ ကူဋဒဠ္ဍီလ။ကော်ကျစ်စည်းလဲသောရသော့။တိဏ-မဇ္ဈေ၊တခုသောသက်ငယ်ချောင်းမျှ၌။ ကုက္ကုစ္စံ၊အထိုထိုကို။ကုရုမာနော၊ပြုသော။ တွံ၊သင်သည်။အ-သဒ္ဓိတ္တောအလင်္ဂေါ၊ကပ်ငြိခြင်းကင်းသည်။ အာသိ၊ဖြစ်ခဲ့၏။နိက္ခသတံ၊ရွှေစင်နိက္ခတရာကို။ ဟရံဟရန္တော၊ခိုးသော။တွံ၊သင်သည်။ အသဒ္ဓိတ္တောအလင်္ဂေါ၊ ကပ်ငြိခြင်းကင်းသည်။နောစအာသိ၊မဖြစ်ပါခဲ့။ ။ကုဟကဇာတကံနဝမံ။၇၉။

၉၀-အကတညုဇာတ်-၉၀။

(၉၀)။ နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ယောဝုဇ္ဈေကတကလျှာထော,အစရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကတညုဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အနာထပိဏ်သူဌေးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ယော ဝုဇ္ဈေ ကတ-ကလျှာထော၊ကတ ဣဒ္ဓော နာ-ဝ-ဗုဇ္ဈတိ။
ပစ္ဆာ ကိဗ္ဗေ သ-ရေ-ပဒ္ဓေ၊ကတ္တာရံ နာ-ဓိ-ဂစ္ဆတိ။၉၀။

(၉၀) ယောကောစီ၊ခတ္တိယပြာဟ္မဏစသည်တို့တွင်အကြင်အမှုတို့မရှိသောသူသည်။ဝုဇ္ဈေ၊ထက်ဦးမဆွယ်၌။ကတကလျှာထော၊သူတပါးတို့သည် ပြုအပ်သော ကောင်းမြတ်သော ကျေးဇူးဥပကာရရှိသည်။ ကတ-ဣဒ္ဓော၊သူတပါးတို့သည် ပြီးစေအပ်သောအမှုကိစ္စရှိသည်။ ဟုတ္တွာ၊ ဖြစ်လျက်။ တံ၊ထိုသူတပါးတို့သည် ပိမိ၌ပြုဘူးသောကျေးဇူးဥပကာရအမှုကိစ္စကို။နာဝဗုဇ္ဈတိ၊မသိ။သောပုဂ္ဂိုလ်သော၊ရှေးကပြုဘူးသူ့ကျေးဇူးကိုထိပ်မြှီးလျှို့ဝှက်ထိုလူပျက်သည်။ ပစ္ဆာ၊နောင်ကာလ၌။ကိဗ္ဗေ၊မိမိအမှုကိစ္စသည်။သမေ-ပဒ္ဓေ၊ဖြစ်လတ်သည်ရှိသော်။ကတ္တာရံ၊ထိုကိစ္စကိုပြုမည့်သူကို။နာဓိဂစ္ဆတိ၊မရပြီ။ ။အကတညုဇာတကံဒသမံ။၉၀။အာပါယိမ္ဘဝဂ္ဂေါနဝမော။၉၀။တာသုဒါနံ။ ။

သုရာပါနံ ဝိတ္ထာရိန္ဒ်၊ကာဠကဏ္ဏိ အတ္ထဒ္ဒါ ရံ။
ကိ ပဏ္ဏ-သိလဝိမံသံ၊မဂ်ဝစ္ဆာဝိ သာရမ္ဘံ ကုဟကံ အကတညု စ။ ။

၉၁-လိတ္တာဝတ်–၉၁။

(၉၁) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညူဖြစ်တော်မူတော်သည်၊လိတ္တံပရမေနတေဇသော,အစဉ်ရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤလိတ္တာဝတ်ကို၊ဧတဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ပစ္စဝေက္ခဏာမဆင်ခြင်မှု၌ပစ္စည်းလေးပါးကိုသုံးဆောင်ခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

လိတ္တံ ပရမေန တေဇသာ၊ဂိလာမကံ ဗုရိသော နု ဗုဇ္ဈတိ။
ဂိလ ရေ ဂိလ ပါပ-ရုက္ခက၊ပဿာ တေ ကဒုကံ ဘဝိဿတိ။၉၁။

(၉၁) ရေပါပရုက္ခက၊ ဟယ်ယုတ်မာစွာသော အနှိုက်ကြီးသည်။ ပရမေနတေဇသော ဥတ္တမတေဇသမွှေနှင့်၊ ထက်စွာသောတန်းခိုးနှင့်ဖြည့်ရုံသော။ ဗိသေနု၊ လတ်ထလောသေစေတတ်သောအဆိပ်ဖြင့်။(ထည့်)။ လိတ္တံ၊လိပ်ကျီအပ်သော။အကျီ၊ကြေအနှိုက်ကို။ဂိလံဂိလန္တော၊မျှိုသော။ ဗုရိသော၊အနှိုက်ကြီးသောယောကျ်ားသည်။ နုဗုဇ္ဈတိ၊ဤထိုပြိုလမည်ဟုမသိ။ ရေ၊ဟယ်သူယုတ်။ဂိလ၊မျှိုလေဦး။ ပါပရုက္ခက၊ဟယ်ယုတ်မာစွာသော အနှိုက်ကြီးသည်။ဂိလ၊မျှိုလေဦး။ပဿာ၊နောင်မှ။ တေ၊သင်အား။ဗိသံ၊အဆိပ်သည်။ ကဒုကံ၊တက်သည်။ ဘဝိဿတိ၊ဖြစ်လတ္တံ့။ ။(ဝေတာဝတိဂါထာ)။ ။လိတ္တာဝတကံပဋ္ဌမံ။၉၁။

၉၂-မဟာသာရဝဝတ်-၉၂။

(၉၂) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညူဖြစ်တော်မူတော်သည်။ဥက္ကုဋ္ဌေသူရမိန္ဒန်,အစဉ်ရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤမဟာသာရဝဝတ်ကို၊ ဧတဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အသျှင်အာနန္ဒာမထေရ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဥက္ကဋ္ဌေ သူရ-မိန္ဒန်,မနိသု အ-ကုတ္တဟလ်။
ဝိယ-ဠ္ဠ အန္ဒ-ပါနမ္ပိ,အဇ္ဇေ ဝါတေ စ ပဏ္ဍိတံ။၉၂။

(၉၂) ဥက္ကဋ္ဌေဥာတောဗျူဟဲ့သော်ဂါမေစစ်ကြီးနှစ်ဘက်ဆိုင်ပြိုင်တက်သော စစ်ပွဲသည်။ ဝတ္တမာနေ၊ ဖြစ်လတ်သည်ရှိသော်။ သူရံ၊ထိပ်ထက်မိုးကြိုးထစ်သော်လည်းမနှစ်မဆုတ်ရုတ်ရုတ်ရဲသောသူကို။ဗုဒ္ဓမိန္ဒန်၊

အလိုရှိကုန်၏။ ။(တဘိုဝ်ဘုရားသခင်ကား ၁မယောဇဝေပယ်ကြွ
တဘော ဟူ၏ တဘော ပေတည်း)။ ။မ,ကိုယ်သူ၊ ရေးကြီးခွင့်ကျယ်ပြုဘွယ်
ကိစ္စကို တိုင်ပင်ကုန်လတ်သော်။ အကုတ္တဟာလ်၊ ဖရိုဖရဲသောစကားကို
မဆို နှုတ်စောင့်သသူကို။ ဟူ,ဆိုအံ့၊ အလိုရှိကုန်၏။ အနှ-ပါနမြစ်၊ ထမင်းအ
ဖျော်စားကောင်းသော်ဘွယ်ဖြစ်လတ်သော်ကား။ ဝိယ်၊ စားတော်သော
ဘက်ဖြစ်၍ ချစ်မြတ်နိုးသောသူကို။ ဟူ,ဆိုအံ့၊ အလိုရှိကုန်၏။ အကြွေ၊ လျှို
ဝှက် နက်နဲသော တရုတ်တရသော အကြောင်းတရုတ်တရသော ပြဿနာ
သည်။ စာတော၊ ဖြစ်လတ်သော်ကား။ ပဏ္ဍိတ်၊ မဟော်, သေနက, ဝိဇုရ,
သို့ ဗုဒ္ဓိညာဏ်ပိုင် ထိုးထွင်းနိုင်သောပညာရှိကို။ ဟူ,ဆိုအံ့၊ အလိုရှိကုန်
၏။ ။မဟာသာရစာတကံ၃တိယံ။ ၉ ၂။

---

၉ ၃-ဝိဿာသဘောဇနစာတ်-၉ ၃။

(၉ ၃) နှုတ်နှင့်တကွသော်လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗ
ညူမြတ်စွာဘုရားသည်၊ နဝိဿသေအဝိဿဋ္ဌေ,အစရှိသောဂါထာဝုန်
ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဝိဿာသဘောဇနစာတ်ကို၊ ဇေတဝန်
ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အကျွမ်းဝင်သောသူတို့သည်
ပေးအပ်သောဘောဇဉ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

နဝိဿသေ အ-ဝိဿဋ္ဌေ၊ဝိဿဋ္ဌေ ဝိ နဝိဿသေ။
ဝိဿာသာ ဘယ-မန္ဒေတိ၊သိဟံ-ဝ ဝိဂ-မာတုယာ။ ၉ ၃။

(၉ ၃) ဘာကြောင့်အချင်းတို့။ အ-ဝိဿဋ္ဌေ၊ ရန်ရှာခြင်းမကင်းသော
သူ၌။ ဝါ၊ ရှေးကအကျွမ်းမဝင်ဘူးသောသူ၌။ နဝိဿသေ၊ အကျွမ်းမဝင်
ရာ။ ဝိဿဋ္ဌေဝိ၊ ရန်ရှာခြင်းကင်းသောသူ၌လည်း။ ဝါ၊ ရှေးကအကျွမ်းဝင်
ဘူးသောသူ၌သော်လည်း။ နဝိဿသေ၊ အကျွမ်းမဝင်ရာ။ ဝိဂ-မာတုယာ၊ ပြောင်မမှ။
ဘယံ၊ ဘေးသည်။ သိဟံ၊ ခြင်သေ့ကို။ အနွေတိ ဟူ၏ အ
စဉ်လိုက်သကဲ့သို့။ ဝေ်တထာ၊ ထို့အတူ။ ဝိဿာသာ၊ အကျွမ်းတဝင်ပြု
ခြင်းကြောင့်။ ဝါ၊ အကျွမ်းတဝင်ပြုအပ်သောသူမှ။ ဘယံ၊ ဘေးသည်။ အ
နွေတိ၊ အစဉ်လိုက်တတ်၏။ ။ဝိဿာသဘောဇနစာတကံ၃တိယံ။ ၉ ၃။

၉၄–လောမဟံသဇာတ်–၉၄။

(၉၄) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညူမြတ်စွာဘုရားသည်၊ သောတဠား သောစိနောစေဝ, အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌လောမဟံသဇာတ်ကို၊ ဝေသာလီပြည်ကိုအခွဲပြု၍ပဋိကအမည်ရှိသောသိတင်းသည်သည် ဆောံအပ်သောကျောင်းခွဲသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သုနက္ခတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

သောတဠား သောသိနော စေဝ၊ဇကော ဘီသနကေ ဝနေ။
နဂ္ဂေါ နု စ-ဂ္ဂိ,မာသိနော၊ဇသနာ-ပသုတော မုနိ။၉၄။

(၉၄) သောတဠားသုတဠား၊နေပျဉ်အလွန်အပူခံနိုင်သည်ရင်း။ သောသိနောစေဝ၊အလွန်အချမ်းခံနိုင်သည်ရင်း။ ဇကော၊ တယော်ထိုးတည်း။ဘီသနကေ၊ကြောက်မက်ဘွယ်သော၊ဝနေ။တောအုပ်၌။နဂ္ဂေါ၊ချမ်းသော်လည်းအဝတ်မဝတ်သည်ရင်း။နစအဂ္ဂိ၊မီသိနော၊ချမ်းသော်လည်းမီးမထွေ်သည်ရင်း။ဟုတ္တာ၊ဖြစ်၍။ဇသနာ-ပသုတော၊ မြတ်သောအကျင့်ကိုကျင့်ခြင်းနှင့်လုံ့လပြုသော။ ရုနိ၊ မောနဟုဆိုအပ်သောပညာအကျိုးဌာကျင့်သောရဟန်းဟူ၍လောကသည်ချီးမွမ်းအပ်သောရဟန်းသည်။ အဟောသိ၊ဖြစ်ပြီ။ ။(ဤသို့လျှင်မမြတ်သောအကျင့်ဖြစ်လျက်မြတ်သောအကျင့်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသောကိုယ်ကိုပူပန်စေတတ်သောအကျင့်ကိုကျင့်၍ဘုရားလောင်းသည်သေခါနီးကာလ၌ထင်ထောသောဇရနိမိတ်ကိုဖြင်၍ ဤကိုယ်ကိုပူပန်စေတတ်သောအကျင့်သည်ကားစင်စစ်လျှင်အကျိုးမရှိဟုသိ၍ထိုခဏ၌ပင်လျှင်ထိုမိန်းမအယူကိုဖျက်၍သမ္မာအယူကိုယူ၍နတ်ပြည်၌ဖြစ်၏။ ။လောမဟံသဇာတကံစတုတ္ထံ။၉၄။

၉၅–မဟာသုဒဿနဇာတ်–၉၅။

(၉၅) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညူမြတ်စွာဘုရားသည်၊အနိစ္စာဝတသင်္ခါရာ,အစရှိသောဂါထာပုန်ဖြင့်ထန်းဆာဆင်အပ်သော၌မဟာသုဒဿနဇာတ်ကို၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူ

ရာညောင်စောင်းခ်ိုလျှောင်းတော်မူလျက်အသျှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည်၊ အသျှင်ဘုရား၊ဘုန်းတော်ကြီးသောဖြတ်စွာဘုရားသည် ဤမြို့ငယ်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မမူပါလင့်ဟုလျှောက်ဆိုအပ်သောစကားကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

အ-နိစ္စာ ဝတ သင်္ခါရာ၊ဥပ္ပါဒ-ဝယ-ဓမ္မိနော။
ဥပ္ပဇ္ဇိတ္ဝာနိရုဇ္ဈန္တိ၊တေသံ ဝူပသမော သုခေါ။၉၅။

(၉၅) ဘန္တေ၊အသျှင်မသုဘာ၌ဤဒေါ။သင်္ခါရာ၊ကံ,စိတ်,ဥတု,အာဟာရ,တည်းဟူသောအကြောင်းတရားတို့သည်အညီအညွှတ်ပေါင်းစု၍ပြု အပ်ကုန်သော၊သပိညာဏက,အပိညာဏက,ခန္ဓာ,အာယတန,စသော သင်္ခါရတရားကုန်အောင်ရုံတို့သည်။အနိစ္စာဝတ၊မမြဲ.ကုန်သည်တိသာ တည်း။ ကသ္မာ၊ အဘဲ့ကြောင့်နည်းဟူမူကား။ ယသ္မာ၊အကြင်ကြောင့်။ တေသဗ္ဗေ၊သပိညာဏက,အပိညာဏက, ခန္ဓာ, အာယတန,စသောထို တရားကုန်အောင်ရုံတို့သည်။ဥပ္ပါဒ-ဝယ-ဓမ္မိနော၊ဖြစ်ခြင်းသဘောပျက် ခြင်းသဘောရှိကုန်သည်ချည်းတည်း။ တသ္မာ၊ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသဘော ပျက်ခြင်းသဘော ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ အနိစ္စာတိ၊ မမြဲကုန်သည် ချည်းတည်းဟု၊ ဝေဒိတဗ္ဗာ၊သိအပ်ကုန်၏။ ယသ္မာစ၊ အကြင်ကြောင့် ကား။ အနိစ္စာ၊မြဲသောသင်္ခါရတရားကြီးကြားမရှိကုန်။ တသ္မာ၊ထိုသို့ မြဲသောသင်္ခါရတရားကြီးကြားမရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ဥပ္ပဇ္ဇိတ္ဝာ၊အ ကြောင်းညီက ဖြစ်ကုန်ကြ၍သာလျှင်။ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ဥပါဒ်နေဝံ့ဖို့ထို ရေဝံ့၍ ဘေဝံ့ပြန်ကုန်လျက်ချုပ်ပျောက်ကုန်သည် ချည်းတည်း။ တသ္မာ၊ထိုသို့ချုပ် ပျောက်ကုန်သည်ချည်းဖြစ်သောကြောင့်။ သဗ္ဗေဝိ၊အလုံးရုံလည်းဖြစ်ကုန် သော။ဗွာမေသင်္ခါရာ၊ ဤသင်္ခါရတို့သည်။အနိစ္စာ၊အဏုဖြူမျှနိစ္စမရှိ မမြဲ ကုန်သည်တိသာတည်း။ တေသံသင်္ခါရာနံ၊ထိုသင်္ခါရတရားတို့၏။ ဝူပ သမော၊ ဝဋ်ဖြစ်မှုလေးပြတ်ရာဖြစ်၍ စင်စစ် ချုပ်ငြိမ်းရာဖြစ်သောနိဗ္ဗာန် သည်သာလျှင်။သုခေါ၊ချမ်းသာစင်စစ်ဖြစ်ပေသည်တကား။ ။မဟာ သုဒဿနစာတကံပဋ္ဌမံ။ ၉၅။

၉၆-တေလပတ္တစာတက-၉၆။

(၉၆) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗ

ညွှမြတ်စွာဘုရားသည်၊သမတိတ္ထိကံ အနုဝေသသက်, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤတေလပဏ္ဍာဘော်ကို၊ကောသမ္ဗီ တိုင်းရှိသောကာမဥ္စာသောနိုဂုံးကိုအမှီပြု၍တရားသောတောရုပ်ရှိသိတင်း သုံးနေတော်မူလျက်, ဟောတော်မူအပ်သော ဇနပဒကလျာဏီသုတ်ကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သမ-တိတ္ထိကံ အနုဝေသသက်၊တေလ-ပဏ္ဍံ ယထာ ပရိဟာရေယျ။
ဇဝံ သ-စိတ္တ-မနု-ရက္ခေ၊ပဏ္ဍယာနော ဒိသံ အ-ဂတ-ပုဗ္ဗံ။ ၉၆။

(၉၆) ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။အနု ဝေသသက်၊တာဘန်မထောင်းမစွက် အပ်သည်ကိုပြု၍။ သမ-တိတ္ထိကံ၊အတွင်းအနှားရေးနှင့် အမျှ ဆိုဖြည့်သော။ တေလ-ပဏ္ဍံ၊ ဆီခွက်ကို။ ပုရိသော၊ သေဘေးမှ ကြောဘော ယောက်ျားသည်။ပရိဟာရေယျယထာ၊ဆောင်သွားရာ၏သို့။ ဇဝံတထာ၊ ထို့အတူ။အ-ဂတ-ပုဗ္ဗံ၊အစမထင်သံသရာ၌ တခါတရံမရောက်ဘူးသော။ ဒိသံ၊ နိဗ္ဗာန်ဟူသော အောင်မြေအရပ်သို့။ ပဏ္ဍယာနော၊ရောက်လိုမူ၊မူး တောင့်ဝသော။ ပဏ္ဍိတော၊ပညာရှိသော။ ယောဂါဝစရော၊ယောဂါဝ စရပုဂ္ဂိုလ်သည်။သ-စိတ္တံ၊အာရုံတော်ရာပြေးသွား၍ ခြိုးစားရိုင်းပြဆုံးမ နှိုင်ခက်သောမိမိစိတ်ကို။အနုရက္ခေ အနုရက္ခေယျ၊တရားဟုတ်မှုအပအာ ရုံ၌မကျွက်စားစေတဲ့အမြဲမပြတ်စောင့်ရှောက်ရာ၏။ ။တေလပဏ္ဍာတာ ကံဆဋ္ဌံ။ ၉၆။

၉၇-နာမသိန္ဓိဘော်-၉၇။

(၉၇) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္မာညွှမြတ်စွာဘုရားသည်၊ဇိုဝကမ္ဗုမတံဒိသ္ဝာ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ် ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၊ဤနာမသိန္ဓိဘော်ကို၊ဗေဒေဟဝန်ကျောင်းကြီး ရှိသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊အမည်ဖြင့်ပြီးခြင်းကိုအလိုရှိသော ဗာယော သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဇိုဝက-ဗ္ဗ မတံ ဒိသ္ဝာ၊ဝန-ပါလိ-ဗ္ဗ ဒုဂ္ဂတိံ။
ပဏ္ဍက-ဗ္ဗ ဝနေ မုဠ္ဠံ၊ပါပကော ပုနရာ-ဂတော။ ၉၇။

(၉၇) ဇိုဝကမ္ဗ၊သော်ရှင်ကိုလည်း။မတံ၊သေသည်ကို။ဝန-ပါလိမ္ဗ၊ သူခြေးမကိုလည်း။ ဒုဂ္ဂတိံ၊ဆင်းရဲသည်ကို။ပဏ္ဍကမ္ဗ၊ လေမ်းကိုလည်း။

ဝနေ၊တောခ္ခ်ီ။မုဠ်ဠ်၊ဝမ်းမှားသည်ကို။ဒိဋ္ဌာ၊ဖြင့်။ ပါပကော၊ယုတ်မာသည်။ ပုနရာဂတော၊အမည်ခ္ခ်ီလျှစ်လျူ၊ဖြစ်၍ တာဘန်ဆရာ့ထံသို့ပြန်လာ၏။ ။နာမသိဒ္ဓိစာတကံသတ္တမံ။၉၇။

၉၈-ကုဋိဝါဏိဇာတ်-၉၈။

(၉၈) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ တတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ သာဓုခေါ်ပဏ္ဍိတောနာမ,အစရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကုဋိဝါဏိဇာတ်ကို၊ဧတေဝန် ကျောင်းခ္ခ် သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောသော စဉ်းလဲသောကုန်သည်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သာဓု ခေါ် ပဏ္ဍိတော နာမ၊နဲ ထွေ-ဝ အတိ-ပဏ္ဍိတော။
အတိ-ပဏ္ဍိတေန ပုဗ္ဗေနု၊မနမ္ပိ ဥပကူဋိတော။၉၈။

(၉၈) ဣမသ္မိံ လောဂေ၊ ဤလူ့ရွာ၌။ ပဏ္ဍိတောနာမ။ အကြောင်းမဟုတ်သည်ဟုတ်သည်ကိုသိတတ်၍ ပညာရှိမည်သောသူသည်။ သာဓုခေါ်၊ကောင်းလှပေ၏။အတိပဏ္ဍိတော၊အမည်မှုဖြင့် အတိပဏ္ဍိတဟုဆိုအပ်သောယောကျ်ားစဉ်းလဲသည်။ နဲ ထွေ-ဝသာဓု-မကောင်းသည်သာတည်း။ အတိပဏ္ဍိတေန၊ အမည်မှုဖြင့် အတိပဏ္ဍိတဟု ဆိုအပ်သော။ ပုဗ္ဗေနု၊စဉ်းလဲသောသားကြောင့်။ အဟံ၊ငါသည်။ မနံ၊စဉ်းငယ်အားဖြင့်။ဥပကူဋိတော၊ကိုယ်တချမ်းမီးလောင်သည်။အဖို၊ဖြစ်၏။ (မနံ,ကားဤသတ္တဝါစကနိပါတ်ဝုန်တည်း)။ ။ကုဋိဝါဏိဇာတကံအဋ္ဌမံ။၉၈။

၉၉-ပရောသဟဿဇာတ်-၉၉။

(၉၉) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ပရောသဟဿဒ္ဓိသမာဂတာနံ,အစရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤပရောသဟဿဇာတ်ကို၊ ဧတေဝန်ကျောင်းကြီးခ္ခ် သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဝုတ္ထစဉ်တို့မေးအပ်သော ပြဿနာကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ပရော-သဟဿဒ္ဓိ သမာဂတာနံ၊
ကန္ဒေယျုံ တေ ဝဿ-သတံ အ-ပညာ။
ဧကော-ဝ သေယျော ပုရိသော ဿ-ပညော၊
ယော ဘာသိတသဿ ဝိဇာနာတိ အတ္ထံ။ ၉၉။

(၉၉) သမာဂတာနံ၊စည်းဝေးကုန်သောသူတို့၏။ပရော-သဟဿဒ္ဓိ၊ ဟထောင်ထက် အလွန်သည်ထည်း။ စေသိယာ၊အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအုံ။ အ-ပညာ၊အသိပညာမရှိကုန်သော။ တေ၊ထိုတထောင်မကသောသူတို့ သည်။ဝဿ-သတံ၊အနှစ်တရာပတ်လုံး။ကန္ဒေယျုံ၊ငိုကုန်ငြားအုံ။ ရောဒ မာနာပိ၊ ငိုကုန်သော်လည်း။ အတ္ထံ၊ဣ၊ အနက်ကိုရင်း။ ကာရဏံ၊ဝါ၊အ ကြောင်းကိုရင်း။နေ၀ဇာနေယျုံ၊မသိနိုင်ကုန်ရာ။ ယော၊အကြင်သူသည် ကား။ဘာသိတသဿ၊ဆိုအပ်သောစကား၏။အတ္ထံ၊အနက်ကို။ဝိဇာနာတိ၊ သိ၏။သ-ပညော၊ပညာရှိသော။ဧကော၊တယောသော။သေယျော၊ထိုယောက်ျားသည်သာလျှင်။ သေယျော၊တထောင်မကထိုဗာလတို့ ထက်ဖြတ်၏။ ။ပရောသဟဿဇာတကံနဝမံ။ ၉ ၉။

၁၀၀-အသာတရူပဇာတ်-၁၀၀။

(၁၀၀) နတ်နှင့်ဗဟ္မာသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြစ်တော်မူသောဘုရားသည်၊အသာတံသာတရူပေနဲ,အစဉ်ရှိသောဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအသာတရူပဇာတ်ကို၊ကူဏ္ဍိယမြို့ကို အခြံပြု၍၊ကုဏ္ဍိယမည်သောဥယျာဉ်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ကောဏ္ဍိယ မင်းတို့ဖြစ်သော သုပ္ပဝါသာ မည်သော သိတင်းသည်မကို အ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အ-သာတံ သာ တ-ရူပေနဲ၊ဝိယ-ရူပေနဲ အ-ပ္ပိယံ။
ရုက္ခံ သုခသဿ ရူပေနဲ၊ပမတ္တ-မတိ ဝတ္တတိ-၁ ၀ ၀။

(၁ ၀ ၀) ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ အ-သာတံ၊မသာယာအပ်သော သ ဘောတရားသည်။သာတ-ရူပေနဲ။သာယာအပ်သောသဘော၏အတုအ ယောင်ဖြင့်။ ပမတ္တံ၊မေ့လျော့သောသူကို။ အတိ ဝတ္တတိ၊နှိပ်စက်လွှမ်းမိုး ၏။အ-ပ္ပိယံ၊မချစ်မမြတ်နိုးအပ်သောသဘောသင့်။ ဝိယ-ရူပေနဲ၊ချစ်မြတ် နိုးအပ်သောသဘော၏အတုအယောင်ဖြင့်။ပမတ္တံ၊မေ့လျော့သောသူကို။ အတိ ဝတ္တတိ၊နှိပ်စက်လွှမ်းမိ၏။ရုက္ခံ၊ဆင်းရဲသည်။ သုခသဿ၊ချမ်းသာ၏။

ရှုပေနှ၊အတုအယောင်ဖြင့်။ ပမတ္တံ၊မေ့လျော့သောသူကို။ အတိဝတ္တတိ၊ ဖြိုခ်စက်လွှမ်းမိုးတတ်။ ။အသာတရူပစာတကံဒသမံ။၁၀၀။လိတ္တဝဂ္ဂေါဒသမော၊တသုဒါနံ။ ။

လိတ္တ-တေ ဇ မဟာသာရံ၊ဝိသသာသ-လောမဟံသနံ။
သုဒ္ဒသန-တေ လပတ္တံ၊နာမသိမ္ဘိ ကူဋဝါဏိဇ။
ပရောသဟာသ-အသာတရူပံ။ ။

၁၀၁-ပရောသတစာတ်-၁၀၁။

(၁၀၁) ပရော-သတံ စေပိ သမာဂတာနံ၊
ဗျာယေယျုံ တေ ဝသ-သတံ အ-ပညာ။
ဧကော-ဝ သေယျော ဝုဒိသော သ-ပညော၊
ယော ဘာသိတသ ဝိဇာနာတိ အတ္ထံ။၁၀၁။

ဟူသောဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ပရောသတစာတ်သည်ဝတ္ထုအားဖြင့်ရင်းအဖြေအားဖြင့်ရင်း စာတ်ပေါင်းအားဖြင့်ရင်း ပရောသဟာသစာတ်နှင့်တူသလျှင်ကတည်း။ထိုစကားသည်မှန်၏။ ၌ပရောသတစာတ်၌ သက်သက်ဗျာယေယျုံ ဟူသောဝုန်မှသည်သာလျှင်ထူး၏။ ။

(၁၀၁) ဘဝန္တော်တာပသာ၊ အိုရဟေတ္တိ။သမာဂတာနံ၊ စည်းဝေးလာကုန်သောသူတို့၏။ ပရော-သတံ၊ တရာထက်အလွန်သည်။ စေပိသိယာ၊အကယ်၍လည်းဖြစ်ငြားအုံ။အ-ပညာ၊ပညာမရှိကုန်သော။တေ၊ထိုတရာထက်အလွန်များစွာသော သူတို့သည်။ဝဿ-သတံ၊ အနှစ်တရာပတ်လုံး။ စေပိဗျာယေယျုံ၊အကယ်၍ကြည့်ကုန်ငြားအုံ။ ဝါ၊ရုံစမ်းဆင်ခြင်ကုန်ငြားအုံ။ သြဝေလာ ကေန္ဒာပိ၊ ကြည့်ကုန်သော်လည်း။ အတ္ထံဝါ၊ အကျိုးကိုရင်း။ကာရဏံဝါ၊အကြောင်းကိုရင်း။နုပသဿန္တိ၊မမြင်နိုင်ကုန်။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ယော၊အကြင်သူသည်။ ဘာသိတသ၊ဆိုအပ်သောစကား၏။အတ္ထံ၊အနက်ကို။ဝိဇာနာတိ၊သိ၏။ သ-ပညော၊ ပညာရှိသော။ ဧကော၊တယောသော။ သောဝုဒိသော ဝ၊ထိုယောကျ်ားသည်သာလျှင်။ သေယျော၊တရာမကလူ့ဗာလတို့ထက်မြတ်၏။ ။ပရောသတစာတကံ ပဌမံ။၁၀၁။

၁၀၂-ပဏ္ဍိုကဇာတ်-၁၀၂။

(၁၀၂) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယောနကွမုဠာယဘာဝေယျတာဏံ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤပဏ္ဍိုကဇာတ်ကို၊ဧတဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဟင်းရွက်ရောင်း၍ အသက်မွေးသောသိတင်းသည်တယောက်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယော နကွ-မုဠာယ ဘဝေယျ တာဏံ၊
သောမေ ဝိတာ နုဿ ဝနေ ကရောတိ။
သာ ကဿ ကန္ဒာမိ ဝနဿ မဇ္ဈေ၊
ယော တာယိတာ သော သဟာသာ ကရောတိ။၁၀၂။

(၁၀၂) ယောဝိတာ၊အကြင်အာဘာသည်။နကွ-ဗုဠာယ၊ ကိုယ်ဖိတ်ဆင်းရဲနှိပ်စက်အပ်သည်ရှိသော်။ဝါ၊ဆင်းရဲတွေ့သည်ရှိသော်။တာဏံ၊ စောင့်ရှောက်ကွယ်ကာကိုးကွယ်ရာသည်။ဘဝေယျ၊ဖြစ်ရာ၏။ မေ၊ငါ၏။ သောဝိတာ၊ထိုအာဘာသည်။ ဝနေ၊လူသူမနီးတောကြီးအလယ်၌။ နုဿ ဝိတ္တရုဿ ကမ္ဘံ၊အဆွေခင်ပွန်းပြစ်မှားသောအမှုကို။ကရောတိ၊ပြု၏။ ။ (ဝိတ္တရုဿ ကမ္ဘံ,ဆိုအပ်လျက်ဝတ္ထုသန့်ပြု၍ရုဿ,နေသည်)။ယောဝိတာ၊ အကြင်အာဘာသည်။ တာယိတာ၊စောင့်ရှောက်ကွယ်ကာတတ်၏။ သောဝိတာ၊ထိုအာဘာသည်။ ဝနဿမဇ္ဈေ၊လူသူမနီးတောကြီးအလယ်၌။ သဟ သာသာဟာသံ၊နှိုင်းထက်မှုသောအမှုကို။ ကရောတိ၊ပြု၏။သာအဟံ၊ထို ငါသည်။ ကဿ၊အာဘယ်သူ၏အထံ၌။ကန္ဒာမိ၊ငိုရအံ့နည်း။ ။ပဏ္ဍိုကဇာတကံဒုတိယံ။၁၀၂။

၁၀၃-ဝေဓိဇာတ်-၁၀၃။

(၁၀၃) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ယဏ္ဍဝေဓိနိုဝသတိ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဝေဓိဇာတ်ကို၊ဧတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊အနာထပိဏ်သူဌေးကိုအကြောင်းပြု၍ဟော တော်မူ၏။ ။

ယတ္ထ ဝေရီ နိဝသတိ၊နု ဝသေ တတ္ထ ပဏ္ဍိတော။
ကေ-ရတ္တံ ဒိ-ရတ္တံ စ၊ ရုက္ခံ ဝသတိ ဝေရိသု။၁၀၃။

(၁၀၃) ဝေရိသု၊ရန်သူပေါင်တို့၏။ကေ-ရတ္တံ၊တရက်ရင်း။ဒိ-ရတ္တံ၀ါ၊ နှစ်ရက်ရင်း။ရုက္ခံ၊ဆင်းရဲစွာ။ဝသတိ၊နေရ၏။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ယတ္ထ၊ အကြင်အရပ်၌။ဝေရီ၊ရန်သူသည်။နိဝသတိ၊နေ၏။တတ္ထ၊ထိုရန်သူနေရာ အရပ်၌။ပဏ္ဍိတော၊ပညာရှိသည်။နဝသေ၊မနေရာ။ ။ဝေရိဇာတကံတ တိယံ။၁၀၃။

၁၀၄–မိတ္တာပိန္ဓကဇာတ်–၁၀၄။

(၁၀၄) နတ်နှင့် တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြစ်စွာဘုရားသည်၊ စတုဿာ အဒ္ဓုဿာဂမာ,အစရှိသော ဂါထာ ၀ုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌မိတ္တာပိန္ဓကဇာတ်ကို၊ဗေဒေဟဝန်ကျောင်း ၌နေထော်မူစဉ်၊ဆိုနိုင်ခက်လောတယောသောရဟန်းကို အကြောင်းပြု ၍ဟောတော်မူ၏။ ။

စတုဿာ အဒ္ဓုဿာဂမာ၊အဒ္ဓါဘိ ဝါဒိ သောဌသ။
သောဌသာဘိ စ ဗာ-ဘြိ သ၊အတ္ထိ ဒုက္ခ-မာသဒေါ။
ဒုန္ဓာ-ဟာ ဒုသ ပေါသ၊စက္ခံ ဘာမတိ မဏ္ဍကေ။၁၀၄။

(၁၀၄) ဘော၊ အိုအချင်း။သရဒ္ဒန္တရေ၊ သမုဒ္ဒြာ၏ အလယ်၌။ စ ဝေသာ၊လေးယောက်ကုန်သောဒိမာန်နေပြိတ္တာမတို့ကို။ လတိတ္ထာ၊ရပြီး ၍။ စတုဿာ၊ထိုလေးယောက်ကုန်သောဒိမာန်နေ ပြိတ္တာမတို့ဖြင့်။ အ-သန္တ ဌော၊မရောင့်ရဲသည်ဖြစ်၍။ဂတ္ဝာ၊သွားလတ်၍။အဒ္ဓု၊ဂုစ်ယောက်ကုန်သော ဒိမာန်နေပြိတ္တာမတို့ကို။ အဒ္ဓါဘိ ဝါဒိ၊ ဂုစ်ယောက်ကုန်သောဒိမာန်နေပြိတ္တာမတို့ဖြင့်လည်း။အ-သန္တ ဌော၊မရောင့်ရဲပြန်သည် ဖြစ်၍။ဂတ္ဝာ၊သွားလတ်ပြန်၍။သောဌသ။ တက္ကိုပ်ခြောက်ယောက်ကုန်သော ဒိမာန်နေပြိတ္တာမတို့ကို။ အဒ္ဓါဘိ ဝါဒိ၊ တက္ကိုပ်ခြောက်ယောက်ကုန်သောဒိမာန်နေပြိတ္တာမတို့ဖြင့်လည်း။ အ-သန္တ ဌော၊မ ရောင့်ရဲသည်ဖြစ်၍။ဂတ္ဝာ၊သွားလတ်ပြန်၍။ဗဟု-ဘြိ သ၊သုံးကျိပ်နှစ်ယောက် ကုန်သောဒိမာန်နေပြိတ္တာမတို့ကို။ အဒ္ဓါ ဂမာ၊ရပြန်၏။ အတ္ထိ ဆဲ့အတ္ထ အတ္ထိ ဆဲ့ဆဲ့ဆဲ့ နော၊ ထိုထိုအာရုံ၌ တောင့်တ တပ်မက်သည်ဖြစ်၍။ ဒုဒါနိ၊

ယခုအခါ၌။စင်္ကြံ၊သင်တုန်းသွားကဲ့သို့ထက်သောသံစက်ဝန်းသို့။အာသ ဒေါ၊ရော်လတ်ပြီ။ဗုဒ္ဓ ဗ္ဗာဟာဒုဿ၊ရေမွှက်တဏှာသည်ဆောင်အပ်သော။ ပေါသဿ၊ ဆင်းရဲစရာ ကြေမွာမှုမှုအပ်သော သင်၏။ မတ္ထကေ၊ ထိပ် ထက်၌။စင်္ကြံ၊သင်တုန်းသွားသို့ထက်သောသံစက်ဝန်းသည်။ဘမတိ၊ဖိုး ပန်းပမာဖွါးဖွါးမီးမီးသွေးစီးစေလျက်လည်၏။ ။(ရှေးဇာတ်၌ပါသော ဏာစက်၊ဤဇာတ်၌အယာစက်)။ ။မိုက္ကာပိန္ဓကဇာတကံစတုတ္ထံ။၁၀၄။

၁၀၅-ဒုဇ္ဇလကဋ္ဌဇာတ်-၁၀၅။

(၁၀၅) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဗဟုံပေတံဝနေကဋ္ဌ,အစရှိသောဂါထာဝုန် ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ ဒုဇ္ဇလကဋ္ဌဇာတ်ကို၊ ဧတေဝန် ကျောင်း ကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောသော ထိတ်လန့်တတ်သောရ ဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဗဟုံ ပေ-တံ ဝနေ ကဋ္ဌံ၊ဝါတော ဘဇ္ဇတိ ဒုဇ္ဇလံ။
တဿ စေ ဘာယတိ နာဂ၊ကိသော နဋ္ဌ ဘဝိဿတိ။၁၀၅။

(၁၀၅) နာဂ၊ဆင်ကြီး။ ဝနေ၊တောင်၌။ ဒုဇ္ဇလံ၊အားနည်းသော၊ယံ ကဋ္ဌံ၊အကြောင်သစ်ခက်ခြောက်ကို။ဝါတော၊လေသည်။ ဘဇ္ဇတိ၊ချိုးဖျက် ၏။ထေကဋ္ဌံ၊ ထိုသစ်ခက်ခြောက်သည်။ ဗဟုံဝိဗဟုံဒေ၊ များသည်သာ တည်း။ကွဲ၊သင်သည်။တဿ၊ထိုသစ်ခက်ကျိုးကျသောအသံမှ။ စေဘာ ယတိ၊အကယ်၍ ကြောက်သည် ဖြစ်ခဲ့။ ဝေသန္တေ၊ ဤသို့ကျွတ်ကျွတ်သံ ကြားတိုင်းကြောက်သည်ရှိသော်။ နိစ္စံဘီတော၊ အမြဲကြောက်ရသည် ဖြစ်၍။(ထည့်)။ကိသော၊အသားအသွေးခန်းခြောက်၍ကြီးထွားသည်။ နဋ္ဌ၊ စင်စစ်။ဘဝိဿတိ၊ဖြစ်လတ္တံ့။ ။ဒုဇ္ဇလကဋ္ဌဇာတကံပဉ္စမံ။၁၀၅။

၁၀၆-ဥဒဉ္စနိဇာတ်-၁၀၆။

(၁၀၆) နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော် မူတတ် သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊သုခကံ ဝတ ပံဒိဝံ, အစရှိသော ဂါထာဝုန် ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဥဒဉ္စနိဇာတ်ကို ဧတေဝန်ကျောင်းကြီး

ဌိသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အပျိုကြီးဖြားယောင်းသောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သုခကံ ဝတ ဗဟိ ဒိဋ္ဌိ ပရမသုခ ဥဒ္ဓနိ။
စောရိ ဇာယ-ပုတ္တေန၊ တေလံ လောဏ-ဗ္ဗ ယာစတိ။၁၀၆။

(၁၀၆) တာတ၊တခင်၊တုမ္ဘာကံ၊တခင်တို့၏။ သန္တိ ကေ၊အလုံ့င

။သုခကံ၊ချမ်းသာစွာ။ဒိဋ္ဌိဝ ဗဟိ ဝ ဗဟိ ဝ ဗ ဗ ဗ

(၁၀၇) မဟာရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး။ ယာဒိသကိဒိသံအဝိ၊အမှတ်မရှိဟုတ်ဟုတ်ငြားငြားဖြစ်သော်လည်း။ (ယံဝါတံဝါ,ကဲ့သို့အနိယမအနက်ကိုဟောသည်)။သိပ္ပကံနာမ၊အတတ်မည်သည်ကား။သာဓုခေါသာဓုဝေ၊အကျိုးစီးပွါးကိုပြီးစေတတ်သည်ဖြစ်၍ ကောင်းသည်သာတည်း။ ခဠေ၊ခြေခွင်သောဆွေကို။ပဿ၊ရှုပါလော့။ဇုမိနာ၊ဤဆွေသည်။(ထင်)။ ပဟါရေန၊ဆိတ်ချေးပစ်သဖြင့်။(ခဠေပဟါရေန,ကား၊စိရေပ္ပဝါသီ,ကဲ့သို့ရှုပ်ပြီးသည်)။ တနည်း၊ ခဠေခဠေန၊ဤဆွေသည်။ပဟာရေန၊ဆိတ်ချေးပစ်သဖြင့်။ (ဤနည်းခ်ခဠေကား အဝိဘတ္တိကနိဒ္ဒေသတည်း)။ စတုဗ္ဗိသာ၊ ဗြဟ္မာတော်အရေပ်လေးမျက်နှာခ်ရှိကုန်သော်။ဂါမာ၊အသွန်တသိန်းထွက်သော ရွာကြီးလေးရွာတို့ကို။လဒ္ဓါ၊ရအပ်ကုန်ပြီ။ ။(ပဿခဠေပဟာရေနာတိ ပဿ မဟာရာဇ ဇုမိနာ ခဠေပိဒ္ဓသပ္ပိနာ အဇလဏ္ဍိကပ္ပဟာရေနစတုဗ္ဗိ သာစတ္တာရောဂါမာလဒ္ဓါ။ဤအဒ္ဓကထာခ်ဖွင့်ဇုမိနာခဠေပိဒ္ဓသပ္ပိနာ,ကား ခဠေ၏အဘွင့်ဖြစ်၍အဝိဘတ္တိကနိဒ္ဒေသမှတ်ရာသည်)။ ။သာလိတ္တကဇာတကံသတ္တမံ။၁၀၇။

၁၀၈-ဗာဟိယဇာတ်-၁၀၈။

(၁၀၈) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသည်၊ သိက္ခေယျသိက္ခိတဗ္ဗာနိ,အစဉ်ရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၍ဗာဟိယဇာတ်ကို၊ဝေသာလီပြည်ကိုမြို့၍ မဟာဝုန်ရလစ်ပွန်းချုန်တပ်သော ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊တယောဝံသောလိုရှုပိမင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သိက္ခေယျ သိက္ခိတဗ္ဗာနိ၊သန္တိ တဏ္ဍုဒ္ဓနော ဇနာ။
ဗာဟိယာ ဟိ သု-ဟာဒေန၊ရောဇာနေ,မဟိရောဝယိ။၁၀၈။

(၁၀၈) မဟာရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး။သိက္ခိတဗ္ဗာနိ၊သင်အပ်သော အတတ်တို့ကို။သိက္ခေယျ၊သင်ရာ၏။ တဏ္ဍုဒ္ဓနော၊ထိုအတတ်၌အလိုဆန္ဒရှိကုန်သော။ ဇနာ၊လူတို့သည်။သန္တိ၊ရှိကုန်၏။ ဟိသစ်၊မှန်၏။ဗာဟိယာ၊ ဗြိုလ်ခ်ပေါက်ဘွားသော ဇနဝုန်သူသည်။သုဟာဒေန၊ဟိရိသြတ္တပ္ပကိုမစွန့်မူ၍ ဖုံးလွှမ်းသောအမှုအရာဖြင့် ချမ်းသာစွာ ကိုယ်လက်သုတ်သင်ခြင်းဖြင့်။ရောဇာနံ၊မင်းကြီး ကို။အဝိရောဝယိ၊နှစ်သက်စေပြီ။ ။(ပြည့်ရှင်မင်း

ကြီးကိုနှစ်သက်စေ၍ ၍စည်းစိမ်ရှိရောဟုသည်ဟူလို။ သုခေနဟာဒေါသု ဟာဒေါ။ဟာဒကရိသုသဿ ဂ္ဂေ တိ ဝေဒ ဝတ္ဌ)။ ။ဗာဟိယစာတကံအဋ္ဌမံ။၁၀၈။

၁၀၉-ကုဏ္ဍကပူဝစာတ်-၁၀၉။

(၁၀၉) နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတော်သော သဗ္ဗညုဖြစ်တော်မူ၍ ဘုရားသည် ယထာနော ဝုရိသော ဟောတိ, အစဉ်ရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ၍ကုဏ္ဍကပူဝစာတ်ကို၊ သာဝတ္ထိဖြည့်ခ်ီသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မဟာဒုဂ္ဂတကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ယထာ-နော ဝုရိသော ဟောတိ၊တထာ-နော တဿ ဒေဝတာ။
အာဟာရေ-တံ ကုဏ္ဍ-ပူဝံ၊မာ မေ ဘာဂံ ပိနာသယ။၁၀ ၉။

(၁၀ ၉) ဘောဝုရိသ၊ အို ယောကျ်ား။ ဝုရိသော၊ နတ်ကိုကိုးကွယ်သောသူသည်။ ယထာ-နော၊အကြောင်းရှိသဘောရှိသော အာဟာရကိုစား သည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ တဿ၊ထိုကိုးကွယ်သောခါ၊ယကာ၏။ ဒေဝ တာ၊နတ်သည်။တထာ-နော၊ထိုသို့သဘောရှိသောခါ၊ယကာစားသောအာ ဟာရကိုစားရသည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ တံ၊သင်သည်။ထေ၊ကုဏ္ဍပူဝံ၊ ထိုဆန်ကွဲမုန့်ကို။ အာဟာရ၊ဆောင်ခဲ့လော့။ မေ၊ငါ၏။ ဘာဂံ၊အဘို့အရာကို။ မာပိနာသယ၊မပျက်စီးစေလင့်။ ။ကုဏ္ဍကပူဝစာတကံနဝမံ။၁၀ ၉။

၁၁၀-သဗ္ဗသံဟာရကစာတ်-၁၁၀။

(၁၁၀) သဗ္ဗသံဟာရကောနတ္ထိ, အစဉ်ရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၍သဗ္ဗသံဟာရကပဋ္ဌာန်းသည် ခပ်သိမ်းသောအချင်းအရာအားဖြင့်မဟာစာတ်ဋ္ဌကထာဖြစ်လတ္တံ့။ ။

သဗ္ဗ-သံဟာရကော နတ္ထိ၊သုဒ္ဓံ ကင်္ခ ပဝါယတိ။
အထိကံ ဘာသတိ-ယံ ဂုတ္တိ၊သစ္စ-မာဟ မဟာလိကာ။၁၁၀။

(၁၁၀) ပဏ္ဍိတ၊ သုခမိန်။ သဗ္ဗသံဟာရကော၊ သဗ္ဗသံဟာရကနှင့် သာသည်။နတ္ထိ၊မရှိ။သုဒ္ဓံ၊သက်သက်။ ကင်္ခ၊ရှိရှားခါးပွင့်အနှံ့သည်သာ လျှင်။ဝါ၊ဥပါသကာနှံ့သည်သာလျှင်။ ပဝါယတိ၊ထွင်၏။အယံ ဂုတ္တိ၊၍ခိုး

စားတတ်သော ပိန်းမငယ်သည်။ အလိုကံ၊ပျက်ကွယ်သောစကားကို။ ဘာသတ်၊ဆိုဏ်။ အယံမဟာလ္လိကာ၊ ဤပိန်းမကြီးသည်။ သစ္စံ၊ မှန်သော စကားကို။အာဟာ၊ဆိုဏ်။ ။(သဗ္ဗသံဟာရကောနာမသဗ္ဗဂန္ဓေဟိယော ဇေတ္တာကတာဂန္ဓော။ ။အလုံးစုံသောနံ့သာတို့ကိုတပေါင်းထည်းပေါင်း ရှုမ်ပြုအပ်သော နံ့သာ ဟူလိုသည်)။ ။သဗ္ဗသံဟာရကပဌောဒသ မော။၁၁၀။ပရောသဟာသသဝဂ္ဂေါ၈ကောဒသမော။တာသုဒါနံ။ ။

ပရောသတ္ဆ ပဏ္ဏာ၊ကံ၊ဝေဓိ၏ ပ်ကွာ၊ဒိန္ဓကံ။
ဒုဗ္ဗလဆ္ဆ ဥဒဆ္ဆနိ၊သာလိတ္ထိ၏ ဗာဟိယံ။ကုဏ္ဍ-ပ္ပဝ-သဗ္ဗသံဟာရကံ။ ။

၁၁၁-ဂန္ဒြာဘဝတ္တာတ်-၁၁၁။

(၁၁၁) ဟံစိတ္ထုဝံ ဇေမညာသိ၊ဤသို့အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဂန္ဒြာဘဝတ္တာသည် မဟောဝ်စောတ်၌ ထင်ရှား ဖြစ်လတ္တံ့။ ။

ဟံစိ တုဝံ ဇေ၊မညာသိသေယျော၊ ဝုဏ္ဏေန ဝိတာတိရာ၊သေ၍။
ဟန္ဒ-သတရသ ဘေ အယံ၊အာသတရသ ဟိ ဂန္ဒြဘော်ဝိတာ။၁၁၁။

(၁၁၁) ရာဇသေ၍၊မင်းဖြတ်။ ဟံစိယနိ၊ အကယ်၍။ တုဝံ၊သင်မင်းဖြတ်သည်။ ဝုဏ္ဏေန၊သားထက်။ ဝိတာ၊အာဘသည်။သေယျော၊ဖြတ်၏။ ဇေ၊ ဤသို့။ မညာသိ၊အောံမ့ေတော်မူ၏။ ။(ဟံစိတုဏ္ဍလောဥပလဗ္ဘတိ, ကဲ့သို့။ ဟံစိတုဝံ ဇေမညာသိသေယျာ၍၊ဟံသိမလို၊ဟံစိ,လို၏။ အ၍ကထာ၌လည်းယနိဟူ၏။ ဟံစိနှင့်ယနိကားအနက်တူတည်း။ ဟန္ဒိ၌သော်လည်းမထောင်းတော။ဝ၀ွန်ရော်သည်သာထူးသည်။မညာသိဒီဃရော်သည်။မညသိ၌သော်လည်းသင့်သည်ပင်)။ ။ဟန္ဒ၊ယသ္ဆ။တော၊သင်မင်းဖြတ်အား။အာသတရသ၊အာသတို့ရ်ဖြင်းထက်။ အယံ၊ ဤမြည်းသည်။ သေယျော၊ဖြတ်သည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေလော့။ဟိကဆ္ဌာ၊ အာဝဲ့ကြောင့် နည်းဟူမူကား။ဂန္ဒြဘော၊မြည်းသည်။အာသတရသ၊ အာသတို့ရ်ဖြင်း၏။ဝိတာ၊အာဘသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တသ္မာ၊ထိုသို့အာဘဖြစ် သောကြောင့်။သေယျော၊ဖြတ်သည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေလော့။ ။ဂန္ဒြာဘ ဝတ္တာပဋ္ဌမော။၁.၁၁။

၁၁၂-အမရာဒေဝိပဋ္ဌာတ်-၁၁၂။

(၁၁၂) ယေနသတ္တုဒိဋ္ဌိ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤအမရာဒေဝိပဋ္ဌာသည်လည်း ထိုမဟာစာတ်၌ထင် စွာဖြစ်လတ္တံ့။ ။

ယေန သတ္တု-ဒိဋ္ဌိ စ၊ဒိ-ဂုဏ-ပလာသော စ ပုဗ္ဗိတော။
ယေန ဒဒါမိ တေန ဝဒါမိ၊ယေန နဒဒါမိ တေန နဝဒါမိ။
သေ မဂ္ဂေါ ယဝ-မဇ္ဈကသ၊ဇော် ဆန္ဒ-ပထံ ဝိဇာနာဟိ။ ၁၁၂။

(၁၁၂) သာမိ၊အာရှင်။ ယေနယဏ္ဍ၊အကြောင်အာရုပ်၌။ သတ္တုဒိဋ္ဌိ စ၊ရဲ့လုံးဆေးပခုံးဆေးတို့သည်ရင်။ ပုဗ္ဗိတော၊ ပွင့်သော။ဒိဂုဏပလာ သော်စ၊အရွက်နှစ်ဆင့်ရှိသောပင်ဝယ်ကသစ်ပင်သည်ရင်း။အတ္ထိ၊ရှိ၏။ တေနတဏ္ဍ၊ထိုအရုပ်သို့။ဂတ်ကွာ၊သွားလေ၏။ ယေန၊ အကြောင်းလက်ဖြင့်။ဒ ဒါမိ၊ပေး၏။ တေန၊ထိုပေးသောလက်ဖြင့်။ ဝဒါမိ၊ဆို၏။ ယေန၊ အကြောင် လက်ဖြင့်။နဒ ဒါမိ၊မပေး၊တေန၊ထို မပေးသောလက်ဖြင့်။နဝဒါမိ၊မဆို။ သ ဟောသ၊ဤခရီးသည်လျှင်။ ယဝမဇ္ဈကသ၊ ယဝမဇ္ဈကရွာ၌ တည် သောဂါတို့အိပ်၏။မဂ္ဂေါ၊ခရီးတည်း။ဇော်ဆန္ဒပထံ၊ ဤဖုံးကွယ်သောခ ရီးကို။ဝါ၊ဤဖုံးကွယ်သောအကြောင်းကို။ဝိဇာနာဟိ၊သိလေ့။ ။အမ ရာဒေဝိပဋ္ဌောဒုတိယော။၁၁၂။

၁၁၃-သိဂ်ါလဇာတ်-၁၁၃။

(၁၁၃) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ် သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ သန္ဓဟာသိသိဂ်ါလသ, အစရှိသောဂါ ထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤသိဂ်ါလဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန် ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

သန္ဓဟာသိ သိဂ်ါလသ၊သုရာ-ပိတာသ ဗြာဟ္မဏ။
သိပ္ပိကာနံ သတံ နတ္ထိ၊ကုတော ကံသ-သတာ ဒုဝေ။ ။

(၁၁၃) ဗြာဟ္မဏ၊ပုဏ္ဏား၊သုရာပိတာသ၊သေလော်သော။သိဂ်ါလ သ၊မြေခွေး၏။ဝစနံ၊စကား၊ကို။တွံ၊သင်သည်။သန္ဓဟာသိ သန္ဓဟာသိ၊ယုံ ကြည်သလော။(အယမေဝ ဝါပါ ဣတော,ဟု၊အဋ္ဌကထာရှိ၏။နဂိုထုံးသော

ကားမလွတ်)။ ။တသ၊ထိုမြေခွေးအား။သိပ္ပိကာနုံ၊ယောဝံသွားတို့၏။ သတိ၊အရာသည်လည်း။နတ္ထိ၊မရှိ။ ဒုဝေကဝ်သ-သတာ၊ခွေအသပြာနှစ်ရာ တို့သည်ကား၊ကုတောအတ္ထိ၊အဘယ်မှာရှိထုံ့ဆုံ့နည်း။ ။သိဂ်ါလစာ တက်တတိယံ။၁၁၃။

၁၁၄-မိတစိန္တိစာတ်-၁၁၄။

(၁၁၄) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသည်၊ဗဟုစိန္တိအပ္ပစိန္တိ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤမိတစိန္တိစာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊နှစ်ယောက်ကုန်သောအသက်ကြီးကုန်သော ရဟန်းတို့ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဗဟု-စိန္တိ အပ္ပ-စိန္တိ၊ဥဘော စာလေ အဗဗ္ဗုရေ။
မိတ-စိန္တိ ပမောစေသိ၊ဥဘော တတ္ထ သမာဂတာ။ ။

(၁၁၄) ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ဗဟုစိန္တိ၊အကြံအစည်များသောဗဟုစိန္တိမည်သောငါးသည်ရင်း။အပ္ပစိန္တိ။ အကြံအစည်နည်းသောအပ္ပစိန္တိမည်သောငါးသည်ရင်း။ဥဘောနှစ်ကောင်သောငါးတို့သည်။စာလေ၊ပျင်း၍။ အဗဗ္ဗုရေ၊မိကုန်၏။မိတစိန္တိ၊ပညာဖြင့်နှိုင်းရှည့်ကြံစည်လေ့ရှိသောမိတစိန္တိမည်သောငါးသည်။ပမောစေသိ၊လွတ်စေ၏။လေ့ဖြစ်ပါတာ၊ အသက်ကိုရကုန်သော။ဥဘောနှစ်ကောင်သောငါးတို့သည်။ တတ္ထဥဒကေ၊ထိုရေ၌။သမာဂတာ၊မိတစိန္တိငါးနှင့်တဘန်ပေါင်းမိပြန်ကုန်၏။ ။မိတစိန္တိ စာတက်စတုတ္ထံ။၁၁၄။

၁၁၅-အနုသာသိကစာတ်-၁၁၅။

(၁၁၅) နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ် သော သမ္ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယာယဉ္ဇေမနုသာသတိ,အစရှိသော ဂါ ထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌အနုသာသိကစာတ်ကို၊ဇေတဝန် ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောက်သော ဆုံးမတတ် သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယာ.ယညေ.မနုဿာသာသတိ၊သယံ ဝေါလုပ္ပ-စာရိနီ။
သာ.ယံ ဝိပက္ခိကာ သေတိ၊ဟာ တာ စဏ္ဍေန'သာသိကာ။၁၀ ၅။

(၁၀ ၅) ဘဝန္တောသကုဏာ၊အိုဌက်အပေါင်းတို့။ယာသာသိသိကာ၊အ ကြောင်းဆုံးမတတ်သောဌက်မသည်။ ။(ယကာ)ရောပဒသဒ္ဓိကရော။အဌက ထားဟူ၏။ယာအယံဖြစ်သော်လည်းမထောင်းတာ။(သာယံနှင့်တော်၏)။ ။ သယံ၊ဖိုဖိသည်။ဝေါလုပ္ပ-စာရိနီ၊ လျှပ်ပေါ်သောအကျင့်ရှိသည်။သမာ နာ၊ဖြစ်လျက်။ အညေ၊တပါးသောဌက်တို့ကို။ အနုဿာသတိ၊ဆုံးမ၏။ သာယံသာအယံသာသိကာ၊ထို ဆုံးမတတ်သော၎င်ဌက်မသည်။စဏ္ဍေ နာ၊ဣသည်းဘီးသည်။ဟာတာ၊နင်းအပ်သည်ဖြစ်၍။ ဝိပက္ခိကာဝိဟာတပက္ခာ၊ ပြစ်သောအတောင်ရှိသည်ဖြစ်၍။သေတိ၊အိပ်ရ၏။ ။အနုဿာသိက စာတက်ပဋ္ဌမ်။၁၀ ၅။

၁၀၆-ဒုဇ္ဇစာတ်-၁၀၆။

(၁၀၆) နတ်နှင့် တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ် သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွါဘုရားသည်၊အတိက္ကရမကရ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဒုဇ္ဇစာတ်ကို၊ ဧထဝန်ကျောင်းကြီးဌ သိ တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောက်သောဆိုနိုင်ခက်သောရဟန်းကို အ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အတိက္ကရ.မကရာ.စရိယ၊မယ္ခံ ပေ.တံ.နု ဂုဠ္ဠတိ။
စတုဏ္ဏော လဃုယိတ္ထာနု၊ပဠ္ဆမာယ.သိ အာဝုတော။၁၀ ၆။

(၁၀ ၆) အာ၀စရိယ၊ဆရာ။တို့၊သင်သည်။အဌ၊ယခု၊အတိက္ကရ၊လွန်၍ ပြုခြင်းကို။အကရ၊ပြုတို့။ကော်၊ဤအမှုကို။ မယ္ခံ၊ငါ့အား၊သော်လည်း။ နဂုဏ္ဍတိ၊ နှစ်သက်ခြင်းကိုမဖြစ်စေ။ စတုဏ္ဏော၊လေးရပြောက် သောတံ့ သွားခ်ိ။အပတိတ္ထာ၊မကျမူ၍။ အတ္ထာနုံ၊ကိုယ်ကို။ လဃုယိတ္ထာနု၊ခုန်လွှား ၍ပဠ္ဆမာယ၊ငါးရပြောက်သောသံသည်။ အာဝုတော၊ငါးတံစို့ဖြင့်သိသ ကဲ့သို့ထိုးသိအပ်သည်။အသိ၊ဖြစ်၏။ ။ဒုဇ္ဇစာတ်ဆက်ဆဋ္ဌမ်။၁၀ ၆။

၁၀၇-တိတ္တိရစာတ်-၁၀၇။

(၁၀၇) နတ်နှင့် တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော

သဗ္ဗညူမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အစ္စုဠ္ဌတာတိလပကာ,အစရှိသောဂါထာ ဝုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤတိတ္ထိရေဘတ်ကို၊ဧတဝန်ကျောင်း ကြီးဌာ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကောကာလိကကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

အစ္စု.ဠ္ဌတာ.တိလပကာ၊အတိဝေလံ ပဘာသိတာ။
ဝါစာ ဟနတိ ရမ္မေမံ၊တိတ္ထိရံ.ဝါ.တိဝသိတံ။၁၁၇။

(၁၁၇) ဘဝန္တော်ဘုရားပညာ၊အိုရသော့တို့။ အတိဝသိသံ၊ အတိုင်း အရှည်ကိုလွန်၍ တွန်သော။ တိတ္ထိရံ၊ခါကို။ ရှုတံ၊ ငိုမိတွန်သောအသံ သည်။(ထည့်)။ဟနတိ ရှုဝ၊သတ်သကဲ့သို့။ရမ္မေမံ၊ပညာနည်းသော်သူကို။ အစ္စုဠ္ဌတာ၊အလွန်တက်၍ဆိုအပ်သော။အတိလပကာ၊ အဘန်ဘန်လျှင် အလွန်ဆိုအပ်သောသဘောရှိသော။ အတိဝေလံ၊ကမ်းအပိုင်းအခြားပ မာဏကိုလွန်၍။ ပဘာသိတာ၊ တဘွာဘွာဆိုအပ်သော။ ဝါစာ၊ပြိုပြစ် ကားသည်။ဟနတိ၊သတ်၏။ ။တိတ္ထိရေဘတက်သတ္တမံ။၁၁၇။

၁၁၈-ဝန္ဓကဘတ်-၁၁၈။

(၁၁၈) နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ် သော သဗ္ဗညူမြတ်စွာဘုရားသည်၊နာဝိန္ဓယန္တောပုရိသော,အစရှိသောဂါထာ ဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၊ဤဝန္ဓကဘတ်ကို၊ဧတဝန်ကျောင်းကြီး ဌာသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဥတ္တရသူဌေးသားကိုအကြောင်းပြု၍ ဟော တော်မူ၏။ ။

နာ.ဝိန္ဓယန္တော ပုရိသော၊ဝိသေသ.မဓိဂစ္ဆတိ။
ဝိန္ဓိတ္တာ ဖလံ ပဿ၊ရေဏ္ဍော.သိ ဝေ-ဗန္ဓနာ။၁၁၈။

(၁၁၈) ဘောန္တော်ဝန္ဓကာ၊အိုထုံးများတို့။အဝိန္ဓယန္တော၊ဤမည်သော ဥပါယ်ဖြင့်ဤဒုက္ခမှလွတ်အံ့ဟုမကြံမစည်သော။ ပုရိသော၊ ယောကျ်ား သည်။ ဝိသေသံ၊ဆင်းရဲမှလွတ်ခြင်းဟူသောအကျိုး.ဝိသေသကို။ နအဓိ ဂစ္ဆတိ၊မရ။တနည်း။ ပုရိသော၊ဝိန်မမဟုတ်သောယောကျ်ားဖြစ်လျက်။ အဝိန္ဓယန္တော၊ ဤမည်သောဥပါယ်ဖြင့် ဤဒုက္ခမှလွတ်အံ့ဟု မကြံမစည် ဝတ်တုတ်နေ သောသူသည်။ ဝိသေသံ၊ဆင်းရဲမှ လွတ်ခြင်းဟူသောအ ကျိုး.ဝိသေသကို။ နအဓိဂစ္ဆတိ၊မရ။ ဝိန္ဓိတ္တာ၊ ယသုအခါကြီးအပ်သော

အမှု၏။ဖလံ၊အကျိုးကို။ပသဿ၊ရှုပါလေ့။တေနေဝဥပါယေန၊ထိုထိုကြိုစည်အပ်သော ဥပါယ်ဖြင့်လျှင်။ (ထည့်)။ အယံ၊ငါသည်။ဝဓ-ဗန္ဓနာ၊သတ်ခြင်းနှောင်ဘွဲ့ခြင်းမှ၊ရေတွေ့၊လွတ်သည်။အတ္ထိ၊ဖြစ်၏။ ။ဝန္ဒက စာတာကံအဋ္ဌမံ။၁၁၈။

၁၁၉-အကာလရိစာတ်-၁၁၉။

(၁၁၉) နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗညူဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ အမာတာဝိတရသံဝဠှေ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအကာလရိစာတ်ကို၊ဧတဝန် ကျောင်းကြီးနှင့် သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊တယောသော အချိန်မဟုတ်သည်နှင့်အသင့်ပြုတတ်သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

အ-မာတာ-ဝိတရ-သံဝဠှေ၊အနာ-စေရ-ကုလေ ဝသံ။
နာ-ယံ ကာလံ အ-ကာလံ ဝါ၊အာသိစာနာတိ ကုက္ကုဠော။၁၁၉။

(၁၁၉) ဘောန္ဓောမာဏဝါ၊ဆိုလုလင်တို့။အမာတာဝိတရ-သံဝဠှေ၊ မိဘတို့ကိုဖိုလျက်မိဘတို့အဆုံးအမကိုယူ၍ မကြီးရသော။ အနာစေရ ကုလေဝသံ၊ဆရာ့ကျောင်းနှင်းကောင်းဥပဒေသင်၍မနေဘူးသော။အယံကုက္ကုဠော၊ဤကြက်သည်။ (ဤကားအဓိပ္ပါယ်ထွက်)။တနည်း။ အာစေရကုလေ၊ဆရာ့ကျောင်းနှင်း။အဝံသံအဝသန္တော၊ကျင့်စဉ်နည်းနာ ဥပဒေကိုခံယူ၍မနေဘူးသော။ (အနာစေရကုလေကား အယုတ္တသမာသ်ဖြစ်၍ အသဒ္ဒဘောဇီ,ကဲ့သို့ဝသံ,ဟူသောကြိယာကိုဖြစ်သတည်း။ဝသံ,ကား အန္တပစ္စည်းအဆုံးရှိသောပုဒ်ဖြစ်၍၊အာစေရကုလေ,ဟူသောရှေးပုဒ်နှင့် သမာသ်မဖြစ်ကောင်း)။ ။အယံကုက္ကုဠော၊ဤကြက်သည်။ကာလံဝါ၊ တွန်ခါဟုတ်သည်ကိုရင်း။အကာလံဝါ၊ တွန်ခါမဟုတ်သည်ကိုရင်း။နုအသိစာနာတိ၊မသိ။ ။အကာလရိစာတကံနဝမံ။၁၁၉။

၁၂၀-ဗန္ဓနမောက္ခစာတ်-၁၂၀။

(၁၂၀) နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗညူဖြတ်စွာဘုရားသည်၊အဗန္ဓနာဘတ္ထဗန္ဓနာ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဗန္ဓနမောက္ခစာတ်ကို၊ဧတဝန်ကျောင်း

ကြီးဦးသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊စိဠုမာနုဝိကာကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

အ- ဗန္ဓာ တတ္ထ ဘိက္ခဝေ၊ယတ္ထ ဗာလာ ပဘာသရေ။
ဗန္ဓာ ဝိ တတ္ထ ရုစ္စန္တိ၊ယတ္ထ ဓီရာ ပဘာသရေ။၁၂၀။

(၁၂၀) မဟာ-ရာဇာ၊ ဖြတ်သောမင်းကြီး။ ယတ္ထ၊အကြင်အမှု၌။ဗာလာ၊ သူမိုက်တို့သည်။ ပဘာသရေ၊ဆိုကုန်၏။ တတ္ထ၊ထိုသူမိုက်တို့ဆိုသောအမှု၌။ အဗန္ဓာဝိ၊ နှောင်ဘွဲ့ခြင်းငှါ မသင့်သောသူတို့ကို လည်း။ ဗန္ဓာ၊နှောင်ဘွဲ့အပ်ကုန်၏။ ယတ္ထ၊အကြင်အမှု၌။ဓီရာ၊ပညာရှိတို့သည်။ ပဘာသရေ၊ ဆိုကုန်၏။ တတ္ထ၊ ထိုပညာရှိတို့ဆိုသောအမှု၌။ ဗန္ဓာဝိ၊အနှောင်အဘွဲ့ ခံရကုန်သော သူတို့သည်လည်း။ ရုစ္စန္တိ၊ အနှောင်အဘွဲ့မှ လွတ်ကုန်၏၊ ။ဗန္ဓနမောက္ခစာတကံဒသမံ။၁၂၀။ဟံစိ၀ဂ္ဂေါ့ဒ္ဓါဒုဒသ မောတာသသုဒါနံ။ ။

ဂ၊ဒြိဘပဋ္ဌာ အမရာ၊သိဂ်ါလံ ဝိတစိန္တိစ။
အနုသာသိက-ဒုဗ္ဗစံ၊တိတ္ထိရံ ဝနုကံ၀ုနှ၊အကာသဝရိ-ဗန္ဓနံ။ ။

၁၃-ကုသနာဠိ၀ဂ်။၁၂၁-ကုသနာဠိစာတ်-၁၂၁။

(၁၂၁) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓဘုရားသည်၊ကရေ သရိကျွှာ, အစဉ်ရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် ထန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကုသနာဠိစာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီးဦးသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အဆွေခင်ပွန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ကရေ သရိကျွှာ အထ၀ါ ဝိ သေဋ္ဌော၊
နိဟီနကော ၀ါဝိ ကရေယျ ဃောသံ။
ကရေယျုံ မေတ္တေ ဗျသနေ ဥဋ္ဌိတမ္ဟိ၊
ယထာ အဟံ ကုသနာဠိ ရုစာယံ။၁၂၁။

(၁၂၁) ဘောရှေ့ဒေ၀တာယော၊အသျှင်နတ်တို့။သရိကျွှာ၀ါ၊အ အမျိုးစည်းစိပ်စသောအားဖြင့်ကိုယ်နှင့်တူသောသူသည်လည်း။ ဝိတ္တ-ဝမ္ပံ၊အဆွေခင်ပွန်းတို့၏ကျင့်ဝတ်တရားကို။ကရေ၊ပြုရာ၏။ အထ၀ါ၊တ ထွေသော်တုံ။သေဋ္ဌောဝိ၊ အမျိုးစည်း စိပ်စသောအားဖြင့်ကိုယ် ထက်

လွန်ဖြတ်သောသူသည်လည်း၊ မိတ္တ-ဓမ္မ၊အဆွေခင်ပွန်းတို့၏ကျင့်ဝတ်တရားကို။ကရေ၊ပြုရာ၏။ကောကေရွှေ၊အချို့သော။ နိဟီနကောဝါပိ၊ ကိုယ်အောက်ယုတ်သောသူသည်လည်း။မိတ္တဓမ္မ၊အဆွေခင်ပွန်းတို့၏ကျင့်ဝတ်တရားကို။ကရေ၊ပြုရာ၏။ ။(ထို့ကြောင့်အလုံးစုံသောထိုသူတို့ကိုလည်းအဆွေခင်ပွန်းပြုရာသတည်းဟုပြသတည်း)။ ကိုကာရဏာ၊ အာဘဲ့ကြောင့်နည်းဟူမူကား။ (ထည့်)။ဟေ၊အယုတ်အလတ်အမြတ်ဖြစ်ကုန်သောတိုသူတို့သည်။ ဗျသနေ၊ ဆွေခင်ပွန်း၏ ပျက်စီးခြင်းသည်။ ဥပဋ္ဌေ၊ဖြစ်ထတ်သော်။ ဥတ္တမ်၊ဖြတ်သော။အတ္ထံ၊အစီးအပွါးကို။ ကရေ ယျုံ၊ပြုကုန်ရာ၏။ ။(ကာယိကစေတသိကဒုက္ခမှထိုသဟာယကိုလွတ်စေ်ကုန်ရာသတည်းဟူလိုသည်)။ ။တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်၊ဟိနောပိ၊ကိုယ်အောက်ယုတ်သောသူကိုသော်လည်း။ မိတ္တော၊အဆွေခင်ပွန်းကို။ကာတမ္ဗော၊ယော၀၊ပြုသင့်သည်သာတည်း။ ဣတရေ၊ကိုယ်နှင့်ရည်တူကိုယ်ထက်အမြတ်ဖြစ်သောသူတို့ကို၊ပဂေ၀၊အာဘယ်ဆိုတွယ်ရှိအုံ့နည်း။ ။(ဤနှဉ်ပစာကိုအခြားမရှာ၊မိမိကိုပင်ပြုလိုရကား။ ၊ယထာအဟံ၊ထုသနာဒ္ဓိ၊ရုစာဟံ,ဟူသောစတုတ္ထပါဒကိုဆိုသတည်း။ ။ဤစတုတ္ထပါဒကားအာပါတလိကသက္ခဏာရှိသည်)။ ။ရုစာယံ၊ရုစာအမည်ရှိသောမင်းလာသစ်ပင်၌။နိဗ္ဗတ္တဒေ၀တာ၊ဖြစ်သောနတ်ဟုဆိုအပ်သော။(ထည့်)။အဟံ၊ ငါသည်ရင်း။ ကုသနာဒ္ဓိ၀၊ဘုန်းတန်းခိုးနည်းသောသမန်းဗုတ်ကျ။ရုံ၌ဖြစ်သောဤနတ်သည်ရင်း။ ဝါ၊ကုသနာဒ္ဓိမည် သောသစ်ပင်၌ ဖြစ်သောဤနတ်သည်ရင်း။(ကုသနာဒ္ဓိတိ၀ေ၀ နာမကောရုက္ခော၊ဇာတ်ပြီကာ)။ ။တေမယံ၊ထိုငါတို့သည်။မိတ္တသန္ထ၀ံ၊မိတ်ဘွဲ့ခြင်းကို။ကရိမ္ဗယထာ၊ပြုကုန်၏သို့။ တထာ၊ထို့အတူ။ဒုက္ခာ၊ဆင်းရဲမှု။ရုစ္စိတုကာမေယိ၊ လွတ်လိုကုန်သော။ အညေဟိ၀ိ၊တပါးသောသူတို့သည်လည်း။ဟိနောပိ၊ကိုယ်အောက်ပင်ယုတ်သော်လည်း။ ပဏ္ဍိတော၊ပညာရှိသောသူကို။မိတ္တော၊ အဆွေခင်ပွန်းကို။ကာတမ္ဗော၊ပြုအပ်၏။ ။ကုသနာဒ္ဓိဇာတကံပဌမံ။၁၂၁။

၁၂၂-ဒုမ္မေ၀ဇာတ်-၁၂၂။

(၁၂၂) နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ် သောသဗ္ဗညူမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယသံလဘွါနုဒုမ္မေ၀ော,အစရှိသောဂါထာ

ဝုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤနုဒ္ဒေဓောတ်ကို၊ ဓောတဝန်ကျောင်း ကြီးရှိသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော် မူ၏။ ။

ယာသံ လဒ္ဓါန နုဒ္ဒေဝေါ၊အနုတ္တံ စရတိ အတ္တနော။
အတ္တနော စ ပရေသဉ္စ၊ဟိ သာယ ပဇိပဇ္ဇတိ။၁၂၂။

(၁၂၂) မဟာ-ရာဇ၊မင်းကြီး။ တာဒိသော၊ သင်ကဲ့သို့ သတ္တဝါရှိ သော။(ထည့်)။ တွံဝိယဒိသတိတိတာဒိသော,ပြု။ သောဝိယဒိသတိ, မပြုသင့်။ထုမ္ဘ၏ကာရိယ တ,ဖြစ်သည့်)။နုဒ္ဒေဓော၊ ပညာနည်းသောသူ သည်။ယာသံ၊ပြည့်စုံသောအခြေအရံကို။ လဒ္ဓါန၊ရ၍။အတ္တနော၊မိမိ၏။အနု တ္တံ၊အကျိုးမဲ့ကို။ စရတိ၊ကျင့်၏။ ကတ္တုဗ္ဗာကတ္တုဗ္ဗံ၊ ပြုသင့် မပြုသင့်သည် ကို။အဓောနန္တော၊မသိရကား။အတ္တနော စ၊မိမိ၏ရင်း။ ပရေသဉ္စ၊သူတပါး တို့၏ရင်း။ဟိ သာယ၊ ပင်ပန်းပြိုပြင်ခြင်းဆင်းရဲ ရက္ခဖြစ်ခြင်းအကျိုးငှါ။ ပဇိပဇ္ဇတိ၊ကျင့်တတ်၏။ ။(ဟိ သာဝုစ္စတိကိယမနုံ၊ တာဒဏ္ဍာယတော်ဝဲ ပဇ္ဇတိ။အဋ္ဌကထာ)။ ။နုဒ္ဒေဓောတကဲ့နုတိယံ။ ။

၁၂၃-နဂ်လိသောတ်-၁၂၃။

(၁၂၃) နတ်နှင့် တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓဖြတ်စွာသုရားသည်၊ အသမ္ဗုဒ္ဓဂမိ ဝါစံ,အစရှိသော ဝါထာပုန် ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤနဂ်လိသောတ်ကို၊ ဓောတဝန်ကျောင်း ကြီးရှိသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊လာဘ္ဘုဒါယိမထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

အ-သမ္ဗုဒ္ဓ-ဂမိ ဝါစံ၊ဗာလော သမ္ဗုဒ္ဓ ဘာသတိ။
နာ-ယံ ဒမိ နဂ်လိသံ၊ဒမိ-ပ္ပယံ မညတိ နဂ်လိသံ။၁၂၃။

(၁၂၃) ဘော၊အချင်းတို့။ဗာလော၊ အသိပညာ နဲ့စွာသောသူမိုက် သည်။အသမ္ဗုဒ္ဓဂမိ၊ဥပမာ၏အစွမ်းအားဖြင့်အလုံးရုံသောဥပမေယျ၌မ ဝင်စကောင်းသော။ဝါစံ၊စကားကို။ ။(ဗာဟုဒိုရိုက်ားဖြစ်သောကြောင့် ဂမိ ဝါမိ နှစ်ထွေရှိသင့်၏။ သို့သော်ထည်းဤအရာတွင်ဂမိ ရှိမှဆန်းသင့် သည်)။ ။သမ္ဗုဒ္ဓ၊အလုံးရုံသောဥပမေယျ၌။ဘာသတိ၊ ဆို၏။ (။ဒမိ

နဝမကိန်းသည်ကိုဗုဒ္ဓောဝိ သေယျထာပိ နဂ်လိသာတိဝဒတေဝ,ဟူလို)။ ။ ဧကံ၊ ဤသို့သေယျထာပိ နဂ်လိသာဟူ၍။ ဝဒန္တောပိ၊ ဆိုသော် လည်း။ (ထည့်)။ အယံဒမိ၊ ဤနို့ခမ်းသည်။နဂ်လိသံ၊ထွန်သန့်နှင့်တူသည်။နဟောတိ၊ မဟုတ်နိုင်ခဲ့။ တနည်း။ ဒမိ၊ နို့ခမ်းသည်။ နဂ်လိသံ၊ထွန်သန့်နှင့်တူ၏။ဧကံ၊ဤသို့။ နော၊ဧါတို့အား။ ဝဒန္တော၊ဆိုသော။အယံဗာလော၊ဤအသိပညာနဲ့စွာသောသူသည်။အသဇ္ဇတ္ထဂမိ'၊ဥပမာ၏အစွမ်းအားဖြင့်အလုံးစုံသောဥပမေယျ၌မဝင်စပ်ကောင်းသော။ဝါစံ၊စကားကို။သဇ္ဇတ္ထ၊အလုံးစုံသောဥပမေယျ၌။ဘာသတိ၊ဆိုတိ၏။ (ဤနည်း၌,နော့အယံဖြတ်)။ကိ'ကာရဏာ၊အဘဲ့ကြောင့်ဆိုသနည်းဟူမူကား။ ယသ္မာ၊အကြောင်းကြောင့်။ အယံဗာလော၊ဤအသိပညာနဲ့စွာသောသူသည်။ဒမိ'ဝိ၊နို့ခမ်းကိုလည်း။ နဂ်လိသံ၊ထွန်သန့်နှင့်တူ၏ဟူ၍သာလျှင်။မညတိ၊အောံမေ့၏။(ဒမိပ္ပယံဒမိဝိအယံဖြတ်။စိရပ္ပဝါသိ',ကဲ့သို့မှတ် ။ ။တနည်း။အယံဗာလော၊ဤအသိပညာနဲ့စွာသောသူသည်။ဒမိပ္ပယံ၊နို့ခမ်းနို့ရည်ကို။နဂ်လိသံ၊ ထွန်သန့်နှင့်တူ၏ဟူ၍။မညတိ၊မှတ်ထင်၏။ ။(ဤနည်း၌။ဒမိ–နို့ခမ်း၊ပယ–နို့ရည်ဟော။ဒွေတောဝ်ရောက်၍၊ဒမိပ္ပယံ,ရှိသည်)။ ။နဂ်လိသဓာတကံ တတိယံ။၁၂၃။

၁၂၄–အမ္ဗဓာတ်–၁၂၄။

(၁၂၄) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြစ်စွာဘုရားသည်။ ဝါယာမေထေ၀ဝုရိသော,အစရှိသော၀ါ ထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအမ္ဗဓာတ်ကို၊ ဧတာ၀နှ်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊တပါးသော၀တ်နှင့်ပြည့်စုံသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဝါယာမေထေ-၀ ဝုရိသောနဲ့ နိဗ္ဗိန္ဒေယျ ပဏ္ဍိတော။ ။
ဝါယာမသ ဖလံ ပဿ၊ဘုတ္တာ အမ္ဗာ အနိတိဟံ။၁၂၄။

(၁၂၄) ဘောန္တော်တာ၀သား၊ဘိုရေသော့တို့။ ဝုရိသော၊ယောကျ်ားဟုတ်သောသူသည်။အတ္တနော၊ငါ၏။ဝတ္ထုဟူရဏာဒိကော၊ ၀တ်ကိုပြည့်ခြင်းအစရှိသော။ ကမ္မေ၊အမှု၌။ (ထည့်)။ဝါယာမေထေ၀ဝါယာမံ ကဲ

ရောတော်၀၊ ကိုယ်နှင့်အသက်၊ ငဲ့ကွက်မရှစ်၊အနုပစ်လျှင်၊ မဖြစ်မနေရ၊ နေ့ညကြိုးကုတ်၊အားထုတ်လုံ့လ၊ပြုသင့်လှသည်သာ။ပဏ္ဍိတောသ၊အမြော် အမြင်ပညာရှိသောသူသည်။နေ့ဒီဇွန်ဃ၊မရို့သရို၊လုံ့လချိုလျက်၊မရက် စသိုး၊ အပျင်းကြီး၍၊ မငြီးမငွေ့ မပေါ့စားရာ။ ။(ဤသို့ ဘုရားလောင်း သည်ဤ၀ါယာမမည်သည် အကျိုးရှိသည်သာဖြစ်၏ဟု,ရဲတော့အပေါင်း ကိုဟောပြောလို၍၀ါယာမသဟလံပသာ,ဟူသတည်း)။ ၀ါယာမသာ၊ အပတ်တကုတ်အားထုတ်လုံ့လ၀ါယာမ၏။ဟလံ၊အကျိုးကို။ပသာ၊ရှုပါ ထေး့။ ။(အဘယ်သို့သောအကျိုးနည်းဟူဘွယ်ရှိရကား။ ဘုတ္တာအမ္ဘာ အနိတိဟံ,ဟူသည်)။ ။ဧာမေဟိပဠ္ဍဟိ ဧာသိသတေဟိ၊ဤငါးရောသောရ ဘေတို့သည်။သယံ၊ကိုယ်တိုင်။အရည်ရ၊တောသို့။ အဂတ္ကိ၊မသွားမူ၍။ ဂေသာ၊ ၀တ်နှင့်ပြည့်စုံသောတဦးသောရဘေ၏။အဠာယ၊အကျိုးဌ၊ အာနိတာ၊သားဌက်တို့သည် ဆောင်အပ်ကုန်သော။ အမ္ဘာ၊သရက်သီး တို့ကို။ဘုတ္တာ၊စားအပ်ကုန်ပြီ။ ။(အမ္ဘာကား၊ ဒေသနာမတ္တသာတည်း။ ဌက်ယျောဝိနဲ့စသော ရသင့်သမျှကိုယူ)။ ဧာဒ်၊ ဤသို့တောသို့ မသွား အ လွယ်သာစားသော် ရခြင်းသည်။ ၀ါယာမသာ၊ထို့ထ၏။ ဟလံ၊အကျိုး တည်း။ ။(ထိုအကျိုးသည်မျက်မှောက်ပစ္စက္ခဟုတ်ပါ၏လော။ဤသို့ဖြစ် ပြီတဲ့ဤသို့ဖြစ်ပြီတဲ့,ဟု၊သူတပါး အာဆင့်စကားဖြင့်နဲ့သမိုးပါးရှုံ့သက်ဲ့ ထို့မှတ်ရမည်လော, စောကြောဘွယ် ရှိသောကြောင့်၊အနိတိဟံ,ဟု၊ ဟောပြန်ရသည်)။တဠ္ဆခေါ၊ထိုအကျိုးသည်လည်း။အနိတိဟံ ဇာတိအဟ ဇာတိအဟာတိ၀ေဝံဇာတိဟိတိဟေနဂဟေတဗ္ဗံနဟောတိ၊ ဤသို့ဖြစ်ပြီတဲ့ ဤသို့ဖြစ်ပြီတဲ့,ဟု၊ ဇာတိဟာဇာတိဟ, ပြောစကားမျှဖြင့် မှတ်ရသည်မ ဟုတ်။၀ါ၊အနိတိဟံဇာတိအာဟာဇာတိအာဟာတိ၀ေဝံ ဇာတိဟိတိဟေန ဂ ဟေတဗ္ဗံနဟောတိ ၊ဤသို့ဆိုဘူးသတတ်ဤသို့ဆိုဘူးသတတ်,ဟု၊ထက် ဆင့်ကမ်းသော ဇာတိအာဟာဇာတိအာဟာ၊ပြောစကားမျှဖြင့် မှတ်ရသည် မဟုတ်)။ ဇေတံဟလံ၊ဤအကျိုးကို။ ပစ္စက္ခမေ၀၊မျက်မြင်ပစ္စက္ခပင်လျှင်။ ပသာ၊ရှုလေ့။ ။(ဇာတိအာဟာဇာတိအာဟာတိ၀ေဝံဇာတိဟာဇာတိဟေနဂဟော တဗ္ဗံဇာတိဟံ၊ ဇာတိအာဟာတရကျေသည်။ ဝိစိတြောဟိတဠ္ဌိတရတ္တိ, ဟူရ ကားတဠ္ဌိတ်ပုန်၊နဇာတိဟံအနိတိဟံ။ တဠ္ဌိတ်အတွင်းရပ်သော သမာသ် ပုန်)။ ။အမ္ဘာတကံစတုတ္ထံ၊၁၂၄။

၁၂၅-ကဠာဟကစာတ်-၁၂၅။

(၁၂၅) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ် သော သမ္ဗုဒ္ဓ ဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဗဟုံဝိသောဝိကဏ္ဍေယျ, အစရှိသော ဝါ ထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ၅ကဠာဟကစာတ်ကို၊ ဧတေဝန် ကျောင်းကြီးနှင့်သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောသော ရှုတ်ချသော စကားကိုဆိုတတ်သော ရေဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဗဟုံ ဝိ သော ဝိကဏ္ဍေယျ၊အညံ ဇနပဒံ ဂတော။
အန္ဓာ-ဂတ္ဌိဝန္ဒ နူသေယျ။ဘုဇ္ဇ ဘောဂေ ကဠာဟက။၁၂၅။

(၁၂၅) ယောအကြင်သူသည်။အညံဇနပဒံ၊မိမိ၏ဝွားရောမြေမှတပါး သောဇနပုန်ကို။ဂတော၊ရောက်သည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ သော၊ ထိုတပါး သောဇနပုန်ကို ရောက်သောသူသည်။ တတ္ထ၊ထိုမိမိအမျိုးစာတ်ကိုမသိရာ အရပ်၌။ ဗဟုံဝိ၊များစွာလည်း။ ဝိကဏ္ဍေယျ၊ချုတ်ချယ် ရှုတ်ချသော စ ကားကိုဆိုရာ၏။သာမိကော၊သခင်သည်။အန္ဓာဂတ္ဌိဝန္ဒ၊ဤသို့တဘန်လာ ဖြန်လတ်၍။နူသေယျ၊မျက်ဆီးရာ၏။ကဠာဟက၊ကဠာဟက။ဘောဂေ၊ စည်းစိမ်တို့ကို။ဘုဇ္ဇ၊ခံစားလေ့။ ။ကဠာဟကစာတကံပဋ္ဌမံ။၁၂၅။

၁၂၆-အာသိလက္ခဏစာတ်-၁၂၆။

(၁၂၆) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓ ဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ တထေဝေကသကျောက်, အစရှိသော ဝါ ထာပုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ၅အာသိလက္ခဏစာတ်ကို၊ ဧတေဝန် ကျောင်းကြီးနှင့် သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကောသလမင်းမှ ဝန်လျှက် လက္ခဏာဘာတ်တတ်သော ပုဏ္ဏားကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

တထေ-ဝေ-ကသ ကလျှာ၊တထေ-ဝေ-ကသ ပါပကံ။
တဿ ဿမ္ဘိ နှ ကလျှာ၊သမ္ဘိ ဝါပိ နှ ပါပကံ။၁၂၆။

(၁၂၆) အာစရိယ၊ဆရာ။တထေဝ တဒေဝ၊ထိုချေဆတ်ခြင်းသည် ပင်လျှင်။ကေသ၊အမျှင်သည်။ ကလျှာ၊ကောင်း၏။တထေဝ တ ဒေဝ၊ထိုချေဆတ်ခြင်းသည်ပင်လျှင်။ ကေသ၊အမျှင်သည်။ပါပကံ၊ ယုတ်မာ၏။ ။(တထေဝေကသာတိတဒေဝကေသ၊အယမေဝ ဝါပါ

ဌေါ်။ဒုတိယပဒေဗိုဝေသေဝနယောဟောအဋ္ဌကထာ)။ ။တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ သဗ္ဗံ၊အလုံးစုံသော ချေဆတ်ခြင်းသည်။ နကလျာဏံ၊ကောင်းသည် မဟုတ်။ သဗ္ဗံဝါပိ၊အလုံးစုံသော်ချေဆတ်ခြင်းသည်လည်း။နပါပကံ၊ယုတ်မာသည်မဟုတ်။ ။(ဤဒေသနာဖြင့်လောကသည်သရေတ်အပ်ကုန်သော ကလျာဏ,ပါပက,တို့၏ကေန်မဟုတ်သည်၏အဖြစ်ကိုပြသတည်း)။ ။ အာသိလက္ခဏဇာတကံဆဋ္ဌံ။၁၂၆။

၁၂၇-ကလဏ္ဍုကဇာတ်-၁၂၇။

(၁၂၇) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ တေဒေသာတာနိဝတ္ထူ။နိ,အစရှိသော ဂါထာ ဝုန်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤကလဏ္ဍုက ဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောသောရှုတ်ချသော စကားကိုဆိုတတ်သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။-

ဇေတ ဒေသာ တာနိဝတ္ထူ။နိ၊အဟာ-ဆ္ဆ ဝန-ဂေါစရော။
အနုဝိစ္စ ဧကေ တံ ဂဏ္ဍေ-ယျုံ၊ ဝိဝ ခိရံ ကလဏ္ဍုကာ။၁၂၇။

(၁၂၇) (ဤဂါထာ၌ ဇေ,တာနိ,တို့ကား၊ ပဘိဒ္ဓဝိသယ ဇ,သ၌တို့တည်း။ပဘိဒ္ဓဝိသယဟူသည်၊ဝေဒနာ,ဝုဋ္ဌိ,လိ်အားထင်ရှားပြီးသောအနက်လျှင်အရာရှိသောတသ၌ဟူလိုသည်။မထင်ရှားသေါသုဏာန,ဝုဋ္ဌိ,လိ်တို့အားယဖြင့်ဘွင့်၍အနက်ဆိုရာ၏)။ ။ကလဏ္ဍုကာ၊ကလဏ္ဍုကာ။ယဉ္ဆ၊ အဓိဝမ်းဟူသောအကြောင်းအရပ်တို့၌။ဝေ၊သင်သည်။ဝဝိတံ ဝသုံ ကထံ၊ပဋိသန္ဓေနေခြင်းကိုပြုအပ်ပြီ။ဝေဒေသာ၊ထိုအရပ်တို့သည်။ခတ္တိယဓိတာဒီနုံ၊မင်းသွေးစသည်တို့၏။ကုဋ္ဌိဒေသာ၊ဝမ်းခေါင်းဟူသော အရပ်တို့သည်။ နု၊မဟုတ်ကုန်။ ယတ္ထဝါ၊အကြောင်တည်ရာ ဝတ္ထုတို့၌မူလည်း။ တွဲ၊သင်သည်။ ပတိဋ္ဌဝေါ၊တည်၏။ တာနိဝတ္ထူ။နိ၊ထိုဝတ္ထုတို့သည်။ ခတ္တိယဓိတာဒီနုံ၊မင်းသွေးစသည်တို့၏။ကုဋ္ဌိဝတ္ထူ။နိ၊ဝမ်းခေါင်းဟူသော တည်ရာဝတ္ထုတို့သည်။နု၊မဟုတ်ကုန်။ ။(ဤကဲ့သို့သောအရာ၌တ၏အနက်ကားအကျဉ်းတည်း။ယ,၏အနက်ကားအကျယ်တည်း။တ,၏အနက်ကားအနီယမတည်း။ယ,၏အနက်ကားနီယမတည်း။ သုဏာနဝုဋ္ဌိ,လိ်တို့အားမထင်ရှားကွယ်ဝှက်သေါတ၏အနက်ကိုထင်ရှားသိသာအောင်ပ

၏အနက်ဖြင့်တော်ပြီးဖွင့်ဆိုရသည်။စင်စစ်မူကားသင်သည်ကျွန်မဝမ်းဌ
ပဋိသန္ဓေလည်းနေ၏၊တည်လည်းတည်၏ဟူလိုသည်)။ ။ဝနဝေါစရော
တောအရပ်လျှင်ကျက်စားရာရှိသော။ အဟာ၊ငါမူကား။ တိရစ္ဆာန်တူ
တောပါ၊တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော်လည်း။တေမတ္တံ၊ဤအကြောင်းကို။ ဓာနာပိ
သိ၏။(စ,ကားဝိသေသတ္ထတည်း။ သင့်ပရိသတ်မသိသကဲ့သို့မဟုတ်၊ငါ
မူကားသိ၏ဟူလို။တနည်း။ အဟာ၊ငါသည်လည်း၊ပေးမူအကြောင်းကို
သင်သာသိသည်မဟုတ်ငါလည်းသိသတည်းဟုပေါင်းသတည်း)။ ။
ဇော်၊ဤသို့။အနာဝစာရံ၊ယုတ်မာသောအကျင့်ကို။ စရမာနံ၊ကျင့်သည်ကို။
မယာ၊ငါသည်။ဂတ္ဌာ၊သွား၍။ အာရောစိတေ၊ ကြားအပ်သည်ရှိသော်၊
သစမိကာ၊သင့်သခင်တို့သည်။အနုဝိစ္စ၊သိ၍။ ။(အနုဝိစ္စကြိယာသည်
ကတ္တားနှင့်မကင်းရာသောကြောင့် သာဓိကာကတ္တားလာရာသည်။ သ
ကမ္မကဓာတ်ဖြစ်၍ ကံကိုငဲ့သောကြောင့်၊ ဇော်အနာဝစာရံစရမာနံ,ဟု ကံ
လာရာသည်။သခင်သည်ဧော်ဂနိမဟုတ်၍ အိမ်ကမသိရာသောကြောင့်
မယာဂတ္ဌာအာရောစိတေ,ဟု၊မ,ရဗြိုနှ်သည်၊ဤသို့အနုဝိစ္စတရုဖြင့်ဤအ
နက်စုကို ဥာဏ်ဖြင့်ရှာရာသောကြောင့်၊ စ,ကား ပိုလွန်သည်ဟု မဆို
သား၊ဤကဲ့သို့ဖြုတ်သောအရာ၌ဤနည်းအတူမှတ်ရာသည်)။ ။တာသေ
ထွာစေဝ၊ကြိမ်လုံးလုံးကန်ဖြင့်ရိုက်နှက်၍ရင်း။ လက္ခဏာဟတံ၊သံပူအပ
၍ကျွန်အမှတ် လက္ခဏာတံဆိပ်ခတ်ခြင်းကို။ ကံတွေ့စ၊ပြု၍ရင်း။တံ၊သင့်
ကို။ ဂဏ္ဍေယျုံ၊ယူဆောင်ကုန်လတ္တံ့။တာဝ၊ထို့ကြောင့်။အဇ္ဇနော၊မိမိ
၏။ပမာဏံ၊ပမာဏကို။ ဥ တွေ့၊သိ၍။ သေဋ္ဌိဓိတာယ၊သူဌေးတို့၏သမီ
းသေ၊ဦးခေါင်း၌။ အ-နုဗ္ဗ၊ဟိတွေ့၊မထွေးမူ၍။ ဒိရံ၊နွေရည်ကို။ ဝိဝ၊သော်
ထေ့။ ။ကလဏ္ဍကဓာတကံသတ္တမံ။၁၂၇။

၁၂၈-ဖိဋ္ဌာရဝတဓာတ်-၁၂၈။

(၁၂၈) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဗု
ဒ္ဓမြတ်ဖွားဘုရားသည်၊ယောဝေဝမ္ဘဝံဂတွာ,အစရှိသော ဂါထာဝုန်
ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ဖိဋ္ဌာရဝတဓာတ်ကို၊ ဇော်တဝန်ကျောင်း
ကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တဝေယာံသောအံ့ဘွယ်သဏ္ဌာန်ကိုဖြစ်စေ
တတ်သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယော ဝေ ဓမ္မ-ခန်ဓ ကတ္တာ၊နိဂုဏ္ဍော ပါပ-မာစရေ။
ဝိသာသယိတ္တာ ဘူတာနိ၊ဖိုဌာရံ နာမ တံ ဝတ်။၁၂၈။

(၁၂၈) ယောယောကောစိ၊ခတ္တိယဗြာဟ္မဏစသည်တို့တွင်အကြင် အမှတ်မရှိသောသူသည်။ ဝေ၊စင်စစ်၊ဓမ္မ-ခန်ဓာ၊ဆယ်ပါးသောကုသလ ကမ္မပထတရားတည်းဟူသောတန်းခွန်ကို။ ကတ္တာ၊ပြု၍။ ဘူတာနိ၊သတ္တ ဝါတို့ကို။ ဝိသာသယိတ္တာ၊ဤမြေခွေးကား သိလရှိ၏ဟူသော အမှတ် ဖြင့်အကျယ်းဝင်စေ၍။နိဂုဏ္ဍော၊လျှို့ဝှက်လျက်။ပါပံ၊မကောင်းမှုကို။ အာ စရေ၊ကျင့်၏။ထံဝတံ၊တရားတန်းခွန်ဆောံ၍ဆိတ်ကွယ်ရာ၌ မကောင်း မှုကိုပြုသောသင်၏ ထိုအကျင့်သည်။ ဖိုဌာရံနာမကောရှိ၏ဝတံနာမ၊ စည်းလဲသောအကျင့်မည်၏။ ။ဖိုဌာရဝတ္ထုတတိယတက်အဋ္ဌမ်။၁၂၈။

၁၂၉-အဋ္ဌိကဘာရဒ္ဒါဗတ်-၁၂၉။

(၁၂၉) နှတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊နာယံ သိခါ ဝုညတေ-ဟေတု,အစရှိသောဂါထာ ဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအဋ္ဌိကဘာရဒ္ဒါဗတ်ကို၊ဗေထဝန် ကျောင်းကြီးဦးသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဆုံဘွယ်သဲရဲကိုဖြစ်စေတတ် သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

နာ-ယံ သိခါ ဝုညေ-ဟေတု၊ဃာသ-ဟေတု အယံ သိခါ။
နာ-ဂ်ုဒ္ဓ-ဂဏာနံ ယာတိ၊အလ-ဒ္ဓေ ဟောတု အဋ္ဌိက။၁၂၉။

(၁၂၉) အဋ္ဌိက၊အဋ္ဌိက။ဝုညဟေတု၊ကောင်းမှုဟူသောအကြောင်း ကြောင့်။အယံသိခါ၊ဤဦးထွန်းကို။နှ ဌပိတာ၊သင်ထားအပ်သည်မဟုတ်။ ဃာသ-ဟေတု၊စားလို သောင်လိုသော အကြောင်းကြောင့်။ အယံသိခါ၊ ဤဦးထွန်းကို။ဌပိတာ၊သင်ထားအပ်၏။အယံ မှသိက-ဂဏော၊ဤကြွက်အ ပေါင်းသည်။အဂ်ုဒ္ဓ-ဂဏာနံ၊လက်ချောင်းရေတွက်ခြင်းသို့။နှ ယာတိနှ ဥ ပဂစ္ဆတိ၊မရောက်။နှ ပူရေတိ၊မပြည့်စေ။ (ပရိကွယ်၊ကုန်ခြင်းသို့။ ဂစ္ဆတိ၊ ရောက်၏။ ဟူလိုသည်)။တေ၊သင်၏။အဂ်ုဒ္ဓဂဏာနံ၊လက်ချောင်းရေတွက် ခြင်းသည်။ ဟောတု၊ဖြစ်စေတော့။ တေနှ၊ထိုသင်၏ လက်ချောင်းရေ တွက်ခြင်းဖြင့်။အလံ၊တံပြီ။ ။(နှဂ်ုဒ္ဓ-ဂဏာနံ၊အပြီးရေတွက်ခြင်းသို့။ ယာတိ၊ရောက်၏။ပေးသည်ကား။ ။အယံ မှသိကဂဏောအဂ်ုဒ္ဓဂဏာ

နံ့နဲ့ဂန္ဓတိ နဲ့ဥပေတိ နဲ့ ပူရေတိ၊ပရိက္ခယံ ဂန္ဓတိတိ အတ္ထော, ဟူသော အဋ္ဌကထာ။ ။အာဂ်ုဂဏ်ုနဲ့ အာဂ်ုလိဂဏ်ုနဲ့။ ။ဒိုကာတ္ကိုနှင့်မညီ)။ ။ အဋ္ဌိကာဘာရဒ္ဒါဇာတကံနဝမံ။၁၂၉။

၁၃၀-ကောသိယဇာတ်-၁၃၀။

(၁၃၀) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယထာဝါစာစဘုဇ္ဈသာ, အစရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကောသိယဇာတ်ကို၊ ဗေတဝန် ကျောင်းကြီးဦးသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊သာဝတ္ထိပြည်၌ တယောသော ဗာဟုဂါမကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယထာ ဝါစာ စ ဘုဇ္ဈသာ၊ယထာ ဘုတ္တာ-ဇ္ဈ ဗျာဟရ။
ဥဘယံတေ နသမေတိ၊ဝါစာ ဘုတ္တာ-ဇ္ဈ ကောသိယေ။၁၃၀။

(၁၃၀) ကောသိယော၊ကောသိယအနွယ်ဖြစ်သောဝုဏ္ဏေးမ။ယထာ ဝါစာ၊ငါ့အား လေနာထိုးကျင်း၏ဟု ဆိုသော စကားနှင့်အညီလည်း။ ဘုဇ္ဈသာ၊ဆေးကိုစားလော့။ ယထာဘုတ္တာ-ဇ္ဈ၊စားသည်နှင့် ညီစွာလည်း။ ဗျာဟရ၊အနာကင်းပြီဟုဆိုလော့။ဝတ္တ၊အနာကင်းပြီဆိုမ်။ ကမ္ဘီ၊အိပ်ခ်ိ ပြုဘွယ်ကိစ္စကို။ကရော်ဟိ၊ပြုလော့။ တော၊သင်၏။ ဝါစာ၊စကားသည် ၎င်း။ ဘုတ္တာ-ဇ္ဈ၊အစားသည်၎င်း။ ဥဘယံ၊နှစ်ပါးရုံသည်။ နဲ့ သမေတိ၊မညီ ကြ။ ။ကောသိယဇာတကံဒသမံ။ ၁၃၀ ။ကုသနာဠိဝဏ္ဏေါတေရသ မော။တသသုဒါနံ။ ။

ကုသနာဠိစ ဒုမ္မေဓံ၊နဂ်လိသ-ဗ္ဗ-ကဇာဟံ။
အသိလက္ခဏ-ကလဏ္ဍုကံ၊ဗိဠာ ရ-ဂ္ဂိက-ကောသိယံ။ ။

၁၄-အသမ္ဘဒါနဝဂ်။ ။

၁၃၁-အသမ္ဘဒါနဇာတ်-၁၃၁။

(၁၃၁) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗ ညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊အသမ္ဘဒါနေနိတရိတရသ,အစရှိသောဂါထာ ဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၊ဤအသမ္ဘဒါနဇာတ်ကို၊ဝေဠုဝန်ကျောင်း

ကြီးဌိသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အ-သမ္ဘဒါနေနိ-တရိ-တရသာ၊
ဗာဝတသာ ဗိတ္တာနိ ကတိ ဘဝန္တိ။
တသ္မာ ဟရေမိ ဘုသ-မနု-မာနံ၊
မာ မေ ဗိတ္တိ ဇိယိတ္ထ သသ္သတာ-ယံ။၁၃၀။

(၁၃၁) ဘဒ္ဒေ၊သျှင်မ။အ-သမ္ဘဒါနေန အာ-ဂ္ဂဟာ-ထောနေ၊အဆွေခင်ပွန်းပေးသောထက်ဆောင်ကိုမယူခြင်းကြောင့်။ဣတရိ-တရသာ၊အမျှတ်မရှိမြတ်သည်မှတပါးယုတ်သော ယုတ်သည်မှတပါးမြတ်သော။ဗဟုဝသာ၊သူရိုက်အား။ဗိတ္တာနိ၊အဆွေခင်ပွန်း၏အမြစ်တည်းဟူသောချစ်ခြင်းသတောတို့သည်။ ကတိ၊ရှုံးပါး ပျက်စီးကုန်သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ မေ၊ငါ့အား။ဗိတ္တိ၊အဆွေခင်ပွန်း၏အမြစ်တည်းဟူသောချစ်ခြင်းသတောသည်။ မာဇိယိတ္ထ၊ မပျက်စီးပါစေလင့်။ အယံ၊ဤအဆွေခင်ပွန်းအမြစ်တည်းဟူသော ချစ်ခြင်း သတောသည်။သသ္သတော၊မြဲသည်။ဟောတု၊ဖြစ်ပါစေ။ ဣတိ၊ ဤသို့ နှလုံးမိုက်၍။(ထည့်)။အဆု-မာနံ၊တတုမ္ဘဣသော။ ဘုသံ၊စပါးဖျင်းကို။ဟရေမိ၊ယူခဲ့၏။ ။(ဣတရောစ ဣတရောစ ဣတရိတရော၊သမာဟာရ ဒွန္ဒေါ ကတ္တုစိ ဝုဋ္ဌိဂ်ပ်ဆ်ဆ်ိ သဒ္ဒဗ္ဗိဒု။ အညသမာနဲ,ဟူသောဝုန်း၏အနက်ကိုကျယ်ပြန့်ခြင်း၊ဣတရိတရဝုန်း၏အနက်ကိုကျဉ်းမည်။ ။ရှစ်ကွမ်းစားသည်မာနမည်၏။ ဝေးကွမ်းစားသည်မာနဝက်ဖြစ်၍တုမ္ဘမည်၏။ ထို့ကြောင့်၊ဘုသံအဆုမာနံ,ကို၊ဂေါပဝေါသတုမ္ဘံ,ဟုအဋ္ဌကထာဘွင့်သည်)။ ။အသမ္ဘဒါနဇာတကံပဋ္ဌမံ။၁၃၁။

၁၃၂-ဘိရုကဇာတ်-၁၃၂။

(၁၃၂) နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြစ်ရှာဘုရားသည်၊ကုသလူပဒေသေမိတိယာဒဋ္ဌာယစ,အစရှိသောဂါထာဝုန်းဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဘိရုကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အဇေါလ ပညောင်ပင်ရင်း၌မာရ်မင်းတို့၏ဖြားယောင်းသည်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။

ကုသလူ-ပဒေသေ ဗိတိယာ ဒဠ္ဌာယ စ၊
အ-နိဝတ္တိတက္ကာ ဘယ-ဘိရုတာယ စ။
နဲ ရက္ခသိနံ ဝသမာ-ဂမိမ္ဟသေ၊
သ သောတ္ထိ-ဘာဝေါ မဟာတာ ဘယေန မေ။၁၃၂။

(၁၃၂) ကုသလူ-ပဒေသေ၊ အတိတ်အနာဂတ်ကိုမြော်မြင်သောအာသျှင်ပရေကဗုဒ္ဓါတို့၏အာဆုံးအာမန်း။ ဒဠ္ဌာယ၊သံတြိပ်ခက်သို့ မယှက်စေဘဲမြဲမြဲစွာသော။ဗိတိယာစ၊တည်တန့်သောသမာဓိ မကြွတ်ဖြစ်သောဝိရိယကြောင့်ရင်း။ဘယဘိရုတာယစ၊စိတ်၏ထိတ်လန့်ခြင်း ကိုယ်တုန်ရှုပ်ခြင်းသို့ရောက်သောကြီးစွာသောကြောက်လန့်ခြင်းကြောင့်။ အနိဝတ္တိတက္ကာ စ၊မဆုတ်နစ်သည့်၏အဖြစ်ကြောင့်ရင်း။ရက္ခသိနံ၊သီလူးမတို့၏။ဝသံ၊နိုင်ငံသို့။ နအာဂမိမ္ဟသေ၊မလိုက်ကုန်။မေ၊ငါ့အား။ မဟာတာ၊ကြီးစွာသော။ ဘယေန၊ဘေးမှ။သသော သောတ္ထိ-ဘာဝေါ၊ထိုချမ်းသာသည်၏အဖြစ်သည်။စာတော၊ဖြစ်လတ်သတည်း။ ။(ပရိတ္တာဘယသည်ဘယမည့်၏။ မဟာဘယသည်ဘိရုတာမည့်၏။ဗိတိသန္ဓါသည်သမာဓိ,ဝိရိယ,နှစ်ပါးကိုဟော၏)။ ။ဘိရုကစာတကံဒုတိယံ။၁၃၂။

၁၃၃-စတာသနစာတ်-၁၃၃။

(၁၃၃) နတ်နှင့်တက္ကသေလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညူ ဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ခေမံယဟိ,အစရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌စတာသနစာတ်ကို၊ဗေထဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊တယောသံသောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ခေမံ ယဟိ တတ္ထ အရိ ဥဒ္ဓရိတော၊
ဒကာသု မဗ္ဗေ ဇလိတော စတာသနော။
နဲ အဇ္ဇ ဂါသော မဟိယာ မယိ-ရုပေ၊
ဒိသာ ဘဇေဝေါ သရဏာ-ဇ္ဇ နော ဘယံ။၁၃၃။

(၁၃၃) ဘောန္တော်သကုဏာ၊အိုင်ဂက်တို့။ယဟိ၊အကြင်ရေအပြင်၌။ ခေမံ၊ဘေးမရှိ။တတ္ထ၊ထိုဘေးမရှိရာရေအပြင်၌။အရိ၊မီးဟူသော ရန်သူသည်။ ဥဒ္ဓရိတော၊ဥပ္ပါတော၊ထတက်လတ်ပြီ။ ဒကာသု၊ရေ၏။ မဗ္ဗေ၊အ

ထယ်၌။စတ်တာသသနော၊ဖိုးသည်။ဇလိတော၊ပြောင်ပြောင်တော်လတ်ပြီ။ အဇ္ဇ၊ယာ၊။နော၊ငါတို့အား။မဟိယာ၊မြေမှ။ဇာတော၊ပေါက်သော။ မဟိရ ဟော၊သစ်ပင်၌။ ဝါသော၊နေရခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊မရှိ။ အဇ္ဇ၊ယာ၊။နော၊ငါ တို့အား။ သရဏာ၊ကိုးကွယ်ရာမှ။ဘယံ၊ဘေးသည်။ ဇာတံ၊ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ဒိသာ၊ထိုထိုအရပ်မျက်နှာတို့သို့။ဘဇဒ္ဓေ၊ဟျံသွားကြလေကုန်။ ။(ပဉ္စ ဝိဒ္ဓေါဝိဘတ်)။ ။ဆဋာသသနဇာတက်တတိယံ။၁၃၃။

၁၃၄-ဗျာနသောဓနဇာတ်–၁၃၄။

(၁၃၄)။ နတ်နှင့် တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ယောသညိုနှော,အစဉ်ရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော၌ဗျာနသောဓနဇာတ်ကို၊ ဧကာဝန်ကျောင်း ကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊. သံဃာ်သီသနဂိုရ် တံခါး၌ ကိုယ်တော် သည်အကျဉ်းအားဖြင့်မေးတော်မူသောပြဿနာကို သျှင်သာရိပုတ္တရာ သည်အကျယ်အားဖြင့်ဖြေခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယေ သညိနော တေ ဝိ ရုဇ္ဇတာ၊ယေ ဝိ အ-သညိနော တေ ဝိ ရုဇ္ဇတာ။ ဧတံ ဥဘယံ ဝိဝဇ္ဇယ၊တံ သမာပတ္တိ-သုခံ အနဿ.ဂ်ဏံ။၁၃၄။

(၁၃၄) တောဇ္ဇောတာပသာ၊ ဒိုရသေ့တို့။ ယေ သညာ၊အကြင် သညာဝါတို့သည်။ သညိနော၊ သညာရှိကုန်၏။ တေဝိ၊ ထိုသညာဝါတို့ သည်လည်း။ ရုဇ္ဇတာ၊ဆင်းရဲကုန်၏။ ယေဝိသညာ၊အကြင်သညာဝါတို့ သည်လည်း။ အ-သညိနော၊သညာမရှိကုန်။ တေဝိ၊ထိုသညာဝါတို့သည် လည်း။ရုဇ္ဇတာ၊ဆင်းရဲကုန်၏။ဧတံဥဘယံ၊ထိုနှစ်ပါးသောသညိဘဝ,အ သညိဘဝကို။ဝိဝဇ္ဇယ၊ကြဉ်လော့။တံသမာပတ္တိသုခံ၊ထိုနေဝသညာနှာ သညာယတနဈာန်ချမ်းသာသည်။အနဿ.ဂ်ဏံ၊အဖြစ်မရှိ။ ။ဗျာနသော ဓနဇာတက်စတုတ္ထံ။၁၃၄။

၁၃၅-စန္ဒာဘဇာတ်–၁၃၅။

(၁၃၅) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗ ညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ စန္ဒာဘ,အစဉ်ရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော၌စန္ဒာဘဇာတ်ကို၊ဧကာဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံး

နေတော်မူစဉ်၊ သက်သေနာဂိုရ် တံခါးခွီ သျှင်သာရိပုတ္တရာ် မထေရ်၏ ဣရိယာပြဿနာဖြေခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

စန္ဒာ-ဘံ သူရိယာ-ဘ-ဗ္ဗ၊ယော-ဓ ပညာယ ဂါဓတိ။
အ-ဝိတက္ကေန ဗျာနေန၊ဟောတိ အာဘာသဝ-ပဂေါ။၁၃ ၅။

(၁၃ ၅) ဘောဇ္ဈောတာပသာ၊ဓမ္မိုရသေ့တို့။ ဆုတ၊ဤလူ့ပြည်၌။ယော ဝုဋ္ဌလော၊အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ စန္ဒာ-ဘ-ဗ္ဗ၊ထရောင်အတူပြုသော ဩဒါတ ကသိုဏ်းကိုရင်း။ သူရိယာ-ဘ-ဗ္ဗ၊နေရောင်စတေ ဓ္ဗ၊သော ပီတက သိုဏ်းကိုရင်း။ ပညာယ၊ဘာဝနာပညာဖြင့်။ ဂါဓတိ၊ သက်ဝင်နိုင်၏။ သော ဝုဋ္ဌလော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်။ တထာဂတဿ၊ ထိုသို့ ဩဒါတ ကသိုဏ်း,ပီတကသိုဏ်း,နှစ်ပါးကိုအဝါးဝစွါလေ့လာသည်ကိုပြု၍။လဒ္ဓေ နေ၊ရအာပ်သော။အ-ဝိတက္ကေန၊ဝိတက်ကင်းသော။ ဗျာနေန၊ ဒုတိယဗျာန် ဖြင့်။အာဘာသဝ-ပဂေါ၊အာဘာသဝရေပြာကွဲပြည်သို့လားသည်။ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ။စန္ဒာဘာစာတကံပဋ္ဌမံ။၁၃ ၅။

၁၃ ၆-သုဝဏ္ဏဟံသစာတ်-၁၃ ၆။

(၁၃ ၆) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာတရားသည်၊ယံလဒ္ဓံတေနတုဋ္ဌဇ္ဈံ,အစဉ်ရှိသောဂါထာပုဒ် ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ၍ သုဝဏ္ဏဟံသ စာတ်ကို၊ ဗေတဝန် ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ထုတ္ထနန္ဒာ အမည်ရှိသော ရဟန်းမိန်းမကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယံ လဒ္ဓံ တေန တုဋ္ဌဇ္ဈံ၊အတိလောတော ဟိ ပါပကော။
ဟံသ-ရာဇ် ဂဟောတ္တာန၊သုဝဏ္ဏာ ပရိ ဟာယထ။၁၃ ၆။

(၁၃ ၆) ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ ယံ၊အကြင်ဝတ္ထုကို။ လဒ္ဓံ၊ရအာပ်၏။ တေန၊ထိုရသောဝတ္ထုဖြင့်။ တုဋ္ဌဇ္ဈံ၊ရောင့်ရဲအပ်၏။ဟိသစ္စံ၊မှန်၏။ အတိ လော၊အလွန်ထောဘကြီးသောသူသည်။ပါပကော၊ယုတ်မာ၏။ ဟံသ-ရာဇ်၊ဟာသ်မင်းကို။ဂဟောတ္တာန၊ဘက်ယူ၍။သုဝဏ္ဏာ၊ရွှေမှ။ ပရိဟာယထ၊ယုတ်ဘူးလေပြီ။ ။သုဝဏ္ဏဟံသစာတကံဆဋ္ဌံ။၁၃ ၆။

၁၃၇-ဗဇ္ဇုဇောတ်-၁၃၇။

(၁၃၇) နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယဇ္ဇေ ကောလဘာတေ ဗဇ္ဇု, အစရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤ ဗဇ္ဇုဇောတ်ကို၊ ဧတဝဂ္ဂ် ကျောင်းကြီးနှစ်သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ကာလာမဗာဟာသိက္ခာဝုန်ကိုအ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယဇ္ဇေ·ကော လဘာတေ ဗဇ္ဇု၊ဒုတိယော တဇ္ဇ ဇောယတိ။
တတိယော စ စတုဇ္ဇော စ၊ ဇုဒ·ရ္ဓေ·ဗဇ္ဇုကာ·ဒိလံ။၁၃၇။

(၁၃၇) သိက္ခာဝေ၊ရဟန်းတို့။ ယဇ္ဇ၊အကြင်ရွာဆိုးကုန်း အရပ်၌။ ဗေကောဗဇ္ဇု၊တရုသောကြောင်သည်။မူသိကံ၀ါ၊ကြွေက်ကိုရင်း။မံသံ၀ါ၊ အသားကိုရင်း။လဘာတေ၊ရ၏။ တဇ္ဇ၊ထိုရရာဖြစ်သော ရွာဆိုးကုန်းအ ရပ်၌။ ဒုတိယောဝါ၊နှစ်ရမြောက်သော ကြောင် သည်လည်း။ဇောယတိ၊ပေါ် လာပြန်၏။ တယာ၊ထို့အတူ၊(ထည့်)။ တတိယောစ၊သုံးရမြောက်သော ကြောင်သည်ရင်း။ စတုဇ္ဇော စ၊ လေးရမြောက်သော ကြောင်သည်ရင်း။ ဇောယတိ၊ပေါ်လာပြန်၏။ဧ၀ံ၊ဤသို့။ တဒါ၊ထို အခါ၌။ တေစတ္တာရောဗဇ္ဇုကာ၊ ထိုလေးကောင်သော ကြောင် တို့သည်။ အဟောသုံ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဟုတ္တွာစပန၊ဖြစ်ပြီး၍ကား။ဒိဝေသေဒိဝေသေ၊နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း၌။ မံသံ၊အ သားကို။ ခါဒန္တာ၊စားကုန်လျက်။ တေဗဇ္ဇုကာ၊ ထိုကြောင်လေးကောင် တို့သည်။ဒုဒ်ဒိလံ၊ဤဗလ်ဂူကို။ ဥရေန၊ရင်ဖြင့်။ပဟာရိတ္တာ၊ခတ်မိ၍။ဇီ၀ိ တက္ခယံ၊ အသက်ကုန်ခြင်းသို့။ ပတ္တာ၊ရောက်ဘူးလေကုန်ပြီ။ (ဒုဒ်တေ ပဗ္ဗုကာဒိလံ,ဟူသော၍စကားသည် ဝေဒနာပုဂ္ဂိုလ်သဏ္ဌာသိလေပြီးသော အကျယ်အနက်ကိုနှုတ်ပြီး၍ အကြွင်းထားလျက်အကျဉ်းသာနှုတ်ခြွက် ၍ဆိုအပ်သောဝစနသောသစကားမျိုးတည်း။ဥပမာကားသေသော်ကြွေ းသည် သော်နေ့ကြာဖြစ်သောသေတင်းကုပ်သို့သွား၍၊သေ၏၏လော၊ယ နေ့သော်ရပါအုံ့လော,ဟုမေးသည်၏သော်၊သေရောင်းသောသူကာ၊သေ ၏၏၊ ဝင်သာ၀င်ခဲ့၊သေသော်ရလမည်၊ ငါ့အားအတိုးပေး၍အလို၏သမ္ဘ သော်၍သွားလေ,ဟူသောအကျယ်အနက်ကိုနှုတ်ပြီး၍,ပရိသသုရံ,ဟု၊ အကျဉ်းမျှဆိုလျှင်ပင်။ ပရိသ၊ဝင်ခဲ့။သုရံ၊သေ။ ဤမျှသာအကျဉ်းအနက် ကိုထိသည်မဟုတ်။ သုရံ၊သေသည်။အဏ္ဍိ၊၏၏။ပရိသ၊ဝင်သာ၀င်ခဲ့။ မှ

လံ၊သောဘိုးကို။ဒတ္တာ၊ငါ့အား၎င်းဦးစွာပေး၍။ ယထာရုစိ၊အလိုရှိတိုင်း။ သုရံ၊သောကို။ပိတ္တာ၊သောက်၍။ဂန္ဓ၊သွားပါ၊လေမောင်မင်း။ ဤသို့အကျယ် အနက်ကိုသိသင့်သို့တည်း)။ ။ဗဇ္ဇ(စာတက်သတ္တိမ်။၁၃၂။

၁၃၀-ဂေါဓာတ်-၁၃၈။

(၁၃၀) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုခံ့ထုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓ ဤမြတ်စွာဘုရားသည်၊ကိန္နေ့ဇာတိနုမ္မေ၀,အစရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဂေါဓာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီးနေ့ခြင်းတိုင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေတတ်သော တယောဟ်သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ကိ-န္နေ ဇာတိ နုမ္မေ၀၊ကိ-န္နေ အဇိန-သာဋိယာ။
အဿ-ဿ-ရေ-န္နေ ဂဟာနံ၊ဗာဟိရံ ပရိမဇ္ဇတိ။၁၃၀။

(၁၃၀) နုမ္မေ၀၊ပညာနည်းသောရသေ့ဖိုက်၊ယာတောဇာ၊အကြင်ဆံကျစ်တို့ကို။ပဇ္ဇဖိတောနှ၊ရသေ့ရဟန်းပြုသောသူသည်။ ဘာရေတဗ္ဗာ၊ ဆောင်အပ်ကုန်၏။ ပဇ္ဇဠ္ဇာ-ရဏ-ရဟိတသ၊ ရဟန်းကျေးဇူးမှကင်းသော၊တော၊သင်အား။ တာဟိဇာတိ၊ ထိုရသေ့ ရဟန်းဖြတ်တို့သည် ဆောင်အပ်သောဆံကျစ်တို့ဖြင့်၊ကိ၊အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။တဒနုဗ္ဗ ဝိကသ၊ ထိုသစ်နက်ရေအား ကျောက်ပတ်သော။ သံဝရသ၊ စောင့်စည်းခြင်း၏။အဘာ၀ကာလတော၊မရှိသောကာလမှ။ပဋ္ဌာယ၊စ၍။တော၊ သံ၀ရသိုလမရှိသောသင်အား။ အဇိန-သာဋိယာ၊သစ်နက်ရေဖြင့်။ ကိ၊ အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။တော၊သင်၏။ အဿ-ရေ-ရံ၊အတွင်းဖြစ်သောစိတ်နှလုံးသည်။ ဂဟာနံပဋိစ္ဆန္နံ၊ရာဂဒေါသမောဟဟူသောချုံစေးပျစ်သည် အရစ်ရစ်အပတ်ပတ် ဖုံးလွှမ်းအပ်၏။ သောတွံ၊ထိုသင်သည်။ လိဂ်ဂဟဏေန၊ သစ်နက်ရေလျှော်တေဆံကျစ်စသော ရသေ့အသွင်ကို ယူသဖြင့်။ဗာဟိရံ၊အပဖြစ်သောကိုယ်ကို။ ပရိမဇ္ဇတိ၊သုတ်သင်ပြုပြင်အရောင်တင်၏။ ။(အခဲပ်ဖြင့်ပြည့်သောအိုးဇရည်းကဲ့သို့ရင်း၊ခြွေပြောပ်ပြည့်သောတောင်ပိုကဲ့သို့ရင်း၊မစင်ပြည့်သောဆေးချွတ်သောအိုးကဲ့သို့ရင်း၊ သင်၏ကိုယ်သည် အပကာသာ ဆံကျစ်သစ်နက်ရေလျှော်တေဖုံးလွှမ်း၍

ပြေပြစ်သည်၊အတွင်းတရားစိတ်နှလုံးကားဆိုဝါးသည်ဟူလို)။ ။ဂေါ
ဓစောတကံအဋ္ဌမံ။၁၃၈။

၁၃၉–ဥဿာတောဘဝ္ဗစောတ်-၁၃၉။

(၁၃၉) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗ
ညူမြတ်ဖွားတုရားသည်၊ အကျွှတ်ဘိနေ့ပဝေါနဌော,အစရှိသော ဂါထာ
ပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဥဿာတောဘဝ္ဗစောတ်ကို၊ ဝေဠုဝန်
ကျောင်းကြီးခွ ဘိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူ၏။ ။

အကျွှ ဘိနေ့ော ပဝေါ နဌော၊သခိ ဂေဟော စ ဘဏ္ဍနံ။
ဥဿာတော ပရဋ္ဌ ကမ္ဗုဇော၊ဥဒကမှိ ထလမှိ စ။၁၃၉။

(၁၃၉) ဘောဝုရိသ၊ဆိုယောကျ်ား။တေ၊သင်၏။အကျွှ၊မျက်စိနှစ်လုံး
သည်။ဘိနေ့ော၊ပေါက်၏။ပဝေါ၊ပုဆိုးသည်။ နဌော၊ဖျောက်၏။ဂေဟော
စ၊အိမ်ခွဲလည်း။ဘရိယာယာ၊သင့်မယား။သည်။ သခိသခိယာ၊အိမ်နီးချင်း
အဆွေခင်ပွန်းမနှင့်။သဒ္ဓိ၊တကွ။(ထည့်)။ ဘဏ္ဍနံ၊ခိုက်ရန်ကို။ကတံ၊ပြု
အပ်၏။ဥဒကမှိစ၊ရေ၌ရင်း။ ထလမှိစ၊ကြည်း၌ရင်း။ဥဿာတောဥတောသ
ဒ္ဓါနေသု၊ကြည်းရေအရပ်နှစ်ပါးတို့၌လည်း။ကမ္ဗုဇော၊သင်၏အမှုတို့သည်။
ပရဋ္ဌာ၊ဖျက်စီးကုန်၏။ ။(ဤဂါထာ၌သခိဂေဟောစ၊၌လည်း။သခိ၊မယား
သည်။ဘဏ္ဍနံ၊ခိုက်ရန်ဖြစ်၏။ ဤသို့ပေးကြသည်ကား။ သခိဂေဟော
ဘဏ္ဍနန္တိ သခိနာမသဟာယိကာ၊ ဘသာစဂေဟတဝ ဘရိယာယ
ဘဏ္ဍနံကတံ,ဟူသောအဓိပ္ပာယ်နှင့်မည်။ မယားကိုပင်ယူလို၍သခိနာ
မသဟာယိကာ,ဘွင့်သည်ဟူကြောင်းတည်း။ ။သာဝိသာဘရိယာကလတံက
တွာကသမိ အပစ္စာသိသနဘာဝံကရိသာမိတိ ဇေတဝနေ ယောဝကဏ္ဍေ
တာလပဏ္ဏိပဋ္ဌိတ္ဌိတွာ ကေဝိအကျွှ ဥက္ခလိမံသိယာအဋ္ဌိတွာ ကုက္ကုရိုအင်
နာဒါယပဒိုဝိသကဿရိုအဂမာသိ။ ထေနံကောသဟာယိကာ ဝေမာဟ,
ဟူသော ရှေ့စကားဖြင့် မယား မဟုတ်ကြောင်း သိသာသည်။ အကျွှ
ပင်ကေဝုစ်ဆိုသော်လည်း။ဒွေဝိအကျွှနိ ဘိန္ဒန္တိ,ဟူသော ရှေ့စကားဖြင့်
မျက်စိနှစ်လုံး မျက်ကြောင်း သိသာသည်)။ ။ဥဿာတောဘဝ္ဗစောတ
ကံနဝမံ။၁၃၉။

၁၄၀-ကာကဇာတ်-၁၄၀။

(၁၄၀) နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓဘုရားသည်၊ နိစ္စဥ္ဇဋိဂ္ဂဟာဒယာ,အစရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကာကဇာတ်ကို၊ ဗေထဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ ၏အကျိုးငှါ ကျင့်ခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

နိစ္စံ ဥဇ္ဇိဂ္ဂ-ဟာဒယာ၊သဗ္ဗ-လောက-ဝိဟောသကာ။
တသ္မာ နေသံ ဝသာ နတ္ထိ၊ကာကာနံ-မှာက ဥာတိနံ။၁၄၀။

(၁၄၀) မဟာ-ရာဇ၊ဖြတ်သောမင်းကြီး။ကာကာနာမ၊ ကျီးတို့မည်သည်ကား။(ထည့်)။နိစ္စံ၊အမြဲ။ ဥဇ္ဇိဂ္ဂ-ဟာဒယာ၊ထိတ်လန့်သောနှလုံးရှိကုန်၏။သဗ္ဗ-လောက-ဝိဟောသကာ၊ခပ်သိမ်းသောသူတို့ ညှဉ်းဆဲတတ်ကုန်၏။တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။အမှာကံ၊ငါတို့၏။ဥာတိနံ၊ ဆွေမျိုးဖြစ်ကုန်သော။ နေသံကာကာနံ၊ထိုကျီးတို့အား။ဝသာ၊အခွင့်မည်သည်။နတ္ထိ၊ရှိပြီမဟုတ်။ နတ္ထိ,ဟုဝတ္တမာန်ဝိဘတ်ဖြင့်ဆိုသော်လည်းရှိပြီမဟုတ်သောသဘောကိုပြသောအရာဖြစ်၍၊ အတိတ်၌လည်း ရှိဘူးသည် မဟုတ်၊ အနာဂတ်၌လည်းရှိလတ္တံ့သည်မဟုတ်ဟုကာလသုံးပါးကိုယူရာ၏။ထို့ကြောင့်အဋ္ဌကထာ၌၊ကာကာနံဝသာနာမနတ္ထိ၊ အတိတေပိနာဘူတပုဗ္ဗာ၊အနာဂတေ ဝိနာဘဝိဿတိ,ဟူသည်)။ ။ကာကဇာတကံ ဒုတိယံ။၁၄၀။အသမ္ဘဒါနဝဂ္ဂေ ဒုန္ဒုဘသမော။တတိယုန္ဒါနံ။ ။

☞အသမ္ဘဒါန-ဘိရုက်၊ဗဟုဝါသန-ဗျာနသောဝ၊
စန္ဒာဘံ ဘုဝဏ္ဏဟတ်သံ၊ဗဟု ဂေါ-ဘတောဘဒ္ဒံ။
ကာကရာဇာတိ တေ ဒသ။ ။

၁၅-ကကဏ္ဍကဝဂ်။

၁၄၁-ဂေါဓာတ်-၁၄၁။

(၁၄၁) နတ်နှင့် တကွသော လောကကိုဆုံးမတော် မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓဘုရားသည်၊ပါဝေနသံသော်ဂိ, အစရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤဂေါဓာတ်ကို၊ဝေဠုဝန်ကျောင်းကြီး၌သိ

တင်းသိုးနေတော်မူစည်။ တယောသော ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သောအဆွေခင်ပွန်းကိုပေါင်းသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

နဲ ပါပ-ဓနဲ-သံသေရိ၊အစ္စန္တ-သုခ-မေဓတိ။

ဂေါဓကြွယ် ကကဏ္ဍကာ၊ကလိ ပါပေတိ အတ္တာနံ။၁၄၁။

(၁၄၁) ဘော၊အချင်းတို့။ပါပဓနသံသေရိ၊ယုတ်မာသောအဆွေခင်ပွန်းနှင့်ပေါင်းဘက်သဟဝါသည်။အစ္စန္တ-သုခံ၊စင်စစ်မပြတ်ဖြစ်သောချမ်းသာကို၊နဲဇေတိ၊မရ။ကိမိတ၊အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား။ဂေါဓကြွယ်၊ဖွတ်မျိုးသည်။ ကကဏ္ဍကာ၊အဆွေခင်ပွန်းယုတ်ဟုတ်သင့်မှ။သုခံ၊ချမ်းသာကို၊နဲဇေတိဟု၊မရ၏သို့တည်း။ ပါပ-ဓနဲ-သံသေရိ၊ယုတ်မာသောအဆွေခင်ပွန်းနှင့် ပေါင်းဘက်သဟဝါသည်။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကိုရင်း။ အညေစ၊ မိမိမှတပါးအဟုတကွနေသမျှသောသူတို့ကိုရင်း။ ကလိ ဝိနာသံ၊ပျက်စီးခြင်းသို့။ပါပေတိ၊ရောက်စေတတ်၏။ ။(ဤဂါထာ၌ဟု၊နှင့်စ, ဂမျှမာနံ)။ ။ဂေါဓဇာတကံ ပဌမံ။၁၄၁။

၁၄၂-သိဂ်ါလဇာတ်-၁၄၂။

(၁၄၂) နတ်နှင့် တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဇေတဝန်တော နုရာဇာနံ,အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့်တန်းဆာ ဆင် အပ်သော ဤသိဂ်ါလဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစည်၊ ဒေဝဒတ်၏သတ်အံ့သောဌာ လုံ့လပြုခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဇေတ ဟိတော နုရာ-ဇာနံ၊ယံ သေသိ မတ-သာယိကံ။

ယသ္သ တေ ကဋုမာနသ္သ၊ဟတ္ထာ ဒဏ္ဍော နု မုစ္စတိ။၁၄၂။

(၁၄၂) ဘောပုရိသ၊အိုယောကျား။ကွဲ၊သင်သည်။ယံယေနကာရဏောနု၊ အကြင်အကြောင်းကြောင့်။ မတ-သာယိကံ၊သူသေကဲ့သို့သော အိပ်ခြင်းကို။သေသိ၊အိပ်၏။ကဋုမာနသ္သ၊ငင်အပ်သော။ ယဿတေ၊အကြင်သင်၏။ ဟတ္ထာ၊လက်မှ။ ဒဏ္ဍော၊ ဆောက်ဝုတ်သည်။ နုမုစ္စတိ၊မလွတ်။တေ၊သင်၏။ယေကာရဏာ၊ ထိုအကြောင်းကို။ရုရာ-ဇာနံ၊ သိနိုင်ခဲ၏။ ။သိဂ်ါလဇာတကံ ဒုတိယံ။၁၄၂။

၁၄၃-ပိရောစနစာတ်-၁၄၃။

(၁၄၃) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဘဝညူမြတ်ဖွားဘုရားသည်၊ လသိစတေနိပ္ပဒ္ဓိတာ, အစဂ္ဂါသော ဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤပိရောစနစာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းကြီးဌာ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ်သည် ဂယာသီသင်္ခ မြတ်စွာ ဘုရားကိုစွဲကိုပြုသည်၏အဖြစ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

လသိ စ တေနိပ္ပဒ္ဓိတာ၊မဏ္ဍကော စ ပဒါလိတော။
သမ္ဘာ တေ ဖါသုကာ ဘဂ္ဂါ၊အဒ္ဓု ခေါ တွံ ပိရောစသိ၊၁၄၃။

(၁၄၃) ဓမ္မုကာ၊ ဖြေကွေး။ တေ၊သင်၏။ လသိစ၊ဦးနှောက်သည်လည်း။ နိပ္ပဒ္ဓိတာ၊ထွက်၏။ မဏ္ဍကော စ၊ဦးခေါင်းသည်လည်း။ ပဒါလိတော၊ကွဲ၏။ တေ၊သင်၏။ သမ္ဘာ၊ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ဖါသုကာ၊နုံ့ရှိုးတို့သည်။ ဘဂ္ဂါ၊ကျိုးကုန်ပြီ။ အဒ္ဓု ခေါ၊ယခုလျှင်။ တွံ၊သင်သည်။ ပိရောစသိ၊ စမ္ပါယ်ဖြူးခုန်လော့။ ။ပိရောစနစာတကံ တတိယံ။၁၄၃။

၁၄၄-နဂ်ဠုစာတ်-၁၄၄။

(၁၄၄) နတ်နှင့် တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဘဝညူမြတ်ဖွားဘုရားသည်၊ဗဟုမွေတံ့အသင်္ဂီစာတဝေဒ,အစဂ္ဂါသော ဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤနဂ်ဠုစာတ်ကို၊ ဗေဒေဟဝန်ကျောင်းကြီးဌာ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ စာကျက်ထွန်းတို့၏ ပိန္ဓာအကျင့်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဗဟု-မွေတံ အ-သင်္ဂီ စာတဝေဒ၊ယ-ဏ္ဍ ဝါလဓိနာ-ဘိပူဇယာမ။
မံသာရဟာသ နဏ္ဍ-ဒ္ဓ မံသံ၊နဂ်ဠုံ ဝိ ဘဝံ ပဒိုဋ္ဌဟာတု။၁၄၄။

(၁၄၄) အ-သင်္ဂီ၊ သူတော်မဟုတ်ယုတ်မာစွာသော၊ စာတဝေဒ၊ မီး။ယံ်ယေနကာရဏေန၊ အကြောင်းအကြောင်းကြောင့်။ တံ၊သင့်ကို။ မယံ၊ ဝါတို့သည်။ ဝါလဓိနာ၊နွားမြီးဖြင့်။ အဘိပူဇယာမ၊ပူဇော်ကုန်၏။ ထေဝိ၊ ဤနွားမြီးသည်လည်း။ ဗဟုံ၊များသော။ မံသာ-ရဟာသ၊ အသားဖြင့်ပူဇော်ထိုက်သောသူအား။ အဒ္ဓု၊ယခု။ မံသံ၊ပူဇော်ဘွယ် အသားသည်။ နဏ္ဍ၊မရှိပြီ။ဘဝံ၊အသျှင်မီးသည်။နဂ်ဠုံ ဝိ၊နွားမြီးကိုလည်း။ ပဒိုဋ္ဌဟာတု။ ခံလော့။ ။(ဩပမ္ဘ နွားသကဂါထာ)။ ။နဂ်ဠုစာတကံ စတုတ္ထံ။ ၁၄၄။

၁၄၅-ရာဇဝေါတ်-၁၄၅။

(၁၄၅) နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ နတ္ထိရာဇပရိဝေဿနာသိ, အစရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ ရာဇဝေါတ်ကို၊ ဗေဒေဟဝန်ကျောင်းကြီးဌာသိ တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မယားဟောင်းဖြားယောင်းသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

နတ္ထိ ရာဇ ပရိဝေဿနာသိ၊ အစု-ရတ္တော အနာ-ဂတော။
အဗျယတံ ပိလပသိ၊ ပိရတ္တော ကောသိယာယနေ။ ၁၄၅။

(၁၄၅) ရာဇ၊ညီတော်ရေးရာဇ။ တို့၊သင်သည်။ နပရိဝေဿနာသိ။ မသိ။ အစု ရတ္တော၊သန်းခေါင်းယံသည်။ အနာ-ဂတော၊မရောက်မိပဋ္ဌမယံ၌ပင်လျှင်။ ဗြဟ္မာ၊ ဤမျှ အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော။ ဇနာ၊ ခိုးကြောင်ခိုးစားသွားလာတတ်ကုန်သောသူတို့သည်။ အာဂတာ၊လာကုန်ပြီ။ ဆုဒါနိ၊ယခုအခါ၌။ ကိတ္တကာ၊အဘယ်မျှထောင်ကုန်သောသူတို့သည်။ အာဂတိသဿန္တိ၊လာကုန်လတ္တံ့ဟု၍။ ကော၊အဘယ်သူသည်။ ဇာနာတိ၊သိနိုင်လိမ့်နည်း။ တို့၊ညီတော်သည်။ အဗျယတံ အဗျတ္တော ပိလာပံ၊မလိပ်မာသောသူ၏စကားကို။ ပိလပသိ၊ ပြောဆိုတိ၏။ ကောသိယာယနေ ကောသိယာယနိ၊ ကောသိယာအနွယ်ဖြစ်သော်ငါတို့အမိဝုဏ္ဏားမသည်။ ပိရတ္တော ပိရတ္တာ၊ ငါတို့အဘဝုဏ္ဏားဌ်ချစ်ခင်တပ်မက်ခြင်းကင်းလတ်ပြီ။ ။(အကယ်၍ငါတို့အဘဌ်ချစ်ခင်ခြင်း သည်ဖြစ်ပြားဆုံ၊ ဤသို့ယုတ်မာသော အကျင့်ကိုငါတို့အမိမကျင့်ရာဟူလို။ ။ပိရတ္တော ကောသိယာယနေ, ၊ကား။ ပိရတ္တာ ကောသိယာယနိ ဆိုအပ်ဟျက်သုခ္ခစ္ဆာရဏာအကျိုးဌါပိပရိတ်ပြု၍ ပိရတ္တော ကောသိယာယနေ, ဆိုသတည်း။ ။သုတ္တော သုခ္ခစ္ဆာရဏာ ဣတ္ထမက္ခရဏော ပေါ်ဒိပ ရိတတာ။ ။ဒ္ဝါသတ္ဌိပဒိုပဒါ၊ ဒ္ဝတ္ဌိပဒိုပဒါ။ ပ။ ပိရတ္တာ ကောသိယာယနိ။ ။သဒ္ဒနီတိ)။ ။ရာဇဝေါတက် ပဌမံ။ ။

၁၄၆-ကာကဝေါတ်-၁၄၆။

(၁၄၆) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်။ အပိနုဟာနုကာသန္တာ, အစရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ကာကဝေါတ်ကို၊ ဗေဒေဟဝန်ကျောင်း

ကြီးဌ် သိတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ မျှားဖွားကုန်သောအသက်ကြီးကုန်သောရဟန်းတို့ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အဝိနူ ဟနူကာ သန္တာ၊ရေခေ-ဌ ပရိသုဿတိ။
ဩရေမာမ နုပါရေမ၊ပူရတေ-ဝ မဟောဒဓိ။၁၄၆။

(၁၄၆) အမ္ပော၊အိုကျိုးတို့။မယံ ၊ငါတို့သည်။ အတ္တနော၊မိမိ၏။ဗ လေနု၊အစွမ်းဖြင့်။မဟာသမုဒ္ဒါ၊မဟာသမုद्रာမှ။ဥဒကံ၊ရေကို။ ဩရေမာ မ၊နွေတ်သိုးဖြင့် ထုတ်ဆောင်ပါကုန်၏။ နုပါရေမ၊အပြီးအဆုံးသို့ရောက်အောင်မတတ်နိုင်ကုန်ခဲ့။အဝိ၊စင်စစ်မူကား။နောအမှာကံ၊ငါတို့၏။ ဟနူ ကာ၊မေးတို့သည်။ သန္တာ ကိုလန္တာ၊ ပင်ပန်းကုန်ပြီ။ရေခေ-ဌ၊ ခံတွင်းသည်လည်း။ ပရိသုဿတိ၊ခြောက်သွေ့၏။မဟောဒဓိ၊သမုद्रာရေသည်။ ပူရ တေ-ဝ။ ပြည့်ဖြိုးပြည့်သည်သာတည်း။ ။(အဝိနူကိုအဝိနောဖြတ်၊နောကိုအမှာကံဘွင့်။ဒီဃံသန္တာသယောနုံ,ဌ်ကဲ့သို့ဏ်ဌ်သန္တ,သဒ္ဒါသည်ကိုလန္တအနက်ကိုဟောသည်။နုပါရေမ,ဌ်၊ပါရတိရကမ္မသမတ္ထိယံ။ ကမ္မသမတ္ထိနာမကမ္မသပရိနိဋ္ဌာပနံ၊သဒ္ဒနိတိကိုရှု၍အနက်ဆိုသည်)။ ။သမုဒ္ဒ ကာကဇာတက် ဆဋ္ဌံ။ ။

၁၄၇-ဝုပ္ပရတ္တဇာတ်-၁၄၇။

(၁၄၇) နုတ်နှင့်တကွ သောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်ဗုဒ္ဓာဘုရားသည်။ နယိဒံဒုက္ခံအနံဒုက္ခံ အစရှိသောဂါထာဝုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ဝုပ္ပရတ္တဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး ဌ်သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောသော ငြိုးငွေ့သော ရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏- ။

နယိ-ဒံ ဒုက္ခံ အနံ ဒုက္ခံ၊ယံ မံ တုဒတိ ဝါယသော။
ယံ သာမာ ဝုပ္ပ-ရတ္တေန၊ကဏ္ဌိကံ နာ-ဒုဘောသတိ။၁၄၇။

(၁၄၁) သူလေ၊ထံကျင်ဌ်။ ဝေဒနုပဠယာ၊ထိုးလျှိုခြင်းဟူသောအကြောင်းကြောင့်။ ယဒ္ဓကာယိကစေတသိကဒုက္ခံ၊ အကြင်ကာယိကစေတသိကဒုက္ခသည်လည်း။အတ္ထိ၊ရှိ၏။ဝါယသော၊ကျီးသည်။မံ၊ငါ့ကို။ ယံ တုဒတိ၊အကြင်သံထံကျင်နှင့်တူသောနုတ်သီးဖြင့်ထိုးဆွပ်၏။ သဗ္ဗံပိ၊အလုံးစုံလည်းဖြစ်သော။ဒုက္ခံ၊ ဤထံကျင် ထိုးခြင်းကြောင့် ဖြစ်သောဆင်း

ရဲ့,ကျိုးထိုးခြင်းကြောင့်ဖြစ်သောဆင်းရဲသည်။မယ့်၊ငါအား။ နဒုက္ခံ၊ဒုက္ခ မဟုတ်သေးဘူး။ ။(အဘယ်ဒုက္ခသည်ဒုက္ခကြီးနည်းမေးဘွယ်ရှိရကား။ ယံသာမာ,စသည်ကိုဆိုသတည်း)။ သာမာ၊ ရှေ့သောအဆင်းရှိသောမ ယားသည်။ပုဗ္ဗရတ္တေနု၊ဝတ်ပန်းဝတ်ဆိုးအဝတ်ဖြင့်။ကတ္တိကာ၊တန်ဆောင် ရန်းလပွဲသဘင်ကို။ယံနာနုတောသတိ၊ အကြင်မခံစားရခြင်းသည်ဖြစ် လတ္တံ့။ အနုဇေတံ ဇေဝ၊ထိုဆင်းရဲသည်သာလျှင်။မယ့်၊ငါ၏။ ဒုက္ခံ၊ဆင်းရဲ ကြီးစွာတည်း။ဟိသစ္စံ၊မှန်၏။ ဇေတဒေဝ၊ထိုဆင်းရဲသည်သာလျှင်။မံ၊ငါ့ ကို။ဗာဓေတိ၊နှိပ်စက်၏။ ။ပုဗ္ဗရတ္တစာတကံသတ္တမံ။၁၄၇။

၁၄၈-သိဂ်ါလဝေါတ်-၁၄၈။

(၁၄၈) နတ်နှင့် တက္ကသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ နာဟံပုနနစပုန,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၍သိဂ်ါလဝေါတ်ကို၊ဧတဝဝန်ကျောင်းကြီးနှင်ဝိ တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ကိလေသာကိုနှိပ်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ဟော တော်မူ၏။ ။

နာ-ဟံ ပုန နစ ပုန၊နု စာပိ အ-ပုနပ္ပုနံ။
ဟတ္ထိ-ဗောန္ဒိ'ပဝေက္ခာမိ၊တထာ ဟိ ဘယ-တဇ္ဇိတော။၁၄၈။

(၁၄၈) အဟံ၊ငါမြေ့ရွှေးအိုသည်။ဣတော၊ဤယခုဆင်ဝမ်းခေါင်း မှထွက်သောကာလမှ။ ပုန၊တဘာန်။ ဟတ္ထိ-ဗောန္ဒိ'၊ဆင်ကောင်သို့။နုပ ဝေက္ခာမိ၊မဝင်အုံ့။ တတော၊ထိုမဝင်အုံ့ဟုဆိုသောအကြောင်းမှ။ ပုနစ၊တ ဘာန်လည်း။ဟတ္ထိ-ဗောန္ဒိ'၊ဆင်ကောင်သို့။နုပဝေက္ခာမိ၊မဝင်အုံ့။တတော စာပိ၊ထိုမဝင်အုံ့ဟုနှစ်ကြိမ်ဆိုသည်မှလည်း။ အပုနပ္ပုနံ၊အကြိမ်ကြိမ်အ ဘန်ဘန်လည်း။ဟတ္ထိ-ဗောန္ဒိ'၊ဆင်ကောင်သို့။နုပဝေက္ခာမိ၊မဝင်အုံ့။ကိ' ကာရဏာ၊အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်းဟူမူကား။အဟံ၊ငါမြေ့ရွှေး အိုသည်။ဇာမဟတ္ထိ'ယောဝပဝေသနေ၊ဤဆင်ကောင်ဝင်ခြင်းကြောင့်သာ လျှင်။ဘယ-တဇ္ဇိတော၊သေဘေးဖြင့် ထိတ်လန့်ရ၏။တတာ ဟိ တတော ဇေ ဝ၊ထို့ကြောင့်ပင်လျှင်။နုပဝေက္ခာမိ၊မဝင်ပေအုံ့။ ။အပုနပ္ပုနံ,ဣ,အကား နိပါတမတ္တသာ)။ ။သိဂ်ါလဝေါတကံ အဋ္ဌမံ။၁၄၈။

၁၄၉-ကေပဏ္ဏိုဇာတ်-၁၄၉။

(၁၄၉) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ကေပဏ္ဏိုဟုအယံရကျွှာ,အစရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကေပဏ္ဏိုဇာတ်ကို၊ဝေဿာလီပြည်ကိုမှီ၍ မဟာဝုန်ဒ်ရုလစ်မွန်းချုန်တပ်သောကျောင်းဒ် သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဝေဿာလီပြည်ဒ်ရှင်လိစ္ဆဝိမင်းသားကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ကေ-ပဏ္ဏိုဟု အယံ ရကျွှာ၊နှ ဘုရှာ စတုရ-ဂ်ုလေး။
ဗလေန ဝိသ-ကပ္ပေနှ၊မဟာ-ယံ ကိ ဘဝိသတိ။၁၄၉။

(၁၄၉) ဘေဘာပသ၊အိုဘျင်ရဘော့။ အယံရကျွှာ၊ဤသစ်ပင်ငယ်သည်။ ကေ-ပဏ္ဏိုဟု၊နုံပါးတဘက်တဘက်ဒ်တရ္ဓက်စီသာရှိသေး၏။ဘုရှာဘုရားပါယာ၊ဖြေမှ။နုစတုရ-ဂ်ုလော၊လက်လေးသစ်မျှမကွာသေးဣုက်။ တိတ္ထကေနှ၊ခါးစွာသော။ပဏ္ဏေနှ၊အရ္ဓက်နှင့်။သမန္ဓာဝဏတော၊ပြည့်ရုံ၏။ အယံ၊ဤသစ်ပင်ငယ်သည်။မဟာ၊ကြီးသည်ရှိသော်။ကိ ဘဝိသတိ၊အဘိုဖြစ်လတ္တံ့နည်း။ ဗလေနှ၊အားထီးအရသာသည်။ ဝိသ-ကပ္ပေနှ၊လတ်တလောသေစေတတ်သောအဆိပ်နှင့်တူသည်။ ဘဝိတဗ္ဗံ၊ဖြစ်ရာ၏။ တခါ၊ထိုကြီးရှိ်အားထီးထီးသောအခါ၌။ အဒ္ဓါ၊မရှေ့တော်။ မနုဿ-မာရကော၊ လူကို သတ်တတ်သည်။ ဘဝိသတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။ ။ကေပဏ္ဏိုဇာတာဟ် နုဝမ်။၁၄၉။

၁၅၀-သဠိဝဇာတ်-၁၅၀။

(၁၅၀) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ အသန္ဓိယောပဏ္ဍိတော,အစရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသဠိဝဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းကြီးဒ်သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အဇာတသတ်မင်း၏ သူတော်မဟုတ်သောသူကိုချီးမြှောင့်ခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အ-သန္ဓိ ယော ပဏ္ဍိတော၊အ-သန္ဓိ ရှ-ပသေဝတိ။
တ-မေဝ ဃာသံ ကုရုတေ၊ဗျုဠ္ဍော သဠိဝကော ယထာ။၁၅၀။

(၁၅၀) တောနွေဟာဏစပါ၊အိုလုင်တို့။ယော၊ခတ္တိယစသည်တို့တွင် အကြင်အမှတ်မရှိသောသူသည်။အ-သန္တံ၊သူတော်မဟုတ်ခုသိလပါပ သဘောရှိသောဝုဋ္ဌိုလ်ကို။ပဋ္ဌဌာတိ၊ချီးမြှောက်၏။အ-သန္တမ္ပိ၊ သူတော်မ ဟုတ်ခုသိလပါပသဘောရှိသော ဝုဋ္ဌိုလ်ကိုလည်း။ ဥပသေဝတိ၊မှီဝဲ ဆည်းကပ်၏။တမေဝ၊ထိုသူကိုပင်လျှင်။ သောအ-သန္တော၊ထိုသူတော်မ ဟုတ်ခုသိထပါပသဘောရှိသော ဝုဋ္ဌိုလ်သည်။ စဘာဝံ၊ဖျက်ဆီးခြင်း ကို။ကုရုတေ၊ပြုတတ်၏။ ကိမိဝ၊အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမျှကား။ သင်္ဂြိုဟ် ကော၊သင်္ဂြိုဟ်လုလင်သည် ထစေအပ်ချီးမြှောက်အပ်သော။ ဗျဉ္ဇေါ၊ကျား သည်။ သင်္ဂြိုဟ်မေဝ၊သင်္ဂြိုဟ်လုလင်ကိုပင်လျှင်။ ဓိရိတာ၊ဓိရိတိမြေမှ။ဝေါ ရောပေတွာ၊ချ၍။ပါတေတိ၊ယထာ၊လည်းစေသကဲ့သို့တည်း။ ။သင်္ဂြိုဟ် ဓာတကံခသမ်း။၁ ၅၀။ကကဏ္ဌကဝဂ္ဂေါ၊ပဉ္စခသမော။တသုန္ဒါနံ။ ။

ဝေါ-သိဂ်ါလ-ဝိရောစံ၊နှဂ်ဒ္ဓ-ရာဓ-ကာကဋ္ဌ။
ဝုဋ္ဌရတ္ဘုဋ္ဌ သိဂ်ါလံ၊ကေပဏ္ဏုဋ္ဌသင်္ဂြိုဟံ။ ။
အထဝဋ္ဌုန္ဒါနံ။ ။

အပဏ္ဏကောသိဝဝဋ္ဌော၊ကုရုဝေါစ ကုဝ်ဝဝကော။
အဋ္ဌကာမောစ အာသိသော၊ဒ္ဓုဋ္ဌိ ဝရုဏ ပါယိယ်ာ။ ။
ဝိဋ္ဌော ပရောသတ-ဟံစိ၊ကုသနာဋ္ဌာ သမ္ဘဒါနော။
ကကဏ္ဌကော ပန္နရသ၊သတပဏ္ဏာသ ဓာတကာ။ ။
ကေနိပါတောနိဋ္ဌိတော။ ။

၂-ရုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ။

နမောတဿဘဂဝတောအရဟတောသမ္မာသမ္ဗုद्ध သ္သ။
သိဒ္ဓံ သိလံ သမာဓိဉ္စ်ိ၊နမော ဗုद्ध္ဓိယာ သာဓုရံ။
ဖိန-စက္ကံ ပိရံ ဌာတု၊ဟူဒ္ဓံဖိတံသုနိဗ္ဗလံ။ ။

၁-ဒဋ္ဌဝဂ်။

၁၅၁-ရာဇောဝါဒဇာတ်။

နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုद्ध ဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဒဋ္ဌဒဋ္ဌသည်,အစဉ်ရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းသာ ဆင်အပ်သော၌ရာဇောဝါဒဇာတ်ကို၊ဧတဝန်ကျောင်းကြီးနန်ထိတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကောသလ မင်းကြီးအား ဆုံးမတော်မူခြင်းကို အ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဗာရာဏသီမင်း၏ရထားထိန်းသည် သိုဝဂ္ဂိသောသူအား အခွင့်ကို ဂယားခံ၍ဟုကြ၏။ အိုရထားထိန်း၊ သင်တို့မင်း၏ သိလအာဂျင့်သည် အ ဘယ်သို့သတောရှိသနည်းဟု မေးသည်ရှိသော်၊ ထိုအခါဗလ္လိကမင်း ၏ ရထားထိန်းသည် ၎င်သည်ကား ငါတို့မင်း၏အာဂျင့်တည်းဟု ဒီဒီ မင်း၏ကျေးဇူးမဲ့ကိုပင်ချီးကျေးဇူးဟူ၍ပြလိုရကား။ ။

(၁၅၁) ဒဋ္ဌ ဒဋ္ဌသ ဒိပ္ပတိ၊ဗလ္လိကော ရေဒုနာ ရေနုံ၊
သာရုဒ္ဓိ သာရုနာ ဧတိ၊အ-သာရုဒ္ဓိ အ-သာရုနာ။
ဇောဒိသော အယံ ရာဇာ၊မဂ္ဂါ ဥဟ္ယာဟိ သာရထိ။ ။

ဟူသောဂျေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆိုတော်။ ။

(၁၅၁) အမ္ဘောသာရထိ၊အိုရထားထိန်း။ နော၊ငါတို့၏။ ဗလ္လိကော၊ ဗလ္လိကမင်းသည်။ ဒဋ္ဌသ၊ ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်သောသူ၏။ ဥပရိ၊အ ပေါ်၌။ ဒဋ္ဌ၊ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်သောမင်းဒဏ်ကို။ ဒိပ္ပတိ၊တင်၏။ရေနုံ၊ နှုးညံ့သောသူကို။ရေဒုနာ၊ နှုးညံ့သောဥပါယ်ဖြင့်။ ဧတိ၊အောင်၏။သာ ရုဒ္ဓိ၊သူတော်ကောင်းကိုထည်း။ သာရုနာ၊ ကောင်းမြတ်သော ဥပါယ် ဖြင့်။ ဧတိ၊အောင်၏။ သာရထိ၊ရထားထိန်း။ အယံရာဇာ၊ ၎င်ငါတို့သ ခင် အရှင်ဗလ္လိကမင်းသည်။ဇောဒိသော၊ ၎င်သို့သိလအာစာရနှင့် ပြည့်

ရုံသောသဘောရှိ၏။ တွံ့ဆင်သည်။ အတ္တနော၊ဗိမိ၏။ ရထံ၊ရထားကို။ မဂ္ဂါ၊ခရီးမမှ။ ဥယျာဟိဥပ္ပထေနယာဟိ၊ခရီးမ မဟုတ်ခရီးပေါ်ဖြင့်သွားလေလော့။(ငါတို့ပြည်ရှင်မင်းအားခရီးမကို ပေးလော့ဟူလိုသည်)။ ။

ဗာရာဏသီမင်း၏ရထားထိန်းသည် ဗိမိသခင်အရှင်မင်း၏ကျေးဇူး ဂုဏ်ကိုပြလိုမျှ။ ။

(၁၅၂) အ-ကောဒေနဖိနေ ကောဓ၊အ-သာဒုံ သာဒုနာ ဖိနေ။
ဖိနေ ကဒရိယံ ဒါနေန၊သစ္စေနာ၊လိက-ဝါဒိနံ။
ဇေတာဒိသော အယံ ရာဇာ၊မဂ္ဂါ ဥယျာဟိ သာရထိ။ ။

ဟူသောနုတိယဂါထာကိုဆိုသတည်း။ ။

(၁၅၂) အမ္ဘောသာရထိ၊ဘိုရထားထိန်း။ နော၊ငါတို့၏။ ရာဇာ၊ဗာ ရာဏသီပြည်ကြီးသခင်း အသျှင်မင်းသည်။ ကောဓ၊ ဟူးဟူးပြင်းထန် စောင်းမာန်အမျက်ထွက်တတ်သောသူကို။ အ-ကောဒေန၊မျက်ခြေချမ်း ဇီး၊မေတ္တာဆေးဖြင့်။ ဖိနေ၊အောင်တော်မူ၏။ အ-သာဒုံ၊ယုတ်မာသော အမှုမသူတော်ကို။ သာဓုနာ၊တရားနှင့်လျော်သော သူတော်အကျင့်ဖြင့်။ ဖိနေ၊အောင်တော်မူ၏။ကဒရိယံထန်ခိုင်မာသောမစ္ဆေရ ရှိ၍တစိမပေးလိုဝန်တိုစေးနဲခြင်းကြီးသသူကို။ ဒါနေန၊ပစ္စည်းဝန်ဥပ၊မ သိုပြုပ်ဘဲ၊လက်ဆုတ်ပြေဆန်၊ပေးကမ်းဖြန့်သဖြင့်။ ဖိနေ၊အောင်တော်မူ ၏။ အလိကဝါဒိနံ၊မသူတော်နှုတ်၊ သစ္စာပြုတ်၍၊မဟုတ်မမှန်၊ ဘေးဖြန့် ချုတ်ယွင်းဆိုလေ့ရှိသသူကို။ သစ္စေန၊ သတ်သည့်မြားသို့၊ပြောင့်သားမ ယွက်၊တည့်တည့်ထွက်ထျက်၊တချက်မယူတ်၊ အဟုတ်အမှန်ဆိုသဖြင့်။ ဖိနေ၊အောင်တော်မူ၏။ သာရထိ၊ရထားထိန်း။ အယံရာဇာ၊ဤငါတို့သ ခင် အရှင်မင်းမြတ်သည်။ ဇေတာဒိသော၊ အကောဒေနဖိနေကောဓ, စ သည်ဖြင့်ဆိုအပ်သောဤသို့သောဂုဏ်နှင့်ပြည့်စုံသောသဘောရှိ၏။တွံ့ ဆင်သည်။မဂ္ဂါ၊ခရီးမမှ။ဥယျာဟိအပဂစ္ဆ၊ဝေါင်လွှဲလေ့။ ။(ဤဂါထာ ၌၊ကုန်ဆို့တောအရိယောကဒရိယော။ကုန်ဆို့တော၊စက်ဆုပ်အပ်သော။အ ရိယော၊သတ္တဝါတည်း။ကဒရိယော၊စက်ဆုပ်အပ်သောသတ္တဝါ။ ဤ၌ အရိယ,သဒ္ဒါသည်သော်တာပန်စသော အင်္ဂဇုဏ်လကိုမတော၊ သတ္တဝါ သာမာန်ကိုဟောသည်။ အရကာ။ထေ့ဒမ္ဘရိကိုရသတည်း။ထို့ကြောင့်

ကဒရိယံ်ဝဇ္ဇမဇ္ဈရိ,ဟု၊အဋ္ဌကထာဘွင့်သတည်း)။ ။ရာဇောဝါဒစာတ ကံ၀ဏ္ဏမ်။၁ ၅၁။

၁ ၅ ၂-သိဂ်ါလစာတ်။ —

နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဗုဒ္ဓစွာဘုရားသည်၊ အသမေက္ခိတကမ္မန္တနှင့်,အစရှိသော ဂါထာ၀ုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၍သိဂ်ါလစာတ်ကို၊ ကူဋာဂါရကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဝေသာလီပြည်၌နေသောတယောသေါ်ဆောတ္တာ သည်သားကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

(၁ ၅ ၃) အ-သမေက္ခိတ-ကမ္မန္တ,တုရိတာ,ဘိနိပါတိနံ။
သာနိ ကမ္မာနိ တပေန္တိ,ဥဏ္ဍံ.ဝ.ရွောဟာ၄ိ.မုခေ။ ။

(၁ ၅ ၃) ဤစာတ်၌,မဆင်ခြင်ကုန်မူ၍အလွန်ထျင်ဖြန်စွာပြုကုန်သော သူတို့၏အမှုမည်သည်ကား ဤသို့သောဘေဘုရိသည် ဖြစ်တတ်၏ဟု ကဲ့ရဲ့ ၍ရှေးဦးစွာသော၍ဂါထာကိုဘုရားဟောင်းခြေသော် မင်းဆို၏။ ။မုခေ၊ ခံ့ထွင်းခြင်း၊ ခံ့ထွင်းသို့။ အရွောဟာ၄ိ အရွောဟာ၄ရေကိယံ၊ သွတ်သွင်းမျိုအပ်သော။ဥဏ္ဍံ,ပူသောအာဟာရသည်။မုခဒ္ဒါ၊ ခံ့ထွင်းကိုရင်း။ကဏ္ဍဒ္ဒါ၊လည်ကိုရင်း။ကုန္ဆိုဒ္ဒါ၊ဝမ်းကိုရင်း။ဒုဗာတိဏ္ဍ၀၊လောင်၏သို့။ ဇေ၀ံတထာ၊ထို့အတူ။ တုရိတာဘိနိပါတိနံ၊အဆောတလျင်ဖြစ်၍၊ထိုအမှုကို၊ပြုခဲ့ရှေးရှေး၊ အပြေးအမြန်ကျင့်လေ့ရှိသော။အ-သမေက္ခိတ-ကမ္မန္တ,အကြစ်ကိုမရှုမစုံ စမ်းမူ၍ပြုအပ်သောအမှုရှိသောသူကို။ (အန္တကားအနုက်မရှိ)။တနည်း။ အ-သမေက္ခိတ-ကမ္မံ,အကြစ်ကိုမရှုမစုံစမ်းမူ၍ပြုအပ်သော အမှုရှိသော။ တံ၀ဂ္ဂလံ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို။သာနိကမ္မာနိ,မိမိဥစ္စာဖြစ်သော အမှုတို့သည်။ တပေန္တိ,ပူပန်စေတတ်ကုန်၏။ ။(သသာအတ္တနောဇောနိသာနိ,ဟု,ဏ္ဍံ တဒ္ဓိတ်ပြု။တာနိရှိသည်ကားမလို)။ ။

သဗ္ဗညုဗုဒ္ဓစွာဘုရားသည်,ဤသို့ထိုမြေခွေးသည်ခြင်္သေ့သံကိုကြား၍အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်လေပြီဟုမိန့်တော်မူ၍ဘုရားဖြစ်လတ်ပြီး၍။ ။

(၁ ၅ ၄) ဘိဟော စ ဘိဟ-နာဒေန,ဒဒ္ဒရံ အဘိနာဒယိ။
သုတ္ဝာ ဘိဟာသ နိဗ္ဗေါသံ,သိဂ်ါလော ဒဒ္ဒရေ ဝဓိ။
ဘိတော သန္တာသ.မာပါဒိ,ဟာဒယဗ္ဗ.သ အပ္ပလိ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဟောတော်မူသတည်း။ ။

(၁၅၄) ဥပါသကာ၏ဗိယကာ။ သိဟောဝစ၊သားအမျိုးကို အဝိုးရခြင်းခြင်းသည် မင်းသည်ကား။(စ,ကား၀ိသေသတ္တ)။ ။သိဟ-နာဒေနှ၊ဧိုးကြိုးသံနှင့်တူသောခြင်းသည် သံဖြင့်။ဒန္ဒရံ၊ငွေတောင်ကို။အာဘိနာဒယိကေနိန္ဒာ ဒံအကာသိ၊ တခဲနက်သောပုံထင်သံရှိသည်ကိုပြု၏။ဒန္ဒရေ၊ ဖလ်နှင့်ရောသောငွေတောင်ထိပ်၌။ ၀သံ၀သန္တော၊နေသော။ သိဂ်ါလော၊မြေခွေးသည်။သိဟာသ၊ခြင်းသည်။ နိဋ္ဌေ၊ဘိသံ၊ ပြင်းထန်စွာသောအသံကို။ သုတ္တာ၊ကြား၍။ ဘိတော၊သေဘေးဖြင့် ကြောက်သည်ဖြစ်၍။ သန္တာသံ၊နှလုံးတုန်နှဲ့ထိတ်လန့်ခြင်းသို့။အာပါဒိ၊ရောက်၏။ တေနတယေန၊ထိုသို့ကြိုးစွာ ကြောက်ခြင်းကြောင့်။ အသ၊ ထိုမြေခွေး၏။ ဟဒယဗ္ဗ၊ နှလုံးသည် လည်း။အဖလိ၊ကွဲလေ၏။ ။သိဂ်ါလဇာတကံဒုတိယံ။၁၅၂။

၁၅၃-သူကရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဗုဒ္ဓြတ်စွာဘုရားသည်၊စတုပ္ပဒေါအဟံသမ္မ,အစရှိသော ဂါထာ၀ုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသူကရဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊မထေရ်အိုတပါးကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

(ဤဇာတ်၌ဝက်ဝုပ်သည်ဦးခေါင်းကိုချိန်စစ်ထိုးခြင်းဌာခြင်သော်မှ မင်းကိုခေါ်လိုရကား။ ။

(၁၅၅) စတုပ္ပဒေါ အဟံ သမ္မ၊တွံ ဝိ သမ္မ စတုပ္ပဒေါ။
ဧဟိ သမ္မ နိ၀တ္တာသု၊ကိ ဘီ ဘိတော ပလာယသိ။ ။

ဟူသောဂျေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆိုသတည်း။ ။

(၁၅၅) သမ္မ၊အချင်းခြင်သော်,အဟံ၊ငါလည်း။စတုပ္ပဒေါ။အခြေလေးချောင်းရှိသောသားတည်း။သမ္မ၊အချင်းခြင်သော်,တွံ ဝိ၊ သင်သည်လည်း။ စတုပ္ပဒေါ၊ ခြေလေးချောင်ရှိသောသားတည်း။သမ္မ၊အချင်းခြင်သော်,ဧဟိ၊ လာလော့။ တွံ၊သင်သည်။ ဘိတော၊ငါမှကြောက်၍။ပလာယသိကိ ဘီ ခွေ၊ ပြေးသလော။နိ၀တ္တာသု၊ပြန်ခဲ့ဦးလော့။ ။

ယခုတမ္ဘကားမစင်စစ်ရှယ်၍ စက်ဆုပ်ဘွယ်သောသင်၏ကိုယ်ကို နှုတ်သီးဖြင့်လည်း ကိုက်ဆုံ့သောဌာ မတတ်ကောင်း။ ခြေဖြင့်လည်း

ကျောက်ကန်ဆုံသောဌာနမတတ်ကောင်း။ဥပါယ် တတ္တရသောသင့်အား အောင်ခြင်းကိုငါပေးမြဟုဆိုလိုရကား။ ။

(၁၅၆) အသုဘ-ပ္ပ။တိ-လောမော-သိ၊ရဂ္ဂနှော ဝါယိ သူကရ။
သစေ ယုဇ္ဈိတု-ကာမော-သိ၊ဇယံ သမ္မ ဒဒါမိ တေ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုခြေသင့်မင်းဆိုသတည်း။ ။

(၁၅၆) သမ္မသူကရ။ အချင်းဝက်ပုပ်။ တွံ၊သင်သည်။ အသုဘပူတိ လောမော၊ မစင်လူးခြင်းကြောင့် ပုပ်သောအမွေးရှိသည်။ အသိ၊ဖြစ်၏။ ရဂ္ဂနှော၊အလိုမရှိအပ်စက်ဆုပ်ဘွယ်သောအနံ့ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝါယိ၊ဝုပ်နံ့မခံနိုင်ထိုင်၏၊ယုဇ္ဈိတုကာမော၊စစ်ထိုးလိုသည်၊ သစေအသိ၊ အကယ်၍ဖြစ်အုံ။ တေ၊ဥပါယ်တတ္တရပေသောသင့်အား၊ဇယံ၊အောင်ခြင်းကို၊ဒ ဒါမိ၊ငါပေးမည်။ ။သူကရဇာတကံတတိယံ။ ။

၀၅၄-ဥရဂဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရားသည်၊ဇာဏုရဂါနံ ပ ၀ရော ပရိဗ္ဗော,အစဉ်ရှိသော ဂါထာဝုန် ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဥရဂဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ စစ်သူကြီးနှစ်ယောက်တို့၏ရိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဤဇာတ်၌ ဂဠုန်သည်လိုက်လာသည်ရှိသော်ထိုနဂါးကို လျှော်တော သက်နှုးကြားသို့ ဝင်သည်ကိုမြင်၍လျှော်တော သက်နှုးအား ရှိသေလေး မြတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်မယူမူ၍ဘုရားလောင်းကိုခေါ်ပြီးလျှင်အသျှင် ဘုရား၊အကျွန်ုပ်သည်ဆာမွတ်၏။အသျှင်ဘုရားတို့၏သက်နှုးတော်ကိုယူ ကုန်လေ၊ဤနဂါးကိုစားအုံ့၊ဤသို့သောအနက်ကိုပြုနှင့်သောဌာ။ ။

(၁၅၇) ဇာဏ-ရဂါနံ ပ ၀ရော ပရိဗ္ဗော၊
သေလသ ဝဏ္ဏေန ပမောက္ခ-မိဿံ။
ဣဟဗ္ဗ ဝက္ကံ အပစာယမာနော၊
ဗုဒ္ဓကို့တော နောပိတရာမိ ဘောတ္ကုံ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၅၇) ဘောပဇ္ဇဒိတ၊ အိုသျှင် ရဟန်း။ ဥရဂါနုံ၊ ဖြွေတကာတို့ ထက်။ ပ၀ရော၊အထွတ်အဖြတ်ဖြစ်သောနဂါးမင်းသည်။ ပမောက္ခ၊ငါ မှလွတ်ခြင်းကို။ ဒုဏ္ဍိုဒုဏ္ဍနော၊အလိုရှိသည်ဖြစ်၍။သေလသော၊ပတ္တမြား တုန်း၏။ ဝဏ္ဏေန၊အသွင်သဏ္ဌာန်ဖြင့်။ ဒုဗ၊ဤအသျှင်ဘုရား သက်နှိုး တော်သို့။ပဝိဋ္ဌော၊ဝင်၏။အဟာ၊အကျွန်ုပ်မူကား။ (စ,ကားဝိသေသတ္ထ။ နဂါးကဲ့သို့မရှိမသေမဟုတ်၊အကျွန်ုပ်မူကား ရှိသေပါ၏ဟူသောအထူး ကိုပြသည်)။ ။တုမှာကံ၊အသျှင်ဘုရားတို့၏။ဗြဟ္မ၊ဗြတ်သော။ ဝက္ကံ၊ လျှော်တေသက်နှိုးတော်ကို။ အပစာယမာနော၊ ပူဇော်သည်ဖြစ်၍။ ဗုဒ္ဓေ၊သည်ဖြစ်၍။ ဗုဒ္ဓကို့တော၊စားလိုသည်။သမာနောဝိ၊ဖြစ်မူလည်း။(ထည့်)။ ဘောတ္တုံ၊ စားခြင်းငှါ။ နောဝိတရာသိ၊မဝံ့ပါ။ ။(ဝက္ကံကား ဝက္ကလံနှင့်အနက်တူ သည်။စာယု ပူဇာနိသာမနော သု၊ နိသာမနံ ဩလောကနံ သ ဝနဋ္ဌ။စာယတိ အပစာယတိ၊အပစေဗြဟ္မစရိယော၊ ယေ ဗုဒ္ဓမပစာယန္တိ။ အပစာယမာ နောဇ္ဈံ။ ။ဘောတ္တုံ ဒုဏ္ဍတိတိ ဗုဒ္ဓကို့တော၊ဘုဇ၊ဃသဟ ရသုပါ ဒိ ဟိတုမိစ္ဆတ္ထေသု, ဟူသောသုတ်ဖြင့် ဘုဇ၊ဃာတ် နောင်ခပစ္စည်းသက်။ ကောခေစ,ဟူသောသုတ်ဖြင့်ဇကိုကပြု၍ကပ်။ကွစ၊ဒိ၀ဏ္ဏာနုမေကသေ ရာနံ ဒွေဘာ၀ေါ,ဟူသော သုတ်ဖြင့် ဘုဘု,ဟုဒွေးဘော်ပြု၍ ဒ္ဝေးဘု,ကို အဗ္ဘာသမ္ဘည်း၍၊တတိယကွ ရာလည်း။ ဝေတုပစ္စယေဟိ ဝိဘတ္တိယော,ဟူ သောသုတ်ဖြင့်ပရိဘာသာပြုပြီးမှတပစ္စည်းသက်၍ဒု,အကွ ရာလာ)။ ။

ဘုရားလောင်းသည်ရေ၌တည်လျက်ပင်လျှင် ဂဠုန်မင်းအားချီးမွမ်း လို၍။ ။

(၁၅၈) သော ဗြဟ္မ-ဂုတ္တော စိရ.မေ၀ ဇီ၀၊
ဒိဗ္ဗာ စ တေ ပါတုဘ၀န္တု ဘာဂ္ဂ၀။
ယော ဗြဟ္မ-ဝက္ကံ အပစာယမာနော၊
ဗုဒ္ဓကို့တော နောဝိတရာသိ ဘောတ္တုံ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆိုသတည်း။ ။

(၁၅၈) သုပဏ္ဏရာဇ၊ ဂဠုန်မင်း။ ယောတံ့၊ အကြင်သင်သည်။ဗြဟ္ဗ ဝက္ကံ၊ဖြတ်သောလျှော်တေ သက်နှိုးတော်ကို။ အပစာယမာနော၊ ပူဇော် သည်ဖြစ်၍။ ဗုဒ္ဓကို့တော၊ စားလို သည်။ သမာနောဝိ၊ ဖြစ်မူလည်း။ (ထည့်)။ဘောတ္တုံ၊ စားခြင်းငှါ။နောဝိတရာသိ၊မဝံ့ပေ။ဘါ၊မကျူးမလွန် ပေ။သောတံ့။ထို သင်သည်။ ဗြဟ္ဗ-ဂုတ္တော၊ဖြတ်သောသက်နှိုးတော်ကို

စောင့်ရှောက်သည်။ ဟုတ္တာ၊ဖြစ်၍။ စိရမေဝ၊အခါလေးဖြင့်လျှင်။ ဇိဝ၊အ သက်ရှင်စေသော။ တေ၊သင်အား။ ဒိဋ္ဌာ၊နတ်ဖြစ်ကုန်သော။ ဘက္ခာစ၊ နတ်သုခါအာဟာရတို့သည်လည်း။ ပါတုဘဝန္တု၊ထင်ရှားဖြစ်စေကုန်သ တည်း။ ပါဏာတိပါတံ၊ပါဏာတိပါတ်ကို။ ကတ္တာ၊ပြု၍။ နာဂ-ဝံသ-ခါဒ ကောနုဂါးအသားကိုစားသည်။ မာအဟောသိ၊မဖြစ်ပါစေသတည်း။ ဥရဂဇာတကံစတုတ္ထံ။ ။

၁၅၅-ဘဏ္ဍဇာတ်။

• နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ် စွာဘုရားသည်။ ဇိဝဝဿသတံ၊ ဘဏ္ဍ, အစရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်း ဆာဆင်အပ်သော ဤဘဏ္ဍဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၏အနီးဌိ ပဿေသနဒီကောသလ မင်းကြီးသည် ဆောင်အပ်သောရာဇဓိကာရုံ၌ သိ တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ကိုယ်တော်၏ချေတော်မူခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ထုရားလောင်းသည် ထိုဘီလူးဆင်းသည်ကိုဖြင်၍ ဤဘီလူးသည် ငါ၏အဘကိုချေစေအပ်သည်ဖြစ်လတ္တံ့။ ဤဘီလူးသည်ချေသည်ရှိသော် အသက်ရှည်စေသောဟူ၍ မဆိုသောသူကို စားသောဘီလူးသည်ဖြစ် လတ္တံ့ဟုနှုတ်ကိုပြု၍အဘကိုရည်မှတ်၍။ ။

(၁၅၆) ဇိဝ ဝဿ-သတံ ဘဏ္ဍ၊အပရာနိ စ ဝိသတိ။
မာ ဝံ ဝိသာစာ ခါဒန္တု၊ဇိဝ တွံ သရဒေါ-သတံ။ ။

ဟူသောရှေးဦးဖွဲ့သောဂါထာကိုဆိုတော်။ ။

(၁၅၆) ဘဏ္ဍ၊ဘခင်ဘဏ္ဍ။ တွံ၊ဘခင်သည်။ ဝဿ-သတံ၊ အနှစ်တရာ ပတ်လုံးရှင်း။ အပရာနိ၊ထိုမှတပါးကုန်သော။ ဝိသတိစ၊အနှစ်နှစ်ဆယ်တို့ ပတ်လုံးရင်း။ ဇိဝ၊အသက်ရှည်စေသော။ ဝံ၊ငါ့ကို။ ဝိသာစာ၊လူသားစား ကြီးဘီလူးတို့သည်။ မာခါဒန္တု၊မစားစေကုန်သတည်း။ တွံ၊ဘခင်မှကား။ ဝိသ-ဗ္ဗရံ၊နှစ်ဆယ်အလွန်ရှိသော။ သရဒေါ-သတံ၊အနှစ်တရာပတ်လုံး။ ဇိဝ၊အသက်ရှည်စေသော။ ။(ဝိသိတံ ဝံ ဘံ အသန္တိ ဘဏ္ဍ ဘိ တိ ဝိသိတ အ သာ, ဆိုအပ်လျက်ဝိသောဒရာဒိ ဂိုဏ်းဖြစ်ရကား ဝိသိတ၌ ဗျှဉ်တကိုချေ ၍အသ၌သကိုစ၊အ ကိုအာဒီ၊ယပြု၍ဝိသာစပြီးသတည်း။ ဝိသိတကား ဝံ

သ၏ပရိယာယ်တည်း။ထို့ကြောင့်ဝိသိတ်ကိုမံသံဘွင့်ရသည်။ ဝိသောဒရာဒိ,ဒ္ဒလည်း၊ဝိသိတဘာကို ဥဒရံယသောတိ ဝိသိတဘာကျွောဒရော,ဆိုအပ်လျက်၊ မလိုအပ်သည်ကိုချေ၍၊ လိုအပ်သည်ကိုသာ ယူရကား ဝိသောဒရပြီးသည်။ဘဝေသု ဝန္ဓဂမနော,ဆိုအပ်လျက်ဘဝ ၀၊,ပြီး၏သို့တည်း။ဝိသောဒရာဒိပကျွေပေနှ,ဟူသောအဋ္ဌကထာ၌လည်း၍သို့သောအဓိပ္ပါယ်ကိုယူမှသဘောကျသည်မှတ်။ ။ယသ၊အကြင်ဘိလူးအား။ဝိသိတဘာကို၊အသားလျှင်အစာရှိသော။ဥဒရံ၊ဝမ်းသည်။အတ္ထိ၊ရှိ၏။ပေး)။

ထိုပုဏ္ဏားသည်ထိုဘိလူးလာလတ်သည်ကိုမြင်၍ဘိလူးသည်အတုံ့အသက်ရှည်စေသောဟူ၍ မဆိုကုန်သောသူတို့ကို စားတတ်သောဘိလူးသည်ဖြစ်လတ္တံ့။ တုံ့၍အသက်ရှည်စေဟုဆိုခြင်းကိုပြုအံ့ ဟုကြံ၏။ ကြံပြီး၍ထိုပုဏ္ဏားသည်သားကိုအာဂုံပြု၍။ ။

(၁၆၀) တံ ဝိ ဝဿ-သတံ ဇီဝ၊အပရာနိ စ ဝိသတိ။
ဝိသံ ဝိသောစ ခါဒန္တ၊ဇီဝ တံ သရဒေါ-သတံ။ ။

(၁၆၀) ပုတ္တ၊ချစ်သား။တံ၊ဝိ၊ချစ်သားသည်လည်း။ဝဿ-သတံ၊အနှစ်တရာပတ်လုံးရင်း။အပရာနိ၊ ထိုမှတပါးကုန်သော။ဝိသတိစ၊အနှစ်နှစ်ဆယ်တို့ပတ်လုံးရင်း။ဇီဝ၊အသက်ရှည်စေသော။ဝိသောစ၊လူသား စားကြွေးဘီးလူတို့သည်။ ဝိသံ၊လတ်တလောသေစေတတ်သော အဆိပ်ကို။ ခါဒန္တ၊စားရစေကုန်သတည်း။ တံ၊ချစ်သားမူကား။ဝိသု-တ္တရံ၊နှစ်ဆယ်အလွန်ရှိသော။ သရဒေါ-သတံ၊အနှစ်တရာပတ်လုံး။ ဇီဝ၊အသက်ရှည်စေသော။ ။(ဤဇာတ်၌ဇီဝတံ့သရဒေါသတန္တိ,တံ့ပနဝိသုတ္တရံဝဿသတံဇီဝါဟိ၊ သရဒေါသတဗ္ဗိ ဂဏ္ဍိယမာနံဝဿသတမေဝဟောတိ၊တံ ဝုရိမေဟိဝိသာယသန္ဓိ ဝိသုတ္တရံဒ္ဓုဇအာဒိပ္ပေတောတေ။ ။ဟူသောအဋ္ဌကထာအလို၊သရဒသန္ဓိသည်သရဒဥတုကိုဟောသတည်း။သရဒဥတုတရာအရေ အတွက် ရှိကလည်း အနှစ်တရာပင် ဖြစ်၍ အနှစ်တရာဟူသောအနုက်ကိုဆိုသတည်း။ ။ဝဿသံဝစ္ဆရောနိတ္ထိ၊သရဒေါဟာယနောသမာ၊ ဤအာဘိဓာန်အလို။ဝဿ၊သံဝစ္ဆရ၊သရဒ၊ဟာယနှ,တို့သည်နှစ်ဟောပရိယာယ်ချည်းဖြစ်သည်ဟု မှတ်ရာသည်)။ ။ဘဝ္ဂဇာတကံ ပဋ္ဌမံ။ ။

၁၅၆-အလိုနစိတ္တာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဘည္ဇုဖြတ်ရှာဘုရားသည်၊ အလိုနစိတ္တံနိဿာယ, အစဉ်ရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအလိုနစိတ္တာတ်ကို၊ဧတဝန်ကျောင်းကြီးနေ့ဆိုတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊ လုံ့လကို လျှော့သော ရဟန်း တပါးကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။

(၁၆၁) အလိုနစိတ္တံ နိဿာယ၊ပဟာ၌ မဟာတိ စမ္ဘု။
ကော်သလံ သေနာ၊သန္ထုဠ်ဖြိုဝ၌ဟိ အဂါဟယိ။ ။

(၁၆၂) ဧဝံ နိဿယ-သမ္ပန္နော၊ဘိက္ခု အာရဒ္ဓ-ဝိရိယော။
ဘာဝယံ ကုသလံ ဓမ္မံ၊ယောဂ-ကွေမသာ ပတ္ထိယာ။
ပါဝုဏော အနုဝုဇ္ဇေန၊သဗ္ဗ-သံယောဇန-ကွယံ။ ။

(၁၆၁-၁၆၂) ဘိက္ခု၊ရဟန်း။မဟာတိ၊များစွာသော။စမ္ဘု၊ဗုဒ္ဓရောဏာသိ စစ်သည်အပေါင်းသည်။အလိုနစိတ္တံ၊ အလိုနစိတ္တာမင်းသားကို။ နိဿာယ၊အမှီရ၍၊နော၊ပါတ္ထိ၏။ ပဝေဏီရဇ်၊အနွယ်စဉ်ဆက်ဖြစ်သောတိုင်းပြည်ကို။လဒ္ဓန္တိ၊ရပေတော့မည်ဟု။ပဟာ၌၊ ရှင်ရှင်လန်းလန်း ဝမ်းပန်းတသာဖြစ်လတ်၍။ သေနာ၊ဗိဗိဥ္စာဖြစ်သော။ ရဇ္ဇေန၊တိုင်းပြည်ဖြင့်။အာသန္ထုဠ်၊မရောင့်ရဲမူ၍။ပရရဇ္ဇလောဘေန၊ သူတပါးတိုင်းပြည်ကိုရမှက်ကပ်သဖြင့်။ အာဂတံ၊ ချီလာသော။ကောသလံ၊ ကောသလမင်းကို။ဇိ ဝ၌ဟိတ်၊မသတ်မူ၍အရှင်ဘမ်းသည်ကို။အဂါဟယိ၊ဟုတာ၊ ဆင်မင်းကို ဘမ်းစေ၏သို့။ဧဝံတတာ၊ထို့အတူ။ယောဂကွေမသာ၊ယောဂလေးပါးဖြင့်ဘေးမရှိရာနိဗ္ဗာန်သို့။ပတ္ထိယာ၊ ရောက်ခြင်းငှါ။ကုသလံ၊အပြစ်မရှိကောင်း ကျိုးချမ်းသာကို ပေးခြင်း လက္ခဏာရှိသော။ ဓမ္မံ၊ သုံးဆဲ့ခုနစ်ပါးသောဗောဓိပက္ခိယတရားကို။ဘာဝယံ၊ဘာဝယန္တော၊ ပွါးစေသော။ နိဿယ-သမ္ပန္နော၊ကလျာဏမိတ္တတည်းဟူသောအမှီကောင်းနှင့် ပြည့်စုံသော။အာရဒ္ဓ-ဝိရိယော၊မနုစ်မဆုတ်အားထုတ်အပ်သော သမ္မပ္ပဓာန်လုံ့လ လေးအင် ပြည့်စုံလင်သော။ ဘိက္ခု၊ ပြုစင်သော သိလရှိသော ဝုဋ္ဌိ(ဏ)သည်။ အနုဝုဇ္ဇေန၊ဝိပဿနာဉာဏ်မှစ၍အောက်မဂ်အောက်ဖိုလ်ဉာဏ်အစဉ်အားဖြင့်။ သဗ္ဗ-သံယောဇန-ကွယံ၊ အလုံးစုံသော သံယောဇဉ်တို့၏ ကုန်ရာကုန်ကြောင်း အရဟတ္တမဂ်၏အဆုံးဖြစ်သော အရ

ဟတ္ထာဖိုလ်ထိုး။ပါဝုတော၊ရောက်ရာ၏။ ။(စမ္ဘအာဒနေ၊စားခြင်းဝါးခြင်း။ စမတိ။စမ္ဘ။ စမ္ဘတိသေနာ။ သိက္ခ။တိပရိသုဒ္ဓါ ဒိဝစနမေတံ။ အဌကထာ။ အနုပ္ပန္နာနံ အကုသလာနံ ဓမ္မာနံ အနုပ္ပါဒါယ ဝါယာမော,စသည်ကို သမ္ဘ ပ္ပဓာန်အင်္ဂါ ကေးပါးယူ)။ ။အလိုနစိတ္တာဘာတကံဆဋ္ဌံ။ ။

၁၅၂-ဂုဏာဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဗုဒ္ဓဖြတ်စွာတုရားသည်၊ ယေနကာမံ ပဏာမေတိ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ၅၂ဂုဏာဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန် ကျောင်းကြီးနှင့် သိတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ အသျှင် အာနန္ဒာမထေရ်၏ ဟုဆိုးတထောင်ရ ခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဤဇာတ်၌၊အကြင်သူသည် ပိမိ၏အတ်ဆုံးအကြင်သူ၏နေခြင်းကိုမနှစ်သက်။ ထိုသူသည် ထိုမနှစ်သက်သောသူကို သွားလေလော့ဟူ၍မနှင်ထုတ်ကောင်းသလော။ ညှဉ်းဆဲခြင်းမည်သည်ကား အဘယ်အကျိုးရှိပါအုံ့နည်းဟုဆိုလို၏။ ။

(၁၆၃) ယေန ကာမံ ပဏာမေတိ၊ဓမ္မော ဗလဝတံ ဘိဂိ။
ဥန္ဒုဒ္ဓိ ဝိ ဇာနာဟိ၊ဇာတံ သရဏာတော ဘယံ။ ။

ဟူသောဂေါဠီးစွာသောဂါထာကိုမြွေခွေးဆိုသတည်း။ ။

(၁၆၃) ဥန္ဒုဒ္ဓိ၊အထက်သို့ကော့ညွှတ်သောအစွယ်ပြွန်းပြွန်းရှိသော။ ပိဂိ၊သားများသနင်းခြင်းသို့မင်း။ဟူသည်ရော၊အစိုးရသောသူသည်။အတ္တနော၊ပိမိကို။ သေဝကံ၊ဖိုဝဲခစားသူကို။ ယေန၊ အကြောင်းအရပ် အဘို့ဖြင့်။ကာမံ၊သွားစေခြင်းငှာအလိုရှိ၏။ တေနဒိသာဘာဝေန၊ထိုအရပ်အဘို့ဖြင့်။ ပဏာမေတိ၊နှင်ထုတ်လိုက်၏။ ဧသော၊ဤသို့အလိုရှိရာနှင်လိုက်ခြင်းသည်။ဗလဝတံ၊အစိုးရလတ်၊အာဏာရှိမြတ်သောသူတို့၏။ ဓမ္မော၊ထုံးစံသဘောတည်း။ ဟုတိ၊ဤသို့။ထို့ခြင်းမင်းသည်။ ဝိဇာနာဟိ၊သိတော်မူလော့။အမှောက်၊ငါတို့အား။သရဏာတော၊ကိုးကွယ်ရာမှ။ ဘယံ၊ဘေးသည်။ယသ္မာ၊အကြောင်းကြောင့်။ဇာတံ၊ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ တဿာ၊ထိုသို့ကိုးကွယ်ရာမှဘေးထားသောကြောင့်။မယံ၊ငါတို့သည်။အတ္တနော၊ပိမိ၏။ ဝသနဋ္ဌာနမေဝ၊နေမြဲအရပ်သို့သာ ဣဝ။ ဂပိသဘာမ၊သွားကြကုန်တော့အုံ့။

(ဝိဂိတိသိဟံအာလပတိ၊သောဟိဝိဝရာဇတာယ ဝိဂါအသေသအတ္ထိတိ ဝိဂိ။ဥန္ဒု-ဒန္တိတိသိဟာမေဝ အာလပတိ၊သောဟိဥန္ဒုတာနံ ဒန္တာနံအတ္ထိတာ ယဥ္ဇုတာဒန္တာအသေသအတ္ထိတိဥန္ဒု-ဒန္တိ။ ။ဟူသောအဋ္ဌကထာကိုရှု၍အ နုက်ကိုသိရာသည်)။ ။တနည်း။သာမိ၊အသျှင်ခြင်္သေ့မင်း။ တဝ၊အသျှင် ခြင်္သေ့မင်း၏။ ဥန္ဒု-ဒန္တိ၊ အထက်သို့ကောဉ့ညွှတ်သော အစွယ်ပြွန်းပြွန်းရှိ သော။ ဝိဂိ၊ ခြင်္သေ့မင်းသည်။ မမ၊ငါ၏။ ဝုတ္တဲ့ဒါရံ၊ သား မယားကို။ တဇ္ဇေတိ၊ပြိမ်းခြောက်လျက်။ ယေန၊ အကြောင်းအကြောင်းသို့သော အခြင်းအရာ ဖြင့်။ကာမံဇာ ဇ္ဇတိ၊အလိုရှိ၏။တေန၊ထိုထိုအခြင်းအရာဖြင့်။ပဏာမေတိ၊ နှင်ထုတ်၏။ဝိပေါဒ္ဒေတိဝိ၊ညှဉ်းဆဲညှဉ်းဆဲ၏။ ဇေ၊ဤသို့။တွံ၊အသျှင် ခြင်္သေ့မင်းသည်။ဝိဇာနာဟိ။သိတော်မူလော့။ တတ္ထ၊ ထိုနွားသောသူကို ညှဉ်းဆဲကလူပြုရာ၌။ အမှေဟိ၊ငါတို့သည်။ကိ'၊အဘယ်ကို။ ကာတုံ၊ပြု ခြင်းငှာ။သက္ကာ၊တတ်ကောင်းတော့ဏှဲနည်း။ သေသော၊ဤသို့နွားထက် ကလူပြုခြင်းသည်။ ဗလဝတံ၊အစိုးရုလတ်၊ အားရှိ ဖြတ်သော သူတို့၏။ ဝမ္မော၊ ထုံးစံသတ်ရာတည်း။ ဇာဒါနိ၊ယခုအခါ၌။ မယံ၊ငါတို့သည်။ ဂ ဝိသသာမ'သွားကြကုန်တော့ဏှဲ။ ကသ္မာ၊အဘဲ့ကြောင့်နည်း ဟူမူကား။ အမှာကံ၊ငါတို့၏။ သရဏာတော၊ကိုးကွယ်ရာမှ။ ဘယံ၊ဘေးသည်၊ဇာ တံ၊ဖြစ်လတ်ပြီ။ဣသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ဂမနမေဝ၊ သွားခြင်းသည်သာတည်း။ သာရု၊ကောင်းတော့သည်။ ။(ဤနည်းနှင့် ခြင်္သေ့မကတ္တားပေါ်ဖြစ်၍ ဝိဂိဥန္ဒုဒန္တိ,ဟု၊ဤ,နှင့်လိုသည်)။ ။

ဤသို့ဆိုသား၊ မြေခွေး စကားကို ကြားလတ်က ခြင်္သေ့မင်းသည်။ သည်းတွင်းကြောင့်နှာသနားစွာရကားမယားကိုနှားသွင်းလို၍။ ။

(၁၆၄) အဝိ စေဝိ ဒုဗ္ဘလော ဝိတ္ထော၊ဝိတ္ထ-ဝမ္ဘေသု တိဋ္ဌတိ။
သော ဉာတကော စ ဗန္ဓု စ၊သော ဝိတ္ထော သော စ မေ သခါ။
ဒါဠ္ဌိနိ မာ-တိမညဿ၊သိဂ်ါလော မမ ပါဏ-ဒေါ။ ။

(၁၆၄) ဒါဠ္ဌိနိ၊ခြင်္သေ့မ။ စေ၊အကယ်၍။ ဒုဗ္ဘလောဝိ၊အားနည်းငြား သော်လည်း။ဝိတ္ထော၊အဆွေခင်ပွန်းသည်။ ဝိတ္ထ-ဝမ္ဘေသု၊အဆွေခင်ပွန်း တို့၏တရားတို့၌။အဝိ တိဋ္ဌတိ၊အကယ်၍ တည်ခြင်းငှာ တတ်နိုင်ပေ၏။ သော၊ထိုအဆွေခင်ပွန်းတရား၌တည်ပေသသူသည်။ ဉာတကော စ၊အ

မျိုးလည်းဖြစ်၏။သော၊ထိုမြေခွေးသည်။မေ၊ငါ၏။ ဗိုဏ္ဍောစ၊အဆွေခင်ပွန်းလည်းဖြစ်ပေ၏။သော၊ထိုမြေခွေးသည်။မေ၊ငါ၏။ သခါစ၊စားဘော်သော်ဘက်လည်းဖြစ်ပေ၏။ယဿ၊အကြောင်းကြောင့်။သိဂ်ါလော၊မြေခွေးသည်။မမ၊ငါ့အား။ ပါဏာ-ဒေါ၊အသက်ကိုပေးပေတတ်၏။ တဿ၊ထို့ကြောင့်။သဟာယံ၀ါ၊အပေါင်းအဘော်ဖြစ်သော မြေခွေးကိုရင်း။ သဟာယိ၀ါ၊အပေါင်းအဘော်ဖြစ်သောမြေခွေးမကိုရင်း။ တုမ္ဟေ၊သင်တို့သားသွေးတရုတို့သည်။မာ-တိမညျဘော့၊မထေမဲ့မြင်မပြုကြကုန်လင့်။(ပဌ ဗိဘော်ဝိဘတ်ဖြစ်၍ သဗ္ဗဝေါတ်ဖြစ်ရကား ဣ,မလာသင့်။ အဌကထာ၌။ ဘဒ္ဒေဒါဠ္ဌသမ္ဘဒ္ဓေသိတိမာမယ္ဟံ သဟာယိ၀ါသဟာယံ၀ါ အတိမညျ, ဟူသည်ကား။အမိအကြီးပဌာနဖြစ်၍ ခေါင်းခေါက်၍ဆိုသည်သာ။ပါ ဋိန္ဓိမာတိမညျဘော့၊,ဟု၊ဗဟုဝုစ်ဖြင့်ဟောရကား သားအမိတရုလုံးကိုပင်ဆုံးမသည်မှတ်ရမည်။ ။အ၀ိစေ၀ိန္ဒိတရုသော်အ၀ိသည် အနုဂ္ဂဟာတ္ထ ချီးမြှောင့်ခြင်းအနက်ရှိ၏။တရုသော်အ၀ိသည် သမ္ဘာ၀နတ္ထချီးမွမ်းခြင်းအနက်ရှိ၏)။ ။ဂုဏစာတကံသတ္ထာမ်။ ။

၁၅၈-သုဟန္ဒာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာသူရားသည်၊ နယိဒံ၀ိသမတိလေန,အစရှိသော ဂါထာ၀ုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌သုဟန္ဒာတ်ကို၊ ဧ၀တ၀ဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကြမ်းကြုတ်ကုန်သောနှစ်ယောက်ကုန်သော ရဟန်းတို့ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။ထိုအခါ၊ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ အဆွေအမတ်ကြီး၊၌ဖြင်းစဉ်းလဲနှစ်စီးတို့သည်တပါးကုန်သောမြင်းတို့၏အပေါ်၌သာ ကြမ်းကြုတ်ချုန်ရင်းကုန်၏။နိုင်ထက်ကလူမှုတတ်ကုန်၏။ တပါးကုန်သောမြင်းတို့ကို ကိုက်ကုန်၏။ နာသည်၏အဖြစ်ထို့ ရေ၁ံစေတတ်ကုန်၏။ ယခုအခါ၌အချင်းချင်းသည်တမူကား၊ ကိုယ်ကိုလျက်ကြကုန်လျက်၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကုန်၍ရပ်ကြကုန်၏။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းသည်အဘယ်မည်သောအကြောင်းကြောင့်တုံနည်းဟု၊ ဘုရားလောင်းကိုမေး၏။ဘုရားလောင်းသည်၊မြတ်သောမင်းကြီး၊၌ဖြင်းနှစ်စီးတို့သည် မည်ကဲ့သောအလေ့ရှိကုန်သည်လည်းမဖြစ်ကုန်။ မည်ကဲ့သောသဘောရှိ

သည်လည်းမဖြစ်ကုန်။ ထိုမြင်းနှစ်စီးတို့သည်တူမျှသော အလေ့ရှိသည်လည်းဖြစ်ကုန်၏။တူမျှသောသဘောရှိသည်လည်းဖြစ်ကုန်၏ဟု ဆိုလို။ ။

(၁၆၅) နေ ယိ.ဒံ ဝိသမ-သိလေန၊သောဏေန သုဟနူ သဟ။
သုဟနူပိ တာဒိသောယေव၊ယော သောဏသသ-ဂေါစရော။ ။

ဟူသောရှေးဦးဗွာသောဂါထာကိုဆိုလို။ ။

(၁၆၅) မဟာရာဇ၊ ဖြတ်သောမင်းကြီး။ သုဟနူ'သုဟနုမည်သော မြင်းကြွမ်းကြီးသည်။သောဏေန ၊သောဏမည်သောမြင်းကြွမ်းကြီးနှင့်။ သဟ၊တကွ။ယိဒံယံဆိုသည်ပေမံ၊အကြင်ထိုသဘောရှိသော ဤချစ်ခြင်းကို။ ကံရောတိ၊ပြု၏။ တံဆိုသည်ပေမံ၊ထိုထိုသဘောရှိသော ဤချစ်ခြင်းကို။အတ္ထိ နော၊မိမိ၏။ဝိသမ-သိလေန၊ မတူမျှသောသဘောအလေ့အကျင့်။ နကရောတိ၊မပြု။မဟာရာဇ၊ဖြတ်သော်မင်းကြီး။သောဏော၊သောဏသည်။ ယာဒိသော၊အကြင်ထိုသဘောရှိသည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။(ထည့်)။ သုဟနူပိ၊သုဟနုသည်လည်း။ တာဒိသောယေဝ၊ ထိုသောဏသဘောနှင့်တူသောသဘောရှိသည်သာလျှင်တည်း။ သောဏသ၊သောဏ၏။ယော သဂေါစရော၊အကြင်မြင်းတို့ကိုကိုက်လျက် ကျက်စားခြင်းဟူသောမိမိ အကျင့်သည်။အတ္ထိ၊ရှိ၏။ သုဟနူပိ၊ သုဟနုသည်လည်း။ ထံဂေါစရော ယေဝ၊ ထိုသောဏ၏ မြင်းတို့ကိုကိုက်လျက်ကျက်စားခြင်းဟူသောအ ကျင့်နှင့်တူသောအကျင့်ရှိသည်သာလျှင်တည်း။(ထည့်)။ ။

ထိုအာစာရဂေါစရတို့ကိုကားတပေါင်းတည်းပြု၍ပြခြင်းငှါ။ ။

(၁၆၆) ပဂ္ဂဒ္ဒိနာ ပဝဇ္ဇေန၊နိစ္စံ သန္ဓာန-ခါဒိနာ။
သမေတိ ပါပံ ပါပေန၊သမေတိ အာသတာ အာသံ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုထုရေားလေခင်းရွတ်ပြန်သတည်း။ ။

(၁၆၆) မဟာရာဇ၊ ဖြတ်သောမင်းကြီး။ ဧကေသု၊ ထိုမြင်းနှစ်စီးတို့ တွင်။ပဂ္ဂဒ္ဒိနာ၊မြင်းတပါး၏အပေါ်သို့ ပြေးသွားတက်လွှားခြင်းအလေ့ရှိ သော။ပဝဇ္ဇေန၊ကာယကံ၏ရှုံ့ရင်းကြွမ်းကြွတ်ခြင်းအစရှိသောဒုဿီလ အကျင့်ရှိသော။နိစ္စံ၊အမြဲမပြတ်။သန္ဓာနခါဒိနာ၊မိမိကိုချည်သောကြိုးကို ကိုက်ဖြတ်တတ်သော အလေ့ရှိသော။ပါပေန၊ယုတ်မာစွာသော။ အညတရေန၊တစီးသောမြင်းနှင့်။သန္ဓိ'တကွ။အညတရသ၊တစီးသောမြင်

ဏ်။ပါပ်ယုတ်မာသော အကျင့်အာစာရ ဒုသီလသတ္တဝါသည်။ သမေ
တိ၊တူကြ၏။အသတ္တာအနာစာရဂေါစရသမ္ပန္နေနှ၊ယုတ်မာသောအကျင့်
ယုတ်မာသော ကျက်စားခြင်းဟူသော မသူတော် သတ္တဝါနှင့် ဖြည့်ရုံ
သော။ အညတရေနှ၊တယောသော်သည်နှင့်။ သဟာ၊တကွ။ဗုဒ္ဓတရသား၊တ
ယောသော်သူ၏။ အသံအသာရုကမ္ပံ၊မသူတော်အမှုသည်။သမေတိ၊တူ
ကြ၏။ ဂုဏဒီနိ၊မစင်စသည်တို့သည်။ ဂုဏဒီဟိ၊မစင်စသည်တို့နှင့်။
သဟာ၊တကွ။သံသန္ဒနိ ဗုဝ၊ဖြိုးနှောကုန်၏သို့။သံသန္ဒတိ၊ဖြိုးနှောကြ၏။ ။
သဟနုဇာတက်အဋ္ဌမံ။ ။

၁၅-မောရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကတိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ ဥဒေတယံစက္ခုမာဂေါရာဇာ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်
ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌မောရဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်ခဲ့
သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သာသနာတော်ခ်ဉ်ငြိုးငွေ့သောတယောသော
ရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုဖြေဥဒေါင်းသည် ညဉ့်ဆိုးထင်းလတ်သောအခါ ရွှေတောင်ထိပ်ခ်ဉ်
နေလျက်၊တက်လတ်သောနေမင်းကိုကြည့်၍မိမိ၏ကျက်စားရာမြေခ်ဉ်အ
စောင့်အရှောက်အရံအတားအကျိုးဌာပြုတတ်သောမန္တရားကိုဖွဲ့လိုရကား။ ။

(၁၆၇) ဥဒေတ-ယံ စက္ခုမာ ဂေ-ရာဇာ၊
ဟရိ-သ-ဝဏ္ဏော ပထဝိ-ပ္ပဘာသော။
တံ တံ နမဿာမိ ဟရိ-သ-ဝဏ္ဏံ ပထဝိ-ပ္ပဘာသံ၊
တယာ-ဇ ဂုတ္တာဝိဟရေမ ဒိဝသံ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုရွတ်၏။ ။

(၁၆၇) စက္ခုမာ၊အလုံးရုံသောစကြဝဠာခ်ဉ်နေကုန်သောသူတို့၏မျက်
စိရှိထသော။ (သန္ဓိနက်)။ ဝါ၊အလုံးရုံသောစကြဝဠာခ်ဉ်နေကုန်သောသူ
တို့အားမျက်စိအမြင်ကို ပေးတတ်ထသော။ ဂေ-ရာဇာ၊မြတ်သောမင်း
ဖြစ်ထသော။ဝါ၊အပြိုင်မရှိတဦးတည်းသောမင်းဖြစ်ထသော။ဟရိ-သ-
ဝဏ္ဏော၊ရွှေအသင်းနှင့်တူသော အသင်းရှိထသော။ပထဝိ-ပ္ပဘာသော၊
မြေကြီးကို ထွန်းထင်းစေတတ်ထသော။ အယံ ဘာဝေါ၊ ဤနေမင်း

သည်။ ယသ္ဌာ၊ အကြောင်ကြောင့်။ ဥဒေတိ၊အာ၌ ကောကဓာတ်မှ တက်လတ်၏။ တံတသ္ဌာ၊ထို့ကြောင့်။ ဟရိ-သမ-ဝဏ္ဏံ၊ရွှေအသင်းနှင့်တူသော အသင်းရှိထသော။ ပထဝိ-ပ္ပဘာသံ၊ မြေကြီးကို ထွန်းလင်းစေတတ်ထသော။ တံ၊အသျှင်နေမင်းကို။ အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ နမဿာမိ၊ရှိခိုးပါ၏။ အဇ္ဇ၊ယနေ့။ တယာ၊သျှင်နေမင်းသည်။ ဂုတ္တာ၊ စောင့်ရှောက်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ မယံ၊အကျွန်ုပ်တို့သည်။ ဒုမ်ဏ္ဍိ-ဒီသံ၊ဤသို့သဘောရှိသော။ ဒိဝသံ၊နေ့အတို့ပတ်လုံး။ သုခံ၊မထိတောဘေးတျမ်း ချမ်းချမ်းသာသာ။ ဝိဟာရေ ရ၊ လေးပါးသောဈာန်ရှိယာပထ ဝိဟာရဖြင့်နေပါလိုကုန်၏။ ။

ဤသို့ဘုရားလောင်းသည်ဤဂါထာဖြင့်နေမင်းကိုရှိခိုးပြီး၍။ ။

'(၁၆၈) ယော ဗြာဟ္မဏာ ဝေဒဂူ သဗ္ဗ-ဓမ္မေ၊
တေ မေ နမော တေ စ မံ ပါလယန္တု။
နမ-ဿု ဗုဒ္ဓါနံ နမ-ဿု ဗောဓိယာ၊
နမော ဝိမုတ္တာနံ နမော ဝိမုတ္တိယာ။ ။

ဟူသော ဤဒုတိယဂါထာဖြင့် လွန်တော်မူ၏ကုန်ပြီးသော ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူကုန်ပြီးသော ဘုရားသျှင်တို့ကိုရင်း၊ ဘုရားသျှင်တို့၏ ဂုဏ်တော်ကျေးဇူးတော်တို့ကိုရင်းရှိခိုးပြန်၏။ ။(ဒုမ် သောပရိတ္တံ ကတ္တာ၊ မောရော စရတိ ဇေသနာ, ဟူသော ဤနှစ်ပါဒကိုကား၊ ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူပြီးမှဆက်၍ဟောတော်မူ၏။ ။

(၁၆၈) ဗြာဟ္မဏာ၊မကောင်းမှုကို အပယ်ပြုတော်မူကုန်ပြီးထသော။ သဗ္ဗ-ဓမ္မေ၊ကုန်အောင်ရုံကုန်သော သင်္ခါရအာသင်္ခါရတရားတို့ကို။ ဝါ၊ ကုန်အောင်ရုံကုန်သော ခန္ဓာအာယတနဓာတ်တရားတို့ကို။ ဝေဒဂူ၊မိမိ ဉစ္စာဖြစ်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ, သာမညုတဉာဏအားဖြင့် ကိုယ်တော်ဉာဏ်အားထင်ရှားသည်တို့ကိုပြု၍ သုံးပါးသောမါဂ်တို့၏ဦးထိပ်ကိုနှိပ်နင်းပြီး၍ သောင်းလောကဓာတ်ကိုပဲ့တင် ထပ်စေလျက်ဗောဓိအပြင်ဌာနဟူသော မဂ်ဉာဏ်သဗ္ဗညုတညာဏ်သို့ရောက်ကုန်ပြီးထသော။ ဝါ၊ သံသရာကို လွန်ကုန်ပြီးထသော။ ယေယာဒိသာ၊ အကြောင်သို့သဘောရှိတော် မူကုန်သော။ ဘဂဝန္တော၊ သဗ္ဗညုဘုရား သျှင်တော် တို့သည်။ သန္တိ၊ရှိကုန်၏။ တေတာဒိသာ၊ထိုသို့သဘောရှိတော်မူကုန်သော။ ဘဂဝန္တော၊သဗ္ဗညုဘုရားသျှင်တော်တို့သည်။ မေ၊အကျွန်ုပ်၏။ ဒုမ်ဏ္ဍိ-ဒီသံ၊ဤသို့သဘောရှိသော။ နမော နမက္ကာရံ၊ရှိခိုးခြင်းကို။ သဗ္ဗဒိ ဆန္ဒ၊ စု၊ခံလည်း

ခံတော် မူစေကုန်သတည်း။ ဇော်ဤသို့။ မယာ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ နမသသိ တာ၊ ဂိုရိုးအပ်ကုန်သော။ တေဘာဒိသာ၊ထိုသို့ သဘောဂိုတော် မူကုန်သော။ ဘဂဝန္တော၊သဗ္ဗညု ဘုရားသျှင်တော်တို့သည်။ မံ၊အကျွန်ုပ်ကို။ ပါလယန္တု၊စေးစောင့်လည်း စောင့်တော်မူစေ ကုန်သတည်း။ ဗုဒ္ဓါနံ၊မဂ် ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်သဗ္ဗညုတညာဏ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူကုန်သော ပရိဗျာန် စံတော် မူကုန်ပြီးသော ဘုရားသျှင်တော်တို့အား။ နမော၊ အကျွန်ုပ်၏ ဂိုရိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ဖြစ်စေသတည်း။ တေသညေဝ၊ ထိုဘုရားသျှင် တော်တို့၏သာလျှင်။ ဗောဓိယာ၊မဂ်လေးတန်ဖိုလ်လေးတန်ကို၌ ဉာဏ် ဟုဆိုအပ်သော်ဗောဓိအား။ နမော၊အကျွန်ုပ်၏ဂိုရိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ ဝိမုတ္တိဟာနံ၊အရဟတ္တဖိုလ်ဟူသော ဝိမုတ္တိပြင်သံသရာ ဝဋ်မှကျွတ်လွတ်တော်မူကုန်ပြီးသော သျှင်တော်ဘုရားတို့အား။ နမော၊ အကျွန်ုပ်၏ဂိုရိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ဖြစ်စေသတည်း။ စောသံ၊ထိုဘုရား သျှင်တို့၏။ဝိမုတ္တိယာ၊တဒင်ဝိမုတ္တိ, ဝိက္ခမ္ဘနဝိမုတ္တိ,သမုစ္ဆေဒဝိမုတ္တိ,ပ ဋိပ္ပဿဒ္ဓိဝိမုတ္တိ, နိဿရဏဝိမုတ္တိ,ဟုဆိုအပ်သော၀ါးပါးသော ဝိမုတ္တိ အားလည်း။ နမော၊အကျွန်ုပ်၏ဂိုရိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ဖြစ်စေသတည်း။ ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ သောမော၀ရော၊ ထိုရှေ့ဦးခေါင်းမင်းသည်။ ဆုမံ၌မြဲ သံ၊ဤသို့သဘောဂိုသော။ပရိတ္တံ၊ထက်ဝန်းကျင်မှစောင့်ရှောက်ကွယ်ကာ တတ်သောမန္တရားကို။ကတ္တွာ၊ပြု၍။သေနာ သေနာယ၊ အပွင့်အသီးအစ ဂိုသောအထူးထူးအပြားပြားသောအစာကို ဂ္ဂါအံ့သောဌာ။စရတိ၊သွား၏။ ။

ရဟန်းတို့၊ထိုရှေ့ဦးခေါင်းသည် ဤသို့နေ့ပတ်လုံးကျက်စား၍ ညဉ့်အ ခါတော်ဝင်ထိပ်၌နေ၍ ဝင်လေသောနေမင်းကို ကြည့်လျက် ဘုရားသျှင် တို့၏ဂုဏ်တော်တို့ကို ဆင်ခြင်ရာအရေပ်၌အစောင့်အရှောက် အရံအစားး အကျိုးဌာ၊တာဘန်ဖြတ်သောမန္တရားကိုဘွဲ့ထိုရကား။ ။

(၁၆၉) အဓိပတေယ်စကျွမ္ဘဝ ဇော-ရာဇာ၊

ဟရိ.သေ-ဝဏ္ဏော ပထဝိ.ပ္ပဘာသော၊
ထံ ဓံ နမသ်ဝါမိ ဟရိ.သေ-ဝဏ္ဏံ ပထဝိ.ပ္ပဘာသံ၊
တယာဇ္ဇ.ဂုတ္တာ ဝိဟရေမ ရတ္တိ။ ။
ယော ဗြာဟ္မဏာ ဝေဒဂူ သဗ္ဗ-ဓမ္မေ၊
တေ.မေနမော တေ.စ ဟံ ပါလယန္တု။

နမ·ဣ္ဌ ဗုဒ္ဓါနံ နမ·ဣ္ဌ ဓေါဓိယာ၊
နမော ဝိမုတ္တာနံ နမော ဝိမုတ္တိယာ။ ။

ဟူသော၍ဂါထာတို့ကိုရွတ်၏။ ။(ဤမဲ့ သော ပရိတ္တံ ကတ္တာ၊မောရော ဝါသ·မကပ္ပယိ။ ။ဟူသောနှစ်ပါဒကိုလည်းဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူပြီးမှဆက်၍ဟောတော်မူ၏။ ။

(၁၆၉) စက္ခုမာ၊အလုံးရုံသောစကြဝဠာ၌နေကုန်သောသူတို့၏မျက်စိရှိထသော။ကေ-ရာဇာ၊မြတ်သောမင်းဖြစ်ထသော။ဟရိ-သ-ဝဏ္ဏော၊ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိထသော။ ပထဝိ-ပ္ပဘာသော၊မြေကြီးကိုထွန်းလင်းစေတတ်ထသော။အယံဘာဝေါ၊ဤနေမင်းသည်။ အပေတိ၊ဝင်၏။တံတဿ၊ထို့ကြောင့်။ဟရိ-သ-ဝဏ္ဏံ၊ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိထသော ပထဝိ-ပ္ပဘာသံ၊မြေကြီးကို ထွန်းလင်းစေတတ်ထသော။တံ၊အသျှင်နေမင်းကို။အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ နမသ္သာမိ၊ရှိခိုးပါ၏။ အဇ္ဇ၊ယနေ့၊တယာ၊သျှင်နေမင်းသည်။ ဂုတ္တာ၊စောင့်ရှောက် အပ်ကုန်သည် ဖြစ်၍။မယံ၊အကျွန်ုပ်တို့သည်။ဣမံ၊ဤသို့သဘောရှိသော။ ရတ္တိ၊ ညဉ့်အဘို့ပတ်လုံး။ သုခံ၊မထိတောဘေးတျမ်း ချမ်းချမ်းသာသာ။ဝိ ဟာရေရ၊ လေးပါးသောဈာန်ရိယာပထဝီဟာရဖြင့်နေပါလိုကုန်၏။ ။

ဤသို့ဘုရားလောင်းသည်ဤဂါထာဖြင့်နေမင်းကိုရှိခိုးပြီး၍။ ။

(၁၇၀) ယေ ဗြာဟ္မဏာ ဝေဒဂူ သဇ္ဇ-ဝမ္ဗေ၊
တေ မေ နမော တေ စ ဝံ ပါလယန္တု။
နမ·ဣ္ဌ ဗုဒ္ဓါနံ နမ·ဣ္ဌ ဓေါဓိယာ၊
နမော ဝိမုတ္တာနံ နမော ဝိမုတ္တိယာ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာဖြင့် လွန်တော်မူလေ ကုန်ပြီးသော ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူကုန်ပြီးသောဘုရားသျှင်တို့ကိုရင်း၊ ဘုရားသျှင်တို့၏ဂုဏ်တော်ကျေးဇူးတော်တို့ကိုရင်းရှိခိုးပြန်၏။ ။

(၁၇၀) ဗြာဟ္မဏာ၊ မကောင်းမှုကို အပယ်ပြုတော်မူကုန်ပြီးထသော။ သဇ္ဇဝမ္ဗေ၊ကုန်အောင်စုံကုန်သောသင်တအသင်တတရားတို့ကို။ဝေဒဂူ၊ ပိဋိဇ္ဇာ ဖြစ်သော သဘာဝလက္ခဏာ သာမညလက္ခဏာအားဖြင့် ကိုယ်တော်ဉာဏ်အားထင်ရှားသည်တို့ကိုပြု၍ သုံးပါးဘေသာမာရ်တို့၏ဦးထိပ်ကိုနှိပ်နင်းပြီး၍သောင်းလောကဓာတ်ကို ပဲ့တင်ထပ်စေလျက်ဗောဓိအပြင်၌အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်သဗ္ဗညုတညာဏ်သို့ရောက်ကုန်ပြီးထသော။ယော

ယာဒိသာ၊အကြောင်ကိုသတောဂ္ဂိတော်မူကုန်သော။ ဘဂဝန္တော၊ သဗ္ဗညု
တုရားသျှင်တော်တို့သည်။ သန္တိ၊ ဂ္ဂိကုန်၏။ တေ တာဒိသာ၊ ထိုသို့သ
တောဂ္ဂိတော်မူကုန်သော။ဘဂဝန္တော၊ သဗ္ဗညုတုရားသျှင်တော်တို့သည်။
မေ၊အကျွန်ုပ်၏။ ဣမံ ဣဒိသံ၊ ဣသိုသတောဂ္ဂိသော။နမော နမက္ကာရံ၊ဂ္ဂိခိုး
ခြင်းကို။သမ္ဘဒ္ဓိ ဆန္ဒ ဇ၊ခံလည်း ခံတော် မူစေကုန်သတည်း။ ဇေဝံ၊ဤသို့။
မယာ၊အကျွန်ုပ်သည်။ နမဿိတာ၊ဂ္ဂိခိုးအပ်ကုန်သော။ တေ တာဒိသာ၊
ထိုသို့ သတောဂ္ဂိတော် မူကုန်သော။ ဘဂဝန္တော၊သဗ္ဗညု တုရားသျှင်
တော်တို့သည်။ ဝံ၊အကျွန်ုပ်ကို။ပါ လယန္တု ၊စောင့်လည်းစောင့်ရှောက်
တော်မူစေကုန်သတည်း။ ဗုဒ္ဓါ နံ၊မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် သဗ္ဗညုတညာဏ်
နှင့်ပြည့်စုံတော်မူကုန်သောပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူကုန်ပြီးသောတုရားသျှင်
တော်တို့အား။နမော၊အကျွန်ုပ်၏ဂ္ဂိခိုးခြင်းသည်။အတ္ထု၊ဖြစ်စေသတည်း။
တေသညေဝ၊ထို တုရားသျှင်တော် တို့၏သာလျှင်။ ဗောဓိယာ၊မဂ်လေး
တန်ဖိုလ်လေးတန်တို့နှင့် ဉာဏ်ဟုဆိုအပ်သော ဗောဓိအား။ နမော၊ အ
ကျွန်ုပ်၏ ဂ္ဂိခိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ဖြစ်စေသတည်း။ ဝိမုတ္တိယာ၊ဝိမုတ္တိ
ဖိုလ်ဟူသောဝိမုတ္တိဖြင့်သံသရာဝဋ်မှ ကျွတ်လွတ်တော် မူကုန်ပြီးသော
သျှင်တော်တုရားတို့အား။နမော၊အကျွန်ုပ်၏ဂ္ဂိခိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ဖြစ်
စေသတည်း။ တေသံ၊ထိုတုရား သျှင်တော်တို့၏။ ဝိမုတ္တိယာ၊ တဒင်္ဂဝိ
မုတ္တိ,ဝိက္ခ ဘွဲ့နှံဝိမုတ္တိ, သမုစ္ဆေဒဝိမုတ္တိ,ပဋိပ္ပဿဒ္ဓိဝိမုတ္တိ, နိဿရဏဝိ
မုတ္တိ,ဟူ၊ဆိုအပ်သောငါးပါးသောဝိမုတ္တိအားလည်း။နမော၊အကျွန်ုပ်၏
ဂ္ဂိခိုးခြင်းသည်။အတ္ထု၊ဖြစ်စေသတည်း။ ။ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။သောမော
ရော၊ထိုရွှေဥဒေါင်းမင်းသည်။ဣမံ ဣဒိသံ၊ဤသို့သောဘောဂ္ဂိသော။ ပရိတ္တံ၊
ထက်ဝန်းကျင်မှစောင့်ရှောက်ကွယ်ကာတတ်သောမန္တရားကို။ ကတ္တွာ၊ပြု
၍။နိဝါသနဋ္ဌာနေ၊ မိမိနေရာရွှေတောင်ထိပ်၌။ဝါသံ၊နေခြင်းကို။ အာဂပ
ယိ၊ပြုပြီ။ ။(စက္ခုဇောသဲ အတ္ထိတိ စက္ခုမာ။ဟောသား၊ဤသျှင်နေမင်း
အား။စက္ခု၊အလုံးစုံသောစကြဝဠာ၌နေကုန်သောသူတို့၏ မျက်စိသည်။
အတ္ထိ၊ရှိသည်မည်၏။ ဇုတိတဿ၊ဤသို့လူမျှားမျက်စိ သူ့ဝယ်ရှိသည်
မည်ပါသောကြောင့်။ သော၊ထိုသျှင်နေမင်းသည်။ စက္ခုမာ၊ စက္ခုမာ
မည်၏။အာသူ၏မျက်စိကိုမျက်စိဆိုမည်နည်းဟူမူ၊အလင်းကိုဖြင့်ခြင်းဌာ
ဝပ်နိုင်ကုန်သော သကလ စက္ကဝါဠ ဝါသိမဟာဇန တို့၏ မျက်စိကို
မျက်စိဆိုမည်။သလာတိမ်လွှမ်းမိုးမခြင်စွမ်းနိုင်သသူ့မျက်စိကိုကားမဆို

ကောင်း။ ထိုသကလစက္ကဝါဠဝါသိမဟာဇနတို့၏ မျက်စိသည် သျှင်နေ မင်းအားညဉ့်ကိုသူတိမ်း၍ နေ့မှပေးတိ၏သို့ရှိသည်မည်၏။ အကြောင်း မူ။နေမင်းထွတ်မှမြင်နိုင်ကြ၏။ မျက်စိအလင်းကို သျှင်နေမင်းပေးသည် မည်သောကြောင့်တည်း။ ။ဤသို့သောအနက်ကိုဆရာ့လက်ဖြစ်မှတ်ရ မည်လောဟူမူ။ ။စက္ခုမာတိ သကလ စက္ကာ ဝါဠ ဝါသိနံ အန္ဓ ကာရံ ဝိဓ ဝိတ္ဝာ စက္ခု ပဒီပေါ လောဘကရဏေန ယန္တေန တောသံ ဒိန္နံ စက္ခု၊ တေန စက္ခု မာ။ ။ဤသို့ကျော်ကြီးပါးရှိ အဋ္ဌကထာဆရာ့နည်းကိုယူ၍သာ ဆိုရ သည်။အတ္ထနောမတိမ္ပမဟုတ်။ ။စက္ခုမာတိ၊စက္ခုမာဟူသောပုဒ်၏။ အတ္ထော၊အနက်ကို။ဝေါ၊ဤသို့။ဝေ ဒိတဗ္ဗော၊သိအပ်၏။ သကလစက္ကဝါဠ ဝါသိနံ၊အလုံးစုံသောစကြဝဠာ၌နေကုန်သောသူတို့၏။ အန္ဓကာရံ၊ကန်း သည်၏အဖြစ်ကို ပြုတတ်သော မှောင်ကို။ ဝိဓမိတ္ဝာ၊ လွှင့်၍၊လွှင့်သော အားဖြင့်။ စက္ခုပဒီပေါ လောဘကရဏေန၊ မျက်စိကိုရခြင်းကို ပြုခြင်းဖြင့်။ဝါ၊ ပြုတတ်သော။ယန္တေန၊ နေ့ယန္တရားသည်။ တောသံ၊ထို သကလစက္ကဝါဠ ဝါသိတို့အား။ စက္ခု၊မျက်စိကို။ဒိန္နံ၊ပေးအပ်သည်မည်၏။ တေန၊ ထို သို့ မျက်စိပေးသည်မည်သောကြောင့်။(တနည်း)။ တေန၊ထို မိမိသည်ပေး အပ်သောလူမျိုးမျက်စိအားဖြင့်။ သူရိယော၊နေမင်းသည်။ စက္ခုမာ၊လူ တို့မျက်စိအပ်၍ထားသကဲ့သို့ရှိသည်မည်၏။ ။တရုသောစကြဝဠာ၌ နေတစင်းသာရှိသောကြောင့်၊ကေရောဇာ,ဟူသည်။ကေ,သန္ဓိ အာသဟာ ယတ္ထတည်း။ ။သကလစက္ကဝါဠေအာလောကကရာနံ အန္ဓရေ့သော်ဌပိ သေ့ဌေနကေ့ရောဇာ။ ။ဤအဋ္ဌကထာအလိုသော်၊သေ့ဌတ္ထတည်း။ ။ သေ့ဌာသဟာယသဒ်ဝါည၊တုလ္ယေ့သေ့ကော တိလိဂ်ကော,ဟု သန္ဓိပိ ရှု တို့လည်းဆိုစကုန်၏။ ။ဟာရိနာသမာနော၀ဏ္ဏောယသသော်တိ ဟာ ရိ-သ-ဝဏ္ဏော။ ။ဟာရိ,သန္ဓိသုဝဏ္ဏာ၀ါစကသမာနကိုသ,ရေးမြဲ့ရွေး တော်လာ။ တံတံ၌ ရှေ့တံ,ကားပမ္ဘမိအနက်၌အံ့တည်း။ နော်ထံ, ကား တုမှသန္ဓိ၏ ကာရိယ ဒုတိယန္တတည်း။ ရှေ့ထံ,ကား ပယောဂ၀န္တသဗ္ဗ နာမ်၊နော်တံ,ကား၀စနသဗ္ဗနာမ်တည်း။နုမသာမိကားနုမ ခဲ့တ်နော၊ နုမောတ္ထသော, သုတ်ဖြင့် အသာပမ္ဘည်းသက်ပြီးမှပိဘတ်သက်၍ ဒီဃ ရော်သည်။နုမသာ ဝန္ဓနာယံ,ဟူသောဆရာ့အလို၊နုမ့သာ ခဲ့တ်ပင်ဆို။ ဝိဟာရေမု,၌၊ယျောမဝိဘတ်ကိုမေ,ရေးသည်။ ။ကွစိယျောမသော မု။ ။ ယျောမဝိဘတ္တိယာ၀ေ့အာဒေသောဟောတိ ကွစိ။ တယာ ဇ္ဇ်ဂ္ဂ္ဂ်ာ ဝိဟာ

ရေမုဒ်ဝသံ၊ကထံဇာနေရတံမယံ၊နနောဒကွေ့ရသမ္ဘုဇ္ဈိဇ္ဈာဒိ။ ။သဒ္ဒနိ
တိ။ ။လမ်းသွားရင်းမြင်ကောင်းရာရာမြင်ပါစေဟု ရေးလိုက်သည်။
ကျွမ်းအရှိသား၊စကားပိုသည်ဟု မဆိုသာ။ ။ဗာဟိတပါပ,ကိုနိုရုတ္တိ
နည်းအားဖြင့်ဤ၌ပြောဟူ၏,ဆိုသည်။;ဝိသုဒ္ဓိပြောဟူ၏ကိုယူ။ဇာတိမတ္တ
ဘောဝါဒိပြောဟူ၏မဟုတ်။ သင့်သည်တာသင်္ဘောမဲ့သင့်ဝါခန္ဓာ
ယတနဓာတုဝမ္မေ သလက္ခဏာဝသေန အတ္တနောဥာဏသဟ ဝိဒိတောပါ
ကဒေ့ကတ္တာ ဂတာတိဏ္ဍိမာရာနံ မတ္ထကံမဒ္ဒိတ္တာဒဝသသဟာသိလောက
ဓာတုံဥန္ဒာနေတ္ထာ ဗောဓိတလေ သမ္ဘာသမ္ဘောဓိ ပတ္တာ သံသာရံဝါအ
တိက္ကန္တာတိဝေဒဂူ,ပြု။ ။သင့်ဝမ္မေ,ကားဝေဒဂူ,ဏ်ကံတည် ။တောမေန
မောဒ္ဓိ၊တေ,ကားသမ္ဘုဇ္ဈိဆိုနည်,ဟူသောပါဠိသည်ကိုင့်သောကတ္တားပုဒ်။
ကံပုဒ်ပြု၍နမော,ဒ္ဓိမစပ်ကောင်း။ နမောအယ္ယာ ဥ သမ္ဘဒါနိသာနေကောင်း
သည်။ ဝန္ဒနေနမော,ဟူရကား၊နမော,ကားဝန္ဒနာအနက်ကိုဟောသောဒု
တိယန္တနိပါတ်ပုဒ်တည်း။ထို့ကြောင့်၊တော်မမ ဗုဒ္ဓံနမဂ္ဂ္ဂါရံပဒ္ဒိဆိုနည်,ဟု
အဋ္ဌကထာပမိန့်သော်။ နမတ္ထု,ဒ္ဓိနမော,ကားပဌမန္တတည်း။တဒဂ်ိတမရုတ္တိ,
ဝိကျမ္ပနဝိမရုတ္တိ, သရဏ္ဓေဒဝိမရုတ္တိ,ပဒိပ္ပဿသဒ္ဒိဝိမရုတ္တိ,နိသရဏာဝိမရုတ္တိ,
ပဋ္ဌပိတံဝိမရုတ္တိ)။ ။မောရဇာတကံနဝမံ။ ။

၁၆၀-ဝိနိလကဇာတ်။

နုတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သောသဗ္ဗညု
မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဇေဝမေဝနုရာဇာနံ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း
ဆာဆင်အပ်သော ဤဝိနိလကဇာတ်ကို၊ဝေဠုဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတင်း
သုံးနေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်၏ ဘုရားအာဇာကိုပြုခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူ၏။ ။

ဝိနိလကသည် ဝိဒေဟာမင်းကိုမြင်၍ ငါ့အားဝိဒေဟာမင်းနှင့်အတူယှဉ်
မှာထူးအံ့နည်း။ ဤဝိဒေဟာရာဇ်မင်းသည်သိန္ဓောမြင်းလေးစီးကသောရ
ထားဒ္ဓိစီး၍ပြိုကိုလှည့်၏။ငါသည်တမူကားဟသ်ကသောရထားဒ္ဓိ စီး၍
သွားရ၏ဟုကြံ၍ကောင်းကင်ဖြင့်သွားထျက်။ ။

(၁၇၁) ဇေ-မေ ဝ နု ရာဇာနံ၊ဝေဒေဟံ မိထိလ-ဂ္ဂဟာ။

အာသာ ဝဟန္တိ အာဇညာ၊ယထာ ဟံသာ ဝိနိလကံ။ ။
ဟူသောဂျေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၇၁) ခ,ငါ့အကြောင့်ရှိသည်ကား။ ဝါ,ခ,စင်စစ်သဖြင့်။ ဝေဒေဟံ,ဝိဒေဟတိုင်း၏အရှင်ဖြစ်ထသော။မိထိလဂ္ဂဟံ,မိထိလာပြည်ကြီးခ၌ရှေဘုရှေနန်းသိမ်းမြန်းစိုးအရှင်လျက်စံနေထသော။ရာဇာနံ,မင်းကို။ အာဇညာ,အကြောင်းဟုတ်သည်မဟုတ်သည်ကိုသိတတ်ကုန်သော။အသဿ, မြင်းတို့သည်။ဝဟန္တိ,ယထာ,ဆောင်ကုန်၏သို့။ ဇေဝမေဝ,ထို့အတူရင်းလျှင်, ဝိနိလကံ, ဝိနိလက အမည်ရှိသော။ မံ,ငါ့ကို။ ဇာနေမဟံသာ, ဤဟာသ်ဝ ပျိုညြိနှောင်တို့သည်။ဝဟန္တိ,ဆောင်ကုန်၏။ ။

ထိုဝိနိလကကိုအာဘာသည်အမျက်ထွက်၍ သင်သည် ငါ၏သားတို့ထက်လွန်မြတ်သလော။ငါ၏သားတို့ကိုနှိပ်စက်၍ ရထားခ၌ကကုန်သော သိန္ဓောမြင်းတို့ကိုကဲ့သို့ ပြုတိ၏။ ပိမိ၏ပမာဏကိုမသိ။ ဤအရှင်သည် ကျက်စားရာအရပ်မဟုတ်,သင်အမိ၏နေရာအရပ်သို့သာလျှင် သွားလေ လော့ဟုပြောပြီးခြောက်၍။ ။

(၁၇၂)ဝိနိလ ခုဠံ ဘဇသိ,အ-ဘူမိ တာတ သေဝသိ။
ဂါမ-ဇ္ဇရာနိ သေဝိသု,ဇေဝံ မာတာ-လယံ တဝ ။

(၁၇၂) တာတ ဝိနိလ, အချင်း ဝိနိလ။ ဇာမေသံ, ဤဟာသ်ပျိုညြိ နှောင်တို့၏။ ဝသေန,အစွမ်းအားဖြင့်။ ခုဠံ,သင်သည်။ ခုဠံ,ရောက်နိုင်ခဲ သောတောင်မြောင်းချောက်ကြားအရပ်သို့။ဘဇသိ,ရောက်လာ၏။ အ-ဘူမိ, သင်၏အရာမဟုတ်သောမြေအရပ်ကို။တွံ,သင်သည်။ သေဝသိ,ခြိုးလာ ၏။တွံ,သင်သည်။ဂါမ-ဇ္ဇရာနိ,ရွာစွန်းရွာနားအရပ်တို့ကို။သေဝသု,ခြိုး ဝေလေလော့။ဇေဝံ,ဂါမ-ဇ္ဇရံ, ဤမစင်တောအကောင်ပုပ်စွန့်ရာဖြစ်သောရွာ စွန်းရွာနားအရပ်သည်။ တဝ,သင်၏။ မာတာ-လယံ, အမိကျီးမနေရာအ ရပ်တည်း။တွံ,သင်သည်။တတ္ထ,ထိုအမိကျီးမနေရာအရပ်ထို။ဂစ္ဆ,သွား လေလော့။ ။(နုတိပရိဝိတက္ကေနိပါတော,ကော်သေဝိဝတ္ထုတိယော)။ဝိပိ သဿိနိလံယသ္သာတိဝိနိလော,အာဘာဟသ်ပြစ်၍အညှိသက်သက်မဟုတ်, ရှေ့ရှေ့ဝါ၀ါရောလျှက်ညှိသောအဆင်းရှိရကားဝိနိလမည်သည်။အမိမှ ရသောအမည်လည်းမဟုတ်,အာဘမှရသောအမည်လည်းမဟုတ်,သူ့ဂုဏ် ပုန်တည်း)။ ။ဝိနိလဇာတကံနိဋ္ဌိတံ။ ။ဒဠ္ဌဝဂ္ဂေါ ပဌမော။တတိယ-ဒ္ဒါနံ။ ။

ရာဇောဝါဒဠ္ဆ,သိဂ်ါလံ,ဃ,ကရံ,ဥရဂ်,ဘဂ္ဂံ,။
အလိနမ်ိတ္တ,ဂုဏဠ္ဆ,ဟ,ခ,မောရ,ဝိနိလကံ,။ ။

၂-သန္ဓဝဂ်။

၁၆၁-ဇုန္ဓသမာနဂေါဏ္ဍဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညူ မြတ်စွာဘုရားသည်၊ နသန္ဓဝံကာဟုရိသေနကရိယာထ, အစရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၍ဇုန္ဓသမာနဂေါဏ္ဍဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဆုံးမခက်သောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားထောင်းသည် စက်ဆုပ်ဘွယ်ရှိသော ယောက်ျားနှင့်တကွ ပေါင်းဘော်ခြင်းကိုမပြုအပ်ဟုဆို၍။ ။

(၁၇၃) နဲ သန္ဓဝံ ကာ-ဟုရိသေန ကရိယာထ၊
အရိယော အနရိယေန ပဇာနေ-မတ္ထံ။
စိရော-ဒူဝုဏ္ဏော ဝိ ကရောတိ ပါပံ၊
ဂဇော ယထာ ဇုန္ဓသမာနဂေါဏ္ဍံ။ ။

ဟူသောဂျေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၇၃) ဘဝန္တော၊အိုရသော့တို့။ အတ္ထံ၊အကျိုးစီးပွါးကို။ ပဇာနံပဇာနန္တော၊သိမြော်မြင်သော။အရိယော၊ဖြတ်သောအကျင့်ရှိသော်သူသည်။ အနရိယေန၊ ယုတ်မာသောအကျင့်ရှိသော။ ကာ-ဟုရိသေန၊ပြင်းထန်အမျက်ထွက်တတ်သည်ဖြစ်၍စင်စစ်စက်ဆုပ်ဘွယ်ရှိသောသူနှင့်။သန္ဓဝံ၊ တဏ္ဍာအားဖြင့် ပေါင်းဘော်ခြင်း, မိတ်ဆွဲသောအားဖြင့် ပေါင်းဘော်ခြင်းကို။ နကရိယာထ၊မပြုရာ။ ကသ္မာ၊အဘဲ့ကြောင့်မပြုရာဟုငါဆိုသနည်းဟူမူကား။ ဇုန္ဓသမာနဂေါဏ္ဍေန၊ ဇုန္ဓသမာနဂေါဏ္ဍရသော့သည်။ ပေါသိယာမာနော၊မွေးအပ်သော။ ဂဇော၊အမုန်ရစ်သောဆင်သည်။ဇုန္ဓသမာနဂေါဏ္ဍံ၊ဇုန္ဓသမာနဂေါဏ္ဍရသော့ကို။ဟာနန္တော၊သတ်လျက်။ပါပံ၊ မကောင်းမှုကို။အကာသိယထာ၊ပြု၏သို့။ ဇေတဝေ၊ထို့အတူ။ယာဒိသာ၊ အကြင်ကြောင့်။ အနရိယော၊ သူတော်မဟုတ် ယုတ်မာသောအကျင့်ရှိသောသူသည်။စိရံ၊မြင့်ရှည်စွာ။ အနုဝုဏ္ဏော၊ဝိ၊အတူတကွနေတူးသော်လည်း။ အဂဏော၊တွား၊ကာလမြင့်ကြာ အတူတကွနေတူးသည်ကို မရေတွက်မူ၍။ပါပံ၊ယုတ်မာသောအမှုကို။ကရောတိ၊ပြုတတ်၏။တဏ္ဍာ၊ထို့ကြောင့်။သန္ဓဝံ၊တဏ္ဍာအားဖြင့်ပေါင်းဘော်ခြင်း,မိတ်ဆွဲသောအားဖြင့် ပေါင်းဘော်ခြင်းကို။နကရိယာထ၊မပြုရာ။ ။

မပေါင်းတော်သင့်သည်ကိုပြုပြီး၍ ယခုအခါ ပေါင်းတော်ရာသည်ကိုပြုလိုရကား။ ။

(၁၇၄) ယံ တွေ့ဝ ဇညာ သဒ္ဓိသော မမ-ဿိ၊
သိလေန ပညာယ သုတေန စာဝိ။
တေနေ့ဝ မိတ္တိ-ကရိယာထ သန္ဓိ၊
သုခေါ ဟာဝေ သပ္ပုရိသေန သင်္ဂမော။ ။

ဟူသောနုတိယဂါထာကိုဆိုဏ်။ ။

(၁၇၄) တ၊မပေါင်းတော်ရာသည်မှတပါး ပေါင်းတော်ရာသည်ကို ဆိုအံ့။ယံဝေ၊အကြင်သူကိုသာလျှင်။အယံ၊ဤသူသည်။ မမ၊ငါနှင့်။သိ လေန၊သီလအားဖြင့်ရင်း။ ပညာယ၊ပညာအားဖြင့်ရင်း။သုတေနစာဝိ၊အ ကြားအမြင်အားဖြင့်ရင်း။သဒ္ဓိသော၊တူ၏။ ဣတိ၊ဤသို့။ဇညာ၊သိနေပယ္ယ၊ သိရာ၏။ တေနေ့ဝ၊ထိုသူနှင့်သာလျှင်။သန္ဓိ၊တဲ့ကွ။ မိတ္တိ၊မိတ်ဆွဲခြင်း ကို။ကရိယာထ၊ပြုရာ၏။ဟာဝေ၊စင်စစ်။သပ္ပုရိသေနသောဘဏာဝုရိသေ နှ၊ ကိုယင်္ဂွတ်နှလုံး အမှုတာင့်တယ်သော သူတော်ကောင်းနှင့်။ သင်္ဂမော၊ ပေါင်းတော်ခြင်းသည်။သုခေါ၊ချမ်းသာ၏။ ။(စတ္တာရောအရိယာအာစ ရအရိယော, လိင်္ဂအရိယော, ဒဿနအရိယော,ပဋိဝေဓအရိယော,တိ။ တောသုအာစာရအရိယောဇာ့ဇအာမိပ္ပေတော။ ။ဝသနိဝါသေ၊ဝါတွယ်ထ ဖြစ်၍အနုဝုဏ္ဏော,ဟုဒန္တစထသံယုဂ်နှင့်လိုသည်။ ဒေဝေါဝုဏ္ဏော,ဒ္ဓိကား ဝသ,သေဝနေ,ဝါတွယ်ထဖြစ်၍ဗုဒ္ဓစဋ္ဌ,လိုသည်)။ ။ဇာ့ဇ္ဇသမာနဝေါတ္ထ ဇာတကံပဋ္ဌမံ။ ။

၁၆၂-သိန္ဓဝဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓဘုရား သည်၊ နသန္ဓဝသ္ဓာပရမတ္ထိပါဝိယော,အစရှိသော ဂါထာပုဒ် ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသိန္ဓဝဇာတ်ကို၊ ဗောဓိဝန်ကျောင်းကြီးနှင့် သိတင်းသုံး၊နေတော်မူစဉ်၊မိုးပူဇော်ခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော် မူ၏။ ။

မိမိပူဇော်သောမိုးသည်ပင်လျှင် မိမိကျောင်းဆောင်ကို လောင်ခဲ့ရ ကား၊ ဘုရားလောင်းဝုဏ္ဏားသည် ကြောက်လန့်တကြား ပြေး၍ အပန်ရပ်

လျက်စက်ဆုပ်ဘွယ်ရှိသောသူနှင့် ပေါင်းဘော်ခြင်းမည်သည်ကို မပြု အပ်။ယခုအခါငါသည် ပြိုကြွင်သဖြင့်ဆောံလုပ်အပ်သော သစ်ရွက်မိုး သောကျောင်းကိုဤမိုးသည်လောင်ခဲ့ပြီဟုဆိုမ,။ ။

(၁၇၅) နဲ သန္ဓဝ-ဿာ ပရ-မတ္ထိ ပါဝိယော၊
ယော သန္ဓဝေါ ကာ-ပုရိသေန ဟောတိ။
သန္ထပ္ပိတော သဒ္ဓိနာ ပါယာသေန၊
ကိန္တာ ကတံ ပဏ္ဏ-ကုဋိ' အာဒယ္ဘိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုရွတ်၏။ ။

(၁၇၅) ကာပုရိသေန၊စက်ဆုပ်ဘွယ်သောယုတ်မာသသူနှင့်။ယော သန္ဓဝေါ၊အကြင်ပေါင်းဘော်ခြင်းသည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။အတ္ထာသန္ဓဝါ၊ ထိုစက်ဆုပ်ဘွယ်ရှိသသူနှင့်ပေါင်းဘော်ခြင်းအော်၊ ပရံ၊အလွန်။ ပါဝိ ယော၊အဝေးသဖြင့် ယုတ်မာသောသတောသည်။ နဲ့ဆို၊လောကဓာတ် ဝယ်မရှိဖြီ။ ကသ္မာ၊အဘဲ့ကြောင့်မရှိဟူ၍ငါဆိုသနည်းဟူမူကား။ သဒ္ဓိ နာ၊ထောပတ်ဖြင့်ရင်း။ ပါယာသေန၊ စာနာဖြင့်ရင်း။ သန္ထပ္ပိတောအပါ၊ ရောင့်ရဲပါစေလျက်ထည်း။အယံအာဂ္ဂ၊ဤမိုးသည်။ မယာ၊ငါသည်။ကိန္တာ ကတံ၊ပြိုကြွင်သဖြင့်ပြုအပ်သော။ ပဏ္ဏ-ကုဋိ'၊သစ်ရွက်မိုးသောကုဋိကို။ အာဒယ္ဘိ၊ အားပါးမနာ လောင်ခဲ့ပြီ။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့် ငါဆိုပေသ တည်း။ ။

ထိုဘုရားထောင်းသည် ဤသို့ဆိုမ, အဆွေခင်ပွန်းကိုပြစ်မှားတတ် သောသင်ဖြင့် ငါ့အား အလိုမရှိဟုထိုမီးကိုရေဖြင့်ငြိမ်းစေ၍ သစ်ခက် ဖြင့်ပုတ်၍ ဟိမဝန္တာ၏ အတွင်းသို့ ဝင်သည်ရှိသော်၊ တခုသောဇွေနှင့် တူသောအဆင်းရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်သာမာအမည်ရှိသောသမင်မ ကို၊ခြေသော့်၏ရင်း၊ ကျားဏီရင်း၊ သစ်ဏီရင်း မျက်နှာကို လျက်သည်ကို မြင်၍သူတော်ကောင်းတို့နှင့်ပေါင်းဘော်ခြင်းထက်မြတ်ခြင်းမည်သည် မရှိဟုကြံ၍။ ။

(၁၇၆) နဲ သန္ဓဝ-ဿာ ပရ-မတ္ထိ သေယ္ယော၊
ယော သန္ဓဝေါ သပ္ပုရိသေန ဟောတိ။
ဘိဟာသ ဗျ,ဿသ စ ဒိဝိနော စ၊
သာမာ ရုဓံ ရေဟတိ သန္ဓဝေန။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုရွတ်သတည်း။ ။

(၁၇၆)သမ္ပုရိသေနဲ့သူတော်ကောင်းနှင့်။ယောသန္တဝေါ၊အကြောင်းပေါင်း တော်ရခြင်းသည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ အသ္ဘာသန္တဝါ၊ထိုသူတော်ကောင်း တို့နှင့် ပေါင်းတော်ရခြင်းထက်။ ပရံ၊အလွန်။ သေယျော၊အထူးသဖြင့် ဖြတ်သောသတ္တဝါသည်။နုဇ္ဇိ၊လောကဓါတ်ဝယ်မရှိ။သိဟာသေ၊ခြင်္သေ့ ၏ရင်း။ ဗျဂ္ဃသေ၊ကျားဏ်ရင်း။ ဒီပိနော၊သစ်ဏ်ရင်း။ မဂံ၊မျက်နှာကို။ သာမာ၊ရွှေအာဆင်းနှင့်တူသောအာဆင်းရှိသောသမင်မသည်။သန္တဝေနဲ့ အတော်ခုံမင် ချစ်ခင်မေတ္တာကြောင့်။ဟေဟတိ၊ဖျက်၏။ ။(သန္တဝ ပြတော သပြိနာဝပါယာသေနဲ့ဒ္ဓိအဝိသဒ္ဒါစသဒ္ဒါတို့သည် နိပါတ်ဖြစ်၍ဟော တကမ္ဘဖြစ်ရကား၊ ထင်ရှားမရှိ သော်လည်း ဝိဝိအနက် မပျော်မပျက် ဇောင်ယောဇနာသကာလတော်ရသည်။ ။သန္တဝဟောတကံ့ရတိယံ။ ။

၁၆၃-သုသိမဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓဘုရား သည်၊ကာဠာမိဂါသေတဒန္တာ,အစရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်း ဆာဆင်အပ်သော၍သုသိမဇာတ်ကို၊ ဗေဒေဟဝန်ကျောင်းကြီးနေသိတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊ အလိုဆန္ဒကိုညွှတ်၍ ဖူးခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုသုသိမမင်းသည် ခပ်သိမ်းသော တန်းဆာတို့ဖြင့် တန်းဆာဆင် ထူးဆင်မင်ကိုလာအားလျောက်ပတ်သင့်တင့်သောအဆောံအဝိုဘဏ္ဍာ ကိုယူစေ၍မင်ကိုလာပြုရာအရပ်သို့သွား၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း သူ ငယ်အဆောင်အယောင်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သည်ဖြစ်၍ဝိပိတ်ပရိသတ် ဖြင့်ခြံရံအပ်သော အခြွေအရံရှိသည်ဖြစ်၍ မင်း၏အထံသို့သွား၍၊ ဖြတ် သောမင်းကြီး၊သျှင်မင်းကြီးတို့သည်အကျွန်ုပ်တို့၏ရင်း၊သျှင်မင်းကြီးတို့ ၏ရင်း အနွယ်ကိုဖျက်၍တပါးကုန်သောပုဏ္ဏားတို့ကိုဆင်မင်ကိုပြု စေ၍သင်တို့၏တန်းဆာတို့ကိုရင်း၊အဆောံအဝိုတို့ကိုရင်း ထိုတပါးကုန် သောပုဏ္ဏားတို့အား ပေးဆုံဟူ၍ ဆိုတော်မူကုန်သည်ဟုကြားရသည် ကားမှန်သလောဟုဆို၍။ ။

(၁၇၇) ကာဠာ မိဂါ သေတ-ဒန္တာတာ-ဓိ-မေ
ပရော-သတံ ဟေမ-ဇာလာ-ဘိဆန္နာ။

တေ-တေ ဒဒါ မိ-တိ သုဘိမ ဗြဲ့သိ၊
အနုသရံ ပေတ္တိ-ဝိတာမဟာနံ။ ။
ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆိုဏ်း။ ။

(၁၇၇) သုဘိမ၊မင်းဖြတ်သုဘိမ။ တဝ၊သျှင်မင်းဖြတ်၏။သန္ဓိကော၊ အထံတော်၌။ ကာဠာ၊မည်းညိုကုန်ထသော။ မိဂါ၊သားမျိုးဖြစ်ကုန်ထ သော။သေတ-ဒန္တာ၊ဖြူသောအစွယ်ရှိကုန်ထသော။ ပရော-သတံ၊တရာ ထက်လွန်ကုန်ထသော။ဟေမ-ဇာလာဘိဆန္နာ၊ရွှေကွန်ရက်ဖြင့်ကောင်း စွာဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။ ဇာမေဟတ္ထိ၊ ဤဆင်တော်တို့သည်။ သန္ဓိ၊ရှိ ကုန်၏။သုဘိမ၊မင်းဖြတ်သုဘိမ။ တို့၊သျှင်မင်းဖြတ်သည်။အမှာကဋ္ဌ၊အ ကျွန်ုပ်တို့၏ရင်း။ အတ္တနော၊ကိုယ်တော်ဖြတ်၏ရင်း။ ဝံသေ၊အ နွယ်၌။ ပေတ္တိ-ဝိတာမဟာနံ၊အဘဘဘိုးတို့၏။အာ၊စိတ္တံ၊အလေ့အကျက်ကို။အနု သရံ၊အနုသရဇော၊အော်မှတ်တော်မူနိုင်လျက်ပင်။အမှာကဋ္ဌ၊အကျွန်ုပ် တို့၏ရင်း။ အတ္တနော၊ကိုယ်တော်ဖြတ်၏ရင်း။ ဝံသံ၊အနွယ်ကို။ နှာသေ တုံ၊ ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ။ တေ-တေ တေဒေတေ၊ထိုဆိုအပ်ပြီးသော ဤဆင် တော်တို့ကို။မယာ၊အကျွန်ုပ်မှ။ အညောသံ၊တပါးကုန်သော။ဗြာဟ္မဏာနံ၊ ဗုဒ္ဓဏားတို့အား။ မဂ်လကရဏတ္ထာယ၊မင်္ဂလာပြုခြင်းငှါ။ ဒဒါမိ၊ ပေးခဲ့ဟူ၏။ ဗြဲ့သိကိရ၊ အမိန့်တော်ပြန်တော်မူသည်ဟု ကြားရသည် ကား။သစ္စံ၊မှန်သလော။ ။

သုဘိမမင်းသည်ဘုရားလောင်း၏စကားကိုကြား၍။ ။

(၁၇၈) ကာဠာ မိဂါ သေတ-ဒန္တာ မဟိ-မေ၊
ပရော-သတံ ဟေမ-ဇာလာ-ဘိဆန္နာ။
တေ-တေ ဒဒါမိ-တိ ဝဒါမိ မာဏဝ၊
အနုသရံ ပေတ္တိ-ဝိတာမဟာနံ။ ။
ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုရွတ်၏။ ။

(၁၇၈) မာဏဝ၊မောင်လုလင်။မမ၊ငါ၏။ သန္ဓိကော၊အထံ၌။ကာဠာ၊ မည်းညိုကုန်ထသော။ မိဂါ၊သားမျိုး ဖြစ်ကုန်ထသော။ သေတ-ဒန္တာ၊ဖြူ သောအစွယ်ရှိကုန်ထသော။ပရော-သတံ၊တရာထက်လွန်ကုန်ထသော။ ဟေမ-ဇာလာ-ဘိဆန္နာ၊ရွှေကွန်ရက်ဖြင့်ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်ထ သော။ဇာမေ၊ဤဆင်တော်တို့သည်။သန္ဓိ၊ရှိကုန်၏။အယံ၊အကျွန်ုပ်သည်။

ပေတ္တိ-ဝိတာမဟာနံ၊အာဘာအာတိုးတို့၏။ကြိယံ၊အမှုကို။အနုသရံ၊အနုသ
ရန္တော၊အောံမေ့လျှက်။ တေ-တေတေ၊ထေ-ထေ၊ထိုဆိုအပ်ပြီးသော ဤဆင်
တော်တို့ကို။ တယာ၊သင်မှ။ အညောသံ၊တပါးကုန်သော။ ဗြာဟ္မဏာနံ၊
ပုဏ္ဏားတို့အား။ မဂ်လကရဏတ္ထာယ၊ မင်္ဂလာပြုစိမ့်သောငှါ။ ဒုဒါဒိတိ၊
ပေးအံ့ဟူ၍။ဝဒါမိ၊ဆိုသည်ကား။သစ္စမေဝ၊မှန်သလျှင်ကတည်း။ ။(၅)
ဂါထာတို့၌ကား၊,ဟူသောပါဠိဖြင့် ဆင်ဖြူ,ဆင်နီ,စသည်မဟုတ်၊ဆင်
မည်းအဖြစ်ကိုထိုအပ်၏။ဝိ၀,သဒ္ဒါသည်အခြေလေးချောင်းရှိသောသား
မျိုးကိုဟောသည်ဖြစ်၍မိ၀ါဆိုသည်။ဣမေ၌ဣမ,သည်အစွန်သဝိပဝစ
ဏအနုက်ကိုဟောသည်ဖြစ်၍။တ၀၊သင်အား,ဟုသမ္ဗန္ဓါနတ္ထယူသည်ရှိ
သော်၊ နိုင်ငံတော်အတွင်း အဝေးအနီးရှိသမျှကိုရသောကြောင့်၊ သန္တိ
ကေ,ဟူသောပါဠိသောသကိုထိသာသည်။ ဣမေ,သည်သဗ္ဗနာမ်ပုဒ်ဖြစ်
၍ဝိသေသနဖြစ်ရကား၊ဟတ္ထိ,ဟူသောပဌာနပုဒ်ထည့်ရသည်။ ကြိယာ
သုညံကာရကံနာမနတ္ထိ,ဟု၊ပရိတာသလာသောကြောင့်ရင်း၊ ခပ်သိမ်း
သော ပဒတ္ထသည်သတ္တာသတ္တောမကင်းသောကြောင့်ရင်း၊ ကုသလာ
ဝမ္မာ,ဟောသော်၊သံဝိဇ္ဇန္တိ ကြိယာကိုထိရသကဲ့သို့၊သန္တိ,ဟူသော ကြို
ယာကိုထိသာသည်။ဒ္ဝေ သုသဗ္ဗနာမေသုဝုဗ္ဗမေ၀ပဌာနံ,ဟူသောပရိတာ
သာကိုအရာခပ်သိမ်းမမှတ်အပ်။ လွန်လေပြီးသည်ကိုစွဲသော ကြောင့်၊
တေ,ဟုဆိုပြီး၍ထိုအတ္ထသဏ္ဌာန်ကွယ်မဟုတ်ပစ္စက္ခဖြစ်သောကြောင့်၊
တေ,ဧတေ,ဟုနှစ်ထွေဆိုရကား၊ထိုဆိုအပ်ပြီးသော၍ဆင်တော်တို့ကို
ဟုယောဇနာရသည်။ယဿဒါဝုကာမောရောစတေ၀ါရယတေ၀ါ တံ
သမ္ဘဒါနံ,ဟူသောကစ္စည်းစာရှိ၍ ဒဒါမိကြိယာသည် သမ္ဘဒါန်ကို ငဲ့ရ
ကား၊အရာအားလျှော်စွာ ဗြာဟ္မဏာနံ, ဟူသော သမ္ဘဒါန်ကို ထိသာ
သည်။လုလင်သည်ပုရောဟိတ်သားဖြစ်လျှက် သူ့ကိုမပေးခဲ့ရကား၊ အ
ညောသံ,ဟူသောဝိသေသနနှင့်တကွ မယာ,ဟူသောအပါဒါန်ကိုထိသာ
သည်။ ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည် ဆင်ဖြူတော်ကို အဝိုင်လှူသကဲ့သို့မ
ဟုတ်သောကြောင့်၊ မင်္ဂလကရဏတ္ထာယ,ဟူသော ပါဠိသောသကို ထိ
သာသည်။ ပေတ္တိဝိတာမဟာနံ,ဟူသောဝုဒ်သည်ဝိသေသနကို ငဲ့သော
ကြောင့်၊ဝံသေ,ဟူသော ပါဠိသောသကို ထည့်ရသည်။ ထိုဝံသေ,ဟူ
သောသတ္တဝိဝိသေသနသည်လည်းသမ္ဘန္ဓဝိသေသနကိုငဲ့သေါကြောင့်
ဝဒန္တဝုဋ္ဌိ(ဏ်)အလိုအားလျှော်စွာ အမှာကဠာအတ္ထနှောစ,ဟူသောဆဠ

ဝိသေသနကိုထည့်ပြန်ရသည်။ ပေတ္တိုဝိတာမဟာနံ, ဟူသောသမ္ဗန္ဓကို အနုသရံ,ဒ္ဓိမစပ်ကောင်း။ အနုသရံ,သည်လည်းကံကိုင်ဆောင်သောကြောင့်၊ အာစိဏ္ဏံ,ဟူသောပါဌသောသကိုထည့်ရသည်။အနုယဉ်ဒ္ဓိအလေ့အကျက် ကိုသိလျက်အောံမေ့နိုင်လျက်တပါးသောပုဏ္ဏားတို့အားပေးခြင်းသည် အနုယ်ကိုဖျက်ဆီး၏ဟူသောအဓိပ္ပာယသည် ပြီးသောကြောင့်၊ဝံသံနာသေ တုံ,ဟူသောပါဌသောသကိုထိသာသည်။ ဤ။သိ,ကြိယာသည်သူ့ကိုတူ ရှုမဆို။ အဆင့်စကား ကြားရသည်ကို လျှော်သောကြောင့်၊ အနုသာ ဝတ်စိမ့်သောဌာ၊တူရှုပင်မရှိသော်လည်း၊ကိရ,ဝုဒ်ကိုထည့်၍ ဤ။သိကိ ရ,ဟုယောဇနာရသည်။ ထိုစကားသည် အကြားနှင့်တန်ဆုံ့ထိုက်သော စကားဖြစ်၍သစ္စံ,ဟူသော ပါဌသောသကိုထိသာသည်။ ၏ထို့အတိုးအ ထိုးစိစစ်၍ ရသောကြောင့် ပါဌသောသကိုဝိုရိသည်ဟု မဆိုသာ။အဌက ထာနှင့်တိုက်ပါလေ)။ ။သုသိမဟာတက်တတိယံ။ ။

၁၆၄-ဂိဏ္ဍာတော်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သောဗုဒ္ဓဘုရားမြတ် ဖွားတရားသည်။ ယံနူဂိဏ္ဍောယောဇနသတံ, အစဂ္ဂိသောဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ၅၂ဂိဏ္ဍာတော်ကို ဧတေဝန် ကျောင်းကြီး၌ ဘိ တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တပါးသောပါဘတို့ကို လုပ်ကျွေးသောရဟန်း ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ထိုအခါ၌ဘုရားလောင်းကိုမင်းသည် အိုလင်းတ၊လင်းတတို့သည်ကား၊ယူဇနာတရာထက်၌တည်ကုန်၍ သား ကောင်ကိုမြင်ကုန်လျက်၊အာဘယ်ကြောင့်သင်သည်ပိမိအကျိုးငှါထောင် အပ်သောကြောဝ့ကွင်းကိုမမြင်သနည်းဟုမေးလိုရကား။

(၁၇၉) ယံ နူ ဂိဏ္ဍော ယောဇန-သတံ၊ကုဏာပါနိ အဝေက္ခတိ။
ကသ္မာ ဇာလဿ ပါသဿ၊အာသ်ဇ္ဇာဝိ နု ဗုဇ္ဈသိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးဖွားသော်ဂါထာကိုဆိုတော်။ ။

(၁၇၉) ဘောဂိဏ္ဍ၊ ဝေးယူဇနာ၊ ချင့်တရာက၊ အစာသားတစ်၊ ရှိ သည့်ဖြစ်ကို၊ထစ်ထစ်ထင်ထင်၊ရှုနိုင်မြင်လျက်၊ညွှတ်တွင်ပိတ၊အိုလင်း တ။ဂိဏ္ဍောနူဂိဏ္ဍောနှာမ၊ လင်းတာမည်သည်ကား။ယောဇန-သတံ၊ယူဇ နာတရာကို။အတိက္ကမိတွာ၊လွန်၍။ ဋ္ဌိတာနိ၊တည်ကုန်သော။ကုဏာပါနိ၊

အစာသားကောင်တို့ကို။အဝေကွဲတိ၊ ဖြင့်ခိုင်သည်မဟုတ်လော။ အ်ထ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျက်။တွံ၊သင်သည်။ အတ္ထနော၊မိမိ၏။ အတ္ထာယ၊အကျိုးငှါ၊ ဩဒ္ဓိတံ၊ထောင်အပ်သော။ဇာလဗ္ဗ၊ဗိုက်သို့ရင်း။ပါသဗ္ဗ၊ကြိုးကွင်းသို့ ရင်း။အာသဗ္ဗာဝိ၊ရောက်၍လည်း။ ကသ္မာ၊အဘဲကြောင့်။နဗုဗ္ဗာသိ၊ မသိဘိ သနည်း။ ။(ယန္တ္တိ နိပါတမတ္တံ။နူတိနာမဏ္ဍေနိပါတော,ဟူရကား၊ယံ လွတ်၍နူကိုနာမဘွင့်၍ယောဇနာသည်။ ။ ထိုလင်းတသည်ထိုမင်း၏စကားကိုကြား၍။ ။

(၁၀၀) ယဒါ ပရာဘဝေါ ဟောတိ၊ပေါသော ဇိဝိတ-သင်္ခယေ။
အထ ဇာလဗ္ဗ ပါသဗ္ဗ၊အာသဗ္ဗာဝိ နု ဗုဗ္ဗတိ။ ။

ဟူသောနုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၀၀) ,မဟာရာဇ၊ဖြတ်သောမင်းကြီး။ ယဒါ၊အကြောင်အခါ၌။ ပေါ သော၊သတ္တဝါသည်။ဇီဝိတသင်္ခယေ၊ အသက်ကုန်ခန့်သောအခါသည်။ ပရေ၊ရောက်လတ်သော်။ ပရာဘဝေါ၊ဗျက်စီးလိုသည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ အထ၊ထိုအခါ၌။ သောပေါသော၊ ထိုဗျက်စီးလိုသော သတ္တဝါသည်။ အတ္ထနော၊မိမိ၏။အတ္ထာယ၊အကျိုးငှာ။ ဩဒ္ဓိတံ၊ထောင်အပ်သော။ဇာ လဗ္ဗ၊ဗိုက်သို့ရင်း။ပါသဗ္ဗ၊ကြိုးကွင်းသို့ရင်း။အာသဗ္ဗာဝိ၊ရောက်၍လည်း။ နဗုဗ္ဗတိ၊မသိ။ ။ဂိဗ္ဗာဇာတကံစတုတ္ထံ။ ။

၁၆၅-နကုလဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ် စွာဘုရားသည်၊သင်္ဘီ ကတ္တွာအမိတ္တော့နှ,အစုရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်း ဆာဆောင်အပ်သော ၍်နကုလဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီးဦးသိတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊ အမတ်စစ်သူကြီး နှစ်ယောက်တို့၏ ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်း ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည် ထိုမြွေပါကို ထိုအခြင်းဖြင့် ဝပ်၍အိပ်သည်ကို မြင်၍။မြွေပါ၊ သင်အားအာဟပ်ကိုလျှင်ခ၍ ဘေးသည် ဖြစ်သနည်းဟု မေးလိုရကား။ ။

(၁၀၁) သင်္ဘီ ကတ္တွာ အမိတ္တော့နှ၊အဏ္ဏေနေ ဇလာဇုဇ။
ဝိဝရိယ ဒါဋ္ဌ သေသိ၊ကုတော တေ ဘယမာဂတံ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၈၁) ဇလာဗုဒ္ဓ၊ဖြေပါ။ထို့၊သင်သည်အမိတွေနှ၊ရန်သူဖြစ်သော၊ အတ္တမဲနှ၊ဖြေနှင့်။ သင်္ခီ၊စေ့စပ်ခြင်းဟူသောမိတ်အဖြစ်ကို။ ကတွာ၊ပြု၍။ဒါ၌ မ်ား၊ အစွယ်ကို။ဝိဝရိယာ၊ဘော်ရှိ။သေသိ၊ အိပ်ဏီ။ တေ၊သင်အား။ ကုဝေါ၊အဘယ်မှာ၊ဘယ်၊ဘေးသည်။အာဂတံ၊လာသနည်း။ ။

ဤဘိုဘုရား၊လောင်းမေးအပ်သောဖြေပါသည်၊ အဘျင်ရသော့၊ရန်သူမည်သည်ကို မထေမဲ့ခြင်းမပြုအပ်။ ရှုံ့ရှာအပ်သည်ကား ဟုဆိုလိုရကား။ ။

(၁၈၂) သက်တော-၀ အမိတ္တာတို့၊မိတ္တာတို့ ဝိနုဝိသသော။
အ-ဘယာ ဘယ-ရုပ္ပန္နံ၊အဝိ မုလာနိ ကန္တတိ။ ။
ဟူသောဂုတိယဂါထာကိုဆိုဏီ။ ။

(၁၀၂) အယျ၊သျင်ရသော့။ အမိတ္တာတို့၊ ရန်သူတို့ခင်း။ မိတ္တာတို့ကို၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့ခင်း။သက်တော-၀၊ ရှုံ့ရှာအပ်သည်သာလျှင်တည်း။ နုဝိသသော၊အကျွမ်းတ၀င်မပြုရော။ အဘယာ၊ဤသူမှဘေးမဖြစ်ပြီဟု ထင်မှတ်အပ်သောအဆွေခင်ပွန်းမှ၊ဥပန္နံ၊ဖြစ်သော၊ဘယံ၊ဘေးသည်၊မုလာနိအ ဝိ၊ အမြစ်အရင်းတို့ကိုသော်လည်း။ကန္တတိ၊ဖြတ်တတ်၏။ ။(ဇရံဖိရ ဏံ ဘေဒံယာတိ ဥပေတိတိဇလာဗု၊ဇရံ ဖိရဏံ ဘေဒံ၊ပျက်စီးခြင်းသို့ ယာတိဥပေတိ၊ရောက်တတ်၏။ဒုတိတဘဏ္ဍာ၊ထို့ကြောင့်။ဇလာဗု၊ဇလာဗု မည်၏။အရကာ။ အမိဝမ်းနှင်ကိန်းသောသတ္တဝါတို့၏ကိုယ်ကိုရစ်ပတ် ဖုံးလွှမ်းသောသူဝယ်အိမ်အချင်းရေ၏။ရေ,ကြီးကိုလေယ, ဝယ်ကိုဇ,ပြု၍ ဇ လာဗု,ပြီးသတည်း။ ဇလာဗုဖြစ်ကတော်ဇလာဗုဟော်သူဝယ်အိမ်အချင်း နှင်ဖြစ်သောသတ္တဝါရသတည်း။ နဒ္ဓုတောဘယံဥပ္ပန္နန္တိ အဘယော, ပြု၍ ဤသူမှဘေးမရှိပြီဟု မှတ်အပ်သော အဆွေခင်ပွန်းကို ရသတည်း။ အ ဆွေခင်ပွန်းမှ ဖြစ်သော ဘေးသည် သနစ်သနှာအတွင်းပြင် ဝိသော ကြောင့် အမြစ်အရင်းကို သော်လည်း ဖြတ်ရကား အားကြီးသည်ဟု လို။ ။နုကုလဇာတကပ်ပြီး။ ။

၁၆၆-ဥပသာဝကဇာတ်။

နတ်နှင့်စာကွယ်သော ထောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညူ ဖြတ်ပွါးတရားသည်၊ ဥပသာဝကနှာမဒန်,အစရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့်

ထန်းဆာဆင်အပ်သော၍ဥပသါဝကဇာတ်ကို၊ဝေဠုဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောက်သော ဥပသာသကာ အမည်ရှိသော သူသေမချဘူးရာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော သင်းချိုင်းကိုရှာသော ပုဏ္ဏားကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းရသေ့သည်၊ လုလင်၊ ၍အရပ်၌သာလျှင်သပ္ပိုဟ်အပ်ကုန်သောသူတို့၏ အတိုင်းအရှည်သည်မရှိ။ သင်၏ အဘသည်ပင်လျှင် ၍ရာဇာပြုဟ်ပြည်၌ ပုဏ္ဏားမျိုးဖြစ်၍ ဥပသာဝက အမည်ရသည်သာ လျှင်ဖြစ်၍၊၍တောင်သုံးလုံးတို့၏အကြားနှင့် ဘဝတသောင်းလေးထောင်တို့ပတ်လုံးဘုတ်ကြည်းသပ္ပိုဟ်သည်ကိုခံရဘူးလေပြီ။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ မြေနှင်သုသာန်မဟုတ်ရာ အရပ်ကိုရင်း၊မသေတူးရာအရပ်ကိုရင်း ရစ်ခဲ့သောဌာမထတ်ကောင်းဟုပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်ဖြင့်ပိုင်းခြားမှ။ ။

(၁၈၃). ဥပသာဝက-နှာမာနိ၊သဟာသာနိ စတုန္နသ။

အဘ္ဘိ ပဒေသေ ဒဿာနိ၊နတ္ထိ ထောကော အနှာမတံ။ ။

(၁၈၄) ယမ္ပိ သစ္ဆဗ္ဗ ဝမ္ဘောစ၊အဟိ သာ သံယမော ဒုမော။

ဇေတ် အရိယာ သေဝန္တိ၊ ဇေတ် လောကော အနှာမတံ။ ။

ဟူသော နှစ်ဝါထာကိုဟောတော်မူ။ ။

(၁၈၃-၁၈၄) မာဏဝ၊လုလင်။ အဘ္ဘိ ပဒေသေ၊ ၍အရပ်၌။ ဥပသာဝက-နှာမာနိ၊ ဥပသာဝကအမည်ရှိကုန်သော။ စတုန္နသသဟာသာနိ၊ တသောင်းလေးထောင်ကုန်သော်သူတို့ကို။ ဒဿာနိ၊ ဘုတ်ကြည်းသပ္ပိုဟ်အပ်ကုန်ပြီ။ လောကော၊ လူ့ပြည်၌။ အနှာမတံ၊ သုသာန်သင်းချိုင်းမဟုတ်သော အရပ်မည်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ မာဏဝ၊ လုလင်။ ယမ္ပိ၊ အကြင်ဝုဋ္ဌိလ်၌။ သစ္ဆဗ္ဗ၊ လောကုတ္တရာ၏ ရှေအာတို့၌ဖြစ်သော သစ္စာလေးထွေတို့ကို ဝေဘန်နိုင်သောဉာဏ်ရင်း။ ဝမ္ဘောစ၊ လောကုတ္တရာတရားရင်း။ အဟိ သာစ၊ သူတပါးကိုမညှဉ်းဆဲကြောင်းကရုဏာရင်း။ သံယမော၊ ဝိရှမိတဗ္ဗဝတ္ထုမှ စောင့်ရှောက်သော သိလသံယမရင်း။ ဒမော၊ စက္ခုစသော ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်း ဣန္ဒြိယသံဝရသိလရင်း။ ဣဒံဂုဏာဓာတော်၊ ဤဂုဏ်လေးပါးအပေါင်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဇေတ်ဝုဋ္ဌလ်၊ ထိုဝုဋ္ဌိလ်ကို။ အရိယာ၊ ဘုရားအစရှိသော အရိယာဝုဋ္ဌိလ်တို့သည်။ သေဝန္တိ၊ မှီဝဲကုန်၏။ ဇေတ်ဂုဏာဓာတော်၊ ဤဆိုအပ်ပြီးသော ဂုဏ်လေးပါး အပေါင်းသည်။ လောကော၊ လောကမှ။ အနှာမတံ၊ သေခြင်းကင်းသည်၏ အပြစ်ကိုပြီးစေတတ်သည်၏ အပြစ်

ကြောင့်အနာမတမည်၏။ ။အမတ်,ဟူသောပုန်ခ္ခသုသာန်အရပ်ကိုပင် လျှင်အမက်လာကိုမက်လာကဲ့သို့ လိုးလွှဲဥပစာရအားဖြင့် အမတဟူ၍ဆို သည်။ ထိုအမတကိုမြစ်၍ အနာမတ,ဟုဆိုရကား။ အနာမတ်သုသာန် သင်းချိုင်းမဟုတ်သောအရပ်မည်သည်,ဟု၊ယောဇနာရသည်။ ဒုတိယ ဂါထာ၊ ဇေတ်လောကေ အနာမတ်ခ္ခကား။ဇေတ်လောကေအနာမတ္တန္တိ ဇေဝံ ဂုဏဇာတ်လောကေ အမတဘာဝသာဓနတောအနာမတ်နာမ,ဟု၊အဋ္ဌ ကထာဟူရကား။မတမေဝအမတ်။နတ္ထိအမတ် မရဏံတေတ္ထိန္တိ အနာမ တ်။တေတ္ထိ'၊ထိ နိဗ္ဗာန်သည်။ဝါ၊တေတ္ထိ'၊ထိ နိဗ္ဗာန်ကို။ အဓိဂတော၊ရအပ် သည်ရှိသော်။အမတ်မရဏ၊သေခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊မရှိ။ဣတိတသ္မာ၊ထို ကြောင့်။ တံနိဗ္ဗာနံ၊ထိနိဗ္ဗာန်သည်။ အနာမတ်နာမ၊အနာမတမည်၏။ဤ သို့သောနိဗ္ဗစနဖြင့် နိဗ္ဗာန်သည်မရ။ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်း သစ္စာမဂ္ဂ စသောလေးပါးသောကျေးဇူးတရားအပေါင်းသည်ဗဟုပစာရအားဖြင့် အနာမတမည်သတည်း)။ ။ဥပသာလကဇာတကံဆုံး။ ။

၁၆၇-သမိဒ္ဓိဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ် စွာတရားသည်၊ အာဘုတ္တာဘိက္ခသိဘိက္ခု,အစရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌သမိဒ္ဓိဇာတ်ကို၊ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကိုအမှီပြု၍တ ပေါဒါရုံ ကျောင်းမှ သိတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ သမိဒ္ဓိမထေရ်ကို အ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် အလုံးစုံသော ဥဒ္ဓပတ်လုံး လုံ့လကို အားထုတ်၍ အရဏ်တက်သောကာလမှ ရေချိုး၍ တထည်သောလျှော် တောသက်နှုံးကိုဝတ်၍ တထည်သော လျှော်တော သက်နှုံးကို လက်ဖြင့် ကိုင်၍ကိုယ်ကိုရေမှရှိသည်ကိုပြုလျက်ရပ်၏။ ထိုအခါဘုရားလောင်း၏ အဆင်းအားဖြင့် တင့်တယ်သောအဖြစ်မြတ်သောအဖြစ်သို့ ရောံသော ကိုယ်တော်ကိုကြည့်မိ၍တပ်စွန်းသောစိတ်ရှိသော တယောဟ်သောနတ် ထိုးသည်ဘုရားလောင်းကိုမြှားယောင်းလိုရကား။ ။

(၁၀၁) အာဘုတ္တာ ဘိက္ခသိ ဘိက္ခု၊နှ ဟိ ဘုတ္တာနှ ဘိက္ခသိ။

ဘုတ္တာနှ ဘိက္ခု ဘိက္ခသု၊မာ တံ ကာလော ဥပစ္စဂါ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသော ဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၀၅) ဘိက္ခု၊ရဟန်း။တွေ့သင်သည်။ ဒဟရ-ကာလေ၊ငယ်သော ကာလ၌။ ကိုယ်သကာမ-ဝတ္ထုနှ၊ ကိုယ်သကာမ၏အစွမ်းအားဖြင့်။ ဝတ္ထုကာမေ၊ဝတ္ထုကာမတို့ကို။အ-ဘုတ္တာ၊မခံစားမူ၍။ဘိက္ခုသည်၊ဆွမ်းခံ ခြင်းဌာနကျင့်ဘိ၏။ဝါ၊ရဟန်းပြုဘိ၏။ပဗ္ဗကာမဂုဏော၊ငါးပါးသောကာ မဂုဏ်တို့ကို။ဘုတ္တာ၊ခံစားပြီး၍။ ဘိက္ခာယ၊ဆွမ်းခံခြင်းဌာ။ စရိတဗ္ဗံနှ၊ ကျင့်စဉ်ကောင်းသည်မဟုတ်လော။(ထည့်)။တွေ့၊သင်မူကား။ကာမေ၊ကာ မဂုဏ်တို့ကို။နှ ဘုတ္တာနှ၊မခံစားမူ၍သာလျှင်။ ဘိက္ခုသည်၊ဆွမ်းခံသောအ ကျင့်ကိုကပ်ဘိ၏။ဝါ၊ရဟန်းပြုဘိ၏။ဘိက္ခု၊ရဟန်း။တွေ့၊သင်သည်။ဒဟာ ရ-ကာလေ၊ငယ်သောကာလ၌။တာဝ၊ရှေးဦးစွာ။ကာမေ၊ကာမဂုဏ်တို့ ကို။ဘုတ္တာနှ၊ခံစားပြီး၍။ ပစ္ဆာ၊နောင်မှ။ မဟာဌ္ဌက-ကာလေ၊အိုမင်းသော ကာလ၌။ ဘိက္ခုသာ၊ ဆွမ်းခံသော အကျင့်ကို ကပ်ဘိလော့။ထံ၊သင့်ကို။ ကာလော၊ကာမချမ်းသာ ခံစားရာဖြစ်သောဟို့ရှုယ်သောကာလသည်။ မာဥ္စပစ္ဆဂါ၊မလွန်စေလင့်။ ။

ဘုရားလောင်းသည် နတ်ဘွဲ့ တရားချသောစကားကိုကြား၍ ဝိပဿ နာလိုကိုပြုလိုရကား။ ။

(၁၀၆) ကာလံ ဝေါ-ဟံ နာနာဝိ၊ဆန္ဒော ကာလော နှ ဒိဿတိ။
တသ္မာ အ-ဘုတ္တာ ဘိက္ခာဝိ၊မာ မံ ကာလော ဥပစ္စဂါ။ ။

ဟူသောရတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၀၆) ဒေဝတော၊နတ်ဘွဲ့။အဟံ၊ငါသည်။ကာလံ၊သေလတ်ဆဲသော ကာလကို။နှ နာနာဝိ၊မသိခဲ့။မယ့်၊ငါ့အား။ ကာလော၊ သေလတ်ဆဲသော ကာလသည်။ ဆန္ဒော၊မောဟာဇိုးလွှမ်းအပ်သည်ဖြစ်၍။နှ ဒိဿတိ၊မထင် ခဲ့။တတ္ထာ၊ထို့ကြောင့်။ကာမေ၊ကာမဂုဏ်တို့ကို။အ-ဘုတ္တာ၊မခံစား၍။ မံ၊ငါ့ကို။ကာလော၊ရဟန်းတရားအားထုတ်ရာကာလသည်။ မာဥ္စပစ္စဂါ၊ မလွန်ပါစေလင့်ဟု။အဟံ၊ငါသည်။ ဘိက္ခာဝိ၊ဆွမ်းခံသော အကျင့်ကို ကပ်၏။ဝါ၊ရဟန်းပြု၏။ ။သမ္ပိဋ္ဌိစာတကံ သတ္တမံ။၁၆၇။

၁၆၈-သကုဏဃ္ဋိစာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြစ် ရှာဘုရားသည်၊ သေနောဗဇလသာပတမာနော, အစရှိသော ဂါထာဝုန်

ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌သကုဏာ္ဍိဇာတ်ကို၊ ဗောဓိဝန်ကျောင်း ကြီးဦးထိပ်ထင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဗိဒိအလိုအားဖြင့်ဟောအပ်သောသကု ဏောဝါဒသုတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သမ္ဘည္ဘြတ်ပွာဘုရားသည် ဗိလုံးဌက်နှင့်သိန်း,ရှေးအဖြစ်ကိုပြုပြီး၍ ရဟန်းတို့အားကျက်စားရာဟုတ်သည့် မဟုတ်သည့်ကို ဟောထော်မူ ၍ဘုရားအဖြစ်ထိုရောက်လတ်ပြီး၍။ ။

(၁၀၇) သေ နော ဗလသာ ပတမာနော၊လာပံ ဂေါ စ ရ-ဌာယိနံ။
သဟာသာ အဏ္ဏပတ္တော-ဝ၊မရဏာ-ဇ္ဇေနုဒ-ပါ ဂမိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၁၀၇) ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ဂေါစရဌာယိနံ၊မိမိနေရာမှတွက်၍ အ စာရှာစားခြင်းဌာတောအုပ်အစွန်ဖြတည့်ဝယသော။ လာပံ၊ဗိလုံးဌက်ထို။ သေနော၊သိန်းသည်။ ဗလသာ၊အစွမ်းအားဖြင့်။ပတမာနော၊ထိုးနှံ့သော ဌာဂျလေသည်ရှိသော်။ သဟာသာ၊ဝျင်ပြန်စွာ။ အဏ္ဏပတ္တော-ဝ၊ရေဝံ လေသလျှင်ကဲသည်။ တေနကာရဏေန၊ထိုအကြောင်းကြောင့်။ သော သေနော၊ထိုသိန်းသည်။မရဏံ၊သေခြင်းထို။ဥပါဂမိ၊ရောက်ပေ၏။ ။

ထိုသိန်းသည်သေခြင်းထို ရောက်သည်ရှိသော်၊ ဗိလုံးဌက်သည် မြေ ဖိုင်ခဲအကြားမှထွက်၍ စင်စစ်လျှင်ငါသည်ရန်သူ၏ကျက်စီးခြင်းကို မြင် အပ်ပြီဟုနှလုံးထား၍ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာကျူးရင့်လိုရကား။ ။

(၁၀၈) သော-ဟံ နယေန သမ္ဘဒ္ဒေါ၊ပေတ္တိကေ ဂေါစရေ ရတော၊
အ ပေတ-သတ္တု၊ မောဒါမိ၊သမ္ဘသိ အတ္ထု-မတ္တနော။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဟောတော်၏။

(၁၀၈) နယေနာ၊ဘေးမှ လွတ်ခြင်းအကြောင်း ဥပါယ်ကို သိသော ဉာဏ်နှင့်။သမ္ဘဒ္ဒေါ၊ပြည့်စုံသော။သော အဟံ၊ထိုငါသည်။ ပေတ္တိကော၊ အာဘဥစ္စာဖြစ်သော။ ဂေါစရေ၊ကျက်စားရာအရပ်၌။ရတော်၊ရှေ့ထွေ်ပ် သည်ရှိသော်။အပေတသတ္တု၊ရန်သူမှကင်းလွတ်သည်ဖြစ်၍။အတ္တနော၊ ငါ၏။အတ္ထံ၊ရောဂါကင်းလွတ်သည့်အဖြစ်ဟု ဆိုအပ်သော အစီးအပွါး ကို။သမ္ဘသိ၊ကောင်းစွာဖြင့်ခြင်းကြောင့်။မောဒါမိ၊ဝမ်းမြောက်ရ၏။ ။

သကုဏာ္ဍိဇာတကံအဋ္ဌမံ။၁၆၈။

၁၆၉-အရကစာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္မာညူ ဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ယောဝေမေတ္တြေနှ စိတ္တြေနှ,အစရှိသော ဂါထာဝုန် ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအရကစာတ်ကို၊ ဧတဝန် ကျောင်း တော်၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊မေတ္တာသုတ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟော ၁တော်မူ၏။ ။

ထိုဘုရားထောင်းအရကဆရာသည် ရဟေတုအပေါင်းကိုဆုံးမသည် ရှိသော်၊ ရဟန်းမည်သည်ကား မေတ္တာကို ပွါးစေအပ်၏၊ ကရုဏာကို ပွါးစေအပ်၏၊ မုဒိတာကိုပွါးစေအပ်၏၊ ဥပေက္ခာကိုပွါးစေအပ်၏။ထို စကားမှန်၏။ထိုမေတ္တာစိတ်မည်သည်ကားအပ္ပနာသို့ရောက်သည်ရှိသော် ဗြဟ္မာ့ပြည်ထားရခြင်းကိုပြုံးစေ၏ဟုမေတ္တာ၏ အကျိုးအာနိသင်ကို ပြ လိုရကား။ ။

(၁၈၉) ယော ဝေ မေတ္တြေနှ စိတ္တြေနှ၊သမ္မ-လောကာ နုကမ္ပတိ။
ဥဒ္ဓံ အဓော စ တိရိယံ၊အ-ပ္ပမာဏော နှ သမ္ဘဝေါ။ ။

(၁၉၀) အ-ပ္ပမာဏံ ဟိတံ စိတ္တံ၊ပရိဝုဏ္ဏံ သုဘာဝိတံ။
ယံ ပမာဏ-ကတံ ကမ္မံ၊နှ တံ တတြာ-ဝသိဿတိ။ ။

ဟူသောနှစ်ဂါထာတို့ကိုဟောတော်။ ။

(၁၈၉-၁၉၀) ဘဝန္တောဗုဒ္ဓသိဝဏာ၊ ဆိုရသော့အပေါင်းတို့။ ယော ယောကောစိ၊ဃသဏ-ဗြာဟ္မဏစသည်တို့တွင်အကြင်အမှတ်မရှိသော သူသည်။ဥဒ္ဓံ၊မြေအပြင်မှနေ၀သည်ရှာနှာသည်ရယတနှင့်ဗြဟ္မာ့ပြည် တိုင် အောင်သောအရပ်ဟုဆိုအပ်သောအထက်မျက်နှာသည်ရင်း။ အဓော၊ မြေအပြင်မှ ဥဿဒနရကေတိုင်အောင်သော အရပ်ဟု ဆိုအပ်သော အောက်မျက်နှာသည်ရင်း။ တိရိယဉ္စ၊လူတို့ပြည်၌အကြင်မျှလောက်ကုန် သောစကြ၀ဠာဟု ဆိုအပ်ကုန်သောဘီလာအရပ်မျက်နှာတို့သည်ရင်း။ သန္ဓိ၊ရှိကုန်၏။ ဇွေကော၊ ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသော။ ဌာနေ၊အရပ်၌။ နိဗ္ဗတ္တာ၊ဖြစ်ကုန်သော။ သဗ္ဗေ၊ခပ်သိမ်းကုန်သော။ သတ္တာ၊ သတ္တ၀ါတို့ သည်။ အ-ဝေရာ၊ရန်မရှိကုန်သည်။ဟောန္တု၊ဖြစ်စေကုန်သတည်း။ အ-ဗ္ယာပဇ္ဇာ၊ကြောင့်ကြခြင်းမရှိကုန်သည်။ဟောန္တု၊ဖြစ်စေကုန်သတည်း။ အ-နီဃာ၊ ဆင်းရဲမရှိကုန်သည်။ ဟောန္တု၊ ဖြစ်စေကုန်သတည်း။ သုခီ၊

ချမ်းသာခြင်းရှိကုန်သည်။ဟုတ္တာ၊ဖြစ်ကုန်၍။ အတ္တာနံ၊ကိုယ်ကို။ ပရိဟာ
ရန္တု၊ဆောင်နိုင်စေကုန်သတည်း။ဣတိ၊ဤသို့။သဗ္ဗသောသဗ္ဗာ-ကာရေ
နု၊ထက်အောင်ဘိလာအရပ်မျက်နှာဟု ဆိုအပ်သောသုဂတိ,ရုဠ္ဍတိ,ဖြစ်
သေါခပ်သိမ်းသောအခြင်းအရာအားဖြင့်။အပ္ပမာဏော၊အတိုင်းအရှည်
မရှိသော။မေတ္တေနု၊မေတ္တာနှင့်ယှဉ်သော်။စိတ္တေနု၊စိတ်ဖြင့်။သဗ္ဗလောကံ၊
အလုံးရုံသောသတ္တလောကကို။ဝေ၊စင်စစ်။အနုကမ္ပတိ၊စောင့်ရှောက်၏။ ။
တသ၊ထိုသူ၏။အ-ပ္ပမာဏံ၊အတိုင်းအရှည်မရှိသော်သတ္တဝါလျှင်အာရုံ
ရှိသည်ကို။ ဂတ္တာ၊ပြု၍။ သုဘာဝိတံ၊ကောင်းစွာပွါးစေအပ်သော။ ပရိ
ဝုဏ္ဏံ၊ပြည့်ရုံစွာသော။ သဗ္ဗသတ္တေသု၊ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါတို့၌။ ဟိ
တံ၊အစီးအပွါးကို အလိုရှိသော။ ယံစိတ္တံ၊ အကြောင်ရှုပါဝစရစိတ်၌ယှဉ်
သောကံသည်။ အတ္ထိ၊ရှိ၏။ တတြ၊ထိုရှုပါဝစရကံ၌။ပမာဏ-ကတံ၊အ
တိုင်းအရှည်အားဖြင့်ပြုအပ်သော။ ယံကမ္မံ၊အကြောင်ကာမာဝစရကုံသည်။
အတ္ထိ၊ရှိ၏။ တံကမ္မံ၊ထိုကာမာဝစရကံသည်။ နအာဝဇ္ဇတိ၊လွှမ်းမိုး၍
မတည်နိုင်။အထခေါ်၊ စင်စစ်သော်ကား။ ရူပါဝစရကမ္မမေဝ၊ရူပါဝစရ
ကံသည်သာလျှင်။ ကာမာဝစရကမ္မံ၊ကာမာဝစရကံကို။အာဝဇ္ဇတိ၊
လွှမ်းမိုး၍တည်နိုင်၏။ ။အရကဇာတကံနဝမံ။၁၉၆။

၁၇၀-ကကဏ္ဍကဇာတ်။

နာယံဝုရေ ဥန္နမတိ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းခိုးဆင်အပ်
သော ဤကကဏ္ဍကဇာတ်သည် မဟာဇာတ်၌ထင်ရှားဖြစ်လတ္တံ့။ ။
ထိုမဟာဇာတ်၌ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးသည်အောံသို့ မသက်မှု၍တံခါး
တိုင်ဖျားခ်ိသောလျှင်ဦးခေါင်းထွင်လျက်ဝပ်သောဝုတ်သင်ငယ်၏အမူအ
ရာကိုကြည့်၍၊သုခမိန်၊ဤဝုတ်သင်ငယ်သည်ရှေးခ်ိကဲ့သို့ယခုအောံသို့မ
သက်၊အကြောင်းအဘယ်သို့နည်းဟုဘုရားလောင်းကိုမေးလို၍။ ။

(၁၉၀) နာ-ယံဝုရေ ဥန္နမတိ၊တောရဏ-ဋ္ဌေ ကကဏ္ဍကော။
မဟာသဓ ဝိဇာနာဟိ၊ကေန ထဒ္ဓေါ ကကဏ္ဍကော။ ။
ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၉၁) မဟာသဓ၊ချစ်သားမဟာသဓာသုခမိန်။အယံကကဏ္ဍ
ကော၊ဤဝုတ်သင်ငယ်သည်။ ဝုရေ၊ရှေးခ်ိကဲ့သို့။ နဘြတရတိ၊မသက်။

တောရဏ္ဍ-ဣ၊ တံခါးတိုင်ဖျားဌိ သာလျှင်။ဥန္ဒုမတိ၊မာန်တက်ခဲ့၏။ ထို၊ သင်သည်။ ဝိဇာနာဟိ၊ ထိသည်မှုလေ့။ ကေန၊ အဘယ်အကြောင်း ကြောင့်။အယံကကဏ္ဍကော၊ ဤပုတ်သင်ငယ်သည်။ ထဒ္ဓေ၊ခက်ထန် သောအဖြစ်ထိုရောက်သနည်း။ ။

မဟော်သဓာသုခပိန်သည် မင်းကြီး၏စကားကိုကြား၍၊ ဖြတ်သော မင်းကြီး၊ သားငါးမသတ်အပ်သော ဥဝုသ်နေ့ဖြစ်ယင်းမျိုးကို မရသော ကြောင့် မင်းချင်းသည်လည်ဖြစ်ဆဲ့အပ်သော ပဝကမ္ဘသောအသရေကိုမှီ၍ ပုတ်သင်ငယ်အားမာန်တက်သည်ဖြစ်ရာ၏ ဟုဆိုး၏။ ။

(၁၉၂) အ-ထဒ္ဓ-ဝုဋ္ဌ-ထဒ္ဓါနု၊အနု-မာသံ ကကဏ္ဍကော။
အတိမညတိ-ရာဇာနံ၊ဝေဒေဟံ မိထိလဂ္ဂဟံ။ ။

ဟူသောရုတိယဂါထာကိုလျှောက်၏။ ။

(၁၉၂) မယာ-ရာဇ၊ ဖြတ်သောမင်းကြီး။ အယံကကဏ္ဍကော၊ဤ ပုတ်သင်ငယ်သည်။အ-ထဒ္ဓ-ဝုဋ္ဌ၊မရစဘူးသော။အနုမာသံ၊စဝဂ်သော ဥစ္စာကို။ထဒ္ဓါနု၊ရသောကြောင့်။မိထိလဂ္ဂဟံ၊မိထိလာပြည်ကြီးဌိ ထီးနှန်း သိမ်းပိုက်စံနေတော်မူသော။ ဝေဒေဟံ၊ ဝိဒေဟာတိုင်းကို အပိုးရသော။ ရာဇာနံ၊အသျှင်မင်းကြီးကို။အတိမညတိ၊မထေမဲ့ဖြင်ပြုသတည်း။ ။ကာ ကဏ္ဍကဇာတကံဒသမံ။ ။သန္ဓဝဝဂ္ဂေါ့ရုတိယော။တာသုဒ္ဓါနံ။ ။

ဒုဋ္ဌသမာနုဂေါ်ဘုဗ္ဗ,၊သန္ဓဝံ,သုသိမံ,ဂိဒ္ဓံ,။
နကုလံ,ဥပသာဝကံ,၊သမိဒ္ဓိစ,သကုဏာ,ဗ္ဗိ,။
အရကဉ္ဉ,ကကဏ္ဍကံ,။ ။

ဒု-ကလျာဏဝဂ်။

၁၇၁-ကလျာဏမွေဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောထောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဘဝရှင်ဖြတ် စွာဘုရားသည်၊ ကလျာဏမွေ့ဟု, အစဉ်ရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤကလျာဏမွေ့ဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီးဌိသပိ တင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယော်သောနားပင်းသော ယောဂ္ဂမတို့ အ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သုရားလောင်းသည် ဖြစ်သော ကောင်းသော အသံမည်သည်ကို ကွယ်စေခြင်းငါမသင့်ဟု ထိုအရပ်မှ ပြန်၍ မင်း၏အထံသို့သွား၍၊ သူ့ဘုရားကြီး၊ ဟရပင်ရှင်သွား၍ အသံကြောင့်တဘန်းထားပြန်သနည်းဟုဆို သည်ရှိသော်၊ ဖြတ်သောမင်းကြီး၊အကျွန်ုပ်တို့၏အိမ်သူအပေါင်းသည်အ ကျွန်ုပ်ကို ရဟန်းပြုသတတ်ဟု ဆိုမြဲဖြင့်ကြား၏။ စင်စစ်သဖြင့်ရှင် ဖြစ် သောကောင်းသောအသံကိုမကွယ်စေအပ်၊ထို့ကြောင့်အကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းပြုအုံ့။ရဟန်းအဖြစ်ကိုခွင့်ပြုတော်မူပါဟော၊ ထိုအကြောင်းကို ပြုအုံ့သောငါ။ ။

(၁၉၃) ကထျာဏ-ဝဏ္ဏော-တိယဒါ ဇနိ ၌၊
ဟောကေ သမည့် အနုပါဝုဏာတိ။
တသ္မာ နဟိယေ့ထ နရော သ-ပညော။
ဟိရိယာ ဝိ သန္ဓော ဝုရ-မာဒိယန္တိ။ ။

(၁၉၄) သာ-ယံ သမညာ ဒုဂ-မဗ္ဗပတ္တာ။
ကထျာဏ-ဝဏ္ဏော-တိ ဇနိ-ၜ ဟောကေ။
တာဟာသမေက္ခဲ ဒုဂ ပဒ္ဒဓိသသိ၊
နဟိ မ-ယ္ဍိ ဆဏ္ဍော ဒုဂ ကာမ-ဘောဂေ။ ။

ဟူသော၎င်းဂါထာကိုလျှောက်၏။ ။

(၁၉၃-၁၉၄)ဇနိ-ၜ၊လူတို့ကိုအရိုးရသောမင်းဖြတ်ကေါ်ကော၊လူ၌ရှိသော် နရော၊လူသည်။ယဒါ၊အကြင်အခါ၌။ကထျာဏ-ဝဏ္ဏောတိ၊ကောင်းသော အကျင့်ဝတ်ထက်ရှိပေသသူဟူ၍။သမည့်၊အမည်ပညတ်ဝေါဟာရသို့။ အနု ပါဝုဏာတိ၊ရောဝ်။ သ-ပညော၊ပညာရှိသော၊သောနရော၊ထိုလူသည်။ တသ္မာတတောသမညတော၊ ထိုဘိုထက်ရှိသသူ ကောင်းသောအကျင့် တရားရှိသသူ ရဟန်းဟူသောအမည် ပညတ်မှ။ နဟိယေ့ထ၊မယုတ် စေရာ။မဟာရာဇ၊ဖြတ်သောမင်းကြီး။သန္ဓော၊သူတော်ကောင်းတို့မည် သည်ကား။ဟိရိယာဝိ၊အကျင့်ကိုသမုဒ္ဒတဖြစ်သောဟိရိဖြင့်ရင်းကြွတို့ဖြင့် ဒုဝိ၊ဟိ၏ဒွေသမုဒ္ဒတဖြစ်သောကြွတို့ဟူ၏ဖြင့်ရင်း။ ဝုရံ၊ရဟန်းအဖြစ်ထည်း ဟူသောဤဝန်ကြီးကို။အာဒိယန္တိ၊ထမ်းယူကုန်၏။ ။ဇနိ-ၜ၊ လူတို့ကိုအ ရိုးရသောမင်းမြတ်။ ဒုဂဟော ကော၊ ဤလူ၌ကထျာဏ-ဝဏ္ဏော-တိ၊ ကောင်းသောဝိုဏအကျင့်ရှိပေသသူဟူ၍။ ပဝတ္ကာ၊ ကျော်ကြားစေကြ ညာသော၊သောအယံသမညာ၊ ထိုရဟန်းဟူသော အမည် နာမပညတ်

သို့။ မေမယာ၊အကျွန်ုပ်သည်။ အစ္စုပတ္တာ၊ ဘုန်းကံအထောက်ကြီးရှိရော်အပ်ပြီ။ (တတိယကျမ်းရာနှင့်ဂ္ဂါထာ။ အစ္စု၊ယနေ့၊ပတ္တာ၊ရော်အပ်ပြီးပေး)။အဟာ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ထီ၊ထိုဂုဏ်၏အစွမ်းအားဖြင့်ရအပ်သောကောင်းသောအကျင့်တရားရှိသသူရဟန်းဟူသော အမည်နှာမပညတ်ကို။ သမေကွ်၊ကောင်းစွာရှုလျက်။ ဗုဒ္ဓ၊ဤလူ့ပြည်၌။ပဗ္ဗဇိသည်၊ရဟန်းပြုအံ့။ဗုဒ္ဓ၊ဤလူ့ပြည်၌။ကာမဘောဂေ၊ကိလေသာကာမဖြင့် ဝတ္ထုကာမကိုသုံးဆောင်ခံစားခြင်း၌။မေ၊အကျွန်ုပ်၏။ ဆန္ဒော၊အလိုဆန္ဒသည်။ နဟိအတ္ထိ၊ အလျှင်းပင်မရှိပြီ။ ။ကလျာဏမိတ္တာတက် ပဌမံ။၁၇၀။

---

၁၇ ၂-ဒန္ဒရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ် သောဗုဒ္ဓညူဖြတ်ဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ကောဇူ သန္ဓေနမဟာတာ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဒန္ဒရဇာတ်ကို၊ဇေတဝန် ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကောကာလိကကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုခြေသော့်တို့၏ ဆိတ်ဆိတ်နေသောကာလ၌ ဘုရားလောင်း၏ သားဖြစ်သောခြေသော့်ငယ်သည် ဤခြေသော့်တို့သည်ရော်ကုန်၍ခြေသော့်တို့၏ကစားပြိုးတူးခြင်းကိုကစားပြိုးတူးကုန်စဉ်၊ထိုသတ္တဝါ၏အသံကိုကြားကုန်၍ဂ္ဂက်ခြင်းကြောင့်ဆိတ်ဆိတ်နေသည်ဖြစ်ကုန်၏။ သားမျိုးကိုအစိုးရသောခြေသော့်မင်း၊အကြင်သတ္တဝါသည်မိမိ၏ အသံဖြင့်မိမိကိုယ်ကိုထိစေ၏။ဤသတ္တဝါသည်အဘယ်မည်သောသတ္တဝါနည်းဟုအဘခြေသော့်မင်းကိုမေးလိုရကား။

(၁၉၅) ကောဇူ သန္ဓေန မဟာတာ၊အာဘိနာဒေတိ ဒန္ဒရံ။
ဒ သိဟာ ပဗိုနာဒန္တိ၊ကော နာမေ.သော ပိဂါ.မိတ္ထ။ ။

ဟူသောဂ္ဂေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆိုတော်။ ။

(၁၉၅) ပိဂါ.မိတ္ထ၊ သားမျှားသော်ခ်ိန်ခြေသော့်မင်း။သော၊အကြင်သတ္တဝါသည်။ မဟာတာ၊ သည်းစွာသော။ သန္ဓေန၊အသံဖြင့်။ဒန္ဒရံ၊ဇွေတောင်ကို။ အဘိနာဒေတိ၊ပွဲတင်ထပ်စေ၏။ သော၊ ထိုသတ္တဝါသည်။

ကောနဲ့၊ အဘယ်သတ္တဝါနည်း။ ယဿ၊အကြောင်သတ္တဝါ၏။ တံသဠံ၊ထို အသံကို။သုတ္တာ၊ကြား၍။သိဟာ၊ခြင်္သေ့တို့သည်။ နပဋိနာဒန္တိ၊တာဒိုန်မ ဟောသံကုန်။ ဧသော၊ ဤသတ္တဝါသည်။ ကောနာမ၊ အဘယ်မည်သော သတ္တဝါနည်း။ ။

ခြင်္သေ့ယောစကားကိုကြား၍အဘခြင်္သေ့မင်းသည်။ ။

(၁၉၆) အဓမ္မော မိဂ-ဇာတာနံ၊သိဂ်ါလော တာတ ဝဿတိ။

ဇာတိ-မာသ ဇိဂုစ္ဆနော၊တုဏ္ဍိ သိဟာသ မဿရေ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၉၆) တာတ၊ချစ်သား။ မိဂ-ဇာတာနံ၊သားမျိုးတို့တွင်။ အဓမ္မော၊ ယုတ်သော။သိဂ်ါလော၊မြေခွေးသည်။ ဝဿတိ၊ဟောင်း၏။ အာသ၊ထို မြေခွေး၏။ဇာတိ၊အမျိုးကို။ ဇိဂုစ္ဆနော၊ရွံရှာကုန်သည်ဖြစ်၍။ သိဟာ၊ ခြင်္သေ့တို့သည်။တုဏ္ဍိ၊ဆိတ်ဆိတ်ဖြစ်ကုန်၍။သမဿရေ၊အနှစ်ကို၊နေကုန် ၏။ ။(သန္တိဥပသဂ္ဂမတ္တံ။ ။ဂရုဝုဇ္ဇာရဿာရေ၊ဆန်တို့နံ, ဟူသော သုတ်ဖြင့်အနှစ်ဝိဘတ်ကိုရေ,ပြုသည်။သပစ္စရေ,ဟူ၍လည်းပါ၏ကို၏။သ မဿရေ၏မှနိသိဒန္တိ,ဟူသောအနုက်ထင်ရှားသည်။ အဓော အမတိဂဏ္ဍ တိတိအဓမေါ,ပြု၍အဓမိတောသု,တို့ခ်ဉ်ကဲ့သို့မသံယုဂ်မရှိစေရော။တုဏ္ဍေါ မောနံ အသ အတ္ထိတိတုဏ္ဍိ,ဟု၊ဒီဃနှင့်လိုသည်)။ ။ဒဠ္ဍရ ဇာတက် ရတိယံ။၁၇၂။

၁၇၃-မဏ္ဍူဒေဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓဘုရားသည်။ တာဒေမာဏဝကောသော,အစ္စရိသောဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၍မဏ္ဍူဒေဇာတ်ကို၊ ဗောဓိဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိ တင်းသုံးနေတော် မူစဉ်၊ တယောဝ်သော အုံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေတတ် သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်း၏သားဖြစ်သောရသေ့ယော်သည်မျောက်ကိုဖြင်၍ မျောက် ၏အဖြစ်ကိုမသိသည်ဖြစ်၍ တပါးသောရသေ့အိုသည် အချမ်းနှိပ်စက် သည်ဖြစ်၍မိုးတွံ့အုံ့သောဌာနသည်ဖြစ်ထက်,ဟုအော်မှ၍ အဘဖြစ် သောရသေ့အားဆို၍လိုရသေ့အိုကိုသစ်ရွက်ဖြင့် မိုးသောကျောင်းကို ဝင်စေ၍ မိုးတွံ့စေအုံ့ဟုကြို၍အဘကိုခေါ်လိုရကား။ ။

(၁၉၇) တာတ မာဏဝကော ဧသော၊တာလ မူလ် အ ပသိတော။
အဂါရကမ္မ-ံ အတ္ထိ၊ဟန္ဒ ဒေမ-သ-ဂါရကံ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆိုတို့။ ။

(၁၉၇) တာတ၊ဘခင်းသောမာဏဝကော၊ဤသတ္တဝါသည်။ ဝါ၊ရှင်သေသည်။ တာလမူလ်တာလကျွန်း၊ထန်းပင်စည်ကို။ အပသိတော၊ဖြိုခြဲ၍ နေ၏။အမှာကံ၊ငါတို့အား။ဣဒံအဂါရကံ၊ဤရှေ့ကျောင်းသည်။အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ဟန္ဒ၊ယခု။အသ၊ထိုရှေ့အား။အဂါရကံ၊ကျောင်းကို။ ဒေမ၊ပေး ကုန်စေ့။ ။

ဘုရားလောင်းသည်သား၏စကားကိုကြားလျှင်ထ၍ သစ်ရွက်ဖြင့်မိုး အပ်သောကျောင်းတံခါးဖွင့်ရပ်၍ ကြည့်သည်ရှိသော် ထိုသတ္တဝါမျောက်၏ အဖြစ်ကိုသိ၍၊အမောင်၊လူတို့၏မျက်နှာမည့်သည်ကား ဤသို့သောရှိ သည်မဖြစ်။ဤသတ္တဝါသည်မျောက်တည်း၊ကျောင်းတွင်းသို့မခေါ်အပ်ဟု ဆိုလိုရကား။ ။

(၁၉၈) မာ ခေါ် တွံ တာတ ပက္ကောသိ၊ နုသေယျ နော အဂါရကံ။
နေ-တာဒိသံ ရုဠ်ဟောတိ၊ဖြာဟွဏာသာ သုသိလိနော။ ။

ဟူသောရုတိယဂါထာကိုဆိုတို့။ ။

(၁၉၈) တာတ၊ချစ်သား။ သုသိလိနော၊ ကောင်းသောသီလရှိသော။ ဖြာဟွဏာသာ၊ရှင်သွေ့တို့။ ရုဠ်၊မျက်နှာသည်။ တောဒိသံ၊ဤသို့သောရှိ သည်။နုဟောတိ၊မဖြစ်။သေသော၊ဤသတ္တဝါသည်။မက္ကဋော၊မျောက်တည်း။ အယံ၊ဤမျောက်သည်။ ဣဒါ၊ဤကျောင်းတွင်းသို့။ ပရိဒ္ဓော၊ဝင်လာသည်ရှိ သော်။ နော၊ငါတို့၏။ အဂါရကံ၊ ကျောင်းကို။ နုသေယျ၊ ပျက်ဆီးရာ ၏။တွံ၊သင်သည်။မာခေါ်ပက္ကောသိ၊မခေါ်ကင်း။ ။မက္ကဋဇာတက် တ တိယံ။၁၇၃။

၁၇၄-ရ ဇွတ်ယမက္ကဋဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဗုဒ္ဓြဖြတ် စွာဘုရားသည်၊ အခမ္ဘတော်ဂါရိပဟူတရုပ်,အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သောဤရှေ့ဇွတ်ယမက္ကဋဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန် ကျောင်းခွီ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်၊ ထိုမျှော်၏အမှုအရာကိုမြင်၍၊ ဟယ်ပျက်ချော်သောမျှော်၊ငါသည်ရေတော်သည်ဖြစ်၍ ပင်ပန်းသောသင်အား မျှားစွာသောရေကိုပေး၏။သင်သည် ယခုအခါ၌ ငါ့အား နွားတိုးဖြင့်ဘော်ဖြန်သော ရှာဘွယ်ရှိသည်ကို ပြုဘိ၏။ ယုတ်မာသောသူအား ပြုအပ်သောကျေးဇူးပြုခြင်းမည်သည်ကားအကျိုးမဲ့တကားဟုဆိုလို၍။ ။

(၁၉၉) အဒမ္မ တော ဝါရိ ပဟူတ-ရူပ်၊
စာမ္မာ-ဘိတတ္တသ ဝိပါသိတသ။
သော ခါနိ ဝိတ္ထာန ကိရိ ကရောသိ၊
အ-သင်္ကမော ပါပ-ဇနေန သေယျော။ ။

ဟူသောဂေါးပြီးစွာသောဂါထာကိုဆိုတော်။ ။

(၁၉၉) ဟာရေနုဒ္ဓမဂ္ဂဇု၊ ဟယ် ပျက်ချော်သောမျှော်။ စာမ္မာ-ဘိတတ္တသ၊နွေအပူဖြင့် အလွန်ပူပန်သည်ဖြစ်၍။ ဝိပါသိတသ၊ရေတော်သော။တော၊သင်အား။ပဟူတရူပ်၊မျှားစွာသော။ ဝါရိ၊ရေကို။(နိုဂ္ဂဟိတ်ကျ)။အဒမ္မ၊ပေးကုန်ပြီ။သောတ္ထံ၊ထိုသင်သည်။ ခါနိ၊ယခု။ ဝိတ္ထာန၊ငါပေးသောရေကိုသော်ပြီး၍။ရေ၁-မဂ္ဂဇိုက်၊သွားကိုဖြည်းဖြည်းလျက်။ မျက်နှာတော်၍ မျှော်အမှုအရာကို။ကရောဿော၊ပြုလျက်။ ကိရိ၊ကိရိကိရိဟူသောအသံကို။ကရောသိ၊ပြုဘိ၏။ ပါပ-ဇနေန၊ယုတ်မာသောသူနှင့်။အ-သင်္ကမော၊မပေါင်းဘော်ခြင်းသည်သာလျှင်၊သေယျော၊ကောင်းမြတ်၏။

ထိုအဆွေခင်ပွန်းပြစ်မှားတတ်သောမျှော်သည် ထိုစကားကိုကြား၍၊သင်သည်ဤမှုဖြင့်သာလျှင် ပြစ်မှားသောအမှုပြီးပြီဟူသော အမှတ်ကိုပြု၏။ယခုအခါ၌သင်၏ ဦးခေါင်းပေါ်၌မစင်ကိုချ၍ သွားခဲ့ဟုဆိုလိုရကား။ ။

(၂၀၀) ကော ဘော သုတော ဝါ ဒ္ဒိဗ္ဗော ဝါ၊သိလဝါ နာမ မဂ္ဂဇော။
ဇုဒါနိ ခေါ တံ ဥဟဏ်ုံ၊သော အတ္ထာက ဝမ္ဘတာ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆိုတော်။ ။

(၂၀၀) ဘောမြတ်ဟူ၏၊ဒေဝပုတ္တသား။ သိလဝါ၊သူပြုတူးသောကျေးဇူးကိုသိတတ်သည်ဖြစ်၍ သိလရှိသော။ မဂ္ဂဇောနာမ၊မျှော်မည်သည်ကား။အတ္ထိတိ၊လောကဝါတိန်ရှိ၏ဟူ၍။ဘော၊သင်သည်။ကော၊အဘယ်၌၊အဘယ်မှာ။သုတော ဝါ၊ကြားမူလည်းကြားဘူးပါသနည်း။ ဒ္ဒိဗ္ဗော ဝါ၊

မြင်မူလည်းမြင်ဘူးပါသနည်း။ ဣဒါနိ ခေါ၊ ယာရဒ္ဓိလျှင်။ အဟံ၊ ငါသည်။ တံ၊ သင့်ခေါင်းပေါ်သို့။ ဥဟန္တွာ၊ ကျင်ကြီး ဖွန့်လိုက်ဦးမည်။ ဧသော၊ ဤသို့ ကျေးဇူးပြုသောသူ၏ခေါင်းပေါ်သို့ကျင်ကြီးဖွန့်ခြင်းသည်။ အတ္ထာကံ၊ မျောပ်ဖြစ်သောငါတို့၏။ ဓမ္မတာ၊အမျိုးသဘောတည်း။ ။(ကောတေ,ဒ္ဒိ ကော,ကားကွ,၏အနက်။ ဥဟာဒန္တိ,ဝိဥမိဟန္တိ,ဝိ,ဒ္ဒ ကဲ့သို့ ဥဟန်ဒ္ဒိဟာဒ ဝါတ်ကရိသုသဝဂအနက်ကိုဟောသည်။ အံဝိသာတ်။ အမှောက်၏မှ,ကိုတွယ် ပြု၍အသွားက,ပြီးသည်။ ဆန်းဆုတ်ရှိဌာနိဋ္ဌဟိတ်ချေ၍အသွားက,နေစေ။ ။ အမှောကမမှေသုနံမှောသွတ္ကံ။ ။အသွားက၊အမှောက်။ ဝုတ္တိရက္ခဏ္ဍာနေ ပနအတ္ထိ သုဒ္ဓုတိဒိသတိ ဧကောရသဒ္ဓုကာရာဒေသဝေသန။ ဣဝေဟ မန္ဓဂိမ္ဘိသူတိပဒေဝိယ။ ။သဒ္ဒနီတိ။ ။အမှောကအမှေသုနံ၊အမှောက်အမှေ သုပုဒ်တို့၏။မှော၊မှသည်။သွတ္ကံ၊သွဖြစ်၏။အတ္ထာကံအမှောက်၊ငါတို့အား။ ငါတို့၏။ အသွေသု အမှေသု၊ငါတို့ဖို့။ ဝုတ္တိရက္ခဏ္ဍာနေပန၊ လဟုကို စောင့်သင့်ရာဖို့ကား။ ဣဝေဟမန္ဓ ဂိမ္ဘိသူတိပဒေ၊ဖို့။ ဧကောရသ၊၏။ ဣ ကာရာဒေသဝေသန၊ဖြင့်။ဒိသတိဝိယ၊ထို့။ဧကောရသ၊၏။ဣကာရာဒေ သဝေသန၊ဖြင့်။ အတ္ထိသုဒ္ဓုတိ၊ဟူ၍။ ဒိသတိ၊၏။ ဧကောရသဣကာရာ ဒေသဝေသနကိုပုံဖြင့်နှစ်ပါးခွဲယှဉ်။ရင်းဆို)။ ။ဒုဇ္ဇိယမဂ္ဂဒုဝေတကံ စတုတ္ထံ။၁၇၄။

၁၇၅-အာဒိဗ္ဗုပဒ္ဒာနဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ် စွာဘုရားသည်၊သဗ္ဗေသုကိရတူတောသု,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း ဆာဆင်အပ်သော၍အာဒိဗ္ဗုပဒ္ဒာနဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန် ကျောင်းကြီးခွဲ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောသောခဲ့ဘွယ်သဓေကို ဖြစ်စေတတ် သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မျောသည်ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်ကိုမြင်၍ ငါသည် ခဲ့ဘွယ်ပြုသည်၏အ ဖြစ်ကိုပြု၍လူတို့ကို နှစ်သက်စေ၍ ငါ့အားလည်းခဲဘွယ်ကိုရင်း၊ ဘော ဇဉ်ကိုရင်းပေးစေခဲ့ဟုကြံ၏။ ကြံပြီး၍ထိုမျောသည်ရဲဘော်တို့၏အကျင့် ကိုကျင့်သကဲ့သို့ဖြစ်၍ ရဲဘော်တို့၏ မနိုးမဝေးသော အရပ်၌ နေကိုရှိခိုး ဝတ်သာလျှင် ရပ်၏။ လူတို့သည် ထိုမျောကို မြင်၍ သိလက္ခဏာရှိသော သူတို့၏အထံ၌နေခြင်းကြောင့်သိလက္ခဏာသည်ဖြစ်၏ဟုဆို၍။ ။

(၂၀၁) သင်ဗြဟ္မာသုကိရ ဘူတေသု၊သန္တိ သိလ-သမာဟိတာ
ဝဿ သာခ ပိဂ် ဓမ္မ၊အာဒိစ္စ-ရပတိဋ္ဌတိ။ ။
ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆိုတော်။ ။

(၂၀၁) သင်ဗြဟ္မာသု၊ခပ်သိမ်းကုန်သော။ဘူတေသု၊သတ္တဝါတို့၌။သိလ သမာဟိတာ၊သီလသမာဓိနှင့်ပြည့်စုံကုန်သော သတ္တဝါတို့သည်။သန္တိ ကိ ရ၊ရှိကုန်သတတ်။ဓမ္မ၊ယုတ်မာသော။သာခ ပိဂ်၊မျောက်ကို။ ဝဿ၊ရွာလော့။ အယံ၊ဤမျောက်သည်။အာဒိစ္စ၊နေကို။ဥပတိဋ္ဌတိ၊ရှိခိုးလျက်တည်တော်။ ။

ဤသို့မျောက်၏ကျေးဇူးကိုဆိုကုန်သောသူတို့ကို ဘုရားလောင်းမြင်၍ သင်တို့သည် လျှပ်ပေါ်သောမျောက်၏သီလအကျင့်ကိုမသိကုန်၍ အရာမ ဟုတ်သည်၌သာလျှင်ကြည်ညိုကုန်၏ဟုဆို၍။ ။

(၂၀၂) နာ.သ သိလံ ပိဝေနာထ၊အနုဿာယ ပသ်သထ။
အဂ္ဂိဟုတ္တဉ္စ ဥဟာဒ်၊ဒွေ စ တိန္နာ ကမဏ္ဍလူ။ ။
ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆိုတော်။ ။

(၂၀၂) တောဗ္ဗော၊အိုဒါယကာဘို့။ဘုရား၊သင်တို့သည်။ အသ၊ထို မျောက်ယုတ်မာ၏။သိလံ၊သီလကို။ နပိဝေနာထ၊မသိကုန်။အနုဿာယ၊မသိ ကုန်၍။ပသ်သထ၊ချီးမွမ်းကုန်၏။ ဆုပိနာပါပ-မဏ္ဍဒေနု၊ ဤမျောက်ယုတ်မာ သည်။ အမှာကံ၊ငါတို့၏။ အဂ္ဂိဟုတ္တဉ္စ၊ ဓီးတင်းကုပ်ကိုလည်း။ ဥဟာဒ်၊ ကျင်ကြီးစွန့်အပ်၏။ ဒွေကမဏ္ဍလုစ၊ကရားနှစ်ရတို့ကိုလည်း။ သိန္နာ၊ခွဲ အပ်ကုန်၏။ ။အာဒိစ္စပ္ပဋ္ဌာနဇာတကပ်ပဋ္ဌမ်။၁၇၅။

၁၇၆-ကဋ္ဌာယမဇ္ဈဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဗုဒ္ဓြတော် ဖွားဘုရားသည်၊ ဗာရာဏသီဝတ္ထုယမ်းနေမသာခရေါစရော, အစရှိသောဂါ ထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ကဋ္ဌာယမဇ္ဈဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန် ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ ကောသလမင်းကြီးကို အ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မင်းသည်မျောက်၏အမူအရာကိုမြင်၍ဘုရားလောင်းကိုခေါ်၍၊ အိုအ ဆွေ၊မျောက်သည် အဘယ်မည်သောအမှုကိုပြုသနည်းဟုမေး၏။ ဘုရား လောင်းသည်၊မြတ်သောမင်းကြီး၊မျှားသည်ကိုမကြည့်ကုန်မူ၍ အနည်း

ယော်ကိုကြည့်ကုန်သော ပညာမရှိကုန်သော သူဖိုက်တို့သည် ဤသို့သ
ဘောရှိသောအမှုကိုပြုကုန်မြဲသာလျှင်တည်း။ ဤသို့ဆိုပြီ။ ။

(၂၀၃) ဗာလော ဝတာ.ယံဒုမ-သာခ-ဂေါစရော၊
ပညာ ဇနိ.ဒ္ဓ နုယိ.မဿ ဝိဇ္ဇတိ။
ကဋ္ဌာယ-ရဇ္ဇိ အာဝကိရိယ ကေဝလံ၊
ဧကံ ကဋ္ဌာယံ ပတိတံ ဂဝေသတိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆိုပြီ။ ။

(၂၀၃) ဇနိ.ဒ္ဓ၊လူတို့ကိုအစိုးရသောမင်းမြတ်။အယံဒုမ-သာခ-ဂေါစ
ရော၊ ဤသစ်ပင်တို့၏အခက်တို့၌ကျက်စားတတ်သောမျောက်သည်။ ဗာ
လော၊ဝတ၊ဖိုက်စွာတကား။ ဗာလမဿ၊ဤမျောက်အား။ပညာ၊ပညာသည်။ယ
သ္မာ၊အကြောင်းကြောင့်။နုဝိဇ္ဇတိ၊မရှိ။တဿ၊ထို့ကြောင့်။ အယံဒုမ-သာခ-
ဂေါစရော၊ဤမျောက်သည်။ကေဝလံ၊အလုံးစုံသော။ကဋ္ဌာယ-ရဇ္ဇိ၊ပဲဆုပ်
ကို။အာဝကိရိယ၊ဖရိဖရဲကြဲလိုက်၍။ပတိတံ၊ကျလေသော။ဧကံ၊ကဋ္ဌာယံ၊
ပဲတစေ့ကို။ဂဝေသတိ၊ရှာ၏။ ။

ဤသို့ဆိုပြီး၍တဘန်ဘုရားလောင်းသည် ထိုမျောက်ကိုဥပမာပြု၍မင်း
ကိုသိစေလိုရကား။ ।

(၂၀၄) ဗေ.မေ၀ မယံ ရာဇာ၊ယော စ.ညေဒါတိလောဘိနော။
အပ္ပေန ဗဟု ဖိယျာမ၊ကဋ္ဌာယေနေ.ဝ ဝါနရော။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆိုပြီ။ ။

(၂၀၄) မဟာ-ရာဇာ၊မင်းမြတ်။ဝါနရော၊ မျောက်သည်။ ဗေ.ကဋ္ဌာယံ၊ပဲ
တစေ့ကို။ ပရိယေသမာနော၊ ရှာသည်ရှိသော်။ ကဋ္ဌာယေန၊ ပဲတစေ့
ကြောင့်။ သမ္ဘ-ကဋ္ဌာယေဟိ၊ အလုံးစုံကုန်သောပဲတို့မှ။ ပရိဟီနော၊ဆုတ်
ယုတ်သကဲ့သို့။ ဗေ.မေ၀၊ဤအတူသာလျှင်။ အတိလောဘိနော၊ အလွန်
လောဘကြီးကုန်သော။အညေ၊တပါးကုန်သော်။ယေဇနာ၊အကြောင်သူတို့
သည်ရင်း။မယဉ္စ၊ငါတို့သည်ရင်း။အပ္ပေန၊အနည်းငယ်သောအကြောင်း
ကြောင့်။ဗဟုံ၊များစွာသောအကျိုးကို။ဖိယျာမ၊ဖျက်ဆီးကုန်လတ္တံ့။ ။
(ဗဟု,ဒ္ဒနိဋ္ဌဟိတ်ကျေ)။ ။ကဋ္ဌာယရဇ္ဇိဇာတက် ဆဋ္ဌံ။၁၇၆။

၁၇၇-တိန္ဒုကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဘည္ဇုမြတ်

ဗွာဘုရားသည်၊ခေနုဟာဏ္ဍကလာပေဟိ,အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့်တန်း ဆာဆင်အပ်သော၌တိန္ဒုကဇာတ်ကို၊ဧတာဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊ပညာပါရမီကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ရှစ်သောင်းကုန်သော မျောက်တို့သည် လူတို့ကိုမြင်ကုန်၍သေဘေးမှ ကြောက်ကုန်ရကား၊မျောက်မင်းကိုထား၍ ငါတို့အားတပါးသောကိုးကွယ် ရာသည်မရှိပြီဟုမျောက်မင်း၏အထံသို့သွားကုန်၍။ ။

(၂၀၅) ခေနု-ဟာဏ္ဍ-ကလာပေဟိ၊နေတ္တိ သ-ဝရ-ဓာရိဘိ။
သမန္တာ ပရိကိဏ္ဏမှ၊ကထံ မောက္ခော ဘဝိဿတိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးဗွာသော ဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၀၅) ဝါနရိ-နု၊မျောက်မင် ။ခေနု-ဟာဏ္ဍ-ကလာပေဟိ၊လေးတောင့်လက် စွဲကုန်ထသော။ နေတ္တိ သ-ဝရ-ဓာရိဘိ၊ဖြတ်သောသန့်လျှက်ကိုဆောင် ကုန်သောသူတို့သည်။ သမန္တာ၊ထက်ဝန်းကျင်မှ။ မယံ၊အကျွန်ုပ်တို့ကို။ ပရိကိဏ္ဏမှ၊ဝန်းရံကုန်၏။ ကထံကေနကာရဏေန၊အဘယ်သို့သော အ ကြောင်းဖြင့်။ အမှာကံ၊အကျွန်ုပ်တို့အား။ မောက္ခော၊သေဘေးမှလွတ် ခြင်းသည်။ဘဝိဿတိ၊ဖြစ်ပါအံ့နည်း။ ။

ထိုမျောက်၏စကားကိုကြား၍မျောက်မင်းသည်၊မကြောက်ကြကုန်လင့်။ လူ တို့မည်သည်ကားမျှားသောကိစ္စရှိကုန်၏။ယခုလည်းမစ္ဆရိမယံသည်သာ ဖြစ်၏။ ငါတို့ကိုသတ်ကုန်အံ့ဟူ၍ဝန်းရံကုန်သော ထိုသူတို့အားဝန်းရံ ခြင်းဟူသော ဤကိစ္စ၏အနန္တရာယ်ကို ပြုတတ်သော တပါးသောကိစ္စ သည်ဖြစ်ငြားအံ့လည်းမသိဟု မျောက်တို့ကိုနှစ်သိမ့်စေလိုရကား။ ။

(၂၀၆) အပ္ပေဝ ဗဟု-ကိစ္စာနံ၊အတ္ထော ဓာယေထ ကောစိနံ။
အတ္ထိ ရက္ခသ အန္ဓိန်း၊ခဏ္ဍ-ဝေ ဝ တိန္ဒုကံ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၀၆) ဘောန္တော ဝါနရ-ဂဏာ၊ဒေါ့မျောက်အပေါင်းတို့။ ဗဟု-ကိစ္စာနံ၊ မျှားသောကိစ္စရှိကုန်သောသူတို့အား။အညော၊တပါးသော။ကောစိ၊တ ရုံတရသော။ အတ္ထော၊အမှုကိစ္စသည်။ အပ္ပေဝ ဓာယေထ၊ ဖြစ်ငြားအံ့ လည်းမသိ။ ရက္ခသ၊တည်ပင်၏။ အန္ဓိန်း၊ မပြတ်သော အသီးသည်။ အတ္ထိ၊ရှိ၏။တိန္ဒုကံ၊တည်သီးကို။ တုမှေ၊သင်တို့သည်။ ခဏ္ဍဝေ ဝ၊အ လိုရှိတိုင်းသာလျှင်စားကြကုန်။ ။(ခနုကလာပဟာဏ္ဍေဟိ,ဆိုလိုလျှက်

ဆန်းလိုက်၍ ဝနှဘဲထွက်လာပေဟု, ဆိုသည်။ နေတ္တိ သ,ဒ္ဓ နိဂ္ဂဟိတ်ရှိမှ သဒ္ဒါဆန်းနှစ်ပါးလိုက်သည်။ ။နိဂ္ဂဟိတ် သတောအက်(လိတောနေတ္တိ သော။ ။အာဘိဝန်ဗိုကာ။ ။သုံးဆဲ့သုံးပန်း။ လက်သစ်ခြုန်းအောင်။ရှည်ခြင်းဆောင်သား။အရောင်ယူမြောက်။မရှစ္ဆောက်တည်း။ ဆင်ပေါက်လည်းပင်း။ခြေတ်လျှင်းဘုန်း။မျှောမျှောသွန်းသား။မြိုက်ချန်းအသွား။သန်လျက်ထား။ကို။ဝံ့စားရဲ့။ မှိုပြီးမှလျှင်, ဟူသောစကားကိုမြီးလျှင်၊ သုံးဆယ်ထက်သုံးလက်သစ်လွန်သေး၏မှတ်ရာသည်။ ။ကောစိနံ,ဒ္ဓ၊နဒ္ဓ,နိပါတမတ္တံ။ ခဏ္ဍထည့ေဝ, ဒ္ဓ၊ ခဏ္ဍထေ၀ေ ပြတ်၍ ယလာ၊ သယေစ,ကိုယေစ,ဟုပ္ပယောဂဝိဘာဂပြု၍ရင်း၊ ယ,ကို ဥ,ပြု၍ ဒွေးဘော်လာကမပြီးဘဲ နေရတော့မည်မဟုတ်၊ယုတ္တိသာပဌာန)။ ။တိန္ဒုကဇာတကံသတ္တမံ။ ၁၇၇။

၁၇၈-ကဏ္ဍပဇာတ်။

နှတ်နှင့်တကွသောလော်ကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဘည္ဘြတ်ဖွားထုရားသည်၊ ဧနိတ္တံမေဘာ၀ိတ္တံမေ,အစရှိသော ဂါထာရုန်ပြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ကဏ္ဍပဇာတ်ကို၊ ဗေတ၀ဏ်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောဝံသောယဉ့်အနာရောက်သော အမျိုး၏သားကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

လိပ်သည်ဝေဒနာသို့ရောက်သည်ဖြစ်၍နေရာအရပ်၌ တပ်စွန်းခြင်းကိုစွန့်ဆုံသောဌာမတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ဤသို့သောပျက်စီးခြင်းသို့ ရောဂ၏ဟုဆို၍ပြီးကြေးလိုရကား။ ။

(၂၀၇) ဧနိတ္တံ မေ ဘာ၀ိတ္တံ မေ၊ ဇာတိ ပဂေါ အ၀ဿယိ။
ထံ ပံ ပဂေါ အ၀ဿာ၀ိ၊ယထာရုဇ္ဇလကံ တထာ။
တံ တံ ဝဒါမိ ဘဂ္ဂ၀၊သုဏောဟိ ဝစနံ မမ။ ။

(၂၀၈) ဂါမေ ဝါ ယဒိ ဝါ,ရညေ၊သုခံ ယတ္ထ၊ဒိဂ္ဃတိ။
တံ ဧနိတ္တံ ဘာ၀ိတ္တဉ္စ၊ဝုဏ္ဏိသသ ပဿနတော။
ယဒိ ဒီ၀ေ တဒိ ဂဏ္ဍေ၊နှ နိကေတ-ဟတော ဘိယာ။ ။

ဟူသောဂါထာတို့ကိုဆိုတော်။ ။

(၂၀၇-၂၀၈)ဘဂ္ဂ၀၊ဘဂ္ဂ၀။ဇာတုခ်ဒ္ဓာနုံ၊ဤအရပ်သည်။မေ၊ငါ၏။ဧနိတ္တံ၊ ဘွားရာအရပ်တည်း။ဇာတုခ်ဒ္ဓာနုံ၊ဤအရပ်သည်။မေ၊ငါ၏။ဘာ၀ိတ္တံ၊ကြီးပြင်း

ရာအရပ်တည်း။ဆုတိဆုမိနာကာရကောနှ၊ဤသို့သောအကြောင်းကြောင့်။ အဟံ၊ငါသည်။ ပကော်၊ညွှန်၏။ အဝသယိ၊နေမိချေ၏။ ထံမ၊ထိုငါ့ကို။ ပကော်၊ညွှန်သည်။ ဒုဗ္ဗလကံ၊ အားနည်းသောသူကို။ အစ္ဆာဘရိယဿ၊ အားရှိသသူ၏ပစ္စက်သကဲ့သို့။ တဿ၊ထို့အတူ။ အစ္ဆာဘရိ၊၏ပစ္စက်၏။ (သေချက်မျက်မှောက်ရောက်စေသည်ဟူလို)။ တံတဿ၊ထို့ကြောင့်။ထံ၊ သင့်ကို။အဟံ၊ငါသည်။ဝဒါမိ၊ဆိုပေအုံ့။ဘဂ္ဂဝ၊ဘဂ္ဂဝ။ကွယ်၊သင်သည်။မ မ၊ငါ၏။ဝစနံ၊စကားကို။သုဏောဟိ၊နာသိလတ်သေး။ ။ဂါမေဝါ၊ရွာ၌ ရင်း။ယဒိ၊ထိုမြို့။ အာရညော၊တောဝ၌ရင်း။ ယတြ၊အကြင်အရပ်၌။ သုခံ၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး၌ ဖြစ်သောချမ်းသာကို။ အဓိဂစ္ဆတိ၊ရ၏။ တံဌာနံ၊ထို အရပ်သည်။ ပဇာနတောဝ၊ အကျိုးရှိသည် မရှိသည် အကြောင်းဟုတ် သည် မဟုတ်သည်ကိုသိသော။ ဥဒိသဿ၊ ယောဂျားမှ။ ဇနိတ္တာ၊ ဘွားရာအရပ်သည်ရင်း။ ဘရိတ္တာ၊ကြီးပြင်းရာအရပ်သည်ရင်း။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ပဏ္ဍိတောဝ၊ပညာရှိသည်။ယဒိ၊အကြင်အရပ်၌။ဇိဏော၊အသက် ရှင်ရာ၏။ တဒိ၊ထိုအရပ်သို့။ ဂစ္ဆေ၊သွားရာ၏။ ဇပ်၊၏သို့။ ဂစ္ဆန္တော၊သွား သည်ရှိသော်။ နိကေတ-ဟာတောဝ၊နေရာအရပ်သတ်အပ်သည်။နာသိယာ၊ မဖြစ်ရာ။ ။

၏သို့ထိုလိပ်သည်ဘုရားလောင်းနှင့်တကွစကားပြောဆိုလျက်သေ ၏။ ။ဘုရားလောင်းသည်ထို လိပ်ကိုယူ၍အလုံးရံသောရွာ၌နေကုန် သောသူတို့ကိုစဉ်းဝေးစေပြီးလျင်။ထို လူတို့ကိုဆုံးမလို၍၏သို့ဆို၏။အ ချင်းတို့၏လိပ်ကိုသင်တို့သည်ယူကြကုန်လော့။ ၏လိပ်သည်တပါးကုန် သောငါးလိပ်တို့၏ ဖြစ်ကြီးသို့သွားထေသောကာလ၌ ဖိဖို၏နေရာအရပ် ၌တပ်စွန်းခြင်းကို ဖျက်ဆီးအုံ့သောဌာမတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍၊ထိုငါးလိပ် တို့နှင့်တကွမသွားမူ၍ငါ၏မြေဖိုင်ယူရာအရပ်သို့ဝင်၍နေ၏။ ထိုအခါငါ သည်မြေဖိုင်ကိုယူသည်ရှိသော်၊ လိပ်၏ကျောက်ကုန်းကို ပေါက်တူးကြီး ဖြင့်ပေါက်ဖိ၍၊ မြေဖိုင်ခဲကိုကဲ့သို့ကုန်းခ်ကျစေ၏။ ၏လိပ်သည်ဖိဖို၏ပြု အပ်သောအမှုကိုအောက်မေ့၍နှစ်ဂါထာတို့ဖြင့်ဝိုင်ကြွေး၍သေ၏။ ။၏ သို့၏လိပ်သည်ဖိဖိနေရာအရပ်၌တပ်စွန်းခြင်းကိုပြု၍သေခြင်းသို့ရောက် ၏။သင်တို့သည်လည်း၏လိပ်နှင့်တူကုန်သည်မဖြစ်ကြကုန်လင့်။ ၏နေ့မှ စ၍ ငါ၏ရူပါရုံ၊ငါ၏သဒ္ဒါရုံ၊ ငါ၏ဂန္ဓာရုံ၊ငါ၏ရသာရုံ၊ ငါ၏ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ၊ ငါ၏သား၊ငါ၏သို့း၊ငါ၏ကျွန်ပိန်းမ၊ငါ၏ကျွန်ယောကျ်ားအလိုင်းအခြား၊

ငါ၏ဥစ္စာရွှေငွေဟု တဏှာ၏ အစွမ်းအားဖြင့်ရင်း အသုံးအဆောင်၏အစွမ်းအားဖြင့်ရင်း မယူကြကုန်လင့်။ သတ္တဝါသည် တယောက် အထီးထည်းသာလျှင် ဘဝသုံးပါးတို့၌ တပြောင်းပြန်ပြန်ဖြစ်၏ဟုဆို၏။ ဤသို့လျှင်ဘုရားကဲ့သို့သောတင့်တယ်ခြင်းဖြင့် လူမျှားအားအဆုံးအမပေး၏။ ထိုအဆုံးအမသည်ဇမ္ဗူကျွန်းအလုံးကိုပြန့်၍ခြေသေါင်းအတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သောနှစ်တို့ပတ်လုံးတည်း၏။ လူမျှားသည်ဘုရားလောင်း၏အဆုံးအမ၌တည်၍ဒါနအစရှိသောကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍အသက်၏အဆုံး၌နတ်ပြည်ကို ပြည့်စေ၏။ ဘုရားလောင်း သည်လည်း ထို့အတူ သာလျှင်ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍နတ်ပြည်ကိုပြည့်စေ၏။ ။စွန့်ခွါမရက်၊ဇာတိကိုမက်သောကြောင့်၊ ပျက်စီးသောလိပ်အရိုက်ကို၊နှလုံးပိုက်မိ၊သတိရသဖြင့်။ ဒါနသိလဘာဝနာကိုသာ။ ငါ့ခွါမှတ်လျက်၊ မပျက်လမ်းမှန်၊နိဗ္ဗာန်တိုင်ကောင်းစားလွယ်အောင်အကျယ်ဆိုလိုက်သည်။ ။(ဇာယတိဏ္ဍောတိဇနိတ္တံ။ ဘဝတိဏ္ဍောတိဘဝိတ္တံ,ဟု၊ အဓိကရဏသာဓ်ဖြစ်၍၊ဝဒါနိဟိ ကိ ကိ ဏ္ဍော,ယောဂဝိဘာဂဖြင့်ဇနိတ္တ,ဘဝိတ္တ,ပြီးသည်။ ။ပဌမဂါထာ ခြောပါဒ။ဒုတိယဂါထာလည်းခြောပါဒ။ နှစ်ဂါထာမျှဖြစ်၍၊ဒုကနိပါတ်ဖွင့်ဟောသည်။ ပါဒမျှားသည်ဟု သုံးဂါထာ မယူသာ၊ ခြောပါဒဂါထာ ရှိကြောင်းကို။ ။ဒဏ္ဍကာစဏ္ဍာဝဇ္ဇာဒိ၊ပါဒေဟိဆဟိ တိဟိတု။ဂါထာ တိစပရဏ္ဍော၊ဆန္ဒောသညာပကာသိတာ။ ။ဟုဆန်းကျယ်ဆိုသည်)။ ကဗ္ဗပဇာတက်အဋ္ဌမ်း၁၇၀။

၀၇၉-သတဝမ္ဘာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓြမြတ်စွာဘုရားသည်၊တဏှာအဝိဇ္ဇာ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၍သတဝမ္ဘာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ နှစ်ဆဲ့တပါး အပြားရှိသော အနေသနကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုသတဝမ္ဘလုထင်သည် စင်စစ်လျှင်ငါသည် အနည်းငယ်သောထမင်းဟူသောအကြောင်းကြောင့်မလျော်ပတ်သောအမှုကိုပြုအပ်၏၊ ဟုအလွန်ဖြစ်သောဝိုးရိပ်ခြင်းရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်ငိုကြွေးလိုရကား။ ။

(၂၀၉) တဋ္ဌ အပ္ပဋ္ဌ ဥဿိဋ္ဌံ၊တဋ္ဌ ကိဿေန နော အဒါ။
သောဘံ ဗြာဟ္မဏ-စာတိကောဃံ ဘုတ္တံ တဒိ ဥဠ္ဠတံ။ ။

ယူသောပဋ္ဌမဂါထာကိုဆိုတော်။ ။

(၂၀၉) မယာ၊ငါသည်။ယံဘတ္တံ၊အကြောင်းထမင်းကို။ ဘုတ္တံ၊စားအပ်တော်၊တံဘတ္တံ၊ထိုထမင်းသည်။အပ္ပဋ္ဌ၊အနည်းငယ်သည်လည်း။ ပေါတိ၊ဖြစ်တော်။ဥဿိဋ္ဌ၊စားကြွင်းသည်လည်း။ပေါတိ၊ဖြစ်တော်။ တဋ္ဌ၊ ထိုထမင်းကိုလည်း။ သောစတ္ထာ၊လော၊ထိုနွန်းစတ္ထာ်းသည်။အတ္ထနော၊မိမိတို့။ရှေးယာ၊အလိုအားဖြင့်။မံ၊ငါ့ကို။ နောအဒါ၊မပေး။ ကိဿေန၊ပြုခြင်းဆင်းရဲခြင်းကြောင့်။ အဒါ၊ပေးတော်။ သောအဟံ၊ ထိုငါသည်။ဗြာဟ္မဏ-စာတိကောဃ၊ စင်ကြယ်သောဝုဏ္ဏားမျိုးနွယ် ဖြစ်သောသူတည်း။တောနေ-ဝ၊ ထိုကြောင့်သာလျှင်။ယံဘတ္တံ၊အကြောင်းထမင်းကို။ဘုတ္တံ၊စားအပ်တော်။တဒ္ဓိ၊ထိုထမင်းကိုလည်း။ဥဠ္ဠတံ၊သွေးနှင့်တကွအန်အပ်တော်။ ။

သမ္ဘတ္ထုဖြတ်ပွါဘုရားသည် ဤလွန်လေပြီးသော အကြောင်းကိုပြုတော်မူ၍၊ ရဟန်းတို့၊မိမိတို့အားမလျော်ပတ်သော ဘောဇဉ်ကို စားမိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် သတဝမ္ဘလုလင်အား ထိုနွန်းစတ္ထာ်း၏စားကြွင်းထမင်းကိုစား၍ ရှင်ခြင်းသည်မဖြစ်သကဲ့သို့၊ နှလုံးသာယာသည်၏ အဖြစ်သည်မဖြစ်သကဲ့သို့၊ထို့အတူသာလျှင်ဤသာသနာတော်၌အကြောင်းရဟန်းသည်အနေသနဖြင့် အသက်မွေးလျက် ထိုသို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့်ရအပ်သောပစ္စည်းကိုသုံးဆောင်၏။ဘုရားသည်စက်ဆုပ်အပ်ကဲ့ရဲ့အပ်သောအသက်မွေးခြင်းရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ထိုရဟန်းအားရှင်ခြင်းသည်မဖြစ်သလျှင်ကတည်း၊ နှလုံးသာယာသည်၏အဖြစ်သည်မဖြစ်သလျှင်ကတည်း၊ဟုမိန့်တော်မူ၍ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍။ ။

(၂၁၀) ဝေံ ဝမ္ဘဲ ဒိဋ္ဌံ ကတ္ထာ၊ယော အ-ဝမ္ဘေန ဇီဝတိ။
သတဝမ္ဘော-ဝ လာဘေန၊လဗ္ဘေန ဝိ နနန္ဒတိ။ ။

ဟူသောနှစ်ရပြေဝ်သောအာဘိသမ္ဘုဒ္ဓဂါထာကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၂၁၀) ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ သတဝမ္ဘော၊ သတဝမ္ဘလုလင်သည်။ လဗ္ဘေန၊ရှိပ်စက်ခြင်းကြောင့်ရအပ်သော။ လာဘေန၊နွန်းစတ္ထာ်း၏စားကြွင်းထမင်းဟူသောလာဘ်ဖြင့်။ နနန္ဒတိ=ရှာ၀၊၀မ်းမဖြောဝ်သကဲ့သို့။ ဝေံ

တထား၊ထို့အတူ၊ ဒုမတ္တိုင်္ဂါသာသနေ၊ ဤသာသနာတော်၌လည်း။ ယော ပဗ္ဗဇိတော၊အကြောင်းရှိဟာန်းသည်။ ဓမ္ဓံ၊အာဇီဝပါရိ သုဒ္ဓိသိလဟုဆိုအပ် သောတရားကို။ နိရံကတ္တွာ၊အချည်းနှီးဆိတ်သည်ကိုပြု၍။ ဝါ၊နိရံကတ္တွာ နိဟာရိတ္တွာဆဆ္ဆေတ္တွာ၊ ကိုယ်သန္ဓာန်မှထုတ်လိုက်ပွန့်လိုက်၍။ အဓမ္မေန၊ နှစ်ဆဲ့တပါးသောအနေသနဟုဆိုအပ်သောအဓမ္မဖြင့်။ ဇီဝတိ၊အသက် မွေးဏေ။သောပဗ္ဗဇိတော၊ထိုရဟန်းသည်။နနု၊တိ၊ဝမ်းမမြောင်နိုင်။ ။သ တဓမ္မစာတကံနဝမံ။၁၇ ၉။

၁၈၀-ရုန္ဒဒစာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ တတ်သော သဗ္ဗညူ မြတ်စွာဘုရားသည်၊ရုန္ဒဒ်ဒဒမာနာနှ,အစရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤရုန္ဒဒစာတ်ကို၊ဇေတာဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေ တော်မူစဉ်၊ ဒါယကာအပေါင်းတို့၏ အလှူကို အကြောင်းပြု၍ ဟော တော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်၊ ဒါယကာ၊ စိတ်၏ကြည်ညိုခြင်းသည်ရှိသော် ဒါနသည်နည်းသောမည်သည်မရှိဟုဆိုလျှင်အနုမောဒနာပြုလိုရကား။ ။

(၂၁၀) ရုန္ဒဒ်ဒဒမာနာနှ၊ရုက္ခရံ ကမ္မ ကုဗ္ဗတံ။
အ-သန္တော နာ-နုကုဗ္ဗန္တိ၊သတံ ဓမ္မော ရုရ-နုယော။ ။

(၂၁၂) တတ္ထာ သတ္ထု အသတ္ထု အသတ်၊နာနာ ဟောတိ ဇုတော ဂတိ။
အ-သန္တော နိရယံ ယန္တိ၊သန္တော သဂ္ဂ-ပရာယနာ။ ။

ဟူသောနှစ်ဂါထာတို့ကိုဟောတော်။ ။

(၂၁၀-၂၁၂)အာဝုသော၊ဒါယကာတို့။ရုန္ဒဒ်၊လောဘဒေါသမဏ္ဍိုရနိုင် ငံထိုလိုက်ကုန်သော်အပဏ္ဏိတဟာလပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လှူနိုင်ခဲသော်ဒါနကို။ ဒဒမာနာနှ၊လှူကုန်သော။ရုက္ခရံ၊ အပဏ္ဏိတဟာလပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ပြုနိုင် ခဲသော အလှူပေးခြင်းအမှုကို။ ကုဗ္ဗတံ၊ပြုကုန်သော ပညာရှိသူတော် ကောင်းတို့၏။တံကန်ဆ်၊ထိုအလှူပေးခြင်းအမှုကို။အသန္တော၊အပဏ္ဏိတဟာ လဟူသားမသူတော်တို့သည်။နာ-နုကုဗ္ဗန္တိ၊မပြုနိုင်ကုန်။သတံ၊ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့၏။ဓမ္မော၊ အလှူပေးခြင်းဟူသော သဘောကို။အ

ပဏ္ဍိတေဟိ၊အပဏ္ဍိတဗာလလည်းဟူမသူတော်တို့သည်။ ရုရ-နဲ့ယော၊ ဤသို့သော အလှကြောင့်ဤသို့သောကောင်းကျိုးကိုရ၏ ဟူ၍အကျိုးနှင့် စပ်သောစကားဖြင့်သိမှီင်ခဲ့၏။ ။တာသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ဣတော၊ဤဘဝ ၌။ပရလောကံ၊ တမလွန်ဘဝသို့။ ဂစ္ဆန္တာနံ၊ လားကုန်သော။ သတ္တာ၊ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့၏ရင်း။ အာသတ္တာ၊အပဏ္ဍိတဗာလလည်းဟူ မသူတော် တို့၏ရင်း။ ဂတိ၊ ပန္ဒိသန္ဓေနေခြင်းဟူသော ဂတိသည်။ နာ နာ၊ထူးသည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။အာသန္ဓော၊အပဏ္ဍိတဗာလလည်းဟူ မသူ တော်တို့သည်။ဒါနံ၊ဒါနကို။ အဒတ္တွာ၊မလှူခြင်းကြောင့်။ သီလံ၊သံလကို။ အရက္ခိတ္တွာ၊ မစောင့်ခြင်းကြောင့်။ ဒိရယံ၊ဝေရကြီးငယ်သို့။ ယန္တိ၊လား ရကုန်၏။သန္ဓော၊ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့သည်။ဒါနံ၊ဒါနကို။ ဒတ္တွာ၊ လှူ၍။သီလံ၊သီလကို။ရက္ခိတ္တွာ၊စောင့်၍။ဥပေါသထကမ္မံ၊ ဥပုသ်သုံးခြင်း ကို။ကတ္တွာ၊ ပြု၍။ တိဏိသုစရိတာနိ၊ သုံးပါးသောသုစရိုက်တို့ကို။ ပူ ရေတ္တွာ၊ ပြည့်စေ၍။ သဂ္ဂပရာယနာ၊ နတ်ပြည်သို့ လား ရကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ဖြစ်ကုန်၏။ ။ရုန္ဒဒဗာတကံဒသမံ။၁၈၀။ကလျာဏဝဂ္ဂေါတ ဘိယောဗာသုဒ္ဓါနံ။ ။

ကလျာဏဝမ္ဘံ,ဒဒ္ဒရိ,မဏ္ဍိ,ဒုဗ္ဘိမဏ္ဍိ,။
အာဒိစ္စုပဋ္ဌာနဥ္စေဝ,ကဋ္ဌဝယရဒ္ဒိ,တိဏ္ဍုကံ,။
ကဏ္ဍပံ,သတဝမ္ဘဉ္စ,ရုန္ဒဒ,ဒ္ဒိ,စတေဒသ။ ။

၁၈၁-အသဒိသဗာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ် စွာဘုရားသည်၊ ဝနဝ္ဂဟော အသဒိသော, အစရိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၍အသဒိသဗာတ်ကို၊ ဗေတဝန်ကျောင်းကြီးဒ္ဒ ဝိတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ ဖြတ်သော တောထွက်တော်မူခြင်းကို အ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ရဟန်းတို့၊ ဤသို့ အာသဒိသမင်းသား သည်ရုနစ်ပြည်ထောင်သောမင်းတို့ကိုပြေးစေ၍အောင်မြင်ပြီးသောစစ် ပွဲရှိသဉ်ဖြစ်၍ ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်သို့ကပ်လေ၏ဟု ပြတော်မူလိုရကား ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူပြီး၍။ ။

(၂၁၃) ခေ္ဇဋ္ဌပေါ အသမိသော၊ရာဇ-ဥဗ္ဗော မဟာ-ဇုလော။
ဒုရေ-ပါတိ အကွေထာ-ဝေဓိ၊မဟာ-ကာယ-ပ္ပဒါဏနော။ ။

(၂၁၄) သဇ္ဇာ-မိဗ္ဗော ရဏံ ကတ္တာ၊နု စ ကိန္တိ ဝိပေါ ဌယိ။
တာတာရံ သောတ္ထိ ကတ္တာနု၊သံယမံ အဇ္ဇုပါဂမိ။ ။

ဟူသော ဤနှစ်ပါးသော အတိသမ္ဘုဒ္ဓဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။ ။

(၂၁၃-၂၁၄) ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ မဟာ-ဇုလော ကြီးမားသော ကာယဗလဉာဏ်ဗလရှိထသော။ ဒုရေ-ပါတိ၊ ဝေးစွာသော စတုမဟာရာဇ်တို့၏ ဝေတိ သာတိုင်အောင်သော အရပ်သို့မြောက်ကို ရောက်စေနိုင်ထသော။ အကွေထာ ဝေဓိ၊ မချွတ်မယွင်းပစ်နိုင်ထသော။ ဝါ၊ လျှပ်တပြက်ခဏာ၌ လျှပ်ရောင်ဖြင့် ခုနစ်ကြိမ်ရှစ်ကြိမ်တိုင်မြောက်ကို ကိုင်၍ပစ်နိုင်ထသော။ မဟာ ကာယပ္ပဒါလနော၊ စမ္ဗ,ဒါရု,လေါဟ,အယ,ဝါလိက,ဥဒက,ဗလက,ဟု၊ ဆိုအပ်သော ခုနစ်ပါးကြီးမားသော အရုအပေါင်းကို ထုတ်ချင်းထွင်း အောင်ပစ်နိုင်ထသော။ ရာဇ-ဥဗ္ဗော၊ ဗာရာဏသီ ပြည်ရှင်မင်း၏ သားတော်အကြီးဖြစ်ထသော။ အသမိသော၊ ဗလဝိရိယပညာတို့ဖြင့် သူတစ်ပါးမတူနိုင်သည့်ဖြစ်၍ အသမိသ,မည်ကျော်ရသော။ ခေ္ဇဋ္ဌပေါ၊ လေးသမားကျော်သည်။ ။သဇ္ဇာမိဗ္ဗော၊ ခုနစ်ပြည်ထောင်ရန်သူကုန်အောင် တို့ကို။ ရဏံ ကတ္တာ၊ စစ်ထိုးခြင်းကိုပြု၍။ (တနည်း)။ ရဏံ ကတ္တာ ရုဏ္ဏော ဝိ ရုဏ္ဏံ ကတ္တာ၊ ပြိုမှုန်ကဲ့သို့ဖရိုဖရဲကဲ့ပြားလွင့်ပြေးသည်ကိုပြု၍။ ပထဝေ သိ၊ ပြေးစေ၏။ ကိန္တိ စ၊ တစုံတယောက်ကို မျှလည်း။ နဝိ ပေါ ဌယိ၊ သွေးတစက် မျှမထွက်စေဘဲ မည်ညင်းဆဲမရှိပ်စက်။ သော၊ ထိုအသမိသ လေးသမား ကျော်သည်။ တာတရံ၊ ညီတော်ကို။ သောတ္ထိ ကတ္တာနု၊ ချမ်းသာသည်ကို ပြု၍။ သံယမံ၊ သီလကိုစောင့်ရှောက်သော ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်သို့။ အဇ္ဇုပါဂ မိ၊ ကပ်လေ၏။ ။(အကွေထာ ဝေဓိ တိ အဝိရာဓိတ ဝေဓိ, ဟူသော အဋ္ဌကထာ အလို၊ အခလိတ, ဆိုလိုလျက်၊ အကွေထာ, ဆိုသတည်း။ ။အထဝါ အကွေထံ ဝုစ္စတိ ဝိဇ္ဇု။ ယာဝ ဇကာ ဝိဇ္ဇုနိ ဗ္ဗရတိ တာဝ ဇ ဝေ ဒေ ဒေ ဝ ဒ ဝ ဒ ဝ ဒ

စ,ဒါ,လော,အ။ဝါ,ဥ,ပ။သတ္တာကြီးကာယာ။ ။ထိုခုနှစ်ပါးတို့ထွင်၊ တပါး သော ငါလေးသမားသည် စမ္ဘကာယ,ကို ထွင်းဘော်စေသည်ရှိသော် မ ဟိ"သစမ္ဘကိုသော်လည်း ထွင်းဘော်နိုင်၏။ အသန္တိသလေးသမားကျော် မှုကားမဟိ"သစမ္ဘတို့၏ အထပ်တရာကိုသော်လည်း ထွင်းဘော်နိုင်၏။ တပါးသောလေးသမားသည်လက်ရှစ်သစ်ထူသောရေသဖန်းပျဉ်,လက် လေးသစ်ထူသော ဝိုးတော်ပျဉ်ကို ထွင်းဘော်နိုင်၏။ အသန္တိသလေးသ မားကျော်မှုကားတစပ်ထည်း ထပ်သောပျဉ်ချပ် တရာကိုသော်လည်း ထွင်းဘော်နိုင်၏။ထိုမှတပါးလက်ရှစ်သစ်ထူသောကြေးနီပြား,လက်ရှစ် သစ်ထူသေါသံပြားကိုလည်းထွင်းဘော်နိုင်၏။ သဲဖြင့်ပြည့်သောလှည်း, ပျဉ်ချပ်ဖြင့်ပြည့်သောလှည်း,ကော်ရိုးဖြင့် ပြည့်သောလှည်း၏ နောံအာ့ဂို ဖြင့်မြားကိုသွင်း၍ ရွှေအာ့ဂိုဖြင့် ထွက်စေနိုင်၏။ ပကတိအားဖြင့်ရေ၌ လေးဥသဘာတိုင်အောင်မြားကိုပစ်နိုင်၏။ ကြည်းခ်ိသော်ကားဥသဘာတ ရာသော်လည်း မလော်တာဝတိ"သာတိုင်ရောံအောင်ပစ်နိုင်၏)။ ။အ သန္တိသဇာတက် ပဌမံ။၁ ၀၁။

---

၁ ၀ ၂-သင်္ဂါမာဝစရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓဘုရား သည်၊သင်္ဂါမာဝစရော, အစရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော၍သင်္ဂါမာဝစရဇာတ်ကို၊ ဗောဓိဝန်ကျောင်းကြီးခ်ိ သိ တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊နန္ဒမထေရ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သေဘေးမှကြောံရကား မြို့တံခါးသို့ ကပ်ဆုံ"သောဌာ မဝံ့သည်ဖြစ် ၍နောံဆို့ဆုတ်သောမင်းလာဆင်ကို သုရေားလောင်းဆင်ဆရာသည် နား ရင်းကပ်၍အံမောင်ဆင်သည် ရဲရင့်သောဆင်တည်း။ စစ်မြေအပြင်ကို ဒိုပ်နင်း၍ သွားတတ်သောဆင်တည်း။ ၍သို့ သဘောရှိသော အရပ်၌ ဆုတ်ခြင်းမည်သည်ကား သင့်အားမလျော်ပတ်ဟုဆို၍ ဆင်ကိုဆုံးမ လိုရကား။ ။

(၂-ဘ၅)။ သင်္ဂါမာဝစရော သုရောဗဟုဝါ ဆုတိ ဝိသုတော။
ကိ"နု တောရဏာ-မာသဇ္ဇ-ပဟိုက္ကာမသိ ကုဇ္ဇရ။ ။

(၂၁၆) ဩမန္ဒ ဒိပ္ပံ ပလိဃံ၊သေကာနိစ အဿုပ္ပာ။
တောရဏာနိ စ မဒ္ဒိတ္ဝာ၊ဒိပ္ပံ ပရိသ ကုဗ္ဗရ။ ။

ဟူသောနှစ်ဂါထာကိုဆိုတို့။

(၂၀၅-၂၁၆) ကုဗ္ဗရ၊မင်္ဂလာဆင်ဖြူတော်။တွံ၊သင်သည်။သင်္ဂါမ၀ိုဝစရော၊ ရိုးကြိုးထစ်သို့၊ပစ်ခတ်ထိုးရတော်၊ ရှုတ်မျှလက်နက်ရှိသောစစ်ကို ခွဲပ်နင်း၍ထွင်းဘော်သွားတတ်၏။ သူရော၊သဲကြီးဦးခက်၊ တစက်မဆုတ်၊ရုတ်ရုတ်ရဲ၏။ ဗလ၀ါ၊ခွန်အားကြီး၏။ ဇုတိ၊ဤသို့။ ဝိသသုတော၊ ကျော်စော သောဆင်တည်း။ တောရဏံ၊တံခါးတိုင်သို့။ အာသဇ္ဇ၊ရောက်၍။ကိ ံ နုပ ဒိုင်ကြမသိ၊အဘဲ့ကြောင့်ဆုတ်ဘိသနည်း။ ၊ကုဗ္ဗရ၊မင်္ဂလာဆင်ဖြူတော်။ပ လိဃံ၊တံခါးကျည်ကို။ ဩမန္ဒ၊အောံသို့ချလော့။ သေကာနိစ၊ထံခါးတိုင် တို့ကိုလည်း။ အဿုပ္ပာ၊နှုတ်လော့။ တောရဏာနိစ၊တံခါးပေါင် တို့ကို လည်း။ မဒ္ဒိတ္ဝာ၊နင်း၍။ ဒိပ္ပံ၊လျှင်စွာ။ပရိသ၊ဖြို့သို့ဝင်လော့။ ။(မင်္ဂလာ ဆင်တော်သည် ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်း၏ တကြွမ်ထည်း သော အာဆုံးအမဖြင့်သာလျှင်ပြန်၍ တံခါးတိုင်ကို နှာမောင်းဖြင့်ရစ်၍ ပိတိတို့ ကိုယ်ကဲ့သို့နှုတ်၍ တံခါးပေါင်ကိုနင်း၍တံခါးကျည်းကိုချ၍ ဖြို တံခါးပေါက်၍ ဖြို့သို့ဝင်၍ ပြည်ကိုယူ၍ပေး၏။ ။သေကာနိစအဿ ပ္ပာ ဟာတိနဂရဒ္ဒါရေသောဒ္ဓသရတနံတူမိယံ ပ၀ေသေတ္ဝာ နိစ္စလံကတ္ဝာနိ ခါတာသေကာ ထမ္ဘာဟောန္တိ၊ တေဒိပ္ပဥ္ဇ္ဇရလုဗ္ဘာဟိတိ အာဏာပေ သိ။ ။ဤအလိုသော်။ တံခါးတိုင်ကိုသေက,ဆိုသည်ဟုသိသာသည်။ သ ကောဇ္ဇနဒိလောထ။(အဘိဓာန်)။ ။တောရဏာနိစမဒ္ဒိတ္ဝာတိနဂရဒ္ဒါ ရသာပဒိုသစီ၀ာတံမဒ္ဒိတ္ဝာ,ဟူရကား၊တံခါးပေါင်ကို တောရဏ,ဟုသိ သာသည်၊ဘုရိုင်တိုင်မဟုတ်။ဝိဒူသစီ၀ာတကံဒ္ဒါရဗာဟံ။(အဘိဓာန်)။ ။ အဿုပ္ပာအာတိပုဗ္ဗဥဟာ၀ေတ်ဖြစ်၍ အသဒ္ဒိသဒ္ဒေးတော်လိုသည်၊ ဝဟ ၀ေတ်မဟုတ်)။ ။သင်္ဂါမာ၀စရ၀ေတကံ ဒုတိယံ။၁၀၂။

၁၀၃-၀ါလောဒကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ် ပွားဘုရားသည်၊ဝါလောဒကံအပ္ပရသံနိဟိနံ,အစဉ်ရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၍ဝါလောဒကဇာတ်ကို၊ဖော်တံ၀န်ကျောင်းကြီး

ဖွဲ့ထိုကင်းသုံးနေထော်မူစဉ်၊ ငါးရာကုန်သော စားကြွင်းစားတို့ကို အ
ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မင်းကြီးသည်ထေသွန်ထံခါးမကိုဘွင့်၍ကြည့်သည်ရှိသော်၊ မြည်း
တို့၏အမူအရာကိုမြင်၍ အနိုးဖွဲ့ထည့်သောဘုရားထောင်းကိုခေါ်၍၊ အ
ဆွေအမတ်ကြီး၊ ဤမြည်းတို့သည် ရဒရက်တတ်ကိုစစ်သော ရေကို
သောက်ရခြင်းကြောင့် ရစ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ခုန်လွှားပေါက်ကန်သော
အားဖြင့်မြည်ကုန်လျက် ပြေးသွားကုန်၏။ သိန္ဓဝအမျိုးဖွဲ့ ဖြစ်ကုန်သော
သိန္ဓောမြင်းတို့မူကား အဦးဖြစ်သောအဖျော်ရည်ကိုသောက်ကုန်၍ အသံ
ကင်းလျက်ငြိမ်သက်စွာနေကုန်၏၊မမြူးစားကုန်။ အကြောင်း အသို့နည်း
ဟုမေးလိုရကား။ ။

(၂၁၇) ဝါလော-ဒက် အပ္ပ-ရသံ နိဟိနံ၊
ဝိတ္ထာ မဒေါ စာယတိ ဂန္ဒြိဘာနံ။
ဣမဉ္စ ဝိတ္ထာနဉ္စ ရသံ ပဏီတံ၊ မဒေါ နဿ ဘာယတိ သိန္ဓဝါနံ။ ။
ဟူသောပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၁၇) ဝယသ၊အဆွေအမတ်ကြီး ။ ဂန္ဒြိဘာနံ၊မြည်းတို့အား။ နိဟိနံ၊
ယုတ်ထသော။ အပ္ပ-ရသံ၊နည်းသောအရသာရှိထသော။ဝါလော-ဒကံ၊
သင်ပန်းလျှော်ဖြင့်ယက်အပ်သောအဝတ်နွမ်းဖြင့်စစ်အပ်သောမုဒရက်
ရေကို။ဝိတ္ထာ၊သောက်ရ၍။ မဒေါ၊ရစ်ခြင်းသည်။ စာယတိ၊ဖြစ်၏။သိန္ဓ
ဝါနံ၊သိန္ဓောအမျိုးဖွဲ့ ဖြစ်ကုန်သောမြင်းတို့အား၊ ပဏီတံ၊မွန်မြတ်လေသော
ဣမံရသံ၊ဤမုဒရက်အရည်ကို။ဝိတ္ထာနဉ္စ၊သော်၍။မဒေါ၊ရစ်ခြင်းသည်။ နဿ
ဘာယတိ၊မဖြစ်။ကိ ဟေတု၊ကာရဏံ၊အကြောင်းအသို့နည်း။ ။

ဤသို့ စိတ္တေး၊ မေးလတ် ထုံသော်၊ မတ်သူတော်ကား၊ ထုတ်ဘော
ကြောင်းလျား၊မင်းကြီးအားလျှင်၊ကြားလတ်လိုမျှ။ ။

(၂၁၈) အပ္ပံ ဝိဝိတ္ထာနဉ္စ နိဟိနဉ-စတ္ထော၊
သော မဇ္ဈတ္တော ကောနဉ် စနိန္ဒ ရဇ္ဇော။
ဝေရယ္ဟ-ထိလော စ ကုလမ္ပိ စာတော၊
နဉ္စ မဇ္ဈတ္တိ အဗ္ဗ-ရသံ ဝိဝိတ္ထာ။ ။
ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၁၈) စနိန္ဒ၊လူတို့ကိုအရိုးရသောမင်းမြတ်။ယော၊အကြင်မြည်းအ
ပေါင်းသည်။ နိဟိနဉ-စတ္ထော၊ယုတ်သောအမျိုးစာတ်ရှိ၏။သော၊ထိုမြည်း

အပေါင်းသည်။ တေနဒိဟိန-စစ္ဆဘာဝေန၊ ထိုဘိုယုတ်သော စာတ်ရှိသည်၏အဖြစ်သည်။ ရဇ္ဇောခိုးယူဖျက်ဆီးအပ်သော ဟိရိဩတ္တပ္ပ ရှိသည်ဖြစ်၍။(ဗုဒ္ဓော,ရှိမူ။ဗုဒ္ဓောနှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍။ပေး)။အပ်ုံ၊နည်းသောအရသာရှိသောရုဒရက်အဖျော်ကို။ဝိုဝိတ္ထာန၊သောက်ရ၍။မဇ္ဈတိ၊ ရစ်၏။ ကူလမ္ပိ၊ ဖြတ်သောအမျိုးခွဲ။ စာတောပြုစ်သော။ ဝေရယ-ဘိလောစ၊ဝန်ကိုဆောင်တတ်သော သဘောသတ္တိနှင့်ပြည့်စုံသောသိန္ဓော ဖြင်းအပေါင်းသည်ကား။အဂ္ဂ-ရသံ၊ရှေးဦးစွါယူအပ်သောအဦးအဖျားဖြစ်သော ရုဒရက်အဖျော်ရည်ကို။ ဝိုဝိတ္ထာ၊သောက်ရ၍။ နမဇ္ဈတိ၊ မ ရုစ်။ ။(ဝါလောဒကဿ မကမ်ဝါလေဟိပရိသ္သာဝိတံ,ဟူရကား၏ဤဝါ ဃ,သည်သားမြီးကိုမဟော၊လျှော်ကိုဟောသတည်း။ သာမညာ,သည်ဝိ သေသကိုလည်း ဟောရကား၊ ဤခွဲလိုရာကို ရအောင် မကမ်,ကိုမ,ရ သည်)။ ။ဝါလောဒကစာတာကံ တတိယံ။၁၇၃။

၁၇၄-ဂိရိဒတ္တစာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ရှာသိတောဂိရိဒတ္တေန,အစရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၏ဂိရိဒတ္တစာတ်ကို၊ဝေဠုဝန်မင်းကျောင်းခွဲ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ထပါးသောဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော အပေါင်းအဘော်ကိုမှီဝဲသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားထောင်းသည်ခွင်ဝေါမြင်းထိန်းနှင့်ပေါင်းဘော်ခြင်းကြောင့် ထိုမြင်း၏ ခွင်သောအဖြစ်ကိုသိ၍ မင်းအား ထိုအကြောင်းကို ကြားမ်ား ပေါင်းဘော်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော အပြစ်မည်သည်ကား ဤသို့ဖြစ်ထတ်၏ဟုပြလိုရကား။ ။

(၂၁၉) ရှာသိတော ဂိရိဒတ္တေန၊ဟယော သာသမသာ ပဏ္ဍဝေါ၊
ပေါရာဏံ ပကတိ ဟိတ္ထာ၊ တသော.ဝါ.ရှုဝိဒိယျတိ။ ။

(၂၁၉) မဟာ-ရာဇ၊ ဖြတ်သောမင်းကြီး။ ဂိရိဒတ္တေန၊ မြင်းထိန်းဂိရိဒတ်သည်။ ရှာသိတော၊ ဖျက်ဆီးအပ်သည်ဖြစ်၍။ သာမသာ၊သာမမည်သောအရှင်မင်းဖြတ်၏။ ပဏ္ဍဝေါ၊ပဏ္ဍဝအမည်ရှိသော။ ဟယော၊မင်ထားမြင်းတော်သည်။ ပေါရာဏံ၊ ရှေးဖြစ်သော။ ပကတိ၊ အင့်တယ် ဟိ

စမ္ဘာယ်စွာသွားခြင်းသဘောကို။ ဟိတ္ထာ၊စွန့်၍။တသော-ဝ၊ထိုခြင်းထိန်
ဂိရိဒတ်၏သာလျှင်။အနုဝိဓိယျတိ၊ခွင်သောအတုဿိုလိုက်၍ကျင့်၏။ ။

ထိုအခါ၌ဘုရားလောင်းကိုသာမမင်းသည်ယခုထိုခြင်းအား အသို့ပြု
ရမည်နည်းဟုမေး၏။ ဘုရားလောင်းသည်ကောင်းသောသွားခြင်းရှိသော
ခြင်းထိန်းကိုရ၍ရှေးဦးကောင်းသကဲ့သို့ဖြစ်လတ္တံ့ဟူလိုရကား။ ။

(၂၂၀) သစေ စ တ-နုဇော ပေါသော၊သိခရော-ကာရ-ကပ္ပိတော။
အာနနေ နံ ဂပေါတ္ထာန၊မဏ္ဍလေ ပရိဝတ္တယေ။
ခိပ္ပ-မေဝ ပဟာတ္ထာန၊တသော-ဝါ-နုဝိဓိယျတိ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုလျှောက်၏။ ။

(၂၂၀) မဟာ-ရာဇ၊ ဖြတ်သောမင်းကြီး။ တ-နုဇော၊ ထိုတင့်တယ်
စမ္ပါယ်သောသွားခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသောခြင်းအားလျှော်ပတ်စွာဖြစ်သော။
သိခရော-ကာရ-ကပ္ပိတော၊ကောင်းသောအခြင်းအရာအားဖြင့် ပြုပြင်အပ်
သော ဆံမုတ်ဆိတ်ရှိသော။ ပေါသော၊ခြင်းထိန်း ယောကျ်ားသည်နံ
အာသီ၊ထို မဂ်လာခြင်းတော်ကို။ အာနနေ၊ဆက်ကြိုးခွ၊ဝါ၊နှာရှုတ်ကြိုးဖြင့်။
ဂပေါတ္ထာန၊ကိုင်၍။ မဏ္ဍလေ၊ခြင်းတင်းကုပ်ခွ။ သစေပရိဝတ္တယေပရိ
ဝတ္တေယျ၊ အကယ်၍ လှည့်လည်သွားပြားနှင့်။ အသော၊ မဂ်လာခြင်း
တော်သည်။ ခိပ္ပ-မေဝ၊လျင်စွာလျင်။ ခဏ-ဘိဝံ၊ခွင်သည်၏ အဖြစ်ကို။ပ
ဟာတ္ထာန၊ ဖျောက်၍။ တသော-ဝ၊ထိုတင့်တယ် စမ္ပာယ်စွာ သွားသော
ယောကျ်ား၏လျှင်။အနုဝိဓိယျတိ၊အတုဿိုလိုက်၍ကျင့်လတ္တံ့။ ။(အနု
ဝိဓိယျတိ,ခွ၊အနု,ရှေး၊ဝိ,ရှေးရှိသောခါဝတ်။ခါဝိဝုဇ္ဇောကရောတျုဇ္ဇေ,
ဟူရကား၊ဝိရှေးရှိသောခါဝတ်သည်ကရောတိအနက်ကိုဟောသည်။
တနုဇော,ခွ၊တနု,သန္ဓါသည်ကိုယ်ကိုဟောသည်မဟုတ်။ တ-သန္ဓ||ပဝန
အနုရှေးရှိသောဇနခါတ်ဖြစ်ရကား။ တသသိဂ်ါရသသာစာရသမ္ပန္နံ
သသအသသသအနုရှုပ်ဇာတော တ-နုဇော,ပြု။ တင့်တယ်စမ္ပာယ်သော
သွားခြင်းရှိသောအကျင့်အာစါရနှင့်ပြည့်စုံသောမဂ်လာခြင်းတော်အား
လျှော်ပတ်စွာဖြစ်သောခြင်းထိန်းရသည်တည်း။ ။သိခရောကာရကပ္ပိ
တောခွ၊သိခရေနသုန္ဓရေနအာကာရေနကပ္ပိတာကောသမသဟူအသသာတိ
သိခရောကာရကပ္ပိတော,ပြု။သိခရ,သန္ဓါသည်သုန္ဓရအနက်ကိုဟောသ
ထည်း။အတ္ထတိအဖျားကိုဟောသည်မဟုတ်။ မဏ္ဍလ,သန္ဓါသည်၏အ
ရာခွ၌ခြင်းတင်းကုပ်ကိုဟောသည်။ သုမိန္ဒကဏ္ဍခွ၌၊အသမဏ္ဍလောသု,ဟု

လာသည်။သီလစေစ,ဌာန,ကားဗျတိရေကတ္တေထည်း။ ဗျတိရေကတ္တောနာမ ဝိသေသတ္တော,ဟူရကား၊ဝိသေသတ္တကိုဤဌာနဗျတိရေကတ္တဆိုသည်)။ ။ ဒိရိဒတ္တာဘာထက် စတုတ္ထံ။၁၈၄။

၁၈၅-အနုသိရတိတော်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူထတ်သောသဗ္ဗညုဗုဒ္ဓါတို့ဘုရားသည်၊ ယထောဒကေအာဝိလေအပ္ပသန္နေ,အစဉ်ရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆါဆင်အပ်သော်ဤအနုသိရတိတော်ကို၊ဧတေဝန်ကျောင်းကြီးဌာပိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မထင်ရှားသောဝုဏ္ဏားဖြစ်သောသတ္တိသားကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဝုဏ္ဏားလုင်သည်ဗေဒင်သုံးပုံကိုကပ်ခပ်ပြီးမှစသောဂါထာကိုပြု၍အိပ်ထောင်မှုကိုကြိုရသဖြင့် နောက်ကျ၊သောစိတ်ရှိရကား ဗေဒင်ကိုပြန်ဆုံသောဌာနမရှိပ်နိုင်။ ထိုအခါဆရာသည် ပိပိ၏အထံတို့ကိုလာသော ဝုဏ္ဏားကို၊လုင်းသင်သည်ဗေဒင်တို့ကိုလွှဲကျက်အပ်ကုန်၏လော၊၍ထို့မေး၍၊ ဆရာ၊ အိပ်ရာထောင်ခြင်းအမှုကိုယူသောကာလမှစ၍ အကျွန်ုပ်၏စိတ်သည်နှေးကျ၊သော သဘောရှိသည်ဖြစ်၍ အကျွန်ုပ်သည်ဗေဒင်တို့ကိုပြန်ဆုံသောဌာနမရှိပ်နိုင်။၍ထို့ဆိုသည်ရှိသော်၊ချစ်သား၊စိတ်သည် နှေးကျ၊သည်ရှိသော်လွှဲကျက်အပ်ကုန်သော်လည်း ဗေဒင်တို့သည်မထင်ကုန်။စိတ်သည်မနှေးကျ၊သည်ရှိသော်ကားမထင်သောမည်သည်မရှိ၊ ၍ထို့ဆိုလိုရကား။ ။

(၂၂၁) ယထော-ဒကေ အာဝိလေ အ-ပ္ပသန္နေ၊
နဲ ပဿတိ သိဒ္ဓိက-သမ္ဘုကဋ္ဌ။
သက္ခရံ ဝါလုကံ မဋ္ဌ-ဂုမ္ဗံ၊
ဧဝံ အာဝိလမှိ စိတ္တေနသော ပဿတိ အတ္တာ-ဒဋ္ဌံ ပရ-ဋ္ဌံ။ ။

(၂၂၂)ယထော-ဒကေအဗ္ဘော်ဝိပ္ပသန္နေ၊သော ပဿတိသိဒ္ဓိက-သမ္ဘုကံ။
သက္ခရံ ဝါလုကံ မဋ္ဌ- ဂုမ္ဗံ၊
ဧဝံ အနာ-ဝိလမှိ စိတ္တေသော ပဿတိ အတ္တာ-ဒဋ္ဌံ ပရ-ဋ္ဌံ။ ။
ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆိုလို။ ။

(၂၂၁-၂၂၂) တာတ၊ချစ်သား။ဥဒကော၊ရေသည်။အာဝိလေကန္ဒမ၊ လုလိတော၊တဏည်းညွှန်နှစ်ဖြင့်နေ့ကျ၊သည်ရှိသော်။ အ-ပ္ပသန္နော၊ထိုထို တဏည်းညွှန်နှစ်ဖြစ်သောကြောင့်လျှင် မကြည်ဝင်သည်ရှိသော်။ သိဒ္ဓိ က-သမ္ဗုကာ၊ရေသွားခရုကိုရင်း။ သက္ခရံ၊ကျောက်စရစ်ကိုရင်း။ ဝါလုကံ၊သဲကိုရင်း။မဏ္ဍူဂမ္ဗု်မဏ္ဍူ-ဃဋ်၊ငါးအပေါင်းကိုရင်း။နေ ပဿတိယထာ၊ မမြင်၏သို့။ဝေ်တထာ၊ထို့အတူ။ စိတ္တော၊ စိတ်သည်။ အာဝိလဒ္ဓိ၊ ရာဂစ သည်တို့ဖြင့်နေ့ကျ၊သည်ရှိသော်။ အတ္ထ-ဒဏ္ဍံ၊မိမိအစီးအပွါးကိုရင်း။ပ ရ-ဏ္ဍံ၊သူတပါ်းအစီးအပွါးကိုရင်း။ သော ဝုရိသော၊ ထိုရာဂစသည်မ ကြည်ဝေနေ့ဝ်အာဂန္တုရေ့ဝ်သောစိတ်ရှိသောယောက်ျား သည်။ နေ ပဿ တိ၊မမြင်နိုင်။ ။တာတ၊ချစ်သား။ဥဒကော၊ရေသည်။ အဒ္ဓေ၊ကြည်သည် ရှိသော်။ ပိပ္ပသန္နော၊အထူးသဖြင့်ကြည်သည်ရှိသော်။သော ဝုရိသော၊ထို ခရုရေ့ဝ်သွားစသည်ကိုရှာစားသောယောက်ျား သည်။သိဒ္ဓိကသမ္ဗုကာ၊ ရေ့ဝ်သွားခရုကိုရင်း။ သက္ခရံ၊ ကျောက်စရစ်ကိုရင်း။ ဝါလုကံ၊သဲကိုရင်း။ မဏ္ဍူ-ဂမ္ဗု်၊ငါးအပေါင်းကိုရင်း။ပဿတိယထာ၊မြင်၏သို့။ဝေ်တထာ၊ထို့ အတူ။စိတ္တော၊စိတ်သည်။ အနာဝိလဒ္ဓိ၊ရာဂစသည် မကြည်ဝေနေ့ဝ် တ ဏည်းပျော်ရ်မနေ့ဝ်ကျ၊သည်ရှိသော်။ သော ဝုရိသော၊ ထိုအကျိုးစီးပွါး ကိုရှာသော ယောက်ျား သည်။ အတ္ထ-ဒဏ္ဍံ၊ ဓိမိအကျိုးစီးပွါးကိုရင်း။ ပ ရ-ဏ္ဍံ၊သူတပါ်းအစီးအပွါးကိုရင်း။ပဿတိ၊မြင်၏။ ။(ညွှန်ကိုပေါ်ရောထ ကထာတဏည်းဆိုသည်။ ။တဏည်းနေ့ဝ်နှစ်။လူးရည်စစ်သော်။ တူး ပစ်ခဲအင်။ညွှန်ပြောင်းတွင်ဖ,ဟုဂ္ဂေ့ပညာရှိတို့ဆိုစကုန်သည်။ ။သမ္ဗ ဂမနေ၊,အာသိ,သိဒ္ဓိ,ဟု၊လာသောကြောင့်၊/သိဒ္ဓိ,ကားဝုဒ်ရင်း။ က,ကား ရုဒ္ဓကအနုက်ကိုဟောသည်။သမ ကိတိသမ္ဗုကော၊ ဥကော,ဗဒ္ဓေါစ,ဟု ရကားသဓ ဝါတ်ဥက,ပစ္ဆည်း၊ ဝါတ်၏အဆုံးဖ,လာ၍ သမ္ဗုက,ပြီးသည်။ ဂုမ္ဗ,သဒ္ဒါအပေါင်းဟော)။ ။အနုဘိရတိဇာတ်ပဉ္စမံ။၁၀၅။

၁၀၆-ဒမိဝါဟနဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗညုဗုဒ္ဓ ဗွာဘုရားသည်၊ဝဏ္ဏဂန္ဓရသူပေတော, အစရှိသော ဂါထာဝုဒ်ဖြင့် တန်း ဆာဆင်အပ်သော ဒ္ဒါဒမိဝါဟနဇာတ်ကို၊ ဗေဒေဟဝန်ကျောင်းကြီးဒ္ဓတိ

ထင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဆန်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော အပေါင်းအတော်ကိုမှီ၍ ဝဲသောရဟန်းကိုအဲကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဒဗိဝါဟနမင်းသည် ဘုရားလောင်းကို ခေါ်၍၊ ပညာရှိ၏သရက်ပင်အားရှေးခို့ဖြစ်သော ပူဇော်သက္ကာရမှယုတ်ခြင်းသည်မရှိ။ ဤသို့ဖြစ်လျက်ထည့်ထိုသရက်ပင်၏ အသီးသည်ခါး၏၊ အကြောင်းကား အထွိုနည်းဟုမေးလိုရကား။ ။

(၂၂၃) ဝဏ္ဏ-ဂန္ဓ-ရ သူ-ပေတော၊အမ္မော-ယံ အဟုဝါ ပုရေ။
တမေဝ ပုဗ္ဗ လဘာမာနော၊ကေန-မ္မော ကဋုက-ပ္ပလော။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၂၃) ပဏ္ဍိတ၊ပညာရှိ။ အယံအမ္မော၊ ဤသရက်ပင်သည်။ ပုရေ၊ ရှေးဦး။ဝဏ္ဏ-ဂန္ဓ-ရသူပေတော၊အဆင်းအနံ့အရသာနှင့်ပြည့်စုံသည်။ အဟုဝ၊ဖြစ်သတ္တိုင်ကတည်း။ အမှုခါနီ၊ယခုအခါ၌။ တံပုဗ္ဗ၊ထိုရှေးခို့ပြုမြဲကိုင်းသောပူဇော်ခြင်းကို။ လဘာမာနော၎ဝေ၊ ရလျက်လျှင်။ အမ္မော၊ သရက်သည်။ ကေန၊အဘယ်အကြောင်းကြောင့်။ ကဋုက-ပ္ပလော၊ခါးသောအသီးရှိလေသနည်း။ ။

ထိုအခါ ဒဗိဝါဟနမင်းအား အကြောင်းကိုကြားလိုရကား ဘုရားလောင်းသည်။ ။

(၂၂၄) ဝုစိမန္ဒ-ပရိ ဝါရော၊အမ္မော ဟေ ဒဗိဝါဟန။
မူလံ မူလေန သံသဋ္ဌံ၊သာခါ သာခံ နိဝိသရေ။
အသာတ-သန္ဓိ ဝါသေန၊တေန-မ္မောကဋုကပ္ပလော။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၂၄) ဒဗိဝါဟန၊ နွေဝင်းတည်းဟူသော စစ်သည်ဗိုလ်ပါရှိသောမင်းမြတ်။တေ၊အသျှင်မင်းမြတ်၏။ အမ္မော၊မင်္ဂလာ သရက်တော်သည်။ ဝုစိမန္ဒ-ပရိဝါရော၊တမာပင်တည်းဟူသော အခြံအရံရှိ၏။မူလံ၊သရက်ပင်၏အမြစ်သည်။မူလေန၊တမာပင်၏အမြစ်နှင့်။ သံသဋ္ဌ၊နှီးနှောပြီ။သာခါ၊တမာပင်၏အခက်တို့သည်။ သာခံ၊သရက်ပင်၏ အခက်သို့။ နိဝိသရေ၊ဝင်ကုန်၏။ အသာတ-သန္ဓိ ဝါသေန၊ မချိုကုန် သောတမာပင်တို့နှင့်ပေါင်းဘော် ခြင်းတည်း ဟူသော။ တေနကာရဏေန၊ ထိုအကြောင်းကြောင့်။ အမ္မော၊သရက်ပင်သည်။ ကဋုက-ပ္ပလော၊ခါးသော အသီးရှိ

ဏ္ဍ။ ။(ဤနိဒ္ဒကဒုကသန္ဓိသည်ကားခါးသောအရသာကိုဟောသတည်း။ စပ်သောအရသာမဟုတ်)။ ။ဒုတိယပါဟာနဇာတကံ ဆုံး။၁၈၆။ ။

၁၈၇-စတုမဋ္ဌာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓဘုရားသည်၊ ဥဒ္ဓေပိဋိဒိုပိမာရ္ဂယ္ယ, အစဂ္ဂိသော ဂါထာတုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌စတုမဋ္ဌာတ်ကို၊ဧတေတဝန်ကျောင်းဒ္ဒါဝိတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ မထင်ရှားသောရဟန်းအိုကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါတနေ့သမ္ဗီ ထိုဟာသိ်ာပေယ်တို့သည် သစ်ပင်ချားမ္ဗီ နားကုန်၍ ဘုရားထောင်းနှင့် တကွ ပြောဟောကြ ကုန်သည်ရှိထော်၊ မြေခွေးတကောင်သည်ထိုသစ်ပင်အောံမ္ဗီရပ်၍ ထိုဟာသိ်ာပေယ်တို့နှင့်တကွတိုင်ပင်ပြောဟောလိုရကား။ ။

(၂၂၅) ဥဒ္ဓေ ပိဋိ-မာရ္ဂယ္ယ၊မန္ကုယာ-ဒ္ဝေါ ရဟော-ဂတာ။
နိစေ ဘြဂ္ဂယ္ယ မန္ကုဒ္ဝေါ၊ပိဂ-ရာဇာဝိ သုသ္သတိ။ ။

ဟူသောဂျေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆိုဏ်။ ။

(၂၂၅)ဘောဘ္ကျောတံသပေါ တကာ၊အိုဟာသိ်ာပေယ်တို့။ဝေ့ဗျော၊သင်တို့သည်။ဥဒ္ဓေ၊ပြောကာတော့အားဖြင့်ဖြင့်သော ဤသစ်ပင်မ္ဗီ။ ပိဋိ-ဝိ၊အာခွပေါ်သို့။ အာရ္ဂယ္ယ၊တက်ကုန်၍။ရဟော-ဂတာ၊ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်သို့ကပ်ကုန်၍။ မန္ကုယာ-ဒ္ဝေါ၊တိုင်ပင်ပြောဟောကြကုန်ဏ်။နိစေ၊နိမ့်ရာအရပ်သို့။ ဘြဂ္ဂယ္ယ၊ သက်ခဲကုန်၍။မန္ကုဒ္ဝေါ၊တိုင်ပင်ပြောဟောကြလေကုန်ဟုတည်း။ပိဂ-ရာဇာဝိ၊ သားမျှားသခင်ငါမင်းမြတ်သည်လည်း။သုသ္သတိ၊နားထောင်လတ္တံ့။ ။

ထိုအခါထာသိ်ာပေယ်တို့သည်မြေခွေးကို စက်ဆုပ်သဖြင့် ထမ်ပြီးကုန်ကို တောင်သို့သာလျှင်ပျံသွားလေကုန်ဏ်။ထိုဟာသိ်ာပေယ်တို့ဏ် ပျံသွားသောကာလ၌ဘုရားလောင်းသည်မြေခွေးအား။ ။

(၂၂၆) ယံ သုဝဏ္ဏော သုဝဏ္ဏေန၊ဒေဝေါ ဒေဝေန မန္ကုယော။
ကိ ံ နေတ္ထ စတု-မဋ္ဌသ၊ဒိလံ ပရိသ ဇမ္ဗုက။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆိုဏ်။ ။

(၂၂၆) ဇမ္ဗုက၊ဟာယ်မြေခွေး။ သုဝဏ္ဏော၊ ကောင်းသောအာဆင်းရှိ

သော ဟာသ်ာတရုသည်။ သုဝဏ္ဏေနု၊ ကောင်းသော အဆင်း ရှိသော ဟာသ်ာတရှင့်။ ဒေဝေါ၊ နတ်ဖြစ်သောဟာသ်ာတရုသည်။ ဒေဝေနုနတ်ဖြစ်သောဟာသ်ာတရှင့်။ယံ မန္ဒယေ၊အကြောင်တိုင်ပင်ပြောဆို၏။ဣတ္ထေ၊ဤပြောဆိုရာ၌။ စတုမဟာရာဇာ၊ကိုယ်,အမျိုး,အသံ,ဂုဏ်,တည်းဟူသောလေးပါးသောအင်္ဂါတို့ဖြင့် ကောင်းမြတ်ထူးပေသော မြေခွေးအား။ ကိ ံ နု၊အဘယ်ပြုအံ့နည်း။ဓမ္မုကာ၊ဟာယ်မြေခွေး။တွံ၊သင်သည်။ဗိလံ၊တွင်းသို့။ပဝိသ-ဝင်လေလော့။ ။(ဒေဝေါ ဒေဝေနာတိ တေ ယေဝ ဒွေဒေဝေ ကတ္တာ ကထေတိ။ ။တေယေဝ ဒွေ၊ထိုဟာသ်ာနှစ်ရုတို့ကိုသာလျှင်။ဒေဝေ၊နတ်တို့ကို။ကတ္တာ၊ပြု၍။ကထေတိ၊ဆိုဏ်။ ။အဋ္ဌကထာ။ ။စတုမဟာရာဇာ,ဟူသောစကားသည်ချီးမွမ်းယောင်ဖြင့်ကဲ့ရဲ့သောကြောင့်ချီးဆောင့်စကားမည်၏။ စတုမဟာရာဇာလာမကာသာ,ဟူသော အဋ္ဌကထာအလို၊ လေးပါးသောအင်္ဂါတို့ဖြင့်ယုတ်သောဟုပေးလိုသည်။ ။ကိ ံ တေ ဣဒ္ဓ,ရှိမူ။စတုမဟာရာဇာ၊လေးပါးသောအင်္ဂါတို့ဖြင့် ကောင်းမြတ်ထူးပေသော။ တေ၊သင် မြေခွေးအား။ကိ ံ၊အဘယ်ပြုအံ့နည်း။ပေး)။ ။စတုမဟာရာဇာကံ သဏ္ဌ ပ။၁၀၀။

၁၀၀-သိဟာကောဋ္ဌုဇာတ်။

နှတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ သိဟာဂ်ုတိသိဟာနှခေါ်,အစရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့် ဗာန်းဆာဆင်အင်္ဂါသော ဤသိဟာကောဋ္ဌုဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီးနှစ်သိတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ ကောကာလိကကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုမြေခွေးမသားဖခင်အသံကိုကြားရ၍တပါးသောဘုရားလောင်း၏ဇာတိတူဖြစ်သောသားသည်၊ ဘခင်၏ဤခြင်္သေ့သည် အဆင်းအစရှိသည်တို့ဖြင့်ကျွန်ုပ်တို့နှင့်တူ၏။ ထိုခြင်္သေ့၏ အသံသည်တမူကား ကျွန်ုပ်တို့မှတပါးသောမြေခွေးသံနှင့် တူ၏။ဤခြင်္သေ့သည်အဘယ်မည်သောခြင်္သေ့နည်းဟုမေးလိုရကား။ ။

(၂၂၇) သိဟာဂ်ုတိ သိဟာ-နခေါ၊သိဟာ-ပါဒ-ပတိဋ္ဌိတောဟု။

သော သိဟော သိဟာ-သဟ်ဗျ၊ဇော နခတိ အညုထာ။ ။ ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆိုဏ်။ ။

(၂၂၇) တာတာ၊ဘာခင်။အယံသိဟော၊ဤခြေသီ့သည်။သိဟာဂ်ုလိ၊ ခြေသီ့တို့၏ခြေချောင်းနှင့်တူသောခြေချောင်းထက်ချောင်းဂို၏။ သိဟာနှ ခေါ်၊ခြေသီ့တို့၏ ခြေသည်း ထက်သည်းနှင့် တူသောခြေသည်းလက် သည်းဂို၏၊သိဟာ-ပါဒ-ပတိဋ္ဌိတော၊ခြေသီ့တို့၏ခြေတို့ဖြင့်သာလျှင် ရပ် ၏။သောသိဟော၊ထိုခြေသီ့သည်။ သိဟာသဃ်ဗို၊ခြေသီ့အပေါင်းဖြင့်။ ဇ ကော၊တစီးထည်း။အညထာ၊ ခြေသီ့သံမှတပါးသောခြေခွေးသံဖြင့်။နှ ဒတိ၊ဖြည့်၏။ကော၊အာဘယ်ခြေသီ့နည်း။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍ဘုရားလောင်းသည်၊ ချစ်သား၊ဤခြေသီ့သည် သင်၏ညီတည်း။မြေခွေးမ၏သား ဖြစ်၍ အဆင်းအား ဖြင့်ငါနှင့်တူ၏။ အ သံအားဖြင့်အပိနှင့်တူ၏။ ဤသို့ဆိုပြီးသော်မြေခွေးမသားကိုခေါ်၍၊ ချစ် သား၊ဤနေ့မှစ၍ဤအရပ်ဖြစ်နေသည်ရှိသော် နည်းသောအသံရှိသည်ဖြစ် ၍နေလော့၊တာဘန်အကယ်၍မြည်ပြန်အုံ၊မြေခွေး၏အဖြစ်ကိုသိပြန်လတ္တံ့ ဟုဆုံးမလိုရကား။ ။

(၂၂၈) မာ ထွံ နဒိ ရာဇ-ဝုတ္တိ၊အပ္ပ သဒ္ဒေါ ဝနေ ဝသ။
သရေန မာ ထံ ဇာနေယျုံ၊နှ ဟိ တေ ပေတ္တိကော သရော။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆိုတော်။ ။

(၂၂၈) ရာဇ-ဝုတ္တိ၊ ကောသရော ခြေသီ့မင်း၏သား။ ထွံ၊သင်သည်။ မာနဒိ၊မမြည်လင့်။အပ္ပ-သဒ္ဒေါ၊အသံမရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝနေ၊တောဘီ။ဝသ၊ နေလော့။ သရေန၊အသံအားဖြင့်။ထံ၊သင့်ကို။ မာဇာနေယျုံ၊ခွေးဟူ၍မ သိစေကုန်လင့်။ဟိသစ္စံ၊မှန်၏။ တေ၊သင်၏။သရော၊အသံသည်။ နပေတ္တိ ကော၊အာဘဖြစ်သောခြေသီ့မင်း၏အသံနှင့်မတူ။ ။(သိဟာကောဏ္ဍဒေ သတက်အဋ္ဌမ်။၁၈၈။သိဟာကောဏ္ဍဒေသတက်ရှိသည်ကား ပျက်သည်။ ။ သိဂ်ါလောဓမ္မ၊ကောကောဏ္ဍ၊။ ။(အာဘိဓာန်)။ ။ကုသအဋ္ဌောသော ထု။တ၀ါ။ဟု-ရင်း ဝိကာသသောကြောင့် ဝဋ္ဌမက္ခရာတုလည်းသင့်၏။ ခြေသီ့သားမြေခွေးဖြစ်သောကြောင့်ရင်း၊ ဘတ္တုမိတ္တဖြစ်သော ကြောင့် ရင်းသိဟာကောဏ္ဍ၊ဆိုသည်)။ ။

၁၈၉-သိဟာစမ္ဘဒေသတာ။

နတ်နှင့်တက္ကသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတဲ့သော သမ္ဗုဒ္ဓြမြတ်

ဗွာဘုရားသည်၊ နေ့တံသိဟာသနဒိတံ, အစရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့်ဟန်း ဆာဆင်အပ်သော ဤသိဟစမ္ဘဓာတ်ကို၊ ဧတေဝန်ကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကောကာလိကဓာတ်ကိုပင်လျှင် အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါထိုသတ္တဝါ၏မြည်း၏အဖြစ်ကိုသိ၍ဘုရားထောင်းသည်။ ။

(၂၂၉) နေ့တံ သိဟာသ နဒိတံ၊ ဗျဿသ နစ ဒိဝိနော။

ပါရုတော သိဟ-စမ္ဘေနဲ၊ ဧမ္ဘော နဒတိ ဂဒ္ဒြတော။ ။

ဟူသောဤပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၂၉) တောဆွေ၊ အိုအချင်းတို့။ ငေ့ံနဒိတံ၊ ထိုအသံသည်။ သိဟ်သ၊ခြင်္သေ့၏။နဒနဒိတံ၊အသံမဟုတ်။ဗျဿ သစ၊ကျား၏လည်း။ နဒနဒိတံ၊အသံမဟုတ်။ဒိဝိနောစ၊သစ်၏လည်း။ နဒနဒိတံ၊အသံမဟုတ်။သိဟ-စမ္ဘေနဲ၊ခြင်္သေ့ရေဖြင့်။ပါရုတိတော၊ ရုံ့အပ်သော။ဧမ္ဘော၊ယုတ်မာသော။ ဂဒ္ဒြတော၊မြည်းသည်။နဒတိ၊မြည်၏။ ။

ရှာခ္ခနေကုန်သောသူတို့သည်လည်း၊ထိုသတ္တဝါ၏ မြည်း၏အဖြစ်ကိုသိကုန်၍ အရိုးတို့ကို ကျိုးအောင် ရိုက်နှက်ကုန်သဖြင့် လည်းစေပြီးသော်၊ခြင်္သေ့အရေကိုယူ၍သွားလေကုန်၏။ထို့နောင်မှထိုကုန်သည်တို့သည်လာလတ်၍ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်သောထိုမြည်းကိုမြင်၍။ ။

(၂၃၀) စိရံ ဝိ ခေါ် ထံ ခါ ဒေယျ၊ ဂဒ္ဒြတော ဟရိတံ ယဝံ။

ပါရုတော သိဟ-စမ္ဘေနဲ၊ ရေ၀မာနော၀ နုသယိ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၃၀) အယံ ဂဒ္ဒြတော၊ ဤမြည်းသည်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဂဒ္ဒြတ-ဘာဝံ၊မြည်း၏အဖြစ်ကို။အ-ဇာနာပေတွာ၊မသိစေသည်ရှိသော်။သိဟ-စမ္ဘေနဲ၊ ခြင်္သေ့အရေဖြင့်။ ပါရုတော၊ရုံ့အပ်သည်ဖြစ်၍။ စိရံဝိခေါ်၊ဖြင့် ဤသည်စွာလျှင်။ဟရိတံ၊စိမ်းစိုသော။ယဝံ၊ရေယောကို။ ခါ ဒေယျ၊စားရလေရာ၏။ ရေ၀မာနော၀၊ မြည်သည်ဖြစ်၍သာလျှင်။အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ နုသယိ၊ဖျက်ဆီးပြီ။ ။(တံ ခါ ဒေယျ,ဒ္ဒါ၊ထံ,ကားနိပါတ်ရှာသာ။ ။ရုဟာနုသာနံ ဒိစံ,ဟူသောသုတ်ဖြင့်ဒိစပြု၍နုသယိ,ပြီးသည်၊ဒိဝါ ဒိဂိုဏ်းဖြင့်ပြီးသည်မဟုတ်)။ ။သိဟစမ္ဘဓာတကံနုဝမံ။၁၀၉။

၁၉၀-သိလာနိသံသဓာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဗြိတ်ဖွားသုရားဘည်းပဿသဿဒ္ဓါယသိလဿ,အစဉ်ရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤသိလာနိသံသဓာတ်တို၊ ဧထေဝန်ကျောင်းတော်ဦးသိုးနေတော်မူစဉ်၊ ထဟောံသောသဒ္ဓါတရားနှင့်ပြည့်စုံသော ဒါယကာကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါ သရဏဒြီဘုရားစောင့်နတ်သည်၊ ပညာရှိတို့နှင့်သာလျှင် တကွပေါင်းဘော်ခြင်းမည်သည်ကိုပြုအပ်၏၊ ဤဆေတ္တာသည်အား ဤဒါယကာနှင့်ပေါင်းဘော်ရခြင်းသည်အကယ်၍ မဖြစ်ခြေားမူ၊ သရဏဒြီဘုရား၏အကယ်၌သာလျှင် ဆေတ္တာသည်သည်ပျက်စီး လတ္တံ့ဟုပညာရှိနှင့်ပေါင်းဘော်ရခြင်း၏ကျေးဇူးကိုဆိုလိုရကား။ ။

(၂၃၁) ပဿ သဒ္ဓါယ သိလဿ၊စာဂဿ စ အယံ ဗလံ။
နာဂေါ နာဝါယ ဝဏ္ဏေန၊သဒ္ဓံ ဝဟတု-ပါသကံ။ ။

(၂၃၂) သဗ္ဗိရေဝ၊ သမာသေထ၊သဗ္ဗိ ကုဗ္ဗေထ သန္ထဝံ။
သတံ ဟိ သန္ဓိဝါသေန၊သောဘတိ နာဝိကောဝ။ ။

ဟူသော နှစ်ဝါထာကိုရွတ်၏။ ။

(၂၃၁-၂၃၂) တောဘုရား၊အချင်းတို့။ပဿပဿထ၊ရှုကုန်လတ္တံ့သော်။သဒ္ဓါယစ၊လောကီလောကုတ္တရာဖြစ်သောသဒ္ဓါ၏ဂုဏ်။သိလဿစ၊ လောကီလောကုတ္တရာဖြစ်သောသီလ၏ဂုဏ်။ စာဂဿစ၊ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲ အပ်သောဝတ္ထုကိုပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်း,ကိလေသာကို စွန့်ခွါခြင်း၏ဂုဏ်။အယံဗလံ၊ဤသည်ကား။ဗလံ၊အကျိုးတည်း။(အယံကားလိင်ဗြိုဟ်သည်)။ တနည်း။ ဗလံ၊အကျိုးကို။ ပဿပဿထ၊ ကြည့်စမ်းကြပါကုန်။ အယံနာဂေါ၊ဤနဂါးကြီးသည်။နာဝါယ၊သင်္ဘော်၏။ ဝဏ္ဏေန၊သဏ္ဌာန်ဖြင့်။သဒ္ဓံ၊ ကံကံ၏အကျိုးရတနာသုံးပါးဂုဏ်ကိုယုံကြည်သော။ဥပါသကံ၊သိတင်းသည်ကို။ ဝဟတိ၊ကြဉ်းဆောင်၏။ ။ပေါ်သော၊သတ္တဝါသည်။သဗ္ဗိ ရေဝ၊ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့နှင့်သာလျှင်။ သမာသေထ၊ ပေါင်းဘော်ရာ၏။ သဗ္ဗိ၊ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့နှင့်။ သန္ထဝံ၊ ပေါင်းဘော်ခြင်းကို။ ကုဗ္ဗေထ၊ပြုရာ၏။ ဟိ၊အကျိုးကိုဆိုအုံ့။သတံ၊ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့နှင့်။ သန္ဓိဝါသေန၊ ပေါင်းဘော် ခြင်းကြောင့်။ နာဝိကောဝ၊

ဆေတ္တာသည်သည်။သောတ္ထိ ၊ချမ်းသာခြင်းသို့။ဂစ္ဆတိ ၊ရောက်၏။ ။သိ
လာနိသံသဇာတကံဒသမံ။၁ ၉၀။အာသဒိသဝဂ္ဂေါစတုတ္ထော။တာသုဒ္ဒါနံ။

အာသဒိသ,သဂ်ါ,ဝါ,လောဒကံ,ဂိရိဒတ္ထံ,။
နတိရတိ,ဒမိဝါတံ,စတုမဇ္ဇံ,သိထကောတ္ထ,။
သိဟာစမ္ဘံ,သိလာနိသံသံ,။ ။

၁၉၁-ရူပါကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓဖြတ်
စွဲဘုရားသည်၊ အဝိရူပါကဆိန္နာဝိ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာ
ဆင်အပ်သောဤရူပါကဇာတ်ကို၊ဧတဝဂ်ကျောင်းတော်၌သိတင်းသုံး
နေတော်မူစဉ်၊မယားဟောင်းပြားလောင်းသော ရဟန်းကို အကြောင်း
ပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မင်းသည် ဝုရောဟိတ်ဝုဏ္ဏားအမျက်ထွက်ကြောင်းကိုသိ၍ ဝုရော
ဟိတ်ဝုဏ္ဏားကိုခေါ်စေ၍၊ ဆရာ၊ ပိန်းမအားအဖြစ်မည်သည်ကားဖြစ်
မြဲလျှင်တည်း။ ဝုဏ္ဏေးမအား သည်းခံစွဲသောဌါသင့်၏ဟုသည်းခံ ဖိ၍
ဌသောဌါ။ ။

(၂၃၃) အဝိ ရူပါကဆိန္နာဝိ၏ယာ သန္ဓိယတေ ဝုန်။
သန္ဓိယသု ဝုရာဏိယာ၊မာ ကောဓသ ဝသံ ဂမိ။ ။

ဟူသောပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၃၃) တောရူပါကာ၊အိုရူပါကာ၊အဝိ၊စင်စစ်။ ဆိန္နာဝိ၊ဖြတ်သော်
လည်း။ဧယာ၊လေးညှို့ကို။ဝုန်၊တာဘန်။သန္ဓိယတေ၊ဆက်ဖြန့်အပ်၏။ ဝု
ရာဏိယာ၊ ဝုရာဏီနှင့်။ သန္ဓိ၊တကွ။ သန္ဓိယသု၊ ဝေ့စပ်ဖြန့်ဦးလော့။
ကောဓသ၊အမျက်၏။ ဝသံ၊နှိုင်ငံသို့။ မာ ဂမိ၊မလိုက်လင့်။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍။ ။

(၂၃၄) ဝိဇ္ဇမာနေသု ဝါ ကောသု၊ဝိဇ္ဇမာနေသု ကာရိသု။
အညံ ဧယံ ကရိဿာမိ၊အလညော-ဝ ဝုရာဏိယာ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဝုဏ္ဏားလျှောက်၏။ ။

(၂၃၄) မဟာရာဇာ၊မင်းမြတ်။ဝါ ကောသု၊ နွားညှိုသောလျှော်တို့သည်။
ဝိဇ္ဇမာနေသု၊ရှိကုန်သော်ငင်း။ကာရိသု၊ ထေးညှို့ကိုပြုကုန်သောသူတို့

သည်။ဝိဇ္ဇမာနေသုဒ္ဓိကုန်သော်၎င်း။ အညံ့တပါးသော။ဇိယံ၊ လေးညှို့. သစ်ကို။ကရိသသပိ၊ပြုခဲ့။ပုရာဏိယံ၊ လေးညှို့.ဟောင်းနွင့်တူသော ပုရာဏိဖြင့်။မေ၊အာကျွန်ုပ်အား။အလညော.ဝ၊အလိုမရှိပြီးသလျှင်ကတည်း။ ရှုဟကစောတကံပဌမံ။၁၉၁။

၁၉၂-သိရိကာဌကဏ္ဍိကစောတ်။

ဈာ်ထ္ထိသိယာရှုပဝတိ,ဤသို့အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင် အပ်သော ဤသိရိကာဌကဏ္ဍိကစောတ်သည် မဟာဥမင် စောတ်၌ ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့။ ။

ထိုမဟာဥမင်စောတ်၌ ဝိဒေဟာမင်းကြီးသည်။သိန်းသည်အာဘယ်သို့ သိရာခဲ့နည်း။ ပဉ္စာရှိမဟော်သဓာကို မေးခဲ့ဟုကြံ၍၊ထိုမဟော်သဓာ သုခမိန့်ကိုမေးလိုရကား။ ။

(၂၃၅) ဈာ်ထ္ထိ သိယာ ရှုပဝတိ၊သာ စ သိလဝတိ သိယာ။
ဝုရိသော တံ နု ဈာ်ရှေ့ယျ၊သန္ဒဟာသိ မဟာသဓ။ ။

ဟူသောပဌမဂါထာကိုဆိုတော်။ ။

(၂၃၅) မဟာသဓ၊ချစ်သားမဟော်သဓာ။တို့၊သင်သည်။သန္ဒဟာ သိ၊ယုံ၏လော။ယာဈာ်ထ္ထိ၊အကြင်မိန်းမသည်။ရှုပဝတိ၊အဆင်းရှုပကာယ် နတ်နှယ်တပဲလွန်ကဲသောအဆင်းရှိသည်။ သိယာ၊ဖြစ်ရာ၏။သာဈာ်ထ္ထိ၊ ထိုမိန်းမသည်။သိလဝတိ၊အကျင့်အာစာရသီလနှင့်ပြည့်စုံသည်လည်း။ သိယာ၊ဖြစ်ရာ၏။ တံဈာ်ထ္ထိ'၊ ထိုအဆင်းပြင်လျှာသီလာစာရဂုဏ်ပြည့်စုံ သောမိန်းမကို။ ပုရိသော၊ယောကျ်ားသည်။ နုဈာ်ရှေ့ယျ၊အလိုမရှိသည် ဖြစ်ရာခဲ့လော။ ။

မင်းကြီးဆိုသား။ ထိုစကားကို။ကြားလတ်တုံသော်။ မြေပြင်ရေး ရာ။မတ်ဖိပ်မာသည်။ ။

(၂၃၆) သန္ဒဟာမိ မဟာ-ရာဇ၊ပုရိသော ဒုဘေါ သိယာ။
သိရိ စ ကာဌကဏ္ဍိ စ၊ နု သမ္ဘိ ကုဒါစနံ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုလျှောက်၏။ ။

(၂၃၆) မဟာ-ရာဇ၊ ဖြတ်သောမင်းကြီး။ သန္ဒဟာမိ၊ယုံပေ၏။ ပုရိ သော၊ယောကျ်ားသည်။ဒုဘေါ၊ဘုန်းနည်းသည်။သိယာ၊ဖြစ်ရာ၏။သိ

ဓိစ၊ဘုန်းကြောက်သရေရှိသောသူသည်ဖုံး။ကလကါဏ္ဍိစ၊ဘုန်းစက်ပါး ရှားဝတ်စားညှစ်ဝုပ်သူယုတ်သည်ဖုံး။ ကုဒါစနံ၊ တရံတဆစ်မျှ။ နှသ မဿ၊ထက်အာကာဘိ,မြန်နှင့်စပ်မျှ,မဟာဥ်ကြောသို့,တကွညီညွတ်ခြင်းသို့ မ ရောဂံကုန်ရာ။ ။သိရိကာဠကဏ္ဍိကဇာတကံ ဒုတိယံ။၁၉၂။

၁၉၃-စူဠပဒုမဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓမြတ် ဗွာဘုရားသည်၊ အယာမေဝသာအဟာမတ္ထိသောနှအညော, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤစူဠပဒုမဇာတ်ကို၊ ဧကဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သာသနာတော်၌ပြုကြွေ. သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါပဒုမမင်းသည်၊ အကြင်ပိန်းမသည် ငါ့ကို တောင်ကမ်းပါး ပြတ်မှတွန်းချအပ်၏၊ထိုပိန်းမသည်သိလမရှိသော၍ပိန်းမပင်တည်း။တ ပါးပိန်းမမဟုတ်၊ သတ်အပ်သောအပြစ်ထိုရောဂံသော ထိုငါမြွေးပြုအပ် သောဝေဠုံးသည်ထည်း။၍ငါ့ဝေဠုံးလျှင်ပင်တည်း။ထပါးသူမဟုတ်၊၍သို့ဆို လိုရ၏။ ။

(၂၃၇) အယမေ.ဝ သာ အဟာ.မတ္ထိ သော အနညော၊
အယမေ.ဝ သော ဟတ္ထေ.ဆိုဒ္ဓေ.နော အနညော။
ယ.မာဟု ကောမာရ-ပတိ မမ.ဗ္ဗ.ဝ.ဏ္ဏိ.ထ္ထိယော နတ္ထိ ဗ္ဗတ္ထိသု သစ္စံ။ ။
(၂၃၈) ဗ္ဗမ္ဗ ဗ္ဗ ဗ္ဗ ရသဝေန ဟတ္ထောဝေဠုံ ဆဝံ ပါရုဒါ.ရ.ပသောဝိ။
ဗ္ဗပိသာ စ နံ ပါပ.ပတိဗ္ဗတာယ၊ဇီဝ.ဗ္ဗ.ယာ ဆိ ဗ္ဗ ထ ကဏ္ဏ-နာသံ။ ။
ဟူသော၍ဂါထာတို့ကိုဆိုလို။ ။

(၂၃၇-၂၃၈) အောဇ္ဇောအမစ္စာ၊ဆိုအမတ်တို့။ယာယာ၊အကြောင်ပိန်းမ သည်။အဟံ၊ငါ့ကို။ ပဗ္ဗတ-ပပါတိတော၊ တောင်ကမ်းပါးပြတ်မှတွန်းချ လိုက်၏။သာဗ္ဗတ္ထိ၊ထိုငါ့ကိုတွန်းချသောပိန်းမသည်။အယမေဝ၊၍ပိန်းမ ပင်တည်း။ အနညော၊ထပါးသောပိန်းမမဟုတ်။ တာယ၊ ထိုပိန်းမသည်။ ယောဝုဒ္ဓိသော၊အကြောင်ယောက်ျား၊ကို၊ပဗ္ဗတပပါတိတော၊တောင်ကမ်း ပါးပြတ်မှတွန်းချအပ်၏။သေါဝုဒ္ဓိသော၊ထိုတွန်းချအပ်သောယောက်ျား သည်။အဟံ၊ငါသည်ပင်။အတ္ထိ၊ဖြစ်၏။အနညော၊ဆာမါးသောသူမဟုတ်။

ဇော၊ ၍မိန်းမသည်။ ယံဟာဏ္ဍ ဆိုန်း၊ အကြင်ပြုတ်သောလက်ခြေနှာနှာ ခေါင်းရှိသောသူယုတ်မာကို၊ အယံ၊ ၍ယောက်ျားသင့်။ မမံ၊ ငါ၏။ ကောမာရပတိ၊ မိဘဝိမ်းမြားသော ပယ်လင်တည်း။ ဣတိ၊ ၍ဤ။ အာဟုအာဟာ၊ ဆို၏။ သေါဟာဏ္ဍ ဆိုနှော၊ သူ၏ပယ်လင်ဆိုသောပြုတ်သော်လက်ခြေနှာနှာခေါင်းရှိသောထိုယောက်ျားသည်။ အယမေဝ၊ ၍သူယုတ်မာပင်တည်း။ အနညော၊ တပါးသောသူမဟုတ်။ ဣတ္ထိယော၊ မိန်းမတို့မည်သည်ကား။ ဝဏ္ဏာ၊ သတ်အပ်သောအဖြစ်သို့ရောက်ကုန်၏။ ဣတ္ထိသု၊ မိန်းမတို့၌။ သစ္စံ၊ သစ္စာသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ။လုဒ္ဓ၊ ရှုန့်ရင်းကြမ်းကြုတ်စွာထသော။ ဆဝံ၊ ကျေးငှားရောက်ကင်းသည်ဖြစ်၍သူသေနှင့်တူထသော။ ပါဝုဒါ ရှုပ-သေ ဝိ၊ သူ့မယားကိုဖြိုဝဲတတ်ထသော။ ဣမမ္ဘာ ဇမ္ဘု၊ ၍သူယုတ်မာကိုလည်း။ မုသလေန၊ ကြည်ဖွေ့ဖြင့်။ ဟတ္ထေ၊ သိသိညှက်ညှက်ကြေအောင်နှက်၍။ ဒဏ္ဍေ၊ မင်းဒဏ်ကို။ ကရောထ၊ ပြုကြကုန်ကုန်။ ပါပ-ပတိဗ္ဗတာယ၊ ယုတ်မာစွာသော်လင်ကိုလုပ်ကျွေးသော။ ဣတိ ဣသာ၊ ၍ဤသို့သော၊ ၍ဤသိလမရှိသောမိန်းမမည်သည်လည်း။ ဝါ၊ ၏လည်း။ ။(နံကားနိပါတ်ရှ)။ ဇိဝ ဆို ယာ၊ အသက်ရှည်စဉ်ယျင်။ ကဏ္ဏနာသံ၊ နှာနှာခေါင်းကို။ ဆိန္ဒထ၊ ဖြတ်ကြကုန်ကုန်။ ။ ရှင်ပရုမစာတကံတတိယံ။ ၁၉၃။

၁၉၄-မဏိစောရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောထောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ နသန္တိ ဒေဝါ ပဝသန္တိ ဣဒံ, အစရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ၍မဏိစောရဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဖြတ်စွာဘုရားကို သတ်အံ့သောဌာလုံ့ထပြုသောဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါသုဓာတာသည် မိမိ၏သိလကျေးဇူးကိုဆင်ခြင်၍၊ ဤထောကန္ဓသိလရှိကုန်သောသူတို့ကို ညှဉ်း ဆဲတတ်ကုန်သော ယုတ်မာကုန်သောနွင်ထက်ကလူ မူတတ်သောသူတို့ကိုဖြစ်အံ့သောဌာ စွပ်နှင်ကုန်သောနတ်တို့မည်သည်ကားမရှိကုန်ယောင်ထကားဟုဆိုလိုမျှ။ ။

(၂၃.၉) နသန္တိ ဒေဝါ ပဝသန္တိ ဣဒံ၊
ဣဓ ဟိ ဣဒ သန္တိ ဗ္ဗဝ ဟောက-ပါဌာ။

သတ္တသာ ကရောန္တာနံ အ-သညတာနံ၊
နိ ယိ နွန် သန္တိ ပဒိုသေဓိတာရော။ ။

ဟူသောဤပဋ္ဌမဂါထာကိုဆိုဏ်။ ။

(၂၃၉) ဘုဝလောကေ၊ ဤလူ့ရွာ၌။ ဒေဝါ၊သိလရှိသော သူတို့ကို ကြည့်ရှုတတ်ယုတ်မာသောသူကိုတားမြစ်တတ်ကုန်သောနတ်တို့သည်။ နိသန္တိနွန်၊ မရှိကုန်ယောင်တကား။ ဝေရူပေသု၊ ဤသို့သောဘာရှိကုန်သော။ကိစ္စေသု၊ကိစ္စတို့သည်။ ဥပဋ္ဌေသု၊ဖြစ်ကုန်လတ်သော်။ ဒေဝါ၊သိလရှိသောသူတို့ကိုကြည့်ရှုတတ်,ယုတ်မာသောသူတို့ကိုတားမြစ်တတ်ကုန်သော နတ်တို့သည်။ ပဝတ္တိနွန်၊ အရပ်တပါး ရှောင်သွား ကုန်ယောင်တကား။ဘုဝေသောကေ၊ဤလူ့ရွာ၌။ လောက-ပါလာ၊လူကိုစောင့်တတ်ဏီဟု သမုတ်အပ်ကုန်သော သိလရှိသောသူတို့ကို ချီးမြှောက်တတ်ကုန်သောရဟန်း ဝုဏ္ဏားတို့သည်လည်း။ နဟိသန္တိနွန်၊အလျင်းပင်မရှိကုန်ယောင်တကား။သဟသာ၊ မဆင်မခြင်အသောတထျင်အားဖြင့်။ကရောန္တာနံ၊ရှုန့်ရင်း ကြမ်းထမ်းသောအမှုကိုပြုတတ်ကုန်သော။ အ-သညတာနံ၊ ကိုယ်နှုတ်နှလုံးကိုမစောင့်ကုန်သောသူတို့ကို။ ပဒိုသေဓိတာရော၊ ဤကဲ့သို့အမှုကိုမပြုကြကုန်လင့်၊ ဤအမှုကို သင်တို့ပြုခြင်းဌာ ခွင့်မရဟု တားမြစ်တတ်ကုန်သောနတ်တို့သည်။ နဟိသန္တိနွန်၊အလျင်းပင်မရှိကုန်ယောင်တကား။ ။

သိကြားမင်းသည်ကောင်းကင်ခွဲရပ်၌၊ သိကြားမင်းပေးအပ်သော ဤမင်းသည် ဤနေ့မှစ၍ တရားသဖြင့်မင်းအဖြစ်ကိုပြုလတ္တံ့၊ မင်းတရားမစောင့်ရှောက်အဖြစ်ကိုထင်စွာပြုအံ့။မင်းသည်တရားမစောင့်သည်အကယ်၍ဖြစ်အံ့၊မရှာသင့်သောကာလ၌ဖိုးသည်ရှာ၏။ရှာသင့်သောကာလ၌ မရှာ။ ဝတ်မှုတ်ခြင်းဘေး,အနာနှိပ်စက်ခြင်းဘေး,ထားလက်နက်ဘေး, ဤဘေးသုံးပါးတို့သည် ရောက်လာကုန်သည်သာလျှင်ဖြစ်ကုန်ဏီ။ဤသို့ဆုံးမလိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၂၄၀) အ-ကာလေ ဝဿတိ တဿ၊ကာလေ တဿ နဝဿတိ။
သဠိ စ စဝတိ ဌာနာ၊နနု သော တာဝတာ ဟာတောဟု။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆိုဏ်။ ။

(၂၄၀) တဿ၊ထိုတရားမစောင့်မဖြောင့်ကျင့်သောမင်းဏ်ရဇ္ဇေ၊ တိုင်းနိုင်ငံ၌။ဒေဝေါ၊ဖိုးသည်။ ဝဿန္တော၊ရွာသည်ရှိသော်။ အ-ကာ

ဝေ၊ကော်တို့မှည့်ရာကာလ,ရိပ်ရာကာလ,နယ်ရာကာလ,စသောမလျော်ပတ်သောကာလမျိုး။ ဝ သတိ၊ရှာ၏။ တသ၊ထိုတရားမစောင့်မဖြောင့်ကျင့်သေါမင်း၏ရေဖွေ၊တိုင်းနိုင်ငံမျိုး။ကါလေ၊ဗိုက်ဖျိုးသောကာလ,ကော်နှသောကာလ,အဖုံးကိုယူသောကာလ,ဟူသောလျော်ပတ်သောကာလမျိုး။ နဝ သတိ၊မရှာ။ အဝဇ္ဇိက-ရာဇာ၊ဂတိတိမ်းပါး တရားမစောင့်သောမင်းသည်။သဂ္ဂါစဋ္ဌာနာ၊ နတ်ပြည်ကိုရခြင်းမှလည်း။ စဝတိ၊လွတ်ကင်းတတ်၏။(ထနည်း)။အဝဇ္ဇိကရာဇာ၊ဂတိတိမ်းပါးတရားမစောင့်သောမင်းသည်။သဂ္ဂေ၊နတ်ပြည်၌။ရန်ဖွံ့မင်းအဖြစ်ကို။ကရောန္တော ဝိ၊ပြုသော်လည်း။ သဂ္ဂါစဋ္ဌာနာ၊နတ်ပြည်မှသော်လည်း။ စဝတိ၊ရွှေ့လျှောရ၏။ သော၊ထိုတရားမစောင့်သောမင်းသည်။ တာဝတာ ဗြဟ္မာ၊ အတိုင်းအရှည်ဖြင့်။ဟာတောနှုပျက်စီးသည်မဟုတ်လော။ ။(တနည်း)။သော၊ထိုတရားမစောင့်သောမင်းသည်။ နှုစင်စစ်။တာဝတာ၊ထိုဗြဟ္မာသာ။ နဟာတော၊ဆင်းရဲပျက်စီးရောသည်မဟုတ်သေး။ ပနုစင်စစ်သော်ကား။ အဠ္ဌသုမဟာနိရယော၊သုဝဏ်ကြီးရှစ်ထပ်တို့၌ရင်း။ သောဠသ ဠသ ဠသ ဒ္ဒနိရယော၊သုတဆဲ့ခြောက်ထပ်သော ဥဿဒ္ဒဝေတို့၌ရင်း။ သော၊ ထိုတရားမစောင့်သောမင်းသည်။ဟာ ညိုသတိ၊ဆင်းရဲပင်ပန်းလတ္တံ့။ ။(ဤနှောက်နည်း၌ နှ,ကား၎ကော်သဝါစီ၊ နှ,ကား၊ပဒိုသေဝဝါစီ)။ ။မဏိစောရဇာတကံ စတုတ္ထံ။၁၉၄။

၁၉၅-ပဇ္ဇတပတ္ထရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြစ်စွာဘုရားသည်၊ပဇ္ဇတပတ္ထရေရေ၌,အစဉ်သောဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အာပ်သောဤပဇ္ဇတပတ္ထရဇာတ်ကို၊ ဗေတဝန်းကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကောသလမင်းကြီးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

• ထိုအခါမင်းသည်တရားလောင်းကို ခေါ်စေ၍နေရာကိုပေး၍၊ပညာရှိ၊ငါသည်သင့်ကို ပြဿနာမေးမှုဟုဆို၍၊ မင်းဖြတ်၊ အသျှင်တို့မေးတော်မူကုန်ဟော့၊ ပြေဆုံဟုဆိုသည်ရှိလော်၊ပြဿနာကိုမေးလိုရကား။

(၂၄၁) ပဗ္ဗတ-ပတ္ထရေ ရမ္မေ၊စာတာ ပေါက္ခရဏီ သိဝါ။
တံ သိဂ်ါလော အပါပယိ၊စာနံ သိဟော နရိဿတိ။ ။

ဟူသော၍ ပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၄၁) ပဗ္ဗတ၊ပညာဂ္ဂိ။ ရမ္မေ၊နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော။ပဗ္ဗတ-ပတ္ထရေ၊ ဟိမဝန္တာ တောင်ခြေရင်းနှီး ပြန့်၍တည်သောမြေအပြင်၌။ သိဝါ၊ ချမ်းမြေ့ကျိုးပြုနိုင်သောရေနှင့်ပြည့်ရုံသော။ ပေါက္ခရဏီ၊ရေကန်သည်။ စာတာ၊ဖြစ်၏။ (တနည်း)။ ပေါက္ခရဏီ၊ကြာတို့ဖြင့်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ဖြစ်သည်။ စာတာ၊ဖြစ်၏။ ထို၊ထိုရေကန်ကို။ ဝါ၊ထိုဖြစ်ကို။ သိဟော၊ ခြင်္သေ့မင်းသည်။ ရက္ခိတံ၊စောင့်ရှောက်အပ်၏ဟူ၍။ စာနံ၊စာနကြွေ၊ သိ ဣကာ။သိဂ်ါလော၊မြေခွေးသည်။အပါပယိ၊သော်ကောင်းသလော။ ။

ဘုရားလောင်းသည် မချုတ်ထိုမင်း၏နန်းတွင်းသူ၌ အမတ်တယောက် သည်မှားယွင်းသည်ဖြစ်ထက်ဟုသိ၍။ ။

(၂၄၂) ဝိဝဏ္ဏေ စေ မဟာ-ရာဇ၊သာပဒါနိ မဟာ-နဒီ။
နတေန အ-နဒီ ဟောတိ၊ခမသဟယနိ ဝေ ဝိယာ။ ။

ဟူသော၍ ဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၄၂) မဟာ-ရာဇ၊မင်းမြတ်။ မဟာနဒီ၊ကြာတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်အမြစ်ကြောင့် ပေါက္ခရဏီဟုရအပ်သောအမည်ရှိသောမြစ်ကြီးကို။ သာပဒါနိ၊ မြေခွေးသာမဟုတ်သော ဌက်,ခွေး,ယုန်,ကြောင်,ကြွေ, ပြောင်,ကျား,ဆင်,သမင်, အစရှိသော သားမျိုး တို့သည်။ ဝိဝဏ္ဏေ၊ သော်ကုန်စေကါမူ။တေန၊ထိုအမျိုးချိုးသော်သုံးစားခြင်းတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ သာ၊ထိုမြစ်ကြီးသည်။ အနဒီနာမ၊မြစ်မမည်သည်။ နဟောတိ၊မဖြစ်။ ဥဒ္ဓိဋ္ဌနဒီဝိ၊အကြွင်းဖြစ်သောမြစ်မည်သည်ထည်း။ နဟောတိ၊မဖြစ်။ဝေ၊၍အတူ။သါဝိ၊ထိုလွန်ကျူးသောမိန်းမသည်ထည်း။ အနိတ္ထိ၊မိန်းမမမည်သည်။ နဟောတိ၊မဟုတ်။ ဥဒ္ဓိဋ္ဌဝိ၊ကြွင်းကျန်ဖြစ်သောမိန်းမမည်သည်။ နဟောတိ၊မဟုတ်။ သာဇာတိ၊ထိုမိန်းမကို။ဝေ၊ အာဘျင်မင်းမြတ်သည်။ယဒိဝိယာ၊အကယ်၍မြတ်နိုးတော်မူသည်ဖြစ်ရာ့။ ခမသဟ၊သည်းခံတော်မူရော့။ ။ပဗ္ဗတပတ္ထရဇာတက် ပဌမ်။၁၉ ၅။

၁၉၆-ဝလာဟကဇာတ်။

နတ်နှင့်ထက္ကသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ယေနကာဟန္တိ ဣတိ ဝါဒ,အစရှိသော ဂါထာဝုန်ပြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ၅၂ဝလာဟကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တပါးသောသာသနာတော်၌ ပြိုးဌေ့သော ရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကိုခေါ်တော်မူ၍၊ ရဟန်းတို့၊ ဘိက္ခုမတို့၏အလိုတို့လိုက်ကုန်သောထိုနှစ်ရှင်ငါးကျိပ်သောကုန်သည်တို့သည်အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်ထေကုန်သကဲ့သို့၊ ဝလာဟကမင်းမြတ်၏စကားကို လိုက်နာကုန်သော ကုန်သည်တို့သည် ပိမိတို့၏တည်ရာအရပ်တို့၌တည်ရာရကုန်သကဲ့သို့၊ထို့အတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားတို့၏အဆုံးအမကိုမလိုက်နာကုန်သောရဟန်းယောကျ်ားတို့သည်ဌင်း၊ ရဟန်းမိန်းမတို့သည်ဌင်း၊ ဒါယကာယောကျ်ားတို့သည်ဌင်း၊ ဒါယိကာမိန်းမတို့သည်ဌင်း ငါးပါးအပြားရှိသော နှောင်ကွဲခြင်း,ကမ္မကာရဏာပြုရာအရပ်,အစရှိကုန်သောလေးပါးကုန်သော အပါယ်တို့၌ကြီးစွာသောဆင်းရဲသို့ရောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားဆုံးမတိုင်း ကျင့်ကုန်သောသူတို့သည်ကား၊ သုံးပါးကုန်သော ဂဟပတိမဟာသာဝ, ဗြာဟ္မဏမဟာသာဝ, ခတ္တိယမဟာသာဝ,ဟု ဆိုအပ်သော သူကြွယ်မျိုးတို့သို့ရင်း၊ ကာမာဝစရ နတ်ပြည်ရောက်ထပ်သို့ရင်း၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်နှစ်ဆယ်တို့သို့ရင်း ၅၂အရပ်တို့သို့ရောက်ကုန်၍သေခြင်းကင်းရောမဟာနိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုကုန်၍တြိုးစွာသောချမ်းသာကိုခံစားရကုန်၏ဟုမိန့်တော်မူ၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍။ ။

(၂၄၄) ယေန ကာဟန္တိ ဣတိ ဝါဒ၊နရာ ဗုဒ္ဓေန ဒေသိတံ။
ဗျသန-ဏ္ဍေ ဂမိဿန္တိ၊ရက္ခသိယိ-ဝ ဝါဏိဇာ။ ။

(၂၄၅) ယေစ ကာဟန္တိ ဣတိ ဝါဒ၊နရာ ဗုဒ္ဓေန ဒေသိတံ။
သောတ္ထိ ပါရံ ဂမိဿန္တိ၊ဝလာဟေနေ-ဝ ဝါဏိဇာ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၂၄၄-၂၄၄) ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ယေနရာ၊ အကြင်သူတို့သည်။ ဗုဒ္ဓေန၊ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဒေသိတံ၊ဟောတော်မူအပ်သော။ ဣတိ ဝါဒ၊အဆုံးအမကို။ နကာဟန္တိ နဂ္ဂရိဿန္တိ၊မပြုကုန်ကုန့်, မလိုက်

နှာကုန်လတ္တံ့၊မကျင့်ကုန်လတ္တံ့။ တေနရေ၊ထိုသူတို့သည်။ ရက္ခသိဟိ၊ ဘီလူးမတို့သည်။ပလောဘိတာ၊ဖြားယောင်းအပ်ကုန်သော။ ဝါဏိဇာ၊ ကုန်သည်တို့သည်။ ဗျသနံ၊ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့။ ဂမိ သုဒ္ဓေ၊ ရောက်ကုန်ဘူးသကဲ့သို့။ တထာ၊ထို့အတူ။ ဗျသနံ၊ကြီးစွာသော ပျက်စီး ခြင်းသို့။ဂမိဿန္တိ၊ရောက်ကုန်လတ္တံ့။ ။ယေနရေ၊အကြင်သူတို့သည် ကား။ ဗုဒ္ဓေနာ၊သမ္ဗုဒ္ဓဘုရား၏ ဒေသိတံ၊ဟောတော်မူအပ် သော။ဩဝါဒံ၊အာဇုံးအာမက်။ ကာဟန္တိ၊ပြုကုန်လတ္တံ့။ တေနရာ၊ထိုသူ တို့သည်။ ဝဏ္ဏာဟေနု၊ ဝဏ္ဏာဟကဖြင့်ဖြတ်သည်။ အာဝဇ္ဇာ၊ ထာကြ ကုန်လော့။ဒုတိ၊ဤသို့။ ဝဏ္ဏေ၊ဆိုအပ်သည်ရှိသော်။ တာသ၊ထိုဝဏ္ဏာဟ ကဖြင့်ဖြတ်၏။ဝစနကရာ၊စကားကိုလိုက်နာကုန်သော။ ဝါဏိဇာဒုဂ္ဂေ၊ ကုန်သည်တို့ကဲ့သို့။ သောတ္ထိ ၊ချမ်းသာစွာ။ ပါရံ၊သံသရာ၏ထိပ်ဘက် ကမ်းဖြစ်သောနိဗ္ဗာန်သို့။ဂမိဿန္တိ၊ရောက်ကုန်လတ္တံ့။ ။(ကရသသပဋ္ဌ ယသသကာဟော,ဟူသော သုတ်ဖြင့် ကရုဝေတ်ကိုကာဟ,ပြု၍၊သ,ကို လည်းချေ၍ကာဟန္တိ,ပြီးသည်)။ ။ဝဏ္ဏာဟကဇာတကံ ဆဋ္ဌံ။ ၁၉၆။

၁၉၇-မိဂ္ဂါမိဂ္ဂဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဗုဒ္ဓဘုရား ဖွားတော်မူသည်၊နုနံဥမ္မယတေနိဿာ,အစဉ်ရှိသောဂါထာရုန်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော၌မိဂ္ဂါမိဂ္ဂဇာတ်ကို၊ဗေဒေဟဝန်ကျောင်းတော်၌ သိတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊မထင်ရှားသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော် မူ၏။ ။

ရဟေ့အပေါင်းတို့သည် သူရားလောင်းကို ရှိခိုးကုန်၍၊ အသျှင်အာ ဘယ်သို့သောအကြောင်းကြောင့်လျှင် အဆွေခင်ပွန်း၏အဖြစ်ကိုရင်း၊ ရန်သူ၏အဖြစ်ကိုရင်း သိအံ့သောဌာ တတ်ကောင်းအံ့နည်းဟု မေးကုန် ၏။ထို ရဟေ့တို့အားသူရားထေါင်းသည်၊ဤသို့သောအကြောင်းကြောင့် အဆွေ ခင်ပွန်း၏ အဖြစ်ကိုရင်း၊ ရန်သူ၏အဖြစ်ကိုရင်း သိအံ့သောဌာ တတ်ကောင်း၏ဟုကြားသိုရကား။ ။

(၂၄၅) နနုံ ဥမ္မယတေ ဒိဿာ၊နုစနုံ ပဒိနန္ဒတိ။
စက္ခုနိ-သ နုဒဒါတိ၊ပဒိုလောမဿ ဝဏ္ဏတိ။ ။

(၂၄၆) ဇရေ ဘဝ ဆိုသော အာကာရ၊အမိုက္ဂတို့ ပတိဋ္ဌိတာ။
ယေဟိ အမိုက္ခံ စာနေယျ၊ဒိသွာ သုတ္တာ စ ပဏ္ဍိတောဝ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာကိုဆိုတော်။ ။

(၂၄၅-၂၄၆) ဘောတာပသာ၊ အိုရသော့တို့။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ယသ၊အကြင်သူ၏။ အမိုက္ခော၊ရန်သူသည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ သော၊ထိုရန်သူဖြစ်သောသူသည်။ နံ၊ထိုရန်ဘက်ဖြစ်သည်ကို။ ဒိသ္မာ၊ ဖြင့်၏။နဉ္ဇမ္ပယတော၊မပြုံးမရွှင်။ အာသ၊ထိုရန်ဘက်ဖြစ်သည်၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ သုတ္တာစ၊ကြားမှ်လည်း။ နံ၊ထိုရန်ဘက်ဖြစ်သည်ကို။ နပဋိ နန္ဒတိ၊မနှစ်သက်။ အာသ၊ထိုရန်ဘက် ဖြစ် သည်အား။ စက္ခု။နှင့်ဆိုင်၍ ကြည့်သော မျက်စိတို့ကို။ နဒဒါတိ၊မပေး။အာသ၊ထိုရန်ဘက်ဖြစ်သည် ၏။ပဋိ ထော မဗ္ဗ၊ဆန့်ကျင်ဘက်ကိုလည်း။ဝ ဗ္ဗတိ၊ကျင့်၏။ ။ယေဟိ၊ အကြင်မပြုံးမရွှင်ခြင်း အစရှိသောအကြောင်းတို့ကြောင့်။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ တာနိ၊ထိုမပြုံးမရွှင်ခြင်း အစရှိသောအကြောင်းတို့ကို။ ဒိသ္မာ၊ဖြင့်၍ဂင်း။ သုတ္တာစ၊ကြားမှ်ဂင်း။ အယံ၊အာသူသည်။ မေ၊ငါ၏။ အမိုက္ခော၊ ရန်သူတည်း။ ဣတိ၊ဤသို့။ အမိုက္ခံ၊ရန်သူကို။ စာနေယျ၊သိ ရာ၏။ဇရေအာကာရ၊ဖြင့်၍ မပြုံးမရွှင်ခြင်းအစရှိသောအကြောင်းတို့ သည်။အမိုက္ခတို့၊ရန်သူ၌။ပတိဋ္ဌာ၊တည်ကုန်သည်။ဘဝ ဆိုသော်၊ဖြစ်ကုန်၏။ ။ (ဖို ဤသံဟာသနေ။ မှယတော၊ဥမ္ပယတော၊ဝိမ္ပယတော။ နနံဥမ္ပယတော ဒိသ္မာ။ (သဒ္ဒနီတိ)။ဖို၊ဖို ခါတ်သည်။ ဤသံဟာသနေ၊ဖြင်းစွာမရယ်ခြင်းငယ်ပြုံး ရွှင်ခြင်းနှင့်၊ပေး။ဇ,ဒ,ခါတ်ကဲ့သို့ဖြင်းစွာရယ်ခြင်းကိုမဟောဟူလို)။ ။ မိုက္ခာမိုက္ခစာတက် သတ္တမ်။၁၉၇။

၁၉�># -ရာဇစာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ် စွာဘုရားသည်၊ ပဝါသာအာဂတောတာတ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သောဤရာဇစာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သီ တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သာဝတ္ထိနာတော်၌ပြုံးရွှေသော ရဟန်းတပါးကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဂုဏ္ဍားသည်ထာဝတ်၍ အပင်အပန်းပြေပြီးလျှင်ဘုရားထံသို့

ချစ်သားရာဓ၊သင်၏အမိသည် ယုတ်မာသောအကျင့်ကိုကျင့်သလော၊ မကျင့်သလောဟုမေးလိုရကား။ ။

(၂၄၇) ပဝါသာ အာဂတော တာတ၊ဖုဒါနိ နု စိရာ·ဂတော။
ကစ္စိ နု တာတ တေ မာတာ၊နု အညု·ရုပသေဝတိ။ ။

ဟူသောဤပဌမဂါထာကိုဆိုတော်။ ။

(၂၄၇) တာတရာဓ၊ချစ်သားရာဓ။ အဟံ၊ငါသည်။ ပဝါသာ၊ဝေးရာသောအရပ်တပါး၌။ဖုဒါနိ၊ယခုပင်လျှင်။အာဂတော၊ရောက်လာသည်။ အမှိ၊ဖြစ်၏။နစိရာဂတော၊ရောက်သည်မကြာမြင့်သေး။တာတ၊ချစ်သားရာဓ။တေ၊သင်၏။မာတာ၊အမိသည်။ အညံ၊ယောကျ်ားတပါးသို့။ နုဥပ သေဝတိကစ္စိ နု၊မမှီမဝဲကြဉ့်ရှောင်ပါ၏လော။ ။

ရာဓအညည်၊တခင်၊ပညာရှိတို့မည်သည်ကားဟုတ်မှန်သည်မူလည်းဖြစ်စေ၊ မဟုတ်မမှန်သည်မူလည်းဖြစ်စေ၊ အကျိုးစီးပွါးကိုမဆောင်တတ်သောစကားမည်သည်ကိုဆိုမြဲမဟုတ်ကုန်ဟုသိစေလိုရကား။ ။

(၂၄၈) နု ခေါ် ပနေ·ထ သုဘာဏံ၊ဂိရံ သစ္စူ·ပသဗ္ဗိတံ။
သယေထ ပေါ်ဠပါဒေါ·ဝ၊မံ ပုရေ ဥပကူထိတော။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆိုတော်။ ။

(၂၄၈) တာတ၊ဘခင်။ ပဏ္ဍိတေနနာမ၊ ပညာရှိသော သူမည်သည်ကား။ သစ္စူ·ပသဗ္ဗိတံ၊ဟုတ်မှန်သောသဘောနှင့်စပ်သော်လည်း။ ဧတံ ဤမိသံ၊ ဤကဲ့သို့ သဘောရှိသော။ အနိယျာနိကံ၊ အကျိုးစီးပွါးကို မဆောင်တတ်သော။(ထည့်)။ ဂိရံ၊စကားကို။ ခေါ်ပန်၊စင်စစ်။နသုဘာထံ၊ နှုတ်ထွက်လွယ်သဖြင့်မဆိုကောင်း။သစ်မှန်သော်လည်း။အနိယျာနိကံ၊ အကျိုးစီးပွါးကိုမဆောင်တတ်သောစကားကို။ ဘဏာ့ရှောစ၊ဆိုသော သူသည်ကား။ ပေါ်ဠပါဒေါ၊ပေါ်ဠပါဒသည်။ မံမမ၊ငါ၏။ ပုရေ၊ရှေးဦး၊ ကုက္ကုဋ္ဌဗျာမေ၊မီးနှင့်ရောသောပြာပူ၌။ ဥပကူထိတော၊ အလွန်ဆင်းရဲ ပင်ပန်းပူလောင်သည်ဖြစ်၍။ သေတိယထာ၊အိပ်ရ၏သို့။ ဝေဝတထာ၊ထို့ အာဝ။ ကုက္ကုဋ္ဌဗျာမေ၊မီးနှင့်ရောသောပြာပူ၌။ ဥပကူထိတော၊ အလွန်ဆင်းရဲပင်ပန်းပူလောင်သည်ဖြစ်၍။သယေထ၊အိပ်ရကား။ ။(ဤဂါထာ၌၊ပဏ္ဍိတေနနာမ,ဟူသော ပါဌ်သည်သကဋ္ဌားကို၊သုခေနဘဏိတဗ္ဗံသုဘာထံ,ပြု၍နသုဘာဏံ,ဟူသော ကံဟောဝုဒ်၌ အဝဏ္ဏ,ကဋ္ဌားစပ်အပ်၏။ဂိရံ,ဟူသောကံဝုဒ်ကိုထည့်။ရင်းနသုဘာဏံ,ဟူသောဝုဒ်၌ဝဏ္ဏကံစပ်

အပ်၏။ယင်းသို့သော်။ ။ဥတ္တိုဝါစာဂိရာဝါ၏၊ဘာရတိကထိတာဝစိ, ဟု၊နိဿဏ္ဍုကျမ်းဖွဲ့ကုန်ထိုလိုင်ထါသည်မဟုတ်ထောဟူမူ။ဂိရန္တိ ဝစနံ၊ထံ ဟိယထာဗ္ဗဒါနိဂိရာဇေံတာဒါ ဂိရန္တိ ဝုစ္စတိ။ ။အဌကထာ၌ရှိရကား၊ယခု ကာလ၌ဂိရာ,ဟုဆုတ်ထိုလိုင်ဆိုရ၏သို့၊ ၍ဇာတ်ဝတ္ထုပြုစ်ရာထိုကာလ၌၊ဂိရံ, ဟုနုတ်းလိုင်ခေါ်ဆိုသည်ဟူလို။ ။သောသုကပေါ်တကောဇလိုက်အနာ ဒိယိတ္ထာဇေမာဟ။ ။၍အလိုသော်၊ကျေးသားပယ်ရာဝသည်လိုင်ကို မယူမူ၍ နုတ်းလိုင်ဆိုသည်ဟူလို။ ။ကုက္ကုဠ္ဠာမေ,ကားပါ၌သော။ ကုက္ကုဠ္ဠာမောတိအဋ္ဌပိသကဆာရိကသော်တံနာမံ။ ။ဤကာဟူရ ကား၊ကုက္ကုဠ္ဠသည်ပင်ပြာပူကိုဟောလျက်၊ဗျာမောစွက်ပြုနိုသည်ကား ဓိုးရောသောပြာပူဟုဆိုစေလိုသည်ဟူလို။ ။ကုက္ကုဠ္ဠောတုဗ္ဗာဘသ္ဒ ဘ္ဗိ။ ။(နိဿဏ္ဍု)။ ။ဥပကုထိတောဝ/ဥပရှေးရှိသောကုထဇာတ်။ သုထ, ကုထ,ကထ,ဟိ သာယံ။သော်ထတိ၊ကောထတိ၊ကထတိ။ ။(ဓာတုမာ လာ)။ ။ရာဇောတာကံအဋ္ဌမံ။၁၉၈။

၁၉၉-ဂဟပတိဇာတ်။

နုတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ် ရှာဘုရားသည်၊ဥဘယံမေနုခမတိ, အစရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆာ ဆင်အပ်သော၍ဂဟပတိဇာတ်ကို၊ ဗောဓိဝန်ကျောင်းတော်၌သိတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊လူ၏အဖြစ်ကို ထည်တမော်မော် ချော်ခြင်းရှိသော ရုဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားထောင်းသည်၊အိမ်ထိုဝင်၍ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့၏အ မှုအရာကိုမြင်၍၊၍အမှုသည်၍ပိန်းမယုတ်သည် ပြုအပ်သောဥပါယ်တ မည်ဖြစ်ထင်ကုံ့,ဟုသိလျှင်၊ ရွှာသူကြီးကိုခေါ်၍၊အိုရွှာသူကြီး။ငါတို့သည် သင်၏ရွှားအိုအသားကို စားကုန်သည်ရှိသော် ၍ဂမ္ဘနှစ်ထပြင့်စပါးကို ပေးကုန်အုံ့,ဟုဆို၍စားကြကုန်၏။ သင်သည်ထခွဲကိုထည်း မလွန်စေမူ ၍ယခုပင်လျှင် အတဲ့ကြောင့်တောင်းရသိသနည်း။ သင်သည်၍အမဲအို ထိုတောင်းလိုခြင်း ဟူသော အကြောင်း ကြောင့်မထား။တပါးသော အ ကြောင်းကြောင့်ထာသည်ဖြစ်ထင်ကုံ့။ငါသည် သင်၏အမှုအရာကို မနှစ် သက်။၍ယုတ်မာသောအကျင့်ကိုကျင့်သော ယုတ်မာသောသဘောရှိ

သောမိန်းမညစ်သည် လည်း ကျိုဒ္ဓ စပါးမရှိသည်ကိုသိ၏။ ထိုမိန်းမညစ်သည် ကျိသို့တက်၍ စပါးသည်မရှိဟုဆို၏။ သင်သည်လည်းပေးလော့ ဟု,ဆို၏။နွစ်ယောက်ကုန်သောသင်တို့၏ အမှုအရာကိုငါသည်မနွစ်သက် ဟုထိုအနက်ကိုပြလိုသည်ဖြစ်၏။ ။

(၂၄၉) ဥဘယံ မေ နု ခမတိ၊ဥဘယံ မေ နု ဂုဗ္ဘတိ။
ယာ စာ-ယံ ကောဋ္ဌ-မောတိဏ္ဏာ၊နာ-ဒ္ဒသံ ဒုတိ ဘာသတိ။ ။
(၂၅၀) တံ တံ ဂါမပတိ ဗြူမိ၊ကဒရေ အပ္ပတ္ထိ ဇိဝိတေ။
ဒ္ဒေ မာသေ သက်ံရဲ ကတ္ဝာ၊ဝံသံ ဇရ-ဂ္ဂဝံ ကိသံ။
အ-ပ္ပတ္ထ-ကာလေ စောဒေသိ၊တံ ဝိ မယ္ဟံ နု ဂုဗ္ဘတိ။ ။

ဟူ၎်သော၏ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၂၄၉-၂၅၀) ဂါမပတိ၊ရွာသူကြီး။ ယေနကာရဏေန၊အကြောင်းအကြောင်းကြောင့်။တုမှာကား၊သင်တို့၏။ ကြိယံ၊ အမှုအရာသည်။ မေ၊ငါ့အား။နုဂုဗ္ဘတိ၊ရမိ၏နည်ပါ၊ဒေတိ၊ နွစ်သက်ခြင်းကိုမဖြစ်စေ။ တံတေနကာရဏေန၊ထိုအကြောင်းကြောင့်။တံ၊သင့်ကို။အဟံ၊သည်။ဗြူ||မိ၊ဆိုအံ့။အမှာကား၊ငါတို့၏။ဇိဝိတေ၊အသက်သည်။ကဒရေကသိရေ၊ ဆင်းရဲပြုံ||ငြင်ပင်ပန်းသည်ရှိသော်။အပ္ပတ္ထိ၊နည်းသည်ရှိသော်။မံသံ၊နွားသားကို။ဂ ဏ္ဍနှာ နှံ၊ဝ ယ်ကုန် သော။အမှာကား၊ငါတို့အား။ ကိသံ၊ကြွေသော။ဇရ-ဂ္ဂဝံ၊နွားအိုကို။ ဒဒမာနော၊ပေးသော။တွံ၊သင်သည်။ ဒ္ဒိဟိမာသေဟိ၊ နွစ်ဇတို့ဖြင့်။ မှုလံ၊အထိုးကို။ဒါတဗ္ဗံ၊ပေးအပ်၏။ ဒုတိ၎ေ၊ဤသို့။ဒ္ဒေမာသေ၊ နွစ်လတို့ကို။သက်ံရဲ၊ဗိုင်းခြားခြင်းကို။ဝါ၊ချိန်းချက်ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို။ကတ္ဝာ၊ပြု၍။ အ-ပ္ပတ္ထကာလေ၊ဗိုင်းခြားသောကာလမရောက်မီလျှင်။စောဒေသိ၊အပဲတိုးကိုတောင်းလာ၏။တံဝိ၊ထို အမှုအရာသည်လည်း။မယ္ဟံ၊ငါ့အား။နုဂုဗ္ဘတိ၊ နွစ်သက်ခြင်းကို မဖြစ်စေ။ ယာစာယံယာစအယံ၊ အကြောင်မိန်းမညစ်သည်လည်း။အန္ဓော-ကောဋ္ဌေ၊ကျိအတွင်း၌။ဝိဟိနံ၊စပါး၏။နတ္ထိ-ဘာဝံ၊မရှိသည်၏အဖြစ်ကို။ ဇာနမာနာဝ၊သိလျက်ပင်လျှင်။ အဇာနန္တီ ဝိယ၊ မသိယောင် ကဲ့သို့။ဟုတ္ဝာ၊ဖြစ်၍။ (ထည့်)။ကောဋ္ဌံ၊ကျိသို့။ ဩတိဏ္ဏာ၊သက်၍။ကောဋ္ဌ-ဒ္ဒါရေ၊ကျိတံခါး၌။ဌတ္ဝာ၊ရပ်၍။ဝိဟိ'၊စပါးကို။နာဒ္ဒသံ နုအဒ္ဒသံ၊ မမြင်ပြီ။ဒုတိ၊၍သို့။ ဘာသတိ၊ဆို၏။တ္ဝဉ္စ၊သင်သည်လည်း။အ-ကာလေ၊ဈ,ရက်,ချိန်းချက်သော အခါမဟုတ်သည်၌ယံ်စောဒေသိ၊အကြောင်တောင်များ၏။ ဇတံဥဘယံ၊ ထိုသင်တို့ နွစ်ယောက်အမှုအရာ နွစ်ပါး

သည်းမေးငါအာ။နခမတိ၊ အသည်းကိုဆွဲသကဲ့သို့ သည်းခံခြင်းကို မပြစ်စေ၊ထံဥဘာယ်၊ ထိုသင်တို့နှစ်ယောက်အမှုအရာနှစ်ပါးသည်။ မေးငါအာ။ နရှုတိ၊ နှစ်သက် ခြင်းကို မပြစ်စေ၊ ။ထိုဘုရားလောင်းသည် ဤသို့ဆိုတော်ရှာသူကြီးကို ဥသျှောင်ခွ ကိုင်ပြီးလျှင်ငင်၍ ဤအလယ်ခွဲသတ်ပုတ်၍ ငါရှာ သူကြီးကိုကားဟု၍ သူတပါး၏ စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းအပ်သော ဥစ္စာခွ ပြစ်မှားကောင်း သလော၊ ဤသို့အစရှိသော စကားတို့ဖြင့် ဆဲရေးသတ်ပုတ်၍အခေါ်နည်းသည်ကိုပြုပြီးလျှင် လည်ခွဲကိုင်၍ အိမ်မှထုတ်ထိုက်၍၊ ထိုမိန်းမကိုလည်း ဆံခွဲဆွဲ၍ ကျိမ်မှချပြီးလျှင် သတ်ပုတ်၍ တာဝန်ဟိုသို့ လဘောဂိုလောအမှုကိုအကယ်၍ပြုပြုနှင့်၊ သိခုလတ္တံ့၊ဟုပြိမ်းခြောက်ဖျိုး ထိုအခါမှစ၍ ရှာသူကြီးသည် ထိုအိမ်ကို ကြည့်ဖွယ် သောဌါလည်း မဝံ့လော၊ ထိုမိန်းမသည်လည်း တာဝန်စိတ်ဖြင့်မျှလည်း လွန်ကျူ၍ ကျင့်ခြင်းဌါမဝံ့လော၊ (ယာသဒါတု ကားမော ဆောစသောခရေယတောဝါ ထံသမ္ဘဒါနိ၊ ဟုကဗျည်း စာဒတော် ဂ္ဂိရကား။ နခမတိနှုဗ္ဗတ် ကြိယာ နှစ်ပါးသည် သမ္ဘဒါနိကို ငဲ့သည်ဖြစ်၍၊ မေကို ကတ္တား ပေးထို့ မလျော်၊ သည်သာမဟုတ်သေး၊ တိရိယာတ်သည် ကတ္တားပေါ ဖြစ်ရကား။ အဝုတ္တကတ္တား မသင့်။ နဗ္ဗသံ နအန္ဒသံဖြတ်၊ သသံယုဂ်မဂ္ဂိမ္ဗ၍။ ဗ္ဗသခသံယုဂ် ဂ္ဂိစေရာသည်။ ထံ သုခံဒရဏံ ဝိခါရဏံ ကာဒရံ, ပြု၍၊ ဒုက္ခရရကား။ ။ကာဒရဗ္ဗေဝထဒ္ဒါလု ခံကာထိရံ ဘဒ္ဒင်သည်။ ။လူခန္ဓာ ဒုက္ခံ, ဝိုကာဆင်သည်။ ။သက်ရံပရိဗ္ဗေ ဒံ(အဋ္ဌကထာ)။ ။သက်ရန္ဓာ နိ ဗ္ဗယံ,ဟုဝိုကာလျှောက်ပြန်သည်။ရှေးစေ သောဂေါစာတိ ဇရေ ဂ္ဂဒေ ဝါ, ပြု၍၊ ။ကွစိသမာသန္တရတာနံ မကာရဿ, ဟူသော သုတ်ဖြင့် ယမာသ်ဝုန် အာဆုံးဒ္ဒိအ,လား ဩကိုအာ, ပြု၍ ဇရ ဝေါ, ဖြစ်သည်။ ။အညောယိ သန္ဓက္ကမော၊ အညောအတ္ထက္ကမော, ဟူရကား။ ဤစာတ်ခွ် သန္ဓက္ကမ အတ္ထက္ကမ ကာဒမာက္ကမ ဂ္ဂိသည်)။ ။ဂဟာပတိ ဇာတကံနဝမ်း၁၉၉။

၂၀၀-သာဓုသိလဓာတ်။

နတ်နှင့်ထက်မြတ်သောလောကကိုဆုံးမတော်မူတော်သော သမ္ဗုဒ္ဓဘုရားသည်သရဏဂုဏ်,အစဂ္ဂိသောဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသာဓုသိလ ဓာတ်ကို၊ ဗောဝန်ကျောင်းတော်၌သိတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊မထင်ရှားသောပုဏ္ဏားကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။

ထိုနေ့အခါ၌လည်း၊ ကမ္ဘာယောက်သော ပုဏ္ဏားအား လေးယောက်ကုန်သောတို့တို့သည်ရှိကုန်၏။ ထိုလေးယောက်ကုန်သောတို့တို့ကိုယခုအခါ၌ လေးယောက်ကုန်သောသူတို့သည်ထောင်းကုန်သကဲ့သို့၊ ဤအတူသာ လျှင် လေးယောက်ကုန်သောသူတို့သည်ထောင်းကုန်၏။ ပုဏ္ဏားသည်အသာယ်သူ အားသာလျှင် ပေးခင်ကုန်သနည်း။ ဟုမသိသည်ဖြစ်၍ ဆရာကို မေးပြီး လျှင် ပေးသင့်သောသူအားပေးအံ့, ဟုနှလုံးသွင်း၍ ထိုဆရာ၏အားထံသို့သွား၍ ထိုအကြောင်းကိုမေးလိုရကား။ ။

(၂၅၁) သရိရ ဒဗ္ဗီ ဝုဗ္ဗတ္ထေ သောစ္ဆဲ့ သာဓု-သိလိယံ။
ပြာဟွဏံ ဘော-ဘုဏ္ဍာမ၊ကာ-န္ဒု တောသံ ဝနိမ္ဗသေ။ ။

ယဉ္စသောပဋ္ဌမဂါထာကိုဆိုဏ်း။ ။

(၂၅၁) အာစရိယ၊ဆရာ၊ မေ၊အကျွန်ုပ်၏၊ ဒိဘာ၊ရော၊တို့၊ထို့ကို၊ စဇ္ဇ၊ ရောဇနာ၊လေးယောက်သောသူတို့သည်၊ ပဏ္ဍိတ်ကို၊ထောင်းကုန်၏၊တေသု၊ ထိုလေးယောက်သောသူတို့ထဲ၊ ကေသု၊တယောက်သောသူအား၊ သရိ ရ-ဒဗ္ဗီ၊ တင့်တယ်သော ကိုယ်ဖြစ်သည်၊ ဝါ၊ အဆင်း ထူသည်၏ အဖြစ် သည်၊ သံဝိဇ္ဇတိ၊ရှိ၏၊ ကေသု၊ တယောက်သောသူအား၊ ဝုဗ္ဗတ္ထေ ဝုဗ္ဗာ ဝေါ၊ အရွယ်ကြီးသည်၏ အဖြစ်သည်၊ အတ္ထိ၊ရှိ၏၊ ကေသု၊ တယောက် သောသူအား၊ သောစ္ဆဲ့သုဓာတိတာ၊ အမှိုးကောင်းသည်၏ အဖြစ်သည်၊ ဝါ၊အမှိုးမြတ်သည်၏အဖြစ်သည်၊ အတ္ထိ၊ရှိ၏၊ ကေသု၊တယောက်သော သူအား၊သာဓု-သိလိယံ၊ ကောင်းသောသီလနှင့်သာပြည့်စုံသည်၏ အဖြစ် သည်၊အတ္ထိ၊ရှိ၏၊တေသု၊ထိုအပ်ပြီးသော လေးယောက်သောသူတို့ထဲ၌၊အ သုကသုနဒ၊ ဤအစည်ရှိသောသူအား၊ ပေ၊ငါ၏၊ တယာ၊ထိုတို့၊တို့ကို၊ ခါ တဇ္ဇာ၊ပေးသင့်ကုန်၏။ ဗ္ဗတိ၊ဤသို့။ အစောနုဏ္ဍာ၊ မသိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ယထံ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်၊ တဲ့ ပြာဟ္မဏ ဣတိ ဝေ၊ အာသျှင် ဝုဏ္ဏားကိုသာလျှင်၊ ပုဏ္ဏ ဘ၊မေးပါကုန်၏။ တေ၊ ထိုဆုံးအပ်ပြီးသော သေးယောက်ကုန်သော သူတို့ ထဲ၌၊ ကန္ဒု၊ အာသာယ်သူကိုလျှင်၊ မယံ၊ ငါတို့သည်၊ ဝနိမ္ဗသေ၊ သမက်ပြုတို့ အလိုရှိကုန်ရကုန်နည်း။ ။

ဆရာပုဏ္ဏားသည်ထိုစကားကိုကြားလတ်၍ အဆင်း၏ပြည့်စုံခြင်း အစ ရှိသောဂုဏ်တို့သည်ရှိပါကုန်သော်လည်း သီလယုက်သောသူကို ကဲ့ရဲ့အပ် ၏။ ထို့ကြောင့်ငါတို့သည် သီလရှိသောသူ၏အဖြစ်ကိုသာလျှင် နှစ်သက်၏။ ဟု၍ အနုက်ကိုပြုလိုရကား။ ။

(၂၅၂) အဣတ္ထော အတ္ထိ သရီရတ္တိ၊ ဝုစ္စတိ သ နမော ကရေ။
အဣတ္ထော အတ္ထိ ဘုဇဝါတ္တိ၊ ယိဿ အသ္သကာ ရုဠ္ဟတိ။ ။

ဟုသောဒုတိယဂါထာကိုဆိုအံ့။ ။

(၂၅၂) ဗြာဟ္မဏားဝုဏ္ဏား။ သရီရတ္တိ၊ ဘင့်တယ်သော အသင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ကိုယ်ခန္ဓာလည်း။ အဣတ္ထော၊ အကျိုးစီးပွါးသည်၊ အတ္ထိ၊ ရှိပေသည်ကုန်တည်း၊ နတ္ထိတိ၊ မရှိဟူ၍၊ နဝဒါမိ၊ ငါမဆို (ဖွယ်)၊ ဝုစ္စတေ၊ အရှယ်ကြီးသည်၏ အဖြစ်အား၊ နမော၊ ရှိခိုးခြင်းကို၊ ကရေ၊ ကရေယျ၊ ပြုရာ၏။ ယိ သည်၊ မှန်၏၊ ဝုစ္စ ဘာဝေါ၊ အရှယ်ကြီးသည်၏ အဖြစ်သည်၊ ဝန္ဒနာ–မာနံ၊ ရှိခိုးခြင်းမြဲဖွယ်ရှိခြင်းကို၊ လဘတိ၊ ရသိုက်၏။ သ ဘုဇဝါတ္တိ၊ မြတ်သော အမျိုးနှင့် ပြည့်စုံသောသူမည်း။ အဣတ္ထော၊ အကျိုးစီးပွါးသည်၊ အတ္ထိ၊ ရှိပေသည်ကုန်တည်း။ ယန၊ ထိုထို့ရှိသော်သည်။ အသ္သကာ၊ ငါတို့အားမူကား။ ယိယံ၊ ယိုယသည်၊ ရုဠ္ဟတိ၊ နှစ်သက်ခြင်းကိုဖြစ်စေ၏။ ယိသည်၊ မှန်၏။ သီလ ဝါ၊ ယိုလည်ရှိသော၊ အာစာရဝသမ္ပန္နော၊ အကုဋ္ဌိအာစာရနှင့် ပြည့်စုံသောသူ ကို၊ သရီရ-ဒဗ္ဗ-ဝိရုယိတောပိ၊ ကင့်တယ် ကောင်းမြတ်သော ကိုယ်ခြမ်မှ ကင်းသော်သည်။ ဝါ၊ အသင်းပြင်ဝယ် မတ္တပါသော်လည်း၊ ပါသံသော၊ ပညာရှိတို့ချီးမွမ်းထိုက်၏။ ။(သရီရဒဗ္ဗန္တိ သရီရဒဗ္ဗံ, ဝိကာဟူရကားဒ ဗ္ဗ, ဒဗ္ဗ,ကားအနုက်တူ၊ ဝုစ္စဒဗ္ဗံ,ဟုဝုစ္စ,နောင်ဒဗ္ဗ, ရှိပြန်သည်ကား အနုက် သည်းမသို၊ ဂါထာလည်းပို၍ဒ, ကိုတိပ်။ ။ဝုစ္စတိ ဝုစ္စဘာဝေါ,ဟု၊ အဓွ ဂတထာဘွင့်ရကား ဝုစ္စ သဘာဝ၊ ဝါ ဝုစ္စတိ,ပြု၍ ကျင့်တာဘာဝေတု, ဟူ သောသုတ်၌ တုသဒ္ဒါ, ဖြင့်အာ, အနုက်၌ဗျ, ပယူည်းသက်။ ။တနည်း သော်တဲ့၊ ကျေးဇူးသက်ရှိ၀, အကွရာလား ၀,ကိုဗ, ပြု၍ယ, သို့ကတ်ကား ဝုစ္စတ,ဝတ္ထုပြီး၏။ ။သုန္ဒရေဟေတိအသ္သာတိ သုဘောတော,ပြု၍ ကွစိသမာ သန္ဓဂတာနုမကာရော, ဟုသောသုတ်ဖြင့်အ,လာ၍ သုဘောဘပြီးသည်။ ။ သုဘာတသဒ္ဒါ၊ ဝါ၊သော်ဇွန်း၊ သာရုယိလိသဒ္ဒါ၊ ဝါ၊သာရုယိလိယ်,ပြု၊ တွေ၀,ကိုတွဲ၀ေပြုတ်၍ ၀ေကိုပြုဟူ၏နောင်ဟုဉ်။ ။ဝနိမ္ဗသော,ခ်ီ၊ ဝနု ဓာတ်၊ခနိမ္ဗသော,ဟူ၍ခနုဓာတ်လည်းသင့်၏။ ။မာတာယိတာ၀ဟုရန္ဒတိ၊ဝိ ဒုရသသဟဒယံခနိယျတိ၀ိုင်ကြွေပန်ဟုန်ရှာယံ၊ခနိယျတိ၀ိုင်ထိပ်ကြွေတိ ဟုဆို တိ၊(သန္ဓနိတိ)။ ။သာရုယိလဓာတဏ် ဒသမ်၊ ၂၀၀၊ ရှုပာဂ၀ဂ္ဂေါ ပဌ မော။ ။တသုန္ဒါနံ။ ။

ရှဟာဏံ,သိရိကာဠဏံ,ပရုမံ,ပဏိစောရဏံ,
ပဗ္ဗတပဏ္ဍရ, ဝလာဟံ, ဓိဏ္ဍာဓိဏ္ဍ,ရာဇ္ဇ, ဂဟပတိ,သာရသိယံ ။

၆-ဒဠ္ဍဝဂ်။

၂၀၈-ဗန္ဓနာဂါရတော်။

နတ်နှင့်တကွသောသောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓဖြတ်လွှာ ဘုရားသည်၊ နတ်ဒဠ္ဍမဗန္ဓနမဟာဗိရာ, အစရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင့်အပ်သော၍ဗန္ဓနာဂါရတောတ်ကို၊ စေတဝန်ကျောင်းတော်၌သိတင်းသုံး ဖန်တော်မူစဉ်၊ နှောင်အိပ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါဘုရားလောင်းသည်ထိုဟိမဝန္တာ၌နေလျက်ငါသည်ဖြတ်နိုင်ခဲ သော ၍သိုသဘောရှိသည်ဖြစ်သော သားမယားတို့၌ ချစ်ခြင်းအနှောင်အ ဖွဲ့ဟုဆိုအပ်သော ကိလေသာ အနှောင်အဖွဲ့ကို ဖြတ်နိုင်၏ဟု ဥဒါန်းကို ကျူးရင့်လိုရကား။ ။

(၂၅၃) နဒ ဒဠ္ဍ ဗန္ဓန-မဟာ ဓိရာ၊ယဒါ-ယ သံဒါရုဓ ပဗ္ဗဇ္ဇေ။
သာရဂ္ဂ-ရဂ္ဂါ ပဏိ-ကုဏ္ဍလေသု၊
ပုတ္တေသု ဒါရေသု စ ယာ အပေက္ခာ။ ။

(၂၅၄) တေ ဒဠ္ဍ ဗန္ဓန-မဟာ ဓိရာ၊ဣဿာရိနံ သိထိလရုပ္ပမုဠ္ဠ၊
တေ ဘိဒ္ဒ ဆေတ္ဝာန ဝဇန္တိ ဓီရာ၊အနပေက္ခိနော ကာမ-သုခံ ပဟာယ။ ။

ဟူသော၊ဂါထာနှစ်ရပ်ကိုဆိုဏ်။ ။

(၂၅၃-၂၅၄) အာယသံ၊ သံဖြင့် ပြုအပ်သော၊ ယံဗန္ဓနံ၊ အကြိုင် သံ ခြေခြင်း အစရှိသော အနှောင် အဖွဲ့ သည်ရင်း၊ ဒါရုဇံ၊ သစ်သားဖြင့် ဖြစ် သော၊ ယံဗန္ဓနံ၊ အကြိုင် ထိပ်ကျည်း အစရှိသော အနှောင် အဖွဲ့ သည် ရင်း၊ ပဗ္ဗဇံ၊ ပြွန်ဆံမျက်လျှော် အစရှိသည် တို့ဖြင့် ပြုအပ်သော၊ ယံဗန္ဓနံ၊ အကြိုင်ကြိုး အနှောင်အဖွဲ့သည်ရင်း၊ အတ္ထိ၊ရှိ၏၊ တံဗန္ဓနံ၊ထိုဆိုအပ်ခဲ့ပြီး သော အနှောင်အဖွဲ့ကို၊ ဒဠ္ဍ၊မြဲ၏ဟု၍၊ ဓီရာ၊ဓိဏ္ဍာတပါပါ၊ စက်ဆုပ်အပ် သော အကုသိုလ် ရှိကုန်သော၊ ဝါ၊ ပညာရှိကုန်သော ဘုရားပစ္စေကဗုद्ध သာဝကဗောဓိသတ္တဝါတို့ဖြတ်တို့သည်၊ နဒ၊မဆိုကုန်၊ ပဏိကုဏ္ဍလေ သု၊ ပတ္တမြားနားဆောင်းတို့၌၊ ဝါ၊ ပတ္တမြားစိအပ်သော ရွှေနားဆောင်းတို့၌ ယော၊အကြင်သူတို့သည်၊ သာရဂ္ဂ-ရဂ္ဂါ၊လွန်စွာတပ်သောရာဂဖြင့် တပ်

စွန်းတတ်ကုန်၏။ ဘော၀ံ၊ ထိုသူတို့၏။ ယောသာရာဂေါစ၊ အကြင်လွန်
လွတပ်စွန်းခြင်းဟူသော အနှောင် အဘွဲ့ သည်ရင်း။ ဝေ၀ံ၊ ထိုသူတို့၏။
ဝုတ္တ-ဓါရေသု၊ သားမယားတို့၌ ယာအပေက္ခာစ၊ အကြင် တဏှာ ဟူ
သော ငဲ့ကွက်ခြင်း အနှောင် အဘွဲ့သည်ရင်း။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ။တံ ဗန္ဓနံ၊ ထို
ရာဂ တဏှာ ဟူသော အနှောင်အဘွဲ့ကို၊ ဒဠှံ၊ မြဲစွာဟူ၍၊ ဝိရာဝိက္ခတပါ
ပါ၊ စက်ဆုပ် အပ်သော အကုသိုလ် ရှိကုန်သော၊ ဝါ၊ ပညာရှိကုန်သော
ဘုရားပစ္စေကဗုद्ध သာ၀ကာ ဗောဓိသတ္တာ သူဖြတ်တို့သည်၊ အာဟု၊ ဆို
တော်မူကုန်၏။ ဩဘာရိနံ၊ အောက် အပါယ် လေးဘုံသို့ ဆောင်တတ်ထ
သော၊ သိထိလံ၊ နှောင်ဘွဲ့ရာ အရုပ်တို့၌ အပေါ်ရေအတွင်းရေ အသားတို့
ကိုလည်း မဖြတ်တတ်,သွေးကိုလည်း မထွက်စေတတ်, နှောင်ဘွဲ့သည်၏
အဖြစ်ကိုလည်း မယိုစေတတ် ကြည်းကြောင်းခရီး ရေကြောင်း ခရီးအစ
ရှိသည်တို့၌ အမှုတို့ကို ပြုဖိမ့်သော၎ဂါ ပေးတတ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်
ဝေဠုဝေါ သော အနှောင်အဘွဲ့ရှိထသော။ ဒုဗ္ဗမုဠ္ဠံ၊ တကြိမ်ချယည်း ဖြစ်သော
ကိလေသာ၊ရာဂတဏှာ အနှောင်အဘွဲ့စွမ်းကုလိပ်ခဲသကဲ့သို့လွတ်စေနိုင်ခဲ
ပြေနိုင်ခဲ၀ထသော၊ ဘော၀ိ၊ ထိုသို့ပြေနိုင်ခဲ၍ မြဲတည်စွာသော တဏှာ အနှောင်
အဘွဲ့ကို စဉ်းယည်း။ ဥဃ-ခဏ္ဍေန၊ ဥဃတ်ဟူသော သန့်ဝှက်ဖြင့်၊ ဒိရာ၊
ပညာရှိတို့သည်၊သောတာပန်၊ဖြတ်၍။ ကာမ-သုခံ၊ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို၊အ
နပေက္ခိနော၊ ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိကုန်သော၊ ပဟာယ၊စွန့်၍။ ၀ဇန္တိ၊ သွားနိုင်ကုန်
၏။ ။(ဝိရာတိဝိသာဝိက္ခတပါပါတိဝိရာ)။ ။(အဋ္ဌကထာ)။ ။ဝိသန္ဓိ
သည်ဂရုဟာအနက်ကို ဟောသည်။ ဝိဝိက္ခတပါပါယော၀ံ အဏ္ဍိတိဝိရာ,
ပြု၊ယော၀ံ၊အကြင်သူဖြတ်တို့အား။ ဝိဝိက္ခာဘပါပါ၊ကဲ့ရဲ့စက်ဆုပ်အပ်သော
အကုသိုလ်တို့သည်။ ဝါ၊တို့တို့ပြုအပ်သော အကုသိုလ်တို့သည်၊ သန္တိ၊ရှိ
ကုန်၏။အုတိတာသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ တေ၊ထိုသူဖြတ်တို့သည်။ဖိရာ၊ဖိခုမည်ကုန်
၏။ ။ဖိ,ပုန်၊ မဌေ၊ဖိတောရော,ဟူသော၊သုတ်ဖြင့်ရပ္ပစ္ဆည်းသင်း။ ။ဝိက္ခ
တပါပါတိဂရုတိတပါပါ၊ (ဋီကာ)။ ။ဤအဋ္ဌကာ၊ နုဗ္ဗသာတ္ထရခဲသော အ
နက်တည်း။ ။ဘနည်းကား။ဝိပညာ၊ယော၀ံ၊အဏ္ဍိတိဝိရာ,ပြု။ ။အ၀ဝါ
ဝိ၀ုတိပညာ၊ ဘာယပညာ၊ယသမန္နာ၊ဂတာ၊ဝိရာ။ ဗုद्धိပစ္ဆေက ဗုद्धိသာ၀
ကာ ဗောဓိသတ္တာစ ဒုမေ၊ဝိရာနာ၀မ။ ။(ရင်းအဋ္ဌကထာ)။ ။အယသာ
နိဗ္ဗတ္တံ၊အာယသံ,ပြု။ သံ၊ခြေခြင်းလည်ခွင့်သော သံကွင်းစသည်ရ၏)။ ।
ဗန္ဓနာဂါရေတာတံ ပဌမံ။ ၂၀၁။

၂၀၂-ကေလိသိလစာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော်လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓဖြစ်တော်မူ၏ ဘုရားသည်၊ဟီသာကောဌာမယူရာစ,အစဉ်သော ဂါထာတုန်းဖြင့်တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤကေလိသိလစာတော်ကို၊ဧတေဝန်ကျောင်းတော်၌သိတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊ အာသျှင်လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယ မထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ဤလွန်လေပြီးသော အကြောင်းကိုဆောင်တော်မူ၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍။ ။

(၂၅၅) ဟီသာ ကောဌာ မယူရာ စ၊ဟတ္ထယော ပသဒါ မဂါ။
သမ္ဗေ သိဟာသာ ဘာယန္တိ၊နတ္ထိ ကာယသ္မိ ဘုသျတာ။ ။

(၂၅၆) ဝေ၊မေဝ မနုဿေသု၊ဒဟရော ဧစ ဗိ-ပညဝါ။
သော ဟိ ဘဏ္ဍ မဟာ ဟောတိ၊နေ-ဝ ဗာလော သရိ ရဝါ။ ။

ဟူသော၎င်းဂါထာတို့ကိုဆိုဖိ၏။ ။

(၂၅၅-၂၅၆) ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့၊ ကာယသ္မိ ၊ ကိုယ်၌၊ ဘုသျတာ၊ နွားငယ်ရှည့် အပ်သည့်၏ အဖြစ်သည်၊ ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်၊ နတ္ထိ၊ မရှိ၊ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်၊ ဟီသာစ၊ ဟာသ်ထိုးသည်ရင်း၊ ကောဌာစ၊ ကြိုးကြာ တို့သည်ရင်း၊ မယူရာစ၊ဥခေါင်းတို့သည်ရင်း၊ ဟတ္ထယောစ၊ ဆင်တို့သည် ရင်း၊ ပသဒါစ၊ချေထိုးသည်ရင်း၊ မဂါစ၊ ဆိုအပ်ပြီးသည်မှ ကြွင်းကုန်သော သားထို သည်ရင်း၊ သမ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်း ကုန်သော သတ္တဝါ တို့သည်၊ သိ ဟာသာ၊ ခြင်္သေ့မှ၊ ဘာယန္တိ၊ကြောက်ကုန်၏၊ ဝေမေဝ၊ ဤအတူသာလျှင်၊ မနုဿေသု၊ လူတို့တွင်၊ ယော၊ အကြင်သူသည်၊ ဒဟရောဝိ၊ ငယ်သော် လည်း၊ ပဉ္ဇဝါ၊ ပညာရှိသည်၊ စေဟောတိ၊ အကယ်၍ဖြစ်အုံ၊ သောဟိ၊ ထိုသူသည်သာလျှင်၊ ဘဏ္ဍ၊ ထိုလူတို့၌၊ မဟာ၊ ကြီးသည်၊ ဟောတိ၊ဖြစ် ၏၊ ဗာလော၊ ပညာမရှိသောသူသည်၊ သရိရဝါ၊ ကိုယ်ကြီးသော်လည်း၊ မဟာနာဂ၊ ကြီးသော မည်သည်၊ နေ-ဝဟောတိ၊ မဖြစ် သတည်း။ တသ္မာ၊သို့ကြောင့်၊ တုဗ္ဗေ၊ သင်တို့သည်၊ လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယော၊ လကုဏ္ဍ ကဘဒ္ဒိယသည်၊ သရိရေန၊ ကိုယ်အားဖြင့်၊ ခုဗ္ဗကောတိ၊ ငယ်သကားဟူ၍၊ တံ၊ ထိုလကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယကို၊ ဥဇ္ဇေနဟိ၊ ဥဇ္ဇယ်အားဖြင့်လည်း၊ ဘုဗ္ဗ ကောတိ၊ငယ်ဆိုဟူ၍၊ မာမည်ကြ၊ မမှတ်ကြလင့်ကုန်။ ။ကေလိသိလစာ ထက်ရုတိယံ၊ ၂၀၂။

၂၀၃-ခန္ဓာဝါဂ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူထတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓြတို့ စွာဝေဠုရုံးသည်း ဝိရူပကွေ့ဟိ မေမေတ္တံ, အာစရိသော ဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အာစ်သော ဤခန္ဓာဝါဂ်ကို၊ ဓမ္ဓတဝန် ကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မဘင်ရှားသောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည် ခပ်သိမ်းကုန်သော ရသေ့တို့ကို စည်းဝေးစေ၍၊ ရသေ့တို့၊ သင်တို့သည် လေးပါးကုန်သော မြေမင်းမျိုးတို့၌ မေတ္တာကို အကယ်၍ပွါးစေကြားဆုံ၊သင်တို့ကိုမြွေတို့သည်မခဲကုန်ကုန်၊ တို့ကြောင့်ယခုမှစ၍ လေးပါးကုန်သောမြွေမင်းမျိုးတို့၌ ဤသို့မေတ္တာကိုပွါးစေကုန်လေဟု ဆို၍။ ။

(၂၁၇) ဝိရူပကွေ့ဟိ မေ မေတ္တံ၊မေတ္တံ ရောပယေ ဟိ မေ။
ဆယျာဝုဒ္ဓတ္တဟိ မေမေတ္တံ၊မေတ္တံ ကဏ္ဍာဂေါတမကေဟိ စ။ ။

(၂၁၈) အပါဒကေဟိ မေ မေတ္တံ၊မေတ္တံ ဒွိပါဒကေဟိ မေ။
စတုပ္ပဒေဟိ မေ မေတ္တံ၊မေတ္တံ ဗဟုပ္ပဒေဟိ မေ။ ။

(၂၁၉) မာ မံ အပါဒကော ဟိ သိ၊မာ မံ ဟိ သိ ဒွိပါဒကော။
မာ မံ စတုပ္ပဒေါ ဟိ သိ၊မာ မံ ဟိ သိ ဗဟုပ္ပဒေါ။ ။

(၂၂၀) သဗ္ဗေ သတ္တာ သဗ္ဗေ ပါဏာ၊သဗ္ဗေ ဘူတာ စ ကေဝလာ။
သဗ္ဗေ ဘဒ္ဒြာနိ ပသ္သန္တု၊မာ ကိဉ္စိ ပါပမာဂမာ။ ။

(၂၂၁) အပ္ပမာဏော ဗုဒ္ဓေါ၊အပ္ပမာဏော ဓမ္မော။
အပ္ပမာဏော သံဃောပမာဏဝန္တာနိ သရီသပါနိ။
အယံ ပိ ဇ္ဇိတာ သတ္တပဒီ၊ ဥဏ္ဏနာဘိသရဏ္ဍု မူသိကာ။ ။

(၂၂၂) ကတာ မေ ရက္ခာ ကတာ မေ ပရိတ္တာ၊ပဋိက္ကမန္တု ဘူတာနိ။
သော၊ဟံ နမော ဘဂဝတော၊နမော သတ္တန္နံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါနံ။ ။

ဟုသော၎င်းဂါထာတို့ကိုဆိုတော်။ ။

(၂၁၇) ဘဝန္တော ဘာဝပသာ၊ အိုရသေ့တို့။ ထုမ့ဟု၊ သင်တို့သည်၊ ဝိရူပကွေ့ဟိ၊ ဝိရူပကွ နာဂါးမင်း၏ အမျိုးဖြစ်ကုန်သော၊မြွေတို့နှင့်၊ သင်္ဘီ၊ တ ကွဲ၊ မေ၊ငါ၏။ မေတ္တံ၊ ချစ်ခြင်းသာသည်၊ ဟောတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ ရောပယေ ဟိ၊ ရောပထ နဂါးမင်း၏အမျိုးဖြစ်ကုန်သော မြွေတို့နှင့်သည်း။ သင်္ဘီ၊

ထက္ကားမေးငါ၏။ မေတ္တာ ချစ်ခြင်းသည်၊ ဟောတု ဖြစ်စေသတည်း။ သမျှသတ္တဝါတို့၊ သားမျှတို့ကို နဂါးမင်း၏ အမျိုး ဖြစ်ကုန်သော ဖြေတို့နှင့်သည်။ သမ္ဗိုဒ်ကား ထက္ကားမေးငါ၏။ မေတ္တာ ချစ်ခြင်းသည်၊ ဟောတု ဖြစ်စေသတည်း။ ကဏ္ဍာဂေါတမ ကေဟိစ၊ ကဏ္ဍာဂေါဘမ နဂါးမင်း၏ အမျိုးဖြစ်ကုန်သော ဖြေဘို့နှင့်သည်။ သမ္ဗိုဒ်ကား ထက္ကား မေးငါ၏။ မေတ္တာ ချစ်ခြင်းသည်၊ ဟောတု ဖြစ်စေသတည်း။ ဒုတိယ ဤသို့ မေတ္တာ ချစ်ခြင်းကို ဘာဝေထားခွါးစကြကုန်သော်၊ ။

(၂၅၈) ဘဝန္တော တာပသာ၊ အိုရသော်တို့၊ တုမ္ဟေ သင်တို့သည်။ အပါ ဒကောယိ၊ အခြေမရှိကုန်သော ဖြေနဂါးငါး အစရှိသော သတ္တဝါတို့နှင့်သမ္ဗိုဒ်ကား ထက္ကားမေးငါ၏ မေတ္တာ ချစ်ခြင်းသည်၊ ဟောတု ဖြစ်စေသတည်း။ ဒွိပါဒကေ တိ၊ အခြေနှစ်ချောင်းရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့နှင့်သည်။ သမ္ဗိုဒ်ကား ထက္ကားမေးငါ၏ မေတ္တာ ချစ်ခြင်းသည်၊ ဟောတု ဖြစ်စေသတည်း။ စတုပ္ပဒေ တိ၊ အခြေလေးချောင်းရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့နှင့်သည်။ သမ္ဗိုဒ်ကား ထက္ကားမေးငါ၏ မေတ္တာ ချစ်ခြင်းသည်၊ ဟောတု ဖြစ်စေသတည်း။ ဗဟုပ္ပဒေ တိ၊ များသော အခြေရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့နှင့်သည်။ သမ္ဗိုဒ်ကား ထက္ကားမေးငါ၏ မေတ္တာ ချစ်ခြင်းသည်၊ ဟောတု ဖြစ်စေသတည်း။ ဒုတိယ ဤသို့ မေတ္တာ ချစ်ခြင်းကို ဘာဝေထားခွါးစကြကုန်သော်၊ ။

(၂၅၉) ဘဝန္တော တာပသာ၊ အိုရသော်တို့ တုမ္ဟေ သင်တို့သည်၊ မံ၊ ငါ့ကို၊ အပါဒကော၊ အခြေမရှိသော သတ္တဝါသည်၊ မာတိ သိ၊ မညှဉ်းဆဲစေသတည်း။ ဒွိပါဒကော၊ အခြေနှစ်ချောင်းရှိသော သတ္တဝါသည်လည်း၊ မံ၊ ငါ့ကို၊ မာတိ သိ၊ မညှဉ်းဆဲစေသတည်း။ စတုပ္ပဒေါ၊ အခြေလေးချောင်း ရှိသော သတ္တဝါသည်လည်း၊ မံ၊ ငါ့ကို၊ မာတိ သိ၊ မညှဉ်းဆဲစေ သတည်း။ ဗဟုပ္ပဒေါ၊ အခြေများစွာရှိသော သတ္တဝါသည်လည်း၊ မံ ငါ့ကို၊ မာတိ သိ၊ မ ညှဉ်းဆဲစေသတည်း။ ဒုတိယ ဤသို့ မေတ္တာ ချစ်ခြင်းကို ဘာဝေထားခွါးစေကြ ကုန်သော်၊ ။

(၂၆၀) ဘဝန္တော တာပသာ၊ အိုရသော်တို့ တုမ္ဟေ သင်တို့သည်၊ သမ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်း ကုန်သော၊ သတ္တာ၊ ဝဋ်ဘဏ်း ခန္ဓာငါးပါးတို့၌ ငြိစွန်းတတ်ကုန် သော သတ္တဝါ တို့သည်ရင်း၊ သမ္ဗေ ခပ်သိမ်းကုန်သော၊ ပါဏာ၊ ထွက်သက် ဝင်သက်နှင့် ပြည့်စုံကုန်သော သတ္တဝါ တို့သည်ရင်း၊ သမ္ဗေ ခပ်သိမ်းကုန်သော၊ ဘူတာ၊ ဖြစ်ပြီးဖြစ်သဲ့ ကုန်သော သတ္တဝါ တို့သည်ရင်း

ကော်ဝလာ၊ ထိုဆိုအပ်ပြီး ကုန်အောင်ရုံသော သတ္တဝါ တို့သည်၊ သန္တိ၂ဂို ကုန်၏။ သမ္ဗေ၊ ချက်ဂို့ကုံမဲ့သည်ရှေ့ ဧ၃ဧ၃ စပ်စပ် မလပ် ကုန်အောင် စုံ သော သတ္တဝါတို့သည်၊ ဘဗြာနိ၊ ကောင်းသော အာရုံတို့ကို. သာလျှင်၊ ပဿန္တု၊ မြင်ကြရစေကုန်သတည်း။ ဒေတာသု၊ ထိုဆိုအပ်ပြီးသော သတ္တ ဝါတို့တွင်၊ ကိုယ်ကော်ဝိသတ္တိ၊ တရုံတရာ တယောက် မျှသော သတ္တဝါသို့ လည်း။ ပါပကံ၊ ယုတ်မာသောဆင်းရဲသည်၊ မဒဿနမာ၊မရောက်လာပါ စေသတည်း။ သမ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော သတ္တဝါတို့သည်။ အဝေရာ၊ ရန် ဆူးရန်ငြောင့် အနှောင့်အယှက်၊ ကင်းကုန်သည်၊ အဗျာပဇ္ဇာ၊ နှလုံးဒုက္ခမျှာ ပါဒကင်းကုန်သည်၊ သုခီ၊ချမ်းသာခြင်းဂို့ကုန်သည်၊ နိဗ္ဗုက္ခာ၊ကိုယ်၏ဆင်း ရဲဒုက္ခ ကင်းကုန်သည်၊ ဟောန္တု၊ ဖြစ်ပါစေ ကုန်သတည်း။ ဒုတိ၊ ဤသို့ သမ္ဗသတ္တာသု၊ ကုန်အောင်ရုံသော သတ္တဝါတို့၌၊ အနောဒိဿက ဝသေ နမ်ရည်မှတ်သည်၏ အစွမ်းဖြင့်၊ မေတ္တာ်ချစ်ခြင်းကို၊ ဘာဝေထ၊ ပွါးစေကြ ကုန်လော့၊ ။

(၂၆၁) ဘဝန္တော်ထာပသာ၊ အိုရသော့ဘို့၊ ဇရေါ၊ သမ္ဗည္ဟ ယ္ဟင်တော် ဘုရားသည်၊အပ္ပမာဏော၊နှင်းရှည်ခြင်းကို ပြုတဲ့သော ကိလေသာမရှိ၊ ဝါ၊မနှင်းရှည်နှင့် မဝိုင်းခြားနှင်သော ကျေးဇူးတော် ဂုဏ်တော်နှင့် ပြည့်စုံ တော်မူ၏။ ဒမ္ဘော၊ဆယ်ပါးသော တရားတော်သည်၊အပ္ပမာဏော၊နှင်းရှည် ခြင်းကိုပြုတတ်သော ကိလေသာမရှိ၊ဝါ၊မနှင်းရှည်နှင့် မဝိုင်းခြားနှင်သော ကျေးဇူး ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၏။ သံဃော၊ ရှစ်ယောက်သော ပရမတ္ထ သင်္ဃာတော်သည်၊ အပ္ပမာဏော၊ နှင်းရှည်ခြင်းကို ပြုတတ်သော ကိလေ သာမရှိ၊ဝါ၊မနှင်းရှည်နှင့် မဝိုင်းခြားနှင်သော ကျေးဇူးတော် ဂုဏ်တော်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၏။ ဒုတိ၊ဤသို့ တရေ့သင်ဘို့သည်၊ တိတ္ထိ၂ရတနာနှင့်ရေတနာ သုံးပါးတို့၏ ဂုဏ်၊ ကျေးဇူးတို့ကို၊ အနုဿရေထ၊ အောက်မေ့ကြ ကုန် လော့၊ ။ဘဝန္တော်ထာပသာ၊အိုရသော့တို့၊ ဇရေ့သင်ထို့သည်၊ သရီ သ ပါနိ၊ ကောက်သကျမ်ပြင်၍ သွားဘတ် ကုန်သော၊ ဝါ၊ ရွရွတွားမ၍ သွား ထတ်ကုန်သော၊ ဝါ၊ ကိုယ်ပြင့် သွားဘတ် ကုန်သော၊ ဒီဃဘာ၊ဘိကာနိ၊ ကြောက်ရှည်မျိုးဖြစ်သော သတ္တဝါတို့သည်၊ ပဿာ၊ဘဝန္တာနိ၊နှင်းရှည်ခြင်း ကို ပြုတတ်သော ကိလေသာ ရှိကုန်၏။ အဟိ၊ဝိ၊ဆ္ဆိ၊ကာ၊သတပဒီ၊ ခြေကင်း မြီးကောက်, ကင်းခြေများတို့ရှင်း ဥဏ္ဏနာဘိ၊ ချက်ခုပိုးမွေးကဲ့သို့ ထွက် သော အမြှင်ရှိသော ပင့်ခွေရှင်း၊ သရဗူ၊ ဝဏ်တူတို့ရှင်း၊ မူသိကာ၊ ကြွက်

ထို့ရင်း။ အုမာနိဘုတာနိ၊ ဤသတ္တဝါတို့သည်၊ ပမာဏာဝန္တာနိ၊ နှိုင်းရည်ခြင်း ကိုပြုတတ်သော ကိလေသာရှိကုန်၏။ အုမေသတ္တာ၊ ဤကိလေသာ ရှိသော သတ္တဝါ တို့သည်၊ အဝပမာဏာနံ၊ နှိုင်းရည်ခြင်းကို ပြုတတ်သော ကိလေ သာမရှိကုန်သော၊ တိဏ္ဏံရတနာနံ၊ ရတနာသုံးပါးတို့၏။ အာဒုတာဝေန၊ အာနု ဘော်တော်ဖြင့်၊ ရတ္တိမ်ပါ၊ နေ့ညဉ့်ပတ်သုံး။ ပရိတ္တကမ္မံ၊ စောင့်ရှောက်သော အမှု ကို၊ ကံရောနှုတ်ပြုစေကုန်သတည်း။ အုတိ၊ ဤသို့။ အာသိသထ၊ သောင့်တကုန် လေး။

(၂၆၂) ဘဝန္တောတာပသသ၊ အိုရသော့တို့၊ တရော၊ သင်တို့သည်၊ ရတနတ္တ ယဂုဏော၊ ရတနာသုံးပါး၏ ကျေးဇူးတော်တို့ကို။ အနုသရန္တေ၊ အားတန် တယဲလဲ၊ အာဂတ်မေ့သော၊ မေ၊ အာကွန်ပ်သည်၊ ရက္ခံ၊ အစောင့်အရှောက်ကို၊ ကတာ၊ ပြုအပ်ပြီ၊ မေ၊ အာကွန်ပ်သည်၊ ပရိတ္တံ၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ အရံအတား အကွယ်အကာကို၊ ကတာ၊ ပြုအပ်ပြီ၊ ဘုတာနိ၊ ငါ၏ အကျိုးမဲ့ကို အလိုရှိသော သတ္တဝါတို့သည်၊ ပဒိုမဂ္ဂန္တ္ဝါ၊ တဲစေကုန်သတည်း။ အုတိ၊ ဤသို့၊ အာသိသထ၊ သောင့်တကုန်လေး၊ သောဟံ၊ ထို၊ ငါသည်၊ ဘဂဝတော၊ ထုန်းတော်ခြောက် ပါးနှင့်ပြည့်စုံတော်မူသော ပရိနိဗ္ဗာန်လွန်လေပြီးအတိုးဖြစ်သောသျှင်တော် ဘုရားအား၊ နမော၊ ရှိခိုးခြင်းကို၊ ကရောမိ၊ ပြု၏။ သတ္ထုနော်၊ ဝုနစ်ဆူကုန်သော၊ သမ္ဘာသမ္ဘုဒ္ဓါနံ၊ ဝိပဿီ, သိခီ, စသော သျှင်တော် ဘုရားတို့အား၊ နမော၊ ရှိခိုး ခြင်းကို၊ ကရောမိ၊ ပြု၏။ အုတိ၊ ဤသို့။ နမက္ကာရံ၊ ရှိခိုးခြင်းကို၊ ကရောထ၊ ပြု ကုန်လေး။

ဝိရူပက္ခေဟိ, စသော ပဌမ ဂါထာဖြင့် သင်တို့သည် လေးပါးကုန် သော ဖြေမင်းမျိုးတို့၌ မေတ္တာကို ပွါးစေ ကုန်ကြားနှင့်၊ သင်တို့ကို ဖြေ မကိုက်ရာဟု, အဆုံးအမ ပေးသော အနုသန္ဓေ အားလျှော်စွာ၊ လေးပါး သော ဖြေမင်းမျိုးတို့ကို ပြုပြီး၍၊ သင်တို့သည်ကား ထိုလေးပါးသော ဖြေ မင်းမျိုးတို့၌ မေတ္တာကို ပွါးစေခြင်းငှါ တတ်နိုင်ကုန်ကြားနှင့်၊ ဒီဃဘာဝိက ဖြစ်သော ဖြေမျိုးတို့သည် သင်တို့ကို မကိုက်ကုန် မညှဉ်းဆဲကုန် လတ္တံ. ဟု အဆုံးအမ ဩဝါဒပေးပြီး၍၊ တဘာန် အာဝါဒကောဟိ, စသော ခုထိယ ဂါထာကို ဟောပြန်၏။ ထိုခုတိယဂါထာ၌၊ အပါဒကောဟိ မေမေတ္တံ, ဟု သော ပဌမပါဒဖြင့် ကြွေးကြော်ကပြု၍ ခပ်သိမ်းသော အပါဒက ဒီဃဘာဝိ က အမျိုးတို့၌ဌာန်း၊ ခဏ, ယောက်သွား, ငါး, အစရှိသည်တို့၌ဌာန်း မေတ္တာဘာ

ဝနာကိုပြု၏။ မေရှေ့ ဖွဲ့ပါဒကောဟိမေ, ဟူသော ဒုတိယပါဒဖြင့် အခြေနှစ်ချောင်းရှိသော သတ္တဝါလေ, ဘီလူး, ပြိတ္တာ, ဌက်, စသည်တို့၌ မေတ္တာဘာဝနာကိုပြု၏။ စတုပ္ပဒေဟိ မေမေတ္တံ, ဟူသော တတိယ ပါဒဖြင့်၊ ဆင်, မြင်း, အစရှိသော ခပ်သိမ်းသော အခြေလေးချောင်းရှိသော သတ္တဝါတို့၌ မေတ္တာ ဘာဝနာကို ပြု၏။ မေတ္တံဗဟုပုဒေဟိမေ, ဟူသော စတုတ္ထပါဒ ဖြင့်၊ ဝိနိစ္ဆိကာသတပမ်း ဥဿုနာဘိဥ္ဇာလိဂ်ပါဏာဂ, ပင်ခူ, အစရှိသော အခြေမျှားသော သတ္တဝါတို့၌ မေတ္တာဘာဝနာ ကိုပြု၏။ ဥစ္ဆာလိဂ်ါတိသ သောဏ ဗဟုပါဒါပါဏာကား၊ ငှက်ဟူရကား။ အပွေးထူ၍ အခြေသည်းများ ယားယံ စေတတ်သော်လည်း, စသော သတ္တဝါကို ဆိုလိုသည်။ ၊ဤသို့ လျှင် သရက်အားဖြင့် မေတ္တာ ဘာဝနာကို ပြုပြီး၍၊ ယခုအခါ ဘောင်းပန်သည်၏ အစွမ်း အားဖြင့် မေတ္တာ ဘာဝနာကို ပြုလိုရကား၊ မာမံအပါဒ ကောဟိ'သိ, စသော တတိယဂါထာကို ဟောပြန်သည်။ ၎င်းတတိယဂါထာဖြင့် ဘောင်းပန် ခယ၍ မေတ္တာကို ပွါးစေကုန် ကြဟု၊ ညြွှတ်ခြင်း ပေးသည်။ ၊ယခုအခါမရည်မှတ်မူ၍ အနောမိသ အစွမ်းဖြင့် မေတ္တာဘာဝနာကို ပြုလိုရကား၊ သဗ္ဗေသတ္တာ, စသော စတုတ္ထဂါထာကို ဟောပြန်သည်။သတ္တာ, ပါဏာ,ဘူတာ, တို့သည်ကား သန္ဓေမှသော ထူးသည်ဖြစ်၍ သာမညအားဖြင့် အလုံးစုံသော သုံးပုန်တို့သည်လည်း ကုန်အောင်စုံသော သတ္တဝါကို ထိမ်းယူနိုင် ကုန်သည်သာတည်း။ သဗ္ဗေသတ္တာ သဗ္ဗေပါဏာ သဗ္ဗေဘူတာဟု သုံးပုန်တို့ဖြင့် ယုအာပ်သော အနုက်ကိုပင် သိမ်းယူ၍ကော ဝလဟူသောဝုန်ဖြင့် ချုပ်ပြန်ရသည်။ ၊မာကိုဖွိပါပမာဂမာတိ ဇော သုကိန္တိ ဂေါ်သတ္တံဝိ ပါပ်သာမက်ရုက္ခံ မာအာဂမာ မာဂန္ဓတု မာပါပုဏာ တု၊ ၊ဟု-အဋ္ဌကထာ ဘွင့်ရကား၊ ကိန္တိဂေါ်သတ္တံဝိ,ဟု ထံအိုက်မှတ်ရသည်။ ပါပဂစ်,ဒ္ဒလည်း ယုတ်မာသော ဆင်းရဲသည်, ဟူသော ကတ္တားအို့ ကိုမှတ်ရသည်။ ၎င်ဂါထာဖြင့် ကုန်အောင်စုံသော သတ္တဝါတို့၌ အနောမိသ၏ အစွမ်းအားဖြင့် မေတ္တာကိုပွါးစေကုန်ကြဟု အဆုံးအမပေးပြီး၍၊ တဘန် သုံးပါးသော ရတနာတို့၏ ကျေးဇူးတော် ဂုဏ်တော် တို့ကို ထလုံလဲလဲအောက်မေ့စေခြင်းငှါ၊ အပ္ပမာဏောဗုဒ္ဓေါ၊ အပ္ပမာဏောဓမ္မော၊ အဂ္ဂမှာဏောသံဃော, ဟူသော သုံးပါဒကို ဟောပြန်သည်။ ၊တတ္ထပမာတာ ကရာနံ ကိလေသာနံ ဒေဝတာဝေန ဂုဏာနုဿ ပမာဏာဘာဝေန ဗုဒ္ဓရတနံ အပ္ပမာဏံ။ ၊အဋ္ဌကထာသောရကား၊ နှိုင်းရည်ခြင်းကို ပြုထတ်သော ကိ

လေသောသည် ပမာဏ မည်၏။ ထိုနှိုင်းရှည်ခြင်းကို ပြုတတ်သော ကိလေသာ မရှိခြင်းကြောင့် ဘုရားရဟန္တာသည် အပ္ပမာဏ မည်၏။ ။ကိလေသာသည် အဘယ်သို့ နှိုင်းရှည်ခြင်းကို ပြုတတ်သနည်း ဟူမူ၊ တစုံတယောက်သော သတ္တဝါကို ကိုယ်အမူ, နှုတ်အမူ ငြိမ်သက် သည်ဖြစ်၍၊ ကိုယ်အမူနှုတ်အမူမငြိမ်မသက် မပေါ်မထွက် သေးသည်ဖြစ်၍၊ သီလဝန္တ ပုဂ္ဂိုလ်လေး၊ သောတာပန်, သကဒါဂံ, စသော အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်လေးဟု ဘွဲ့းဟော ဆင်ခြင် လတ်သော်၊ အကြင်ရောအခါ အစေးထန်သော သစ်ပင်ကိုပဲခွာ၍စသည်ဖြင့် ရုတ်ဖြတ်ကာပြွတ်ပြွတ်အစေးကျလာ၏သို့ ရာဂ ဒေါသ မာန စသည်ဘို့၏ အာရုံတွေ့ကြုံလတ်သော်အဆိပ်ထန်သောပြွေပေါ်ကို ကိုဆုတ်ဖြင့်ခြောက်ကာ ငေါက်ငေါက်ပါးမျှဉ်းထ၏သို့၊ ရာဂဒေါသမာနစသည် ငေါငေါပေါ်လာသည်ရှိသော် ဤသူသည် သီလဝန္တမဟုတ်၊ ရုဏသိလတကား။ ဤသူသည် အရိယာ သောတာပန်, စသည် မဟုတ်ဟု သိရသောကြောင့်၊ ရာဂစသော ကိလေသာကို ပမာဏကို ပြုတတ်သည်ဆိုရသည်။ ။တနည်းသော်ကား၊ ကောင်းကင်ကို ကက်ပြု၍ ခြင့်ထွက်သော် လည်းမကုန်၊ တုရားထဆူ,ဂုဟာကို သုရားထဆူသည် အသက်ထက်ဆုံး ဟောပြား သော်လည်းမကုန်၊ အသင်္ချေယျ အပ္ပမေယျ ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသောကြောင့် ဘုရားရဟန္တာကို အပ္ပမာဏ,ဟုဆိုရလေသည်။ ။ဤနည်းကိုမှီသဖြင့် အပ္ပမာဏောခမ္ဘော, အပ္ပမာဏော သံဃော, ဟူသော နှစ်ပါးခန့်ရှိသည်း အဓိပ္ပါယတ္ထကို သိအပ်၏။ ။ဤသို့လျှင် တုရားလေးငါး ရှိသော်သည် ဤသုံးပါးကုန်သော ရတနာတို့၏ ကျေးဇူး ဂုဏ်ထေသ်ကို အဘန်တလဲလဲအောက်မေ့ကြောကုန်ဟူဆုံးမ၍၊ သုံးပါးကုန်သောရတနာတို့၏ အပ္ပမာဏဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသည်၏ အပြစ်ကိုပြပြီး၍၊ ပင်ခုအခါ နှိုင်းရှည်ခြင်းကို ပြုတတ်သော ကိလေသာ မျိုးစွဲရှိသော သတ္တဝါတို့ကို ပြခြင်းငြား။ ပမာဏဝဏ္ဏနိုးပေးမူသိကာ,ဟူသော သုံးပါဒတို့ကို ဟောပြန်သည်။ ။သရီ သပါနိုတိသင္ဃဒီစ ဓာတိကာနံနာမ်, ဟူရကား၊ သရီ သပ, ဟူသောအမည်သည် အလုံးစုံသောကြောက်ရှည်မျိုးတို့၏အမည်တည်း။ ။သရန္တာ ဂန္ဓန္တိသရီဒရနုဝါသပန္တိတိ သရီ သပါ,ပြု။ သရ န္တာတိကုဒ္ဒါယာဟုတ္တာ, ဝိကာဆိုရကား။ သရ န္တာ၊ကောက်ကောက် ကျစ်ကျစ်ဖြစ်ကုန်၍။ ဂန္ဓန္တိ၊ သွားထက်ကုန်၏ပေး။ ။သရန္ဒောသပ္ပတိတိသရီ သပေါ။အသိ၊သင်ယော ဂလောပေါ။ အလုတ္တ သမာသောယံ။ ။ဤအသိဝန်ဝိကာ အလို၊ သရ

သပ္ပတိဘိ သရံသပ္ပေါ့, ဆိုလိုလျှက်၊ ရ,အစိတ်အ,ကို ဖျက်ပြီး သရိ၊ပသံ ယူဂ်ကိုချေ၍ သပေါ်။ သရိ သပေါ့, နေရမည်ဟုလို၊ ၊စာအမျှားနှီ သရိ သပ္ပါနိ,ဟု၊ နိဗ္ဗာန်တိတ်ကင်းလျက် သံယုဂ်နှင့်ချည်း ဂ္ဂိုဏ်ရကား သတိထား ရာသည်။ ၊အဟိတိ အာဒိ တောသံသရုပနိဒဿနံ, ဟူရကား ပိစ္ဆိုက သတပမိ စသည်ကိုလည်း သရိ သပ,ဏ် သရုပ်ပင် ဟူလိုသည်။ ထင်းထို သော် သရိ သပါနိတိ သဗ္ဗဒိစသောတိကာနံ, ဟူသောရှေးစကားနှင့် မဆန့် ကျင်သောဟူမှု၊ ရှေးစကားဖြင့်မရှုသရိ သပမည်သည်ကိုပြသည်၊ နောက် စကားဖြင့် ကိုက်ခဲ ညှဉ်းဆဲ တတ်သည့် ဖြစ်၍ အနုလောမ အဖျော် ကဲ့ သို့ အဖျော် ယူရမည်ကို ပြသည်ဖြစ်၍ မဆန့်၊ ၊ဥဏ္ဏ နာဘိတိ မဂ္ဂဋ္ဌ ကော၊ တသ်ပတိ နာဘိတော ဥဏ္ဏာသမီသံ သုတ္တံ နိဂ္ဂမတိ၊ တသ္မာ ဥဏ္ဏ နာဘိတိ ဝုစ္စတိ၊ ၊ဟု အဋ္ဌကထာ.ကို ပြော်၍ ဖွဲ့ဆိုခဲ့သည်၊ ၊ဤသို့ ယျှင် ဘုရားလောင်းရသော့သည့် အကြင်ကြောင့် ထိုသရိ သပတို့အ်ကိုယ် တွင်းမှ ရာဂစသော ဖိုင်းရှည့်အပ်သော ကိလေသာတို့သည့် ဂ္ဂိုဏ်ရုန်ဖျ၊ ထို ထို့ဂ္ဂိုသောကြောင့် ထိုသရိ သပတို့သည့် ပမာဏာဝန္တ, မည်ကုန်ဖျ်ဟု ပြု၍ အပ္ပမာဏ, ဖြစ်ကုန်သော သုံးပါးကုန်သော ရတနာတို့ဖျ် အာနုဘော်ဖြင့် ဤပမာဏာဝန္တ, ဖြစ်သောသတ္တဝါတို့သည့် နေ့ညဉ့်ပတ်လုံး စောင့်ရှောက် သောအမှုကို ပြုကြစေကုန် သတည်း၊ ဤသို့သုံးပါးကုန်သော ရတနာ တို့ဖျ်ဂုဏ်ကို အောက်မေ့ကြကုန်ဟုဆိုပြီး၍၊ထိုဆိုအပ်ပြီးသည်ထက် အ လွန်ပြုအပ်သော အမှုကို ပြုခြင်းငှါ၊ ကတာမေ ရက္ခာ, စသော ဆင့်ခြေ သာနှ ဂါထာကို ဟောသည်၊ ထိုဂါထာ၌၊ နမောဘဂဝတော, ဟူသော ပါဠိဖြင့် လွန်လေပြီး ပရိနိဗ္ဗာန် စံလေပြီးသော သဗ္ဗညုဘုရား ကုန်အောင် ရုံက အကျဉ်း ချုံး၍ ပြသည်၊ နမော သတ္တန္ဒ သမ္ဗာသမ္ဗုဒ္ဓါနံ, ဟူသော ပါဠိဖြင့်၊ ဝိပဿဒီ,စသည့်အစဉ်အတိုင်း၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ယူတော် မူကုန်ပြီးသော သဗ္ဗညုဘုရား ဝိသေသ, ကဲ့ပြသည်။ ၊ဤဂါထာကို ဘုရားလောင်း ရ သော့ ဟောစဉ် ကာလ၊ ကိုယ်တော်မြတ် မရှိသေး ရကား၊ ဆန္ဒသမ္ဗာ သမ္ဗုဒ္ဓါနံ, ဟောသင့်သည့် တကားဟူမှု၊ ငါတို့သဗ္ဗညု ဘုရား သည် ကိုယ်တော်မြတ် တပည့်သမ္ပာတော်တို့အား မဏ္ဍိုရားပြု၍ ဆောင် ရွက်ဖိတ်သောငှါ၊ ဒေတာဝန် ကျေးဇူးတော်ကို ဟောတော် မူသော ကာလ၊ ကိုယ်တော် မြတ်နှင့် တကွ၊ သတ္တန္ဒ,ဟု ဟောတော် မူသည်၊ အလောင်း တော်ရသော့ ဟောတော်မူသော ကာလကား ကိုယ်တော်မြတ် မရှိသေး

ဖြစ်၍၊ ဆန်,ပင်ဟောဘော် မူရာသည်ဟု ဖွဲ့တော်ရာသည်)။ ။ခန္ဓာတဏှာ ကတိယ်။ ၂၀၃။

၅၂ဓာတ်ကိုခန္ဓာတ်ဟု အတဲ့ကြောင့် ဆိုသနည်,ဟူမူ၊ ခန္ဓာသန္ဓါသည် ရူပဂ္ဂနှော, ဝေဒနာဂ္ဂနှော, စသည်၌ တို့တဲ့သို့ အပေါင်း အရုကို ဟော သည်။ ဒုန္ဒသမာနဝေါဟာရတော်, ဝေသည် တို့ကဲ့သို့ တဦးသော သူကိုသာ အကြောင်းပြု၍ ဟောသည်မဟုတ်။ ကုန်အောင်ရုံသော တပည့်အပေါင်း အရုတို့အား မန္တရားပြု၍ ဆောင်ပိုဒ်သောဌာ ဟောတော် မူသောကြောင့် ပရိတ်ကို ခန္ဓပရိတ် ဆိုသတည်း။ ထိုပရိတ် ပါးသော ဓာတ်ကိုလည်း ခန္ဓ ဓာတ် ဆိုသတည်း။ ။တနည်း သော်တုံ၊ သိက္ခာပုဒ် အရု အပေါင်းကို ခန္ဓ,ဆိုသည်။ ထိုသိက္ခာပုဒ် အရုအပေါင်းကို ဟောရာ မဟာဝါ, စူဠဝါ, ကျမ်းကို ခန္ဓက, ဆိုသည်။ ထိုခန္ဓက ကျမ်း၌ လာသော ပရိတ်ကိုကား၊ က, ကိုသိမ်း၍ ခန္ဓ, ဟုဆိုသည်။ ထိုခန္ဓပရိတ် ပါးသော ဓာတ်ကိုလည်း ရှေးနည်းအတူပင် ခန္ဓဓာတ်ဆိုသည်။ ။ဤဓာတ်သည် ခြောက်ဂါထာ၌ သောကြောင့်၊ ဆဋ္ဌနိပါတ်၌ လာသင့်သည် မဟုတ်လော ဟူမူ၊ ထိုသော် လည်း၊ အစ၌ ဝိရူပဂ္ဂေယိ, အစရှိသော နှစ်ဂါထာတို့ဖြင့် ဆေးဦးကုန် သော ဖြေမင်း အမျိုးဘီး၌ မေတ္တာကို ပြုအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဝဋ္ဌနေ ဖြစ်သော နှစ်ဂါထာကိုစွဲ၍ ဤဒုကနိပါတ်၌ ဆိုသည်။ ။တနည်းသော် တုံ၊ ညြိမိသဟာ,အနောမိသဟာ, အရွယ်အားဖြင့် နှစ်ပါးကုန်သော မေတ္တာ ဘာဝနာတို့ကို ပြုအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် သန္ဓါဝင် ယူးသော်လည်း ဗုဒ္ဓနှစ်ပါးကိုစွဲ၍ ဤဒုကနိပါတ်၌ ဆိုသည်ဟု ဖြေရာသည်။ ။ဤမှတပါး သော အပြားအားလည်း အကြောင်း ပဝတ္တိနိယာမ်ကို ပညာရှိတို့ ရှာသင့် သေး၏)။ ။

၂၀၄-ဝိရကဓာတ်။

နတ်နွင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတော်သော သဗ္ဗညုဗုဒ္ဓ စွာတရားသည်၊ အဝိဝိရကပသောသော်, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်း ဆာဆင်အပ်သော ဤဝိရကဓာတ်ကို၊ ဖောဝန်ကျောင်းတော်၌သိတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊ မြတ်စွာဘုရား၏ အတုပြုခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟော တော်မူ၏။ ။

ထိုအခါသင်္ခဝိဒ္ဓကဏ္ဍယားသည် လာလတ်သည်ကို မမြင်သည်ရှိသော် အကြောင်းကိုသိမှတ်သောဘုရားရဟန်းအာထံ သို့သွား၍ အသျှင်။ သင်္ခဝိဒ္ဓက သည်မထင်။ ထိုသင်္ခဝိဒ္ဓကသည် အဘိမျှသျှင်ရှိလေသနည်း။ ဤသို့မေးလို သည်ဖြစ်၏။ ။

(၂၆၃) အဝိ ဝိရက ပသေသသိ၊သကုဏံ မဗ္ဗ-ဘာဝဏိတံ။
.. မယုရ ဂိဝ-သက်ာသံ၊ပတိ မယ္ခံ သင်္ခဝိဒ္ဓံ။ ။

ဟူသောဤပဋ္ဌမဂါထာကိုဆိုပြီး။ ။

(၂၆၃) ဝိရကာ၊အသျှင်ဝိရကမဗ္ဗ-ဘာဝဏိတံ၊ သာယာသောအသံရှိထ သောမယုရ-ဂိဝ-သက်ာသံ၊ ဥဒေါင်းလည်ရှင့်တူသော အသံရှိထသော၊ မယ္ခံ၊ငါ၏။ ပတိ၊လင်ဖြစ်သော၊ သင်္ခဝိဒ္ဓံ၊သင်္ခဝိဒ္ဓကအမည်ရှိသော၊ သကုဏံ၊ငှက်ကို၊ထို၊အသျှင်သည်၊ ပသေသသိ၊မြင်ပါ၏လော၊ ။(အ.ဝိ,ကား ၇၂၂၁အို ။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဝိရကသည် သင်၏လင်သွားရာအရပ်ကို ငါသိ၏ ဟုဆိုလိုရကား။ ။

(၂၆၄) ဥဒကာ-ထလ-စရသာ ပက္ခိနော၊နိစ္စံ အာမဂ-မဗ္ဗ-ဘောဂိနော၊
တာသာ-နုကရံ သင်္ခဝိဒ္ဓကောသောဝါ၊လော ပလိဂုဏ္ဌိတော မတော။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆိုပြီး။ ။

(၂၆၄) ကာကိ၊ကျီးမ။ ဥဒကာ-ထလ-စရသာ၊ရေကြည်းအရပ်၌ တျက်စားခြင်းဌာ စွမ်းနိုင်သော၊နိစ္စံ၊အမြဲ၊ အာမဂ-မဗ္ဗ-ဘောဂိနော၊ ငါးစိမ်းကို စားလေ့ရှိသော။တ သသတာဒိသသ၊ထိုသို့သသူသော၊ပက္ခိနော၊ငှက်ဖြစ်၊အ နုကရံ အနုကရောဇ္ဇော၊ အတုပြုသည်ဖြစ်၍၊ အတုပြုခြင်းကြောင့်၊ သင်္ခ ဝေါ၊သင့်သင်သင်္ခဝိဒ္ဓကသည်၊သောဝါ၊လော၊ရှော်၌၊ ပလိဂုဏ္ဌိတော၊လွှင်းဝုံး အစ်သည်ဖြစ်၍၊ဝါ၊ပြေးသည်ဖြစ်၍၊မတော၊သေလေပြီ၊ ။(ဤဂါထာသည် ဝေသာလိဂါထာဖြစ်၍၊သော်ဝါ၊ဟု၊ဟုသည်။နှ,ရှိက၊ဂါထာပိုသည်)။ ။ဝိ ရကဓာတက် စတုဏ္ဍီ၊ ၂၀၄။

၂၀၅-ဂဂ်ေယျဓာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောဓလာကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဗုဒ္ဓပြုတ်စွာ ဘုရားသည်၊သောတ ထိမဗ္ဗော၊ဂ,ဂ်ေယျော,အစရှိသောဂါ ဘာဝုနိုဖြင့်တန်း

ဆာဆင်အပ်သော၏ဂင်္ဂေယျဇာတ်ကိုးဖေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊ ပဋ္ဌင်းယော်နှစ်ယောက်တို့ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါ ဂင်္ဂါ ယမုနာမြစ်ဦး၏ ဆုံရာအရပ်၌ ဂင်္ဂါ ငါး, ယမုနာ ငါး, နှစ်ခုတို့သည် ငါတင့်တယ်၏။ သင်သည်မတင့်တယ်ဟု အဆင်းကို အမှီပြုကုန်၍ ငြင်းခုံသည့် ဂ္ဂိသေသ်၊ အနီးဖြစ်သော ဂင်္ဂါကမ်းနားဌာန နေသော လိပ်ကို မြင်ကုန်၍ ဤလိပ်သည် ငါတို့၏တင့်တယ်သည်၏ အဖြစ်ကိုရင်း၊ ပတင့်တယ်သည်၏ အဖြစ်ကိုရင်း ဆိုလတ္တံ့,ဟု ဆိုကုန်၍၊ ထိုလိပ်သို့ကပ်ကုန်၍၊ အဝေ့လိပ်၊ ဂင်္ဂါငါး သည်ဘည်း တင့်တယ် သလော၊ ထိုသို့မ ဟုတ်မူကား ယမုနာ ငါးသည်တည်း တင့်တယ် သလောဟု မေးကုန်၏။ လိပ်သည် သည်း၊ ဂင်္ဂါငါးသည်သည်း တင့်တယ်ပေ၏၊ ယမုနာ ငါးသည် လည်း တင့်တယ်ပေ၏။ နှစ်ခုလည်း ဖြစ်ကုန်သော သင်တို့ထက်ကား ငါ သည်သာလျှင် အတိုင်းထက်အလွန် တင့်တယ်၏၊ ဤသို့သောစကားကို ပြုလို ရကား။ ။

(၂၆၅) သောဘတိ မဇ္ဈော ဂင်္ဂေယျော၊
အဓော သောဘတိ ယာမုနော၊
စတုပ္ပဒေါ်ယံ ပုရိသော၊နိဂ္ဂြောဓ-ပရိမဏ္ဍလော။
ဤသာ-မာယာတ-ဂိဂေါ၊သဗ္ဗော-ဝ အတိရောစတိ။ ။

ဟူသော ဤပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၆၅) ဂင်္ဂေယျော၊ ဂင်္ဂါမြစ်၌ ဖြစ်သော၊ မဇ္ဈော၊ ငါးသည်၊ သော ဘတိ၊ တင့်ဘယ်ပေ၏။ အဓော၊ ထိုမှီ၊ယာမုနော၊ ယမုနာမြစ်၌ဖြစ်သော၊ မဇ္ဈောဝ၊ ငါးသည်လည်း၊ သောဘတိ၊ တင့်တယ်ပေ၏။ စ၊ ထိုငါး နှစ်ခြိုး တို့ထက် ထူးသည်ကိုဆိုအံ့။ စတုပ္ပဒေါ်၊ အခြေ လေးချောင်း ရှိတတ်သော၊ နိဂ္ဂြောဓ-ပရိမဏ္ဍလော၊ ပြည့်ညောင် ပင်ကဲ့သို့ ဝန်းဝန်း စက်စက် ဖြစ်တ သော၊ ဤသာ-မာယာတ-ဂိဂေါ၊ ရထားသန် သဘွယ် ရှည်သွယ် ညွှတ် ကောင်သော လည်ရှိတတ်သော၊ အယံပုရိသော၊ ဤယောကျ်ား သည်ကား၊ သဗ္ဗော-ဝ၊ အလုံးစုံကုန်သော သင်ထို့ကိုလျှင်၊ အတိရောစတိ၊ လွန်၍တင့် တယ်သေး၏။ ။

ငါးဘို့သည်လိပ်၏ စကားကိုကြားကုန်၍၊ ဒီခိုလိုင်ယုတ်မာ၊ငါတို့သည် မေးအပ်သည်ကိုမမြေမျှ၍တပါးကိုသာလျှင်ဆို၏ဟုကဲ့ရဲ့လို၍။ ။

(၂.၆၆) ယံ ဝုဏ္ဏိတောနတံ အက္ခာသိ၊အညံ့ အက္ခာသိ ဝုဏ္ဏိတော။ အတ္တ-ပသံသကော ပေါသော၊နှာ-ယံ အာဇ္ဇာက ရုစ္စတိ။ ။ ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆိုကုန်၏။ ။

(၂.၆၆) အမ္ဘောပါပကစ္ဆပ၊အိုလိပ်ယုတ်မာ။ ဝုဏ္ဏိတော၊ငါတို့မေး အပ်သော၊တွံ့၊သင်သည်။ ယံ၊အကြောင်းပြုသနာကို။ မေ၊ငါတို့သည်။ဝုဏ္ဏိ တော၊မေးအပ်၏။ တံ၊ထိုမေးအပ်သောပြုသနာကို။နအက္ခာသိ၊မပြော။ အညံ၊တပါးကို။ အက္ခာသိ၊ပြောဆို၏။အတ္တ-ပသံသကော၊ မိမိကိုယ်ကို ချီးမွမ်းတတ်သော။ အယံပေါသော၊ ဤသတ္တဝါသည်။ အမှာကံ၊ငါတို့ အား။ နရုစ္စတိ၊နှစ်သက်ခြင်းကိုမပြုစေ။ ။(ဂဂ်ါယံဓာတော ဂဂ်ေ ယျော။ ။ဓာတာဒီနမိမိယာစ, ဟူသောသုတ်၌ စကြိုဟ်ပြင့်ထောယျ ပစ္စည်းရောသည်။ ။ယရေနာယံဓာတောယာရေနော၊ထာပစ္စည်း။နိုဂြော ဓောဝိယပရိမဏ္ဍလောဝုရိသောသောယံ နိုဂြောဓ-ပရိမဏ္ဍလော,ပြု။ ။ ထို့ကြောင့်အဋ္ဌကထာ၌၊ နိုဂြောဓပရိမဏ္ဍလောတိ သုဓာတော နိုဂြော ဓောဝိယ ပရိမဏ္ဍလော၊ ပိန့်သော ဤအဋ္ဌကထာကို နှလုံးပိုက်မိမူ။ နို ဂြောဓသပရိမဏ္ဍလောနိုဂြောဓ-ပရိမဏ္ဍလော၊နိုဂြောဓ-ပရိမဏ္ဍလော ဇာ၀ယောရာဇကုမာရော သောယံနိုဂြောဓ-ပရိမဏ္ဍလော,ဟုသမာသ် ပါဠိ၌ရှိသောပဌမာဗဟုဗ္ဗီဟိသမာသဝိဂ္ဂဟာသည် ပါဠိအနေ မကျသော်း သည်ကိုဆင်ခြင်နိုင်ထိုက်မည်။ ။အနေကျပါဠိအသို့ရှိရာအံ့နည်းဟူမူ။ ။ နိုဂြောဓောဇာ၀ပရိမဏ္ဍလောယောရာဇကုမာရောသောယံနိုဂြောဓပရိ မဏ္ဍလော၊ဤကားပဌမာဗဟုဗ္ဗီဟိ၊အထ၀ါ၊ နိုဂြောဓသပရိမဏ္ဍလော နိုဂြောဓပရိမဏ္ဍလော၊နိုဂြောဓပရိမဏ္ဍလောဇာ၀ ပရိမဏ္ဍလောယံသသ ရာဇကုမာရသသောယံ နိုဂြောဓပရိမဏ္ဍလော,ဟု၊ ပါဠိအနေကျရှိရာ သည်။ ဤပါဠိပျက်ပြားသည်ကားကာလရှည်ထျားလှလေပြီ။ ။ယော ရာဇကုမာရော၊ အကြောင်မင်းသားသည်။နိုဂြောဓော၊ပင်စည်ကိုင်းခက်မျှ သောပြည်ညောင်ပင်သည်။ ပရိမဏ္ဍလောဇာ၀၊ ဝန်းဝန်းစက်စက်ရှိ၏ သို့။ပရိမဏ္ဍလော၊အရပ်နှင့်အလယ်တော်မျှသပြင့်ဝန်းဝန်းစက်စက်ရှိသည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ ဇာတိတဘ္ဘာ၊ထို့ကြောင့်။ သောအယံရာဇကုမာရော၊ ထိုမင်းသားသည်။နိုဂြောဓပရိမဏ္ဍလော၊နိုဂြောဓပရိမဏ္ဍလမည်၏။ နို ဂြောဓပရိမဏ္ဍလော၊ပင်စည်ကိုင်းခက်မျှသည်ဖြစ်၍ ဝန်းဝန်းစက်စက်ရှိ သောပြည်ညောင်ပင်ကဲ့သို့ အရပ်နှင့်အလယ်မျှသပြင့်ဝန်းဝန်းစက်စက်ရှိ

သောမင်းသား။ အထဝါ၊တနည်းကား။နိဂြောဓသ၊ပြည်ညောင်ပင်၏။ ပရိမဏ္ဍလော၊အချင်းချင်းမျှသဖြင့်ဝန်းဝန်းစက်စက်သောပင်စည်ကိုင်း ခက်။ဝါ၊ စက်ချသကဲ့သို့ဝန်းသောပင်စည်ကိုင်းခက်။နိဂြောဓပရိမဏ္ဍ လော၊ပြည်ညောင်ပင်၏ဝန်းသောပင်စည်ကိုင်းခက်။ ။ယဿရာဇကု မာရသ၊အကြင်မင်းသားအား။နိဂြောဓပရိမဏ္ဍလောဟု၊ ပြည်ညောင် ပင်၏ဝန်းသောပင်စည်ကိုင်းခက်ကဲ့သို့။ပရိမဏ္ဍလော၊ အရပ်နှင့်အလယ်မျှ သဖြင့် ဝန်းဝန်းစက်စက်သောကိုယ်သည်။ အတ္ထိ၊ရှိ၏။ ဗုတိသ္မာ၊ ထို, ကြောင့်။သောအယံရာဇကုမာရော၊ထိုမင်းသားသည်။နိဂြောဓပရိမဏ္ဍ လော၊မည်၏။နိဂြောဓပရိမဏ္ဍလော၊ပြည်ညောင်ပင်၏ဝန်းဝန်းစက်စက် ၎သောပင်စည်ကိုင်းခက်ကဲ့သို့အရပ်နှင့်အလယ်မျှသဖြင့် ဝန်းဝန်းစက်စက် သောတင့်တယ်သော ကိုယ်ရှိသောမင်းသား။ ။ဤအာဇုံးအဖြတ်ကို ရုဏ္ဍဘဖြစ်၍ သံမှိန့်ကသကဲ့သို့ဗိတ်ထက်မြိုမ္ဘာမှတ်ရာသည်။ ။ဤသ မာယတဂိဂေါတိ ရထိသံဝိယအာယတဂိဂေါ၊ ဟု-အဋ္ဌကထာဘွင့်ရ ကား။ဤသိကာယတဂိဂေါစ၊ဖြူဆံဖြောက်ကဲ့သို့ရှည်သောလည်လဉ်းရှိထ သော။ ဟုယောဇနာသည်ကား၊ မကြည့်မရှုကိုင်ကာပြုသောကြောင့် ဂရုပြု၍မမှတ်ရာသည်)။ ။ဂဂ်ယျဇာတကံပဋ္ဌမံ။ ၂၀၅။

၂၀၆-ကုရုဂ်မိဂဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ် စွာဘုရားသည်။ ဗုဒ္ဓဝံဒုမယံပါသံ,အစရှိသော ဂါထာဝုန် တို့ဖြင့်တန်း ဆာဆင်အပ်သော ဤကုရုဂ်မိဂဇာတ်ကို ဗေဒေဟဝန်ကျောင်းတော်၌သိ တင်းသုံးနေ့တော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါ ခေါက်ရှာ၌ကသည် လိပ်ကိုခေါ်၍၊ အဆွေလိပ်၊ သင် အားသွားတို့သည်ရှိကုန်၏။ သင်သည် ဤကြောင့်ကွင်းကိုဖြတ်လော့၊ငါ သည်သွား၍ အကြင်ထိုပြုအပ်သည်ရှိသော် ထိုမျှဆိုးသည်မလာလတ္တံ့၊ ထိုထိုပြုချေအုံ့။ ဤထိုနှစ်ယောက်ကုန်သောငါတို့သည် ပြုအပ်သောလုံ့လ ဖြင့်ငါတို့၏ အဆွေသည် အသက်ကိုရလတ္တံ့၊ ဤသို့သော အနက်ကို ဖြေလိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၂၆၇) ဇာဃ် ဝန္ဒမယံ ပါသံ၊ဆိန္ဒ ဒန္တေဘိ ကစ္ဆပ။
အဟံ တထာ ကရိဿာမိ၊ယထာ နေ-ဟိတိ လုဒ္ဒကော။ ။
ဟူသောဤပဌမဂါထာကိုဆိုတော်မူ၏။ ။

(၂၆၇) ကစ္ဆပ၊အဆွေလိပ်။ ဇာဃ်၊ငါတို့ကိုတွန်း၍၊တွံ့၊သင်သည်။ ဝန္ဒမယံ၊ လုံးပွာကျစ်သဖြင့်ပြုအပ်သော။ ပါသံ၊သားရေကြိုးကွင်းကို။ ဒန္တေဘိ၊သွားတို့ဖြင့်။ဆိန္ဒ၊ဖြတ်ကာမူလော့။အဟံ၊ငါသည်ကား။ ယထာ၊ အကြင်အချင်းဖြင့်ပြုအပ်သည်ရှိသော်။ လုဒ္ဒကော၊ မုဆိုးသည်။ နေ-ဟိ တိနုဟေတိ၊မလာလတ္တံ့။တထာ၊ထိုအချင်းဖြင့်။ကရိဿာမိ၊ပြုချေအုံ့။ ။

ဘုရားလောင်းသည်နှစ်ရက္ခုန်သောဌက်,လိပ်,တို့အားအဆုံးအမကို ပေးလျက်၊ ငါသည်သင်တို့ကိုဖြို၍ အသက်ကိုရှုပေ၏။သင်တို့သည်အ ဆွေဖြစ်သောငါ၏ပြုအပ်သောကိစ္စကို ပြုပေ၏။ ယခုအခါ၌မုဆိုးသည် လာလတ်၍ သင်တို့ကိုဘမ်းရာ၏။ ထို့ကြောင့်၊ အဆွေခေါက်ရှာဌက်၊ သင်သည်ပိပိ၏သားငယ်တို့ကိုယူ၍ တပါးသောအရပ်သို့ သွားလော့။ အဆွေလိပ် သည်လည်း ရေသို့ဝင်လော့ဟုဆိုတော်မူ၏။ ထိုဌက်,လိပ်, တို့ သည် ထိုဘုရားလောင်းဆိုတိုင်းပြုကုန်၏။ ဖြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရား ဖြစ်တော်မူ၍။ ။

(၂၆၀) ကစ္ဆပေါ ပါပိသိ ဝါရိ၊ကုရုဂေါ ပါပိသိ ဝနံ။
သတပတ္တော နုမ-ဂ္ဂမ္ဘာ၊နူရေ ဝုတ္တော အပါနုယိ။ ။
ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၂၆၀) ဘိက္ခဝေ၊ရဲဟန်းတို့။တဒါ၊ထိုအခါ၌။ မယာ၊ငါသည်။ဤ ဝါဒေ၊အဆုံးအမကို။ဒိန္နေ၊ ပေးအပ်ပြီးသည်ရှိသော်။ ကစ္ဆပေါ၊ရေလိပ် သည်။ဝါရိ၊ရေသို့။ပါပိသိ၊ဝင်ရောပြီ။ ကုရုဂေါ၊ကုရုဂ်မည်သောသား သည်။ဝနံ၊တောသို့။ပါပိသိ၊ဝင်ရောပြီ။ သတပတ္တော၊ခေါက်ရှာဌက်သည် ကား၊နုမ-ဂ္ဂမ္ဘာ၊ သစ်ပင်ဗျားမှ၊နူရေ၊ ဝေးသောအရပ်သို့။ ဝုတ္တော၊သား ငယ်တို့ကို၊အပါနုယိ၊ဘဲခွါယူဆောင်ရောပြီ။ ။(ကစ္ဆေနုဝိဝတိတိကစ္ဆ ပေါ။ ။ကစ္ဆေနု၊လက်ကတိုးကြားဖြင့်။ဝိဝတိ၊ရေသော်တတ်၏။ပေး။ ။ နေဟိတိကိုနုဟေတိဖြတ်။ ။ဟေတိ,ကား၊သမ္ဘောဒမာနာဂစ္ဆန္တိ၊ဟော ထမာဒါယပက္ခိနော။ယဒါ တေဝိဝဒိဿန္တိ၊တဒါ ဟေ-ဟိ မေ ဝသံ။ ။ တို့ခ်ဉ်ကဲ့သို့ ဇာတာတ်ဖြင့်ပြီးသည်။ ။ဇာတာတ်နောင် ဘဝိဿန္တိ,ဝိဘတ် သက်၍၊ဟောတိဿရေဟောဟောဘဝိဿန္တိ,ဗ္ဗိဿဿစ။ ။ဟူသော

သုတ်ခ်ိန်စသည်ခ်ိုဖြင့်၊ ဆုစာတ်ကိုပေးပြု၊ သားကိုလည်းချေ၍။ ။ဆုကာရောဂ မောအာသဗ္ဗစာတုဂ်ဗျိ၊ ဟူသောသုတ်ဖြင့်ဆုအာဂ္ဂရာလာ၍ရုပ်ပြီးစေ။ ။ ပါဝိသိဟုဒီစသိုသည်။ ။ကုရုဂ်မိဂေါတိဝေ်နှာမကောမိဂေါ၊ ပသဒ မိဂေါတိဝိဝဒန္တိ။ သတာပတ္တောတိသကုဏာ၌ ဒိုကာအလို။ သတာပတ္တော ကို၊ သိန်းပေးလိုသည်)။ ။ကုရုဂ်မိဂစာတကံဆဋ္ဌံ။ ၂၀၆။

၂၀၇-အာသသကစာတ်။

နှတ်နှင့်တကွသောလေ့ာကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ် ဖွာဘုရားသည်၊ အယမသသကရာဇေနှ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း ဆာဆင်အပ်သော ဤအာသသကစာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သိ တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မယားဟောင်းဖြားယောင်းသော ရဟန်းကိုအ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်မိမိ၏ အာနုဘော်အားဖြင့် နှစ်ရက်ခုနှစ်သောနွား ချေးပိုးဖိုမတို့သည်နွားချေးပိုင်ကိုဘော်ကုန်လျက် မင်း၏ရှေ့ထိုလာစေ ကုန်သတည်းဟု၊ ထိုနှစ်ရက်ခုနှစ်သောနွားချေးပိုးဖိုမတို့၏လာခြင်းကိုပြု၏။ ထိုနှစ်ရက်ခုနှစ်သော နွားချေးပိုး ဖိုမတို့သည် ဘုရားလောင်း မိဘွာန်တိုင်း လျှင်လာလတ်ကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည်ထိုနွားချေးပိုးမကို ပြုလျက်၊ မင်းမြတ်၊ ဤနွားချေးပိုးမသည်သင်မင်းမြတ်၏ ဥပရိမည်သောမိဘုရား တည်း။ သင့်ကိုဖွဲ့ ၍ နွားချေးပိုး အဖို၏နောင်မှ လိုက်၏။ ထိုနွားချေး ပိုးမကိုရှုကုန်လော့ဟုဆို၏။ အသျှင်ဘုရား၊ ဥပရိစဉ်လျက် နွားချေးပိုးအ ဖျိုးခ်ိုဖြစ်လတ္တံ့ ဟူ၍အာဂ္ဂန်ုပ်သည်မယုံဟုဆိုသည်ရှိသော်၊ မင်းမြတ်၊ ထို နွားချေးပိုးမကို ဆိုစေဆုံ့ဟုဆို၍၊ အသျှင်ဘုရား၊ ဆိုစေ ကုန်လော့ဟု လျှောက်သည်ရှိသော်၊ ဘုရားလောင်းသည်မိမိ၏ အာနုဘော်အားဖြင့်ထို နွားချေးပိုးမကို ဆိုစေသတည်းဟုမိဘွာန်၍ ဥပရိဟူ၍ခေါ်၏။ နွားချေးပိုး မသည်လူ့ဘာသာဖြင့်၊ အသျှင်ဘုရား၊ အဘာယပြုဆုံ့နည်းဟုဆို၏။ သင် သည်လွန်လေပြီးသောဘဝ၌ အဘာယ်အမည်ရှိသနည်းဟု ဆိုသည်ရှိ သော်၊ အသျှင်ဘုရား၊ အသကမင်း၏ ဓိတုရားဖြစ်သောဥပရိအမည်ရှိ သည်ဖြစ်၏ဟုဆို၏။ ယခုအခါ၌သင်သည် အသကမင်းကိုတည်းချစ် သလော၊ ထိုသို့မဟုတ်မူကား နွားချေးပိုး အဖို့ကိုတည်း ချစ်သလောဟု

မေးမြန်းအတ္ထုပ်ထုရေး၊ထိုအသကမင်းသည်ရှေးဘဝ၌ အကျွန်ုပ်၏လင်ဖြစ်၏။ထိုအခါ၌အကျွန်ုပ်သည်ဤဥယျာဉ်၌အသကမင်းနှင့်တကွ၊ရှုပါရုံ၊သဒ္ဒါရုံ၊ဂန္ဓာရုံ၊ရသာရုံ၊ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့ကိုခံစားထျက်သွားရ၏။ ယခုတမူကားဘဝပုံးလွှမ်းခြင်းဖြစ်သောကာလမှစ၍ ထိုအသကမင်းသည်အကျွန်ုပ်အား အာထိုတော်သနည်း။ ထို့ကြောင့်ယခုအခါ၌အကျွန်ုပ်သည် အသကမင်းကိုသတ်၍ ထိုအသကမင်း၏ လည်ချောင်းသွေးဖြင့် အကျွန်ုပ်လင်ဖြစ်သော နွားချေးပိုးအဖို၏ခြေတို့ကို လိမ်းချင်၏ဟုဆိုလို၍၊ ပရိသတ်အလယ်၌လူ့ဘာသာဖြင့်။ ॥ ॥

(၂၆၉) အယ-မသကာ-ရာဇေန၊ဒေသော ဝိစရိတော မယာ။
အခ္ခုကာမယ-ကာမေန၊ဝိယေန ပတိနာ သဟ။ ॥

(၂၇၀) နဝေန သုခ-ဒုက္ခေန၊ပေါ ရာဇာ အဝိဒိယတိ၊
တဿ အသကာ-ရညာ-ဝ၊ကိဒ္ဓော ဝိယတရော မမ။ ॥

ဟူသောဤဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ॥

(၂၆၉-၂၇၀) ဘန္တေ၊သျှင်ရသော့။ အယံဒေသော၊ ဤနေ့ထျောက်ပျော်ဘွယ်ရှိသောဥယျာဉ်အရပ်သည်၊ဝုဇ္ဇေ၊ရှေးဘဝ၌။ မယာ၊အကျွန်ုပ်သည်။ အခ္ခုကာမယကာမေန၊ချစ်ခြင်းချစ်ထသော။ဝါ၊သူ့ကိုချစ်သောအကျွန်ုပ်ကိုသူကလည်းချစ်ထသော။ ဝိယေန၊ရှေးဘဝကအလွန်ချစ်ထသော။ ပတိနာ၊ထို ရှေးအတ္တဘောကလင်ဖြစ်ထသော။အသက-ရာဇေန၊ အသကမင်းနှင့်။သဟ၊တကွ။ ဝိစရိတော၊ကျင်လည် သွားလာကူးသော။ ဒေသော၊အရပ်တည်း။ ॥ဘန္တေ၊သျှင်ရဲ့သော့။ဘုရားဒါနိ၊ယခုအခါ၌ကား။နဝေန၊အသစ်ဖြစ်သော။ သုခ-ဒုက္ခေန၊ချမ်းသာဆင်းရဲသည်။ပေါ ရာဇာ၊အဘောင်းဖြစ်သောချမ်းသာဆင်းရဲကို။ ယတ္ထာ၊အကြောင်းကြောင့်။အဝိဒိယတိ၊ဖုံးလွှမ်းအပ်၏။ (ဤထိုဖုံးလွှမ်းအပ်သည်ကားလောကမျှတာဖြစ်၏)။ တတ္ထာ၊ထို့ကြောင့်။အသက-ရညာ၊လင်ဟောင်းဖြစ်သောအသကမင်းထက်။ ကိဒ္ဓေါဝ၊ လင်သစ်ဖြစ်သောနွားချေးပိုးအဖကိုလျှင်။ မမ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ဝိယတရော၊ အလွန်ချစ်အပ်၏။ ။(အခ္ခုကာမယကာမေနာတိ မယာတံကာမယမာနာယတေနမံ ကာမယမာနေန,ဘွင့်သောအဋ္ဌကထာအလို။ ။တံကာမယတိတိကာမယမာနာ။ ။အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။တံ၊ထိုအသကမင်းကို။ကာမယတိ၊ချစ်ခင်၏။ ဣတိတတ္ထာ၊ထို

ကြောင့်။အဟံ၊ငါသည်။ ကာမယာမာနာ၊မည်၏။ ။မံကာမေတိတိကာ မော။ ။ယောရာဇာ၊အကြောင်အာသာကမင်းသည်။မံ၊အကျွန်ုပ်ကို။ကာမေ တိ၊ချစ်ခင်တတ်၏။ဇာ္ဇတိတတ္ထာ၊ ထို့ကြောင့်။ သောရာဇာ၊ ထိုအာသာက မင်းသည်။ကာမော၊ကာမမည်၏။ ။ကာမယာမာနံကာမော ကာမယ ကာမော,ပြု၍။ ။ကညောကာမယာမာနံမံ၊နကာမယာသိကိ ံ ဗ္ဗိ။ ။ဟု သောပြုယုဂ်တို့ဗ္ဗိကဲ့သို့။ ။ကာမယာမာနကာမော ,ဆိုအာပ်လျက်၊မာန ကိုချေ၍ကာမယကာမော,ပြီးသည်။ ။ဣဒါတ်၏ရှေးအာဝိ၏ အ,သည် မကျေသည်လည်းရှိ၏။ကျေ၍ဝိဒိယတိ,ဟူ၍လည်းရှိသင့်၏။ ။ဤကား မကျေမှုဆန်းသင့်သည်)။ ။အာသာကဇာတကံ သတ္တမံ။ ၂၀၇။

၂၀၈-သုသုမာရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြစ်တို ဗုဒ္ဓဘုရားသည်၊ အလမေတေဟိအမ္မေဟိ, နုအစရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၍သုသုမာရဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော် ၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်သည် ဘုရားသဗ္ဗညုအား သတ်အုံ့ သောဌာနလုံ့လပြုခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

မျှော်မင်း၊သင်သည်ငါ့အား နှလုံးသားကိုအဂယ်၍ပေးအုံ့။ ငါသည် သင့်ကိုမသတ်အုံ့ဟု မိကျောင်းသည်ဆို၏။ ထိုသို့တပြီးကား ထိုအရပ် သို့ငါ့ကိုဆောင်လေ၊ ငါသည်သင့်အား သစ်ပင်၌ဆွဲထားသော နှလုံး သားကိုပေးအုံ့ဟု၊ ဘုရားလောင်းဆို၏။ ထိုမိကျောင်းသည် ထိုဘုရား လောင်းကိုယူ၍ ထိုရေသဖန်းပင်သို့သွား၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမိ ကျောင်း၏ကျော်ကုန်းမှရုန်၍ရေသဖန်းပင်၌ ထိုင်၍၊ အချင်းမိကျောင်း ဖိုက်၊သင်သည်သတ္တဝါတို့၏ နှလုံးသားမည်သည်ကား သစ်ပင်ဖျားဗ္ဗ ဖြစ်၏ဟုအမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဖိုက်လေစွတကား။ ငါသည်သင့်ကိုတည့် စားမ်ား။သင်၏သစ်သီးကြီးပေါ်သည်သင့်အားပင်လျှင်ဖြစ်စေတော့၊ ငါ အလိုမရှိပြီ။သင်အား ကိုယ်သာလျှင်ကြီး၏။ပညာသည်တမှုကားမရှိ။ဤ သို့ဆို၍ဤအနက်ကိုပြုလိုရကား။ ။

(၂၇၁) အလံ မေ-တေဟိ အမ္မေဟိ၊ဇမ္ဗုဟိ ပနသေဟိ စ။
ယာနိ ပါရံ သမုဒ္ဒဿ၊ဝဏ်ံ မယ္ဟံ ဥဒဒ္ဓရော၊ ။

(၂၇၂) မဟာတိ ဝတ တေ ဗောန္ဓိ၊နဲ့ စ ပညာ တရုဝိကာ။
သုသုမာရ ဝဠ္ဆိတော မေ၊ ဂစ္ဆ ဒါနိ ယထာ-သုခံ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆိုတော်။ ။

(၂၇၁-၂၇၂) သုသုမာရ၊မိကျောင်း။သရဇ္ဇသား၊ဂင်္ဂါ၏။ပါရံ၊ထိမ္ဘာ ဘက်၌။ယာနိ၊အကြောင်သရက်သီးအစရှိသည်တို့ကို၊တယာ၊သင်သည်။ နိန္ဒြာနိ၊ညွှန်ပြအပ်ကုန်၏။ဗောဓိအမြှောက်၊ထိုသရက်သီးတို့ဖြင့်ရင်း။ ဗောဓိဇ္ဈင်္ဂေါက်၊ ထိုသပြေသီးတို့ဖြင့်ရင်း။ ဗောဓိပဋိသေဓိတ်၊ထိုဝိနဲ့ သီးတို့ဖြင့်ရင်း။မေ၊ငါ့အား။အလံ၊အလိုမရှိပြီ။မယ္ဟံ၊ငါ့အား၊ဥဒုမ္ဗရော၊ရေ သဖန်းသီးသည်သာလျှင်။ဝဠံ၊ကောင်းမြတ်၏။ ။သုသုမာရ၊မိကျောင်း။ ဝတ၊စင်စစ်၊တော၊သင်၏။ ဗောဓိ၊ကိုယ်သည်သာလျှင်။ မဟာတိ၊ကြီး၏။ တရုဝိကာတသသသရီရသသအနုဇ္ဆဝိကာ၊ ထိုကြီးသောကိုယ်အား၊လျော်ပတ်သော။ပညာစ၊ပညာမူကား။နတ္ထိ၊မရှိ၊တည်၊သင့်ကို။ မေ၊ငါသည်။ဝဠ္ဆိတော၊ကျည်ပတ်အပ်သည်။ အသိ၊ဖြစ်ပြီ။ ဒုဒါနိ၊ယခုအခါ၌။ တည်၊သင် သည်။ယထာ-သုခံ၊ချမ်းသာသည့်အလျောက်။ဝါ။အလိုအလျောက်။ဂစ္ဆ၊သွား လေမောင်မင်း။ ။(ဤဇာတ်၌ဂင်္ဂါကိုပင်သရဇ္ဇသားဆိုသည်။ ။ဝရော ဒေဝါဒိကေ ဒုဒ္ဓေ၊ ဇာမာတရိ ပတိဗ္ဗိစ။ ဥဗ္ဗာမေ ဝါ စွလိဂ်ေါ သော၊ဝ ရံမန္ဒပ္ပိယော ဗျယံ။ ။ဤဂါထာအလို၊ဝရောဟုဆိုသင့်လျက်။သုန္ဒရံမနော တို့ကဲ့သို့နုပုံးဆိုသည်။ ။သသံတိတိသသ။သသ၏ဝေသုသု။ ။မာရေ တိတိမာရော၊သုသု၏ဝေမာရောသုသုမာရော။ ။(အဘိဓာန်ဋီကာ)။ ။ တနှည်း။ ။သုသူတိသန္ဓ ကရောန္တောမာရေ တိတိသုသုမာရော။သုသု ကမာရော,ဆိုလိုလျက်၊က,ကျသည်။ ။သုသုကောသုသုမာရေ၊ဗော ဓကေစဥလုဝိနိ၊ဆိုသောကြောင့်၊က,ကျကြောင်းကိုဆိုသာသည်။ ။ သုသုရဒ္ဓကေပါ ဏေမာရေ တိတိသုသုမာရော။ ။ဤကားအပဒါနိ်အဋ္ဌ ကထာအလို)။ ။သုသုမာရဇာတကံ အဋ္ဌမံ။ ၂၀၈။

၂၀၉-ကုက္ကုဠဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြစ် စွာဘုရားသည်။ဒိဋ္ဌာမယာ၀ နေရုက္ခာ,အစရှိသောဂါထာဝှစ်ဖြင့် တန်း ဆာဆင်အပ်သော ဤကုက္ကုဠဇာတ်ကို၊ ဗေဒေ၀ဒန်ကျောင်းတော်၌ သိ

တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တရားစစ်သူကြီးဖြစ်သောအာသျှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်၏အတူနေတပည့်ဖြစ်သောပဏ္ဍိုင်းယပ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟော တော်မူ၏။ ။

မူဆိုးသည်ကိုယ်ကို သစ်ခက်သစ်ရွက်နှင့်ဖြင့်ဖုံးလွှမ်း၍ အဘန်တ လဲလဲကြောင့်ကွင်းတံကိုင်း၊ ကြောင့်ကွင်းကိုင်းထောင်၏ကြက်သည် ထိုမူဆိုးကိုရှက်စေလိုသည်ဖြစ်၍လူ့စကားကိုပြောက်၍။ ။

(၂၇၃) ဒိဋ္ဌာ မယာ ဝနေ ရုက္ခာ၊အာသကတ္ထာ ဝိဘေဒကာ။
နု တာနိ ဇဝံ သက္ကန္တိ၊ယထာ တွံ ရုက္ခ သက္ကသိ။ ။

ဟူသော်၎င်းပဋ္ဌမဂါထာကိုဆိုတော်မူ။ ။

(၂၇၃) သမ္ဗရုက္ခ၊အချင်းသစ်ပင်။ဝနေ၊တောတို့၊အာသကတ္ထာရုက္ခာ စ၊အင်ကြင်းပင်တို့ကိုလည်း။ ဝိဘေဒကာရုက္ခာစ၊သစ်ဆိမ့်ပင် တို့ကိုလည်း။ မယာ၊ငါသည်။ဒိဋ္ဌာ၊မြင်ဘူးကုန်ပြီ။ တောနိ၊ထိုသစ်ပင်တို့သည်ကား။ တွံ၊သင်သစ်ပင်သည်။သက္ကသိယထာ၊ထိုမျှ၍မှတပါးရွှေ့ရွှေ့သကဲ့သို့။ ဇဝံ တယာ၊ ထို့အတူ။နုသက္ကန္တိ၊ထို့မျှ၍မှမရွှေ့ပါကုန်ထကား။ ။

ဤသို့ဆိုလျှင် ထိုကြက်သည်တပါးသောအရပ်သို့ပြေးသွားလေ၏။ ထို ကြက်ပြေးသွားသောကာလ၌မူဆိုးသည်။ ။

(၂၇၄) ဝုရာဏ-ကုက္ကုဠော အယံ၊ဘိတ္ထော ပဋ္ဌ ရ-မာဝတော။
ကုသလော ဝါဠ-ပါသာနံ၊အပက္ကမတိ ဘာသတိ။ ။

ဟူသော်၎င်းဒုတိယဂါထာကိုဆိုတော်မူ။ ။

(၂၇၄) ပဋ္ဌရံ၊ထောင်သောဆောင်းကို။ဘိတ္ထော၊ဘေ၍။အာဝဏ္ဏော၊ ထားသော။အယံဝုရာဏကုက္ကုဠော၊ဤကြက်ဟောင်းသည်။ဝါဠ-ပါသာ နံ၊သားမြီးကြောင့်ကွင်းတို့၌။ကုသလော၊လိမ်မာသည်ဖြစ်၍။အတ္တာနံ၊မိမိ ကိုယ်ကို။ဗန္ဓိတုံ၊မိစိပ်သောဘုံ။အာဒတ္ထာ၊မပေးမူ၍။(ထည့်)။ အပက္ကမတိ စ၊ကြောင့်ကွင်းမှရှောင်လည်းရှောင်၏။ ဘာသတိစ၊ငါ့ကိုလည်း လူ့ဘာ သာဖြင့်ဆိုလည်းဆို၏။ဘာသိတ္ထာ၊ဆိုပြီး၍။ပလာတောပြေးလေ၏။ ။ အာသသသကဏ္ဏောအာသကဏ္ဏော။ အာသသသ၊ဖြင်း၏။ ကဏ္ဏော၊နှား တည်း။အာသကဏ္ဏော၊ဖြင်း၏နှား။ ဤသို့သောဝစနတ္ထကို ပြုမူထည်း၊ပ ကတိသော ဖြင်း၏နှားကို ဤအရာ၌မယူကောင်း။ ။ယထာကထဠ ဗျပ္ပတ္တိ၊ရှုဠ်ယာအထွန်ရှိ၏ယော။ ဒုတိရှုဠ်ပသိဒ္ဓေန၊ဗျပ္ပတ္တိ ယေနကေန

၆။ ဟု-သန္ဓိဝိရဘိုဆိုရကား ရှင်ဦးအားဖြင့် အင်ကြင်းပင်ကို ဤခြိုအသ
ကဏ္ဍ,ဆိုသည်)။ ကုဏ္ဍဒေသတက်နဝမ်၊ ၂၄၀။

၂၁၀-ကလ္ယာဏဝဂ်။

နတ်နှင့်ထက်သော လောကကို ဆုံးမတော်မူထတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်
စွာဘုရားသည်၊ အမ္ဗောဒကာနာမယက္ခရှေ့, အစရှိသော ဂါထာပုန်းဖြင့်
တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤကလ္ယာဏဝဂ်ကို၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌
သိဘင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ ဘုရားအာဘုပြုခြင်း ကို အကြောင်းပြု၍ တော
တော်မူ၏။

ထိုခဏခို့သျှင် ထိုကလ္ယာဏဏ်နှာ်သိုးသည်ဗြာ်ဏ်' မျက်သုံးတို့သည်
ထွက်သောအခြင်းအရာသို့ရောက်ကုန်၏။ ဦးခေါင်းသည်ကွဲ၏။ ထိုကလ္ယ
ကသည်,ပင်စည်၌ထည်ဆုံသောဌါ မဖွယ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ မြေသို့ကျ၍၊ ။
(၂၇၁) အမ္ဗော ကော နာမ-ယံ ရှေရှေ့ဝ၊ သိန္ဓ-ပတ္တော သ-ကဏ္ဍကော။
ယဏ္ဍ ကော-ပ္ပဟာ ရေနုဥ္ဘမက် ဝိဘိဒ္ဓိယံ။ ။
ဟူသော ဤပဌမဂါထာကိုဆို၏။

(၂၇၁) အမ္ဗောအသော်ခမိရဝနိယာ၊ယဏ္ဍ၊အကြင်သစ်ပင်၌၊ကေ-ပ္ပဟာ
ရေနု၊ထကြွပ်ပေါက်သဖြင့်၊ ဥဘ္ဘမက်'၊ဝါ၏ဦးခေါင်းသည်၊ ဝိဘိဒ္ဓိယံ၊ခြွေ၏
ဝါ၊တွဲ၏၊ သ-ကဏ္ဍကော၊ အဆူသည်းရှိထသော၊ သိန္ဓုပတ္တော၊ သေးသိန်
ရေးအရွက်လည်းရှိထသော၊ အယံ ရှေရှေ့ဝ၊ ဤသစ်ပင်သည်ကား၊ ကော
နာမ၊အဘယ်သစ်ပင်နည်း၊ ။

ထိုကလ္ယာဏဏ်စကားကိုကြား၍ခမိရဝနိယသည်၊ ။

(၂၇၂) အစာရိ ဝတာ-ယံ ဝိတုဒ် ဝနာနိ၊
ကဋ္ဌ-ဂ-ရှေ့ကျသု အ-သာရကေသု၊
အထာ-သဒါခမိရ ဓာတိ-သာရံ၊
ယဏ္ဍ-ဒ္ဓိ ဒါ ဂရှော ဥဘ္ဘမက်'၊ ။
ဟူသော ဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၇၂) သောကလ္ယာ၊ အိုကလ္ယာ၊ ဂရှော၊ ဌက်ခြောက်ဖြစ်သော၊
အယံ ဤမိသော၊ ဤသို့သဘော ရှိသော၊ တို့၊ သင်သည်၊ ဝနာနိ၊ အနှစ်မ
ရှိကုန်သော ထက်ပံ့တော, ကသစ်တောတို့ကို၊ ဝိတုဒ် ဝိတုဒ်ရှော၊ ဖွင်း

သောက်ကျော်၊ အ-သာရကောသု၊ အနှစ်မဲ့ကုန်သော လက်ပံ,ကသစ်,အစ္ဂ္ဂိ. ကုန်သော။ ကဠဂ္ဂရုခဲ့ကေ့သုဝနှကဠဂ္ဂရုကဠကောသောသု၊ တောထင်း အရုသာ ဖြစ်ကုန်သောသစ်ပင်တို့ဠ်း၀တ၊စင်စစ်အစာရိ၊ကျက်စားတတ်လေပြီ၊အထ၊ ထိုနောင်မှ၊ဇာတိ-သာရံ၊ယေသောအခါမှစ၍ ဇာတ်အားပြင့်အနှစ်ရှိသော၊ ခဒိရံ၊ ရှားတောသို့၊ အာသဒါ၊ ရောက်လာပြီ၊ ပါပုဏိတ္ထား ရောက်လာပြီး ၍၊ ယဏ္ဍ၊ အကြောင်သစ်ပင်ကို၊ တွံ့၊သင်သည်၊ ဥက္ကာမက်၊ ဦးခေါင်းကို၊ အဇ္ဈ ဒါအသိနှယ်ခဲ့ပြီ။ သော်သာရရှုကျော်၊ ဤအနှစ်ပြည့်စုံ၍ ထင်ဟင်မာသော သစ်ပင်သည်၊ ခဒိရောနှာမ၊ ရှားပင် မည်၏။ ၊ (ထိန္ဒပဏ္ဍောတိ သုရမ ပဏ္ဍော၊ ၊ထိန္ဒ, သန္ဓိ ဆေးသိန်သောအုံ့ကို ဟောသည်၊ ၊ဂရုဠောတိ ဘဲကုဏ်ကား၊ သမ္ဘသကုဏာနံ ဟောတိ သဂါရ၀ သပ္ပဋိသ၀စနံ။ ၊အဠ ကဝါဟရုဂကား၊ ဂရုဠော၊ဌက်ပြောတ်သည်၊ ဟု-သာမန်ပေးသည်၊ ဂဠုနှ်ကို ဤအရာ၌မသို)။ ၊ကလဠကဇာတကဲ့အသမ်၊ ၂၁၀၊ဒဠ္ဍ၀ဂ္ဂေါ၊ ၊ ဝ၀ သ့ ၊ ၊ ။

ဗဠနှာဂါ၊ကုံ,ကောလိသိယံ,ခဠ,ဝိရက,ဂ်ဂ်ေယျံ,
ကုရ်,ပသာဂ,ဠ,ဝ,ကသုမာရ,ဠ,ကုဏ္ဍ,ဠံ
ကလဠက,ဠ,ဠ,ထေဒေသ။ ။

၇-ဒီရဃာ၊ ဠ,ကဝဂ်။

၂ ၁၁-သောမဒတ္တဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူသော သမ္ဘည်ဖြတ်စွာ ဘုရားသည်၊ အကာသိရောဂံ, အစဉ်ရှိသော ဂါထာ ပုန်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤသောမဒတ္တဇာတ်ကို၊ ဧတေ၀ဝန် ဘျောင်းထော်ရှိ သိတင်း သုံး နေတော်မူစဉ်၊ သာဝတ္ထိပြည်မ ထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘခင်ဗျားသည် မင်းဇိန်အထံ သို့သွား၍၊ မင်းမြတ်၏ အာဏာသည်အောင် တော်မူစေသောဘုန်း ဟုဆို၍-

ဒွေ ပေ ဂေါ်ဟာ မဟာ-ရာဇာ၊ယော်ထိ ခေတ္တံ ကာသမသော။
တောသုကောမတော ဒေ၀ဒုတိယံ ဒေထိ ခတ္တိယ။ ။

ဟူသော ဤဂါထာကိုရွတ်၍နှားကိုတောင်းလေ့ဟူ၊သောမဒတ္တသည် အ
တတ်ကို၊ ဤဂါထာကိုသင်းစေ၏။ ။

မဟာ ရာဇ၊မင်းမြတ်မော၊အကျွန်ုပ်အား၊ဒွေဂါထာ၊နှားနှစ်ရုတ်ကို၊သည်
သည်၊ ဂ္ဂိဇာကူန်၏။ ယေယိ၊ အကြင်နှားနှစ်ရုတ်ကို၊ ဖြင့်၊ မယ်၊အ ကွန်ုပ်ထို၊သည်
ခေတ္တ၊သယ်ကို၊ ကာသာမသော၊ထွန်ကုန်၏။ ဒေဝ၊မင်းမြတ်၊ တောသု၊ထိုနှား
နှစ်ရုတ်ကို၊တွင်း၊ကော၊ဘရသည်၊ မတော၊သော်၊ခတ္တိယ၊မင်းမြတ်၊ ဒုတိယ၊
အသော်ဖြစ်သောနှားကို၊ဒေတိ၊လေ၊တော်မူပါ၊လေ့၊ ။

ဤသို့ဟူ၏သည် တနှစ်သည်သဖြင့်ဂါထာကို လေ့လာသည်ကိုပြု၍၊
ဘုရား၊လောင်းကို၊ ချစ်သား သောမဒတ်၊ ဂါထာသည် လေ့လာသည် ဖြစ်
ပြီ၊ ယခုအခါငါသည် အမှတ်မရှိ၊သောသူ၏ အထံ၌ ဆိုအံ့သောဌာ၊ ရွတ်
ရွတ်အံ့၊ ငါ့ကိုမင်း၏အထံသို့ ခေါ်၊လေဟု ဆိုအ၏။ ဘုရား၊လောင်းသည်၊ တ
ခင်း၊ကောင်းပြီဟုဆို၍၊ သင့်တင့်လျော်ကပ်တော်သောလက်ဆောင်ကို ယူ၊ခ
၍ အဘာကိုမင်း၏အထံသို့ခေါ်ခင်း၏၊ ဝုဏ္ဏား၊သည်၊မင်းမြတ်၊ အ၊သျှင်သည်
အောင်စေ သတည်း၊ဟုဆို၍ လက်ဆောင်ကို ဆက်၏။ မင်း၊သည်၊ သော
မဒတ်၊၏ဝုဏ္ဏား၊သည်သင်နှင့် အဘယ်သို့တော်ကြာ၊သနည်း၊ဟုမေး၏။ မင်း
မြတ်၊အကျွန်ုပ်၏အဘတည်း၊ဟု၊သောမဒတ်သည်လျှောက်၏။ အဘယ်အမှု
ကြောင့်လာ၊သနည်း၊ဟုမင်း၊သည်မေး၏။ ထိုခဏ၌ဝုဏ္ဏား၊သည်နှား၊ကိုတောင်း
အံ့သောဌာ၏။ ။

ဒွေ မေ ဂေါဏာ မဟာ-ရာဇ၊ယေယိ ခေတ္တံ ကာသာမသော၊
ထောသုကော မတော၊ ဒေဝ၊ဒုတိယံ ဂဏှ ခတ္တိယ၊ ။

ဟူ၏သာ၍ ဂါထာကိုဆို၏။ ။

မဟာ- ရာဇ၊ မင်းမြတ်၊ မော၊ အကျွန်ုပ်အား၊ ဒွေဂေါဏာ၊ နှား၊နှစ်ရုတ်ကို
သည်၊ သည်၊ ဂ္ဂိဇာကူန်း၏။ ယေယိ၊ အကြင် နှား၊နှစ်ရုတ်ကို၊ ဖြင့်၊ ခေတ္တံ၊ ယယ်
ကို၊ ကာသာမသော၊ ထွန်ပါကုန်၏။ ဒေဝ၊ မင်းမြတ်၊ တောသု၊ ထိုနှား နှစ်ရ
ထို၊ထွင်း ကော၊ နှား၊ဘရသည်၊ မတော၊ သော်၊ ခတ္တိယ၊ မင်းမြတ်၊ ဒုတိ
ယံ၊ အသော်ဖြစ်သောနှား၊ကို၊ ဂဏှ၊ ယူ၊တော်မူ၊လေ့၊ ။(ဤ၌ဆိုအပ်ပြီး
သော နှစ်ဂါထာသည် လိုရင်း၊ပဌာန် စကား၊မဟုတ်၊ ဝုဇ္ဇက်စွ အနုသန္ဓေ
ဒုဖြစ်၍ အဌကထာ၌ သင်္ဂါယနာ တင်သည်။ ။ပါဠိတော်၌ လာသော ဂါထာ မဟုတ်သော်။) ။ မင်း၊သည်၊ ဝုဏ္ဏား၊သည် ချွတ်ယွင်း၍
ဆိုသည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ ရယ်ခြင်း၊ကိုပြု၏။ သောမဒတ်၊သင်တို့အိပ်ရာ၌နှား

တို့သည် မှားကုန်ယောင် တကားဟု ဆိုသည်ရှိသော်၊ မင်းမြတ်၊ နွားတို့ကို အသျှင်မင်းမြတ်တို့သည်ပေးတော်မူအင်ကုန်သည်ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့ ဟု သော မဒတ်သည် လျှောက်၏။ မင်းသည် ထုရားလောင်းအား နှစ်သက်၍ဂုဏ်အား တဆဲ့ခြောက်ခုသော နွားတို့ကိုရင်း၊ တန်းဆာတဏ္ဍာတို့ကိုရင်း၊ ထို ဂုဏ်ကား၏ နေသောရွာကိုရင်း မြတ်သော ပေးခြင်းဖြင့် ပေးလိုက်၍ မှားစွာ သောအခြီအရံဖြင့် ပုဏ္ဏားကိုလွှတ်လိုက်၏။ ပုဏ္ဏားသည်ကိုယ်လုံးပြွန်သော သိန္နောမြင်းဘို့ဖြင့် ကအာပ်သောရထားကိုစီး၍ မှားစွာသောအခြီအရံဖြင့် ရွာတို့သွား၏။ ထုရားလောင်းသည် အာဘနှင့်တကွရထားဖွဲ့စီး၍ သွားသည်ရှိ သော်၊ ဘခင်၊ အကျွန်ုပ်သည် သင်တို့ကို တနှစ်ပတ်လုံး လေ့ကျက်ခြင်းကို ပြုပါ၏။ ထိုသို့ပြုပါ၊ စေလျှက်တောင်းခြင်းကို ပြီးစေသောကာလ၌သင်တို့၏ နွားကိုမင်းအားပေး၏ဟုဆို၍။ ။

(၂၇၆) အကာသိ ယောဂံ ဓုဝ-မပ္ပမတ္ကာ၊
သံဝစ္ဆရံ ဇိရဏတဏ္ဍုကာတွိ။
ဗျာကာသိ အညံ ပရိသံ ဝိဂယှ၊ နိယ္ယျမောတာ၊ယတိအဋ္ဌ-ပညံ၊
ဟူသောဂျေးပြီးစွာသောဗျိုဂါထာကိုဆို၏။

(၂၇၇) တာ၊ တား၊ ဘခင်၊ ဓုဝံ၊ မပ္ပြတ်၊ အ-ပ္ပမတ္ကော၊ မမေ့မလျော့၊ သံ ဝစ္ဆရံ၊ တနှစ်ပတ်လုံး၊ ဇိရဏ-ဏ္ဍုကာ-ထွဲ၊ ဇိရဏဏ္ဍုကာသုသာနဲ့၊ ယောဂံ၊ လေ့ကျက်ခြင်းကို၊ အကာသိ၊ ပြု၏။ ပန်၊ ထိုသို့လျှက်၊ ပရိသံ၊ ပရိသတ် သို့၊ ဝိဂယှ၊ ဝင်၍၊ အညံ၊ တပါးကို၊ ဗျာကာသိ၊ ဆို၏။ အ-ဋ္ဌ-ပညံ၊ ပညာနည်း သောသူကို၊ နိယ-မော၊ အမြဲ လေ့ကျက် ခြင်းသည်၊ နတာ-ယတိ၊ မစောင့် ရှောက်၊ ။

ထိုအခါဘုရားလောင်း၏စကားကိုကြား၍ပုဏ္ဏားသည်၊ ။

(၂၇၈) နွယံ ယာစကော တာတ၊သောမဒတ္တ နိဂ္ဂတိ၊
အ-လာဘံ ဓန-လာဘံ ဝါ၊ ဧကော ဝမ္ဘာ ဟိ ယာစနာ၊ ။
ဟူသောဗျိုဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၇၈) တာတ-သောမဒတ္တ၊ ချစ်သားသောမဒေါ၊ ဓနံ-ဥစ္စာကို၊ ယာစ-ကော၊ တောင်းသောသူသည်၊ အ-လာဘံ-ဝါ၊ မရခြင်းသို့ဝင်း။ ဓန-လာဘံ ဝါ-ဥစ္စာရခြင်းသို့ဝင်း၊ အုတိ၏ဗျိုသို့၊ နွယံ-နှစ်ပါး-အပြား-သို့၊ နိဂ-ဋ္ဌ-တိ-ရောက်

တတ်၏။ တိသမ္ဘိုဗျန်၏။ ယာစနာ၊ တောင်းခြင်းသည်၊ ဝေ-ဒေါ၊ ဤသို့သော ဂ္ဂိ၏။ ။သောမဒတ္တာတဏ်ပဌမ်။ ၂၁၁။

၂၀၂-ဥန္ဒိုဗ္ဘာတ္တာတိ။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဘုရားသည်၊ အညောဥပရိမော ဝ ဣဏ္ဍော, အစရှိ၊ သာဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်ဒေါ်သော ဤဥန္ဒိုဗ္ဘာတ္တာတိကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊ မယားဟောင်းပြားယောင်းသော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ဝုဏ္ဏေးမသည် ထိုဝုဏ္ဏားလာသည်ကို မြင်၍ လျင်မြန်စွာဝင်၍ ထလော့၊ ဝုဏ္ဏားသည်လား၏ဟု သယောက်လင်ကို ကျိုးကွင်းသို့သွင်း၍ ဝုဏ္ဏားသည် ဝင်နေသောကာလ၌ လက်ဆေးရေ ခွက်ကို သောင်၍ လက်ဆေးရေကိုပေး၍ သယောက်လင်၏ စားကြွင်းဖြစ်သော ဇေးသောထမင်း၏ အပေါ် ၌ နွေးသော ထမင်းကို ခူး၍ ဝုဏ္ဏားအားပေး၏။ ထိုဝုဏ္ဏားသည် ထမင်း၌ လက်ကို ချ၍ အ ထက်၌ပူသော အောက်၌ နေးသော ထမင်းကို မြင်၍ ဤထမင်းသည်ကား ထ ပါးသော သူ၏ စားကြွင်းထမင်းဖြစ်ရာ၏တုံ့ကြံ၏။ ကြိုးပြု၍ ထိုဝုဏ္ဏားသည် ဝုဏ္ဏေးမကို မေးလိုရကား။ ။

(၂၇၉) အညော ဥပရိမော ဝ ဣဏ္ဍော၊ အညော ဝ ဣဏ္ဍော စ ဟေဋ္ဌိမော။
ဗြဟ္မဏိ ဘော့-စ ပုဏ္ဏာမိ၊ ကိ ဟေတ္မာ ကိဿ ဥဒ္ဒိဿ။ ။

ဟူသော ဤပဌမဂါထာကို ဆိုတော်၏။ ။

(၂၇၉) ဗြာဟ္မဏိ၊ ဝုဏ္ဏေးမ၊ ဘဏ္ဍသ၊ ထမင်း၏။ ဥပရိမော၊ အထက်ဖြစ်သော၊ ဝ ဣဏ္ဍော၊ အခြင်းအရာသဘောလက္ခဏာသည်၊ အညော၊ တပါး တည်း။ ဟေဋ္ဌိမော၊ အောက်ဖြစ်သော၊ ဝ ဣဏ္ဍော စ၊ အခြင်းအရာ သဘော လက္ခဏာသည်ကား၊ အညော၊ တပါးတည်း။ ဘော့ဝတ္တံ ဝေါ၊ သင့်ကို ပင်သွင်း ပုဏ္ဏာမိ၊ ငါမေးအံ့၊ ဟေတ္မာ၊ အောက်ဖြစ်သော ထမင်းကား။ ကိ၊ အဘို့နည်း။ ဥပရိစ၊ အထက်ဖြစ်သော ထမင်းကား၊ ကိ၊ အဘို့နည်း။ ။(ခူးအပ်သော ထမင်းမည်သည်ကား၊ အသက်ဖြစ်သည်ဖြစ်ရာ၏၊ အောက်ဖြစ်ရာ ၏၊ ဤထမင်းမူကား ထိုကဲ့သို့သဘောရှိသည်မဟုတ်၊ ထိုကြောင့်သင့်ကို ငါ မေးအံ့၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် အထက်ထမင်းမူသနည်း။ အောက်ထ မင်းမူသနည်းဟူသိုသတည်း)။ ။

ပုဏ္ဏားမသည်ငါပြုအင်သော အမှုထင်ရှားအံ့သည်မှ ကြောက်သော ကြောင့်ပုဏ္ဏားသည်အဘန်တဝဲလဲ မေးသော်လည်း ဆိတ်ဆိတ်နေသည် ဖြင့်ဖြစ်၏၊ ထိုခဏာ၌နဋ္ဌမျိုးဖြစ်သားအားကျွန် နေစေအပ်သော ယောကျ်ား သည် သယောက်လင်ဖြစ်ရာ၏။ ဤပုဏ္ဏားသည်ဒါယိပ်ရှင်ဖြစ်ရာ၏၊ ပုဏ္ဏားမ သည်ဘမှကား ငါ့သည် ပြုအပ်သော အမှု၏ထင်ရှားအံ့သည့် အဖြစ်မှ ကြောက်သောကြောင့်တစုံတခုသောစကားကိုမဆိုလေသည်ဤပုဏ္ဏား မသည်ပြုအပ်သော အမှုကိုထင်ရှားပြု၍ သယောက်လင်ကိုကျိတ်ခဲ၌နေစေ သည်၏အဖြစ်ကိုပုဏ္ဏားအားဆိုအံ့၊ ဤသို့သောဒုက္ခကြီးဖြစ်ဖို့ကြောင့်၊ထိုနဋ္ဌ အမျိုးဖျက်သားသည် ပုဏ္ဏားသည်အိပ်မှတွက်သောကားလမှစ၍ သယောက် လင်သည် အိပ်သို့ဝင်ခြင်းကိုရင်း၊ အလွန်အကျူး ကျင့်ခြင်းကိုရင်း၊ ထမင်း စားခြင်းကိုရင်း၊ ပုဏ္ဏားမသည် တံခါးခွဲရက်၍ ခနီးကိုမျှော်ခြင်းကိုရင်း၊ သ ယောဇ်လင်သည် ကျိုသို့ပင်သည်၏အဖြစ်ကိုရင်း အလုံးရုံသောအကြောင်း ကိုကြားလိုမျှ၏။

(၂၈၀) အဟံ နဒ္ဓော·သ္မိ ဘဒ္ဒန္တေ·ဘိက္ခကော·သ္မိ ဒုရာ·ဂတော။
အယံ ဟိ ကောဋ္ဌ·ပေါတိဏ္ဍော·အယံ သော တွံ ဂ·ဝေသယိ။

ဟူသော၎င်းဒုတိယဂါထာကိုဆိုဖို့။

(၂၈၀) ဘဒ္ဒန္တေ၊ အိုအသျှင်ဘုဏ္ဍား၊ အဟံ၊ ငါသည်၊ နဒ္ဓော၊ နဋ္ဌအမျိုး သည်၊ အတ္တိ၊ ဖြစ်၏၊ ဘိက္ခကော၊ ထမင်းတောင်းလိုမျှ၊ ဒုရာ၊၍အရပ်သို့ အာဂတော၊ရောက်သည်၊ အတ္တိ၊ဖြစ်၏။ သော တွံ၊သင်အသျှင်သည်၊ ဒုဝိနာ၊၍ ထမင်းသည်၊ ဂိဟသုခေါ၊ အာဘယ်သူ၏လျှင်၊ ဥစ္ဆိဋ္ဌကေန၊ စားကြွင်းထ, မင်းသည်၊ ဘရိတမ္ဘိ၊ဖြစ်ရာသနည်း၊ ဒုတိ၊ ဤသို့၊ ဂ·ဝေသယိ၊ ရှာ၏။ ဒုပံ ဘတ္တံ၊ ဤထမင်းကို၊ ဘုဋ္ဌန္တော၊စားသော၊အယံဟိ၊ ဤဝုဏ္ဏားမ၏သယော် လင်သည်ကား၊တဝ၊သင်၏။ ဘယေန၊ကြောင့်သော်ကြောင့်၊ကောဋ္ဌ၊တျိုသို့ ဩတိဏ္ဍော၊ ဝင်၏။ တွံ၊အသျှင်ဘုဏ္ဍား၊သည်၊ နံ၊ထိုသယောက်လင်ကို၊ ဧ. ဌာယ၊ဥဿောဂင်၍၊ ဂဟောတွာ၊ကိုင်ဆွဲ၍၊ ယထာ၊ အကြောင်းအခြင်းဖြင့်၊ ဝုန၊ တဘန်း ဝေ၍ပ်၊ ဤသို့သဘောရှိသော၊ ပါပံ၊ ယုတ်မာသောအမှုကို၊ နုက ရောတိ၊ပြုတုံ၊ တထာ၊ ထိုအခြင်းဖြင့်၊ ဟနာမိ၊ သင်အောင်မှုလိုက် ထုံးမ လိုက်လေး။ (ဝဏ္ဏောဇ်အာကာရော၊ အယံဟိဥပရိမသာ ဥဏ္ဏာဘာခ်ံ ဟောဒ္ဓိမသာ သိတာဘာစ် ပုန္ဓန္တော ဝေမာဟာ ။အဒ္ဓကထာ ဟူရကား။ ဝဏ္ဏသည်ကို အာကာရကို ဟောသည်၊ အာကာရဟူသည်ကား ထမင်း၏

ပူသည့်အခြင်း၊ သည့်အခြင်းထည်းဟုသော သဘောလက္ခဏာကို ဆိုလို သည်)။ ။ဥဿိုဠ္ဠာဘဏ္ဍာဘတ် ဒုတိယံ။ ၂ ၁။

၂၁၃-ကုရုဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုသုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓြတ်စွာ ဘုရားသည်၊ ဣသိနမုနိုရဏ်ကတွေ, အစရှိသော ဂါထာဝန်ဖြင့် တန်းဆာဆင် အပ်သော ဤကုရုဇာတ်ကို၊ ဗေဒေဝန်ကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံးနေတော် မူစဉ်၊ ကောသလမင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အလုံးစုံသောကုရုတိုင်းဌာနေကုန်သောနတ်တို့သည် တပေါင်းတည်းဖြစ် ကုန်၍၊ သိယရှိကုန်သောရဟန်းတို့ကို ငြင်းခုံခြင်းကိုပြုစေသဖြင့် မင်းသည် မသာယာသည်ကိုပြုအပ်၏ဟု၊ ကုရုမင်းအား အမျက်ထွက်ကုန်၍ ယူဇနာသုံး ရာရှိသောကုရုတိုင်းကိုသမုဒ္ဒရာရေကိုလျှံဘက်စေပင်လယ်ဝေစေ၍တိုင်း မဟုတ်သည်ကိုပြုကုန်၏။ ဤသို့လျှင်တဖယောက်သော ကုဋေမင်းကိုအခြံပြု၍ တိုင်းအလုံးဌာနေကုန်သောသူတို့သည်လည်းပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်ကုန်၏ဟု ဖြတ်စွာဘုရားသည်လွန်လေပြီးသောအကြောင်းကိုဆောင်တော်မူ၍ဘုရား ဖြစ်တော်မူ၍။ ။

(၂၈၁) ဣသိနံ-မနုရဏ် ကတွာ၊ကုရု-ရာဇာ-သိ မေ သုတံ၊
ဥဿိုဠ္ဠော သဟ ရဋ္ဌေဟိ၊သရာဇာ ဝိဘဝံ ဂတော။ ။

(၂၈၂) တသ္မာ ဟိ ဆန္ဒာဂမနံ၊နု ပသံသန္တိ ပဏ္ဍိတာ၊
အ-ဒုဋ္ဌ-စိတ္တော ဘာသေယျ၊ဂိရံ ပဠုဇ္ဇသံဟိတံ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၂၈၁-၂၈၂) မဟာ ရာဇ၊ဖြတ်သောမင်းကြီး၊ ဥဒ္ဒေ၊ဌေ၊ကုရုရာဇာ၊ ကုရုမင်းသည်၊ ဣသိနံ၊ ရဟေ့နှစ်ဦး၊ တို့၏၊ တို့အား၊ အနုရဏ်၊မည့်ကွဲပြား၊ အ ပေါက်အကြား၊ကို၊ ကတွာ၊အကာသိ၊ ပြုဟူး၊ပြီ၊ ကတ္တာ၊ပြုပြီး၍၊ သရာဇာ လောရာဇာ၊ ထိုမင်းသည်၊ ရဋ္ဌေဟိ၊ တိုင်းနိုင်ငံ သူဘို့နှင့်၊ သဟ၊ တကွ၊ ဥဿိုဠ္ဠော၊အမြစ်အရင်းပြတ်သတ်၍၊ဝိဘဝံ၊ပျက်စီးခြင်းသို့၊ ဂတော၊ရောက် လတ်ပြီ၊ ဣတိ၊ဝေါ၊ ဤသို့၊ မေ၊ငါသည်၊ သုတံ၊ ကြားဘူး၏၊ တသ္မာ၊တိ၊ ထို ကြောင့်လျှင်၊ ဆန္ဒာ၊ဂမနံ၊ ဆန္ဒာ၊ဂတိသို့သိုက်ခြင်းကို၊ ပဏ္ဍိတာ၊ပညာရှိသို့ သည်၊နု၊ပသံသန္တိ၊ဖန်ဖွယ်ကုန်၊အ-ဒုဋ္ဌ-စိတ္တော၊ကိလေသာတို့သည်မပျက်

ဆိုးအပ်သောဒိတ်ရှိသည်းဟုတ္တာ၊ ဖြစ်၍၊ ပစ္စုပ္ပန္နသံတိတ်၊သဘောမှန်သည် နှင့်စပ်သော၊ဂိရိ၊အာကျိုးအကြောင်းကိုမြဲသောစကားကိုသာ။ တာဝေယျ၊ ဆိုရာ၏။ ။(အနုဠုစိတ္တောတိကိလေသေဟိအနုသိတာစိတ္တောဟုတ္တာ)။ ။ ကုဋ္ဌဇာတကံ တတိယံ။၂၁၃။

၂၁၄-ပုဏ္ဏနဒီဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓြတို့ ရှာသုရားသည်၊ ပုဏ္ဏနဒီ ယေနစေယျမာဟု, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တိုးဆာ ဆင်အပ်သော ဤပုဏ္ဏနဒီ ဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သိဘင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ ပညာပါရမိကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

မင်းသည်သိုဘုရားလောင်း၏ကျေးဇူးကို အောက်မေ့၍ တရုတယော သောသူကိုရည်၍ ဆရာကို ခေါ်အုံ့သောဌာ ငါ့အားမလျှောက်ပတ်။ စင်စစ် သော်ကား တရုသောဂါထာကိုဘွဲ့၍ ထန်းရွက်ခွံရေး၍ ကျီးသားကိုချက် ရေ၍စာခွေကိုရင်း၊ ကျီးသားကိုရင်း ပဝါပြုပြင်ထုတ်၍ မင်းအိတ်ဆိပ်ဖြင့် ခတ်၍ရှိုးစေအုံ့၊ ထိုဆရာလည်းပညာရှိဖြစ်အုံ့၊ မှာစာကိုဘတ်၍ ကျီးသား ဏီအဖြစ်ကိုသိ၍ လာလတ္တံ့။ ပညာမရှိသည်ဖြစ်အုံ့ မလာလတ္တံ့ ဟုကြံ၍ထို မင်းသည်။ ။

(၂၀၂) ပုဏ္ဏံ နဒီ ယေန စ ပေယျမာဟု၊
ဗောဓံ ယတ်ဝ ယေန စ ဂုယ္ဟမာဟု၊
ရူဏ ဂတံ ယေန စ အဂ္ဂယန္တိ၊
သော တျာဘတော ဟန္ဒ စ ထုဠ္ဠ ပြောဟ္ဗဏာ။ ။

ဟူသော၍ပဋ္ဌမဂါထာကိုထန်းရွက်ခွံရေး၍စေ၏။ ။

(၂၀၂) ပြောဟ္ဗဏာ၊ ပုဏ္ဏာ။ ယေန၊ အကြင်ဌာကြောင့်၊ ပုဏ္ဏံ၊ရေဖြင့် ပြည့်သော။ နဒီ ၊ ၊ ဖြစ်ကိုလည်း။ ပေယျံ၊ ကပ်နားခွဲရပ်၍ သောက်ခြင်းဌာ ရွယ်နိုင်သော ရေရှိသောဖြစ်ဟူ၍၊ အာဟု၊ဆိုကုန်၏။ ယေန၊အကြင်ဌာ ကြောင့်၊ ဓာတိ၊ ရောက်သော၊ ယဝဠ၊ မုယော အစရှိသော စပါးပင်နွယ် လည်း။ ဂုယ္ဟ၊ ထုံးလွှမ်းနိုင်ငြားသော စပါးပင်ဟူ၍၊ အာဟု၊ဆိုကုန်၏။ ယေန၊ အကြင်ကြောင့်၊ ရူဏ၊ ဝေးသော အရပ်သို့၊ ဂတ၊ သွားလေသော အဝေ့

ခင်ဗျနှုန်းကိုလည်း။ အာဒုယာန္ဒ့်၊ ရောက်အုံ့ဟူ၍ဆိုကုန်၏၊ သော၊ ထိုဌက်ကို၊ တေ၊သင့်ကို၊အာဘာတောပ္ပိလာစေ၏။ ဟန္ဒ၊ယူလော့၊နုံ၊ထိုဌက်ကို၊ဘုန္တ-စား၊လည်း၊စား၊လော့၊ ။

မင်းသည် ဤဂါထာကို ထနုံ၊ရွက်၍ ရေ၊စေ၍ ဘုရား၊လောင်း၊အား ပို့စေ၏။ ဘုရား၊လောင်းသည် မှာစာကိုဘတ်၍ မင်းသည် ငါ့ကိုမြင်လိုပြီဟု ဆိုပြီ။ ။

(၂၀၄) ယတော ခေါ သရတိ ရာဇာ၊ဝါယသံ ဝိ ပဟောတဝေ၊
ဟံသ-ကောဠ-မယူရာနုံ၊အ-ဒ္ဓ-သတိယော-ဝ ပါ ဝိ ယော၊ ။

ဟူသော၏ဗျိုဒတိယဂါထာကိုဆိုတ်။ ။

(၂၀၄) ရာဇာ၊ ထမင်းသခင် ပြည့်ရှင် မင်းသည်၊ ယတော ယဒါကာ ထေ၊ အကြင်ကာလ၌၊ ဝါယသ-မံသံ၊ ကျီးသား၊ကို၊ လတိတ္ထာ၊ရမ်း၊ ဝါယသံ ဝိ၊ ကျီးသား၊ကိုစင်ကျွေက်၊ ပဟောတဝေ၊ပို့လာခြင်း၌ပ၊မံ၊ငါ့ကို၊ သရတိ၊ အောက်မေ့တော်မူ၏ပေသေး၏။ ဟံသာစ၊ ဟာသ်ာဘို့ကိုရင်း။ ကောဠာစ၊ ကြိုးကြာ ဘို့ကိုရင်း။ မယူရာစ၊ ဥဒေါင်း ဘို့ကိုရင်း၊ ဥပနီတာ၊ ဆက်လာ ကုန်သည်ရှိသော်၊ တာနုံ၊ ထိုဟာသ်ာ,ကြိုးကြာ,ဥဒေါင်း,ဘို့ကို၊ ပဟောတ ဝေ၊ပို့လာခြင်း၌ပ၊မံ.ငါ့ကို၊ ကသ္ဟာ၊အာဘဲ့ကြောင့်၊ နသရိသာတိ၊ မအောက် မေ့လေအံ့နည်း။ သရိသာတိဝေ၊ အောက်မေ့လေအံ့သည်ရှည်ကာညည်း။လော ကတို့၊ လူ.ရွာ၌၊ အ-သတိယော ဝ၊ မအောက်မေ့ခြင်း သည်သာလျှင်၊ ပါ ဝိ ယော၊ ထုတ်မာ၏။ သတိ၊အောက်မေ့တော်မူခြင်းသည်၊ သေ၌ကား၊ ဖြတ် ၏။ ။တာနည်းကား။ ဟံသကောဠမယူရာနုံ၊ ဟာသ်ာ ကြိုးကြာ ဥဒေါင်းတို့ ၏။ မံ၊ငါ၊ အာသားကို၊ လတိတ္ထာ၊ရမ်း၊ မံ.ငါ့ကို၊ ကသ္ဟာ၊အာဘဲ့ကြောင့်၊ နသ ရိသာတိ၊ မအောက်မေ့လေအံ့နည်း။ သရိသာတိဝေ၊ အောက်မေ့လေအံ့သည် သာလျှင်တည်း။ လောကတို့၊ လူ.ရွာ၌၊ ယံ ဝါ သံ ဝါ၊ ဟုတ်ဟုတ် ပြားပြား စားကောင်း သောကိုဘွယ်ကို၊ လတိတ္ထာ၊ ရမ်း၊ သရတံနာမ၊ အောက်မေ့ ခြင်းမည်သည်၊သူ့ရံ၊ကောင်း၏။ အ-သတိယော ဝ, မအောက်မေ့ခြင်းသည် သာလျှင်၊ ပါ ဝိ ယော၊ ထုတ်မာ၏။ ။(ထိုသို့စား၊ကောင်း သောကိုဘွယ် ရှိလျှက် စား၊ဟော်သောကိုတက် ဖြစ်သောငါ့ကို ပအောက်မေ့ မေ့လျော့ ခြင်းသည် ငါတို့မင်း၊အား မရှိပေ၊ ငါ့ကိုအာဘွတ်မင်းသည် ကျီးသား၊ကို ရ လျှင်ပင် ငါ့ကို၊အောက်မေ့ ပေသည်၊ ငါ၏သခြင်းကို တောင့်တတော်မူ

ပေသည်။ ထိုကြောင့် ငါသည် သွားအုံ့ဟု တည်းကစေ၍ မင်းကို တုံးလေ၏။ မင်းသည်နှစ်သက်၍ ပုရောဟိတ်အရာ၌ တည်စေ၏။ ။ဟုဏ္ဍိုးဒီ ယေနစပေယျမာဟု၊ ဟုသောပါဠိ၌ အဝိပ္ပါယ်ကား။ ကာကပေယျနဒီ ဟုသော စကားကို ဆိုကုန်သော သူတို့သည် အကြင် ဌက်ကြောင့် ခေါ်ပြည့်သော မြစ်ကို ကာကပေယျဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုစကားဟုတ်စွ၊ ရေမပြည့်သောမြစ်ကိုကာကပေယျ,ဟု၊ သောကမ္ဘီ မဆိုအပ်။ အကြင် အခါ၌ကား မြစ်ကမ်း၌ဘည်၍ လည်ကိုဆန့်ကာကျီးသည် ရေသောက်ခြင်းငှါ တတ်ကောင်း၏။ ထိုအခါ၌ ခေါ်ပြည့်သော မြစ်ကို ကာကပေယျ, ဟုဆိုကြကုန်၏။ ။အာတံယတ်ပေသနုဟုဟုမာဟု, ဟုသောပါဠိ၌ အဝိပ္ပါယ်ကား။ ယတ်သည်ခေသနုမဟုပြစ်၍ဤ၌အလုံးစုံသောကောက်ကို လူအစ်၏။ ထိုပေါက်သင့်သော ကောက်နှုသည့် အကြင်ရောအခါ ပိမိအာဘွင်းသို့ဝင်သောကျီးကို ထုံးလွှမ်း ခြင်းငှါ တက်နိုင်၏။ ထိုအခါ၊ ဂုဟ္ဘတိ၊ ထုံးလွှမ်းနိုင်၏။ ဋ္ဌတိတသ္မာ၊ ထို ကြောင့်။ ဂုယ္ဘံ၊ ဂုဟ္ဘမည်၏။ ကိံ၊ အဘယ်ကို၊ ဂုဟ္ဘကိ၊ ထုံးလွှမ်းနိုင်သောနည်း။ ကာကံ၊ ကျီးကို၊ ဂုဟ္ဘတိ၊ ထုံးလွှမ်းနိုင်၏။ ဋ္ဌတိ၊ ဤသို့၊ ကာကသော၊ ကျီးကို၊ ဂုယ္ဘံ၊ ထုံးလွှမ်း နိုင်သည်တည်း။ ကာကဂုယ္ဘံ၊ ကျီးကို ထုံးလွှမ်းနိုင်သော်၊ ဤသို့ကာကဂုယ္ဘ, ဟူ၍ကောက်ကိုဆိုကုန်သောသူတို့သည် ဂုယ္ဘ.သဒ္ဒါ၏ အ ကြောင်းဖြစ်သော ကျီးကြောင့် ကောက်ကို ကာကဂုယ္ဘ,ဟုဆိုကုန်၏။ ထို ကြောင့်၊ ယေနစဂုယ္ဘမာဟု, ဟုသော၊ စကားကိုဆိုသတည်း။ ။ဒုရဂတံ ယေနစအဝ္ဘယန္တိ, ပါဠိဝယ် အဝိပ္ပါယ်ကား။ ဝေးသော အရပ်ဝိုးသွား၍ ကျွေးကွင်းသော ချမ်ခြေတော် နီးအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို တောင့်တ ကုန်သော သူတို့သည် လာ၍ နားလာသော အကြောင် ကျီးကို ဖြင့်၍၊ ဤမည်သော ငါ့ အချစ်သည် အာကယ်၍ လာလတ်အုံ့၊ ခြေကျီးသည် သာသိုက်ပါ၊ အာလိုက် ပါဟူ၍ ဆိုကြကုန်၏။ မဆိုတဲ့ပင် သူ.သဘာဝ အာသေးကျီးတံကိုကြား၍၊ ခြေကျီးသာ၊ လေပြီ အာလေပြီ၊ ဤမည်သော ငါ့အချွေသည် လာပေ ကုန်ဟု ဆိုကြ ကုန်၏။ ထိုကြောင့်၊ ဒုရဂတံ ယေနစ အဝ္ဘယန္တိ, ဆိုသ တည်း။ ။ဟာ, ကိုဂဏ, ဘွဲ့သောခြောင့်၊ ယောသုဝေ, ဟူသော အနက်ကို မှတ်အပ်သတည်း။ ။ဟီသာ,ဟုသောပါဠိ၌ ဝ,ဗျမန္ဓိကား အဝ ကထာသက်ဆွဲတည်း။ ။နောက်အနက်ကား။ ။အဝ,ကထာယံပနဟီသ ကောဗ္ဗမယူရာနန္တိ ပါဠော၊ သောသုဗ္ဗရ တရော, ဟူရကား ပေါရာဏ အဋ္ဌကထာအနက်တည်း။ ။အသတိယောဝ်ပါဒိယောသိ ယံဝါထံဝါ

ဘိဘွာသရဏံနာမသုဒ္ဓံ၊ လောကသ္မိံ ပုဒုမ္မပါဟိယေဝ ပါပိယော၊ အာသတိ ကရဏံ ယေ ဝတိနိုဒ်လာမသံ, ဟုခုကား။ အသတိဘ ဝိဇ္ဇမာနေ၊ ဒိုးဟသ္ဘွင့် သည်ကိုဆင်ခြင်ပါ။ ဤကျွန်ုပ်ဒေဝတက် စဝေတ္တိ၂ ၂ခု။

၂၁၅-ကမ္ဘပဇာတ်၊

နတ်နှင့်တကွသောလောကကုံထုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓြတ်ရှာ ဘုရားသည်၊ အဝဓိဝတအတ္ထာနုံ, အဝဂ္ဂိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် ထန်းဘာဆင် အပ်သောဤကမ္ဘပဇာတ်ကိုဟောတော်နှင့်ကျောင်းတော်ရှိသီတင်းသုံးနေသော် မူစဉ်၊ကာကာသိကာကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မင်းသည် ဘုရားလောင်းကဲ့ခေါ်၍ အမတ်အပေါင်းခြံရံလျက်ထိုအရင် သို့သွား၍ လိပ်ကုန်ပြင်၍ ဘုရားလောင်းကိုပညာရှိ၊ ဤလိပ်သည်အသို့ပြု၍ ကျွဲသနည်းဟုမေးဖူးတုရားလောင်းသည် ငါသည်မင်းကိုဆုံးမလိုသည်ဖြစ် ၍ အကြောင်းကို ရုံစမ်းလျှက်ကြာပြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံးလျှင် သွားခဲ့၏။ ဤလိပ်သည် ဟသ်ာတို့နှင့်တကွ အကျမ်းဝင်ခြင်းကို ပြုအပ်သည်ဖြစ် လတ္တံ့။ ထိုဟသ်ာ၌သည် ဤလိပ်ကို ထိမဝန္ဓာသို့ဆောင်ကုန်အုံ့ဟု တုတ် ထံကုံကုက်ဝေ၍ ကောင်းကင်သို့ ပျံသည်ဖြစ်ရာ၏။ ထိုသို့ပျံကုန်သည် ဂ္ဂိ သော် ဤလိပ်သည် တစုံဝယောက် ဝေးဘဲ့ စကားကိုကြား၍ နှုတ်မ ဟောင့်သည်ကား အဖြစ်ပြင့် တစုံဘရသောစကားကိုဆိုလိုခြင်းကြောင့် တုတ် ထံကို လွှတ်သည်ဖြစ်လတ္တံ့။ ဤသို့လွှတ်သည်ဂ္ဂိသော် ကောင်းကင်ကျ၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်သည်လျှင်ဖြစ်ရာ၏။ ဤသို့ကြ၍၊ မင်းခြေတော်၊အ လွန် နှုတ်ကြပ်းကုန်သော အဆုံးမရှိ ပြောဆိုတတ် သောသူတို့ မည်သည် ကား ဤသို့သဘောရှိသော ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သည်ကတည်းဟု ဆိုး၏။ ။

(၂၀၅) အဝဓိ ဝတ အတ္ထာနုံ၊ကမ္ဘပေါ သော ပဗျာဟရံ၊
သုဒ္ဓဟိတတ္ထိ ကဋ္ဌတ္ထိ၊ ဝါစာယ သကိယာ ဝဓိ၊ ။

(၂၀၆) ကေဝိ ဒိသ္သာ-နရ-ဝီရ-သေဋ္ဌ၊
ဝါစံ ပမုဉ္စေ ကုသလံ နာတိဝေလံ၊
ပသ္သသိ ဗဟု ဘာသေန၊ကမ္ဘပံ ဗျသနံ ဂတံ၊ ။

ဟူသော်ဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆိုး၏။ ။

(၂၀၅-၂၀၆) မဟာရာဇာမင်းမြတ်၊ သောကမ္ဘုယော်ထိုလိပ်သည်၊ သုဂတိတည်း၊ ကောင်းစွာကိုက်၍ရှိအပ်သော်ကဘ္ဘတို့ ထုတ်တတ်၍၊ ပဗျာဟာရဲ့ ပဗျာဟာရနည်းသာ၊ နွတ်ကိုမဟောင့် စကားဆိုခြင်းကြောင့်၊ အတ္ထာနုံ၊ ဒိမိကိုယ်ကို၊ အဝဝိဝတ်သက်လေသည်ဟု ကျွန်ုပ်ကြံဆိုမိ၏။ သကိယာ၊ ဒိမိဥစ္စာဖြစ်သော၊ ဝါစာယ၊ စကားဖြင့်၊ အဝဝိ၊ ဒိမိကိုပင်ဒိမိသတ်၏။ ။နရ-ဝိရ-သေ ရှေးရှေးအပေါင်းတို့သွင်ပြတ်သောထိုလရှိသောအသျှင်မင်းမြတ်၊ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိသောသူသည်၊ ဒုတ်ဝိ၊ ထိုအကြောင်းကိုလည်း။ ဒိသွာ၊ မြင်၍၊ ထုသ လဲ ဝါစ်၊ အပြစ်မရှိသောစကားကိုသာသျှင်၊ ပမုဥ္စ ပြောဆိုရာ၏။ ထတ္ထိ ဝိ၊ ထိုအပြစ်မရှိသောစကားနှင်လည်း။ အတိဝေလ၊ အခါလေးမြင့်၊ ဝါ၊ ကာလကို လွန်စေ၍။ အပရိယန္တ ဝါစ်၊ အဆုံးအခြားမရှိ ကျားစွာသော်စကားကို၊ နပ ရုဇ္ဇေ၊ မဘိုရောဇဟု ဘာဒ်ကောနု၊ စကားကျားခြင်းကြောင့်၊ ဗျ သနံ၊ ပျက်စီးခြင်း သို့ဝတ်၊ ရောက်သော၊ ကစ္ဆပ်၊ လိပ်ကို၊ ပဿသ၊ မြင်ဖူးလော။ ။(နွတ်ဂါ ထာတို့ကြောင့် နောက်ဂါထာပုဒ္ဒဆုံးနှင့်ဝဏ္ဏ၊ အပရဏ္ဏ ထျာဝတ္ထု။ ထုသ ထံနာတိ၊ ဝေထ်နှင်ဘလုံးပဲ့သည်၊ ဒိမ္ဘသည်း၊ အနက်ပြည့်ရုံသည်)။ ။ဘဒ္ဒပ ဇာတတ်ပတ္ထမံ၊ ၂၀၅။

၂၀၆-မဒ္ဒဇာတ်။

နတ်နှင့်ထက်လွန်သောလောကကိုဆုံးမတော်ရှာတော်သော သင်ဗုद्ध ညွှတ်ရှာ ဘုရားသည်၊ နမာယမဂ္ဂ ဘပတိ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ခြင့် တနုံးဆာဆင် အပ်သော ဤမဒ္ဒဇာတ်ကို ဧကဝဝန်ကျောင်းဘော်၌ သီဘင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မယားဟောင်း ဖြားယောင်းသောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟော တော်မူ၏။ ။

ထိုအခါတနေ့သင်္ဃထံ၀ါတို့သည်ကွန်ပ်ပါသောင်းကိုဆယ်၍ပူးသောသံ အပြင်ပို့ထားလုန်၍မီးကျီး ဗိုင်ပ်ပါးကိုကင်၍စားထုန် အုံ့ဟုတ် ဗို့ကျွန်သည် ရှိသော်ငါးသည်ငါးမကိုအာရုံပြု၍ဝိုဏ်ကား။ ။

(၂၀၇) နမာယမ္ဘ ဘပတိ နမ သုလော သဒေ့ တ ဗ္ဗိ ဘော။
ယဒေ ဝ ဝ ဗ ဗ ဗ ဗ ဗ ဗ ဗ ဗ ဗ ဗ ။

(၂၀၈) သော ဝ ဗ ဗ ဗ ဗ ဗ ဗ ဗ ဗ ဗ ။
ဗ ဗ ဗ ဗ ဗ ဗ ဗ ဗ ။

ဟူသော၍ ဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆိုတော်။ ။

(၂၀၇–၂၀၈) ဓာလိနော၊ အာသျှင် တံငါတို့။ အယ်အာဠိ၊ဤမြေးသည်။ မံ၊ငါ့ကို။ နတပတိ၊ မယူစေ။ သာဓု-တန်ဖြစ်တော၊ ကောင်းစွာ ချွန်အပ်သော။ အယ်သူလော၊ ဤတံငါ့ကိုသည်လည်း။ မံ၊ငါ့ကို။ နတပတိ၊ မရှုးစေ။ ဝါ၊ပူပန်ခြင်းကို မဖြစ်စေ။ သော၊ ထိုငါ့လင် ငါးဖိုသည်။ ရတိယာ၊ ငါးပါးသော ကာမဂုဏ်၌ ရွှေ့လျော်သ ဖြင့်။ အည်း၊ ငါမှတပါးသော ငါးမနောက်သို့။ ဂတော၊ လိုက်လေပြီ။ ဇုတိ၊ ဤသို့။ မ၌်၊ ငါ့မယား ငါးမသည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ယဋ္ဌမည္ဟတော၊ အကြင်အောက်မေ့ရာလတ္တံ့။ တဒေဝ၊ထိုငါ့မယား ငါးမ၏ အောက်မေ့ခြင်းသည်သာလျှင်။ မံ၊ငါ့ကို။ တပတိ၊ပူစေ၏။ ။သောရာဂဠိ၊ ထိုငါးမကို တပ်စွန်းခြင်း တည်းဟူသော ရာဂမီးသည်သာလျှင်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဒဟတိ၊ လောင်၏။ စိတ္တဠ္ဠ၊ရာဂနှင့်ယှဉ်သော ငါ၏စိတ်သည်သာလျှင်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဥပတာပေတိ၊ ပူလောင်စေ၏။ အယိရာ၊ အာသျှင်တံငါတို့။ တုမှေ၊ သင်တို့သည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ မုဥ္စထ၊ လွှတ်ကြပါကုန်။ ကာမေ၊ ကာမဂုဏ်တို့ကို၊ပယ်ထိုတော၊တောင့်တသော။ သတ္တော၊သတ္တဝါကို၊ ကွမ်းတရံတဆစ်ခ်ိန်။ နဟာညတော၊ မသတ် မညှဉ်းဆဲထိုက်။ ။(တနည်းကား)။ ။ကာမေ၊ ကာမဂုဏ်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ မ၌်၊ ငါးမသို့။ အနုဗန္ဓမာနော၊ ထိုက်သောသူကို၊ တုမှာဒိသေတိ၊ အာသျှင်တို့ကဲ့သို့သော သူတို့သည်။ ကွမ်းတရံတဆစ်ခ်ိန်။ နဟာညတော၊ သတ်ခြင်းငါမထိုက်။ ။(ဓာလာဒေဝီအတ္ထိ တိဓာလိနော။ တံ၊ ရသတည်း။ ။ဓာလိနောတိ ကောဝေ အာသပတိ၊ တောတိဓာလသသ အတ္ထိတာယဓာသိနောတိဝုတ္တံ။ (အဋ္ဌကထာ)။ ။မုဥ္စ ထာယိရာမ၌ မုဥ္စတ မေသာဓိနောတိယာစတိ။ ။ဟုအဋ္ဌကထာ ဘွဲ့ရကား။ အယိရသည်သာဓိ၏ ပရိယာယ်ဟု မှတ်ရာသည်။ ဝိုးဝါးသောတွေးဆမှု မှတ်ရသည်မဟုတ်။ ကျမ်းထုတ်တုပ် ရှိသည်ကား။ ။ပရိယာနိုင်ရယာဒိဝဏ္ဏသသယရာနီတိပိပရိယာယော။ ။ပရိယုဒါဟာဟိ, ပယိဂုဒါ ဟာသိ အရိယသသ, အယိရသ။ ဗဟုအာဗာဟော,ဗဟုါဗာဟော။ မသကာ, မကသာ။ နအာဘိနေယ္ယ,အနဘိနေယ္ယ။ အရိယာ, အယိရာ။ အရိယာသဒ္ဒေန သာဓိဝိဝဏ္ဏေ။ အရိယောအယိရော၊ သာဓိတိဝိ အဏ္ဍော။ ။ဤသဒ္ဒနိ တိ ကျမ်းထုတ်တုပ် ရှိသတည်း။ ။ပရိယာနိုင်၊ ပရိယ အစရှိ သည်တို့၏။ ရ,ယာဒိဝဏ္ဏသ။ ရ,ယ, အစရှိသော ဝဏ္ဏ။ ယ,ရာဒိဟု၊ ယ,ရ,အစရှိ သည်တို့ပြင်။ ဝိပရိယာယော။ ဖြစ်ကြောင်းသည်။ ဟောတိ၊ ပြစ်၏။ ။ သုဝေဏ္ဏ။ ။အရိယ သဒ္ဒေန သာဓိ ဝဏ္ဏေ, ဟူသောပါဠိ၌ ဝိသဒ္ဒါ

ဖြင့် သောတာပန် စသော အရိယာစစ် ကိုသာ ဆိုအပ်သည် မဟုတ်၊ အ ရှင်ကိုလည်း အရိယာ, ဆိုအပ်၏ ဟုပေါ်၏။ ။ဤနေ့ဒေလိုသော်၊ မုဠတထာယိ ရာဖြစ်၍ သံယုဂ်ကင်း လေပြီသည်။ ။အကယ်၍ မုဠတယျိုရာ,ဟု၊ သ သံဃာဂုဏ်ကို ရှိုင်ကြားအံ့၊ အယျိုရာသည် အယျ၏ ပရိယာယဟု မှတ်အပ် ၏။ မှတ်အပ်၏ ဆိုသော်လည်း ဗိုဠဝဏ်သို့ အခြေအမြစ်မရှိသော စကားမ ဟုတ်၊ ကျမ်းရုတ်ထုပ် ရှိသည်ပင်။ ။ဝန္ဒေတေ အယျိုရေ ဗြဟ္မာ (စန္ဒ ကိန္နရိဇာတ်)။ ဝန္ဒာမိတေဒေ အယ်ရေ ပသန္နစိတ္တော၊ အယ်ရေတိ အယျ၊ (သရဘင်္ဂဇာတ်) ။ ။နှင်းတွေ့ရှိသင့်သေ၏လည်း။ ဤ၌အဋ္ဌကထာကဲ့သို့ကပ် ကျော်၍ သံဃာဂုဏ် ရှိ၏ ငုံ့သည်။ ။သရဘင်္ဂဇာတ်၌အယျိုရေကို အ ယျောဘွဲ့ခြင်းသည် ကား။ သုဂ,သုဝဂ၊ သာဓု,သွာဓု,သုဝါဒိ၊ သုတ္တော, သတ္တဝေါ ထို့ကဲ့သို့။ အယျ, ဟူသော အပ္ပကွရသည် အယျိုရ,ဟု၊ ဗဟုကွ ရဖြစ်သည် ဟူလို။ ။အပ္ပကွရာနံ ဗဟုကွမဏ္ဍ ထတ္ထဗ္ဗ။ ။အပ္ပကွရာနံ၊ အက္ခရာ နည်းသော ပုဒ်ဟူ၏။ ဗဟုကွံ၊ အက္ခရာ များသည်၏ အဖြစ်သည် ၎င်း။ အညတ္ထဗ္ဗ၊ တပါးသော အက္ခရာ၏ အဖြစ်သည်ရင်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။သုတ်ဆုံ။ ။သရတိ,သုသရတိ၊ သုကေဟိ,သုဝကေဟိ၊ သွာဓိ,သု ဝါဒိ၊သာဓိနိ,သုဝါဒိနိ၊ သတ္တော,သတ္တဝေါ၊ မဇ္ဈော,မာယိလော၊ ဒွေ,ခုဝေ၊ ဘတ္တာ,ဘတ်ကာ၊ပဓံ,ပေ ခုမံ,ဒုစ္စရိတ။ ။ဤကားဥဒါဟရဏော်၊ ဒုတ္ထာမိ၌အာဒိ သဒ္ဒါဖြင့်၊ အယ္ယ,အယ်ရ,စသည်ကို ဟု(သဒ္ဒနီတ်)။ ။မဏ္ဍာဝေ ကံဆဋ္ဌ။ ၂ ၁၆။

---

၂ ၁၇-သေဋ္ဌဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓဖြစ်တော် ဘုရားသည်၊သမ္ဗောသောကော,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ကို့ဖြင့်တန်းဆာဆင် အပ်သောဤသေဋ္ဌဇာတ်ကို၊ဗေဒေဟဒေသ၌ကျော်ကြားတော်မူသိတင်းသုံးနေတော် မူစဉ်၊ထယောက်သော ဟင်း ရွတ်သည်ဖြစ်သောဒါယကာကို အကြောင်း ပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါ၌ ဟင်းရွက် သည်သည်လျှင် ထွေးကို ရုံစင်းဆုံ ဟူ၍ဝေဒေဟိ ဆောင်၍ ကိုယ်သာ၏ အစွမ်းအားဖြင့် အလုံရှိသကဲ့သို့ပြု၍ ထက်ခ၌ကိုင်၏။ ထိုအခါ၌ပိုလတ်သောထိုထွေးကို၊အဘာသည်။ ။

(၂၈၉) သဗ္ဗော လောကော အဏ္ဍမနော အဟောသိ။
အ-ဓောဝိဒါ ဂါမ-ဓမ္မာသ သေက္ခေ။
ကောမာရိကာ နာမ တဝ-ဓီ ဓမ္မော၊
ယံ တွံ ဂဟိတ္သာ ပပဇေ ပရောဒ္ဓသိ။ ။
ဟူသောဤရှေးဦးစွာသောဂါထာဖြင့်မေးမြန်း။ ။

(၂၈၉) အမ္မ၊ အမိ။ သဗ္ဗော၊ အလုံးစုံသော၊ လောကော၊ သတ္တဝါသည်၊ တေဝိဇ္ဇာကာမသောဝနာဟု၊ ထိုကာမဂုဏ်ကို ဖြိုခဲခြင်းငှာ၊ အဏ္ဍမနော၊ ဝယ်ပြောက် ဝယ်သာ ရှိသည်၊ အဟောသိ၊ ဖြစ်၏။ သေက္ခေ၊ ချစ်ထိုး သေက္ခေ၊ တွံပန်၊ သင်သည်ဘမုကား၊ ဂါမ-ဓမ္မာသ၊ ရွာသူကို၏ အကျင့်ကို၊ အ-ဓောဝိဒါ၊အာဘယ်ကြောင့် မလိမ္မာဘိသနည်း၊ တွံ၊ သင်သည်၊ ပဝဇေ၊ တောအရက်ကို၊ မယာ၊ ငါသည်၊ သန္ဓဝဝသေန၊ ပေါင်းဘော်လိုသည်၏ အရွယ်အားဖြင့်။ ဂဟိတာ၊ လက်ခံကိုင်အပ်သည်ရှိသော်၊ ယံပရောဒ္ဓသိ၊ အ ကြောင်ငိုမြည်း၊အဓွ-ယာဒုံ-သေ-ဓေသော၊ ဤသို့ငိုခြင်းဟု ဆိုအပ်သော၊ တဝ၊ သင်၏ ဓမ္မော၊ သဘောသည်။ ဘာသ၊ အသို့နည်း။ (ထာသ်)။ တွံ၊ သင်သည်၊ ကောမာရိကာနာမ၊ ကုမာရိကစင်စစ်ဖြစ်သော သတော၊လော၊ ဓုတိ၊ ဤသို့ ဂုဏ်ရှိတိ၊မေးဖြန်း။ ။

ထိုပကားက-ကြားရ၍ သုဂေတမသည်၊ ဘခဝ၊ အကျွန်ုပ်သည် သုဂေတမ ဟုတ်သလျှင်ကတည်း။ ကျွန်ုပ်သည် ဓမသုန်အကျင့်မည်သည်ကို မသိဟု ဆိုရှုံ့ဝင့်ကြားလျှောက်။ ။

(၂၉၀) ယောခုဏ္ဍ-ဝုဋ္ဌာယ ဘဝေယျ တာတ၊
သော မေ ဝိတာ ခုဏ္ဍိ ဝနေ ကရောတိ။
သာ ကသာ ကန္ဒာမိ ဝနသ မဇ္ဈေ
ယော တာယိတာ သော သဟာဝ ကရောတိ။ ။
ဟူသောဤခုတိယဂါထာကိုဆိုမြန်း။ ။

(၂၉၀) တာတ၊ ဘခဝ်၊ ယောဝိတာ၊ အကြင် အာဘသည်၊ ခုဏ္ဍ-ဝုဋ္ဌာ ယ၊ဆင်းရဲကွေ့ကွဲသည်ရှိသော်၊ တာတ၊ ချောင့်ရှောက်သည်၊ ဘဝေယျ၊ ဖြစ် ရာ၏၊သောဝိတာ၊ထိုအာဘသည်၊ ဝနေ၊လူသူမရှိ၊ ဒေတာကြီးအရပ်ဖြစ်၊ ခုဏ္ဍိ ၊ ကုယ်မှဖြစ် ၊သာဘိ-ခြင်းလွန်ကျူးပြစ်မှားခြင်းကို (နိဂ္ဂဟိတ်ကျေ ၊ကရောတိ ကတံမည်တိ၊ ပြုကောင်း၏ဟု ထင်မှတ်သိ၏။ သာဟ၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည်၊ ဝနသ၊တောအရပ်၏၊မဇ္ဈေ၊အလယ်ခို၊ ကသ၊အာဘယ်သူ၏။ သန္ဓိ ကော၊

အထံ၌၊တာဏဝဟာဏတ္ထာယ၊ စောင့်ရှောက်ခြင်းကိုယူအံ့သောငါ၊ ဂ၀ဿ ပိ၊ ဒိုပါရေအံ့နည်း။ ယော၀ဝိဟာ၊ အကြင်အဘာသည်၊ ဘာယိယ၊ စောင့်ရှောက်ထိုက်၏၊ သောပိ ဘာ၊ ထိုစောင့်ရှောက်ရမည့်အဘာသည်လျှင်၊ သဟာသံ သာဟာသံ၊ နိုင်ထက်ကလူအမှုသွယ်ဖြင့်ရှုန့်ရင်းသော အမှု ဘာ၊ ကရောတိ၊ ပြုအံ့ကြောင့်ခဲ့တိ၏။ ၊သေဋ္ဌစောတကံသတ္တမံ၊ ၂ ဘာ။

---

၂ ၁ဂ-ကုဒ္ဒဝါဏိစောတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသည်၊ သဠာယတနာ ရှေးယူမိ၏, အစဉ်သော ဂါထာဒုန်ဖြင့် ထန်းဆာဆင်အပ်သော ကုဒ္ဒဝါဏိစောတ်ကို၊ ဗောဓဝန်ကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောက်သော ကုန်သည်စင်းလဲကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ၊

အသျှင်အာဂျန်ခင်တို့သည် ထိုသူ့အိမ်၌ သံထွန်သွားငါးရာတို့ကို ထားအပ်ကုန်၏။ ထိုသူသည်လင်၏ထွန်သွားတို့ကိုကြွက်တို့သည် စားအပ်ကုန်၏ဟုဆင်၍ ၎င်းသည်ကား သင်၏ထွန်သွားဘို့ကို စားကုန်သော ကြွက်ထို၏ မစင်တည်းဟုမဝင်ကိုပြု၏။ အသျှင်၊ ကြွက်တို့သည်ထွန်သွားထို့ကဲ့အကယ်၍ စားနိုင်ကုန်အံ့၊ စွန်တို့သည်လည်း သူငယ်တို့ကို၍ကိုနိုင်ကုန်လတ္တံ့။ ကြွက်တို့သည်ထွန်သွားတို့ကိုအကယ်၍မစားနိုင်ကုန်အံ့၊ စွန်တို့သည်လည်း ထိုသူငယ်ကို မ၍နိုင်ကုန်လတ္တံ့။ ၎င်းသူသည်ကား သင့်ထွန်သွားဘို့ကို ကြွက်ထိုသည် ခဲအပ်ကုန်၏ဟူ၍ဆို၏။ ထိုကြွက်ထို၏ခဲသည်၏ အဖြစ်ကိုရင်း ပခဲသည်၏အဖြစ်ကိုရင်းသိပါကုန်လော၊ တရားကိုဆုံးဖြတ်တော်မူပါကုန်လော ဟုဆို၏။ သုရားလောင်းသည်ထိုကုန်သည်၏အတုစင်းလဲသည်၏အဖြစ်ကို သိ၍သိစေအံ့ဟူ၍၊ ၎င်းကုန်သည်သည်ကြောင့်အပ်ဘည်ဖြစ်လတ္တံ့ ဟုသိ၍ သင်သည်ကောင်းစွာကြောင့်အပ်၏ဟုဆို၍။ ၊

(၂၉၁) သ ဌာ သာ ရှေယျပိ၏ သုဂ ဒ္ဒ ဝ ၊
ပ ၊ ဗ ္ဗ ား ဒ ္ဒ ိ ဝ ် ပ ဒ ိ ကု ဒ ္ဒ ဝ ါ ဏ ိ ။
ဖ ၊ ထ ် (( ) ( ) ( )

(၂၉၂) ကူဒုသော ဟိ သန္တိ-ဝ ကူဒု-ကူဒုာ၊
ဘဝန္တိ စာဝိ နိကတိနော နိကတ္ကာ။
ဒေဟိ ပုတ္တာနဉ္စ ဖါလ-နဉ္စသော ဖါလံ၊
မာ တေ ဝုတ္ထာ-မဟာသိ ဖါလ-နဒ္ဓော။ ။
ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆိုတော်။ ။

(၂၉၁-၂၉၂) ဘဏ္ဍာ၊အာချင်း။တယာ၊သင်သည်။သဒ္ဓသော၊စဉ်းလဲ
သောသူတော်။ဇုန်ဒ်သဒ္ဓေယျံ၊ဤအတူစဉ်းလဲသည်တော်အပြစ်ကို။ သမ္ပတ္တိ-တံ၊
ဗုတ္ထကြောင့်အပ်တော်။ ကူဒုသော၊ကောင်ကျစ်သောသူတော်။ ဟိ၊ကူဒုံ၊ အတူကောင်
ကျစ်သည်တော်အပြစ်ကို။ ကတ္ထာ၊ပြု၍။ ပစ္ဆာဒုဿိတံ၊ပစ္ဆိုဘြဲ့ဖုံတံ၊ကောက်
ကျစ်တူပြု၍ ကြောင့်အပ်တော်။ ဝါ၊ တဘာန်ကက်တုံ့ပြန်၍ ကြောင့်အပ်တော်။ ဖါ
လံ၊သီးထွန်သွားကို။ မုသိကာ၊ကြွက်တို့သည်။ စေခါ၊ဒေယျုံ၊အကယ်၍
စားနိုင်ကုန်အံ့။ကုမာရံ၊သူငယ်ကို။ကုဏဏာ၊ငွန်တို့သည်။ ကသ္ဒာ၊အဘဲ
ကြောင့်။နဟာရေယျုံ၊မချိနိုင်ချေကုန်အံ့နည်း။ ဟာရေယျုံ(၀)၊ ချိနိုင်ကုန်
သည်သာလျှင်တည်း။ ။ဤဝေယျာကော၊ဤလူ.ပြည်၌။ကူဒုသော၊ ကောင်
သောသူတော်။ကူဒု-ကူဒုာ၊ကောင်တို့.ကောင်ကုန်သောသူတို့သည်။သန္တိ ဟိ၊
ရှိကုန်ရာသလျှင်ကတည်း။ နိကတိနော၊ စဉ်းလဲတတ်သောသူကို။ နိက
တ္ကာ နိကတိယာ၊ အတူစဉ်းလဲသောအမှုကို။ ကာရကာစာဝိ၊ ပြုတတ်
သောသူတို့သည်လည်း။ဘဝန္တိ၊ရှိကုန်သည်သာတည်း။ ဝုတ္ထာနဉ္စ၊သား
ပျော်သောယောကျ်ား၊ဖါလ-နဉ္စသော၊ ထွန်သွားပျော်သ သူအား။ ဖါလံ၊
ထွန်သွားကို။ဒေဟိ၊ပေးပေ။ဖါလ-နဒ္ဓော၊ ထွန်သွားပျော်သောသူသည်။
တေ၊သင်၏။ဝုတ္ထာ၊သားကို။မာအဟာသိ၊ဆောင်ယူ၍မသွားစေလင့်။ ။
(သဒ္ဓ ကေတဝေဟိ သာသံ ကိဝေသေသုစ။သဒ္ဓတိ။သဒ္ဓော။သဒ္ဓောတိ
ကေရာ့ဒိုကော။ ။သဒ္ဓနိတိ ရှိရုကား။သဒ္ဓသော,ဟု၊ရေ့ဒ္ဓ,ဒ္ဓ,နှင့်လိုသည်။ ။
ဥ ဝိပဒ္ဒနေသု။ ဝေတိ၊ဥဒ္ဓေတိ။ ပါသံ ဒေ့ကိ်တိ ပါသဏ္ဍာ။ ။သဒ္ဓနိတိ
ထာရကား၊တတိယာကွဲရာ,ဒ္ဓ,နှင့်လိုသည်)။ ။ကူဒုဝါဏိဇာတက် အ
ဋ္ဌမ်။ ၂ ၁ ၈။

---

၂ ၁ ၉-ဂရဟိတဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်

စွာဘုရားသည်၊ ဟိရညံ့မေ,သုဝဏ္ဏံမေ,အစရှိသော ဂါထာဂုဏ်ဖြင့်တန်း ဆာဆာင်အပ်သော ဤဂရဟိတစာတ်ကို၊ ဧတဝဝန်ကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊တယောသောသာသနာတော်၌ပြီးဖွေ့သော ရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါ၌ ထိုဘုရားလောင်းကိုထိုမျောက်တို့သည် လူ့ပြည်၌လူတို့၏ ဖြစ်သောအမှုအရာမည်သည့်ကိုဝင်တို့သည်သိကုန်လတ္တံ့၊ ငါတို့အား လည်းပြောဆိုကုန်လော့၊ငါတို့သည်နာလိုကုန်၏ဟုဆိုကြကုန်၏။လူတို့ ၏အမှုအရာကိုသင်တို့သည် ငါ့ကိုမမေးကြကုန်ထင်ဟု ဘုရားလောင်း သည်ဆိုလတ်သည်ရှိသော်၊ ဆိုပါကုန်ဦးလော့၊နာလိုကုန်၏ဟုမျောက်တို့ သည်ဆိုကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း၊အချင်းတို့၊လူတို့မည်သည် ကား၊မင်းတို့သည်ရင်း၊ပုဏ္ဏားတို့သည်ရင်း၊ငါ့ဥစ္စာငါ့ဥစ္စာဟူ၍သာလျှင် ဆိုကုန်လျက်၊ဖြစ်ကုန်၍အတည်မရှိသော သဘောကြောင့် အနိစ္စ၏အ ဖြစ်ကိုမသိကြကုန်။ယခုအခါ၌ထိုအလွန်မိုက်သောလူတို့၏အကြောင်း ကိုသင်တို့သည်နားထောင်ကုန်လော့ဟုဆို၏။ ။

(၂၉၃) ဟိရညံ့ မေ သုဝဏ္ဏံ မေ၊ဧသော ရတ္တိ ဒိဝါ ကထာ။
ဒုမ္မေဓာနံ မနုဿာနံ၊အရိယ-ဓမ္မံ အ-ပဿတံ။ ။

(၂၉၄) ဒွေ ဒွေ ဂဟာပတယောဧဝေဟေ၊ဧကောတတ္ထ အ-မဿုကော။
ဃမ္ဘ-ဏ္ဍုနော ဝေဏိ-ကတော၊အ ထော အက်ိတ-ကဏ္ဏကော။
ကိတော ဝနေန ဗဟုနာ၊သော တံ ဝိတုဒတေ ဇနံ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၂၉၃-၂၉၄) ဘဝန္တော၊အချင်းမျောက်အပေါင်းတို့။ဒုမ္မေဓာနံ၊ပညာမ ရှိကုန်သော။ အရိယ-ဓမ္မံ၊တုရားအစရှိသောအရိယာတို့၏တရားကို။ဝါ၊ အပြစ်ကင်းသောကိုးပါးသောလောကုတ္တရာတရားကို။အ-ပဿတံ အ- ပဿန္တာနံ၊မမြင်ကုန်ထသော၊မနုဿာနံ၊လူတို့၏။ရတ္တိ ၊ညဉ့်၌ရင်း။ဒိဝါ၊ နေ့၌ရင်း။ကထာ၊မပြတ်ပြောသောစကားသည်ကား။မေ၊ငါ၏။ ဟိရညံ့ ၊ငွေ။မေ၊ငါ၏။သုဝဏ္ဏံ၊ရွှေ။ဇာတိ၊ဤသို့။သောကထာ၊ဤငါ့ငွေငါ့ရွှေဟူ၍ဆို သောစကားသာလျှင်တည်း။ အညံ့ ၊ ငါ့ငွေငါ့ရွှေပြောသည်မှတပါးကို။ တေ၊ထိုအပ်ရှင်တို့သည်။ပဠဂ္ဂဠနာ၊ငါးပါးသောခန္ဓာတို့သည်။ အနိစ္စာ၊ အမြဲမရှိကုန်။ဟုတ္ထာ၊အကြောင်းအားလျော်စွာဖြစ်၍။ နဘဝန္တိ ၊အရှည် မတည်ပျက်စီးကုန်၏။ ဇာတိ၊ဤသို့။နဇာနန္တိ ၊မသိကုန်။တနည်း။ အညာ၊

ငါ့ကြောင့်ဖြောပြောသည်ကိုတပါးသော။ အနိစ္စံဝါ၊အနိစ္စဟူ၍ရင်း။ ဒုက္ခံဝါ ဒုက္ခဟူ၍ရင်း။ ဣတိ၊ဤသို့။ တောသံ၊ ထိုအိမ်ရှင်နေသောသူတို့အား။ ကထာနာမ၊အနိစ္စဒုက္ခနှင့်စပ်သောစကားမည်သည်။ နတ္ထေဝ၊အလျှင်းပင်မရှိခဲ့။ ဝေဟော၊အိမ်ရှင်။ ဒွေဒွေ၊ နှစ်ယောက်နှစ်ယောက်ကုန်သော။ ဂဟာပတယော၊ အိမ်ရှင်တို့သည်။ သန္တိ၊ရှိကုန်၏။ တတ္ထ၊ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော အိမ်ရှင်တို့တွင်။ ဧကော၊တယောက်သောအိမ်ရှင်သည်ကား။ အ-မသဿုကော၊ရေတ်ဆိတ်ကြင်စွယ်လည်းမရှိ။ လမ္မ ဣတ္ထေနော၊ရှည်သောသားမြီတ်လည်းရှိ၏။ဝေဏိကတော၊အထူးထူးအပြားပြား အခြင်းအရာအားဖြင့် ထုံးအပ်သော ဆံထုံးလည်းရှိ၏။ အထော၊ ထိုမျှ၊ အကိ-တ-ကဏ္ဏကော၊နားဆောင်းပန်ဆင်ဝတ်စရာဘောက်အပ်သောနားလည်းရှိ၏။ ဗဟုနာ၊များစွာသော။ ဓနေန၊အတွင်းဥစ္စာဖြင့်။ ကိတော၊ဝယ်ယူဆောင်အပ်၏။ တနည်းကား။ဗဟုနာ့ဗဟို၊များစွာသော။ ဓနေနဓန်၊ဥစ္စာကို။မာတာပိတရုန်၊သူ့မိသူ့ဘတို့အား။ဒတ္တွာ၊ပေး၍။ ကိတော၊ဝယ်ယူဆောင်အပ်၏။သော၊ထိုအသိုးဥစ္စာများစွာပေး၍ ဝယ်အပ်သောအိမ်ရှင်တည်းသည်။တံဓနံ၊ထိုကျွန်အမှုလုပ်အစရှိသောသူကို။ ဝိဝဒတေ၊ဟယ်ကျွန်ယောက်၊ နင်သည်အမှုကိုမပြုကောင်းသလောဟု နှိုက်သိုးလှံ့ဖြင့်ထိုးတတ်၏။ ။ဝေ၊ဤသို့။လောကေ၊လူ့ပြည်၌။အတိဝိယ၊အလွန်လျှင်။အ-ယုတ္တံ၊ မသင့်ဟူ၍။ ဗောဓိသတ္တော၊ဘုရားလောင်းသည်။ မနုဿလောကံ၊လူ့ပြည်အရပ်ကို။ ဂရဟိ၊ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ တံ၊ ထိုဘုရားလောင်း လူတို့ကြောင်းကြားပြောစကားကို။သုတ္တာ၊ကြား၍။ သဗ္ဗေ၊ကုန်အောင်စုံကုန်သော။ ဝါနရာ၊မျောက်တို့သည်။မာကဏေ ဝမာကဏေ ဣ၊ထံပါ ထံပါ မ ပြောပါ ကုန်ထင့်။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ အသောဘဗ္ဗယုတ္တကံ၊ မကြားကောင်းမနာသာယုတ်မာသောစကားဆိုးကို။ အသုဏာတိ၊ကြားရကုန်၏ဟု။ ဥတောဟိဟာ ဣတ္ထေဟိ၊လက်နှစ်ဘက်တို့ဖြင့်။ ကဏ္ဏေ၊နားနှစ်ဘက်တို့ကို။ဒဠ္ဍံ၊ကြေပ်ကြေပ်။ပိဒဟိ သု၊ဝိတ်ကုန်၏။ ဣမဘိ ဌာနေ၊ဤကျောက်ဖျာအရပ်၌။အမှေဟိ၊ငါတို့သည်။ ဣဒံအ-ယုတ္တံ၊ဤစကားညစ် စကားယုတ်ကို။သုတံ၊ကြားအပ်၏။ဣတိ၊ ဤသို့။တံဌာနံ၊ထိုအရပ်ကို။ ဝိဂရဟိတ္ဝာ၊ အထူးထူးအပြားပြားကဲ့ရဲ့၍။ အညတ္ထ၊တပါးသောအရပ်သို့။အဂမံသု၊ သွားကြလေကုန်၏။သောဝိဠိပါဿာဏော၊ထိုကျောက်ဖျာသည်။ဂရဟိတ ဝိဠိပါသာဏောယေဝနာမ၊ မျောက်တို့ကဲ့ရဲ့ရာကျောက်ဖျာဟူသော အမည်

ရှိသည်သာလျှင်။ဇာတ်တောကိုရ၊ဖြစ်သတတ်။ ။(ဝေ်စသည်ကားအဋ္ဌ
ကထာစကား)။ ။ဂရဟိတဇာတက် နဝမ်။၂၀၉။

၂၂၀-ဝမ္မဇဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဗုဒ္ဓဘုရား
ဗွာဘုရားသည်၊သုဒိဿပိတရှုပေါသိ, အစရှိသော ဂါထာပုန်းဖြင့် တန်းဆာ
ဆင်အပ်သော၎ါဝမ္မဇဇာတ်ကို၊ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံး
နေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်၏သတ်အုံ့သောဌာဝါလုံ့လပြုခြင်းကို အကြောင်း
ပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်တရုံတယောံသောသူအားမကြားမူ၍ပြာသာဒ်
မှသက်၍အဝိုးဘွင့်သောတံခါးဖြင့်လျှင်မြို့မှထွက်၍တောသို့ဝင်၍ တရ
သောသစ်ပင်ရင်းခံ သူတော်ကောင်းတို့၏ ဇောကဝံတရားရှစ်ပါး ရှိပ်
စက်ထက်သော် မတုန်ထုပ်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော သတောကိုဆင်ခြင်
လျက်နေ၏။ဘိက္ခုသည်ထို အကြောင်းကိုသိ၍ ထောသားမူဆိုးကဲ့သို
ဖြစ်၍ဘုရားလောင်းသို့ကပ်လေ၍၊ဗုဒ္ဓေား၊သင်သည်နွားညှံ့ထိမ်ပွေ့သော
သတောရှိလျက်အလွန်ဆင်းရဲသော သံတောရှိသိသကဲ့သို့ ၍တောသို့
ဝင်၍အဘယ်ပြုလျက်နေသနည်း၊၍အနက်ကိုမေးလိုရကား။ ။

(၂၉၅) သုခံ ဇီဝိတ-ရှုပေါ-သိ၊ရဠာ ဝိဝန-မာဂတော။
သော ဇကော ရုက္ခ-မူလေ၊ကပဏော ဝိယ ဗျာယသိ။ ။"
ဟူသောနှေးဦးစွာသော ဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၉၅) ဗြာဟ္မဏ၊ဗုဒ္ဓေား။တို့၊သင်သည်။ သုခံသုခေန၊ချမ်းသာသ
ဖြင့်။ဇီဝိတ-ရှုပေါ၊ အသက်ရှည်သော သတောရှိသည်။ အသိ၊ဖြစ်၏။
သောတို့၊ထိုသင်သည်။ရဠာ၊ပြည့်သောလူရှိရာမြို့ရွာအရပ်မှ။ဝိဝနံနိဂုဒ
ကဠာနံအရည့်၊ရေမရှိသော တောကြီးအရပ်သို့။ အာဂတော၊ဝင်လတ်
၍။ရုက္ခ-မူလေ၊သစ်ပင်ရင်းခံ။ကပဏောဝိယ၊အတိုးကျန်သောသူကဲ့သို့။
ဇကော၊တယောံအတိုးတိုး။ နိသိန္နော၊နေလျက်။ဗျာယသိ၊ကြီမှိုင်၏။
ကိံ နာမ၊အဘယ်မည်သောအမှုကိုလျှင်။စိန္တေသိ၊ကြံဆိသနည်း။ ။
ထိုစကားကိုကြား၍ဘုရားလောင်းသည်။ ။

(၂-၉-၆) သုခံ ဒိဋ္ဌိတ-ရူပေါ-ထိုးရဠာ ဝိဝနေ-မာဂတောဝ။
သော ကေကော ရုက္ခ-မူလေ၊
ကပဏော ဝိယ ဗျာယာမိ သတိ ဝမ္ဘိအနုသရိ။ ။

ဟူသောနုတိယဂါထာကိုဆိုတို့။ ။

(၂-၉-၆) သမ္ဘ၊အဆွေ။ကေတ်၊ဤသင်ဆိုသောစကားသည်။ သစ္စံ၊မှန်ပေ၏။အဟံ၊ငါသည်။ သုခံ၊ချမ်းသာစွာ။ ဝါ၊သုခံသုခေန၊ ချမ်းသာသဖြင့်။ ဒိဋ္ဌိတ-ရူပေါ၊ အသက်ရှည်သော သတ္တဝါရှိသည်။ အတ္ထိ၊ဖြစ်၏။ သောအဟံ၊ထိုငါသည်။ရဠာ၊ပြည့်သောလူရှိရာမြို့ရွာအရပ်မှ။ ဝိဝနံ နိုဂုဒကဌာနံ အရည်၊ရေမရှိသော့တောကြီးအရပ်သို့။ အာဂတော၊ဝင်ထတ်၍။ရုက္ခ-မူလေ၊သစ်ပင်ရင်းခို။ကပဏောဝိယ၊အထီးကျန်သောသူကဲ့သို့။ ကေကော၊တယောသီး။ နိသိန္နော၊နေလျက်။ဗျာယာမိ၊ကြိုးမှိုင်း၏။ သတိ၊သုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါသာဝကဟုဆိုအပ်သော သူတော်ကောင်းတို့၏။ ဝမ္ဘိ၊ ထာဘာထာဘစသောလောကခံတရားရှစ်ပါးသည်နှိပ်စက်သော်လည်းမတုန်လှုပ်ခြင်းဟုဆိုအပ်သော တရားသဘောကို။အနုသရိ. အနုသရေ၊ အာဘန်ထလဲလဲအောင်ပေ့လျက်။ နိသိန္နော၊နေသည်။အဟု၊ဖြစ်၏။ ။(ဝိဝနံ-ဝိဝနံ,ကား၊ရေကိုဟောသည်။ဝိဂတံဝနံဥဒကံ ဣတိ ဝိဝနံ,ပြု။ရေမရှိရာတောကိုရသတည်း။ထို့ကြောင့်မဟုတ်လော။ နိဂုဒကဌာနံအရည်,ဟု၊အဋ္ဌကထာတွင်သတည်း။ကိ"နာမေတံ ဗိန္ဓေ သိ,ကား ပါဠိသောသတည်း။ကေတ်ကားအနုက်မရှိ။တို့၊သင်သည်။ဗိန္ဓေသိ၊ကြို၏။ကေတ်၊ဤသင်ကြို့သောအကြို့သည်။ကိ"နာမ၊အဘယ်အကြို့နည်း။ဤသို့ပေးမှုအနုက်ရှိ၏။ကိ"နာမေတံဗိန္ဓေသိကားပါဠိသောသမဟုတ်။ ဗျာယာသိ၏အဘွင့်ဆိုခြားနှံ့။ပါဠိသောသဟုတ်ကြောင်းကိုဆိုပေအုံ့၊နုတိယဂါထာအဘွင့်၌ ကပဏောဝိယဗျာယာမိ,ဘွင့်ပြု၍။ယံပနဝဒေသိ ကိ"နာမေတံ ဗိန္ဓေသိတိသန္ဓေပဝေဒေမိ၊ ဟုအနုသန္ဓေအသစ်တက်ပြန်သောကြောင့် ပါဠိသောသဖြစ်ကြောင်းကိုသိရသတည်း။ ဤနှစ်ဂါထာသာ ပါဠိစာတော်ဝယ်လာရှိသတည်း။ ယခုအခါအဋ္ဌကထာ၌လာသည်ကိုလည်းသိသာအောင်ဖိုးခဲ့ဆိုလိုက်အုံ့။ ။ထိုအခါ၌ထိုတုရားလောင်းကိုသိကြားမင်းသည်၊ပုဏ္ဏားဤသို့သူတော်ကောင်းတို့၏သဘောကိုဆင်ခြင်သည်ဖြစ်လတ်သော် သင်သည်ဤအရပ်၌ အဘဲ့ကြောင့် နေသိသနည်းဟု

ဆိုတို့။ အဆွေ၊ မင်းသည် လေးပါးသောအင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံသောဥယျာဉ်စောင့်ကိုဆောင်စေ၏။ ထိုသို့ သတ်ဝေါဟိုသော ဥယျာဉ်စောင့်ကို ရဏ္ဍံသောဌာနမစွမ်းနိုင်။ ထိုဝါသည်သူတပါး၏လက်ဆွဲသေသဖြင့် အာဘယ်ပြုအံ့နည်း။တောသို့ဝင်၍ ကိုးကွယ်ရာမရှိသောသေခြင်းဖြင့် သေအံ့ဟုကြံ၍ ဤသို့လာ၍နေ၏ဟု ဘုရားလောင်းသည်ဆိုတို့။ ဝုဏ္ဏား၊ ဝါသည် သိကြားနှတ်မင်းတည်း၊ ဝါသည် သင့်ကို ဥယျာဉ်အစရှိသည်တို့ကို ဘန်ဆင်းအပ်ကုန်ပြီ။ အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော ဥယျာဉ်စောင့်ကိုဘန်ဆင်းအံ့သောဌာနမတတ်ကောင်း။သင်တို့၏မင်း၏ဦးခေါင်းကို တန်းဆာဆင်တတ်သောဆေတ္တာသည်သည် ဆတ္တပါဏိမည်၏။ထိုဆတ္တပါဏိသံ့ည်အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံ၏။အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသောဥယျာဉ်စောင့်ဖြင့်အလိုရှိသည်ရှိသော် ထိုဆေတ္တာသည်ကို ဥယျာဉ်စောင့်ကိုပြုစိမ့်သောဌာနိုဆိုလေလော့ဟုသိကြားမင်းသည်ဘုရားလောင်းအားအဆုံးအမကိုပေး၍မကြေ့ံလင့်ဟုနှစ်သိမ့်စေ၍မိမိ၏နှတ်ခြည်သို့လျှင် သွား၏။ ဘုရားလောင်းသည် အိမ်သို့သွား၍ နံနက်စာစားပြီးသော်မင်းအိမ်ထံခါးသို့သွား၍ ဆတ္တပါဏိကိုလည်းထိုမင်းအိမ်ထံခါးဌာနလျှင် ဖြင်၍ လက်ဌာကိုင်၍၊အဆွေဆတ္တပါဏိ၊သင်သည် လေးပါးသောအင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံသလောဟုမေး၍၊ ငါ၏အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသည်၏အဖြစ်ကို သင်အားအာဘယ်သူသည် ကြားသနည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော်၊ သိကြားနှတ်မင်းသည်ကြား၏ဟုဆို၍၊အာဘယ်အကြောင်းကြောင့် ကြားသနည်းဟုမေးသည်ရှိသော်၊ ဤမည်သောအကြောင်းကြောင့် ကြား၏ဟု အလုံးစုံကိုပြောဆို၏။ ထိုဆတ္တပါဏိသည် ငါသည်လေးပါးသော အင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံသည်မှန်၏ဟုဆို၏။ ထိုအခါဌာ်ထိုဆတ္တပါဏိကိုဘုရားလောင်းသည် လက်ဌာကိုင်၍လျှင်မင်း၏ အထံသို့သွား၍၊မင်းမြတ်၊ ဤဆတ္တပါဏိသည် အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံ၏။အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသောဥယျာဉ်စောင့်ဖြင့်အလိုသည်ရှိသော် ဤဆတ္တပါဏိကို ဥယျာဉ်စောင့်ပြုကုန်လော့ဟုဆို၏။ ထိုအခါဌာ်ထိုဆတ္တပါဏိကို မင်းသည်၊အချင်း၊သင်သည်အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသလောဟုမေး၏။ မင်းမြတ်၊အကျွန်ုပ်သည်ငြူ။ဝူခြင်းမရှိ၊ရစ်မျိုးကိုလည်းမသော်၊ နမူးနထေးအလွန်အကျူ။ချစ်ခြင်းလည်းမရှိ၊ အမျက်မထွက်သောအကျင့်ကိုလည်း ဆောံတည်၏။ ဤသို့အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံ၏ဟုဆို၏။ထိုအခါမင်းသည်၊ဤဆတ္တပါဏိ၊သင်သည်အ

ဘယ်ကိုအာရုံပြု၍ ဤ။စုခြင်းမရှိသနည်းဟုမေး၏။ မင်းမြတ်၊နာတော်မှ လေ့ဟုလျှောက်၍၊မိမိ၏ဤ။စုခြင်းမရှိသည်၏အကြောင်းကိုဆိုလိုရကား။

ဣတ္ထိယာ ကာရဏာ ရာဇ၊ဗန္ဓနပေသိ" ဝုစ္စတိတံ။

သော မံ အတ္ထေ နိဝေဒေသိ၊တသ္မာ-တံ အနုသုယျကော။ ။

ဟူသောဂါထာကိုရွတ်၏။

ရာဇ၊မင်းမြတ်။ အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ ဣမတ္တိ" ယောဝဗာရာဏသိနဂရေ၊ဤဗာရာဏသီပြည်၌သာလျှင်။တာဒိသော၀၊သင်မင်းမြတ်ကဲ့သို့သော ဘောဂရှိသည်သာလျှင်ဖြစ်သော။ရာဇာ၊မင်းသည်။ ဟုတ္ထာ၊ဖြစ်၍။ဣတ္ထိယာ၊မိန်းမ၏။ ကာရဏာ၊အကြောင်းကြောင့်။ဝုစ္စတိတံ၊ပညာရှိဝုစ္စတိတ်ကို။ဗန္ဓနပေသိ"၊နှောင်ဖွဲ့စေ၏။ သော၊ထို ဝုစ္စတိတ်သည်။မံ၊အကျွန်ုပ်ကို။အတ္ထေ၊ အကျိုး စီးပွါးတို့ကို။ နိဝေဒေသိ၊ ဟောကြားပေ၏။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။အနုသုယျကော၊ ဤ။စုခြင်းမရှိ။ ။

အဗန္ဓနာ တတ္ထ ဗဇ္ဈန္တိ၊ ယတ္ထ ဗာလာ ပဘာသရေ။ ဗန္ဓနာဝိတတ္ထ ရုစ္စန္တိ၊ယတ္ထ ဓီရာ ပဘာသရေ။ ။ဟူသောဗန္ဓနဇာတ်ဖွဲ့ထားသော နည်းဖြင့်လျှင်တပါးသောကာလ၌ဤဆတ္တပါဏိသည်မင်းဖြစ်၍ခြေရင်း၌မြဲကုန်သော ခြေဝဲကျိပ်လေးယောက်ကုန်သောအမတ်တို့နှင့်တကွ ချုတ်ယွင်းပြီး၍မိမိ၏နှလုံးအလိုကို မဖြည့်သော်ဘုရားထောင်းကိုဖျက်ဆီးလိုသောမိဘုရားသည် ချောပစ်၍ နှောင်ဖွဲ့စေ၏။ ထိုအခါ၌ ထိုဘုရားထောင်းကို နှောင်ဖွဲ့၍ဆောင်အပ်သည်ရှိသော်၊ ဘုရားထောင်းသည် မိဘုရား၏အဟုတ်အမှန်ဖြစ်သောအပြစ်ကိုကြား၍မိမိသည်လွတ်သည်ရှိသော်၊ မင်းသည်နှောင်ဖွဲ့ စေအပ်ကုန်သော အလုံးရုံလည်း ဖြစ်ကုန်သောခြေရင်း၌မြဲစွဲကုန်သောအမတ်တို့ကိုလွှတ်စေ၍၊မင်းမြတ်၊ထိုခြေဝဲကျိပ်လေးယောက်ကုန်သောအမတ်တို့၏ရင်း၊ မိဘုရား၏ရင်းအပြစ်ကို အသျှင်မင်းမြတ်တို့သည် သည်းခံတော်မူကုန်လေ့ဟုဆုံးမ၏။ အလုံးရုံကို အောက်၌ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းဖြင့်သာလျှင်အကျယ်အားဖြင့်သိအပ်၏။ ထိုစကားကိုကြား၍။ ။ဣတ္ထိယာကာရဏာရာဇ၊ဗန္ဓနပေသိ" ဝုစ္စတိတံ။သောမံအတ္ထေနိဝေဒေသိ၊တသ္မာတံအနုသုယျကော။ ။ဟူ၍ဆို၏။ထိုအခါ၌ကား၊ထိုမင်းသည် ငါသည်တသောင်းခြောက်ထောင်ကုန်သောပိန်းမကိုစွန့်ပစ်၍ထို တယောက်ထည်းသောမိန်းမကိုသာလျှင် ကို

ထေသာ၏အစွမ်းအားဖြင့်ထောက်ပံ့ပါသော်လည်း ရောင့်ရဲစိမ့်သောဌာ မစွမ်းနိုင်။ ဤသို့အလိုဆန္ဒ ဖြည့်နိုင်ခဲကုန်သော ဗိန်းမတို့အား အမျက် ထွက်ခြင်းမည်သည့်ကား၊ ဝတ်သောအဝတ်သည် ညစ်နွမ်းလတ်သည် ရှိသော်၊အဘဲ့ကြောင့် နင်ညစ်နွမ်းဘီသနည်းဟု အမျက်ထွက်သည်နှင့် တူ၏။စားသောထမင်းသည်မစင်၏အဖြစ်သို့ရောက်သည်ရှိသော်၊အဘဲ့ ကြောင့်မစင်၏အဖြစ်သို့ နင်ရောက်ရဘီသနည်းဟု အမျက်ထွက်သည် နှင့်တူ၏။ ယခုအခါယခုနေ့မှစ၍ အကြင်မျှထောက်သော ကာလပတ်လုံး အရဟတ္တဖိုလ်သို့မရောက်သေး၊ ထိုမျှထောက်သောကာလပတ်လုံး ကိ လေသာကိုမှီ၍ ငါ့အား ဖြူ။ရှုခြင်းတို့သည် မဖြစ်စေကုန် သတည်း၊ဟု ဗိမ္ဗာန်၏။ထို အခါမှစ၍ဖြူ။ရှုခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၏။ ဤအကြောင်းကိုရည် ၍၊ တတ္ထဘဝံအနုဿရုယျကောဿ,ဟူ၍ဆို၏။ ။

ထိုအခါ၌ထိုဆတ္တပါဏိကို မင်းသည်၊အချင်းဆတ္တပါဏိ၊ အဘယ် အာရုံကိုမြင်၍ ရစ်ဖျိုးကို မသောက်သနည်းဟုမေး၏။ ထိုဆတ္တပါဏိ သည်ထိုအကြောင်းကိုကြားလိုရကား။ ။

မဂ္ဂော အဟံ မဟာ-ရာဇ၊ဝုတ္ထ-မံသာနိ ခါဒယိ။
တဿ သောကေနဟံ ဇဠ္ဘော၊မဇ္ဈ-ပါနံ ဝိဝဇ္ဇယိ။ ။

ဟူသော၍ဂါထာကိုဆို၏။ ။မဟာ-ရာဇ၊မင်းမြတ်။အဟံ၊အကျွန်ုပ် သည်။မဂ္ဂော၊ရစ်သည်ဖြစ်၍။ ဝုတ္ထ-မံသာနိ၊သား၏အသားတို့ကို။ ခါဒ ယိ၊စားဘူး၏။ အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ တဿ၊ထိုသေလေသော သား အား။သောကေန၊အောံမေ့ဖိုးရိပ်ခြင်းသည်။ ဇဠ္ဘော၊နှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍။မဇ္ဈပါနံ၊သေသောံခြင်းကို။ဝိဝဇ္ဇယိ၊ကြဉ့်ရှောင်၏။ ။မင်းမြတ်၊ အကျွန်ုပ်သည် ရှေးဘဝင်မင်းကဲ့သို့သော သတောဂ္ဂိသောဗာရာဏသီ မင်းဖြစ်၍ရစ်ဖျိုးနှင့်ကင်းမြဲဖြစ်အံ့သောဌာမစွမ်းနိုင်၊အမဲမရှိသောထမင်း ကိုလည်းစားအံ့သောဌာမစွမ်းနိုင်၊ဖြူ၌ဥဝုသ်နေ့တို့၌ သားငါး မသတ်စေ လင့်ဟုစည်လည်စေ၏။ စားတော်ချက်သည် ပက္ခ၏တဆဲ့သုံးရက်နေ့ မ ရှေ့ အမဲကိုယူ၍ထား၏။မကောင်းသဖြင့်ထို အမဲကိုထားအပ်သော်ထို အမဲကိုခွေးတို့သည်စားကုန်၏။စားတော်ချက်သည် ဥဝုသ်နေ့၌ အမဲကို မရ၍မင်းအား အထူးထူးအပြားပြား မြတ်သောအရသာရှိသော ဘောဇဉ်ကိုချက်၍ ပြာသာဒ်သို့ထင်၍ကပ်အံ့သောဌာ မစုံရကား၊ဗိဘုရားသို့ ကပ်လေ၍ အသျှင်ဗိဘုရား၊ ယခုအကျွန်ုပ်သည်အမဲကိုမရ၊ အမဲမရှိ

သော စားတော်မည်သည်ကို ဆက်ကပ်အံ့သောဌာနမဝံ့၊ အသို့ပြုပါရအံ့ နည်းဟုလျှောက်၏။ အမောင်စားတော်ချက်၊ ငါ၏သားကိုမင်းသည်ချစ်လေးမြတ်၏နှစ်သက်၏။ ငါ၏သားကိုမြင်၍မင်းသည် ထိုသားတော်ကို လျှင်နမ်းတော်မူလျက်ဘက်တော်မူလျက်ပိမိ၏ရှိသည်၏အဖြစ်ကိုလည်း မသိ။ငါသည်သားကို တန်းဆာဆင်၍မင်း၏ပေါင်ပေါ် ခွဲနေစေအံ့။ မင်းအားသားတော်နှင့်တကွမ္ဗေလျှော်ပျော်ပါးကစားစဉ်ကာလ၌သင်သည် စားတော်ထမင်းကိုတည်လေလော့ဟုဆို၏။ ထိုမိဘုရားသည်၎င်းသို့ဆို၍ပိမိ၏သားကိုဆင်အပ်သောတန်းဆာကိုဆင်ယင်၍ မင်း၏ပေါင်ပေါ် ခွဲနေစေ၏။ မင်းအားသားတော်နှင့်တကွ ကစားမ္ဗေလျှော် ရွှင်ပျော်စဉ် ကာလ၌စားတော်ချက်သည် စားတော်ကိုတည်၏။ မင်းသည်သုရာရစ်သည်ဖြစ်၍စားတော်ခွက်ခွဲအမဲဟင်းလျှာကား အာဘယ်မှာနည်းဟုမေး၍၊မင်းမြတ်၊ ယနေ့ဥပုသ်နေ့ဖြစ်ရကား၊ သားငါးမသတ်စေလင့်ဟုစည်းထည်သည့်အဖြစ်ကြောင့်အမဲကိုမရဟုလျှောက်သည်ရှိသော်၊ ငါ့ကျွန်အမဲမည်သည်ကို ရခဲသကောဟုဆို၍ တင်ထက်ခွဲနေသော ချစ်ဖွားသော သား၏လည်ကိုလိပ်၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်စေ၍ စားတော်ချက်၏ရှေ့ထိုပစ်လိုက်၍ လျှင်ဖွာပြည့်စုံစေ၍ ဆောင်ခဲ့လော့ဟုဆို၏။ စားတော်ချက်သည်ထို မင်းအမိန့်ရှိတိုင်းပြု၏။မင်းသည် သား၏အသားဖြင့် စားတော်တည်၏။ မင်းမှကြောက်ခြင်းကြောင့် ငိုအံ့သောဌာဏင်း၊မျက်ရည်ထွက်စိပ်သောဌာဏင်း စွမ်းနိုင်သောတယောက်သောသူမည်သည်မရှိ။ မင်းသည်စားပြီး၍ အိပ်ရာအပြင်၌ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက်၍ မိုးသောက်သောကာလ၌ နိုးလတ်၍ သုရာရစ်ခြင်း ပြေလတ်သော် ငါ၏သားတော်ကိုဆောင်ခဲ့ကြကုန်လော့ဟုဆို၏။ထိုကာလ၌ မိဘုရားသည် ငိုကြွေးလျက်ခြေရင်း၌ဝပ်၏။ သျှင်မ၊ အာဘယ်အကြောင်းကြောင့်ငိုသနည်းဟုမေးသည်ရှိသော်၊ မင်းမြတ်၊ယမန်နေ့က အသျှင်မင်းမြတ်သည် သားကိုသတ်၍ သား၏အသားဖြင့် ငွဲတော်တည်လေပြီဟု လျှောက်၏။ မင်းသည်စိုးရိမ်ခြင်းကြောင့်မျက်ရည်ယိုစီးငိုကြွေး၍။ ငါ့အား၌ဆင်းရဲသည်သေသော်ခြင်းကိုအဖို့ပြု၍ဖြစ်၏ဟု သုရာသောက်ခြင်း၌အဖြစ်ကို မြင်၍ဤနေ့မှစ၍အကြင်မှုလောက်အရဟတ္တဖိုလ်သို့မရောက်သေး၊ ထိုမှုလော် ဤသို့သဘောရှိသောမျက်စိုးခြင်းကိုပြုတတ်သောသုရာမည်သည်ကိုမသောက်အံ့ဟု မြေမှုန့်ကိုယူ၍ မျက်နှာကိုဝှက်၍မိ၌ခွာန့်၏။ ထို အခါမှစ

၍ရစ်မျိုးမည်သည်ကိုမသော်စသူး။ ဤကိုရည်၍၊မဂ္ဂေါအဟံမဟာရာဇ,အစရှိသောဤဂါထာကိုရွတ်၏။

ထိုအခါဠိ ဆတ္တပါဏိကိုမင်းသည်၊အချင်းဆတ္တပါဏိ၊ အာဘယ်အာရုံကိုမြင်၍ ချစ်ခြင်း မရှိသနည်းဟု မေး၏။ ထိုဆတ္တပါဏိသည် ထိုအကြောင်းကြားလိုရကား။ ။

ကိတဝါသောနာမဟံရာဇ၊ဝုဏ္ဏော ပဠေကဇောဝိသ မေ။
ပတ္တံ ဘိန္ဒိတ္ဝာ စ ဠိတောနိသ္သေဟော တသ္သ ကာရဏာ။ ။

ဟူသောဤဂါထာကိုရွတ်၏။ ။

မဟာရာဇ၊မင်းမြတ်။အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ဝုဏ္ဏေ၊ရှေးဦး။ဗာရာဏသိ ဇယော၀၊ဗာရာဏသီပြည်ဦးသို့ယူ။ ကိတဝါသောနာမ၊ ကိတဝါသအမည်ရှိသော။ ရာဇာ၊မင်းဖြစ်ဘူး၏။ တဒါ၊ ထိုအခါဠိ။မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဝုဏ္ဏော၊ သားသည်၊ ပဠေကဇောဝိသ၊ ပဠေကဇုဠိ၏။ ပတ္တံ၊သပိတ်တော်ကို၊ဘိန္ဒိတ္ဝာ၊ခွဲ၍သာလျှင်။ဠိတော၊ငရဲခံတည်၏။တသ္သ၊ ထိုသား၏။ကာရဏာ၊အကြောင်းကြောင့်။ အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ နိသ္သေဟော၊ ချစ်ခြင်းမရှိ။ ။မင်းသည်ထိုအကြောင်းကိုကြား၍ သားကိုစွန့်ဖြစ်သောစိုးရိမ်ခြင်းသည်ဒုပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ငါ့အား၌စိုးရိမ်ခြင်းသဉ္ဇာ ချစ်သောသူကြောင့်ဖြစ်၏။ ချစ်ခြင်းသည်အကယ်၍မဖြစ်ခြားမှ၊စိုးရိမ်ခြင်းသည် မဖြစ်လတ္တံ့ဟုကြံ၏။ကြံပြီး၍ ယခုအခါဠိ၏ကာလမှစ၍သဝိညာဏကဏ္ဍင်း၊အဝိညာဏကဏ္ဍင်း၊ တရုံတရသောဝတ္ထုဠိ၌ချစ်ခြင်းမည်သည်ကားငါ့အားမဖြစ်စေသတည်းဟုဓိဋ္ဌာန်၏။ ထိုအခါမှစ၍ချစ်ခြင်းမည်သည်ကားမရှိ။ ထိုအကြောင်းကိုရည်၍၊ကိတဝါသောနာမဟံ, အစရှိသောဂါထာကိုရွတ်၏။ ။

ထိုအခါဠိမင်းသည်၊ ဆတ္တပါဏိကို၊ အချင်းဆတ္တပါဏိ၊ အာဘယ်အာရုံကိုမြင်၍ အမျက်ထွက်ခြင်းမရှိသနည်းဟုမေး၏။ ထိုဆတ္တပါဏိသည်ထိုအကြောင်းကိုကြားလိုရကား။ ။

အရဏော ဟုတ္ဝာ မေတ္တာစိတ္တံ၊သတ္တာ၀ဿာနိ ဘာ၀ယိ။
သတ္တာကပ္ပေ ဗြဟ္မလောကေ၊တတ္ထာ အကောပနော အဟံ။ ။

ဟူသောဤဂါထာကိုရွတ်၏။ ။

မဟာရာဇ၊မင်းမြတ်။အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ အရဏော၊အရဏအမည်ရှိသောရဟန်းသည်။ဟုတ္ဝာ၊ဖြစ်၍။သတ္တာ-ဝဿာနိ၊ ခုနှစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး။

မေတ္တာစိတ်၊မေတ္တာနှင့် ယှဉ်သော စိတ်ကို။ဘာဝယိ၊ ပွါးစေသူ၏။ဘာ
ဝေတ္တာ၊ပွါးစေသောကြောင့်။သတ္တကပ္ပေ၊ခုနှစ်ပါးသော်သံဝဋ်ဝိဝဋ်ကပ်
တို့ပတ်လုံး။ ဗြဟ္မလောကေ၊ဗြဟ္မာ့ဗြည်၌။ဝသိ၊နေခဲ့သူ၏။ တသ္မာ၊ထို
ကြောင့်။အယံ၊အကျွန်ုပ်သည်။အကောဝေနော၊အမျက်ထွက်ခြင်းမရှိ။ ။

ဤဆက္ကပါဏိသည် ပိမိ၏လေးပါးကုန်သောအင်္ဂါတို့ကို ဆိုအပ်
ကုန်သည်ရှိသော်၊ မင်းသည်ပရိသတ်အားသတ်စိမ့်သောဌာ အမှုအရာ
အမှတ်ကို ပေး၏။ ထိုခဏ၌ပင်လျှင်၊ အမတ်,ဝုဏ္ဏား,သူကြွယ်,အစရှိ
ကုန်သောသူတို့သည်တကုန်၍ ဟယ်တံစိုးစားသော ခိုးသူပျက်။သင်
သည်တံစိုးမရ၍ပညာရှိကိုစွပ်စွဲ၍သေစေလို၏ဟု၊ ကာလကစ်သူကြီး
ကို လက်ခြေတို့၌ကိုင်ကုန်၍ မင်းအိပ်မှျောကုန်၍ကိုင်ပိတ်ကိုင်ပိတ်ကိုင်
သာလျှင် ဖြစ်ကုန်သောကျောင်,ဆောင်ပုတ်တို့ဖြင့်ဦးခေါင်းကိုခွဲကုန်၍အ
သက်သေခြင်းသို့ရောက်စေကုန်၍ငင်ကုန်လျက် တံမြက်ချေးအမှိုက်စုရာ
အရပ်၌စွန့်ကုန်၏။ ထိုအခါမှစ၍မင်းသည် တရားသဖြင့်မင်းအဖြစ်ကိုပြု
လျက်ကံ့အားလျော်ပွါးလေး၏)။ ။ဓမ္မစေတရာတကံ့ဒသမံ။ ၂ ၂၀။ဗိရဏ
ဗ္ဗမ္ဗဏ်ရှေ့ဝါသတ္တမော။ ။တသ္ဒုန္ဒုဘိ။ ။

သောမဒတ္တာ,ဥန္ဒိုင်,ကုရ,ဝုဏ္ဏနှဒ်ဝိစ,ကစ္ဆပ်,မဒ္ဒ,သေဂ္ဂုစ,
ကုဋ္ဌဝါဏိဇ,ဝရဟိ,ဓမ္ဓဇ,ဗ္ဗိတေဒသ။ ။

(ဂ-ကာသာ ဝဂ်)

၂၂၁-ကာသာဝစာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဗုဒ္ဓ
ဘုရားသည်၊အနိဋ္ဌသာဝေါကာသာဝံ,အစရှိသောဂါထာဝုန်တို့ဖြင့်
တန်းဆာဆင်အပ်သော၍ကာသာဝစာတ်ကို၊ ဓမ္ဓာဝန်ကျောင်းကြီး၌
သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။
ပါဏာတိပါတ်,သတ်ခတ်သူ,သက်,ရက်စက်စိမ်းစား,ထိုယောဂျား
သည် ဘုရားလောင်းကိုဖြင့်၍၊ထိုးသတ်အံ့သောဌာဝေါဏက်နက်ကို ကိုင်၍
ပြေးလေ၏။ ဘုရား လောင်းသည် ပြန်လည် တည့်၍ကြည့်လျက် ထို
ယောဂျားကိုမြင်ခဏကိုက်ပုတ်၍သတ်အံ့သောဌာနှာမောင်းကိုဆန့်၍ ထို
ယောဂျားသည် ဝတ်အပ်ကုန်သောသက်နှံးတို့ကိုဖြင့်၍ ရဟန္တာတို့၏
တန်းခွန်သဘွယ်ဖြစ်သော သက်နှံးတော်ကို ငါသည်အလေးအမြတ်ပြု

ဆုံသောဌါ သင့်၏ ဟုဒ္ဓာ မောင်းကို တာဘန် သိမ်း ဆည်း ပြန်၍၊ အို ယောကျား၊ ဤရဟန္တာတို့၏ တန်းခွန် သဘွယ်ဖြစ်သော သက်နီး တော် သည်သင်အားမလျော်ပတ်သည်မဟုတ်တုံလော၊ ဘဲ့ကြောင့် ထိုသက်နီး ကိုနင်ဝတ်သိသနည်းဟုဆို၏။ ။

(၂၉၇) အနိဋ္ဌသာဝေါ ကာသာဝံ၊ယော ဝတ္ထုံ ပရိဒဟိသတိ။
အပေတော ဒမ-သစ္စေန၊နု သော ကာသာဝ-မရဟတိ။ ။

(၂၉၈) ယော စ ဝန္တ-ကာသာဝသ၊သိလေသု သုသမာဟိတော။
ဥပေတော ဒမ-သစ္စေန၊သ ဝေ ကာသာဝ-မရဟတိ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုရွတ်၏။ ။

(၂၉၇-၂၉၈) အမ္ဘောဝုဏိသ၊ အို ယောကျား။ အနိဋ္ဌသာဝေါ။ ကိုယ်သန္တာန်မှမထုတ်အပ်သော တထောင့်ငါးရာ ကိလေသာအပြည့်ရှိ ထသော။ဒမ-သစ္စေန၊ ဒုစ္စေ့ကိုဆုံးမခြင်းဟုဆိုအပ်သောဒမ,နိဗ္ဗာန်ဟု ဆိုအပ်သောပရမတ္ထသစ္စာမှ။ ဝါ၊ ဒုက္ခ,သရဒယ,နိရောဓနှင့်, မဂ္ဂမည် သာ,လေးသစ္စာမှ။ အပေတော၊ကင်းထသော။ယောပုဂ္ဂလော၊ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ကာသာဝံ၊ ရဟန္တာတို့၏ တန်းခွန်သဘွယ်ဖြစ်သောဖန် ရည်စွန်းသော။ဝတ္ထုံ၊သက်နီးတော်ကို။ပရိဒဟိသတိ၊ဝတ်ရုံဘိ၏။သော ပုဂ္ဂလော၊ထို ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ကာသာဝံ၊ရဟန္တာတို့၏တန်းခွန်သဘွယ်ဖြစ် သော ဖန်ရည်စွန်းသောသက်နီးတော်ကို။ နအရဟတိ၊ ဝတ်ရုံခြင်းဌာန မထိုက်။ ။စ၊ပိသောသကိုဆိုဆုံ။ယော၊အကြင်သူမြတ်သည်။ဝန္တကာသာ ဝေါ၊အန်အပ်ပြီးသော တထောင့်ငါးရာကိလေသာရှိသည်ရင်း။ သိလေ သု၊မဂ်သီလဖိုလ်သီလတို့၌။သုသမာဟိတော၊ ကောင်းစွာထောင်၍ထား အပ်သိသကဲ့သို့မြဲစွာတည်သည်ရင်း။ဒမသစ္စေန၊ ဒုစ္စေ့ကိုဆုံးမခြင်းဟု ဆိုအပ်သော ဒမ, နိဗ္ဗာန်ဟုဆိုအပ်သောပရမတ္ထသစ္စာနှင့်။ ဝါ၊ဒုက္ခ,သ ရဒယ,နိရောဓနှင့်,မဂ္ဂမည်သာ,လေးသစ္စာနှင့်။ ဥပေတော၊ပြည့်စုံသည် ရင်း။အသ၊ဖြစ်၏။ သောဝေ၊ဤပေါ ပုဂ္ဂလော၊ ဤသို့သဘောရှိသောထို ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ဝေ၊စင်စစ်။ကာသာဝံ၊ရဟန္တာတို့၏ တန်းခွန်သဘွယ်ဖြစ် သောသက်နီးတော်ကို။အရဟတိ၊ဝတ်ရုံခြင်းဌာထိုက်၏။ ။ကာသာဝ ဓာတကံပဌမံ။ ၂ ၂ ၁။

၂၂၂-ရှင်ဒုနဒ္ဒိယဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဗုဒ္ဓညူမြတ်ဗွာဘုရားသည်၊ဇူဒ်တဒါစရိယဝစော,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤရှင်ဒုနဒ္ဒိယဇာတ်ကို၊ ဗောဓိဝန် ကျောင်းကြီးနန္ဒသိတဝင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုယောက်ျားသည်မြေမျိုလတ်သည်ရှိသော်ဆရာ၏အာဆုံးအမကို အောက်မေ့၍၊စင်စစ်ဤအကြောင်းကိုမြင်၍ ရှေးဆရာဖြစ်သောပုဏ္ဏားသည်ငါ့အားအာဆုံးအမကိုပေးဖို့ဟုငိုကြွေးလိုရကား။ ။

(၂၉၉) ဇူဒ် တဒါ-စရိယ-ဝစော၊ ပေါရာဏာ-စရိယော-ဗြဟိ၊
မာ သု တွံ အကရိ ပါပံ၊ယံ တွံ ပစ္ဆာ ကတံ တပေ။ ။
(၃၀၀) ယာနိ ကရောတိ ပုရိသော၊တာနိ အတ္တနိ ပဿတိ။
ကလ္လာဏ-ကာရိ ကလ္လာဏံ၊ပါပကာရိ စ ပါပကံ။
ယာဒိသံ ဝပတေ ဗီဇံ၊တာဒိသံ ဟရတေ ဖလံ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုရွတ်၏။ ။

(၂၉၉-၃၀၀) မာဏဝ၊လုလင်။ကတံ၊ပြုအပ်သော။ယံ၊ပါပံ၊အကြင်မကောင်းမှုသည်။ပစ္ဆာ၊နောက်ဖြစ်သောအခါ၊ကျိုးပေးရာ ကာလ၌။တွံ၊သင့်ကိုပင်လျှင်။တပေ၊တပေယျ၊ဟူပန်စေရာ၏။ တံ၊တာဒိသံ၊ ထိုသို့သောဂုဏ်သော။ပါပံ၊မကောင်းမှုကို။တွံ၊သင်-ည်။မာ၊အကရိ၊မပြုလေလင့်။ဇူတိ၊ဤသို့။ယံ၊စနုံ၊အကြင်စကားကို။ ပေါရာဏာ-စရိယော၊ ရှေးဆရာဖြစ်သောပုဏ္ဏားသူမြတ်သည်။အဗြဝိ၊ဆိုဘူးပေ၏။တံ၊ဇူဒံ၊စနုံ၊ထိုဆရာဆိုသောဤစကားသည်။ အာစရိယ-ဝစော၊ ဆရာကောင်းလေ့ကျင့်ပြီးသောသူမြတ်၏စကားပေတည်း။ဟု၊ရှိသော၊ ယောက်ျားသည်။ ယာနိ၊အကြင်ကောင်းမှုမကောင်းတို့ကို။ ကရောတိ၊ပြု၏။ တေသံ၊ထိုမိမိပြုအပ်သောကောင်းမှုမကောင်းမှုတို့၏။ပါကံ၊ကောင်းကျိုးမကောင်းကျိုးကို။ ပတိလဘတေ၊ ရလတ်သည်ရှိသော်။ (ထည့်)။တာနိ၊ထိုကောင်းကျိုးမကောင်းကျိုးတို့ကို။ဝါ၊ကောင်းမှုမကောင်းမှုတို့ကို။အတ္တနိ၊မိမိ၌။ ပဿတိ၊မြင်ရ၏။ကလ္လာဏကာရီ၊ကောင်းမှုကို ပြုလေ့ရှိသောသူသည်။ ကလ္လာဏံ၊ကောင်းကျိုးကို။အနုဘောတိ၊ခံစားရ၏။ပါပကာရီစ၊မကောင်းမှုကိုပြုလေ့ရှိသောသူသည်လည်း။ပါပကံ၊မကောင်းကျိုးကို။အနုဘော

တိ၊ခံစားရ၏။ လောကော၊လူ,ရှာ၍။ယာဒိသံ၊အကြင်သို့သတောဂ္ဂိသော။ ဒိဋ္ဌိ၊မျိုးကို။ဝပ္ပတေ၊စိုက်ပျိုး၏။တာဒိသံ၊ထိုမျိုးစေ့နှင့်တူသောသတောဂ္ဂိသော။ဖလံ၊အသီးကို။ဟာရတေ၊ယထာ၊ဆောင်၏သို့တည်း။ ။ရှင်ဒုနန္ဒိ ယဇာတကံ၊ဒုတိယံ။၂၂၂။

၂၂၃-ပုဒုဘဏ္ဍဇာတ်။

နတ်နှင့်ထက်သောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသည်၊နမေနမန္ဓသဘဇောဘင်္ဂနှင့်,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ပုဒုဘဏ္ဍဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောက်သောသူကြွယ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်ထိုမင်း၏သည်းခံခြင်းကိုသိ၍၊အမိ၊ထိုသို့တပြီးကား၊မင်းသည်မချစ်မလေးမြတ်သောကာလမှစ၍အသျှင်တို့အား ဤအရပ်၌နေသဖြင့်အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ လောက၌မချစ်သောသူတို့နှင့် ပေါင်းရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ သင်တို့သည်ဤအရပ်၌နေသည်ရှိသော်မင်းအားလည်း မချစ်သောသူနှင့် ပေါင်းတော်ရခြင်းသည်ဖြစ်၏။ ဆင်းရဲခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ဤသတ္တဝါတို့ မည်သည်ကား ဝိပိကိုမ ပေါင်းတော်သည်၏အဖြစ်ကိုထိုကုန်၍ တပါးသောအရပ်သို့ သွားကုန်၏။လူတို့နေရာသည်ကျယ်၏ဟုဆို၍။ ။

(၃၀၁) နမေ နမန္ဓသ ဘဇေ ဘဇန္တံ၊ကိစ္စာ-နုကြွိဇ္ဇသ ကရေယျ ကိစ္စံ။
နာ-နတ္ထ-ကာမဿ ကရေယျ အတ္ထံ၊
အ-သမ္ဘဇန္တံ ဝိ နုသမ္ဘဇေယျ။ ။

(၃၀၂) စဇေ စဇန္တံ ဝနထံ နကယိရာ၊အပေတ-စိတ္တေန နုသမ္ဘဇေယျ။
ဒိဇော ဒုမံ ခီဏ-ဖလံ-ဘိတ္တွာ၊
အညံ သမေက္ခေယျ မဟာ ဟိ လောကော။ ။

ဟူသော၎င်းနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆိုတော်။ ။

(၃၀၁-၃၀၂)အမ္မ၊အမိ။နမန္ဓသ၊မိမိသို့ညွှတ်သောသူအား၊သာလျှင်၊ နမေ၊ညွှတ်တုံ,ညွှတ်ရာ၏။ ဘဇန္တံ၀၊ မိမိသို့ဆည်းကပ်သောသူကိုသာ လျှင်။ဘဇေ၊ဆည်းကပ်တုံ,ဆည်းကပ်ရာ၏။ကိစ္စာ-နုကြွိဇ္ဇသ၊မိမိကိစ္စ အမှုကိုဆောင်ရွက်သောသူ၏သာလျှင်။ကိစ္စံ၊ကိစ္စကို။ကရေယျ၊ဆောင်

ရွက်ရာ၏။ အနုတ္တ-ကာမသာ၊ မိမိအကျိုးစီးပွားကို အလိုမရှိသောသူ၏။ အတ္တံ၊ အမှုကိစ္စကို။ နကရေယျ၊ မဆောင်ရွက်ရာ။ အသမ္ဘဝန္တံ ပါ၊ အတ္ထုတကွ မဆည်းကပ်သောသူကို ဟည်း။ နသမ္ဘဇေယျ၊ အတ္ထုတကွ မဆည်းကပ်ရာ။ စဇန္တံ၊ မိမိကိုစွန့်သောသူကို။ စဇေ၊ စွန့်ရာ၏။ ဝနတ်၊ မိမိကိုစွန့်သောသူ၌ တပ်စွန်းခြင်းကို။ နကယိရာ၊ မပြုရာ။ အပေတ-စိတ္တော နု၊ ချစ်ခြင်းကင်းသောစိတ်ရှိသောသူနှင့်။ နသမ္ဘဇေယျ၊ မပေါင်းဘော်ရာ။ ဒိဇော၊ ဌက်သည်။ ဒုမံ၊ သစ်ပင်ကို။ ဝိဏာ ဟဝဇန္တံ၊ အသီးကုန်လေပြီဟု။ ဥ ဘွာ၊ သိ၍။ အညံ၊ တပါး သောသစ်ပင်ကို။ သမေက္ခတိ ယထာ၊ ရှာသကဲ့သို့။ ဧဝံ တထာ၊ ထို့အတူ။ အညံ၊ တပါးသောအရပ်ကို။ သမေက္ခေယျ၊ ရှာရာ၏။ ဟိ သစ္စံ၊ မှန်၏။ သေလော ကော၊ ဤလူတို့နေရာအရပ်သည်။ မဟာ၊ ကျယ်၏။ ။ (သင်တို့သည် အလွန်ချစ်ခင်သောတယောက်သော ယောကျ်ားကို ရကုန်လတ္တံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော်၊ ထိုစကားကိုကြား၍ ဗာရောဏသိမင်းသည်အလုံးရံသောစည်းစိမ်ကိုပေး၏။ ထိုအခါမှစ၍ အညီအညွတ်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနေကြကုန်၏)။ ။ဗုဒ္ဓဘဏ္ဍာဂေါတကံ တတိယံ။ ၂၂၃။

၂၂၄-ကုန္ဓိလဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြစ်တော်မူ၍ ဘုရားသည်၊ ယသော တေ စတုရော ဓမ္မာ, စသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကုန္ဓိလဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

(၃၀၃) ယသော-တေ စတုရော ဓမ္မာ၊ ဝါနုဝိန္ဒ ယထာ တဝ။
သစ္စံ ဓမ္မော ဒိတိ စာ ဂေါ၊ ဒိဋ္ဌံ သော အတိဝတ္တတိ။ ။

(၃၀၄) ယသ သ-ဧေ-တေ နု ဝိန္ဒန္တိ၊ ဂုဏာ ပရမ-ဘဒ္ဒကာ။
သစ္စံ ဓမ္မော ဒိတိ စာ ဂေါ၊ ဒိဋ္ဌံ သော နု-တိဝတ္တတိ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၃၀၃-၃၀၄) ဝါနုဝိန္ဒ၊ ဆင်ပြောင်အလား၊ ခွန်အားကြီးခြင်း၊ သျှင်မျှောက်မင်း။ ဟဝ၊ သျှင်မျှောက်မင်းအား။ သစ္စံ၊ အမှန်ဆိုသော ဝစီသစ္စာ ၎င်း။ ဓမ္မော၊ ဤသို့ပြုသော် ဤမည်သောအကျိုးအကြွစ်ဖြစ်လတ္တံ့ဟုအမြော်အမြင်ဆင်ခြင်နိုင်သောပညာ ၎င်း။ ဒိတိ၊ သဲကြီးဦးခက်၊ တစက်မဆုတ်၊

အားထုတ်မပြတ်ပြတ်သောလို့လေရင်းစေါ်ကေါ်ကိုယ်နှင့်အသက်ငဲ့ကွက်
မတွန့်စွန့်စားဝံ့ခြင်းရင်း။ဣတိ၊ဤသို့။စတုရောဃေားလေးပါးကုန်သော။ဗျာ
ကျေးဇူးတရားတို့သည်။အတ္ထိယထာ၊ရှိကုန်၏သို့။ ယသ၊သင်မှတပါး
အမှတ်မရှိသသူအား၊လည်း။တေစတုရောဃမှ၊ဤလေးပါးသောကျေး
ဇူးတရားတို့သည်။ အတ္ထိ၊ရှိကုန်ကြားနှံ့။ တံ၊အသျှင် မျောက်မင်းသည်။
မံ၊ရန်သူဖြစ်သောငါ့ကို။အတိဝတ္တာ၊ကိုယထာ၊လွန်၍ဖြစ်နိုင်၏သို့။သောငါ
ထိုသင်မှတပါး လေးပါးသော ကျေးဇူးတရားရှိသော သူသည်လည်း။
ဒိဋ္ဌ၊ရန်သူကို။အတိဝတ္တာ၊ လွန်၍ဖြစ်နိုင်ပလေလိမ့်။ ။ပရမ-ဘဒ္ဒက၊
အလွန်ကောင်းခြင်းရှိသော မိကျောင်းမင်း။ ယသ၊ အကြင်သူအား
ကား။ သမ္ပဲ၊အမှန်ဆိုသောဝစီသစ္စာဝုင်း။ ဧမ္မော၊ဤသို့ပြုသော် ဤမည်
သောအကျိုးအစြစ်ဖြစ်ထတ္တံ့ဟု အမြော်အမြင် ဆင်ခြင်နိုင်သောပညာ
ဝုင်း။ဓိတိ၊သဲကြီးဦးခက်၊တစက်မဆုတ်၊အားထုတ်မပြတ်ပြတ်သောလို့
လေရင်း။စေါ်ကေါ်ကိုယ်နှင့်အသက်ငဲ့ကွက်မတွန့်စွန့်စားဝံ့ခြင်းရင်း။ဣတိ၊
ဤသို့။ ဧတေဂုဏာ၊ဤရန်သူအောင်ကြောင်း.အကျင့်ကောင်းဖြစ်သော
တရားအစုတို့သည်။နဝိဇ္ဇန္တိ၊မရှိကုန်။သော၊ထိုရန်သူအောင်မှ၊ကြောင်း
ထေးရုမရှိလျှင်း၊မျှင်းစွာသောသူသည်။ဒိဋ္ဌ၊ရန်သူကို။နာတိဝတ္တာ၊လွန်
၍မဖြစ်စင်စစ်ရန်သူ့ထက်သို့ရောက်၏။ ။(ဤစာတ်၌ ဒုတိယဂါထာ
ကား၊မျောက်မင်းကမိကျောင်းမင်းကိုပြန်၍ဆိုသောစကားဖြစ်၍၊ပရမ
ဘဒ္ဒက,ကားမိကျောင်းမင်းကိုမျော်မင်းခေါ်သောအာလုပ်ဝုန်တည်း။ ။
ပရမဘဒ္ဒကာတိကုန္တိ သံအာဃပတိ။ ။(ဋီကာ)။ ။ဂုဏာပရမဘဒ္ဒကာ
တိယသသတေပရမဘဒ္ဒကစတ္ဘိရောရာသဗ္ဗေနဝိဇ္ဇန္တေနဂုဏာနဝိဇ္ဇန္တိ၊
ဟူရကားဂုဏာ,ကားရာသတ္ထ)။ ။ကုန္တိလစာတက် စတုတ္ထံ။ ၂ ၂ ၄။

---

၂ ၂ ၅-ခန္ဓိဝဏ္ဏစာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဘည္ဇြတ်
ဖွားတုရားသည်၊အတ္ထိမေပုရိသောဒေဝ,အစရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့် ထန်း
ဆာဆင်အပ်သော၍ခန္ဓိဝဏ္ဏစာတ်ကို၊ ဗောဓဝန်ကျောင်းတော်၌ သီ
တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကောသလမင်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်
မူ၏။ ။

ထိုအမတ်သည် ထိုယောဂျားကိုယူ၍ မင်း၏အထံသို့သွား၍ မင်းမြတ်၊အကျွန်ုပ်၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော အလုံးရုံသော ကိစ္စကိုရှုကိ ဆောင်သော၍ယောဂျားသည်ဓိမ်ရာဖြစ်မှား၏။ ထိုယောဂျားအား အသို့ပြုအံ့သောဟု သင့်သနည်းဟုမေးလိုသည်ဖြစ်၏။ ။

(၃၀၅) အတ္ထိ မေ ဝုရိသော ဒေဝ၊သဗ္ဗ-ကိစ္စေသု ဝါ၀ဋော။
တဿ စေ-ကော ပရာဓ-တ္ထိ၊တတ္ထ တွံ ကိ-န္တိ မညသိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုလျှောက်၏။ ။

(၃၀၅) ဒေဝ၊မင်းမြတ်။ မော၊အကျွန်ုပ်အား။ သဗ္ဗ-ကိစ္စေသု၊ခပ်သိမ်း သောကိစ္စတို့၌။ဝါ၀ဋော၊လုံ့လပြုတတ်သော။ဝုရိသော၊ယောဂျားသည်။ အတ္ထိ၊ရှိ၏။ တဿစ၊ထိုယောဂျားအား။ ကော၊တရုသော။အပ ရာဓော၊အိမ်ရာပြစ်မှားသောအပြစ်သည်။အတ္ထိ၊ရှိ၏။ တတ္ထ၊ထိုအိမ်ရာ ပြစ်မှားသော ယောဂျား၏ အပြစ်ကြောင့်။ ကိ-န္တိ၊အသို့ပြုအပ်၏ဟူ၍။ တွံ၊အသင်မင်းမြတ်သည်။ မညသိ၊အောက်မေ့တော်မူသနည်း။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍မင်းသည်။ ။

(၃၀၆) အမ္မာကံ ပ-ဏ္ဍိ ဝုရိသော၊ဒေဒိသော ဇာ၀ ဝိဇ္ဇတိ။
ဒုဋ္ဌဘော အာဂ-သမ္ပန္နော၊ခ-ဏ္ဍိ-ရသ္မာက ရုစ္စတိ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆိုတော်၏။ ။

(၃၀၆) ဘော၊အမစ္စ၊အိုအမတ်။ အမ္မာကံ၀ိ၊သင့်အား သာလျှင်မဟုတ် ငါတို့အား လည်း။ ဒေဒိသော၊ဤသို့သဘောရှိသော ဓိမ်ရာပြစ်မှားတတ် သောယောဂျားသည်။ အတ္ထိ၊ရှိ၏။ သောစ၊ ထိုအိမ်ရာ ပြစ်မှားတတ် သောယောဂျားသည်လည်း။ဇာ့ဒါ နိ၀ိ၊ယာ၊ဒုဒ္ဓိ ခ-ဏ္ဍိ-ရသ္ဒ-ဒ-ဝ-ဝ-ဝ

ဘိုလောအာရုတ္ကိုခ်ီ။ ခန္ဓိ၊သည်းခံခြင်းသည်သာလျှင်။ ရုစ္ဆတိ၊နှစ်သက်ခြင်းကိုဖြစ်စေ၏။ ။(အနက်သိသာအောင် ပါဠိလေးသွင်ယောဇနာသည်)။ ။သမ္ဘေဟိဂုဏကောဌာသေဟိသမန္နာဂတော, ဘွင့်သောကြောင့်၊ အင်္ဂါ၏ကောဌာသအနက်သိသာသည်။ဃနရတိသုဂတော,ခ်ိုက်ထို၊ ရသ္ဓာက,ခ်ိ နိုင်ဟိတလောပ၊ ရ,အာရုံ)။ ။ခန္ဓိဝဏ္ဏ စာတက် ပဌမ်။ ၂ ၂ ၅။

၂ ၂ ၆-ကောသိယစာတ်။

၊ နတ်နှင့်တက္ကသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဘည္ဗြတ်ဖွားတုရားသည်၊ကာလေနိုက္ခမနာသာရ,အစရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကောသိယစာတ်ကို၊ ဗေတဝန်ကျောင်းတော်၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ကောသလမင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်၊မင်းဖြတ်၊အခါမဟုတ်သည်၌ပိပိနေရာအရပ်မှထွက်ကုန်သောသူတို့သည် ဤသို့သဘောရှိသောဆင်းရဲကို ခံရကုန်မြဲလျှင်တည်း။ထို့ကြောင့်အခါမဟုတ်သည်၌ပိပိ၏နေရာအရပ်မှထွက်ဆုံးသောဌာမသင့်ဟုပြုလိုရကား။ ။

(၃၀၇) ကာလေ နိက္ခမနာ သာရု၊နာ-ကာလေ သာရု နိက္ခမော။
အ-ကာလေန ဟိ နိက္ခမ္မ၊ကေကံ ဝိ ဗဟု-ဇ္ဇနော။
နု ကိန္တိ အတ္ထံ ဗောဓေတိ၊ဓက်-သေနာ-ဝ ကောသိယံ။ ။

(၃၀၈) ဓိရော ဝိဓိ-ဝိဓာနညှ၊ပရေသံ ဝိဝရာ-ခုဂ္ဂု။
သမ္ဘာမိတ္တော ဝသိ ကတ္ထာ၊ကောသိယော-ဝ သုဒိ သိယာ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုလျှောက်၏။ ။

(၃၀၇-၃၀၈) မဟာ-ရာဇမင်းဖြတ်။ကာလေ၊သင့်တင့်လျှောက်ပတ်သောကာလ၌။ နိက္ခမနာ၊ပိပိနေရာမှထွက်ခြင်း လုပ်ကြံခြင်းဌာလုံ့လပြုခြင်းသည်။ သာရု၊ကောင်းဖြတ်၏။ အ-ကာလေ၊ အခါမဟုတ် မသင့်မလျှောက်ပတ်သောကာလ၌ကား။ နိက္ခမော၊ ပိပိနေရာမှတပါးအရပ်သို့သွားခြင်းဌာ ထွက်ခြင်း,လုပ်ကြံခြင်းဌာ လုံ့လပြုခြင်းသည်။ နသာရု၊အကျိုးမဲ့ဖြစ်အကြစ်ရောက်သည်ဖြစ်၍မကောင်း။ဟိ၊အကြစ်ကိုဆိုဆုံ့။ ကော

.ဝိ၊တရုံတယောက်သော။ပုရိသော၊ယောကျ်ားသည်။ အတ္တနော၊ကိုယ်၏။ ဝသနဋ္ဌာနတော၊ နေရာအရပ်မှ။ အ-ကာလေန၊ မသင့်မလျောက်ပတ်သောအခါ၌။ နိက္ခမ္မ၊ထွက်၍ရင်း၊လုပ်ကြံ၍ရင်း။ ကိဉ္စိ၊တရုံတခုသော၊။ အတ္ထံ၊အကျိုးစီးပွါးကို၊နဟောတေတိ၊မထွန်းပစေနိုင်။ (မိမိ၏အနည်းမျှလည်းဖြစ်သော အစီးအပွါးကို ဖြစ်စေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ဟူလို)။ အထ ခေါ၊စင်စစ်သော်ကား။ဗဟုဇ္ဇနော၊ပါ၊များစွာသောရဟန်သူအပေါင်းသည်လည်း။ကေကံ၊အခါမဟုတ်သည်၌ ထွက်သည်လည်းဖြစ်သောလုံ့လပြုသည်လည်းဖြစ်သောတယောက်အထီးထည်းသောထိုသူကို။ပရိဝါရေ ထွာ၊ဝန်းရံ၍။ မဟာ-ဝိနာသံ၊ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့။ ပါပေတိ၊ ရောက်စေတတ်၏။ တတြ၊ထိုသို့ရောက်စေရာ၌။အယံ၊၏သည်ကား။ ဥ ပမာ၊ဥပမာတည်း။(ထည့်)။ ဓက်-သေနာ၊၏ကျီးနှင့်၏သိန်းစွန်တို့သည်။ ကောသိယံ၊ အခါမဟုတ် မလျော်ပတ်သောကာလ၌ ထွက်သည်လည်းဖြစ်သောတပါးအရပ်သို့သွားခြင်းငှါ လုံ့လပြုသည်လည်းဖြစ်သော ၏ ခင်ဗျပ် ဌက်ကို။ ဝိတုဒန္တိ ဟု၀၊ ထိုးခွပ်သတ်ညှင်းပျက်စီးခြင်းသို့ ရောဲ့ ကုန်၏သို့တည်း။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။တိရစ္ဆာနဂတေ၊တိရစ္ဆာန်တို့ကို။ အာဒိ"ကတ္တာ၊အစပြု၍။ ကေနစိ၊ တရုံတယောဟ်သောသူသည်။ အ-ကာ လေ၊ အခါမဟုတ်မသင့်မလျော်ပတ်သောကာလ၌။ အတ္ထနော၊မိမိ၏။ဝ သနဋ္ဌာနတော၊နေရာအရပ်မှ။ နနိက္ခမိတဗ္ဗံ၊ထွက်ခြင်းငှါမသင့်။နပရတ္ထ မိတဗ္ဗံ၊လုံ့လပြုခြင်းငှါမသင့်။ ။မဟာရာဇ၊မင်းမြတ်။ဝိမိ-ဝိဟာနညူ၊ကြီး ပညာရှိတို့သည်ထားအပ်သောထုံးပဝေဏီအရထုံးပဝေဏီ အစီအရင် ကိုသိထသော။ပရေသံ၊သူတပါးတို့၏။ဝိ၀ ရာနုဂု၊ လစ်ဟင်းသောအခွင့် အပေါက်ကိုသိထသော။ ဒီရော၊ သဘောအားထျော်စွာ မှတ်နိုင်ဆောင် နိုင်သောပညာရှိသည်။ သဗ္ဗာမိတ္တော၊ကုန်အောင်ရုံကုန်သောမိမိ၏ ဆန့် ကျင့်တက်ရန်သူတို့ကို။ ဝသိကတ္တာ၊မိမိအလိုသို့လိုက်သည်ကိုပြု၍။သု ခီ၊ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာနှင့်ပြည့်စုံသည်။သိယာ၊ဖြစ်ရာ၏။ တတြ၊ထိုကိုယ် စိတ်ချမ်းသာ ပြည့်စုံရာ၌။ အယံ၊၏သည်ကား။ ဥ ပမာ၊ ဥပမာတည်း။ ကောသိယော၊ အခါမဟုတ်သည်၌ထွက်သော၏ခင်ဗျပ်ဌက်ရိုက်မှတ ပါးသော အခါ ဟုတ်သည်၌သာ ထွက်သွားသော ခင်ဗျပ်ဌက်လိမ်မာ သည်။သုခီ၊ချမ်းသာခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသည်။သိယာ၀ု၊ဖြစ်၏သို့တည်း။ ။ (အကါလေနဟိ,အစရှိကုန်သောလေးပုန်းတို့တွင်၊ပဌမပုန်းနှင့်တကွနှကိုမြ

အတ္ထံဇောတေတိ,ဟူသောတတိယဝုဒ္ဓိကို။ ဧကော်ပိဟုဇ္ဇနော,ဟူသော ဒုတိယဝုဒ္ဓိနှင့် တကွ၊ ဂေါ်သေနာဝကောသိယံ,ဟူသော စတုတ္ထဝုဒ္ဓိကို ယှဉ်စပ်၍အနုက်ကိုသိအပ်၏)။ ။ကောသိယဇာတကံဆဋ္ဌံ။ ၂ ၂ ၆။

---

၂ ၂၇-ဂုဏပါဏဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ သူရောသူရေနသင်္ဘ,အစရှိသော ဂါထာဝုဒ္ဓိဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဂုဏပါဏဇာတ်ကို၊ဖောဝန်ကျောင်းကြီးခ္ခသိတဉ်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊မထင်ရှားသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

တရုသောမစင်စားသောပိုးသည် မစင်နံ့နံ့သောကြောင့်လာလတ်၍ ထိုသေသော်ကြွေးတို့၏ သေသော်ရာအရပ်၌ စွန့်အပ်သောသုရာကိုမြင်၍ချင်ခြင်းကြောင့်သော်၍ရစ်သည်ဖြစ်၍မစင်ပုံသို့တက်၏။ ထိုပိုးသည် တက်လတ်သော်မစင်စိုသည်အတံငယ်ညွှတ်၏။ ထိုမစင်ပိုးသည်ငါ့ကို မြေကြီးသည်ပင် ခံနိုင်သောဌာ၊ မစွမ်းနိုင်ဟုကြီးဝါး၏။ ထိုခဏခဏ်လျှင်အရုန်ရစ်သော ဆင်ပြောင်တစီးသည်ထိုအရပ်သို့ လာလတ်၍ မစင်နံ့၏နံ့ခြင်းကြောင့်စက်ဆုပ်ရွံရှာ၍ဘဲ၏။ထိုမစင်ပိုးသည်ထိုဆင်ပြောင်ကြီးကို မြင်၍ဤဆင်ပြောင်ကြီးသည်ငါမှကြောံသောကြောင့်ပြေး၏ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဤဆင်ပြောင်ကြီးနှင့်တကွ စစ်ထိုးခြင်းကို ပြုအံ့သောဌာ၊ သင့်၏ဟုနှလုံးသွင်း၍ခေါ်လိုရကား။ ။

(၃၀၉) သူရော သူရေနသင်္ဘ၊ဝိဏ္ဏန္တေန ပဟာရိနာ။
ဧဟိ နာဂ နိဝတ္တသု၊ကိ-န္တု ဘီတော ပလာယသိ။
ပသဿ၊ အဂ်-မဂဝ၊မမ တုယ္ဟဉ္စ ဝိဏ္ဏမံ။ ။

ဟူသော၍ပဋ္ဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၀၉) ဘောမဟာနာဂ၊ဒိုဆင်ကြီး။ သူရော၊ရဲ့ဂုဏ်သောသူမည်သည်။ဝိဏ္ဏန္တေန၊ ကြီးသောလုံ့လရှိထသော။ ပဟာရိနာ၊စစ်ထိုးခြင်းဌာ စွမ်းနိုင်ထသော။သူရေန၊ရဲရင့်ထသော။မယာ၊ငါနှင့်။သမ္ဘီ၊တကွ။သင်္ဘ၊ ဆိုင်မိကြ၍။ကိ ကာရဏာ၊အဘာယသ်အကြောင်းကြောင့်။ အသင်္ဘမေတ္တာ၊ တကြိမ်တလိမ္မာစစ်မထိုးဘဲ။ဝတ္ထသိ၊သွားဘိသနည်း။ ဧကောသမ္ဘဟာရော၊ပိ၊

တကြောင်သော စစ်ထိုးခြင်းကိုလည်း။ဒါတဗျော၊ပေးအပ်သည်။သိယာနဲ့ နှု။ ဖြစ်ကောင်းသည် မဟုတ်လော။ တာဘွာ၊ထို့ကြောင့်။ မဟာ-နှာဝ၊ဆင်ကြီး။ဟော်၊လာတ္တည့်ဦး။နိုဝတ္ထာသူ၊ဖြန့်ခဲ့ဦး။ဘိတောာ၊ငါမှကြောက်သည် ဖြစ်၍။ ပလာယသိကိန္နု၊ပြောသလော။ မမ၊ငါ၏ရင်း။ တုယ္ဟဉ္စ၊သင်၏ ရင်း။ ဝိဏ္ဏမ်၊လုံ့လကို။ အဂ်-မဂမာ၊အာဂ်တိုင်းသား,မဂဓ တိုင်းသားတို့ သည်။ပသဿန္တု၊ကြည့်ကြပါစေကုန်သတည်း။ ။

ထိုဆင်သည်နားထောင်၍ ထိုမစင်ပိုး၏စကားကိုကြား၍ ဖြန်လည် ပြီးသော်၊ထိုမစင်ပိုး၏အထံသို့သွား၍ထိုမစင်ပိုးကိုပြိမ်းချော်လိုရကား။

(၃၁၀) နှ တံ ပါဒါ ဝဓိဿာမိ၊နှ ဒန္ဓောဘိ နှ သောဏ္ဍိယာ။
ပိဏ္ဍေနှ တံ ဝဓိဿာမိ၊ဟုတိ ဟညတု ဟုတိနှာ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆိုတော်။ ။

(၃၁၀) ဂုဏပါဏာ၊မစင်ပိုး။တံ၊သင့်ကို။ပါဒါပါ၊ခြေတို့ဖြင့်။ နှဝဓိဿာမိ၊ငါမသတ်အုံ့။ ဒန္ဓောဘိ၊အစွယ်တို့ဖြင့်လည်း။ နှဝဓိဿာမိ၊ ငါမသတ်အုံ့။သောဏ္ဍိယာ၊နှာမောင်းဖြင့်လည်း။ နှဝဓိဿာမိ၊ငါမသတ် အုံ့။ပိဏ္ဍေနှ၊မစင်ဖြင့်သာလျှင်။တံ၊သင့်ကို။ဝဓိဿာမိ၊သတ်လိုက်အုံ့။ဟုတိ၊ ဟုပ်သောမစင်ပိုးသည်။ ဟုတိနှာ၊ ဟုပ်သောမစင်ဖြင့်။ ဟညတု၊ သေစေ သတည်း။ ။(ဤသို့ဆိုလျှင်ထိုမစင်ပိုး၏ဝိပ်ထက်၌ ကြီးစွာသောမစင် ထုံးကိုချလိုက်၍ ကျင်ပယ်စွန့်၍ ထိုအရပ်၌လျှင်ထိုမစင်ပိုးကို အသက် ကုန်ခြင်းသို့ရောက်စေ၍ ကြိုးကြာသံနှင့်တူသောအသံကို ဟည်းလျက် တောသို့လျှင်ဝင်၏)။ ။ဂုဏပါဏာဇာတက်သတ္တမ်။ ၂၂၇။

၂၂၈-ကာမနီတဇာတ်။

နှတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ် စွာဘုရားသည်၊ တယောဂိရှိ,အစဉ်ရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင် အပ်သော၍ကာမနီတဇာတ်ကို၊ဧတေဝန်ကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ကာမနီတအမည်ရှိသောဝုဏ္ဏားကို အကြောင်းပြု၍ဟော တော်မူ၏။ ။

ဆေးဘွားဝုဏ္ဏား ယောင်ဆောင်သော သိကြားမင်းသည် အတွင်း တော်သို့ဝင်၍ ဘဝ်ဖယောဝု,ဟု၊အောင်ဆုဆက်ပြီး၍၊ ထျော်ပတ်စွာရပ်

၏။မင်းသည်သင်သည်ငါ့ကိုဆေးကုဆုံးလောဟုမေး၏။ မင်းမြတ်၊ ကုဆုံ
ဆိုသည်ရှိသော်၊ထိုသို့တပြီးကားကုလေ့ဟုဆို၏။ မင်းမြတ်၊ ကောင်း
ပြီဟုဆို၍၊ ယခုအနာ၏ထက္ခဝေဒနာကိုဆိုကုန်လော့၊ အဘယ် အကြောင်း
ကြောင့်ဖြစ်သနည်း။ခဲဘွယ်ကိုရင်း သောက်ဘွယ်ကိုရင်း အမှီပြု၍ဖြစ်
သလော၊ထိုသို့မဟုတ်မူကား မြင်ခြင်းကိုရင်း ကြားခြင်းကိုရင်း အမှီပြု၍
ဖြစ်သလောဟုဆိုသည်ရှိသော်၊အသျှင်ဝုဏ္ဏား၊ ငါ၏အနာသည် သော
ကကိုအမှီပြု၍ဖြစ်၏ဟုဆို၏။ အသျှင်မင်းမြတ်သည် အဘယ်ကိုကြား
အပ်သနည်းဟုဆို၏။ တယော်သောလုလင်သည် လာထတ်၍ငါ့အားသုံး
ပြည်ထောင်တို့ဌမင်းအဖြစ်ကိုယူ၍ ပေးဆုံဟုဆို၏။ ငါသည်ထိုလုလင်
အားနေရာအရပ်ကိုရင်း အဝတ်ရိကျွာကိုရင်းမပေးစေမိ။ထိုလုလင်သည်
ငါ့အားအမျက်ထွက်၍ တပါးသော် မင်းအထံသို့သွားသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊
ထိုသို့သွားလေသည်ရှိသော် ဤသို့ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာ အ
စိုးရသည်၏အဖြစ်မှ ငါယုတ်ရေချေသတည်းဟု ကြံသောငါ့အား ဤအ
နာသည်ဖြစ်၏ဟုဆို၍၊သင်သည်ငါ၏လေဘာနှင့်ယှဉ်သော စိတ်ကိုမှီ၍
ဖြစ်သောအနာကိုဆေးကုဆုံသောဌါအကယ်၍ ဝွမ်းနှိုင်ဆုံ၊ ကုစားလော့
ဟုထိုအနုက်ကိုထင်ဖွယ်ပြလိုရကား။ ။

(၃၁၁) တယော ဂိရိ အန္တရံ ကာမယာမိ၊
ပစ္စာလာ ကုရုယော ကေကကေ စ။
တတုတ္တရိ ဗြာဟ္မဏ ကာမယာမိ၊
တိကိစ္ဆ မံ ဗြာဟ္မဏ ကာမနိတံ။ ။

ဟူသော၎ပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၁၁) ဗြာဟ္မဏ၊ဝုဏ္ဏား။ တယောဂိရိ၊စစ်ထိုး၍ယူခြင်းဌါခဲယဉ်း
သည်၏အပြစ်ကြောင့်ရင်း၊ထွပ်ရှားခြင်းဌါခဲယဉ်းသည်၏အဖြစ်ကြောင့်
ရင်း တောင်သဘွယ်ဖြစ်၍ ဂိရိဟုဆိုအပ်ကုန်သောမြို့သုံးလုံးတို့ကိုရင်း။
တောသံ၊ထိုမြို့သုံးလုံးတို့၏။ အန္တရံ၊အတွင်း၌။ ပစ္စာလာ၊ပစ္စာလတိုင်းရင်း။
ကုရုယော၊ ကုရုတိုင်းရင်း။ ကေကကေစ၊ ကေကတိုင်းရင်း။ ဇုတိ၊ ဤ
သို့။တိကိစ္ဆရဉ္ဇမ်ိ၊တိုင်းကြီးသုံးတိုင်းကိုရင်း(ထည့်)။ ကာမယာမိ၊ လိုချင်
တောင့်တ၏။ဗြာဟ္မဏ၊ဝုဏ္ဏား၊ တဒုတ္တရိ၊ရုအပ်ပြီးသော၎ဗာရာဏသီ
ပြည်ထက် အလွန်ဖြစ်သောပြည်ကြီးသုံးပြည်ထောင်ကိုလည်း။ ကာမ
ယာမိ၊လိုချင်တောင့်တ၏။ ဗြာဟ္မဏ၊ဝုဏ္ဏား။ ကာမနိတံ ကာမေဟိနိတံ

ဟုတ္တပါနံ၊ ဤဝတ္ထုကာမ ကိလေသကာမတို့သည် ဗျက်ထိုးအပ်သော ဆေးသောက်ခြင်းရှိသော။ ဝါ၊ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲအပ်သော ဆေးသောက်ခြင်းရှိသော။ မံ၊ ငါ့ကို။ သစေသကြောသိ၊ အကယ်၍ကုစားလိုကြားနှုံး တိကိစ္ဆ ဆေးကုထေး။ ။

ထိုအခါဗွိုထိုမင်းကို သိကြောင်းမင်းသည်၊ မင်းမြတ်၊ ဧကွေ ဝေ ဓိက်မဲ သောသင်မင်းမြတ်ကိုသစ်မြစ်ဆေးအစရှိသည်တို့ဖြင့်မကုစားကောင်း၊ ဥာဏ်တည်းဟူသောဆေးဖြင့်သာသျှင်ကုစားအပ်၏ဟုဆိုလိုမျှ။ ။

(၃၁၂) ကဏ္ဍာ-ဘိဒ္ဒသ ကရောန္တိ ဟေ-ကော၊
အမနုဿ-ပရိဒ္ဒသ ကရောန္တိ ပဏ္ဍိတာ။
နု ကာမနိတ္တသ ကရောတိ ကောစိ၊
သြက္ကန္တ-သုက္ကသ ဟိ ကာ တိကိစ္ဆာ။ ။

ဟူသော၌ဒုတိယဂါထာကိုဆိုဏ်။ ။

(၃၁၂) မဟာရာဇာ၊ မင်းမြတ်။ ဧကော၊ အမျိုးကုန်သော။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ ကဏ္ဍာဘိဒ္ဒသ၊ မည်းသောအဆင်းရှိသော ခြေဟောင်းတို့သည် ခဲအပ်သောသူအား။ တိကိစ္ဆံ၊ မန္တရားဆေးဝါးတို့ဖြင့်ကုစားခြင်းကို။ ကရောန္တိ၊ ပြုကုန်၏။ ဧကော၊ အမျိုးကုန်သော။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိကုန်သောဘုတ်မန္တရားတတ်ဆေးသမားတို့သည်။ အမနုဿ-ပရိဒ္ဒသ၊ ဘုတ်ဘိလူးတို့သည်ပူးဝင်နှိပ်စက်အပ်သောသူနှာအား။ တိကိစ္ဆံ၊ ဗလိနှတ်စာပူဇော်ခြင်း, အာရံအာတားပြုခြင်း, ဆေးထိုးခြင်း, ဆေးတော်ခြင်း, စသည်တို့ဖြင့်ကုစားခြင်းကို။ ကရောန္တိ၊ ပြုကုန်၏။ ကာမနိတ္တသ ကာမေဟိနိတ္တသ၊ ဝတ္ထုကာမ ကိလေသကာမတို့သည် ဗျက်ထိုးအပ်သော ဆေးသောက်ခြင်းရှိသော။ ကာမဝသိကဿ၊ ကာမဂုဏ်နှိုင်ငံသို့ ထိုက်သောသူ့အား။ ပဏ္ဍိတေဟိ၊ ပညာရှိတို့ကို။ အညတြ၊ ထား၍။ အညော၊ ပညာရှိမှတပါး သော။ ကောစိ၊ တရုံတယောက်သောသူသည်။ တိကိစ္ဆံ၊ ကုစားခြင်းကို။ နုကရောတိ၊ မပြုနိုင်။ ကိံ ကာရဏာ၊ အဘဲ့ကြောင့်နည်းဟူမူ ကား။ ဟိ ယသ္မာ၊ အကြောင်းကြောင့်။ သြက္ကန္တ-သုက္ကဿ၊ ကုသိုလ်တရားအဝိုင်းအခြားကိုလွန်၍ အကုသိုလ်တရားဖြစ်တည်သောပုဂ္ဂိုလ်အား။ မန္တောသဓာဒိဟိ၊ မန္တရားဆေးဝါးစသည်တို့ဖြင့်။ ကာနာမ၊ အဘယ်မည်သော။ တိကိစ္ဆာ၊ ကုစားခြင်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိအံ့နည်း။ (မန္တရားဆေးဝါးတို့ဖြင့်

ကုစားခြင်းငှာ မထတ်နိုင်ဟူလို)။ ။ဤသို့ဘုရားလောင်းသည် ဤအကြောင်းကိုပြု၍အုလွန် ဤသို့ဆုံးမ၏။ မင်းမြတ်၊သင်သည် ထိုသုံးပြည်ထောင်တို့ကို အကယ်၍ရုန့်၊ဤလေးမြို့တို့၌မင်းအဖြစ်ကိုပြုလတ်သော်၊ တပြိုင်နက်ခြင်းသာလျှင် လေးထည်ကုန်သော ပုဆိုးအရုံတို့ကိုဝတ်နိုင်အုံ့ထော၊ လေးရကုန်သော ဣန္ဒဂက်တို့၌လည်း တပြိုင်နက်ပင်စားနိုင်အုံ့ထော၊လေးရကုန်သောမြတ်သော ဒိုပ်ရာတို့၌ တပြိုင်နက်ပင်အိပ်နိုင်အုံ့လော၊မင်းမြတ်၊တဏှာဒုအလိုဆိုလိုက်ခြင်းမည်သည်ကားမသင့်။ ထိုတဏှာမည်သည်ကား ပျက်စီးခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်၏။ ထိုတဏှာသည် ပွါးလတ်သည်ရှိသော်၊ အကြင်သူသည်ထိုတဏှာကိုပွါးစေ၏၊ ထိုတဏှာ၏တည်ရာဖြစ်သောဝုဋ္ဌိလ်ကို ရှစ်ထပ်ကုန်သောဇရာတို့၌ရင်း၊ ဥဿဒနရကဲ့ တဆဲ့ခြောက်ထပ်တို့၌ရင်း၊ အထူးထူးအုပြားပြားအားဖြင့် ပြားကုန်သောဇရာမှ ကြွင်းကုန်သော အပါယ်တို့၌ရင်း ပစ်ချဘတ်၏ဟုဆို၏။ ဤသို့ဘုရားလောင်းသည်မင်းကို ဇရာအစရှိသောဘေးဖြင့် မြဲမံးခြောက်၍တရားကိုဟော၏။မင်းသည်လည်း ထိုဘုရားလောင်း၏တရားကိုနာရ၍ စိုးရိမ်ခြင်းကင်းသည်ဖြစ်၍ ထိုခဏာ၌လျှင် အနာမရှိသည်၏အဖြစ်သို့ရောက်၏။ ။တယောဂိရိ၌ တယောဂိရိ၊ အယမေဝ ဝါပါ ဌေါ,ဟုဘွင့်ရကားနှစ်ထွေသင့်သည်ပင်။ဂိရိ,ရှိသောပါဌ်သည်တယောနှင့်လျော်သည်။ သုဒဿနသား၊သုဒဿနအမည်ရှိသော။ဂိရိနော၊သိကြားမင်းနေရာနတ်မြို့၏။တေ၊ဤတံခါးသည်။ပကာသတိ၊ထင်ရှား၏။ဤပြုယုဂ်၌သုဒဿနအမည်ရှိသောနတ်မြို့ကို အာသုရာတို့စစ်ထိုး၍ယူခြင်းငှာ ခဲယဉ်းသည်၏အဖြစ်ကြောင့်ရင်း၊ ထုပ်ရှားခြင်းငှာ ခဲယဉ်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်ရင်း၊သုဒဿနဂိရိ,ဟုဆိုအပ်၏သို့၊ထို့အတူ၌ဤသုံးခုသောမြို့တို့ကို တယောဂိရိ,ဟုဆိုအပ်ကုန်၏။ အနန္တရ,ဟူသောပုဒ်သည် သမ္ပန်ကိုင်ထားသည်ဖြစ်၍ထိုသမ္ပန်ကိုလည်း အဝေးသွားမ၍အခြားမရှာသင့်။ တယောဂိရိ,ဟူသောအနိုးပုဒ်ကိုယူ၍၊တေသံ,ဟူသော သမ္ပန်ကိုထည့်ရာသည်။အနန္တရ,ဟူသောပုဒ်သည်ပဌာနပုဒ်ကိုင်ထားသည်ဖြစ်၍ပဌာနပုဒ်ကို ထည့်သည်ရှိသော်လည်း၊ သုံးပြည်ထောင်၏အတွင်းသားသည်လည်း တိုင်းနိုင်ငံပင်ဖြစ်ရာသောကြောင့် ရဋ္ဌ,ဟူသော ပဌာနပုဒ်ကိုထည့်ရာသည်။ပဌာဝေါကုရုယောကေကကေစ,ဟူသောသရုပ်ကိုမြင်သဖြင့်၊တိ ဝိဓံ,ဟူသောသရုပစန္ဒကိုထည့်ရာသည်။ အနန္တရ,ဒ္ဒိ ဒ္ဓိဂ္ဂဟိတ်ကိုချေသော်

ဆန်းလျော်၏။သို့သော်လည်းအနက်ဖြေပ်သည်။ဒုတိယပါဒကားဆန်းမရ။ ပဠာလာ,စသည်တို့၌ဗဟုဝုစ်ဖြစ်သော်လည်း၊ ရဠဝါစကရှုဒ္ဓိဗဟုဝစနဖြစ်၍။ပဠာလာ၊ပဠာလတိုင်းရင်း၊ကေဝုစ်ပေးသည်။ ပဠာလကုရုယော, ဟူ၍လည်းရှိ၏။ ကေကကေ,၌ ပဌမာအနက်၌ ဒုတိယာဝိဘတ်သက်သည်။ ။အယမေတ္တာဘာဇ္ဇောတိ၏နဂရာနိ၊ တေသဗ္ဗအန္တရံတိဝိဓံရဋ္ဌံ ဝိကာမယာမိ၊ပဠာသကုရုယောကေကကေစာတိ ဣမာနိတေသံရဋ္ဌာနံ နာမာနိ၊တေသုပဠာသာတိဥတ္တရပဠာလာ၊ တတ္ထကဝိသံနာမနဂရံ။ ကုရုဝေါတိကုရုရဋ္ဌံ၊ တတ္ထဣန္ဒပတ္ထံနာမနဂရံ။ ကေကကေစာတိပစ္စတ္ထေဥပယောဂဝစနံ၊တေနဲ ကေကကရဋ္ဌဒေသေတိ။ တတ္ထကေကကရာဇာနိ. ယောဝနဂရံ။ ။(အဋ္ဌကထာ)။ ။(အဏ္ဏိစာဒ္ဒ၊တိအန္တရံ,ဂ္ဂိသည်။အသုဒ္ဓရ။ အဂ္ဂရာထည်းလွန်သည်၊သဒ္ဒါအနက်လည်းမှန်။ ။နိတံဟာတပါနံ,ဟု၊ အဋ္ဌကထာဘွင့်သည်။ ဟာတပါနဿ ဒ္ဒပါနံ။ အထဝါ ဝဓနိယပါနံ,ဟု၊ ဝိကာဆင့်သည်ဖြစ်၍၊ရင်းအားလျော်စွာအဓိပ္ပာယာဇနာသည်)။ ။ကာ မနိတဇာတကံအဋ္ဌမံ။ ၂၂၀။

၂၂၉-ပလာယိတဇာတ်။*

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ဂဇင်္ဂမေဏ္ဍပေါ,အစရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤပလာယိတဇာတ်ကို၊ဇေထဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ပြေးသောပရိဗိုဇ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုဖြတ္တမတ်မင်းသည် တက္ကသိုလ်ပြည်ကို ယူဇုံဟု မျှားစွာသောဗိုလ်ပါအပေါင်းဖြင့်သွား၍ ရွှေမှမနီးမဝေးသော အရပ်၌တည်၍၊ ဤသို့သောအမှတ်ဖြင့်ဆင်တို့ကိုစေကုန်လော့။ ဤသို့သောအမှတ်ဖြင့်မြင်းတို့ကိုစေကုန်လော့။ဤသို့သောအမှတ်ဖြင့်ရထားတို့ကိုစေကုန်လော့။ဤသို့သောအမှတ်ဖြင့် ခြေသည်တို့ကို စေကုန်လော့။ ဤသို့ပြေးကုန်၍ထက်နက်တို့ဖြင့် ထိုးပစ်ကြကုန်လော့။ တခဲနက်ရှာကုန်သော ရိပသားတို့ကဲ့သို့ မြားရိပသားကိုရှာစေကြကုန်လော့ဟုစစ်ထိုးစိုရင်လိုရကား။ ။

(၃၁၃) ဂဇ-ဂ္ဂ-မေဏ္ဍောဘိ ဟယ-ဂ္ဂ-မာလိဘိ၊
ရထ-မိ-ဇာတောဘိ သရာဘိဝေသောဘိ။

ခဠုဂ္ဂဟာ-ဝန္ဒနဒ္ဒ,ပ္ပဟာရိတိ၊
ပရိဝါရိတာ တဏ္ဍုသိလာ သမန္ဓတော။ ။
(၃၁၄) အသိဝေ ဝထစ္ဆ-ပဝေ ဝထ စ၊ ပိပိဝေ ပိနဒ္ဓိတ-ဗ္ဗ ဒန္ဓိ ဘိ။
ဝဗ္ဗတ-ဗ္ဗ ဗ္ဗ ဗ္ဗ ရ ရ ရ

ရန်ကွာ၊ပြေးသွားကုန်လျက်။နဂရံ၊တက္ကသိုလ်ခြေပယ်ကို။ ပရိဝါရေတွေ၊ ဝန်းရံကုန်၍။ရဲ့ဲ့ပြည်ကို။ ဂဏ္ဍယ၊ယူကြေလေကုန်လော့။ ။(ဤသို့ထို ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်ကြိုးဝါး၍စစ်သည်ကိုစီရင်၍ခြေတံခါး၏အနီးသို့ရောဝ် ၍တံခါးရုတ်ကိုဖြင့်၍၊ ဤသည်ကားမင်း၏နေရာ နန်းလောဟုမေး၏။ဤ သည်ကား ခြေတံခါးရုတ်သာတည်းဟုဆိုသည်ရှိသော်၊ ခြေတံခါးရုတ် သည်ပင်။ ဤသို့စဉ်သဘောရှိသည်ဖြစ်၏။ မင်း၏နေရာ နန်းပြာသာဒ် သည်ကားအသို့သဘောရှိသည်ဖြစ်လတ္တံ့နည်းဟုဆို၍၊ဝေဒယန္တာပြာ သာဒ်နှင့်တူ၏ဟုကြား၍၊ဤသို့အခြိုအရံစည်းစိမ်ချမ်းသာဘုန်းကြောင်သ ရေနှင့်ပြည့်စုံသောမင်းနှင့်တကွ စစ်ထိုးအံ့သောဌာ၊မစွမ်းနိုင်ချေ ကုန် အံ့ဟုတံခါးရုတ်ကိုဖြင့်၍လျင်ပြေးလေ၍ ဗာရာဏသီသို့လျင် သွားလေ ၏။ ။ဂဇ္ဇေမေဒေတိတိအဂ္ဂဂဇမေဒေတိကောဠနာဒံဂဇ္ဇန္တိမတ္တ ဝရဝါရဏဝဏသာဟာကေဟိတိအဏ္ဍော၊ ဤသို့စသည်ဘွင့်သော အဌက ထာကိုကြောင်ကြောင်ဆင်ခြင်မှ ဤဇာတ်၏အနက်ကိုပြက်ပြက်ဖြင်နိုင်မည်။ ဒုတိယဂါထာဝုဇ္ဇဒ္ဓကားဝေတာဝတိ။အပရဒ္ဓကားဂါထာမညိ)။ ။ပဏ္ဍ ယိတဇာတကံနှဝမ်။၂၂၉။

၂၃၀–ဒုတိယပဏ္ဍာယိတဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ် ဘွားတုရားသည်၊ ဇေယပရိမိတ်,အစရှိသောဂါထာဝုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင် အပ်သော၊ ဤဒုတိယပဏ္ဍာယိတဇာတ်ကို၊ ဗောဓိဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိ တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောက်သော ပြေးသော ပရိဗိုဒ်ကိုပင်အ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဤဇာတ်ကြီးအထူးကားထိုပရိဗိုဒ်သည်ဗောဓိဝန်ကျောင်းတော်သို့ဝင်၏။ ထိုခဏ၌ဖြတ်ဘွားတုရားသည်လူများပြင့်ခြံရံအပ်သည်ဖြစ်၍ တန်းဆာ ဆင်အပ်သောတရားဟောနေရာတော်၌နေတော်မူလျက်ဆေးထန်းပြင်း သိလာအပြင်၌ ခြေသော့်သံကိုကြွေးကြော်သောခြေသော့်ဟိုက်ဝှိ တရား ကိုဟောတော်မူ၏။ ပရိဗိုဒ်သည်အားဆယ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဘုရားဖြတ်ဘွား၏ဗြဟ္မာမင်းကိုယ်နှင့်တူသောကိုယ်တော်ကိုရင်း၊ ထပ်ပြည့် ဝန်းကဲ့သို့ တင့်တယ်ခြင်းရှိသော မျက်နှာတော်ကိုရင်း၊ ရွှေပြားနှင့်တူ

သောနဖူးတော်ကိုရင်း ခြင်း၌ ဤသို့သဘောရှိသော ယောက်ျားမြတ်ကို အောင်အံ့သောဌာ အာဘယ်သူတတ်နိုင်ချေအံ့နည်းဟုဤနှိုင်း ပရိသတ်အား တွင်းသို့မဝင်မူ၍ပြေးလေ၏။ ။လွန်လေပြီးသောအခါ ဘုရားလောင်း သည်ဗာရာဏသီပြည်၌ မင်းပြု၏။ တက္ကသိုလ်ပြည်၌ တယောက်သော ဝန္ဓာရမင်းသည်မင်းပြု၏။ ထိုဝန္ဓာရမင်းသည် ဗာရာဏသီပြည်ကိုယူ အံ့ဟု၍အင်္ဂါလေးပါးရှိသောစစ်သည်ဖြင့် ထာလတ်၍ မြို့ကိုဝန်းရံ၍ မြို့ တံခါး၏အနီးဆ၌တည်ယှက်ပိပိ၏ ဗိုလ်ပါ စစ်သည်ကိုကြည့်၍ ဤမှုအာ ကိုင်းအာရုံရှိသော စစ်သည်အပေါင်းကိုအောင်အံ့သောဌာ အာဘယ် သူစွမ်းနိုင်လတ္တံ့နည်းဟုဖိပိ၏စစ်သည်ကိုချီးမွမ်း၍။ ။

'(၃၁၅) ဝေ-မပရိပိတံ အနန္တ-ပါရံ၊ ဒုပ္ပသဟံ-ဝကော်ဘိ သာဝရံ-ဝ။
ဂိရိပိဝ အနိလေန ဒုပ္ပသယော၊
ဒုပ္ပသဟော-အဟာ-မဇ္ဇ တာဒိသေန။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၁၅) ရထေသုရထားတို့၌။မောရဆဒေ၊ဥဒေါင်းတောင်တို့ကို။ ဌပေတွာ၊ထား၍။ ဥသဘပိတံ၊ဧိုက်ထူအပ်သော။(ထည့်)။ ဝဇိ၊အောင် လံသည်ပင်။အပရိပိတံ၊ မနှိုင်းရှည့်နိုင်မျှားစွာ၏။မေ၊ငါ၏။ ဗလဝါဟာနံ ဝိ၊ဖိုလ်ပါဆင်ခြင်းသည်လည်း။ အနန္တ-ပါရံ၊ဆင်ကား၌မှခြင်းကား၌မှ ဟု၊ရေတွက်ခြင်း၏ အဝိုင်း အခြားကို လွန်သည်ဖြစ်၍ အဆုံးမရှိသော ကမ်းရှိ၏။ဝကော်ဘိ၊ကျီးတို့သည်။သာဝရံသာဝရော၊သမုဒ္ဒရာကို။ဒုပ္ပသ ဟံဒုပ္ပသဟောဇာဝ၊လွှမ်းမိုးခြင်းဌာမစွမ်းနိုင်၏တို့။ မေ၊ငါ၏။ အယံဗလ ကာယော၊ ဤဖိုလ်ပါအပေါင်းကို။ဒုပ္ပသဟော၊ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ကုန် သောရန်သူတို့သည်နှိပ်စက်လွှမ်းမိုးခြင်းဌာမစွမ်းနိုင်။ အနိလေန၊အရုပ် လေးမျက်နှာမှလာသောလေသည်။ ဂိရိ၊တခဲနက်သောကျောက်တောင်ကို။ ဒုပ္ပသယောဇာဝ၊ထုန်တွေ့ပစ်ခံသောဌါမစွမ်းနိုင်သကဲ့သို့။အဟံ၊ဤသို့သော ဖိုလ်ပါအပေါင်းနှင့်ပြည့်စုံသောငါ့ကို။ အဇ္ဇ၊ယခု။တာဒိသေန၊ထိုသို့သ ဘောရှိသောဖိုလ်ပါအပေါင်းသည်။ ဝါ၊သင်ကဲ့သို့သောဘုန်းစက်နည်း ပါးသောသူသည်။ ဒုပ္ပသဟော၊လွှမ်းမိုးခြင်းဌာမစွမ်းနိုင်။ ။(ပြုပစ္စင်္ဂ် တည်သော ဘုရားလောင်းကို ရည်မှတ်ဆိုသော စကားဖြစ်၍ နှောက်ဆုံး လျှော်သည်)။ ။

ထိုအခါ၌ထိုဂန္ဓာရမင်းအား ထိုဘုရားလောင်းသည်ထင်ပြည့်ဝန်းကဲ့သို့အသရေရှိသော မိမိ၏မျက်နှာကိုပြ၍၊ ဟယ်ဝရိက်၊ သင်သည် မယောင်ရမ်း မပြည့်တမ်းစင်။ ယခုအခါ၌ အရုန်ရစ်သော ဆင်ပြောင်သည်ကျ။ တောကိုနင်းဘိသကဲ့သို့၊ ထို့အတူသင်၏စစ်သည်အပေါင်းကိုဖျက်ဆီးလိုက်အုံ့ဟုပြိုင်းခြောက်လိုက်၏။ ။

(၃၁၆) မာ ဗာလိယံ ဝိဃပ္ပသိ၊နဟိ.သ တာဒိသံ ဝိဒယ္ဟသေ။
နဟိ.သ လာသော နိသေဓကံ၊
အာသဇ္ဇသိ ဂဇ.မိဝ ဂေ-စာရိနံ ယော တံ၊
ပါဒါ နဒ္ဒ.မိဝ ပေါထယိသ္သတိ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆိုပြီ။ ။

(၃၁၆) ဟရေဗာလ၊ ဟယ်ဝရိက်။ တွံ၊သင်သည်။ အတ္တနော၊မိမိ၏။ဗာလိယံ၊ရိက်သည်၏အဖြစ်ကို။ မာဝိဃပ္ပသိ၊ မပြည့်တမ်းထင်။ ဟိ သစ္စံ၊ထိုစကားသည်မှန်၏။တဝ၊သင်၏။ဗလကာယော၊ဗိုလ်ပါအပေါင်းသည်။တာဒိသံတာဒိသော၊ထိုသို့သင်ကြီးဝါးကြီးစည်သောအတိုင်း သဘောရှိသည်။နဟသ၊မဖြစ်သလျှင်ကထည်း။တွံ၊သင့်ကို။ကေဝလံ၊စင်စစ်။ဝိဒယ္ဟသေ၊ရောဂဒေါသအစရှိသောမီးပူသည်လောင်အပ်၏။တွံ၊သင်သည်။နိသေဓကံ၊ ငါကဲ့သို့သဘောရှိသောနှိပ်စက်လွှမ်းမိုး၍ တားမြစ်တတ်သောသူကို။နဟိ လာသော၊ ရှေးကမရဘူးသေးသလျှင်ကတည်း။ အာသဇ္ဇသိ၊ချဉ်းခဲ့လော့။ ဂေစာရိနံ ဂေါစာရိ၊တစိုးထင်းသာ သွားလေ့ရှိသော။ ဂဇံ ဂဇော၊ပေါက်ကြီးပြောင်ဖွန့်, အားခွန်ကြီးမားသော ဆင်သည်။နဒ္ဒံ၊ကျ။တောကို။ ပါဒါပါဒေဟိ၊ခြေတို့ဖြင့်။ ပေါထယိဿတိ၊ဝှေ့ဝပ်တျင်းတျင်းကုန်အောင် ဘောပ်ဘောပ်နင်းချေးမည်သို့။ ဧဝံတထာ၊ ထို့အတူ။ ယောရောဇာ၊အကြင်ဗျာဓိရောဂါသိမင်းသည်။ထံ၊သင့်ကို။ပေါထယိဿတိ၊ နင်းနှိပ်ဖျက်ဆီးလတ္တံ့။ တာဒိသံ၊ထိုသို့သဘောရှိသော။နိသေဓကံ၊နှိပ်စက်လွှမ်းမိုး၍ တားမြစ်တတ်သောသူကို။ နဟိ လာသော၊ မရသေးသလျှင်ကတည်း။ ။(တာဒိသံ,ဟူသောဤစကားကိုဘုရားလောင်းမိမိကိုယ်ကိုရည်၍ဆိုသတည်း)။ ။ဤသို့ပြိုင်းခြောက်သောထိုဘုရားလောင်း၏စကားကိုကြား၍ ဂန္ဓာရမင်းသည်ကြည့်ရှုလေသည်ရှိသော်၊ ဖွေ့ပြားနှင့်တူသောမြတ်သော နဖူးကိုမြင်၍ မိမိကိုဘမ်းဆုံးသည်မှကြောက်

ရကားပြန်၍ပြေးလျက်ပိမိ၌ရှိသိုလျှင်သွားကြ။ ။(ဓမ္ဓ,စသောဂါထာများ၌ ပဏ္ဍိန္ဒသက။ ။မာဗဲဘာလိယံ,စသောဂါထာကားဝေတာလိ)။ ။ဒုဋ္ဌသ ယံသာဂရံဂိရိ ကေစာရိနံ,တိဗ္ဗိ၊ပဌမာအရာဝယ်ဒုတိယာသက်သည်။ ။ ပါဒါဒ္ဒိ တတိယာအရာဝယ် ပဌမာသက်သည်။ ဗာတိ,တာဒိ,တိဗ္ဗိကား ဒိစ)။ ။ဒုတိယပဏာယိတဇာတက် ဒသမံ။ ၂၃ဝ။ကသာဝဝဂ္ဂေါအဋ္ဌ မော။ ။တာသသု·ဒ္ဒါနံ။ ။

ကာသာဝံ,ရဋ္ဌနန္ဒိယံ,ဝုဒ္ဓဘတ္တဉ္စ,ကုဓ္ကိလ်,ဝန္ကိ,ဝဏ္ဏံ,ကောသိယဉ္စ,။
ဂုထပါဏံ,ကာမနိတ်ပဏာယိတဇ္ဇယ်ဝိစ,။ ။

(ဇ-ဥပါဟနဝဂ်)

၂၃ဝ-ဥပါဟနဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓမြတ် စွာဘုရားသည်၊ ယထာပိကိတာ, အစရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤဥပါဟနဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သိတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်ဆင်မှသက်၍မင်းသို့ကပ်၍၊ဖြတ်သောမင်းကြီး၊ အတတ်မည်သည်ကို ပိမိကိုယ်ကိုချမ်းသာစေခြင်း အကျိုးငှါသင့်၏။ ထိုသို့ပိမိကိုယ်ကိုချမ်းသာစေခြင်းအကျိုးငှါသင့်ငြားသော်လည်း အချို့ သောသူအား သင်အပ်သောအတတ်သည် မကောင်းသဖြင့် ထုပ်အပ် သောဘိနပ်ကဲ့သို့ပျက်စီးခြင်းသို့သာလျှင်ခေါင်ရွက်တတ်၏ဟုဆို၍။ ။

(ဒုဝါ) ယထာ ဝိ ကိတာ ဝုဏ်ိသသ္ဌ ပါဟနာ၊
သုခသ္ဌ အတ္ထာယ ဒုခံ ဥဒဿဟော။
ဃမ္ဘာဘိတတ္ထာ တလသာ စ ဝိဇ္ဇတာ၊
တသ္ဌ. ဝ ပါဒေ ဝုဏ်ိသသ ခါဒရေ။ ။
(ဒုဝဂ) ဇေ.မေ.ဝ ယော ဒုက္ကုလိနော အနရိယော၊
တမ္ဘာကပိဋ္ဌ သုတဉ္ဉ အာဒိယ။
တမေ.ဝ သော တတ္ထ သုတေန ခါဒတိ၊
အနရိယော ဝုဏ္ဏတိ ဒုပါဟနူပမော။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၃၁၇-၃၁၈) မဟာ-ရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။သုခသား ချမ်းသာ၏။ အတ္ထာယ၊အကျိုးငှါ။ကိတာ၊ဝယ်၍။ ပါဒေသု၊ခြေတို့၌။ ပဋိရက္ခာ၊စွပ်အပ်သော။ ဥပါဟနာ၊ မကောင်းသဖြင့်လုပ်အပ်သောဘိနပ်သည်။ ပုရိသသား၊စီးသောယောက်ျား၏။ ဒုခံရက္ခံ၊ဆင်းရဲကို။ ဥဒဇ္ဇဟေဥဒဇ္ဇဟေ ယျ၊ဆောင်ရာ၏။ဃမ္ဘာဘိတက္ခာ၊ နွေအခါအပူသည်နှိပ်စက်အပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်ရင်း။ တဏှသာ၊ ခြေဘဝါးအပြင်သည်။ ဝိဠိတာဝိဠိ တက္ခာစ၊ ကျင်နာသည်၏အဖြစ်ကြောင့်ရင်း။ ကိတာ၊ဝယ်၍။ပါဒေသု၊ ခြေတို့၌။ ပဋိရက္ခာ၊ စွပ်အပ်ကုန်သော။ ဥပါဟနာ၊ ဘိနပ်တို့သည်။ တသော ဝပုရိသသား ထိုစီးသော်ယောက်ျား၏သားလျှင်။ ပါဒေ၊ခြေတို့ကို။ခါဒရေခါဒန္တိ ယထာ၊ကိုက်ကုန်သကဲ့သို့။ ။ဝေမေ၊ ထို့အတူလျှင်။ဒုက္ခုလိနော၊ယုတ်မာသောအမျိုးရှိသော။ ယောအနုရိယော၊ ဟိရိ ဩတ္တပ္ပကင်းသည်ဖြစ်၍သူတော်မဟုတ် ယုတ်မာသောအကြင်သူသည်။ တမ္ဘာကတမ္ဘာကာ၊ထိုထိုအတတ်ကို သင်ပေတတ်သောဆရာမှ။ဝိဇ္ဇာ၊ အဠာရသဝိဇ္ဇာတို့တွင် အကြင်အမှတ်မရှိသော ဝိဇ္ဇာကိုရင်း။ သုတ၊ သင်ကြားအပ်သောပရိယတ်ကိုရင်း။အာဒိယအာဒိယတိ၊သင်၏။ အာဒိ ယိတ္ဝာ၊သင်ပြီး၍။ သော၊ ထိုအမျိုးယုတ်မာစွာသော မသူတော်သည်။ တဏ္ဍု၊ထိုဆရာ့ဝတ်ခ်ီ။လဒ္ဓေန၊ ရအပ်သော။သုတေန၊ အကြားအမြင်သင်အပ်သောဝိဇ္ဇာဖြင့်။ တမေဝ၊ထိုပိမိကိုယ်ကိုပင်လျှင်။ ခါဒတိ၊ကိုက်၏။ သောဒုက္ခုလိနော၊ထိုအမျိုးယုတ်မာသောသူကို။ဒုပါဟနူပမော၊ ကိုက်တတ်သောဘိနပ်နှင့်တူသော။အနုရိယော၊သူမြတ်မဟုတ်ယုတ်မာသော သူဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ဆိုအပ်၏။ ။တာနုညီးကား။ ။ဒုပါဟနူပမော၊ကိုက်တတ်သောဘိနပ်ဆိုးရှိသောသူနှင့်တူသော။အနုရိယော၊ သူတော်မဟုတ် သူယုတ်မာဟူ၍။ဝုစ္စတိ၊ဆိုအပ်၏။ ။(ကိ,ဟုဒီဃနှင့်လိုသည်။နာဝ်ခိရသော ကိယာဒိနုံ,ဟု ဆိုသောကြောင့်ကိခတ်ကား၊ ဒီဃနိကာယ်တည်း။ဒုခံ ကားဆန်းကိုင့်၍သံယုဂ်ကျေသည်။တံတံမနတိတိတမ္ဘော။ယောအာစရိ ယော၊ အကြင်ဆရာသည်။ တံတံ၊ထိုထိုအတတ်ကို။ မနတိ၊သိတတ်၏။ ဣတိ၊ထို့ကြောင့်။ သောအာစရိယော၊ထိုဆရာသည်။တမ္ဘော၊ တမ္ဘမည်၏။တမ္ဘော,ဆိုလိုသျှက်နိုရုတ္တိနည်းအားဖြင့် အာကပစ္စည်းသက်၍တမ္ဘာ ကပြီးသည်။တမ္ဘာကာ,ဟုဆိုရမည်ကို ဂါထာဗန္ဓသုခအတွက်ဤရသည်ပြု၍ တမ္ဘာက,နေသည်)။ ။တံတံမနတိတိတမ္ဘောတိဝတ္တွေ့ဇွေတမ္ဘာကော၊ တံ

၂၇၂ ၂-ရုကနိပါတ်စာတ်ပါဠိတော်နိဿ။ (၃၁၉)

ထံ ထိပ္ပံအာသေဝတိပရိဝဋ္ဋေတိတိအဋ္ဌော၊ အာစရိယသေဝတံနဝမံ၊ တဿာတမ္ပာကာ၊ ဂါထာဗန္ဓသုခတ္ထံပနရသသာဝေါ။ ။(အဋ္ဌကထာ)။ ဥပါဟနဇာတကံပဌမံ။ ၂ ၃၁။

---

၂ ၃ ၂-ဝိဏာဂုဏဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဇေတဝန်တော်ယာမဏ္ဍော, အစရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤဝိဏာ ဂုဏဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ တယောက်သော သူငယ်မကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်သူဌေးတို့ကိုကျွန်း၏ခြေရင်း၌နေသည်ကိုမြင်၍ သိသည်ရှိသော်ချဉ်းကပ်လေ၍သူဌေးတို့နှင့်တကွစကားပြောလို၍။ ။

(၃၁၉) ကေ-စိန္ဒိ တော-ယ-မဏ္ဍော၊ဗာ လော အ-ပရိဏာယကော။
နဲ ဟိ ခုဇ္ဇေန ဝါမေန၊ တောတိ သင်္ဂန္တု-မရဟာသိ။ ။

ဟူသောဂျေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၁၉) အမ္ဘ၊ချစ်သို့။အယံ၊ဤသို့သောဂျိသော။အဋ္ဌော၊အမှုကို။ ဇေ-စိန္ဒိ တော၊ တယောဝံတည်းသောသင်သည်သာလျှင်ကြီးအပ်သည်။ ဘဝိသတိ၊ဖြစ်လတ္တံ့။အယံခုဇ္ဇော၊ ဤကျွန်းသည်။ ဗာဝေါ၊ပညာမရှိ မသိတတ်သောလူဗာလသည်။ အ-ပရိဏာယကော၊အကြီးအကဲမဟုတ်သည်။ဝါ၊ယူဆောင်၍ သွားတတ်သောသူတပါးမရှိသော် ဒေါမိဘာဝ မ သွားတတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် ကိုယ်ရှင်ကိုယ်ကိုမျှမဆောင်ရွက်နိုင်သည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ဟိ၊သင့်စွ။တောတိ၊သျှင်မ။ တွံ၊သျှင်မသည်။ ဝါ မေနု၊ကွယ်ထသော။ခုဇ္ဇေန၊ကျွန်းနှင့်။သင်္ဂန္တု၊ပေါင်းတော်အံ့သောငှါ။ နဲ အရဟာသိ၊မထိုက်။ ။

ထိုအခါဘုရားလောင်း၏စကားထိုကြားရ၍သူဌေးတို့သည်။ ။

(၃၂၀) ဟုရိသုသာဘံ မညမာနာ၊အဟံ ခုဇ္ဇ-မကာမယိ။
သော-ယံ ဘံဟုဒ္ဒိကော သေတိ၊ဆိန္ဒ-တန္ဒိ ယထာ ဝိဏာ။ ။

ဟူသော၍ဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၂၀) အယျ၊အသျင်။အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ကော်၊တရုသော။ ဥသ
ဘံ၊နွားမင်းဥသဘာကို။ဒိသွာ၊ဖြင်၍။ ဂုန်း၊နွားတို့၏။ ဗေဠုကသ၊ အကြိုး
ဖြစ်သောနွားမင်း၏။ဝိဠိယံ၊ကျောက်ကုန်း၌။ကကုဓ၊ လတို့သည်။ဟော
တိ၊ရှိသည်ဖြစ်၏။ဣမသ္မိ၊ဤယောဂျားအား၊လည်း။ ထံ၊ထိုလတို့သည်။
အတ္ထိ၊ရှိ၏။ ဣမိနာ၊ဤယောဂျားသည်။ဟရိသ-ဥသဘေန၊ ယောဂျား
ဥသဘာသည်။ဘရိတဗ္ဗံ၊ဖြစ်ရာ၏။ ဣတိ ဧဝံ၊ဤသို့။အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။
ဝဒါမိ၊ကျေနှိုးကို။ဟရိသ-ဥသဘ-မညမါနာ၊ယောဂျားဥသဘာဟုထင်မှတ်
ဝိ၍။ အကာမယိ၊တပ်စွန်းပါ၏။ သော၊ထိုကျေနှိုးသည်။ ဣဒါနိ၊ယခုအ
ခါ၌။ ဆိန္နတန္တိ၊အညှိုပြတ်ပြီးသော။ ဝိဏာယဃဏာ၊စောင်းကဲ့သို့။ သံ
ကုဋိကော၊ကွေးလျက်။သေတိ၊အိပ်၏။ ။(ဘုရားလောင်းသည်ထိုသို့
ဌေးထွေး၏ မသိမလိမ်မာသည်၏အဖြစ်ကြောင့် အိမ်မှထွက်သည်၏အ
ဖြစ်ကိုသိ၍ထိုသူဌေးထွေးကိုရေချိုးစေ၍တန်းဆာဆင်အပ်သောရထား
သို့တင်၍ အိမ်သို့လျှင်သွား၏)။ ။ဝိဏာဂုဏဇာတကံဒုတိယံ။ ၂၃ ၂။

---

၂ ၃ ၃-ဝိကဏ္ဏကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဗုဒ္ဓဘုရား
ဖွားတရားသည်၊ကာမံယဟိ ဣဒ္ဓိသိတေနဂ္ဂ,အစဉ်ရှိသောဝါထာဝုန်ဖြင့်
တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ဝိကဏ္ဏကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်
၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ထပါးသော ပြိုးငွေ့သောရဟန်းကို အ
ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထမင်းကျွေးခြင်းအမှုကို ရွက်ဆောင်သောသူသည် ထိုမိကျောင်း
ကိုမြားရူးသည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ထိုမိကျောင်းကိုခေါ်လျက်။ ။

(၃ ၂ ၁) ကာမံ ယဟိ ဣဒ္ဓိသိ တေနဂ္ဂ ဝဠ္ဠဝိဇ္ဇိသိ မမတ္ထိ ဝိကဏ္ဏကေန။
ဟတောသိ ဘတ္ကေန သုဝါဒိတေန၊လောလော စ မဇ္ဈေ အနုဗန္ဓမာနော။ ။
ဟူသောဂျေးဦးစွာသောဝါထာကိုဆို၏။ ။

(၃ ၂ ၁) ဟရေသုသုမာရ၊ဟယ်မိကျောင်း။တို့၊သင်သည်။ကာမံ၊စင်
စစ်။ယဟိ၊အကြင်အရပ်သို့။ဣဒ္ဓိသိ၊သွားလို၏။ တေနဂ္ဂ၊ထိုအရပ်သို့။ဝဠ္ဠ
သွားလေဦး။မမ၊ငါ၏။ အတ္ထိ၊နိယာမိတဘွာနော၊ဤမှတ်အပ်သောအရာ၌
ဝိကဏ္ဏကေန၊အရွက်မတပ်သော မြားဖြင့်။ ဝါ၊မြားသည်။ တို့၊သင့်ကို။

ဝိဇ္ဇေါ၊ရှုးလေအပ်ပြီးသည်။ အသိ၊ဖြစ်၏။တွံ့၊သင်သည်၊လောလော၊လျှပ်ပေါ်သည်၊ဟုတ္ထာ၊ဖြစ်၍။မဇ္ဈေ၊ထမင်းစားအံ့သောဌာနလာကုန်သောဝါးတို့ကို။အနုဗန္ဓမာနော၊စားအံ့သောဌာနလိုက်၏။တေနစ၊ထို့ကြောင့်လျှင်။ သုဝါဒီတေန၊ ကောင်းစွာတီးမှုတ်ခြင်းရှိသော။ ဘဏ္ဍေန၊ထမင်းသည်။ တွံ့၊သင့်ကို၊ဟတော၊သတ်အပ်သည်၊အသိ၊ဖြစ်၏။ ။

ထိုမိုးကျောင်းသည် ပိမိနေရာ အရပ်ထို သွားမ္ပအသက် ကုန်ခြင်းထို ရောက်လေ၏။ ဖြတ်စွာဘုရားသည်ဤအကြောင်းကိုဖြတော်မူ၍ ဘုရားဖြစ်ပြီး၍။ ။

(၃၂၂) ဇဝံ ဝိ လောကာမိသ.မောပစာန္တော၊
ဝိဟညတိ ဝိတ္ထ-ဝသာ.နုဝတ္တိ။
သော ဟညတိဌာတိသယိသနုမဇ္ဈေ၊
မစ္ဆာ.နုဂေါ သော.ရိဝ သုသုမာရော။ ။

ဟူသောဤနုတိယဂါထာကိုဆိုတော်။ ။

(၃၂၂) ဘိက္ခဝေ၊ရေဟန်းတို့။ မစ္ဆာနုဂေါ၊ ငါးထိုအစဉ် လိုက်သော။ သောသုသုမာရော၊ထိုမိုးကျောင်းသည်။ဟညတိ=ဟုဝ၊ပျက်စီးခြင်းထို့ရောဝံ သကဲ့သို့။ ဇဝံဝိတထာ၊ထို့အတူ။ လောကာမိသံ၊ ကာမဂုဏ်ငါးပါးထို့။ ဩပတန္တော၊ကျသော။စိတ္ထ-ဝသာ.နုဝတ္တိ၊ကိလေသာ၏အစွမ်းအားဖြင့် စိတ်၏အလိုထို့အစဉ်လိုက်သော။သော၊ထို ဂုဏ္ဍုလ်သည်။ ဌာတိသယိ နုံ၊ဆွေမျိုးအပေါင်းတို့၏။မဇ္ဈေ၊အထယ်၌။ဟညတိ၊ပင်ပန်းရ၏။ ။(မမ ထို့ဒ္ဒမမအာထို့ဖြတ်။ဇုမသဒ္ဒါ၊ထို့ပါဘတ်ဖြင့်ပြီးသော နာမ်ပုဒ် ဖြစ်ထျက် ဆန်းကြောင့်နိဂ္ဂဟိတ်ကျသည်)။ ။ဝိကဘ္ဘကဇာတကံတတိယံ။၂ ၃ ၃။

---

၂ ၃ ၄-အသိတာဘူဇာတ်။

နတ်နှင့်ထက္ကသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓဘုရား ဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ထွေမေဝဒါနိမဂရ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအသိတာဘူဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မထင်ရှားသော သတို့သားကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

အသိတာဘူမိဘုရားသည် ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသားလာသည်ကို ဖြင်

ၜ်ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်ၜ် ပဏ္ဍာမြားညို အသင်းနှင့်တူသော အသင်းရှိ သော ကောင်းကင်ခြင်းမျိုး ရပ်လျက်၊အသျှင်သား၊ အသျှင်သားကိုမြၜ်ငါ သည်ဤဗျာနှစ်ချပ်သောကိုရပေၜ်ဟု။ ။

(၃၂၃) . ထွ-မေဝ ဒါနိ-မ-ကရ၊ယံ ကာမော ဗျဂမာ တယိ။
သော-ယံအပ္ပဋိသန္ဓိကော၊ခရ-ဆိန္နံ-ဝ ရေဏုကံ။ ။

ဟူသောဂျေးပြီးစွာသောဂါထာကိုဆိုၜ်။ ။

(၃၂၃) အယျ ဝုတ္တ၊အသျှင်သား။ဣဒါနိ၊ယသုအခါၜ်။ထွ-မေဝ၊သင် သည်ပင်လျှင်။မေမမ၊ငါၜ်။ဣဒံ၊ဤဗျာနှစ်ချပ်သောကို။ အကရ၊ပြုပေၜ်။ဣ ဒါနိ၊ယသုအခါၜ်။ တယိ၊သင်ၜ်။မေမမ၊ငါၜ်။ ယံယောကာမော၊ အကြောင် တပ်စွန်းခြင်းကာမသည်။ဗျဂမာ၊ကင်းဝေပြီ။ ခရ-ဆိန္နံ၊လွှဲဖြင့်ဖြတ်အပ် သော။ရေဏုကံ၊ဆင်စွယ်ကဲ့သို့။ သောအယံ၊ ထိုသင်ၜ် တပ်စွန်းခြင်း ကာမသည်။အပ္ပဋိသန္ဓိကော၊တဘာန်တပ်စွန်းခြင်းမရှိပြီ။ ။ဤသို့ဆိုပြီးၜ် ထိုပြုဟွန်တမင်းသားၜ်ခြင်စဉ်ပင်လျှင်ဗျံၜ်ဟောပါ။သေါအရပ်သို့သွားၜ်။

ထိုပြုဟွန်တ မင်းသားသည် ထိုအသိတာဘုမင်းတို့ၜ် သွားသော ကာလၜ်ခိုင်ကြွေးလျက်။ ။

(၃၂၄) အကြို-ဆ္ဆံ အတိလောဘေန၊အတိလောဘ-မဒေန စ။
ဇေ ဟာယတိ အဏ္ဍမ္ပာ၊အယံ-ဝ အသိတာဘုယာ။ ။

ဟူသောဤနုတိယဂါထာကိုဆိုၜ်။ ။

(၃၂၄) အယံ၊ငါသည်။အသိတာဘုယာ၊အသိထာဘုမင်းတို့မှ။ဟာ ယာမိဆုဝ၊ယုတ်ၜ်ဟု။ဇေ၊တထာ၊ထို့အတူ။အကြို-ဆ္ဆံ-အကြိုဆုမာနော၊ထို ထိုအာရုံၜ်ခိုလိုချင်မက်မောတတ်သောသူသည်လည်း။ အတိလောဘေနစ၊ ရပြီးသောအာရုံကိုလွန်ၜ် အသစ်အာရုံၜ်တပ်စွန်းသောလောဘကြောင့် ၎င်း။ အတိ-ဒေလောဘ-မဒေနစ၊ဝုဏ်သမာန်ကို ဖြစ်စေတတ်သောအလွန် သောလောဘဖြင့်ရစ်ခြင်းကြောင့်ၜ်ရင်း။ အဏ္ဍမ္ပာ၊ အကျိုးစီးပွါးမှ။ ဟာ ယတိ၊ယုတ်ၜ်။ ။အသိတာဘုဇာတကံစတုတ္ထံ။ ၂၃၄။

၂၃၅-ဝဏ္ဏနဝတ္ထု။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓမြတ် ဗွာသုရားသည်၊ သုခါဟုရာဝဏ္ဏနဝ, အစရှိသောဂါထာဝုဒ်ဖြင့်တန်းဆာ

ဆင်အပ်သောဤဝန္တနခဇာတ်ကို၊ ဧတဝဝန်ကျောင်းတော်၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ရောဂမည်သော မလ္လာမင်းကို ဦးကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုဗာရာဏသီသူဌေးသည် တနေ့သ၌ဆွမ်းဘုန်းပေးခြင်း ကိစ္စအဆုံး၌ ထိုဝန္တနခပရိဗိုဇ်နှင့်တကွ သာယာစွာသောပျဉ်ပြားထောကဝတ်စကားကိုပြောဟောပြီး၍ အသျှင်ဝန္တနခ၊ ရဟန်းအဖြစ်မည်သည်ကား ဆင်းရဲပြုပြင်၏။ အိမ်ရှင်နေခြင်းသည်ချမ်းသာ၏။ အသျှင်ဝန္တနခ၊ အသျှင်သည်လာတည့်လော့၊ နှစ်ဦးကုန်သောဝါတို့သည် အညီအညွတ်ကာမဂုဏ်တို့ကိုသုံးဆောင်ခံစားကုန်လျက်နေကြကုန်အံ့၊ ဤသို့ဆိုပြီ။ ။

(၃၂၅) သုခါ ဘရာ ဝန္တနခ၊သ-ဟိရညာ သ-ဘောဇနာ။

ယတ္ထ ဘုတ္ထာ ဝိဝိတ္ထာ စ၊သယေယျာသိ အနု-သသုကောာ။ ။

ဟူသောဂျေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆိုပြီ။ ။

(၃၂၅) ဝန္တနခ၊အသျှင်ဝန္တနခ၊ယတ္ထ၊ အကြင်ရတနာသုနှစ်ပါးစားဘွယ်ဘောဇဉ်တို့နှင့်ပြည့်စုံသော အိမ်၌။ အနု-သသုကောာ၊ လုံ့လမပြတ်။ ဘုတ္ထာစ၊စား၍သာရင်း။ ဝိဝိတ္ထာစ၊သောက်၍သာရင်း။ သယေယျာသိ၊ နေလာတည့်လော့။ သ-ဟိရညာ၊ရွှေအစရှိသောရတနာသုနှစ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံထသော။ သ-ဘောဇနာ၊စားဘွယ်ဘောဇဉ်တို့နှင့်ပြည့်စုံထသော။ ဘရာ၊အိမ်ရှင်နေခြင်းသည်သာ။ သုခါ၊ချမ်းသာ၏။ ။

ထိုအခါဘုရား လောင်းသည် ထိုဗာရာဏသီသူဌေး၏ စကားကိုကြား၍၊ သူဌေးကြီး၊ သင်သည်မသိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ကာမဂုဏ်၌မက်မောသည်ဖြစ်၍ အိမ်ရှင်နေရခြင်း၏ကျေးဇူးကိုဆို၏။ သင့်အား အိမ်ရှင်နေရခြင်း၏ကျေးဇူးမဲ့ကိုငါဆိုအံ့။ ယခုအခါသင်နာလော့၊ ဤသို့ဆိုပြီ။ ။

(၃၂၆) ဘရာ နာ-နိဟာမာနသား၊ဘရာ နာ-ဘဏာတော ရသာ။

ဘရာ နာ-ဒိန္ဓ-ဒဏ္ဍသား၊ပရေသံ အနိက္ကိဠတော။

ဇဝံ ဆိန္ဒံ ဒုရတိသမ္ဘဝံ၊ကော ဘရံ ပဋိပဇ္ဇတိ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆိုပြီ။ ။

(၃၂၆) မဟာ-သေဋ္ဌိ၊ သူဌေးကြီး။ အနိ-ဟာမာနသား၊အစဉ်မပြတ်လယ်ယာထွန်ခြင်းနွားကျောင်းခြင်းအစရှိသောအမှုဖြင့်လုံ့လမပြတ်သော သူ၏။ ဘရာ၊ဘရာဝါသသည်ကား။ နာ-ဒိန္ဓတိ၊မတည်နိုင်။ ရသာအာဏတော၊လယ်ယာဥစ္စာရွှေငွေအစရှိသည်တို့၏ အကျိုးဌာရေသားမဆိုသော

သူ၏လည်း။ ဃရာ၊ ဃရာဝါသမည်သည်ကား။ နတိဗ္ဗတိ၊မတည်နိုင်။ အာဒိန္နေ-ဒဏ္ဍာသ၊ ဒဏ်ပေးခြင်းကိုမယူတသော။ ပရေသံ၊သူတပါးတို့အား။ အာနိဂ္ဂြိဟတော၊ နှိပ်စက်ခြင်းကိုမပြုသော သူ၏လည်း။ ဃရော၊ ဃရာဝါသမည်သည်ကား။ နတိဗ္ဗတိ၊ မတည်နိုင်။ ဝေါ၊ ဤသို့။ ဆိန္ဒံ၊ အပေါက်ရှိထသော။ ဒုရုဘိသမ္ဘဝံ၊ ဖြစ်နိုင်ခဲသောသတောရှိထသော။ ဃရံ၊ အိမ်ကို။ ကော၊ အဘယ်သူသည်။ ပဋိပဇ္ဇတိ၊ ရောပ်စိုးမိ၍နေ ချင်တိုးနည်း။ ။ဝစ္ဆနခ ဘာတကံ ပဋ္ဌမံ။ ၂၃ ၅။

၂၃ ၆-ဗကာတိ။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြစ်စွာဘုရားသည်၊ ဘဒ္ဒကောဝတာယံ ပဂ္ဂို, အစရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဗကာတ်ကို၊ ဧတတဝနံ ကျောင်းတော်၌တိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောက်သောအုံ့ဘွယ်သဏ္ဌာန်ကို ဖြစ်စေတတ်သော ရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ငါးအပေါင်းသည်ထိုမျိုးကိုမြင်၍။ ။

(၃၂၇) ဘဒ္ဒကော ဝတာ-ယံ ပဂ္ဂို၊ ဒိဋ္ဌော ကုမုဒ-သန္နိဘော။
ဥပသန္တော ပဂ္ဂေဟိ၊ မန္ဒ-မန္ဒော-ဝ ဗျာယတိ။ ။

ဟူသောပဌမဂါထာကိုဆိုတော်မူ။ ။

(၃၂၇) ဘော၊ အချင်းတို့။ ကုမုဒ-သန္နိဘော၊ ကုမုဒ်ပြောကြော ဖြူအံ့ဆင်းနှင့်တူထသော။ ပဂ္ဂို၊ အတောင်ရှိထသော။ အယံ ဒိဋ္ဌော၊ ဤငှက်သည်။ ဥပသန္တော၊ ငြိမ်သက်ကုန်သော်။ ပဂ္ဂေဟိ၊ အတောင်တို့ဖြင့်။ မန္ဒ မန္ဒော ဝ၊ ညံ့ညံ့ပျောင်းပျောင်းကဲ့သို့လျှင်။ ဟုတ္ဝာ၊ ဖြစ်၍။ ဗျာယတိ၊ မှိုင်လျက်နေ၏။ ဘဒ္ဒကောဝတ၊ ငှက်ကောင်းငှက်ဖြတ်ဟု ငါမှတ်ထင်၏။ ။

ထိုအခါထိုမျိုးကိုတုရားထောင်းသည်ကြည့်၍။ ။

(၃၂၈) နာ-ဿ သိလံ ဝိဇာနာထ၊ အနုညာယ ပသံသထ။
အမ္ဗေ ဒိဋ္ဌော နု ပါဏေတိ၊ တေန ပဂ္ဂို နု ဗန္ဓတိ။ ။

ဟူသော ဤဒုတိယဂါထာကိုဆိုတော်မူ။ ။

(၃၂၈) ဘဝန္တော၊ အချင်းတို့။ တုမ္ဗေ၊ သင်တို့သည်။ အဿ၊ ထိုမျိုး၏။ သိလံ၊ သီလကို။ နဝိဇာနာထ၊ မသိကြကုန်။ အနုညာယ၊ မသိကုန်ဘဲ

လျှက်။ပသံသထု၊ ချီးမွမ်းကြကုန်၏။ အမှေ၊ ငါတို့ကို။ ဒိဓောဏ္ဍိမ္ဘိုင်း ဌက်သည်။နပါ ရေ ထတိ၊ မစောင့်။ တေန၊ ထိုဆိုမစောင့်သောကြောင့်။အ ယံပက္ခိ၊ ဤဌက်သည်။ နဖန္ဒတိ၊ မတုန်မလှုပ်အလစ်ပြုတ်၍စားအံ့သော ဤ နေ၏။ ။ဗဟုဓာတကံဆဋ္ဌံ။ ၂၃ ၆။

၂၃၇-သာကေတဓာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓပြတ် စွာဘုရားသည်၊ ကောနုခေါဘဝဝါ ဟေတု, အစရှိသောဝါထာပုဒ်ဖြင့် တိန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသာကေတဓါတ်ကို၊ ဗောဝန်ကျောင်းတော် ဣသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သာကေတအမည်ရှိသော ရုက္ခရားကို အ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ရဟန်းတို့သည်၊အသျှင်ဘုရား၊ ဤချစ်ခြင်းမည်သည့်ကားအဘယ်အ ကြောင်းကြောင့်တည်သနည်းဟုမေးလိုကုန်သည်ဖြစ်၍။ ။

(၃၂၆) ကောနု ခေါ ဘဝ ဝါ ဟေတု၊ ကေ ဣဓ ရုက္ခလေ။
အတိ.ဝ ဟဒယံ နိဗ္ဗာတိ၊ စိတ္တဿ ဝါ ပသိဒတိ။ ။

ဟူသော ဤပဌမဂါထာကိုဆိုတော်။ ။

(၃၂၆) ဘဝ ဝါ၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား။ ဣဓ လော ကေ၊ ဤလောကဌ။ ကေ ရေ၊ အဘယ်သော။ ပုဂ္ဂလေ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ဌ။ ဒိဋ္ဌမ ဗ္ဗေ ဒေ ဝ၊ မြင်ကာမျှဖြင့်လျှင်။ ဟဒယံ၊ နှလုံးသည်။ အတိ. ဝ၊ အလွန်လျှင်။ နိဗ္ဗာတိ၊ ငြိမ်းချမ်း၏။ စိတ္တဿ ဝါ ၊ စိတ်သည်လည်း။ ပသိဒတိ၊ ကြည်ညို၏။ ဟေတု၊ အကြောင်းကား။ ကောနု ခေါ၊ အဘို့နည်း။ ။

ထိုအခါထိုရဟန်းတို့အား မြတ်စွာဘုရားသည်ချစ်ခြင်း၏အကြောင်း ကိုပြတော်မူလိုမူ၍။ ။

(၃၃၀) ဝုဗ္ဗေ ဝ သန္ထိ ဝါ သေနှ၊ ပစ္ဆုဗ္ဗဏ္ဏ-ဟိ တေနု ဝါ။
ဇေ.ဏ္ဍ.ဘယတေ ပေမံ၊ ဥ ဗ္ဗလံ ဝ ယထော.ဒကေ။ ။

ဟူသော ဤဒုတိယဂါထာကိုဆိုတော်။ ။

(၃၃၀) ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဥ ဗ္ဗလံ ဝါ၊ ကြာသည်ရင်း။ သေသံ၊ ကြာမှကြွင်းသော။ ဇလဝုဋ္ဌံ ဝါ၊ ရေပန်းသည်ရင်း။ ဥ ဒကေ၊ ရေ၌။ ဘယမာ နံ၊ ပြစ်လတ်သည်ရှိသော်။ ဥ ဒကဿ၊ ရေကိုရင်း။ ကလဟဿ၊ ညွှန်ကိုရင်း။ အုမာ

နိုင်ငြားကာရဏာနှိ၊ ဤနှစ်ပါးသောအကြောင်းတို့ကို။ နိသဿယ၊ ဖြစ်၏။ ဓါယာ တိယထား၊ ဖြစ်၏သို့။ ဝေါတထား၊ ထို့အတူ။ ထံပေမံ၊ ထိုချစ်ခြင်းသည်။ ဓါယ မာနံ၊ ဖြစ်ထတ်သည်ရှိသော်။ ဝုဇ္ဈေ၊ ရှေးလွန်ကပြီးသောအတိတ်ဘဝ၌။ သန္ဓိဝါသေနဝါ၊ မိဘပေါက်တော်၊ တော်နီးစပ်ခြား။ မယားနှင့်ထင်ရှားချစ် ခင်ပြင်းစွာ၊ မကွာကြည်နူး၊ နေဘူးကြသဖြင့်ရင်း။ ပစ္စုပ္ပန္န-ဟိတေနဝါ၊ ပစ္စုပ္ပန္န၊ ဤဘဝ၌သုခစီးပွါး။ မျှားအုံ့အကျိုး၊ ဖွံ့ဖြိုးတက်ရာ၊ ဥာဏ်ကြီးကြသ ဖြင့်ရင်း။ ဇေါ ဇူမေဟိ ကာရု ဟောဟိ၊ ဤနှစ်ပါး သော အကြောင်း တို့ ကြောင့်။ ဓာယတော၊ ဖြစ်၏။ ။(ဝုဇ္ဈေဝ,ဥပ္ပယ်ဝ,ဒ္ဒိဝါသည်သရေစွယ်ဟု။ ရာဇတောဝါ,စသည်တို့ကဲ့သို့တည်း။ ရဿပ္ပြ,ဝ,နေသည်)။ ။သာ ကေတဇာတကံသတ္တမံ။ ၂၃၇။

၂၃၈-ကေပဒေါတိ။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဗြတ် စွာဘုရားသည်၊ ဇူဃီကေပဒံတာတ, အစရှိသောဂါထာဝုန်းတို့ဖြင့်တန်း ဆာဆင်အပ်သော ဤကေပဒေါတ်ကို၊ ဇေတ ဝန်ကျောင်းတော်၌ သိ တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောက်သောသူကြွယ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါထိုသူဌေး၏ယောကျ်ားသောနှုမ်ကျိုသောသားသည်ရင်ခွင်ခ်ိန်ခေ၍၊ ဘခင်၊အကျွန်ုပ်အားတရသောဝုန်ရှိသော မျှားသောအကျိုးကို ဖြိုသော အကြောင်းကိုဆိုပါကုန်ဟော့ဟုမေးလိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၃၃၁) ဇူဃီ ကေ-ပဒံ တာတ၊အနေက-ဍွ-ပဒသိတံ။
ကိန္တို သင်္ဂါဟိကံ ဗြူ၊သိ၊ယေန-ဍွေ သာဝယေမသော။ ။

ဟူသော၊ ဤပဌမဂါထာကိုဆိုတော်။ ။

(၃၃၁) တာတ၊ဘခင်၊ဇူဃီ၊တောင်းပန်ပါ၏။ ယေန၊ အကြင်မျှား စွာသောအကြောင်းကိုဖြိုသောတရသောအကြောင်းအာဘွေဖြင့်။အဍ္ဍေ၊ အကျိုးစီးပွါးတို့ကို။မယံ၊အကျွန်ုပ်တို့သည်။သာဝယေမသော၊ပြီးစေကုန် ဟုံ။အနေကဍ္ဍပဒသိတံ၊မျှားစွာသောအကြောင်းအရုတို့ကိုဖြိုထသော။ သင်္ဂါဟိကံ၊မျှားစွာသေါအကြောင်းကိုဗြိတတ်သောဝုန်ကိုသင်ကြားပါတတ်

သော။ကိုယ်ကြီးကော်ပဒ်၊ တရုတ်ရောဂြစ်သောတရုတ်သောဝုန်ကို။ဝါ၊တရုတ်သော အကြောင်းအတို့အရုကို။ဖြို့။သိ၊ဘခင်ဟောပါလော့။ ။

ထိုအခါထိုသူငယ်ကိုအဘသည်ဖြေလိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၃၃၂) ဒကျွေယျေ-က-ပဒံ တာတ၊အနေကဏ္ဍ-ပဒသိတံ။

တဋ္ဌ ထိလေန သညုတ္တံ၊ခန္ဓိယာ ဥပဟါဒိတံ။

အလံ ဘိက္ခေ သုခါပေတုံ၊အဘိဏှာနံ ဒုခါယ စ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆိုတော်။ ။

(၃၃၂) တာတ၊ချစ်သား။ဒကျွေယျံ၊ဟာဘ်ကိုဖြစ်စေခြင်းနှင့် လိမ်မာ သောသူ၏အဖြစ်ဟုဆိုအပ်သော ဥာဏ်နှင့်ယှဉ်သော ဝိရိယဟူသော။ ဇီက-ပဒံ၊တရုတ်သောတရားအတို့သည်။ အနေကဏ္ဍ-ပဒသိကံ၊ တပါးမ ကများစွာသောအကြောင်းဟူသောအတို့အရုကိုမြို့၏။တဋ္ဌ၊ထိုဥာဏ်နှင့် ယှဉ်သောဝိရိယသည်ဇည်း။ ထိလေန၊အာစာရသီလနှင့်။သညုတ္တံ၊ယှဉ် စပ်အပ်ထက်သည်ရှိသော်။ခန္ဓိယာ၊သည်းခံခြင်းနှင့်။ ဥပဟါဒိတံ၊ဖြည့်ရုံ ထက်သည်ရှိသော်။ဘိက္ခေ၊အဆွေခင်ပွန်းတို့ကို။သုခါပေတုဏ္ဍ၊ ချမ်းသာ စိမ့်သောဘုရားရှင်း။ အဘိဏှာနံ၊ရုန်သူတို့ကို။ ဒုခါယစ၊ဆင်းရဲစိမ့်သောဘုရား ရှင်း။အလံ၊စွမ်းနိုင်၏။ ။ကေပဒဇာတကံအဋ္ဌမံ။ ၂၃ဝ။

၂၃၉-ဟာရိတမဏ္ဍူကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ် စွာဘုရားသည်၊အာသိရိသံဓိမ်,အစရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင် အပ်သော၍ဟာရိတမဏ္ဍူကဇာတ်ကို၊ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌သိတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊အဇာတသတ်ကို၊အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ရေမြေသည်ဆုံးဖြတ်ရာ အရပ်ကို မရသည်ဖြစ်၍ ထိုမြေ၊ထံ ထိပ် ဦးဝပ်သောဘားညှိကိုမြင်၍၊အဆွေဘားညှိ၊ဤငါတို့၏အမှုအရာကိုသင် သည်နှစ်သက်၏လောဟုမေးလိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၃၃၃) အာသိရိသံ ဒိ မံ သန္ဓာ၊ပရိဠံ ကုမိနာမုခံ။

ရုစ္ဆတေ ဟာရိတာ-မာတာ၊ယံ ဒိ ခါဒန္တိ မဏ္ဍကာ။ ။

ဟူသောဤပဌမဂါထာကိုဆိုတော်။ ။

(၃၃၃) သမ္မာဟာရိတာမာတာ၊ဘားညှိမင်္ဂါသားဖြစ်သောဘဏ္ဍာကုဋိနှာရေခံ၊ခြုံးဝတ္ထိ။ပရိဗ္ဗဇ်၊ဂင်သော။အါသိရိသံ၊အာသိပ်ထန်သောဖြေသည်။ သန္တုဋ္ဌိ၊ဖြစ်ပါလျက်လည်း။မံ၊ငါ့ကို။ မဒ္ဒကာ၊ငါးအပေါင်းတို့သည်။ ယံ ခါဒန္တိ၊အကြောင်ခဲကုန်၏။ တံ ကြောယံ၊ထိုသို့ငါးတို့ခဲ သောအမှုအရာသည်။ ကုယ္ယံ၊သင့်အား။ရှုစွတောနှစ်သက်ခြင်းကိုဖြစ်စေ၏လော။ ။

ထိုအခါရေခြေကိုဘားညှိသည်၊အချင်းရေခြေ၊ ငါသည်နှစ်သက်၏။အဘဲကြောင့်နည်းဟူမူကား။သင်သည်သင်၏နေရာအရပ်သို့ထာကုန်သောငါးတို့ကိုစား၏။ ငါးတို့သည်လည်း ဗိမိ၏အရပ်သို့ထာသောသင့်ကိုခဲကုန်၏။ ဗိမိ၏အရာဖြစ်သောအရပ်၌ ဗိမိကျက်စားရာမြေ၌အားမရှိ သောသူမည်သည်ကားမရှိ။ထို့ကြောင့်ငါသည်နှစ်သက်၏ဟုဆို၏။ ။

(၃၃၄) ဝိလုဗ္ဗတော.ဝ ဝုရိသော၊ယာဝ.သ ဥပကပ္ပတိ။
ယဒါ စ.ညေ ဝိလုဗ္ဗန္တိ၊သော ဝိလုဏ္ဏော ဝိလုဗ္ဗတိ။ ။

ဟူသော၎င်းရုတိယဂါထာကိုရွတ်ဆို၏။ ။

(၃၃၄) သမ္မ၊အချင်းရေခြေ။ယာဝ၊အကြောင်ရှေ့လော်သော ကာလပတ်လုံး။ဝိလုဗ္ဗတော၊သူတပါးကိုလုယက်တတ်သော။အာသ၊ထိုယောဂျားအား။ဗုဿရိယံ၊ အစိုးရသောအဖြစ်,အာဏာရှိသောအဖြစ်သည်။ဥပကပ္ပတိ။ဗုဒ္ဓတိ၊ဖြည့်စုံ၏။တာဝ၊ထို ရှေ့လော်သောကာလပတ်လုံး။သော ဝုရိသော၊ ဗုဿရိယဖြည့်စုံသား ထိုယောဂျားသည်။ အညံ့၊ဗိမိနှင့် ရှေ့လော်သား တပါးသောသူကို။ ဝိလုဗ္ဗတော.ဝ၊နှိပ်စက်လုယက် ဖျက်ဆီးသည်သာတည်း။ယဒါစ၊ အကြောင်အခါ၌ကား။ အညေ၊တပါးကုန်သောသူတို့သည်။ဗုဿရာ၊အခွင့်သာ၍အစိုးရပြုနိုင်ကုန်သည်။ဟုတ္တာ၊ဖြစ်၍။ဝိလုဗ္ဗန္တိ၊ နှိပ်စက်လုယက် ဖျက်ဆီးကုန်၏။ အထ၊ ထိုအခါ၌။ သောဝိလုဏ္ဏော၊ ထိုမိမိအစိုးရသောကာလသူတပါးကို နှိပ်စက်လုယက်ဖျက်ဆီးတတ်သောသူကို။အညေဟိ၊မိမိတို့အခွင့်သာ၍အစိုးရအာဏာရှိပြုနိုင်သောတပါးသောသူတို့သည်။ ဝိလုဗ္ဗတိ၊လက်ထုံ့ပြန်၍ နှိပ်စက်လုယက်ဖျက်ဆီးအပ်၏။ ။(ဟာရိတာမာတာအသ္သာတိ,ဟု၊ဗဟုဗ္ဗီဟိသမာသ်ပြု၍။ကလျာဏာဘာရိယော,တို့ကဲ့သို့။ ဟာရိတမာတာ, နေအပ်ထျက်၊ဗုဒ္ဓိ ယံဘာသိတဝုမိတ္ထိဝုမာ ဝစေ၊ ဟူသောသုတ်သည် အနိစ္စဖြစ်၍၊ဟာရိတာ မာထာ, နေသည်။ ညှိသောအမိရှိသောဘားဖြစ်၍ ဘားညှိမင်္ဂါသားခွဲ

ဆိုသည်။ ။လုပအာရေးနေ။လုပ္ပတိ,ဟု၊ ရှာ ဒိဂုဏ်းဒ္ဓိလာရကား၊လုပ ဓာတ်နှောင် နိုဂ္ဂဟိတ်လာ၍၊ပိလုပ္ပတေ၊ပိလုပ္ပန္တိ,ဟု၊ ရှပ်ရှိစေ။ သောပိ လုတ္ကြော၊ပိလုပ္ပတိ,ဒ္ဒကားကံပေါဒြစ်၍ယပစ္စည်းသက်ရကား၊ပိလုပ္ပတိ, ဟု၊သဒ္ဒိသဒ္ဒေးတော်နှင့်ရှိစေ)။ ။ဟာရိတမဏ္ဍ||ကဓာတကံနဝမ်။ ၂၃.၉။

၂၄၀-မဟာဝိဂ်ိလဓာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ် စွာဘုရားသည်၊သဗ္ဗောဓနော အစရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင် အပ်သော ဤမဟာဝိဂ်ိလဓာတ်ကို၊ဓေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သိတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါတယောက်သောတံခါးစောင့်သည်မဝေးလွန်းသောအရပ် ၌တည်၍ပြင်းစွာသောထွက်သက်ဝင်သက်ကိုဖြစ်စေလျက်ငိုမြည်ဘုရား လောင်းသည်ထိုတံခါးစောင့်ကိုမြင်၍၊ အချင်းတံခါးစောင့်၊ငါ၏အာဘာ သေသည်ရှိသော်၊ခပ်သိမ်းကုန်သောသူတို့သည် နှစ်သက်ရွှင်လန်းကုန် သည်ဖြစ်၍ ပွဲလမ်းသဘင်ကိုကစားကုန်၏၊ သွားလာကုန်၏။ သင်တမ္ဘ ကားငိုလျက်တည်း၏။ ငါ၏ခမည်းတော်ကို သင်သည် ချစ်လေးမြတ်သ ဟောဟုမေးတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၃၃၅) သဗ္ဗော ဇနော ဟိ သိတော ဝိဂ်ိဏေန၊
တတ္ထိ မဟေ ပစ္ဆယာ ဝေဒယန္တိ။
ဝိယော နု ဟေ အာသိ အကဏ္ဍ-နေတ္တော၊
ကသ္မာ နု တွံ ရောဒသိ ဒ္ဒါရပါလ။ ။

ဟူသောဤပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၃၅) ဘောဒ္ဒါရပါလ၊အို်ထံခါးစောင့်။ ဝိဂ်ိဏေန၊ဝိဂ်လမင်းသည်။ သဗ္ဗော၊အလုံးစုံသော။ဇနော၊တိုင်းသူပြည်သူအပေါင်းကို။ဟိ သိတော၊ ညှဉ်းဆဲအပ်၏။ တတ္ထိ၊ထိုဝိဂ်ိလမင်းသည်။ မဟေ၊ သေသည်ရှိသော်။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ဇနာ၊တိုင်းပြည်သူတို့သည်။ ပစ္ဆယာပိတို ယော၊နှစ်သက်ခြင်းတို့ကို။ဝေဒယန္တိ၊ခံစားကုန်၏။ တော၊သင်သည်တ မ္ဘကား။ အကဏ္ဍ-နေတ္တော၊မျက်နှာမရှိ၊ကြောင်သည်အတိုဖြစ်၍၊အက ဏ္ဍနေတ္တဟုဆိုအပ်သော ဝိဂ်ိလမင်းကို။ ဝိယော နု၊ချစ်အပ်သလော။တွံ၊

သင်သည်။ ကသ္ဟာ၊ အာဘဲ့ကြောင့်။ ရောဒတိနှု၊ ရှိက်ကြိုးငင်ကြိုးငိုဘိ သနည်း။ ။

ထိုတံခါးစောင့်သည် ထိုဘုရားလောင်း၏ စကားကိုကြား၍၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊အကျွန်ုပ်သည်သေသောဝိဂ်လမင်းကိုအောက်မေ့၍မငို။ အကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းအားချမ်းသာခြင်းသည်ဖြစ်ပေပြီ။ ထိုစကားသည် နှုန်း၏။ဝိဂ်လမင်းသည် ပြာသာဒ်မှသက်သေသင့်ရင်းတက်သေသင့်ရင်းပန်းပဲ့ ကို၏ပေါ်၌ဟူဖြင့်ရှိက်ဘိသကဲ့သို့ အကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်း၌ရှစ်ချက်ရှစ်ချက် ရိုက်ခြင်းကိုပေး၏။ထိုဝိဂ်လမင်းသည်တမလွန်ဘဝသို့ထားမ်ိလည်း ငါ၏ဦးခေါင်း၌ရိုက်ခြင်းကိုပေးဘိသကဲ့သို့ငရဲစောင့်တို့၏ဦးခေါင်း၌ရိုက်ခြင်းကိုပေးလတ္တံ့၊ ထိုငရဲထိန်းတို့၏ ဦးခေါင်း၌ရိုက်ခြင်းကို ပေးလတ်သည်ရှိသော်၊ ထိုဝိဂ်လမင်းကို ထိုငရဲထိန်းတို့သည် ဤမင်းသည်ကား ငါတို့ကိုအလွန်ချင် ညှဉ်းဆဲ၏ဟု ဤအရပ်သို့သာလျှင် တဘန်ပို့လိုက်ကုန်၍လွှတ်လာရာ၏။ ထိုသို့လွှတ်လာသည်ရှိသော်၊ထိုဝိဂ်လမင်းသည် တဘန်လည်း အကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်း၌ ရိုက်ခြင်းကိုပေးပြန်ရာ၏။ ဤသို့ကြောက်သောကြောင့်ငို၏ဟုဤသို့သောအနက်ကိုပြလို၍။ ။

(၃၃၆) နှ မေ ဝိယော အာသိ အကဏ္ဍ-နေဏ္ဍော၊
ဘာယာမိ ပဠာဂမနာယ တဿ။
ဆုတော ဂတော ဟိ သေယျ မဠု-ရာဇ၊
သော ဟိ သိတော အာနယေယျ ဝုနှ ဆုဒေ။ ။

ဟူသောဤဗုဒ္ဓတိယဂါထာကိုဆိုဏ်း။ ။

(၃၃၆) မဟာ-ရာဇ၊ပြိုတ်သောမင်းကြီး။ မေ၊အကျွန်ုပ်သည်။ အကဏ္ဍနေဏ္ဍော၊ဝိဂ်လမင်းကို၊ မင်းသည်၊ဝိယော၊ချစ်အပ်သည်။နှ အာသိ၊မဖြစ်။သော၊ထိုဝိဂ်လမင်းသည်။ဆုတော၊ဤဘဝမှ။ဂတော၊တမလွန်ဘဝသို့ရောက်သည်ရှိသော်။ မဠု-ရာဇ၊သောမင်းကို။ဝါ၊ငရဲမင်းကို။ဟိ သေယျ၊ ညှဉ်းဆဲရာ၏။ ဟိ သိတော၊ညှဉ်းဆဲခြင်းကြောင့်။တဲ၊ ထိုဝိဂ်လမင်းကို။မဠုရောဇာ၊သောမင်းသည်။ဆုဒေ၊ဤအရပ်သို့။ ဝုနှ၊တဘန်။အာနယေယျ၊ ပို့လာခြန်ရာ၏။ တဿ၊ထိုဝိဂ်လမင်း၏။ပဠာဂမနာယ၊တဘန်ခြန်၍လာခြင်းမှ။ဘာယာမိ၊အကျွန်ကြောက်၏။ ။

ထိုအခါ ထိုတံခါးစောင့်ကို ဘုရားလောင်းသည် ထိုဝိဂ်လမင်းကို ထင်းအစီးတထောင်တို့ဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်အပ်လေပြီ။ ရေအိုးတရာဖြင့်သင်း

ချိုင်းကိုသွန်းထောင်းအပ်ထေပြီ။သပ္ပြိုတ်အပ်ပြီးသောဝိဂ်ိုလမင်း၏ သင်း ချိုင်းမြေကိုလည်း ထက်ဝန်းကျင်မှ တူးဆွထေပြီ။ ပြကတ္တေအားဖြင့် လည်းတမလွန်ဘဝ်ထိုသွားကုန်သောသူတို့မည်သည် တပါးသောဘဝ ဖွဲ့တည်ရာ နေရာရလေကုန်၏။ တဘန်ထိုကိုယ်ဖြင့်လျှင် မလာနိုင်ကုန်။ သင်သည်မကြောက်လင့်ဟုတံခါးစောင့်ကိုနှစ်သိမ့်စေလျက်။ ။

(၃၃၇) အဓော ဝါဟာ-သဟာသေသဟိ၊သိဂ္ဂြော စာဒု-သတေဟိ သော။
ပရိက္ခတာ စ သာ ဘူမိ၊မာ ဘာယိ နာ-ဂမိဿတိ။ ။

ဟူသောဤဂါထာကိုဆိုး၏။ ။

(၃၃၇) ဒေါဝါရိက၊တံခါးစောင့်။ သော၊ထိုဝိဂ်ိုလမင်းကို။ဝါဟာ-သ ဟာသေသဟိ၊တ,ည်းတထောင်တိုက်ထင်းတို့ဖြင့်။ ဒဓော၊ဓိုးတိုက်အပ်ပြီ။ စာဒု-သတေဟိ၊ရေအိုးတရာတို့ဖြင့်။သိဂ္ဂြော၊ရေသွန်းအပ်ပြီ။သာစဘူမိ၊ ထိုသင်းချိုင်းရာမြေကိုလည်း။ ပရိက္ခတာ၊ထက်ဝန်းကျင်မှ တူးဆွအပ် ပြီ။တွံ့၊သင်သည်။မာဘာယိ၊မကြောက်လင့်။ ဝိဂ်ိုလော၊ဝိဂ်ိုလမင်းသည်။ နာဂမိဿတိ၊မလာလတ္တံ့။ ။ထိုအခါမှစ၍တံခါးစောင့်သည်သက်သာ ရာရ၏။ ။(ဤပြဿနာဂါထာသည် တံခါးစောင့်အားသုရားထောင်း ဘက်သာစေသော စကားမျှဖြစ်၍ ပဌာနမဟုတ်သေး၊ ရှေးပဌာနဖြစ် သောဥဏ္ဍာဝိဿဇ္ဇနာနှစ်ဂါထာကိုစွဲ၍ရကနိပါတ်ခေါ်ဆိုအပ်သည်)။ ။
မဟာဝိဂ်ဏစာတက် ဒုသမ်။ ၂၄၀။

ဥပါဟနဝဂ္ဂေါနဝမော။တသ္သ-ဒ္ဒါနံ။ ။

ဥပါဟနံ,ဝိတာဝုတံ,၊ဗိကဏ္ဍကံ,အသိတာဘူ,။
ဝဋ္ဌနံ,ဗကဗ္ဗေဝ,၊သာကေတဗ္ဗ,ကေပဒ,၊ဟာရိတာမာထု,ဝိဂ်လံ,။ ။

(၁၀-သိရိဃဝဂ်)

၂၄၁-သမ္ဘဒါဠ္ဌစာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူထတ်သော သမ္ဘည္ဗြတ် ရှာထုရားသည်၊သိဂ်ါလောမာနုထဒ္ဒေါ,အစရှိသောဂါထာဝုဒ်ဖြင့်တန်း ဆာဆင်အပ်သော ဤသမ္ဘဒါဠ္ဌစာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ သိ တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မြတ်စွာဘုရားသည်ဤအတိတ်ဖြစ်သောဝမ္မဒေသနာတော်ကိုဆောင်တော်မူပြီး၍။ ။

(၃၃၀) သိဂ်ါလော မာနု-ထဒ္ဓေါ စ၊ပရိဝါရေန အတ္ထိကော။
ပါဝုဏိ မဟာတိ ဘူမိ၊ရာဇာသိ သဗ္ဗ-ဒါဋ္ဌိနံ။ ။

(၃၃၉) ၆ဝ မေဝ မနုဿေသု၊ယော ဟောတိ ပရိဝါရဝါ။
သော ဟိ တတ္ထ မဟာ ဟောတိ၊သိဂ်ါလော ဝိယ ဒါဋ္ဌိနံ။ ။

ဟူသော၎င်းအာဘိသမ္ဘုဒ္ဓနှစ်ဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၃၃၀-၃၃၉) သိက္ခာဝေ၊ရဟန်းတို့။သိဂ်ါလော၊မြေခွေးသည်။မဟာတိ ဘူမိ မဟာ နှင့်သမ္ဘတ္တိ ကြီးစွာသောစည်းစိမ်ကို။လဒ္ဓါ၊ရ၍။သဗ္ဗဒါဋ္ဌိနံ၊ အလုံးစုံအစွယ်ရှိသောသတ္တဝါတို့၏။ ရာဇာ၊မင်းသည်။ အာသိ၊ဖြစ်ပြီ။ သောသိဂ်ါလော၊ ထိုမြေခွေးသည်။မာနု-ထဒ္ဓေါစ၊ အခြားအရံကိုမှီ၍ဖြစ်သောမာနဖြင့်ခိုင်မာသည်ဖြစ်၍။ ပရိဝါရေန၊ရပြီးသောအခြားအရံထက်ထည်း လွန်၍ဖြစ်သောအခြားအရံဖြင့်။ အတ္ထိကော၊အလိုရှိသည်။ ဟုတ္ထွာ၊ ဖြစ်၍။ ဝိနာသံ၊ ကိုယ်အသက်ပျက်စီးခြင်းထို့။ ပါဝုဏိ၊ရောက်ပြီ။ ။ သိက္ခာဝေ၊ရဟန်းတို့။ သိဂ်ါလော၊ မြေခွေးသည်။ ဒါဋ္ဌိနံ၊ အစွယ်ရှိသော သတ္တဝါတို့ထက်။ မဟာ၊ဖြတ်သည်။ ဟောတိ ဝိယ၊ ဖြစ်၏သို့။ ၆ဝမေဝ၊ ၎င်းအတူလျှင်။မနုဿေသု၊ လူတို့တွင်။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ပရိဝါရဝါ၊အခြားအရံနှင့်ပြည့်စုံသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ သောဟိ၊ထိုအခြားအရံနှင့်ပြည့်စုံသော သူသည်လျှင်။ တတ္ထ၊ထိုလူအပေါင်းတို့၌။မဟာ၊ဖြတ်သည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။အထပန္ဓာ၊ထိုနောက်မှ။သော၊ထိုစည်းစိမ်ခိုင်ခြိုင်ကြီးမားသောသူသည်။သိဂ်ါလောဝိယ၊မြေခွေးကဲ့သို့။ ပမာဒံ၊စည်းစိမ်ရစ်၍မေ့လျော့ခြင်းသို့။ အာပဇ္ဇိတ္ထာ၊ရောက်၍။ တံပရိဝါရံ၊ထိုအခြားအရံကို။နိဿာယ၊မှီ၍။ဝိနာသံ၊ပျက်စီးခြင်းသို့။ပါဝုဏာတိ၊ရောက်တတ်၏။ ။ (ပါဝုဏိ,ဟူသော ကြိယာသည်ကံကို ငဲ့ရကား မာနုထဒ္ဓေါပရိဝါရေန အတ္ထိကော,ဟူသောရှေးဝါကျနှင့်လျော်စွာဝိနာသံ,ဟူသောကံကိုထည့်ရာသည်။ ထို့ကြောင့်အဆုံး၌။တံပရိဝါရံနိဿာယဝိနာသံပါဝုဏိ,ဟု၊ ဗုဒ္ဓမတညူအဋ္ဌကထာဆရာတွင်တော်မူသည်)။ ။သဗ္ဗဒါဋ္ဌိဇာတကံ ပဌမံ။ ၂ ၄ ၁။

၂၀၆ ၂-ဒုကနိပါတ်စာတ်ပါဠိတော်နိဿယ။ (၃၄၀)

၂၄၂-သုနခစာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဗုဒ္ဓြတို့ စွာဘုရားသည်၊ ဗာလောဝတာယံသုနခေါ,အစရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသုနခစာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ ထိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊နေရာဇရပ်ဝယ်ခွေးစားခွက်၌ တမင်းကိုစား သောခွေးကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် တရုံတရသော ပြိုဘွယ်ကိစ္စကြောင့် တောထွေရောက်သည်ရှိသော်၊လွန်ဖြင့်ချည်၍ထံးသောခွေးကိုဖြင်၍။ ။

(၃၄၀) ဗာလော ဝတာ-ယံ သုနခေါ၊ ယော စ လောဘ္ဘံ နု ခါဒတိ။
ဗန္ဓနာ စ ပရေ ဗ္ဗေယျ၊အာသိတော စ ဘာရံ ဝဟေ။ ။

ဟူသောဂေါဠီးစွာသောဂါထာကိုဆိုတော်မူ၏။ ။

(၃၄၀) ယောသုနခေါ၊အကြင်ခွေးသည်။ ယောဘ္ဘံ၊လွန်ကို။နခါ ဒတိ၊မစား။ အယံသုနခေါ၊ဤခွေးသည်။ ဗာလောဝတ၊ရိုက်စွတကား။ ခါဒိတော၊စားအပ်သည်ရှိသော်။ဗန္ဓနာစ၊အနှောင်အကွဲမှလည်း။ ပရေ ဗ္ဗေ ယျ၊လွတ်ရာ၏။ဝါ၊ပရေ ဗ္ဗေယျ၊ပမောစေတ္တာ၊ လွတ်၍။ အာသိတောသုဟိ တော၊ဝဇ္ဇောသည်ဖြစ်၍။ဘာရေ ဗ္ဗ၊အိပ်ထို့လည်း။ဝဟေ၊သွားရာ၏။ ။

ထိုစကားကိုကြားမှ၍ခွေးသည်။ ။

(၃၄၁) အဒ္ဓိတံ မေ မနုဿိ မေ၊အတ္ထော မေ ဟဒယေ ကတံ။
ကာလဗ္ဗ ပဒိုကာ်ါမိ၊ယာဝ ပသုပတု-ဇ္ဇနော။ ။

ဟူသောနုတိယဂါထာကိုဆိုတော်မူ၏။ ။

(၃၄၁) သာမိ၊အသျှင်။တုမ္ဘေ၊အသျှင်တို့သည်။ယံဝစနံ၊အကြင်စ ကားကို။ကထေထ၊ဆိုကြကုန်၏။ တံဝစနံ၊ထိုစကားကို။ မေ၊ငါ၏။မနုဿိ၊စိတ်ဓ္ဌသာလျှင်။မေ၊ငါသည်။ အဒ္ဓိတံ အဓိဋ္ဌိတံ၊ ဆောက်တည်အပ်၏။အတ္ထောအထစပန္နံ၊ စင်စစ်သော်ကား။ တုမ္ဘာကံ၊သင်တို့၏။ ဝစနံ၊စ ကားကို။မေ၊ငါ၏။ဟဒယေ၊နှလုံး၌။ ကတံ၊ဌိတ်၊ထားအပ်ပြီ။ ယာဝ၊အကြင်ရွှေ့လောက်။ဇနော၊ဤလူအပေါင်းသည်။ ပသုပတု၊အိပ် စေဦး။တာဝ၊ထိုရွှေ့လောက်။အဟံ၊ငါသည်။ ကာလဗ္ဗကာလံ၊ဝေ၊အခါ ကိုသာလျှင်။ပဒိုကာ်ါမိ၊ဆိုင်းငံ့လင့်၏။ ။ထိုခွေးသည်ဤသို့ဆိုမှ၍လူ များသည် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက်သည်ရှိသော်၊လွန်ကိုစား၍ ဝသည်

ဖြစ်၍ပြေးလေ၍ပိပိ၏အာရုဏ်၏အိမ်သို့လျှင်သွား၏။ ။သုနခဇာတကံ ဒုတိယံ။ ၂၄၂။

၂၄၃-ဂုတ္တိလဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြစ်တော်စွာဘုရားသည်။ သတ္တာတန္တိ သုမဂုဏ်, အစရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဂုတ္တိလဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုခရာ၌သိကြားမင်း၏နေရာကျောက်ဖျာသည် ပူသောအခြင်းအရာကိုပြ၏။သိကြားမင်းသည်ဆင်ခြင်လတ်သည်ရှိသော်၊ ထိုအကြောင်းကိုသိ၍ ဂုတ္တိလ စောင်းသမားသည် တပည့်မှ ကြောက်ခြင်း ကြောင့် တောခို၌ကြီးပွားသောဆင်းရဲကိုခံရ၏။ ငါသည်ထိုဂုတ္တိလစောင်းသမား၏ကိုးကွယ်ရာဖြစ်ခြင်းငှာ သင့်၏ဟုကြို၍ လျှင်စွာလာလတ်၍ ဘုရားလောင်း၏ရှေ့မှရပ်၍၊ ဆရာ၊ဆရာသည် အဘဲကြောင့် တောသို့ဝင်သနည်းဟုမေး၏။သင်သည် အဘယ်သူနည်းဟုမေးလတ်သည်ရှိသော်၊ ငါသည်သိကြားဖြစ်၏ဟုဆို၏။ ထို အခါထိုသိကြားမင်းကိုဘုရားလောင်းသည်၊ သိကြားမင်း၊ ငါသည်လျှင်တပည့်မှ ရှုံးနှံ့သည်မှကြောက်သောကြောင့်တောသို့ဝင်၏ဟုဆိုလိုရ၏။ ။

(၃၄၂) သတ္တာ-တန္တိ သုမဂုဏ်၊ ရာမဏေယျံ အဝါစယိ။

သော မံ ရဂ်မှိ အဗ္ဗေတိ၊ သရဏံ မေ ဟောဟိ ကောသိယ။ ။

ဟူသော ဤပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၄၂) ကောသိယ၊ကောသိယအနွယ်ဖြစ်သောသိကြားမင်း။ အဟံ၊ ငါဂုတ္တိလစောင်းသမားသည်။ သတ္တာ-တန္တိ၊ ညှို့ခုနစ်ချောင်းရှိထသော။သုမဂုဏ်၊အလွန်သာယာသောအသံရှိထသော။ ရာမဏေယျံ၊ မြေလျှောဘွယ်ရှိထသော။ဝိဏံ၊ စောင်းအတတ်ကို။အဗ္ဗနော၊ ပိပိ၏။ဘေနဒဲ့နိယာမေန၊ သိသောအမှတ်ဖြင့်။မှုသိယံ၊ တပည့်ဆိုးမှုသိလလုလင်ကို။ အဝါစယိ၊ ဆရာလက်ဆုပ်,မှန်ထုပ်ကျို့,ဂျက်,ထားကောင်းလျက်ကို,ထက်ထွင်းမကျန်,အကုန်သင်ပြ၏။ သော၊ ထိုတပည့်ဆိုးမှုသိလလုလင်သည်။ ဝံ၊ ငါ့ကို။ဇူဒါနိ၊ယခုအခါ၌။ ရဂ်မှိ၊ ပွဲသဘင်အလယ်၌။ အဗ္ဗေတိ၊ ချုတ်

ချယ်ထိပါးရမ်းကားခေါ်ငင်၏။ တွံ့ဝေ့သင်သိကြားမင်းသည်။ တသမယ ထိုင်ပါ၏။သရဏံ၊ကိုးကွယ်ရာသည်။ဟောဟိ၊ဖြစ်ပါလေ့။ ။

သိကြားမင်းသည်ဂုတ္တိလ၏ စကားကိုကြား၍၊ ဆရာ၊ဆရာသည်မ ကြောက်လင့်၊ငါသည်ဆရာ၏ကိုးကွယ်ရာမှိုရိုရာဖြစ်အံ့ဟုဆို၍။ ။

(၃၄၃) အဟံ တံ သရဏံ သမ္မ၊အဟာ.မာစရိယ-ပူဇကောဝ။

နဝ ထံ ဇယိဿတိ သိသော၊သိသ.မာစရိယ ဇေဿတိ။ ။.

ဟူသောနုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၄၃) သမ္မအာစရိယ၊ကောင်းမြတ်သောဆရာ။အဟံ၊ငါသည်။ တ္မဝ၊ဆရာ၏။သရဏံ၊ကိုးကွယ်မှိုရိုရာသည်။ ဟုတ္ထာ၊ဖြစ်၍။ထံ၊ဆရာ ကို။တာယိဿာမိ၊မ,စအံ့။အဟံ၊ငါသည်။အာစရိယပူဇကော၊မှတိလက္ခဏာ ထို့ကျေးဇူးမဲ့မမှ,ဆရာကို ပူဇော်တတ်သောတပည့်ကောင်းတည်း။ ထံ၊ သင့်ကို။သိသော၊ကျေးဇူးမဲ့ထွေ,သန္ဓေဆိုးသောမှတိလတပည့်သည်။ နဇယိဿတိ၊မအောင်လတ္တံ့။အာစရိယ၊ဆရာ။တွံ၊ ဆရာသည်။သိသံ၊ ဘက်မဟုတ်ဘဲ ဗွဲလယ်ဝယ်ပြိုင်အံ့ပြုသော မှတိလတပည့်ဆိုးကို။ ဇေ ဿတိ၊ပွဲကြိုးအတွင်းအောင်ခြင်းကြိုးအောင်လတ္တံ့။ ။(အဝေ့တိ,ဒ္ဓ၊အာ ဂေ့ရိသောဝေ့ဓာတ်။ ဝေ့ အဝ့ါယနေ ဗဒ္ဓါယံသန္ဓေ။ ဗဒ္ဓါအဟာကာ ရော၊ စနုနံဝါ၊ သာရဇ္ဇကရဏံဝါ။ သန္ဓေါရဝေါ။ ။ဝေ့၊ဝေ့ဓာတ် သည်။ အဝ့ါယနေ၊ခေါ်ခြင်းဌာနင်း။ ဗဒ္ဓါယံ၊ငါတကားဟုမာန်ပြုခြင်းဌာ နင်း။သန္ဓေ၊အာသံဌာနင်း။ဝတ္တတိ၊ဖြစ်၏။အဟာကာရောဝါ၊ငါတကားဟု မာန်ပြုခြင်းသည်ရင်း။ စနုနံဝါ၊ထိခိုက်ခြင်းသည်ရင်း။ သာရဇ္ဇကရဏံ ဝါ၊ချုတ်ချယ်ခိုင်ပစက်ခြင်းကိုပြုခြင်းသည်ရင်း။ဗဒ္ဓါ၊ဗဒ္ဓါမည်၏။ရဝေါ၊ အာသံသည်။သန္ဓေါ၊သန္ဓမည်၏။ ။သန္ဓနိတိ)။ ။ဂုတ္တိလဇာတကံ တတိယံ။ ၂ ၄ ၃။

---

၂ ၄ ၄-ဝိဂတိစ္ဆဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဗုဒ္ဓြမြတ် စွာတရားသည်။ယံပဿတိတံနဿတိ, အစဉ်ရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း ဆာဆင်အပ်သော ၅ါ်ဝိဂတိစ္ဆဇာတ်ကို၊ ဗောဓဝန်ကျောင်းတော်၌သိ ထင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊တယောက်သော်ပြေးသောပရိမိတ်ကိုအကြောင်း ပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါထိုပရိဗိုဓ်ကိုဘုရားလောင်းသည်။ အဆင်းအနံ့နှင့် ဂြည့်ရုံ သောပန်းတို့ဖြင့်ထုံအပ်သောဂဂ်ါရေကိုသောက်လတ္တံ့လောဟုမေး၏။ ပရိဗိုဓ်သည်ဝါဒဖြင့်လွှမ်းမိုး၍ ဂဂ်ါသဲသည်ကား အဘယ်နည်း၊ဂဂ်ါ ရေသည်ကားအဘယ်နည်း၊ဂဂ်ါ၏ဤမှါဘက်ကမ်းကားအဘယ်နည်း၊ ဂဂ်ါ၏ ထိုမှာဘက်ကမ်းကား အဘယ်နည်းဟုမေး၏။ ဘုရားလောင်း သည်ကား၊ထိုပရိဗိုဓ်ကိုရေကိုရင်း၊သဲကိုရင်း၊ဤမှာဘက်ကမ်းတိုရင်း၊ ထိုမှာဘက်ကမ်းကိုရင်းထား၍ ဂဂ်ါရေကိုအဘယ်မှာရလတ္တံ့နည်းဟု ဆို၏။ပရိဗိုဓ်သည်ဆိုဘွယ်မဲ့လျှင်း ပညာကင်းသည်ဖြစ်၍ထ၍ပြေး၏။ ထိုပရိဗိုဓ် ပြေးသည်ရှိသော်၊ ဘုရားလောင်းသည် စည်းဝေးသောပရိ သတ်အားတရားဟောလိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၃၄၄) ယံ ပသတိ ထံ နု ဒုက္ခတိ၊ ယဉ္စ နု ပသတိ တံ ကိရိ ဒုက္ခတိ။
မညာမိ စိရံ စရိသတိ၊နု ဟိ ထံ လဗ္ဘတိ ယံ သ ဒုက္ခတိ။
(၃၄၅) ယံ လဘတိ နု တေန တုသတိ၊ယဉ္စ ပတ္ထေတိ လဗ္ဘ တိဋ္ဌတိ။
ဒုက္ခာ ဟိ အနုန္တ-ဂေါစရာ၊ဝိဂတိန္တာနု နမော ကရောမသေ။ ။

ဟူသော၎င်းနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၃၄၄-၃၄၅) ဘဝန္တော၊အချင်းတို့။ယောပရိဗ္ဗာဇကောအကြင်ပရိ ဗိုဓ်သည်။ယံ၊အကြင်ရေအစရှိသည်ကို။ပသတိ၊မြင်၏။ထံ၊ထိုရေအစ ရှိသည်ကို။နဒုက္ခတိ၊ဂဂ်ါဟူ၍အလိုမရှိ။ ယဉ္စ၊အကြင်ရေအစရှိသည်မှ လွတ်သောဂဂ်ါကိုလည်း။ နပသတိ၊မမြင်။ ထံ၊ ထိုရေ အစရှိသည်မှ လွတ်သောဂဂ်ါကို။ ဒုက္ခတိကိရ၊ဂဂ်ါဟူ၍ အလိုရှိသတတ်။ အယံပ ရိဗ္ဗာဇကော၊ဤပရိဗိုဓ်သည်။ဝေရူပ်၊ ဤထို့သဘောရှိသော။ ဂဂ်ံ၊ဂဂ်ါ ကို။ပရိယေသန္တော၊ရှာလျက်။စိရံ၊အခါလေးမြင့်။စရိသတိမညာမိ၊သွား ရထတ္တံ့ဟုငါထင်မိ၏။အယံပရိဗ္ဗာဇကော၊ဤပရိဗိုဓ်သည်။ဥဒကာဒိပိနိ ရတ္တိ၊ရေအစရှိသည်မှလွတ်သော၊ဂဂ်ံ၊ဂဂ်ါကို။ ပရိယေသတိယထာ၊ ရှာသကဲ့သို့။ ဝေံတထာ၊ထို့အတူ။ ရူပါဒိပိနိရတ္တိ၊ ရူပ်ဝေဒနာသညာ သင်္ခါရဝိညာဏ်မှ လွတ်သော။ အတ္ထာနုံ၊ ကိုယ်ကိုလည်း။ ပရိယေသ န္တော၊ရှာလျက်။သံသာရေ၊အစမထင်သံသရာ၌။စိရံ၊ကြာမြင့်စွာ။စရိသ တိမညာမိ၊ ကျင်လည်ရထတ္တံ့ဟုငါထင်မိ၏။ စိရံ၊ကြာမြင့်စွာ။စရန္တော၊ ဗာဒ္ဓပတ်ကျင်လည်သော်လည်း။သသော၊ထိုပရိဗိုဓ်သည်။ယံ၊အကြင်

သို့သဘောရှိသော။ဂဂ်ီ'ဝါ၊ဂဂ်ါကိုဂင်း။ အတ္ထာနံ'ဝါ၊အတ္ထတောကိုဂင်း။ ဣဒ္ဓတိ၊အလိုရှိ၏။ တံ'ထိ သို့သဘောရှိသော ဂဂ်ါကိုဂင်း အတ္ထတောကိုဂင်း။ နဟိလဒ္ဓတိ၊မရလတ္တံ့သလျှင်ကတည်း။ ။ယံ'အကြင်သို့သဘောရှိသောရေအစရှိသော ဝတ္ထုရူပါရုံအစရှိသည်ကို။ လဘတိ၊ရ၏။ တေန၊ ထိုရအပ်သောရေအစရှိသော ဝတ္ထုရူပါရုံအစရှိသည်ဖြင့်။ နတုသတိ၊ မရောင့်ရဲ။ လဒ္ဓေန၊ရအပ်သော ဝတ္ထုဖြင့်။ အတုသဿ၊မရောင့်ရဲသော သူသည်။ ယဒ္ဓယံယံသမ္ဘတ္တိ'၊ အကြင်အကြင်စည်းစိမ်ကို။ ပတ္ထေတိ၊ တောင့်တ၏။ တံ'တံ'၊ ထိုထိုတောင့်တသော စည်းစိမ်ကို။ လဒ္ဓလဒ္ဓါ၊ရ၍။ ဇ ဘာယ၊ ဤစည်းစိမ်ဖြင့်။ ကိ'၊အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဟိဋ္ဌ တိအာဝမည္ဘတိ၊ မထေမဲ့ဖြင့် အောက်မေ့၏။ ဣ ဆ္ဌာ၊ လူတို့တဏှာမည် သည်။ အနန္တ-ဝေါစရာ၊ကပ်းအဆုံးမရှိသော အာရုံရှိသည်။ ဟိယတ္ထာ၊အ ကြင်ကြောင့်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တတ္ထာ၊ ထိုသို့လူတို့တဏှာမည်သည် အဆုံးမရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ ပိဂတိ ဆ္ဌာနံ'၊အလိုဣ ဆ္ဌာတဏှာရန်မက် ကင်းတော်မူကုန်ပြီးသော ဘုရား,ပစ္စေကဗုद्ध၊ သာဝကအ သျှင်ဖြတ်တို့ အား။ မယံ'၊ငါတို့သည်။ နမောနမက္ကာရံ'၊အကြိမ်ကြိမ်ရှိခိုးခြင်းကို။ ကရော မသေ၊ပြုပါကုန်၏။ ။(ဤနှစ်ဂါထာဝေတာတိဂါထာ။ လဒ္ဓ,ကာဃဆန်း ကြောင့်ရသော။ တိ,ဒ္ဒိဒေ၊ပိဂတိဆ္ဌာနံ,ဒ္ဒိနိဂ္ဂဟိတ်ကျေ။ ဟိဋ္ဌအနာဒရေ။ ဟိ ဋ္ဌတိ။ ဘူဝါဒိဂိုဏ်း ဖြစ်ရကား၊ ဟိဋ္ဌေတိ,မလို)။ ။ပိဂတိဆ္ဌာတာက် စတုတ္ထံ။ ၂၄၄။

၂၄၅-မူလပရိယာယာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓမြတ် စွာဘုရားသည်၊ ကာလေဒေဝသတိဘုတာနိ,အစရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤမူလပရိယာယဇာတ်ကို၊ဥက္ကဋ္ဌတိုင်းကိုအမှီ ပြု၍ဟောကြားခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော တောဠိ သိတင်းသုံးနေတော်မူ စဉ်၊ ဟောတော်မူအပ်သော မူလပရိယာယသုတ္တန်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

လွန်ကေပြီးသော်အခါ၊ဗာရာဏသီပြည်၌ဖြစ်ဟူဒတ်မင်းသည်မင်းပြု သည်ရှိသော်၊ဆုရားလောင်းသည်ဝုဏ္ဏားအမျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ရောက်

သည်ရှိသော်၊ဗေဒင်တို့၏ကမ်းတဝက်သို့ရောက်သောဒိသာပါမောက္ခ ဆရာဖြစ်၍ လုင်ငါးရာတို့ကိုဗေဒင်သင်၏။ ထိုငါးရာကုန်သော လူတို့ သည်အပြီးသို့ ရောက်သောအတတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ အတတ်၌မေးစိ စစ်၍၊အကြင်မျှလောက်သောအတတ်ကိုငါတို့တတ်ကုန်၏။ ဆရာသည် လည်း ထိုမျှလောက်သော အတတ်ကိုသာလျှင်တတ်၏။ အထူးမရှိပြီဟု မှာနှိုင်းခိုင်မာကုန်သည်ဖြစ်၍ ဆရာ့အထံသို့မသွားကုန်။ဝတ်ကြီးဝတ် ငယ်ကိုမပြုကုန်။ထိုငါးရာကုန်သောလုင်တို့သည် တနေ့သ၌ဆရာသည် ဆီးပင်ရင်း၌နေသည်ရှိသော်၊ ဆရာကိုကွဲရှဲလိုကုန်သည်ဖြစ်၍ ဆီးပင် ကိုလက်သည်းဖြင့် ခေါက်ကုန်၍ ဤသစ်ပင်သည်အနှစ်မရှိကုန်သလျှင် ကတည်းဟုဆိုကုန်၏။ဘုရားလောင်းသည်မိမိအားကွဲရှဲသည့်အဖြစ်ကို သိ၍၊တပည့်တို့၊သင်တို့အား ငါသည်တရားသောပြဿနာကို မေးအံ့ဟု ဆို၏။တပည့်တို့သည်နှစ်သက် ရွှင်လန်းကုန်၍မေးကုန်လော့၊ ဖြေကုန်အံ့ ဟုဆိုကြကုန်၏။ဆရာသည်ပြဿနာကိုမေးလိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၃၄၆) ကာလော စသတိ ဘုတာနိ၊သဗ္ဗာနေ.ဝ သဟ.တ္တနာ။
ယော စ ကာလ-ဃသော ဘူတေါ၊သ ဘူတ-ပစနိ" ပစိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၄၆) အနွှေ.ဝါသိကာ၊ တပည့်တို့။ ကာလော၊ဟူရေ.ဘတ္တကာလ, ပဌာဘတ္တကာလစသောကာလသည်။ အတ္တနာ၊မိမိနှင့်။ သဟ၊ တကွ။ သဗ္ဗာနေ.ဝ၊အလုံးစုံသောလျှင်ဖြစ်ကုန်သော။ ဘူတာနိ၊သတ္တဝါတို့ကို။စ သတိ၊စားး၏။ ယောစဘူတော၊ အကြင်သတ္တဝါသည်ကား။ ကာလစ သော၊ကာလကိုစား၏။သသော်ဘူတော၊ထိုသတ္တဝါသည်။ဘူတ-ပစနိ"၊ သတ္တဝါတို့ကို အပါယ်၌ကျက်စေတတ်သော တဏှာရာဂ ဟူသောမီး ကို။ပစိ၊ဥာဏ်တည်းဟူသော ဓိုးဖြင့် ဖုတ်ပြုက်လောင်စေ၏။ ကော၊အာ ဘယ်သတ္တဝါနည်း။ ။

ဤပြဿနာကိုကြား၍လုင်တို့ဝင်ငယောက်မျှလည်းသိအံ့သောဌာ ဓွမ်းနှင်သောသူမည်သည်မရှိ။ ထိုအခါ ထိုလုင်တို့ကို ဘုရားလောင်း သည်၊လုင်တို့၊သင်တို့သည် ဗေဒင်သုံးပုံတို့၌ရှိ၏ဟူသောအမှတ်ကိုမပြု ကြကုန်လင့်။သင်တို့သည်အကြင်အတတ်ကိုဆရာသည်သိ၏။ထိုအလုံး စုံကိုငါတို့သိကုန်၏ဟူ၍ အောက်မေ့ကုန်သည်ဖြစ်၍ ငါ့ကိုဆီးပင်နှင့်

တူသည်ကိုပြုကြကုန်၏။ သင်တို့ထက်တယောက်သောငါ၏မျှားသော အနက်ကိုထိသည်၏အဖြစ်ကိုထိရကုန်ဆုံ၊ သွားကြလေကုန်။ ရုနစ်ရက် မြောက်သောကာလတိုင်အောင် နေ့ကိုပေး၏။ ဤမျှသောကာလဖြင့် ဤ ပြဿနာကိုကြီလေကုန်ဟု ဆိုသည်ရှိသော်၊ ထိုလုင်တို့သည် ဘုရား လောင်းကိုရှိခိုးကုန်၍ ပိမိတို့၏နေရာအရပ်သို့သွားကုန်၍ ရုနစ်ရက်ပတ် လုံးကြီကုန်သော်လည်း ပြဿနာ၏ အဆုံးအစကို မမြင်ကုန်သလျှင်က တည်း။ ရုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ဆရာ့အထံသို့သွားကုန်၍ ရှိခိုးကုန် ထျက်နေကုန်၍၊ ကောင်းသောမျက်နှာရှိကုန်သောလုင်တို့၊ ပြဿနာကို မြင်ကြကုန်၏လောဟုမေးသည်ရှိသော်၊ မထိမမြင်နိုင်ကုန်ဟုဆိုကြကုန် ၏။ ထိုအခါဘုရားလောင်းသည်ထိုလုင်တို့ကိုကဲ့ရဲ့လိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၃၄၇) ဗဟူနိ နရ-ထိသာနိ၊လောမသာနိ ဗြဟာနိ စ။
ဂိဝါသု ပဒိုရဏ္ဍာနိ၊ကောစိဒေဝေ-ဘ္ဆ ကဏ္ဍဝါ။ ။

ဟူသော၍ဗုတ်ယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၄၇) ဗဟူနိ၊မျှားစွာကုန်သော။ နရသိသာနိ၊လူတို့၏ဦးခေါင်းတို့ သည်။ ဒိသာန္တိ၊ထင်ကုန်၏။ သဗ္ဗာနိစ၊အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော။ တာ နိ၊ထိုလုင်တို့၏ဦးခေါင်းတို့သည်။ လောမသာနိ၊အမွေးကိုယ်စိုရှိကြကုန် ၏။ ဗြဟာနိစ၊ကြီးလည်းကြီးကုန်၏။ ဂိဝါသု၊လည်တို့၌။ ပဒိုရဏ္ဍာနိ၊စွပ် အပ်ကုန်၏။ တာလဖလဝိယ၊ထန်းသီးကဲ့သို့။ ဟဏ္ဍေန၊လက်ဖြင့်။ နဟိ တာနိ၊မကိုင်မယူအပ်ကုန်။ တေသံ၊ထိုလူဦးခေါင်းတို့၏။ ဒုမေဟိ ဝမ္မေ ဟိ၊ ဤအမွေးရှိကြသော်မှ သတောတို့ဖြင့်။ နာနာကရဏံ၊ အထူး သည်။ နတ္ထိ၊မရှိ။ ပန၊ထူးသည်ကိုဆိုအုံ့။ ဇဏ္ဍေ၊ဤဦးခေါင်းအမျှားတို့တွင်။ ကောစိဒေဝ၊ထုံတုရသောဦးခေါင်းသည်သာလျှင်။ ကဏ္ဍဝါ၊သိတတ် သောပညာနှားရှိ၏။ ။(ကဏ္ဍဝါဖြင့်ပညာနှားကိုရည်၍ဆိုသတည်း။ ပက တိနှားပေါက်မှုကား တစုံတယောက်သော သူအားမရှိသောသူ မည်သည် မဖြစ်။ ဤသို့လျှင် ထိုလုင်တို့ကို သင်တို့အား ပကတိနှားပေါက်သာလျှင် ရှိ၏။ ပညာနှားကားမရှိဟုပြဿနာကိုဖြေလိုသတည်း။ ။ကာလော ဃသတိဘူတာနိ,စသောဂါထာဝယ် ဆရာ့အဓိပ္ပါယ်ကား။ ဘုရေတတ္တ ပန္ဓာတတ္တ,စသေါကာလကိုကာလဟူလိုသည်။ ထိုကာလသည်သတ္တဝါ တို့ကိုစားတတ်ဟူလိုသည်။ သတ္တဝါတို့၏အရေအသားစသည်တို့ကိုနှုတ်၍

စားသည်မဟုတ်။ အဟုတ်သော်ကား ထိုသတ္တဝါတို့၏အသက်အဆင်း ခွန်အားတို့ကို ကုန်စေလျက် အရှယ်၏ ကောင်းခြင်းကို နင်းနှိပ်လျက် အနာ၏ကင်းခြင်းကိုဖျက် ဆီးလျက် သွားတတ်သောကြောင့် သတ္တဝါတို့ကိုစား၏ဟုဆိုလိုသတည်း။ထိုသို့စားသော်လည်း၊ မျက်နှာကြီးငယ် မရွယ်မထောံတစုံတယော် သတ္တဝါကိုမှမကြင်ဦးမရှောင် ကုန်အောင်စုံ ကိုစားတတ်သောကြောင့်သမ္ဘါနေ၀,ဟုဆိုပြန်သတည်း။သတ္တဝါတို့ကို သာသက်သက်စားသည်မဟုတ်၊မိမိကိုလည်းစားသောကြောင့်သဟတ္ထ နာဆိုပြန်သတည်း။အသို့မိမိကိုစားသနည်းဟူမူ။ ဝုရေဝတ္ထုကာလသည် ပစ္ဆာဘတ္တကာလ မရောက်မီ ကုန်လေ၏။ပစ္ဆာဘတ္တကာလသည်လည်း သာယနှင့်သို့မရောက်ခင်ကုန်ထေ၏။ ဤသို့စသည်ဖြင့် မိမိကိုလည်းစားလျက် သွားသည် ဆိုလိုသည်။ ယောစကာလစသောဘူတော, ဟူသောပါဠိ၌၊ရဟန္တာဝုဋ္ဌိ(လ်)ကိုကာလကိုစားသောဘူတ,ဟုဆရာဆိုလိုသည်။ ထို ရဟန္တာဝုဋ္ဌိ(လ်)သည်၊ အရိယမဂ်ဖြင့် နောင်အခါ ပဋိသန္ဓေနေရာကာလ ကိုကုန်စေလျက်စား၍တည်သောကြောင့်၊ကာလကိုစားသောဘူတ,ဆို လိုသည်။သာဘူတပစနိ ပစိ,ဟူသောပါဠိ၌၊အကြင်တဏှာသည်အပါယ် လေးဘုံ,၀ဋ္ဋဒုက္ခတို့၌သတ္တဝါတို့ကိုချက်တတ်ကျက်စေတတ်၏။ထိုသရ ဒယဖြစ်သော ထဏှာကို ရဟန္တာ ဝုဋ္ဌိ(လ်)သည် အရိယမဂ် တည်းဟူ သောမီးဖြင့်ဖုတ်ခြောက်လောင်ကျွမ်းစေတတ်၍ရဟန္တာဝုဋ္ဌိ(လ်)ကို၊ဘူတ ပစနိ ပစိ,ဟုဆိုသတည်း။ ဤအနက်အဓိပ္ပါယ်ကိုတပည့်ငါးရာမသိ၍ခ နစ်ရက်တိုင်တိုင်ကြီးသော်လည်း ၊အစအဆုံးကို မခြင်ထျက် ချသောကာ လမှ၊ဗဟူနိနုရတိသာနိ, စသောဂါထာဖြင့်ဆရာသည် နိဂ္ဂဟာပြု၍မာန တန်းခွန်ကိုလည်စေသတည်း)။ ။မူလပရိယာယဇာတကံပဋ္ဌမံ။ ၂၄၅။

၂၄၆-ဗာလောဝါဒဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဗုဒ္ဓါတ် စွာဘုရားသည်၊ ဟတ္ထိဂါဟကတွေးနဝဝိတ္ထေ၀စ, အစရှိသော ဂါထာရုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၍ဗာလောဝါဒဇာတ်ကို၊ဝေသာဠိပြည်ကိုအမှီ ပြု၍ရဟန်းမွန်းချုန်တပ်သောဇရပ်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊သီဟာစစ် သူကြီးကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။

ထိုအခါ၊တယောက်သော သူကြွယ်သည်ရသော့ကို ညှဉ်းဆဲအံ့ဟူ၍အိမ်တွင်းထိုပင်၍ခင်းအပ်သောနေရာ၌နေစေ၍ ငါးအမဲဖြင့်လုပ်ကျွေး၍ဆွမ်းဘုန်းပေးသော ကိစ္စအာဆုံး၌ ကျေးဇူးပတ်သော အရပ်၌ နေ၍ သျှင်ရသော့၊သင်တို့ကိုသာလျှင်ရည်၍သတ္တဝါတို့ကိုသတ်၍ ဤအမဲကို ပြုအပ်၏။ ဤအကုသိုလ်သည်ငါတို့အားသာလျှင်မဖြစ်စေလင့်၊ သင်တို့အားလည်းဖြစ်စေသတည်းဟုဆို၍။ ။

(၃၄၈) ဟတ္ထာ ဆေတ္တာ ဝဓိတ္တာ စ၊ဒေတိ ခါနံ အ-သညတော။
ဇနိသံ ဘတ္တံ ဘုဉ္ဇမာနော၊သ ပါပ-ပရမလိမ္ဘတိ။ ။

ဟူသောဂျေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၄၈) တာပသ၊ သျှင်ရသော့။ အ-သညတော။ သိလမရှိသောသူသည်။ဟတ္ထာစ၊ရတ်၍ဝင်း။ဆေတ္တာစ၊ဖြတ်၍ဝင်း။ ဝဓိတ္တာစ၊ သတ်၍ဝင်း။ ခါနံ၊အလျှကို။ ဒေတိ၊လျှ၏။ ဇနိသံ၊ဤသို့သောဝမ်းရှိသော။ ဘတ္တံ၊ ဆွမ်းကို။ ဘုဉ္ဇမာနော၊စားသော။ သောသမဏော၊ထိုရဟန်းသည်။ပါ ပံ်ပါပေန၊မကောင်းမှုဖြင့်။ဥပလိမ္ဘတိ၊လိမ်းကျံ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်ထိုစကားကိုကြား၍။ ။

(၃၄၉) ဥတ္တ-ခါရံ ဝိ ဧ ဟတ္ထာ၊ဒေတိ ခါနံ အ-သညတော။
ဘုဉ္ဇမာနော ဝိ သ-ဝိညော၊နု ပါပ-ရပလိမ္ဘတိ။ ။

ဟူသောဤနုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၄၉) ဥပါသက၊ ဒါယကာ။ အ-သညတော၊ သိလမရှိ သောသူသည်။ဥတ္တ-ခါရံဝိ၊သားမယားကိုသော်လည်း။ဟတ္ထာ၊သတ်၍။ခါနံ၊အလျှကို။ စေ၊ဒေတိ၊အကယ်၍လျှစေကာမူ။ သ-ဝိညော၊ပညာရှိသောဥဋ္ဌိုလည်သည်။ထို၊ထိုဆွမ်းကို။ ဘုဉ္ဇမာနော၊စိ၊စားသော်လည်း။ပါပံ ပါပေန၊မကောင်းမှုဖြင့်။ နဥပလိမ္ဘတိ၊ မလိမ်းကျံ။ ။ဗာလောဝါဒ စာတကံ ဆဋ္ဌံ။၂၄၆။

၂၄၇-ပါဒဇ္ဇလိစာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြစ်စွာဘုရားသည်၊အခွါပါဒဇ္ဇလိသင့်ဖွေ, အစရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆာ

ဆင်အပ်သောဤပါဒဠိတော်ကိုဧတဒဂ္ဂေ၀ဝန်ကျောင်းတော်ဦးဘိတင်းသုံး နေတော်မှစဉ်၊ လာဘ်ဂုဏ်ယသမတေရ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောပြတော်မူ၏။ ။

အမတ်တို့သည်အဆုံးအဖြတ်ကိုစိုရေင်းကုန်၍ မင်းသားကိုအနိုင်ပို့နေ စေကုန်၍တရားကို ဆုံးဖြတ်ကုန်သည် ရှိသော်၊ ကောင်းစွာ မဆုံးဖြတ် ကုန်။ထိုအမတ်တို့သည် အရှင်မဟုတ်သောသူကို အရှင်ပြုကုန်၍၊ မင်း သား၊အသို့သဘောရှိသနည်း။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ကောင်းစွာ ဆုံးဖြတ် ကုန်၏လျှောဟုမင်းသားကိုမေးကုန်၏။ ထိုပါဒဠိမင်းသားသည် နှုတ် ခမ်းကိုခွေလိပ်တွန့်ရှုပ်ထွေပ်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ပညာရှိယောင်တ ကား၊ထိုမင်းသားသည်ကောင်းစွာမဆုံးဖြတ်သည်၏အဖြစ်ကိုသိသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟုအောက်မေ့သည်ဖြစ်၍။ ။

(၃၅၀) အဒ္ဓါ ပါဒဠိ သဗ္ဗေ၊ပညာယ အတိရောစတိ။
တထာ ဟိ ဩဒ္ဓံ ဘဇ္ဇတိ၊ဥတ္တရိ နဋ္ဌနဿတိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၅၀) သောဿော၊ အာ၀ုံးတို့။ ပါဒဠိ၊ ပါဒဠိမင်းသားသည်။ အဒ္ဓါ၊စင်စစ်။သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သောသူတို့ကို။ ပညာယ၊ ပညာဖြင့်။ အတိရောစတိ၊လွန်၍တွန်းပယ်၏။ တထာဟိ၊ ထို့ကြောင့်လျှင်။ ဩဒ္ဓံ၊နှုတ် ခမ်းကို။ ဘဇ္ဇတိ၊ ခွေလိပ်တွန့်ရှုပ်ထွေပ်၏။ ဥတ္တရိံ၊ အလွန် ဖြစ်သောအ ကြောင်းကို။ပဿတိနဋ္ဌနဿ၊မြင်ယောင်တကား။ ။

ထုပါးသော နေ့ဦးလည်း အဆုံး အဖြတ်ကို စိုရင် ကုန်၍ တရားကို ကောင်းစွာဆုံးဖြတ်ကုန်၍၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ အဆုံးအဖြတ်သည်အ တယ်ထို့သဘောရှိသနည်းဟု မေးကုန်၏။ ထိုပါဒဠိ မင်းသားသည် တာန်ထည်းနှုတ်ခမ်းကိုခွေလိပ်တွန့်ရှုပ်ထွေပ်ပြုန်၏။ ထိုအခါထိုပါဒဠိ မင်းသား၏အလွန်ရိုက်သည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ဘုရားလောင်းသည်။ ။

(၃၅၁) နာ-ယံ ဓမ္မံ အ-ဓမ္မံ၀ါ၊အတ္ထာ-နတ္ထံ နု ဇာနတိ။
အညတြ ဩ ဒ္ဓ-နိဿောဝါ၊နာ-ယံ ဇာနာတိ ကိ၊ဗ္ဗနံ။ ။

ဟူသော၎င်းဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၅၁) သောဿော၊အာ၀ုံးတို့။ အယံ၊၎င်းပါဒဠိမင်းသားသည်။ ဓမ္မံ၀ါ၊သင့်သောအကြောင်းကိုလည်း။ အ-ဓမ္မံ၀ါ၊မသင့်သောအကြောင်း

ကိုဝင်း။အတ္ထောနတ္ထံဝါ၊အကျိုးရှိသည်မရှိသည်ကိုဝင်း။နဗုဇ္ဈတိ၊မသိ။အ
ယံ၊ ဤပါဒဠုလိမင်းသားသည်။ သြဠဒ္ဓနိဗ္ဗောဝါ၊ နွားတစ်ခမ်းကိုခွေလိပ်တွန့်
ရှုပ်တူပ်ခြင်းကို။ အညတြ၊ကြဉ်၍။ ကိဗ္ဗနံ၊ ထရုံထရုကို။ နဓာနာတိ၊မ
သိ။ ။အမတ်တို့သည်ပါဒဠုလိမင်းသား၏ဆိုက်သည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍
ဘုရားလောင်းကိုမင်းအဖြစ်၌ အဘိသိက်သွန်းကုန်၏။ ။ပါဒဠုလိဇာ
တကံသတ္တမံ။ ၂၄ ၂။

---

၂ ၄ ဂ-ကိ သုကောပမဇာတ်။

၈, နတ်နှင့်တက္ကသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဗုဒ္ဓတို
စွာဘုရားသည်,သင်ဖွေဟိကိ သုကောဒိဠ္ဌော, အစရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့်
တန်းဆာဆင်အပ်သော၊ ဤကိ သုကောပမဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်း
တော်၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ကိ သုကောပမသုတ္တန်ကိုအကြောင်း
ပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏သားတော်လေးယောက်တို့သည်ရထားထိန်းကိုခေါ်
၍၊အချင်းရထားထိန်း၊ငါတို့သည်ပေါက်ပင်ကိုမြင်လိုကုန်၏။ငါတို့အား
ပေါက်ပင်ကိုပြလော့ဟုဆိုကုန်၏။ရထားထိန်းသည် ကောင်းပြီပြုအုံ့ဟု
ဆို၍လေးယောက်ကုန်သောမင်းသားတို့အားထည်း တပေါင်းထည်းမ
ပြမူ၍မင်းသားကြီးကို ရှေးဦးစွာရထားခွံစီးစေ၍ တောသို့ဆောင်၍ ဤ
သဉ္ဇကားပေါက်ပင်ထည်းဟု မည်းသောကာထ၌ပေါက်ပင်ကိုပြ၏။တ
ယောက်သောမင်းသားအား ထူသောအရွက် ရှိသောအခါ၌ပြ၏။ တ
ယောက်သောမင်းသားအား ဝှင့်သောကာလ၌ပြ၏။ တယောက်သော
မင်းသားအားသီးသောကာလ၌ပြ၏။ နောက်အတို့၌ လေးယောက်ကုန်
သောညီနောင်တို့သည်လည်း တပေါင်းထည်းနေကြကုန်လျက် ပေါက်
ပင်မည်သည်ကား အဘယ်သို့သဘောရှိသနည်းဟု စကားကိုဖြစ်စေ
ကုန်၏။ထို့နောင်မှတယောက်သောမင်းသားသည်မီးလောင်ထက်ကဲ့သို
့ရှိ၏ဟုဆို၏။ နွမ်းယော်မြောက်ဖြစ်သောမင်းသားသည် ဗြည်ညောင်ပင်
ကဲ့သို့ရှိ၏ဟုဆို၏။ သုံးယောက်မြောက်သောမင်းသားသည် သားတစ
ကဲ့သို့ရှိ၏ဟု ဆို၏။ လေးယောက်မြောက်သောမင်းသားသည် ကုပ်ကို
ပင်ကဲ့သို့ရှိ၏ဟုဆို၏။ဤသို့ထိုမင်းသားတို့သည် အချင်းချင်းစကားဖြင့်

မနှစ်သက်ကုန်သည်ဖြစ်၍အဘာ၏အထံ၌သွားကုန်၍ ခမည်းတော်မင်း ဖြတ်၊ပေါက်ပင်မည်သည်ကား အဘယ်၌သဲတော ရှိသနည်းဟုမေး ကုန်၍၊ သင်တို့သည်အသို့ဆိုအပ်ကုန်သနည်းဟုဆိုသည်ရှိသော်၊ ဆို အပ်သောအမှုတ်ကို မင်းအား လျှောက်ကုန်၏။ မင်းသည်လေးယောက် ကုန်သောသင်တို့သည်လည်း ပေါက်ပင်ကိုဖြင်ဘူးကြကုန်၏။ စင်စစ် သင်တို့သည်ပေါက်ပင်ကိုဖြတ်သည်ရှိသော်၊ရထားထိန်းကို ဤမည် သောကာလ၌ပေါက်ပင်သည် အသို့သောဘေးရှိသနည်း။ ဤမည်သော ကာလ၌ကားအသို့သောဘေးရှိသနည်းဟု ခွဲခြမ်းဝေဘန်၍မမေးအပ်။ထို့ ကြောင့်သင်တို့အားယုံမှားခြင်းသည်ဖြစ်၏ဟုဆို၏။ ။

(၃၅၂) သဇ္ဇေဟိ ကိ်သုကော ဒိဋ္ဌော၊ကိ်ံ ဇွေ-ဏ္ဍ ဝိစိကိစ္ဆထ။
ခ ဟိ သဇ္ဇေသု ဌာနေသု၊သာရထိ ပရိပုစ္ဆိတော။ ။

ဟူသောဂျေးဦးဗွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၅၂) တာတာ၊ချစ်သားတို့။သဇ္ဇေဟိ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သောသင် တို့အားလည်း။ကိ်သုကော၊ပေါက်ပင်ကို။ ဒိဋ္ဌော၊ဖြင်ဘူးကြ၏။ဇွေ-ဏ္ဍ၊ဤ ပေါက်ပင်၌။ တေတုမှေ၊ထိုသင်တို့သည်။ ကိ်ဝိစိကိစ္ဆထ၊အဘဲ့ကြောင့် ယုံမှားရှိကုန်သနည်းဟူမူကား။တုမှေဟိ၊ သင်တို့သည်။ သဇ္ဇေသု၊ခပ် သိမ်းကုန်သော။ဌာနေသု၊ အရပ်တို့၌။ သာရထိ၊ရထားထိန်းကို။ ဟိယ ဿု၊အကြင်ကြောင့်။ခ ပရိပုစ္ဆိတော၊မမေးအပ်။တာဒ္ဓာ၊ထို့ကြောင့်။ ဝိစိ ကိစ္ဆထ၊ယုံမှားရှိကြကုန်၏။ ။

• မြတ်စွာဘုရားသည်ဤအကြောင်းကိုပြတော်မူ၍၊ ရဟန်းတို့၊ထိုမင်း သားညီနှောင် လေးယောက်တို့သည် ခွဲခြမ်းဝေဘန်ခြင်းကိုပြုကုန်၍ မ မေးအပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်ပေါက်ပင်၌ယုံမှားခြင်းကိုဖြစ်စေကုန်သ ကဲ့သို့၊ ထို့အတူသင်တို့သည်လည်း၊ ဤတရားနှင့်ယုံမှားခြင်းကိုဖြစ်စေ ကုန်၏ဟုမိန့်တော်မူ၍ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍။ ။

(၃၅၃) ဧဝံ သဇ္ဇေဟိ ဥာဏောဟိ၊ယောသံ ဓမ္မာ အ-ဓာနိတာ။
တေ ဝေ ဓမ္မေသုကဿ်ပ်ိ၊ကိ်ံ သုကတ္ထိ-ဝ ဘာတရော။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၅၃) အိကျွဝေ၊ရဟန်းတို့။ဘာတရော၊ထေးယောက်ကုန်သော မင်းသား ညီနှောင်တို့သည်။ ကိ်သုကတ္ထိ၊ ပေါက်ပင်၌။ ကဿ်ပ်ိ၊ကုဿပ၊ယုံ

မှားကုန်သကဲ့သို့။ ဇင်ကထား၊ထို့အတူ။ ယေသ၊ အကြင်သူတို့သည်။ သမ္ဘေဟိ၊ခပ်သိမ်းကုန်သော။ဥာဏေဟိ၊ ဝိပဿနာဥာဏ်တို့ဖြင့်။ဝမ္မာ၊ ခြောက်ပါးသောဖဿာယတနပဋ္ဌာန်ခွဲခဲ့ကုမဟာဘူတအဋ္ဌာရသစာ တုအပြားရှိသောတရားတို့ကို။အဇာနိတွာ၊မသိအပ်ကုန်။ တေ၊ထိုသူတို့ သည်။ဝေ၊စင်စစ်။ဒေဠေသု၊ခြောက်ပါးသောဖဿာယတနပဋ္ဌာန်ခွဲခဲ့တု မဟာဘူတအဋ္ဌာရသစာတု အပြားရှိသောတရားတို့၌။ ကင်္ခိနော၊ယုံမှား ကုန်၏။ ။ကိ သုကောပမစာတကံအဋ္ဌမံ။ ၂၄၈။

၂၄၉-သာလကစာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောထောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ် စွာဘုရားသည်။ ကေဝုတ္တကောဘာဝိသတိအစရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သောဤသာလကစာတ်ကို၊ ဧတေဝန်ကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊မထင်ရှားသောမဇ္ဈေရတ်ကြီးကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

တယောက်သော အလမ္ဗာယသည် မျောက်တခုကိုသင်၍ ဆေးကို ကိုင်စေ၍ထို မျောက်ကိုမြွေကိုကစေ၍ အသက်မွေးခြင်းကိုပြု၏။ ထိုအ လမ္ဗာယသည် ဗာရာဏသီပြည်၌ ပွဲလမ်းသဘင် ကြွေးကြော် သည်ရှိ သော်၊ ပွဲလမ်းသဘင်ကစားလိုသည်ဖြစ်၍ ဤမျောက်ကို မမေ့မလျော့ ပါလင့်ဟုဆိုပြီး ထိုမျောက်ကိုထိုစပါးကုန်သည်လက်ခွဲထား၍ ပွဲသဘင် ကစား၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ထိုစပါးကုန်သည်၏အထံ၌ရှိသွား ၍မျော်သည်အဘယ်မှာနည်းဟုမေး၏။ မျောက်သည်အရှင်၏အသံကို ကြားပြီးလျှင်စပါးရေးမှလျှင်ခြေနှစ်စွာထွက်လာ၏။ ထို အခါထို မျောက်ကို အလမ္ဗာယသည် ဝါးခြမ်းများဖြင့်ကျော်ခွဲ၍ရိုက်၍ယူပြီးလျှင် ဥယျာဉ်ထိ သွားပြီးလျှောက်ပတ်သောအရပ်ခွဲချည်၍အိပ်ပျော်လေ၏။ မျောက်သည် ထိုအလမ္ဗာယအိပ်ပျော်သည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍မိမိ၏အနှောင်အနွဲ့ကိုဖြေ ၍သရက်ပင်သို့တက်၍ သရက်သီးမှည့်ကိုစားပြီးလျှင် အစေ့တို့ကို အ လမ္ဗာယ်၏ကိုယ်ပေါ်သို့ချ၏။ အလမ္ဗာယ်သည်နိုးပြီး ကြည့်လတ်သည်ရှိ သော်မျော်ကိုဖြင်၍ ချိုသာနာဘွယ်သောစကားဖြင့်ဖျည်းပတ်၍သရက် ပင်မှသက်စေ၍ဘမ်းအုံ့ဟုကြိုလျှက်ထိုမျော်ကိုဖြားယောင်းလိုရကား။ ။

(၃၅၄) ကေ-ဗုဇ္ဈကော ဘရိသသိ၊
တ္ဍ ဗ္ဗ နော ဟောသသိ ဇာသရော ကုလေ။
ဩရောဟ ဒုမသ္မာ သာလက၊ဟေ ဒါနိ စရကံ ဝဟေမသေ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆိုဏ်

(၃၅၄) သာလက၊သာလက။တို့၊သင်သည်။နော၊ငါတို့၏။ ကုလေ၊ အိမ်၌။ကေဗုဇ္ဈကော၊တယောက်ထည်းသော်သာ။သည်။ ဘရိသသိ၊ ဖြစ်ရလတ္တံ့။မေ၊ငါ၏။ဘောဂါနံ၊စည်းစိမ်တို့ကို။ဇာသရော၊အဖိုးရသည်။ ဟောသသိ၊ဖြစ်ရလတ္တံ့။ဒုမသ္မာ၊သရက်ပင်မှ။ဩရောဟ၊ဆင်းခဲ့လော့။ ဒါနိ၊ယခုအခါ၌။ စရကံ၊အိမ်ထဲ။ဝဟေမသေ၊သွားကြကုန်အံ့။ ဟေ၊ လာလော့။ ။

မျှောက်သည်ထိုစကားကိုကြား၍။

(၃၅၅) နနု ဗံ သုဟဒယော-တိ မညသိ၊
ယဗ္ဗ ဟာနသိ ဗံ ဝေဠု-ယဋ္ဌိယာ။
ပဏ္ဍမ-ဝနေ ရမာမသေ၊
ဂစ္ဆ တွံ စရကံ ယထာ-သုခံ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆိုဏ်။ ။

(၃၅၅) တောအဟိတုဏ္ဍိက၊အိုအလမ္ဗာယ်သမား။တို့၊သင်သည်။ ဗံ၊ငါ့ကို။သုဟဒယောတိမညသိနု၊လိမ်မာသောစိတ်ရှိ၏။ဟူ၍အောက်မေ့ သည်မဟုတ်တုံလော။တို့၊သင်သည်။ ဗံ၊ငါ့ကို။ ဝေဠုယဋ္ဌိယာ၊ဝါးခြမ်း ဖျားဖြင့်။ယ၊ဗ္ဗဟာနသိ၊အကြောင်ကြောင့်ရှိက်၏။တေနု၊ထို့ကြောင့်။မယံ၊ငါ တို့သည်။ ပဏ္ဍ-မ္ဗဝနေ၊သရက်ဝယ်း မှည့်သောတောင်။ ရမာမသေ၊ဖွေ ထျော်ကုန်အံ့။ တွံ၊ သင်သည်။ စရကံ၊အိမ်ထဲ။ ယထာ-သုခံ၊ အလိုအာ တိုင်း။ဂစ္ဆ၊သွားလေလော့။ ။သာလကဇာတကံနဝမံ။၂၄၅။

၂၅၀-ကရိဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဗုဒ္ဓတို ဗျာတုရားသည်၊ အယံဇာသိဘိဝပသမသံယမေရတော,အစရှိသော ဂါထာ ဝှစ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤကရိဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းတော်

ဌိသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောသံသောအံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေတတ်သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

လွန်ထေပြီးသောအခါဗာရာဏသီပြည်၌ဗြဟ္မဒတ်မင်းမင်းပြုသည်ရှိသော်ဘုရားလောင်းသည်ကာသိကတိုင်းဝယ်ဝုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော်သားသည်ရှေးရှုထက်ဝန်းကျင်ပြေး၍ သွားနိုင်သောကာလ၌ ဝုဏ္ဏေးမသည်သေထတ်သော် သားကိုရင်ခွင်ဖြင့်ချီ၍ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်အားဖြင့် ရဟန်းပြု၍ထိုသားငယ်ကိုလည်း ရသေ့ငယ်ပြု၍သစ်ရွက်မိုးသောသင်ခမ်း၌နေခြင်းကိုပြု၏။ ဧရိယားလအခါ အရဉ်မပြတ်သောဖိုစီးသည် စွေလတ်သည်ဖိုသော် မျောက်ဘည် အာချမ်းနှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍သွားဖြင့် သွားတို့ကိုခဲလျက် ကုန်ဆုံးလျက်သွား၏။ ဘုရားလောင်းသည် ကြီးစွာကုန်သော ထင်းတုန်းတို့ကို ဆောင်၍မီးညှိ၍ညောင်စောင်း၌ လျောင်း၏။ ထို ဘုရားလောင်း၏သားငယ်သည်လည်း ထိုဘုရားလောင်း၏ခြေတို့ကိုဆုပ်နယ်လျက်နေ၏။ ထိုမျောက်သည် တပါးသောသေလေသောရေဘေး၏ဥစ္စာဖြစ်ကုန်သောလျှော်တောသက်နုံးတို့ကိုဝတ်ရုံ၍ သစ်နက်ရေကိုပခုံးတင်၍ ထမ်းပိုးကားကိုယူ၍ ရသေ့အသွင်ဖြင့် လာလတ်၍ သစ်ရွက်မိုးသော သင်ခမ်းထံခါးနှင်မီးဟူသောအကြောင်းကြောင့် အံ့ဘွယ်သရဲသောအမှုကိုပြု၍ရပ်၏။ ရသေ့ငယ်သည်လည်းမြင်၍၊ ဘခင်၊ရသေ့တယောက်သည် အာချမ်းနှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ ကုန်ဆုံးလျက်ရပ်၏။ ဤမီးဖိုသို့ထိုရသေ့ကိုခေါ်ကုန်လော့၊ မီးတိုးလတ္တံ့ဟုအဘကိုတောင်းပန်လိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၃၅) အယံ ဘုသိ ဥပသမ-သံယမေ ရတော၊
သန္ထိ ဌတိ သိသိရ-ဘယေန အဋ္ဌိတော။
ဟန္ဒ အယံ ပဝိသတု မံ အဂါရကံ၊
ဝိနေတု သိတံ ဒရထဿ ကေဝလံ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆိုတော်။ ။

(၃၅) တာတ၊ဘခင်။ ဥပသမ-သံယမေ၊ ရာဂအစရှိသည်တို့ကိုပြိမ်းစေခြင်းသိလကိုထိန်းသိမ်းခြင်း၌။ရတော၊ နေ့လျှော်ထသော။အယံ ဘုသိ၊ဤရသေ့သည်။သိသိရဘယေန၊ရေနှင်တက္ပ ရှာသောဖိုစီးသည်ဖြစ်စေအပ်သော ချမ်းနှိပ်ခြင်းဘေးသည်။အဋ္ဌိတော၊နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍။သန္ထိ ဌတိ၊ရပ်၏။ဟန္ဒ၊ယခု။အယံ၊ဤရသေ့သည်။ ဘုမံအဂါရံ၊ဤ

ကျောင်းသို့။ပရိသတ္တ၊ဝင်ပါစေ။ ကောဝယံ၊အလုံးစုံသော။သိတ္ထ၊ချမ်း ဖေးခြင်းကိုရင်း။ဒရတ္ထ၊ဆင်းရဲခြင်းကိုရင်း။ဝိနေတ္တ၊ဖျောက်ပါစေ။ ။

ဘုရားလောင်းသည် သားတို့စကားကို ကြား၍ ထို့ ကြည့်သည်ရှိ သော်မျောက်၏အဖြစ်ကိုသိ၍။ ။

(၃၅၇) နာ-ယံ ဘုတိ ဥပသမ-သံယမေ ရတော၊
ကရိ အယံ ဒုမ-ဝရ-သာခ-ဂေါစရော။
သော ဒုသကော ရောသကော စာရိ ဇမ္ဗော၊
သစေ ဝေဓ- မံရိ ဒုသေယျ-ဂါရံ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆိုတော်။ ။

(၃၅၇) တာတ၊ချစ်သား။ အယံ၊ဤသတ္တဝါသည်။ ဥပသမသံယမေ၊ ရာဂအစဉ်ရှိသည်တို့ကို ငြိမ်းစေခြင်း သိလကိုတိန်းခြင်း၌။ ရတော၊ပ္ပေ ဝေ့ျော်သော။ဘုတိ၊ရသော့သည်။ နာ၊မဟုတ်။အယံ၊ဤသတ္တဝါသည်။ ဒုမဝ ရသာခဂေါစရော၊ ဖြတ်သော သစ်ပင်တို့၏ အခက်၌ ကျက်စားတတ် သော။ကရိ၊မျောက်တည်း။ သော၊ထိုမျောက်သည်။ ဒုသကောစ၊ဖျက် လည်းဖျက်ဆီးတတ်၏။ ရောသကောစာရိ၊ချုတ်လည်းချုတ်ချယ်တတ် တော်။ ဇမ္ဗောစ၊ ယုတ်လည်းယုတ်မာ၏။ ဘုမံရိ၊ ဤကျောင်းသို့လည်း။ သ စေဝေ၊အကယ်၍ဝင်ခြားမူ။ အဂါရံ၊ကျောင်းကို။ ဒုသေယျ၊ဖျက်ဆီး ရာ၏။ ။ဤသို့ဆိုလျှင်ဘုရားလောင်းသည်မိုးစက်ကိုင်၍ထိုမျောက်ကို ခြောက်လိုက်၍ပြေးစေ၏။ ထိုမျောက်သည်ခုန်လွှားကာ တောထွက်ဝင်၍ ပြေး၏။တဘန်ထိုအရပ်သို့မလာပြီ။ ဘုရားလောင်းသည် အာဘိညာဉ်တို့ ကိုရင်း၊သမာပတ်တို့ကိုရင်းဖြစ်စေ၍၊ ရသ့ေဝယ်အား ကသိဏ်းဝရိုက် ကိုကြား၏။ ထိုရသ့ေဝယ်သည်လည်း အာဘိညာဉ်သမာပတ်တို့ကိုဖြစ် စေ၏။ထို့နှစ်ပြီးသောရသ့ေတို့သည်လည်းမယုတ်သောဈာန်ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ပြုဟ္ဟုဒ္ဒြည်ထွက်လားကုန်၏။ ဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ရဟန်းတို့၊ ဤရ ဟန်းသည်ယခုအခါ၌သာလျှင် ဆုံ့ဘွယ်သဲရကို ဖြစ်စေတတ်သည် မ ဟုတ်၊ရှေးကာလမှစ၍လည်း ဤရဟန်းသည် ဆုံ့ဘွယ်သဲရကို ဖြစ်စေ တတ်သလျှင်ကတည်းဟု ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ ကိုပြတော်မူ၍ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကိုပြသည်၏အဆုံး၌ အချို့ကုန်သောရဟန်းတို့သည်သောတာပန်ဖြစ်ကုန်၏။ အချို့ကုန်သော

ရဟန်းတို့သည်သကခါဂ်ဖြစ်ကုန်၏။အချို့ကုန်သောရဟန်းတို့သည် အနာဂ်ဖြစ်ကုန်၏။ အချို့ကုန်သောရဟန်းတို့သည်ရဟန္တာဖြစ်ကုန်၏။ အဘယ်သို့ဓာတ်ကိုပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား။ ရဟန်းတို့ယာရုအခါ အံ့ဘွယ်သရဲကိုဖြစ်စေတတ်သောရဟန်းသည် ထိုအခါမျှောက်ဖြစ်ပြီ။ ယာရုအခါရာဟုလာသည်ထိုအခါသားဖြစ်ပြီ။ ယာရုအခါ ငါဘုရားသည် လျှင်ထိုအခါအဘာရသော့ဖြစ်ပြီဟု ဓာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ကဝိ ဓာတာကံ ဒသမံ။ ၂ ၅၀။သိဂ်ါထဝဂ္ဂေါဒသမော။ ။တာသုဒ္ဒါနံ။ ။

သဗ္ဗဒါဒ္ဒိစ,သုခ်ခေါ,ဂုတ္တိလော,ဝိဂတိန္ဓာစ,။
မူထပရိယာယံ,ဗာလောဝါဒံ,ပါဒ္ဓလိ,ကိ'သုကောပမံ,။
သာထ'ကံ,ကဝိ,တေဒသ။ ။

အထဝဂ္ဂေ[.ဒ္ဒါနံ။ ။

ဒဋ္ဌဝဂ္ဂေါစ,သန္ဓေါ,ကထျာထဝမ္ဘာ,သဒ္ဒိသော,။
ဂုဟာကော,ဒဋ္ဌဝဂ္ဂေါစ,ဗိရဏာဏ္ဍ,ကာသာဝေါ,။
ဥပါဟာနော,သိဂ်ါလောစ,ဒသဝဂ္ဂါဒုကေသိယုံ။ ။

ဒုကနိပါတောနိဋ္ဌိတော။ ။

၁=တိကနိပါတ်။

(၁-သုက်ပွဲတော်)

နမောတဿဘဂဝတောအရဟတောသမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၂၅၁–သက်ပွဲတော်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓဘုရား သည်၊သက်ပွဲရောဂဏေတေနှ,အစဉ်ရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌သက်ပွဲတော်ကို၊ဗေဒေဟဝန်ကျောင်းတော်၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ရဟန်းအဖြစ်၌ ပြီးဌေ့သောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မင်းသည်ပစ္စုန္တရစ်ကို ပြိမ်းစေ၍ပြန်လာလတ်သော်၊ တန်းဆာဆင်သောမြို့ကိုထက်ဘုရစ်လှည့်၍မင်းနှမ်းမိပ်သို့မသွားမီ၊ ဘုရားလောင်းကိုမူးနှုံ့ဟုဥယျာဉ်သို့သွား၍ အမှိုက်တို့ဖြင့် ဖြည့်သောကျောင်းကိုမြင်၍ အရပ်တပါးသို့ကြွသည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကျောင်းတံခါးကိုဘွင့်၍ကျောင်းသို့ဝင်လတ်သော်၊ လျှောင်း၍နေသော ဘုရားလောင်းကိုမြင်၍ တရုတ်တရသောချမ်းသာခြင်းမရှိသည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟုဝုပ်သိုးသောဆွမ်းကိုစွန့်စေ၍ ကျောင်းကိုသုတ်သင်စေ၍၊ အသျှင်ဘုရား၊အသျှင်ဘုရားအား အဘယ်ရောဂါဖြစ်သနည်းဟုမေး၏။ ဖြတ်သောမင်းကြီး၊ငါ့ကိုထိုးမိ၏ဟုဆို၏။ မင်းသည်ငါ၏ရန်သူတို့သည်ကား ငါ၌ခွင့်မရကုန်၍ဤရသေ့အား အားနည်းခြင်းကိုပြုကုန်အုံ့ဟု ထာ၍ ဤရသေ့ကို ထိုးအပ်သည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟု အောက်မေ့၍ကိုယ်ကိုပြန်စေ၍ဗူးရာအရပ်ကိုမမြင်လတ်သော်၊ အသျှင်ဘုရား၊အဘယ်၌ထိုးမိသနည်းဟုမေး၏။ဘုရားလောင်းသည်ဖြတ်သောမင်းကြီး၊ငါ့ကိုတပါးသောသူသည်မထိုးဆွပ်အပ်၊ငါသည်သာလျှင်ငါ၏နှလုံး၌ငါ၏ကိုယ်ကိုထိုး၏ဟုဆို၍ထိုင်လျက်။ ။

(၃၅၈) သက်ပွ-ရုဂ-ဟောတေနှ၊ဝိတက္ကနိသိတေနှ စ။
နှာထက်တေနှ ဘဒ္ဒြနှ၊ဥသုကာရ-ကတေနှ စ။ ။

(၃၅၉) နှ ကဏ္ဏာယတရုတ္တေနှ၊နှာဝိ မောရ-ပသောဝိနှာ။
တေနှ-ဒ္ဓိ ဟဒယော ဝိဒ္ဓေါ၊သဗ္ဗဂ်-ပရိဒါဟိနှာ။ ။

(၃၆၀) အာဝေဠေ နုပသာမိ၊ယာဝေါ ရုဟိရု-မသာဝေ။
ယာဝ အ-ယောနိသော စိတ္တံ၊သယံ မေ ဒုက္ခမာဘာတိ။ ။

ဟူသောဤသုံးဂါထာတို့ကိုဆိုကုန်။ ။

(၃၅၈-၃၆၀) မဟာ-ရာဇ၊ဖြတ်သောမင်းကြီး။သက်ပွရာဂဝေါတေ နု၊ကာမဝိတက်နှင့်ယှဉ်သောရာဂဟူသော ရေဖြင့်ဆေးအပ်ထသော။ဝိ တက္ကနိသိတေနစ၊ကာမဝိတက်ဟူသောသွေးကျော်ခဲ့ ရာဂရေဖြင့်သွေး အပ်သည်လည်းဖြစ်ထသော။ဘဝဒြေနု၊ကောင်းဖြတ်သောတန်းဆာဖြင့်။နာ ထက်တေ နစ၊တန်းဆာလည်းမဆင်အပ်ထသော။ဥဿုကာရာဂကတေနစ၊ ဝေးသမားတို့သည်လည်းမပြုအပ်ထသော။ ။နုကဏ္ဍာယတမုတ္တေနု၊ ထက်ရှိနှားစွန်းတိုင်အောင် ငင်ရှိမပစ်လွှတ်အပ်ထသော။ နာဝိမောရှုပ ဃေဝိနာ၊ ဥဒေါင်းမြီးအစရှိသည်တို့ဖြင့် ပြုအပ်သော မြှားရွက်မြှားလွှ လည်းမရှိထသော။ သဗ္ဗဂိပရိဒါဟိနာ၊ ခပ်ထိမ်းသောကိုယ်အင်္ဂါကို ပူ ပန်စေတတ်ထသော။ တေနု၊ထိုကိလေသာ ဟူသောမြှားသည်။ ဟဒ ယေ၊စိတ်နှလုံးခဲ့။ဝိဒ္ဓေ၊ဖူးဝင်အပ်သည်။အမှိ၊ဖြစ်၏။ ။ယေတော၊အ ကြောင်းဖူးဝင်ရာအရပ်မှ။ရုဟိရံ၊သွေးသည်။ အသာဝေ၊ယိုစီးရာ၏။ထံအာ ဝေဠေ၊ထိုဖူးဝင်ရာအရပ်ခဲ့အနာအဆာကိုထည်း။ နုပသာမိ၊မမြင်။ယာ ဝအတိဝိယဒဠ်ကတ္တာ၊နုတ်ပစ်နိုင်ခဲအလွန်မြဲသည်ကိုပြု၍သာလျှင်။ အ ယောနိသော၊ မသင့်သောအားဖြင့်။ စိတ္တံ၊ရာဂနှင့်ယှဉ်သော ဇဝန်စိတ် သည်။ဝ-ဆုတိ၊ပြွေဆိပ်တက်သို့ခတောချက်ခြင်း ဖြင်းဖြင်းပွါးတက်၏။မေ၊ ဇဝါသည်။ သယံ၊မည်သူမပြုအမှုရှာ၍ ကိုယ်တိုင်သာလျှင်။ ဒုက္ခံ၊ဆင်းရဲ ကြီးပွားကို။အာဘာတိ၊ဆောင်အပ်၏။ ။(ဝေါတေနာတိတ္ထေ ဝေါဝုဝါ ဝုတ္ထောဝနေ၊တာပစ္ဆယော။ ဝါတ္ထန္ဓလောပေါ။ နိသိတေနာတိတ္ထေ နိဝုဒ္ဓ သာနဝါ ဝုတ္ထောဝနေ၊တာပစ္ဆယော၊ဝါတ္ထန္ဓလောပေါ၊ဒုက္ခာရာဂမော)။ ။ သက်ပွစာတက် ပဌမ်။ ၂၅၁။

၂၅၂-တိလရဇ္ဇိစာတ်။

နှတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ် စွာဘုရားသည်၊ အဇ္ဇာဝိမေထံ၌ရသို,အစရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်း ဆာဆင်အပ်သော ဤတိလရဇ္ဇိစာတ်ကို၊ ဧတေဝန်ကျောင်းတော်၌သိ

ကောင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊မထင်ရှားသောအမျက်ထွက်တတ်သောရဟန်း ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါမင်းသားသည်ဗာရာဏသီပြည်သို့ရောက်၍ဗိဿတို့ကိုရှိခိုး၍အထက်ကိုပြု၏။ မင်းသားသည်အသက်ရှည်သဖြင့် ငါ့သားကိုမြင်ရပြီ။အသက်ရှင်စဉ် ငါ့သား၏မင်းအသရေကိုကြည့်အုံ့ဟု သားကိုမင်းအပြစ်မိန့်ထား၏။ ထိုပြိုဟွဒတ်မင်းသည်မင်းအသရေကိုခံစားလျက် ဆရာပြုသောအပြစ်ကိုအောက်မေ့၍ အမျက်ပြစ်၍ထိုဆရာကိုသတ်အုံ့ဟုခေါ်စိမ့်သောဌာနဆရာ့အတံသို့လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကာရနှင့်တကွ တမန်စေ၏။ ဆရာသည်ယခင်စဉ်ကာလ၌ ဗာရာဏသီမင်းကို မှတ်စိမ့်သောဌာနတတ်ကောင်းဟုမသွားမူ၍၊ ထိုမင်း၏ပဏ္ဍိမအာရှယ်၌ ယခုအခါထိုမင်းကိုသိစိမ့်သောဌာ တတ်ကောင်းပြီဟုသွား၍ မင်းအိပ်ထံခါးစ်ရပ်လျက် တက္ကသိုလ်ဆရာထံ၏ဟု ကြားလျှောက်စေ၏။ မင်းသည် နှစ်သက်စွာ ဝုဏ္ဏားကိုခေါ်စေ၍ ဒိဗိအာထံသို့လာသော ထိုဝုဏ္ဏားကိုမြင်၍လျှင် အမျက်ကိုဖြစ်စေ၍မျက်စိတို့ကိုနီစွာပြု၍အမတ်တို့ကိုခေါ်၍၊ ဒီဗိုအမတ်တို့၊ ယနေ့ထက်တိုင်အောင်လည်းငါသည်ဆရာပြုသောအမှုကို အောက်မေ့ပါ၏။ ယနေ့ဆရာသည်နဗူးဖြင့် သေမင်းကိုယူ၍သေအုံ့ဟုလာ၏။ ယခုဆရာ၏အသက်သည်မရှိဟုဆိုလိုက်၍။ ။

(၃၆၀) အဇ္ဇာဝိ မေ တံ သရသိ၊ယံ မံ တွံ တိလ-ရုဒ္ဓိယာ။
ဗာဟာယ မံ ဂဟေတ္ဝာန၊လဒ္ဓိယာ အနုတာလယိ။ ။

(၃၆၁) နနု ဒိဗိတေန ရမသိ၊ယေနာ-သိ ပြောဟွဏာ-ဂတော။
ယံ မံ ဗာဟာ ဂဟေတ္ဝာန၊တိက္ခတ္တုံ အနုတာလယိ။ ။

ဟူသော၎င်းနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၃၆၀-၃၆၁) ပြောဟွဏာ၊ဝုဏ္ဏား။တွံ၊သင်သည်။တိလရုဒ္ဓိယာ၊နှမ်းတဆုပ်ကြောင့်။မံ၊ငါ့ကို။ ဗာဟာယ၊မောင်း၍။ဂဟေတ္ဝာန၊ကိုင်၍။ လဒ္ဓိယာ၊ဝါးခြမ်းစိတ်ဖြင့်။မံ၊ငါ့ကို။ယံအနုတာလယိ၊ အကြင်ရိုက်ခြင်းကိုပြု၏။မေ၊ငါ့အား။ထံအနုတာ၊လနုံ၊ထိုရိုက်ခြင်းကို။အဇ္ဇာဝိ၊ယနေ့တိုင်အောင်လည်း။တွံ၊သင်သည်။သရသိ၊အောက်မေ့ဦးလော့။ဝါ၊သတိရ၏လော။ ။ ပြောဟွဏာ၊ဝုဏ္ဏား၊ယေန၊အကြင်ကြောင့်။တွံ၊သင်သည်။မမ၊ငါ၏။သန္တိကံ၊အထံသို့။အာဂတော၊လာသည်။အသိ၊ဖြစ်၏။ယံ၊အကြင်ကြောင့်။မမ၊ငါ၏။ ဗာဟာ၊မောင်းတို့ကို။ ဝါ၊မံ၊ငါ့ကို။ ဗာဟာဗာဟာယ၊မောင်း၍။

ဂဟေတွေ့ခဲ့ရ၊ကိုင်ရ၊တိကွတ္တ၊ သုံးချက်အနုတ္တလယိ၊ရှိက်ရ။ တသ္ဒေ၊ထို ကြောင့်။ တွေ့၊သင်သည်။ ဧကိုတေ၊အသက်၌။ နုရမသိနုနုရမသိမညေ၊ မနေ့လျော်ပြီဟု ဝါမှတ်ထင်။ ။

ဤသို့သောဘေးဖြင့်ပြိမ်းခြောက်၍ ဆိုသောစကားကိုကြားလတ်၌ ဆရာသည်။ ။

(၃၆၃) အရိယော အနရိယံ ကုဒ္ဓဇ္ဇ၊ယော ဒဏ္ဍေန နိသေဓတိ။
သာသနံ တံ နတ္ထိ ဝေရံ၊ မ္ဟုတိ နံ ပဏ္ဍိတာ ဝိဒု။ ။

ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဆို။ ။

(၃၆၃) အရိယော၊ ပြုစင်ကောင်းမြတ်သောအကျင့်ရှိသော။ ယော၊ အံ့ကြွင်သူသည်။ အနရိယံ၊ ပါဏာတိပါတစသည်အပြား ငါးပါးသော ရသိယတ္ထပါပမဇ္ဇကို။ ကုဒ္ဓဇ္ဇ၊ ပြုကျင့်လွန်ကျူးသောပုဂ္ဂိုလ်ကို။ ဒဏ္ဍေန၊ သဲဒဏ်ရေဒဏ်တုတ်ထွဲကန်ဖြင့်။ နိသေဓတိ၊ တားဆီး၍ ဤကဲ့သို့သောအမှု ကိုမပြုလင့်ဟုတားမြစ်ကွပ်နှိပ်။ တံ၊ ထိုသို့သားထွီးတပည့်တို့ကိုတား မြစ်ကွပ်နှိပ်ခြင်းသည်။ လောကေ၊ ဤလူ့ရွာ၌။ သာသနံ၊ ဆုံးမကံမြစ်သည် မည်။ တံ၊ ထိုသို့တားမြစ်ကွပ်နှိပ်ခြင်းသည်။ နဝေရံ၊ ရန်ပြုသည်မဟုတ်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ နံ၊ ထိုသို့သဲဒဏ်ရေဒဏ် တုတ်ထွဲကန်ဖြင့် တဘန် ဤကဲ့သို့ သောအမှုကိုမပြုလင့်ဟုတားမြစ်ကွပ်နှိပ်ခြင်းကို။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိတို့ သည်။ ဝိဒု၊ သိကုန်၏။ ။(အဋ္ဌာဝိမေတံသရဝသိ၌။ အဋ္ဌာဝိ၊ ယနေ့တိုင် အောင်လည်း။ မေ၊ ငါသည်။ သရဝသိ၊ အောက်ဝေ့မိ၏။ ဤသို့ပေးကြသည် ကား၊ သရဝသိကားတုမ္ဘယောဂဖြစ်၍မသင့်။ သည်သာမဟုတ်၊ မေ,ဟူ သော ကတ္တားသည် သရဝသိနှင့် ဝတ္ထုလည်း မတော်၊ အဝုတ္ထုလည်း မ ထော်။ ယံမံဗာဟာဂဟေတွေ့ခဲ့,ဣန္ဒ်ချက်ယောဇနာသည်ကား။ ယံမံဗာ ဟာ ဂဟေတွေ့နာတိ ယံမမဗာဟာ ဂဟေတွေ့ခဲ့၊ ယံမံ ဗာဟာယဂ ဟေတွေ့နာတိဝိအဋ္ဌော၊ ဟူသောအဋ္ဌကထာနှင့် လျော်စေသည်။ အရိ ယသည်၊ အာစာရအရိယ,ဒဿန အရိယ,လိင်အရိယ,ပဋိဝေဓ အရိယ, ဟူ၍လေးပါးအပြားရှိသည်။ ထိုတွင်။ လူမှုလည်း ဖြစ်စေ၊ တိရစ္ဆာန်မှ လည်းဖြစ်စေ၊ကောင်းမြတ်သောအကျင့်အာစာရ၌တည်သောသူသည် အာစာရအရိယမည်၏။ ကြည်ညိုဘွယ်သောဇရိယာဝုတ်ကိုဆောင်တတ် သောရှုချင်ဘွယ်သောအဆင်းသဏ္ဌာန်နှင့် ပြည့်ရုံသောသူသည်ဒဿ နအရိယမည်၏။ အဝတ်အရုံအသွင်အပြင်ကို ယူခြင်းဖြင့်ရဟန်းနှင့် တူ

သည်ဖြစ်၍ သွားလာတည်ပတ်သော နုသိလဝုဂ္ဂိုလ်သည် ထည်း လိုက်အရိယမဂ္ဂ၏။ ဘုရား,ပစ္စေကဗုद्ध,သောတာပန်, စသောအရိယာဝုဂ္ဂိုလ်တို့သည်ပဋိဝေधအရိယမည်၏။ ထိုလေးပါးတွင်ဤနိဗ္ဗာနအရိယကို လိုအပ်၏)။ ။တိလဝုဠ္ဠာဝဏ်နုတိယံ။ ၂ ၅ ၂။

---

၂ ၅၃-မဏိကဏ္ဍာတော်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြစ်တော်စွာဘုရားသည်၊ မမန္ဒပါနံ,အစရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သောဤမဏိကဏ္ဍာတော်ကို၊ အါဠဝိပြည်ကိုအမှီပြု၍အဂ္ဂါဠဝစေတိဠိဆိတင်းဆိုးနေတော်မူစဉ်၊ ကုဋိ ကာရသိက္ခာဝုန်ကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဤတော် ရဟေတုသည်မဏိ ကဏ္ဍနဂါးမင်းကျောင်းထိုလာ၍ ရပ်စဉ်ထျင်နဂါးမင်းကို ဤသင်၏တန်းဆာဖြစ်သောပဏ္ဍာမြားကို ငါ့အားပေးလော့ဟုတောင်း၏။ ထိုနဂါးမင်းသည် မထိုင်မူ၍ထျင်ပြေး၏။ ထိုနောင်နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ကျောင်းထံခါး၌ ရပ်၍လာစဉ်ထျင်ထိုနဂါးမင်းကိုယာမန်နေ့ကငါ့အားပဏ္ဍာမြားရတနာကိုသင်မပေး၊ယနေ့ပေးလော့ဟုဆို၏။ နဂါးမင်းသည်ကျောင်းထိုမဝင်မူ၍ထျင်ပြေးလေ၏။ သုံးရက်မြောက်သောနေ့ကား ရေ၌ရပ်၍ပေါ်စဉ်ထျင် ထိုနဂါးမင်းကို ယနေ့ပဏ္ဍာမြားကိုတောင်းသောငါ့အားသုံးရက်ရှိပြီ။ ယခုငါ့အားထိုပဏ္ဍာမြားရတနာကိုပေးလော့ဟုဆို၏၊ နဂါးမင်းသည်ရေ၌ရပ်၍ရေတွေ့ကိုပယ်လိုရကား။ ။

(၃၆၄) မမ-န္ဒ-ပါနံ ဝိဝုလံ ဥဒ္ဓာရံ,ဥပ္ပဇ္ဇတိ-မဿ မဏိဿ ဟောတု။
ဝံ တေ နဒ ဒဿံ အတိယာစကောသိ၊
နဒ စာဟိ တေ အဿမ-မာဝမိဿံ။ ။

(၃၆၅) သုသု ယထာ သက္ခရ-ဝေတ-ပါ ဏိ၊
တာသေသိ-မံ သေလံ ယာစမာနော။
တ-ဒ္ဓေ နဒ ဒဿံ အတိယာစကောသိ။
နဒ စာဟိ တေ အဿမ-မာဝမိဿံ။ ။

ဟူသောနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၃ ၆ ၄-၃ ၆ ၅) တောတာပသ၊ အိုရသော့၊ ရှုမသာမကိသ၊ ဤပတ္တမြား ၏။ ဟောထု၊ အကြောင်းကြောင့်။ မမ၊ ငါ့အား။ ဝိဝုလံ၊ ပြန့်ပြောသော။ ဥဒ္ဓေ ရံ၊ ဖြတ်သော။ အန္ဓ-ပါနံ၊ နတ်တောဇဉ်နတ်အာဟျာသည်။ ဥပဇ္ဈာ၊ ဖြစ်၏ တံ၊ ထိုပတ္တမြားကို။ တေ၊ သင်အား။ နဒသံ၊ မပေးအံ့။ တွံ၊ သင်သည်။ အတိ ယာစကော၊ ကာလပမာဏကိုလွန်၍ တောင်းမျှားသည်။ အယံ၊ ဖြစ်၏။ တေ၊ သင်၏။ အာသမ္ဘာဝိ၊ ကျောင်းထိုက်လည်း။ နအာဂမိသံ၊ ငါမလာအံ့။ ။ သက္ကရတောတပါ၏၊ ကျောက်ခဲ့ဘွေးအပ်သောထားလက်နက်ရွဲသော။ သုသု၊ လုလင်ဟို့သည်။ တာသေတိယထာ၊ သင့်ဦးခေါင်းကို ဖြတ်အံ့ဟု ခိုထ္ထက်ပြိမ်းခြောက်သကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို အတူ။ သေလံ၊ ပတ္တမြားကို။ ယံ၊ စမာနော၊ တောင်းမျှားသော။ တွံ၊ သင်သည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ တာသေသိ၊ ကြောက်စေ၏။ တံ၊ ထိုပတ္တမြားကို။ တေ၊ သင်အား။ နဒသံ၊ မပေးအံ့။ တွံ၊ သင်သည်။ အတိယာစကော၊ ကာလပမာဏကို လွန်၍ တောင်းမျှား သည်။ အယံ၊ ဖြစ်၏။ တေ၊ သင်၏။ အာသမ္ဘာဝိ၊ ကျောင်းထိုက်လည်း။ နအာ ဂမိသံ၊ ငါမလာအံ့။ ။ ဤသို့ဆိုမြဲ ထိုနဂါးမင်းသည် ရေနှင့်ဝတ်မှီပိ နေရာ နဂါးဘုံသို့လျှင်သွား၍တဘာနမ်းလေ။ ။

ထိုအခါထိုရသေ့သည် ရှာဘွယ်ရှိသော ထိုနဂါးမင်းကို မမြင်ရခြင်း ကြောင့်လွန်စွာကြိုတိုး၏။ အဆင်းမတူသည်ဖြစ်၏။ ပက်ရွက်ဝေါ်ကဲ့သို့ ဖြူဝတော့ရှိသည်ဖြစ်၏။ အကြောပြိုင်းပြိုင်းထ သောကိုယ်ရှိသည်ဖြစ် ၏။ ထိုအခါနောင်တော်ရသေ့သည်ညီတော်ရသေ့၏ အကြောင်းအရာ ကိုသိရအောင် ညီတော် ရသေ့ထံသို့သွား၏။ လွန်စွာလျှင် ဖြူဝတော့ ခြင်းရှိသောညီတော်ရသေ့ကိုမြင်၍၊ သျှင်ရသေ့၊ သင်သည်အဘဲ့ကြောင့် လွန်စွာဖြူဝတော့ခြင်းဖြစ်သနည်းဟုဆို၍ ရှာဘွယ်ရှိသော ထိုနဂါးမင်း ကို မမြင် ရခြင်းကြောင့် လွန်စွာလျှင် ဖြူဝတော့ ခြင်းဖြစ်၏ ဟူသော စကားကိုကြား၍ ဤရသေ့သည်နဂါးမင်းနှင့် ကင်းဆုံသောဌာနသည်းမ တတ်နိုင်ဟုမှတ်၍။ ။

(၃ ၆ ၆) နဲ တံ ယာစေ ယသ ဝိယံ ဒိဂိသော၊
ဝိဒေသော ဟောတိ အတိယာစနာယ။
နာဂေါ မဏိ ယာစိတော ဗြာဟ္မဏေန၊
အ-ဒဿနံ ယော-ဝ ထဒါ-ရှုဝမာ။ ။

ဟူသော၍ တတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၆၆) တောတောပသေ၊ အိုရသော။ ယသေ၊ အကြောင်ဟုဂ္ဂိုလ်သည်။ ယံ ဘဏ္ဍံ၊ အကြောင်ဥစ္စာကို။ ဝိယံ၊ ချစ်အပ်၏။ ဇုတိ၊ ဤသို့။ ဖိဂိသောဒေနယ္ယ၊ သိရာ၏။ တံ၊ ထိုချစ်အပ်သောဥစ္စာကို။ နယာ၊ စေ၊ မတောင်းရော။ အာ-ဂါယာ စနာယ၊ ပမာဏာကိုလွန်၍ တောင်းခြင်းကြောင့်။ ဒေသော အဖြစ်ယောမ ချစ်မှု၍ရှိ၏သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ပြာဟွဏော၊ ရသော့သည်။ မဏိ၊ ပတ္တ ပြားကို။ ယာစိတော၊ တောင်းအပ်သော၊ နာဂေါ၊ နဂါးမင်းသည်။ တဒါ၊ ထိုတောင်းသောအခါမှ။ ပဌာယ၊ စ၍။ အဒဿနံ ယောဝ၊ ရသော့မမြင်ရာအ ရပ်ကို့သာလျှင်။ အဠ္ဍာ-ဂမာ၊ သွားလေပြီ။ ။(နစာဝိတေ, ဒ္ဓ၊ စာဝိ, ဟူသော သမ္ပိဏ္ဍနနိပါတ်ဖြင့်သက်သက်မပေးရုံသာမဟုတ်သေး၊ သင်၏ကျောင်း ကို့ထည်းတတန်မလာပြီဟုပေါင်းသတည်း။ ။အာဂတ္ဝါသမန္ဓိ ဣတ္ထောတိ အသေမော။ ။အာရှေးဂ္ဂိုသောသမုဒ္ဒေတိ။ သန္ဓေးဘေဝ်ရောက်၍အာ ရသေဖြစ်သည်။ ။ဒေသောဒ္ဓ၊ ဒိသိအဂ္ဂိတိယံ၊ သန္ဓေးဘေဝ်ဂ္ဂိုတျက်ရန္ဓိ ရောက်သည်)။ ။မဏိကဏ္ဍဇာတကံတတိယံ။ ၂ ၅၃။

---

၂ ၅၄-ကုဏ္ဍကသိန္ဓဝေါတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ် စွာဘုရားသည်။ ဘုတ္တွာတိဏ္ဍပရိဗာသံ, အစဉ်ရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း ဆာဆင်အပ်သော ဤကုဏ္ဍသိန္ဓဝေါတ်ကို၊ ဧတေဝန် ကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ အသျှင်သာရိ ဝတ္ထုရာကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည် နက်ဘန် သိန္ဓောဖြင်းငယ်၏ ထမင်းအစာကိုစီ ရင်း၍၊ သိန္ဓောဖြင်းငယ်သည်ကိုယ်အစွမ်းကို သိသလောမသိသလော၊ ရှေးဦးစွာ ထိုသိန္ဓောဖြင်းငယ်ကိုရုံစမ်းအုံ့ဟုဖြင်းစားကျင်းခ်ိုဆန်ကွဲယာ ဂုကိုလောင်း၍ပေး၏။ ထိုသိန္ဓောဖြင်းငယ်သည်ထိုဘောဇဉ်ကိုငါမစား ဟုယာဂုကိုသောက်ခြင်းဌာအလိုမရှိ။ ဘုရားလောင်းသည်သိန္ဓောဖြင်း အားရုံစမ်းသည်၏အစွမ်းအားဖြင့်။ ။

(၃၆၇) ဘုတ္တွာ တိဏ္ဍ-ပရိဗာသံ၊ ဘုတ္တွာ အာစာမ-ကုဏ္ဍကံ။
ဘေ-ရ္ဟေ ဘောဇနံ အာသိ၊ ကတ္တွာ ဒါနိ နု ဘုဇ္ဇသိ။

ဟူသော၍ပဌမဂါထာကိုဆိုတော်မူ၏။ ။

(၃၄၇) အာသဝေါတဏှာ၊ မြင်းပေါ်။တွင်း၊သင်သည်။တိတ္ထိ-ပရိဗာသီ၊ စားဇုတ်မြက်ကို။ထုတ်ကွာ၊စားချေ။ အာစာမ-ကုဏ္ဍာကံ၊ထမင်းချိုးဆန်ကွဲ ကို။ဆုတ်ကွာ၊စားချေ။ ဝစ္ဆိ-တောဝ၊ ကြိုးချေ။ ငေါ်၊ ဤဆန်ကွဲယာဂုဟောဘွဲ့ သည်။တော၊သင်ချေ။ ဘောဇနံ၊အာစာသည်။အာသိ၊ဖြစ်ချေ။ ကတ္တာ၊အာဘဲ ကြောင့်။ဧကဒါနိ၊ယခု။ငေါ်၊ဤဆန်ကွဲယာဂုကို။နဘုဥ္ဇသိ၊မစားသနည်း။ ။

(၃၄၀) ယတ္ထ ပေါသံ နုစာနုန္တိ၊စာတိယာ ဝိနယေန ဝါ။
ပဟုံ တတ္ထ မဟာ-ဗြဟ္မေ၊အာဝိ အာစာမ-ကုဏ္ဍာကံ။ ။

(၃၄၉) တတ္ထ ခေါ ပံ ပစာနာသိ၊ယာဒိသာ-ယံ ဟယု-ဗ္ဘာမော။
စာနုန္ဓော-စာနု-မာဂမ္ဘေ၊ နတ ဘက္ခာမိ ကုဏ္ဍာကံ။ ။

ဟဲ့သော-ဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆိုချေ။ ။

(၃၄၀-၃၄၉) မဟာဗြဟ္မေ၊မြတ်သောကုန်သည်ကြီး။ယတ္ထ၊အကြောင်း အရပ်၌။စာတိယာဝါ၊အမျိုးအားဖြင့်ရင်း။ ဝိနယေနဝါ၊ အကျင့်အားဖြင့် ရင်း။ပဟုံ၊စွမ်းနိုင်သော။ပေါသံ၊ယောက်ျား၏အဖြစ်ကို။ နုစာနုန္တိ၊မသိ ကုန်။ တတ္ထ၊ထိုအစွမ်းသတ္တိမရှိရာအရပ်၌။ အာစာမ-ကုဏ္ဍာကံအပါ၊ထ မင်းချိုးဆန်ကွဲကိုလည်း။အာဟံ၊ငါသည်။ဘက္ခာမိ၊စားချေ။ ။တတ္ထခေါ၊ သင်သည်လည်း။ယာဒိသော၊အကြောင်းထိုသဘောရှိသော။အယံဟယော၊ ဤမြင်းသည်။ဥတ္တမော၊မြင်းမြတ်တည်း။ဇာတိ၊ဤသို့။မံ၊ငါ့ကို။ပစာနာသိ၊ သိချေ။စာနုဓော၊အစွမ်းကိုသိသောငါသည်။ဓါနံ၊အစွမ်းကိုသိသောသင့် ကို။အာဝဇ္ဇ၊ခွဲ၍။တေ၊သင်ချေ။သန္ဓိ-ကာ၊အထံမှ။ကုဏ္ဍာကံ'ဆန်ကွဲယာဂု ကို။နဘက္ခာမိ၊မစားအံ့။ ။ကုဏ္ဍာကသိန္ဓဝစာတကံစတုတ္ထံ။ ၂၅၄။

၂၅၅-သုဂတ်စာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော ထေရကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဗုဒ္ဓဘုရား၏ ဗွာဘုရားသည်၊ ယာဝသောမတ္တမညာသိ,အစရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့် စာနိုးဆာဆင်အပ်သော၌သုဂတ်စာတ်ကို၊ ဧတေဝန်ကျောင်းတော်၌သိ တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊မျှားစွာစားချေအာစာမကျေခြင်းကြောင့် သေလွန် သောရဟန်းထပါးကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူချေ။ ။

သမ္ဗုဒ္ဓဘုရား၏ဗွာဘုရားသည် အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၍ သမ္ဗုဒ္ဓ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍။ ။

(၃၇၀) ယာ ဝသော မတ္တ-မညာသိ၊ဘောဇနဿိ ဒိဟာဂ်မော။
တာဝ အဒ္ဓါနံ-မာပါဒိ၊မာတရဉ္စ အပေါသယိ။ ။
(၃၇၁) ယတော စ သော ဗဟုတရံ၊ဘောဇနံ-မဇ္ဈဝါဟရိ။
တတော တတ္ထေ-ဝ သံသိဒိ၊အ-မတ္တညူ ဟိ သော အဟု။ ။
(၃၇၂) တဿ မတ္တညုတာ သာဓု၊ဘောဇနဿိ အ-ဂိဒ္ဓိတာ။
အ-မတ္တညူ ဟိ သိဒ္ဓိ၊မတ္တညူ စ နု သိဒ္ဓေ။ ။
ဟ်ူသောဤသုံးဂါထာတို့ကိုဆိုတော်။ ။

(၃၇၀-၃၇၂) ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ယာဝ၊အကြာင်းမျှလော်။သော ဒိဟာဂ်မော၊ထိုဌက်သည်။ဘောဇနဿိ၊အစာ၌။မတ္တံ၊အတိုင်းအရှည်ကို။ အညာသိ၊ သိတော်။ တာဝ၊ ထိုမျှလောက်။ အဒ္ဓါနံ၊ အသက်ရှည်သော အခါကိုလည်း။အာပါဒိ၊ရတော်။ မာတရဉ္စ၊မိဘကိုလည်း။ အပေါသယိ၊မွေးမြူ ရတော်။ ။ယတောစ၊အကြောင်းအခါ၌ကား။ သော၊ထိုဌက်သည်။ဗဟုတ ရံ၊ အလွန်များစွာ။ ဘောဇနံ၊ သရက်သီး၊အရည်ဘောဇဉ်ကို။အဇ္ဈဝါ ဟရိ၊စားတော်။ တတောစ၊ထိုအခါ၌ကား။ တတ္ထေဝ၊ ထိုသရဏ္ဍာန်သာ လျှင်။သံသိဒိ၊နစ်တော်။ ဟိသစ္စံ၊ထိုစကားသည်မှန်တော်။ သော၊ထိုဌက်သည်။ အမတ္တညူ၊အတိုင်းအရှည်ကိုမသိသည်။အဟု၊ဖြစ်တော်။တဿ၊ထို,ကြောင့်။ ဘောဇနဿိ၊ဘောဇဉ်၌။ မတ္တညုတာ၊အတိုင်းအရှည်ကို သိသည်တော်၏အ ဖြစ်သည်။သာဓု၊ကောင်းတော်။ အဂိဒ္ဓိတာ၊မမက်မောသည်တော်၏အဖြစ်သည် လည်း။သာဓု၊ကောင်းတော်။ဟိသစ္စံ၊ထိုစကားသည်မှန်တော်။အ-မတ္တညူ၊ဘော ဇဉ်၌အတိုင်းအရှည်ကို မသိကုန်သောသူတို့သည်။ သိဒ္ဓိ၊နစ်ကုန်တော်။ မတ္တညုစ၊အတိုင်းအရှည်ကို သိကုန်သောသူတို့သည်ကား။နသိဒ္ဓေ၊မ နစ်ကုန်။ ။သုက်ဓာတက်ပဌမ်။ ၂၅၅။

၂၅၆-ဓရုဒပါနဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ် ဖွားတော်မူရားသည်၊ဓရုဒပါနံခေါမည်သော ဂါထာတုန်တို့ဖြင့်တန်း ဆံဆင်အပ်သော ဤဓရုဒပါနဇာတ်ကို၊ ဗောဓိဉာဏ်ကျောင်းတော်၌သိ တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊သာဝတ္ထိပြည်၌ကုန်သည်တို့ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

သဗ္ဗညုဖြတ်ရှာဘုရားသည်ဤခမ္ဗဒေသနှာကိုဆောင်လော်မူ၍ သဗ္ဗညုဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍။ ။

(၃၇၃) ဇရေ-ဒုပါနံ ခဏမာနုဿဝါဏိဇာ ဥဒကေ-ဗ္ဗိကာ။
အဗ္ဗုဂမံ အယာသံ လောဟံ-တိပုံ သိသဗ္ဗ ဝါဏိဇာ။ ။

(၃၇၄) ရုဇတံ ဇာတရူပဉ္စ-မုတ္တာ ဝေဠုရိယာ ဗဟူ။
တေ စ တေန အ-သန္တုဋ္ဌာ၊
သိယျော သိယျော ခဏိ သု တေ။ ။
တေတတ္ထ အာသိရိသော ဧကော ရော၊
တေဇသိ တေဇသော ဟာနိ။

(၃၇၅) တတ္ထ ခဏော နှာ-တိခဏော အတိခဏံ ဟိ ပါပကံ။
ခဏေန စ ခဏံ လဒ္ဓံ၊ အတိခဏေန နှာသိတံ။ ။

ဟူသောဤသုံးဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၃၇၃-၃၇၅) ဥပါသကာ၊သိဃင်းသည်တို့။ ဥဒကေ-ဗ္ဗိကာ၊ရေဖြင့်အလိုဂိုကုန်၍။ဇရေ-ဒုပါနံ၊ ရေတွင်းဟောင်းကို။ ခဏမာနုဿ၊တူးကုန်သော။ဝါဏိဇာ၊ကုန်သည်တို့သည်။အယာသံ၊သံကိုရင်း။လောဟံ၊ကြေးနီကိုရင်း။ တိပုံ၊သတ္တုစင်ကိုရင်း။ သိသဗ္ဗ၊သတ္တုဝုပ်ကိုရင်း။ အဗ္ဗုဂမံ၊ရကုန်၏။တေစ ဝါဏိဇာ၊ထိုကုန်သည်တို့သည်ထည်း။ရဇတဉ္စ၊ငွေကိုရင်း။ ဇာတရူပဉ္စ၊ရွှေကိုရင်း။ မုတ္တာ၊ပုလဲတို့ကိုရင်း။ဝေဠုရိယာ၊ကျောက်မျက်ရွှဲတို့ကိုရင်း။မဏိဉ္စ၊ပတ္တမြားကိုရင်း။ အဗ္ဗုဂမုံ၊ရကုန်၏။ တေ၊ထိုကုန်သည်တို့သည်။ တေန၊ထိုရအပ်သောရတနာဖြင့်။ အ-သန္တုဋ္ဌာ၊ မရောင့်ရဲကုန်သည်ဖြစ်၍။သိယျောသိယျော၊လွန်စွါလွန်စွာ။ခဏိ သု၊တူးကုန်၏။ တေ၊ထိုကုန်သည်တို့ကို။ တတ္ထ၊ထိုတွင်း၌။ အာသိရိသော၊ထျင်သောအဆိပ်ရှိလေသော။ဧကော၊ပြင်းသောအဆိပ်ရှိသော။ တေဇသိ၊အဆိပ်ဟူသောတန်းခိုးကြီးသော နဂါးမင်းသည်။ တေဇသော၊ အဆိပ်ဟူသောတန်းခိုးဖြင့်။ဟာနိ၊သတ်ပြီ။ တတ္ထ၊ထို့ကြောင့်။ ခဏော၊ထျော်ပတ်ရုံသာတူးရာ၏။နှာ-တိခဏော၊လွန်စွာမတူးရာ။ဟိသစ္စံ၊မှန်၏။ အတိခဏံ၊ အလွန်တူးခြင်းသည်။ပါပကံ၊ယုတ်မာ၏။ခဏေနစ၊ထျောက်ပတ်ရုံသာတူးသဖြင့်ထည်း။ခဏံ၊ဥစ္စာကို။လဒ္ဓံ၊ရ၏။ အတိခဏေန၊အလွန်တူးသဖြင့်။ နှာသိတံ၊သေကြေပျက်စီး၏။ ။ဇရေဒုပါနဇာတကံဆဋ္ဌံ။ ၂ ၅ ၆။

၂.၅၇-ဂါမဏိစန္ဒာတ်။

နှတ်နှင့်တကွသောသောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊နာယံစသောခုနှံကုသလေါ,အစရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၍ဂါမဏိစန္ဒာတ်ကို၊ဧတေဝန့်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ပညာဟော်ကို ချီးမွမ်းခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မင်းသားသည်ထိုမျောက်ကို အောက်အထက်ကြည့်၍ ဤသတ္တဝါကားလူမဟုတ်၊ဤသတ္တဝါသည်မျောက်တည်းဟုသိ၍ မျောက်တို့မည်သည်ကား လူတို့ပြုတိုင်းပြုတိုင်းကိုမျက်စိကိုးတတ်ကုန်၏။ မပြုအပ်သောအသည်ကိုကားပြုခြင်းဌာဝရင်း စိရင်ခြင်းဌာဝရင်း မသိကုန်ဟုကြံ၍ အမတ်တို့အား။ ။

(၃၇၆) နာ.ယံ စရာနုံ ကုသလောကောယော အယံ ဝတိ-ရုဝေါ၊
ကတံ ကတံ ဧဝါ ရုသေယျုံ ဝေ-ဓမ္မ-ဓိဒံ ကုလံ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆိုတော်။ ။

(၃၇၆) တောဇန္ဓောအမစ္စာ၊ အိုအမတ်တို့။ အယံ၊ ဤမျောက်သည်ကား။ စရာနုံ၊အမိမ်တို့ကို။ ဝိစာရေတုံဝါ၊စိရင်အံ့သောဌာဝရင်း။ ကာတုံဝါ၊ပြုအံ့သောဌာဝရင်း။ နကုသလော၊မထိပ်မာ။အယံ၊ ဤမျောက်သည်။ သောသောလျှပ်ပေါ်သောအလေ့ရှိ၏။ ဝတိ-ရုဝေါ၊မျက်နှာနီတွန့်လိပ်သောအရေရှိ၏။ ကတံကတံဧဝါ၊ ပြုတိုင်း ပြုတိုင်းကိုလျှင်။ ရုသေယျုံ၊ မျက်ဆီးရာ၏။ ရှုန်ကုလံ၊ဤမျောက်မျိုးသည်။ ဝေ-ဓမ္ဓံ၊ ဤသို့ပြုတိုင်းပြုတိုင်းကိုမျက်ဆီးတတ်သောသဘောရှိ၏။ ။

ဤသို့ဆိုသောအခါ အမတ်တို့သည်၊ အရှင်မင်းမြတ်၊ အမိန့်တော်ရှိတိုင်းဖြစ်ထင်ပေ့ဟုဆို၍၊ ထိုမျောက်ကိုပယ်၍၊ တရက်နှစ်ရက် လွန်သဖြင့်တဘက်ထိုမျောက်ကိုလျှင် တန်းဆာဆင်၍ တရားစိရင်ရာအရေပ်သို့ဆောင်၍၊ အရှင်မင်းမြတ်၊ဤသူသည် ခမည်းတော်မင်းကြီးထက်ထက်ပေါ်၌ တရား စိရင်သော အမတ်တည်း။ တရား အဆုံးအဖြတ်၌ လေ့ထာဝနှုန်းတီးသောသူတည်း။ ဤသူကို ချီးမြှောက်တော်မူ၍ တရားဆုံးဖြတ်သောအမှုကိုပြုစေခြင်းဌာသင့်၏ဟုလျှောက်ကုန်၏။မင်းသားသည် ထိုမျောက်တို့ကြည့်၍ပညာနှင့်ယှဉ်သော စိတ်ရှိသော်လူ၏ အမှုမှားကား

ဤသို့သောဝိုရိသည်မဟုတ်၊ ဤသတ္တဝါကားပညာနှင့် ယှဉ်သောစိတ်မရှိသောမျောက်စသည်း၊ တရားဆုံးပြတ်ခြင်းအမှုကို ပြုခြင်းဌာမတတ်ကောင်းသတည်းဟုသိ၍။ ။

(၃၇၇) နယိဒံ စိတ္တဝတော လောကံ၊နာ၊ယံ အာသသာသိကော ဖိဂေါ။
သိဒ္ဓံ မေ ဇနသန္ဓေနနာ၊ယံ ကိဗ္ဗိ ဝိဇာနာတိ။ ။

ဟူသောရုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၇၇) ဘာသော်အမစ္စာ၊ဒေဝိအမတ်တို့။ ဤဒုံလောကံ၊ဤအမှောင်းသည်ကား။စိတ္တဝတော၊ပညာနှင့်ယှဉ်သောစိတ်ရှိသောလူ၏။ နလောကံ၊အမှောင်းမဟုတ်။အယံ၊ဤသတ္တဝါသည်ကား။ နအာသသာသိကော၊သက်သာရာရှိစေခြင်းဌာတတ်နိုင်သော အသတ္တဝါမဟုတ်။ဖိဂေါ၊သားတည်း။ဧ၀ံ၊ဤသို့။ မေ၊ငါ၏။ဝိတရာ၊ခမည်းတော်ဖြစ်သော။ ဇနသန္ဓေန၊ဇနသန္ဓမင်းသည်။ သိဒ္ဓံ၊ဆုံးမအပ်၏။အယံ၊ဤမျောက်သည်။ ကိဗ္ဗိ၊တရုံတရသောအဆုံးအဖြတ်ကို။နဝိဇာနာတိ၊မသိ။ ။

ဤသို့ ဆိုသောစကားကိုလည်းကြား၍ အမတ်တို့သည်၊ အရှင်မင်းမြတ်အမိန့်တော်ရှိတိုင်းဖြစ်လတ္တံ့ဟု၎ဆို၍ ထိုမျောက်ကိုပယ်၍ တဘန်တနေ့သမ္ဗီထိုမျောက်ကိုပင်လျှင်တန်းဆာဆင်၍တရားစီရင်ရာအရပ်သို့ဆောင်၍၊အရှင်မင်းမြတ်၊ဤယောကျ်ားသည်ခမည်းတော်မင်းကြီးလက်ထက်တော်၌ မိဘတို့အားလုပ်ကျွေးသောအမှုမှ ကြီးသောသူတို့အားအရိုအသေအမှုကိုပြုတတ်သောသူတည်း၊ဤသူအား ချီးမြှောက်တော်မူခြင်းဌာသင့်၏ဟုလျှောက်ထုန်၏။မင်းသားသည် ထိုမျောက်ကိုကြည့်၍ မျောက်တို့မည်သည်ကားလျှပ်ပေါ်သောစိတ်ရှိကုန်၏။ ဤသို့သောအမှုကိုပြုခြင်းဌာမစွမ်းနိုင်ကုန်ဟုကြံ၏။ ။

(၃၇၀) နှ မာတရံ ဝါ ဝိတရံ၊ ဘာတရံ ဘဂိနိ$ သကံ။
ဘရေယျ တာဒိသော ပေါသော၊သိဒ္ဓံ ဒသရထေန မေ။ ။

ဟူသောတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၇၀) ဘာသော်အမစ္စာ၊ဒေဝိအမတ်တို့။တာဒိသော၊ထိုသို့သောဝိုရိသော။ပေါသော၊ယောကျ်ားသည်။သကံမာတရံဝါ၊ ဖိဖိအမိကိုရင်း။ ဝိတရံဝါ၊ဖိဖိအဘကိုရင်း။ဘာတရံ၊ဖိဖိအစ်ကိုယ်ကိုရင်း။ဘဂိနိ$ ဝါ၊ဖိဖိ$ မကိုရင်း။နဘရေယျ၊မမွေးမြူရာ။ဧ၀ံ၊ဤသို့။ မေ၊ငါ၏။ ဝိတရာ၊ခမည်းတော်ဖြစ်သော။ ဒသရထေန၊ဒသရထမင်းကြီးသည်။ သိဒ္ဓံ၊ဆုံးမအပ်

ဏ်။ ။ဝလိယောရုဏေ အာသာတိ ဝလိရုဏေ ခေါ်။ ။အာသာ၊ ထိုမျှော်ဏ်။ ရုဏေ၊ မျက်နှာခဏ်။ ဝလိယော၊ တွန်လိပ်သော အရေတို့သည်။ အဏ္ဍိသန္ဓိ၊ ဂ္ဂိ ကုန်ဏ်။ ဆုတိတာ ဘဝ်ကား၊ ထို့ကြောင့်။ ဝလိရုဏေ ခေါ်၊ ဝလိရုဏမည်ဏ်။ ။ယပါဒ် စိတ္တာဝတောဏော ဝေ, ဟူသော ဤစကားကို, သင့်မသင့်ကို ဆင်ခြင်တတ်သော ပညာနှင့်ယှဉ်သော စိတ်မရှိသည်ကို ရည်၍ဆိုသည်။ မိမိတို့ဏ်စိတ်ဖြင့်ကား စိတ်မရှိသော တိရစ္ဆာန်မည်သည်မရှိ။ ထိုအာဒါသရုဏမင်းသားဏ် ခမည်းတော်သည် လေးပါးသော သင်္ဂဟဝတ္ထုတို့ဖြင့် ထုကို သင်ကြိုတိတ်သောကြောင့် ဓနသန္ဓမည်ဏ်။ ဆယ်ဆူသောရထားတို့ဖြင့် ပြိုအာပ်သောကိစ္စကို မိမိဏ်ရထားတခုဖြင့်သာ ဖျင်ပြတတ်သောကြောင့် ဒသရထမည်ဏ်။ ။ဝိတာယိ သမ္ပတ္တိ သင်္ဂဟဝတ္ထု။ ယိ ဓနသင်္ဂဟတော ဓနသန္ဓောတိ ဝုစ္စတိ။ ဒသယိ ရထေ ယိ ကတ္တာ ဒ္ဒါ ကတ္တာ ဒ္ဒီ အတ္ထနော ဧကေနေဝ ရထေန ကရဏတော ဒသရထောတိ။ ။(အဋ္ဌကထာ)။ ။ဂါမဏိစန္ဒာတကံ သတ္တမံ။ ၂ ၅ ၇။

---

၂ ၅ ၈-မန္တာတုဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြစ်စွာဘုရားသည်၊ ယာဝတာ စန္ဒိမသူရိယာ, အစဉ်ရှိသော ဂါထာဝုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤမန္တာတုဇာတ်ကို, ဖေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သာသနာတော်၌ ပြီးပြေ, သေရဟန်းတပါးကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သဗ္ဗညုဖြစ်စွာဘုရားသည် ဤအတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၍ သဗ္ဗညုဘုရားဖြစ်တော်မူ၍။ ။

(၃၇၉)ယာဝတာ စန္ဒိမ-သူရိယာ ပရိဟရန္တိ၊ ဒိသာဘန္တိ ဝိရောစမာနာ။
သဗ္ဗေ-ဝ ဒါသာ မန္တာဘု၊ ယော ပါဏာ ပထဝိသိတာ။ ။

(၃၈၀) နကဟာ ပထာ-ဝ ဘဝေ သုဒ၊ တိတ္ထိ ကာမေသု ဝိဇ္ဇတိ။
အပ္ပ-သာဒါ ဒုခါ ကာမာ ဣတိ ဝိညာယ ပဏ္ဍိတော။ ။

(၃၈၁) အဝိ ဒိဗ္ဗေသု ကာမေသု၊ ရတိ သော နော-ဝိ ဂစ္ဆတိ။
တဏှာ-ခယ-ရတော ဟောတိ၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ-သာဝကော။ ။

ဟူသော သုံးဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၃၇၆-၃၀၀) ယာဝတာ၊အကြင်မျှလောက်သောအရိုင်းအခြားဖြင့်။ စန္ဒိမသူရိယာ၊လ,နေ,တို့သည်။ ပရိဟာရဏ္ဍိ၊မြင်းရိုရ်ထောင်ကိုတွဲ့ဝဲ့လည်ကုန်၏။ဝိရောစမာနာ၊တင့်တယ်ထွန်းလင်းစေတတ်သော်လ,နေ,တို့သည်။ ဒိသာဒိသာသု၊အရပ်ဆယ်မျက်နှာတို့၌။ဘန္ဒိ၊ထွန်းလင်းတောက်ပကုန်၏။ဣဿေ၊ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသောအရပ်၌။ ပထဝိသိတာ၊မြေကိုမှီကုန်သော။ယောစပါဏာ၊အကြင်သတ္တဝါတို့သည်လည်း။သန္ဓိ၊ရှိကုန်၏။ သဗ္ဗေဝ၊အလုံးစုံသာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော။ တေပါဏာ၊ ထိုသတ္တဝါတို့သည်။မန္ဒာတု၊မန္ဒာတုမင်း၏။ ဒါသာ၊ကျွန်တို့သည်သာလျှင်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ။ကဟာပဏဝသေန၊မောင်းလက်တီးက,တြွယ်ကြီးတြွယ်ဖြိုး,ရတနာရိုးသီးကိုရွာစေသဖြင့်လည်း။ကာမေသု၊ ဝတ္ထုကာမ,ကိလေသကာမ,တို့၌။တိတ္တိ၊ရောင့်ရဲခြင်းမည်သည်။နဝိဇ္ဇတိ၊မရှိ။သောတဏှာ၊ ဤတဏှာသည်။ဝေဒနာ၊ရော၊ဤသို့ပြည့်စေနိုင်သော သတောရှိ၏။ ကာမာ၊ ကာမဂုဏ်တို့သည်။ အ-ပ္ပသာဒါ၊သာယာအပ်သောသုခနည်းပါးကုန်၏။ နုခါဗဟုရက္ခာ၊ ဆင်းရဲသာလျှင် များစွာ ကုန်၏။ ဇုတိ၊ ဤသို့။ ပဏ္ဍိတောပညာရှိသော။ သဗ္ဗာသမ္ပတ္တိ သာဝကောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားတပည့်သားတော်သည်။ဝိညာယ၊သိ၍။သော၊ထိုသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားတပည့်သားတော်သည်။ ဒိဋ္ဌေသုကာမေသုအာဒီ၊နတ်၌ဖြစ်သောကာမဂုဏ်တို့၌သော်လည်း။ရတိ၊ နှစ်သက်ခြင်းကို၊နာဒိ ဝဏ္ဏတိ၊မရ။တဏှာ ကွယ-ရတောတဏှာကုန်ရာနိဗ္ဗာန်၌ပွေ့ထျော်သည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ မန္ဒာတာတက်အဋ္ဌမ်။ ၂ ၅၇။ မန္ဒာတုသတ္တ်သမာသော။ ။မန္ဒာတာတက်။သဗ္ဗညုမန္ဒာတာသိဟာနာဒေါ။ ။ဟုသဒ္ဒနိတိ၌ရကားမန္ဒာတာတက်,လိုသည်။မန္ဒာတုတာတက်,မလို။ ၂ ၅၀။

---

၂ ၅၉-တိရိဋ္ဌိဝဏ္ဏာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊နယိမသဟိဇ္ဇာ,အာစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောတိရိဋ္ဌိဝဏ္ဏာတ်ကို၊ ဧတဝဝန်ကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အသျှင်အာနန္ဒာမထေရ်၏ကောသလမင်း၏ ဓိတုရားငါးရာ ထက်မှပုဆိုးငါးရာ,ကောသလမင်း၏လက်မှပုဆိုးငါးရာ အားဖြင့် ၀ုဆိုးတထောင်ရခြင်းဝတ္ထုကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်လည်း လခွဲလွန်သဖြင့် ဗာရာဏသီသို့ရောက်၍ ဥယျာဉ်သို့ဝင်၍ နက်ဘန်ဆွယ်ခံသွားလျက် မင်းအိပ်တော်ခါးသို့ ရောက်၍မင်းသည်လေသွန်တော်ခါးမကိုဘွင့်၍ မင်းရင်ခြင်းကိုကြည့်လတ်သော် ဘုရားလောင်းကို မြင်သဖြင့်သိ၍ ဤသာမ်မ ဆင်းလျက် ရှိခိုး၍ကောင်းစွာဆောက်အပ်သော ထိုးပြွန်ရှိသော ရာဇပလ္လင်၌ နေစေ၍ ပိမိသို့စိရင်အပ်သောအာဟာရကိုဘုန်းပေးစေ၍ ပိမိသည်လည်းစား၍ဥယျာဉ်သို့ပင့်ဆောင်၍ဥယျာဉ်၌ ဘုရားလောင်းတို့ကျောင်းစကြီ်ညဉ့်သန့်စရာနေ့သန့်စရာအရပ်တို့ကိုပြုစေ၍ ခပ်သိမ်းသော ရဟန်းပရိကွရာတို့ကိုလျှ၍ ဥယျာဉ်စောင့်ကိုအပ်၍ ရှိခိုး၍ဘဲလေ၏။ ထိုအခါမှစ၍ ဘုရားလောင်းသည်မင်းအိမ်၌သာလျှင်ဆွယ်စားရ၏။ မျှားစွာသောလာဘ်ပူဇော်သကာစရှိ၏။ ထိုဘုရားလောင်းကို သည်းမခံနိုင်ကုန်သော အမတ်တို့သည် ဤသို့သဘောရှိသော ပူဇော်သက္ကာရကို ရသည်ရှိသော် အဘယ်မည်သော သူရဲကောင်းသည်လည်းအဘယ်မည်သောအမှုကို မပြုနှံ့နည်းဟုဆို၍ အိပ်ရှေ့မင်းသို့ကပ်၍၊အရှင်မင်းမြတ်၊အကျွန်ုပ်တို့မင်းသည်တပါးသော ရသေ့ကိုအလွန်မြတ်နိုး၏။ ထိုရသေ့၌မင်းသည် အဘယ်မည်သောအမှုကိုမြင်သနည်း။အရှင်မင်းတို့သည်လည်းမင်းနှင့်ပြောဆိုပါကုန်လေဟုဆိုကုန်၏၊ အိပ်ရှေ့မင်းသည် ကောင်းပြီဟုဝန်ခံ၍ အမတ်တို့နှင့်တကွ မင်းအိပ်သို့ကပ်၍။ ။

(၃၀၂) နယိ-မဿ ဝိဇ္ဇာ-မယာ-မတ္ထိ ကိဉ္စိ၊
နဲ ဗန္ဓဝေါ နော ပန တော သဟာယော။
အတ္ထ ကေန ဝဏ္ဏေန တိရိုဋ္ဌိ ဝဏ္ဏော၊
တေဒဏ္ဍိကော ဘုဇ္ဇတိ အဂ္ဂ-ဝိဏ္ဍံ။ ။

ဟူသော၍ပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၀၂) မဟာ-ရာဇ၊ပြောတ်သောမင်းကြီး။ ဣမဿ၊၍တိရိုဋ္ဌိ၏ဏ္ဍရသေ့အား။ ဝိဇ္ဇာမယံ၊ အတတ်ဖြင့်ပြီးသော။ ကိဉ္စိကာမ်ံ၊ တစုံတခုတောအမှုသည်။နအတ္ထိ၊မရှိပါ၏။ တေဒဏ္ဍိကော၊ကရားတည်ထားခြင်း အကျိုးဌာန သစ်သားသုံးခွကို ဆောင်ယူ၍ သွားလေ့ရှိသော။ တိရိုဋ္ဌိ ဝဏ္ဏော၊ တိရိုဋ္ဌိ ဝဏ္ဏရသေ့သည်။ တေ၊အသျှင်မင်းကြီး၏။ နဗန္ဓဝေါ၊ ဝုတ္တဗန္ဓဝ,သိဝ ဗန္ဓဝ, ဝေါတ္တဗန္ဓဝ, ဥာတိဗန္ဓဝ,တို့တွင် တစုံတရာ စပ်ကျဉ်းသော အဆွေအမျိုးလည်း မဟုတ်၏။ နော၊ပန၊သဟာယော၊ တကွမြေမုန်ကစား

တက်အာသော့ခင်ပွန်းလည်းမဟုတ်ခဲ့။အထ၊ထိုသို့ဖြစ်လျက်။ကေနဝဏ္ဏေ
နအာဘယ်အကြောင်းကြောင့်။ အဂ္ဂ-ဝိဇ္ဇံ၊အရသာနှင့်ပြည့်စုံသောမင်း
အားထိုက်သောထမင်းဦးကိုဟူ၍ တိ၊စားရတိသနည်း။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍မင်းသည်မင်းသားကိုခေါ်၍၊အမောင်၊ပစ္စန္တရစ်
သို့သွား၍စစ်ထိုးရာမှ ရှုံးသောငါ၏နှစ်ရက်သုံးရက်မထာသော အဖြစ်
ကိုအောက်မေ့မိ၏လောဟုဆို၍ အောက်မေ့မိ၏ လျှောက်လတ်သော့၊
ထိုအခါ ငါသည် ၍ရသေ့ကိုဖြစ်၍ အသက် ရှိ၏ဟု အထုံးရုံသော အ
ကြောင်းကိုကြား၍၊အမောင်၊ငါ၏အသက်ကိုပေးသောသူသည်ငါ၏အ
ထံ၌ရောက်သည်ရှိသော်၊မင်းအဖြစ်ကိုပေးပြီးသော်လည်းထိုရသေ့
ကြီးသောကျေးဇူးအားလျှော်စွာပေးခြင်းဌာမတတ်နိုင်သေးဆို၍။ ။

(၃၈၃) အာဝါသု မေ ယုဒ္ဓ-ပရာဇိတာသ၊
ဇေသ္ဌ ကတ္တာ ဝိဝနတ္ထိ် စောရေ။
ပသာရယိ ကိစ္ဆ-ဂတာသ ပါဏိ်၊
တေနေ-ဒ္ဓတ္ထာရိ် နုခ-သံပရေတောဝ။ ။

(၃၈၄) ဇေသ္ဌ ကိစ္ဆေန ဒုတာ-နုပဇ္ဇော၊
ဝေ,သာယိနော ဝိသယာ ဇိဝ-ထောကေ။
ထာဘာ-ရဟော တာတ တိရိဒိုဝ-ဇ္ဇော၊
ဒေထ-သ ဘောဂ် ယဓ-ထဝ္ဗ ယာဘုံ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဝါထာတို့ကိုဆိုတ်။ ။

(၃၈၃-၃၈၄) တာတ၊ချစ်သား။ အာဝါသုအာပဒါသု၊ဘေးရန်တို့
ကြောင့်။ယုဒ္ဓ-ပရာဇိတာသ၊စစ်ထိုးခြင်းမှရှုံးသော။ ဇေသ၊အဘော်မ
ရှိတယောဟုဆိုသောဖြစ်သော။ကိစ္ဆ-ဂတာသ၊ရေတွင်းသို့ကျ၍ပြုံ,ခြင်
ပင်ပန်းခြင်းသို့ရောက်သော။ မေ၊ငါ့အား။ အယံ၊ဤရသေ့သည်။ စော
ရေ၊ကြွမ်းကြုံတိ်သော။ ပိဝနတ္ထိ်၊ ရေမရှိသောတောကြီး၌။ ကတ္တာအ
ကမ်းကရိတွေ၊သားကဲ့သို့ကြင်နာသနားသည်ကိုပြု၍။ ပါဏိ်၊တော့ကား
ကိုဖွဲ့၍တွင်းသို့တက်လတ်ပြီး၍ ဆင်းရဲရောက်သောငါ့ကိုထုတ်ဆယ်
ကယ်တင်ခြင်းဌာပိရိယနှင့်ယှဉ်သောလက်ကို။ ပသာရယိ၊ကောင်းစွာ
ဖြန့်ကမ်း၏။ တေနကာရဏေန၊ထို သူ့ရသေ့ထက်ကမ်းလှမ်းခြင်းဟူ
သောအကြောင်းကြောင့်။ အဟံ၊ငါသည်။ နုခသံပရေတောဝ၊ ဆင်းရဲ
နှိပ်စက်ထက်ဝန်းကျင်မှဝန်းရံနှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍လည်း။ ထမ္ဘာကူပါ၊

ထိုထွင်းမှ။ဥဒ္ဓဟာရိ ဥတ္တိုဏ္ဏော၊အထက်သို့တက်နိုင်ရေပြီ။ ။ဗေဒေဟ၊ ထိုတိရိစ္ဆာဝန္ဆရသော်၏၊ သည်။ ကိုယ်တော်၊ ထုတ်ဆယ်ကယ်တင်ပေသော ကိုယ်အားနှုတ်ဘော်ကြောင့်။ဝေဿာယိနော၊ယမမင်း၏။ ဝါ၊သေမင်း၏။ ဝိ သယာ၊နိုင်ငံမှ။ဇုတမ်ဝေလောကေ၊ဤအသက်ရှည်သောလူ့ပြည်သို့။အနု ပတ္တော၊မသေမမျောက်တဘန်ရောက်လာပေ၏။တာတာ၊ချစ်သား။တိရိစ္ဆာ ဝန္ဆော၊တိရိစ္ဆာဝန္ဆရသော်သည်။ လာဘာ-ရဟော၊ထိုသူပြုဘူးသောကျေး ဇူးကြောင့်ငါပေးလှူမိုဇော်သော ပစ္စည်းလေးပါးကို ခံထိုက်ပေ၏။ အ သား၊ထိုတိရိစ္ဆာဝန္ဆရသော်အား။ ဘောဂံ၊ရသော်ရဟန်းတို့အာသုံးအဆောင် ကို။ဒေထ၊လှူကြကုန်လော့။ ယညစ္ဆ၊ယဇ်ကိုထည်း။ ယဇထ၊မှုဇော်ကြ ကုန်လော့။ ။(နဗန္ဓဝေါ)ခ္ခိသားမယားဟူသော ဝုတ္တဗန္ဓဝ၊အတတ်ပညာ သင်ကြားပေသော ဆရာ အတတ်ပညာသင်ကြားဘော်ဖြစ်သောသိပ္ပ ဗန္ဓဝ၊အနွယ်တူဖြစ်သော ဝေါတ္တဗန္ဓဝ၊ အမျိုးဖြစ်သော ဉာတိဗန္ဓဝ လေးပါးတည်း။ ။ဝုတ္တဗန္ဓဝါတိဝုတ္တခါရဗန္ဓဝါ။ ။ဗိုကာ။ ။သဟ ဝ်သုကိုဋ္ဌကကိုဤခ္ခိသဟာယဆိုသည်။ ။တိဒဏ္ဍံ ဂဟေတ္တွာစရဏာသိ လောတေဒဏ္ဍိကော,ပြီ။ ။တိဒဏ္ဍံ၊သစ်သားသုံးခွကို။ဂဟေတ္တွာ၊ကိုင် စွဲ၍။ စရဏာသိလော၊ သွားခြင်းအလေ့ရှိသည်တည်း။ တေဒဏ္ဍိသော၊ သစ်သားသုံးခွကိုကိုင်စွဲ၍သွားခြင်းအလေ့ရှိသည်။ ။တေဒဏ္ဍိကော တိကုဏ္ဍိကဒ္ဒပနုဏ္ဍောယ တိဒဏ္ဍာဂတ် ဂဟေတ္တွာ စရန္တော။ ။အဒ္ဓုက ထာ။ ။အာဝါသူတိအာပဒါသု,ဘွင့်ရကား။အာဝါ,နှင့် အာပဒါ,ပရိ ယာယ်ထည်း။ ။ကရိတ္တာ,ဟူသောဝုဒ္ဓကာဏကြိယာသည်ကံကိုင့်ရ ကား၊အနုကမ္ပံထည့်သည်။ ။ယမရောစေဝေသာယိ၊ဟူရကား။ ဝေ သာယိ,နှင့်ယမရောစော,ကားပရိယာယ်တည်း။ ။တေါတုကောသုဝိ အာဏာပဝတ္တကတ္တာမဟန္တောဝိသယော ဇေသာတိ ဝေသယိ။ဏီ။ သောဇေဝေသာယိ၊ဒုက္ခနေကတ္တာဝါ ဝိသသဒ္ဒါသဒ္ဒါနုံ ဂန္ဓတ်တိ ဝေ သာ၊နေရယိကာ၊တေသံအဓိပတိဘာဝေနအယတိပဝတ္တတိတိဝေသာ ယိ။ဤ။ ။အာဘိဝေါ်ဒိုကာ။ ။တေဝါတုကောသုဝိ၊ ကာမဝါတ်ရူပ ဝါတ်အရူပဝါတ်ဟုဆိုအပ်သော ဝါတ်သုံးပါးတို့ဖြစ်လည်း။ အာဏာပ ဝတ္တကတ္တာ၊အာဏာကိုဖြစ်စေတတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ဇေသာ၊ထို ယမမင်းအား။မဟန္တော၊ကျယ်သော။ဝိသယော၊တိုင်းနိုင်ငံသည်။အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဇုတိတဘ္ဘာ၊ထို့ကြောင့်။သော၊ထိုယမမင်းသည်။ ဝေသယိ၊ဝေ

သတိမည်၏။ ကိ၊ ကိပစ္စည်းသက်။ သေ၊ ဝေ၊ ထိုဝေသတိသည်ပင်လျှင်။ ဝေသာတိ၊ ဝေသာတိမည်၏။ ဝါ၊ တနည်းကား။ ဒုက္ခဒုက္ခာ၊ ဆင်းရဲကိုဖြစ်စေတတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ ယေသတ္တာ၊ အကြင်သတ္တဝါတို့သည်။ ဝိသသဒိသဠာနံ၊ အဆိပ်နှင့် တူသော အရပ်ထို။ ဂန္ဓဗ္ဗနိ၊ သွားတတ်ကုန်၏။ ဣတိ တတ္ထာ၊ ထို့ကြောင့်။ တေသတ္တာ၊ ထိုသတ္တဝါတို့သည်။ ဝေသာ၊ မည်ကုန်၏။ နေရယိကာ၊ ငရဲသူတို့ကိုရည်။ ယောရောစာ၊ အကြင်ယမမင်းသည်။ တေသံ ဝေသာနံ၊ ထိုငရဲသူတို့၏။ အဓိပတိ ဘာဝေန၊ အကြီးအကဲ၏အဖြစ်ဖြင့်။ အယတိ ပဝတ္တတိ၊ ဖြစ်တတ်၏။ ဣတိ တတ္ထာ၊ ထို့ကြောင့်။ သောရောစာ၊ ထိုယမမင်းသည်။ ဝေသာဝီ၊ မည်၏။ ဣ၊ ဣပစ္စည်းသက်။ ။ ရင်းအနက်)။ ။ တိဏ္ဍိ ဝဏ္ဏစာတကံ နဝမံ။ ၂ ၅ ၉။

---

၂ ၆ ၀-ဒုတစာတ်။

နတ်နှင့်ထက်သောလောကကိုခံ့ုးမတော်မူတတ်သော်သစ္ဓာတ္ထုဖြတ်စွာ ဘုရားသည်၊ ယသဿတ္ထံ ဒုရမာယန္တိ, အစဉ်ရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်းသာ ဆင်အာပ်သောဤဒုတစာတ်ကို၊ ဧကဝဏ်ကျောင်းကြီးမှ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ထေရ်ထည်သော ရဟန်းတပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ဆိုယောက်ျား၊ သင်သည်တမန်ထည့်ဟုဆို၏။ အဘယ်သူ၏တမန်နည်းဟုမေးသည်ရှိသော်၊ ဖြတ်သောမင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်သည်တထ္ထာ၏ တမန်တည့်။ တထ္ထာသည်အကျွန်ုပ်ကိုခေါ်၍သင်သည်သွားလော့ဟုတမန်ပြု၍စေ၏ဟုဆိုလိုရကား။ ။

(၃၀၅) ယသ-ဣတ္ထံ ဒုရ-မာယန္တိ၊ အဓိဗ္ဗာ-မဝိ ယာစိတုံ။
တထ-ဒရသ ဟိ ဒုတော၊ မာ မေကုဇ္ဈ ရထေ-သဘ။ ။

(၃၀၆) ယသ ဒိဝါ စ ရတ္တော စ၊ ဝသ-မာယန္တိ မာဏဝါ။
တထ-ဒရသ-ဟိ ဒုတော၊ မာ မေ ကုဇ္ဈ ရထေ-သဘ။ ။

ဟူသော၎င်းနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၃၀၅-၃၀၆) ရထေ-သဘ၊ ရထားစီးသူရဲတို့၏ဥသဘဖြစ်သောမင်းဖြတ်။ ယသ-ဣ-ဒရသ၊ အကြင်ဝမ်းဟူသော။ အတ္ထံ-အတ္ထာ-ယ၊ အကျိုးငှာ။ ဒုမေ-သတ္တာ၊ ၎င်းသတ္တဝါတို့သည်။ တထ္ထာ-ဝ-ထိ-ကာ၊ တထ္ထာ-ဝ-အလိုဟူလိုလိုက်

ကုန်သည်။ဟုတ္တဝ၊ဖြစ်၍။အမိတ္တဲ့အပါ၊ရန်သူကိုထည့်။ယာစိတ်ရုံ၊တောင်းစားအုံ့သောဌာ။ရုရံအပါ၊ဝေးသောအရပ်သို့လည်း။အာယန္တိ၊သွားရကုန်၏။အဟံ၊ငါသည်။တဿဒရသ၊ထိုဝမ်း၏။ဒုတော၊တမန်တည်း။မေ၊အကျွန်ုပ်အား။မာကုရု၊အမျက်ထွက်တော်မမူပါလင့်။ ။ရထေသဘာ၊ရထားစီးသူရဲတို့၏ ဥသဘာဖြစ်သော မင်းမြတ်။ မာဏဝါ၊သတ္တဝါတို့သည်။ဒိဝါစ၊နေ့ဆိုရင်း။ရတ္တောစ၊ညဆိုရင်း။ယဿဒရသ၊အကြင်ဝမ်း၏။ဝသံ၊အလိုနှင်ငံသို့။အာယန္တိ၊လိုက်ရကုန်၏။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တဿဒရသ၊ထိုဝမ်း၏။ဒုတော၊တမန်တည်း။ မေ၊အကျွန်ုပ်အား။မာကုရု၊အမျက်ထွက်တော်မမူပါလင့်။ ။

မင်းသည်ထိုယောက်ျား၏စကားကိုကြား၍ထိုစကားသည်မှန်၏။ ဤသတ္တဝါတို့သည်ဝမ်း၏ တမန်ဖြစ်ကုန်၍ တဏှာ၏ အစွမ်းအားဖြင့် သွားကုန်၏။ တဏှာသည်လည်းသတ္တဝါတို့ကိုစိုရင်း၏။ ဤယောက်ျားသည်အလွန်နှစ်သက်ဘွယ်သောစကားကိုဆို၏ ဟုထိုယောက်ျားအား နှစ်သက်၍။ ။

(၃၀၇) ဒဒါမိ တေ ဗြာဟ္မဏ ရောဟိဏီနံ။
ဂဝံ သဟာသိံ သဟ ပုဂ္ဂဝေန။
ဒုတော ဟိ ဒုတသ္ဝ ကတံ နဒ္ဓာ။
မယဘ္ဘိ တ်သော.ဝ ဘဝါမ ဒုတာ။ ။

ဟသော၍ကတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၀၇) ဗြာဟ္မဏ၊ဝုဏ္ဏား။တော၊သင်အား။ ပုဂ္ဂဝေန၊ဥသဘာနှင့်။သဟ၊တကွ။ရောဟိဏီနံ၊ နီသောအာသင်းရှိကုန်သော။ ဂဝံ၊နွားတို့၏။သဟာသိံ၊တထောင်ကို။ ဒဒါမိ၊ငါပေး၏။ ဟိယတ္ထာ၊ အကြင်ကြောင့်။မယဘ္ဘိ၊ငါတို့သည်လည်း။တသော.ဝဥဒရသ၊ ထိုဝမ်း၏သားလျှင်။ဒုတာ၊ တမန်တို့သည်။ ဘဝါမ၊ဖြစ်ကုန်၏။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ဒုတော၊တမန်သည်။ဒုတသ္ဝ၊တမန်အား။ ကတံနဒ္ဓာ၊အာဘယ်မရှိ မပေးရာသနည်း။ ဒဒေယျ၀ေ၊ပေးရာသလျှင်ကတည်း။ ။ဤသို့ဆို၍သင်ကဲ့သို့သောဘာရှိသောသူသည် မကြားစဘူးသောအကြောင်းကို ဆိုပေ၏ဟု နှစ်သက်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုယောက်ျားအား မျှားစွာသော စည်းစိမ်ကိုပေး၏။ ။(ယာသတ္ထံယာသအတ္ထံ,ဖြတ်၍ကိမတ္ထံ,ကဲ့သို့စတုတ္ထိ အနုက်ခ်ိ ပဌမာသက်သည်။ဇုဠ္ဌသအတ္ထာယ,ကဲ့သို့ယာသ,နှင့်အတ္ထ,လည်းအနုက်

တူဟုသဒ္ဒနိတိဆိုရကား။ယသသဥဒရသ၊ အကြင်ဝမ်းဟူသော၊ အတ္ထံ၊ အကျိုးဌာ,ဟု၊ယေါ၀ေနာသည်။အပိတ္ထမဝိ,ဒ္ဓိအဝိကိုရုရံဒ္ဓိလည်းယှဉ်။ရတိ နံဥသဘောရထေသဘော,ပြု။ရတိနံ၊ ရထားစီးသူရဲတို့၏။ ဥသဘော၊ဥ သဘာဖြစ်သောမင်း။ ။ရထေသဘာတိရထယောဓေဒ္ဓောကာ။ ။အဒ္ဓ ကထာ။ ။သရေပုဇ္ဇော။ ။ပရသရေလုဇ္ဇောပုဇ္ဇောသရောကွစိအ သဝဏ္ဏိုပယ္ပေါတိ၊ရေနေလယောရထေသဘော၊သောတ္ထိ။ရေနိအာလယော၊ ရတိဥသဘော၊သုဒ္ဓတ္ထိတိဆေဒေါ။ ။သဒ္ဒနိတိ)။ ။ဒုတဓာတကံဓသမ်။ ၂ ၆၀။သက်ပ္ပဝဏ္ဏောပဋ္ဌမော။ ။ဘာသု.ဒ္ဒါနံ။ ။

သက်ပ္ပ,တိလရဇ္ဇိစ,ဖဏိစ,သိန္ဓဝါ,သုကံ။
ဇရုဒပါနံ,ဂါမဏိ,ဖန္ဓာတာ,တိရိဋိ,ရုထ,ဏ္ဍိ။ ။

(၂-ပရုမ၀ဂ်။)

၂ ၆ ၁-ပရုမဓာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဗုဒ္ဓြတ် စွာဘုရားသည်,ယထာကေသာစမဿုစ,အစရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့်ဘန်း ဆာဆင်အပ်သော ဤပရုမဓာတ်ကို၊ ဖောဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊အာသနွာဗေဒမြို့ပူဇော်ခြင်းကိုပြုကုန်သောရဟန်းတို့ ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါတနေ့သန္ဓိဗာရောဏသိပြည်ဝယ် ငွေသဘင်ကြေးကြော်ထတ် သော်၊ပန်းပန်၍ငွေသဘင် ကစားလိုကုန်သောသုံးယောက်ကုန်သောသူ ရွေးသားတို့သည်၊ နွားခေါင်းပြတ်သောသူအား မဟုတ်မမှန်ဖြင့်ချီးမွမ်း ၍ပန်းကိုတောင်းကုန်အံ့ဟုထိုနွားခေါင်းပြတ်သောသူ၏ ပရုမာတို့ကိုချီး စဉ်၊ရေကန်၏အနီးသို့သွား၍တင့်အပ်သောအရပ်၌တည်ကုန်၏။ ထိုသူ တို့ထွင်ထယောက်သောသူသည်ရေကန်စောင့်ကိုခေါ်၍။ ။

(၃၀၀) ယထာ ကေသာ စ မဿု စ၊သိန္ဓံ ဆိန္ဒံ ဝိရူဟတိ။
ဇဝံ ရူဟတု တေ နာသာ၊ပရုမံ ဒေဟိ ယာစိတော။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၀၀) ကေသာစ၊ဆံတို့သည်ရင်း။မဿုစ၊မုတ်ဆိတ်တို့သည်ရင်း။ ဆိန္ဒံဆိန္ဒံ၊ဖြတ်တိုင်းဖြတ်တိုင်း။ ဝိရူဟတိယထာ၊ပေါက်ပြန်၏တို့။ ဇဝံတ

ထားထို့အတူ။ တေ၊သင်၏။ နာသာ၊နှာခေါင်းသည်။ ရှုဟာတု၊ တဘာန်ပေါက်ပါစေသတည်း။ယာစိတော၊ တောင်းအပ်သောသင်သည်။ မေ၊ငါ့အား။ပရုမ်၊ပရုမာကြ္ဂါကို။ဒေဟိ၊ပေးပါလော့။ ။

ထိုရေကန်စောင့်သည်ထို သူဌေးသားအားလျှင် အမျက်ထွက်၍ကြ္ဂါကိုမပေး။ထို အခါ ရေကန်စောင့်အား နှစ်ယောက်မြောက်ဖြစ်သော သူဌေးသားသည်။ ။

(၃၈၉) ယထာ သာရဒိကံ ဒိဗ်၊ခေတ္တေ ဝုတ္တံ ဝိရှုဟာတိ။ ။
ဇေ ရှုဟာတု တေ နာသာ၊ပရုမ် ဒေဟိ ယာစိတော။ ။
ဟူသော၎င်းရတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၈၉) ခေတ္တေ၊သန့်ရှင်းပေါင်းမြက် ညှက်စွာထွန်အပ်သောထယ်၌။ဝုတ္တံ၊ စိုက်ဖျိုးအပ်သော။ သာရဒိကံ၊ သရဒကာလ၌ယူ၍ ထားအပ်သော။ဒိဗ်၊တိုးပြာလွှင့်တော့သွေ့စွာလှန်း၍မပါမြှုံးသောမျိုးသည်။ဝိရှုဟာတိယထား၊ပေါက်၏သို့။ ဇေတထား၊ထို့အတူ။ တေ၊သင်၏။ နာသာ၊ နှာခေါင်းသည်။ရှုဟာတု၊တဘာန်ပေါက်ပါစေသတည်း။ ယာစိတော၊တောင်းအပ်သောသင်သည်။မေ၊ငါ့အား။ပရုမ်၊ကြ္ဂါကို။ဒေဟိ၊ပေးပါလော့။ ။

ထိုရေကန်စောင့်သည် ထိုသူဌေးသားအားထည်း အမျက်ထွက်၍ကြ္ဂါကိုမပေး။ထို အခါထိုရေကန်စောင့်အား သုံးယောက်မြောက်သော သူဌေးသားသည်။ ။

(၃၉၀) ဥဘော ဝိ ဝိလပန္တေ၊တေ၊အဝိ ပဒ္ဓါနိ ဒဿတိ။
ဝဋ္ဋုံ ဝါ တေ နု ဝါ ဝဋ္ဋုံ၊နတ္ထိ နာသာယ ရှုဟာနာ။
ဒေဟိ သဗ္ဗ ပရုမာနိ၊အဟံ ယာစာမိ ယာစိတော။ ။
ဟူသော၎င်းတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၉၀) သမ္ဘ၊အသွေ့။ ဇေတေ၊ဥဘောဝိ၊ ထိုနှစ်ယောက်သော သူတို့သည်လည်း။ပဒ္ဓါနိ၊ကြ္ဂါတို့ကို။အဝိဒဿတိ၊ပေးလတ္တံ့မည်လည်း။ဟုကြ၊ကြ်ရ်။ဝိလပန္တိ၊မမှန်မကားမုသားဆိုယောင်ကုန်၏။ ကေဝလံ၊သက်သက်။ နယာစန္တိ၊မတောင်းကုန်။(ထည့်)။ တေ၊ထိုသူတို့သည်။ဝဋ္ဋုံ၊ဝါ၊သင်၏ နှာခေါင်းသည်ပေါက်ပစေဟုဆိုသည်မူလည်း ဖြစ်စေကုန်။နဝါ ဝဋ္ဋုံ၊စ ဆိုသည်မူလည်း ဖြစ်စေကုန်။ တေသံ၊ထိုသူနှစ်ယောက်တို့၏။ ဝစနံ၊စကားသည်။ အပ္ပမာဏံ၊ပမာဏမဟုတ်။ နာသာယ၊ ဖြတ်ပြီးသော နှာခေါင်း၏။ရှုဟာနာ၊ပေါက်ပြန်ခြင်းမည်သည်။နတ္ထိ၊အချင်းခပ်သိမ်းမရှိနိုင်

ရာ။အဟံပန၊ငါမူကား။တေ၊သင်၏။နာသံ၊နှာခေါင်းကို။ ပဒိုစ္ဆ၊ဖွဲ့၍။ကိဠိ၊ တစုံတခုသောစကားကို။ဣဝဒါမိ၊မဆို။ ကေဝလံ၊သက်သက်။ယာစာ မိ၊တောင်း၏။သမ္ဘ၊အဆွေ။ယာစိတော၊ငါတောင်းအပ်သောသင်သည်။ အာသမေ၊ထိုငါ့အား။ပနုမာနိ၊ကြာတို့ကို။ဒေယိ၊ပေးပါလော့။ ။ထိုစ ကားကိုကြား၍ကြာစောင့်သည် ၅ါနှစ်ယောက်သောသူတို့ကား ရသာ ဝါဒကိုဆို၏။သင်ကားသတောအဟုတ်အမှန်ကိုဆို၏။သင့်အား ပနုမာ ကြာတို့သည်လျှောက်ပတ်ကုန်၏ဟု ကြီးသောပနုမာကြာစည်းကိုယူ၍ ထိုသူ၌ခွေးသားအားပေး၍၊မိမိကြာကန်ဝိုဏ်ဝင်သွား၏။ ယ,မ,နှ,ရ,လ,။ ၅ါအာက္ခရာတို့နှောင်းသော်ရှေးသရကျေသည်။ ။သရလောပေါယ မ်နုရာဒိသု။ ။အာရာမရုက္ခစေတျာနိ၊အထေဇ္ဇေကသထံစတျာ။ဩ ဝုဠ္ဠါနိစပဒ္ဓါနိ၊ နိဿေဏိဟာမဘိကာ်ါမိ။ နာနာရတ္တေ့စမာဏိကော၊ ကြိယ စိတ္တာနိဝိသတိ။ရွေ့သဝဏ္ဏ(၀သာပနု။ ။သဒ္ဒနိတိ။ ။၅ါအာ၀ိပဒ္ဓါနိ ဒဿတိ၌လည်းမ,နှောင်းသော်၊အစိတ်ဥ,ကျေသည်)။ ။ပနုမဇာတ ကံ ပဌမံ။ ၂၆၀။

၂၆၂-ရေနုပါဏိဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓြတ် စွာဝုရားသည်၊ ပါဏိကေရေနုကာအာသ, အစရှိသော - ဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၅ါရေနုပါဏိဇာတ်ကို၊ဧကဝန်ကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သာသနာတော်၌ပြိုးလွှေ့သော ရဟန်းတပါး ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအဝေါန်းပိန်းမသည်သွား၍၊မိခင်၊လာလော့၊ခေါင်းခွံသန်းရှာနှံ့ဟု မင်းထွေးကို နိမ့်သောအင်းပျဉ်ခွံနေစေ၍၊ ဖခင်သည်ဖြင့်သော အင်းပျဉ်ခွံ နေ၍၊မင်းထွေး၏ဦးခေါင်းကိုမိမိပေါင်ခွံထား၍သန်းကိုယူလျက် မင်းထွေး ဦးခေါင်းကို လက်သည်းတို့ဖြင့်ထိုး၏။ မင်းထွေးသည် ၅ါအဝေါန်းပိန်းမ ကားမိမိလက်သည်းတို့ဖြင့်မထိုး။ ငါ့အရိုးသား၏လက်သည်းတို့ဖြင့်ထိုး ၏ဟုဆို၍၊ဖခင်၊သင်သည် မင်းသားအထံထိုသွားချေသလောဟုမေး၏။ ဖခင်၊ သွားချေ၏ဟု ဆိုလတ်သော်၊ မင်းသားသည်အဘယ်စကားကို ပြောဆိုသနည်းဟုမေး၏။ ဖခင်၊သင်၏အဘသို့ရောက်ကြောင်းကိုမေး ၏ဟုဆိုလတ်သော်၊မင်းထွေးသည်ဝညာဂ္ဂိမူကားအိုထက်ဟု။ ။

(၃၆၁) ပါဏိ စေ ရနုကာ စ-သာ၊နာ ဂေါ စ-သာ သုကာရိတော။
အန္ဓကာရော စ ဝ-သော၊ယျ၊အထ နွဲနှ တ-ဒါ ဘိယာ။ ။

ဟူသော ဤဂါထာကိုစီကုံး၍။ ဖိခင်၊ဤဂါထာကိုသင်၍ မင်းသားအား လျှောက်လေလော့ဟုဆို၏။ ထိုအတိန်းမိန့်မသည်ထို ဂါထာကိုသင်၍ မင်းသားအထံသို့သွား၍၊ ဖိခင်၊မင်းတို့ အသို့ဆိုလိုက်သနည်းဟု မေးသည်ရှိသော်၊အသျှင်သား၊တစုံတပါးသောစကားကိုမဆိုမူ၍ဤဂါထာကိုရွတ်လာစေ၏ဟု ပြောဆို၍ထိုဂါထာကိုရွတ်၏။ မင်းသားသည်ထို ဂါထာ၏အနက်ကိုသိ၍၊ ဖိခင်၊သွားလေတော့ဟုဆို၍ထိုအတိန်းမိန့်မကို လွှတ်လိုက်၏။ ။

(၃၆၁) ကေသသာ၊တယောက်သော။ ဗုဒ္ဓပုဗ္ဗိကာယ၊အလုပ်အကျွေးမိန်းမပေယ်၏။ပါဏိ၊ထက်သည်။ ရနုကာ၊လောက်ကဲ့သို့နီးညှဲ့သည်၊စေ အသား၊အကယ်၍ဖြစ်ပြီးနှင့်။ သုကာရိတော၊ကောင်းစွာပြုပြင်သင်အပ်ပြီးသော။ နာဂေါစ၊ဆင်သည်လည်း။ စေအသား၊အကယ်၍ရှိသည်ဖြစ်ပြီးနှင့်။ အန္ဓကာရော၊သည်းစွာသော အမှိုက်မှောင်သည်လည်း။ စေ အသား၊အကယ်၍ဖြစ်ပြီးနှင့်။ဒေဝေါစ၊ဗိုလ်ပါးသည်လည်း၊စေဝ-သော၊ယျ၊ အကယ်၍ရှိပြီးနှင့်။အထ၊ထိုထို့အကြောင်းလေးပါးရုံညီသည်ရှိသော်။ တဒါ၊ထိုထို့သတောရှိသောကာလ၌။တေ၊သင်၏။ မနောရထသား၊နှလုံးအလို၏။ ဂမနံ၊သွားခြင်းသည်။ မဏ္ဍကံ၊အပြီးရောက်သည်။ နှနှ၊စင်စစ်။ ဘိယာ၊ဖြစ်ရာ၏။ ။

မင်းသည်နှလုံးမသာ၍ ကိုင်၍သွားသော်ထည်း မာတုဂါမကိုစောင့်ခြင်းဌာမတတ်နိုင်သည်သာလျှင်တည်း။ မိန်းမတို့မည်သည်ကားစောင့်ရှောက်ခြင်းဌာမတတ်ကောင်းသောသတောရှိ၏ဟုကြံ၍။ ။

(၃၆၂) အနလာ ရနု-သမ္ဘာသာ၊ဒုမ္ဘရတ္ထာ နဒီ-သမာ။
ဘိဒန္တိ နံ ဝိဒိတ္ဝာန၊အာရကာ ပရိဝဇ္ဇယေ၊ ။

(၃၆၃) ယံ ဇော ဥပသေဝန္တိ၊ဆန္ဒသာ ဝါ ဝနေန ဝါ။
စာတဝေဒေါ ဝ သံဌာနံ၊ဝိပ္ပ အာနုဒဟန္တိ နံ။ ။

ဟူသော၎င်းနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၃၆၂-၃၆၃) ဒုတ္ထိယော၊ မိန်းမတို့မည်သည်။ ရနုသမ္ဘာသာ မုဆိုးသမ္ဘာသာယာ၊နီးညှဲ့ချိုသာသောစကားဖြင့်ထည်း။သင်္ကြိုတံ၊သင်္ဂြိုဟ်ဆိမ်းပိုက်ခြင်းဌာ။ အနလာအသက္ကုဏောယျာ၊ မတတ်ကောင်းကုန်။ တ

နည်း။အနုလာ၊ပေါ်ကျိုးတို့နှင့်အတူနေခြင်းကိုမထိုက်ကုန်၊ရေနု-သမ္ဗာ
သာ၊ နှလုံးခိုင်မာလျက် နွားညှံ့သာယာသောစကားရှိကုန်၏။ ဒုပ္ပ-ရတ္တာ
ဒုလိုကို ပြည့်စေ နိုင်ခဲသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်။ နဒီ-သမာ၊ မပြတ် စီး
သော ဖြစ်ကြီးနှင့်တူကုန်၏။ ဘိဒန္တိ၊ ငရဲတို့နစ်တတ်ကုန်၏။ ဝေ၊ ဤသို့
ပိဒိတ္ထာနု၊ဆိုး၍။ပဏ္ဍိတောပညာရှိသည်။ တော၊ထိုပိန်းမတို့ကို။ အာရ
ကာ၊ဝေးစွာ။ ပရိဝဇ္ဇယော၊ ရွှေ့ပြောင်းခြေပြောက်သို့ ရှိုးကြောက်သဖြင့်
ကြဉ်ရာ၏။ ။တော၊ထိုပိန်းမတို့သည်။ ယံ၊အကြင်ယောကျ်ားကို။
ဆန္ဒသာဝါ၊အလိုတူသဖြင့်ရင်း။ဝေနေနဝါ၊ဥစ္စာပေးသွင်းသဖြင့်ရင်း။ ဥပ
သေဝန္တိ၊ဖြိုးကုန်၏။နံပုရိသံ၊ထိုယောကျ်ားကို။ဝိပ္ပ၊ဝတ္ထု-စွာ။အနုဒဟန္တိ၊
ဝေဆာင်တတ်ကုန်၏။ကိမိဝ၊အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား။ဇာတဝေဒေါ၊
ဓိုးသည်။သံဌာနံ၊မိမိတည်ရာကို။အနုဒဟတိ ဟူ၏၊လောင်၏သို့တည်း။ ။
ရှေးအနုက်လင်ကြီးရေနုသမ္ဗာသာနောင်အာဝိကတာ,ကဲ့သို့ယ,ကျေးဇူး
နှအလံသက္ကုဏောယျာတိအနုလာ,ပြု၊ သင်ကျိတ်ကုံ,ကားပါ၌သော။နှင့်
နည်းခ်ိုပုရိသေဟိ၀ါ သံနှအလန္တိ အနုလာ,ပြု။ ဟဒယေထဒ္ဓေ၀ိရေနုသမ္ဗာ
သာသုနှရ၀ါစာ၀ေ၀ေသန္တိ ရေနုသမ္ဗာသာ။ဝေ၀သံ၊ထိုပိန်းမတို့အား၏
ဟဒယေ၊ နှလုံးသည်။ ထဒ္ဓေ၀ိ၊ ခိုင်မာသော်လည်း။ ရေနု၊ နွားညှံ့သာယာ
သော။သမ္ဗာသာသုနှရ၀ါစာ၊ ကောင်းသောစကားသည်။အတ္ထိ၊ရှိ၏။ဇာ
တိတသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။တာဇာတ္ထိ၊ထိုပိန်းမတို့သည်။ ရေနုသမ္ဗာသာ၊ မည်
ကုန်၏။ဘိဒန္တိ,နံ,ဒ်,နံကား နိပါတ်ပု။ ဇာတမဇ္ဈောဝ၀ေဒယတိ ဝိဒိတော
ပါကဋော ဟောတိ ဇာတ၀ေဒေါ။ ယောအဂ္ဂိ၊ အကြင်မီးသည်။ဇာ
တမဇ္ဈောဝ၊ဖြစ်ကာမှ,ဖြစ်၍လျှင်။ ၀ေဒယတိ၊ထင်ရှားတတ်၏။ ဝိဒိတော
ပါကဋော၊ထင်ရှားသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဇာတိတသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်
သောအဂ္ဂိ၊ထိုမီးသည်။ ဇာတ၀ေဒေါ၊မည်၏)။ ။ရေနုပါဏိဇာတက်
ဒုတိယံ။ ၂ ၆ ၂။

---

၂ ၆ ၃-ရူပ္ပပလောဘနဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ အတိဒ္ဓမာနေ၀ါရိဘိုင်,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်း
ဆာဆင်အပ်သော ဤရူပ္ပပလောဘနဇာတ်ကို၊ဇေတ၀နာ်ကျောင်းကြီး၌

ဆိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သာသနာတော်ခိုးပြုသော ရဟန်းကိုအာ
ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါတနေ့သင်္ဘ ဘုရားလောင်းသည် သစ်သီးကြီးပေါ်အကျိုးဌာ
သွားသည့် ဂိုဏော်၊ သမုဒ္ဒရာကျွန်းပေါ်၌ နေသောတပါးသော ရဲသွေ
သည်ဆွမ်းခံသောအချိန်၌ကောင်းကင်ဖြင့်ထား၍ မီးခိုးကိုမြင်၍ကျောင်း
၌သက်ဆင်းမြဲထိုအခါ ထိုရဲသွေးကို ထိုသတ္တိတိုးသည် ကျက်ရုံနေပြီး
လေ့ဟာနေစေ၍ ပိန်းမအမှုအရာပြင့်ပြား ယောင်း၍ ဗျာနှိမ့်ယုတ်စေ၍ ရ
ဲသွေ့ကိုမြတ်သောအကျင့်ကိုကွယ်စေ၏။ ထိုရဲသွေ့သည် အတောင်ပြတ်
သောကျီးကဲ့သို့ ဖြစ်၍။ ထိုပိန်းမကိုစွန့်ခြင်းဌာ မတတ်နိုင်ရကား တနေ့
ပတ်လုံးထိုအရပ်၌လျှင်နေ၍လာလတ်သောဘုရားလောင်းကိုမြင်၍ ဗျာသ
ဖြင့် သမုဒ္ဒရာသို့ကြေးရွှေပြေး၏။ ထိုအခါ ထိုရဲသွေ့ကို ထိုဘုရား လောင်း
သည်ဤသူကားငါ၏ရန်သူဖြစ် လတ္တံ့ဟုသန်လျက်ကိုင်၍လိုက်၏။ ယခု
ငါသည်ရဲသွေ့၏ကိုး ကွယ်ရာဖြစ်ခြင်းဌာသင့်၏ဟု ကြံလျက်သမုဒ္ဒရာ
ကမ်းနားသို့ရပ်၍။ ။

(၃၆၄) အာသိဒ္ဓမာနေ ဝါရိသို့်၊အယံ အာဂမ္ဓ ဇုဒ္ဓိယာ။
ဓိသိဘာဘိ-ဗ္ဗိယာ ဂတ္ဘာ၊သံသိဒတိ မဟာဗ္ဗဝေ။ ။
(၃၆၅) အာဝဇ္ဇနီ မဟာမာယာ၊ဗြဟ္မစရိယ-ဝိကောပနာ။
သိဒန္တိ နံ ဝိနိတ္ထာနာ၊အာရကာ ပရိဝဇ္ဇယေ။ ။
(၃၆၆) ယံ ဧတော ဥပသေဝန္တိ၊ဆန္ဒသာ ဝါ ဘယေန ဝါ။
ဇာတဝေဒေါ-ဝ သံဌာနံ၊ဝိပ္ပ အနုဒဟန္တိ နံ။ ။

ဟူသောဤဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၃၆၃-၃၆၆) အယံ၊ဤရဲသွေ့သည်။ဇုဒ္ဓိယာ၊တန်းခိုးဖြင့်၊အာသိဒ္ဓမာ
နေ၊မတ္တပ်မှားသော။ဝါရိသို့်၊ရေ၌။ ဥဒကံ၊ရေကို။ အနာမသိတ္ထာ၊မသုံး
သပ်မထိပါးစေမူ၍။ အာဂမ္ဓ၊လာလတ်၍။ဇုဒ္ဓိယာ၊ပိန်းမနှင့်။သဒ္ဓိ၊တကွ။
ဓိသိဘာဝံ၊ လူအကျင့်ကိုမှီဝဲသဖြင့် ယောနှောသော အပြစ်သို့။ ဂတ္ဘာ၊
ရောက်၍။မဟာဗ္ဗဝေ၊သရဲဘုရာ၌။သံသိဒတိ၊နစ်၏။ ။ဇုဒ္ဓိယော၊ပိန်းမ
တို့မည်သည်။ အာဝဇ္ဇနီ၊ ကာမဂုဏ် ဟူသောတဏှာပတ်ခြင်းဖြင့်စိတ်ကို
မြောက်မှားအောင်တဏှာပတ်တတ် လည်စေတတ်ကုန်၏။ မဟာမာယာ၊
များသောမာယာရှိကုန်၏။ ဗြဟ္မစရိယဝိကောပနာ၊မြတ်သောအကျင့်ကို

ဟုက်ဆီးကတ်ကုန်၏။ သိဒန္တိ၊ငရဲ၌နစ်တတ်ကုန်၏။ဝေ၊ဤသို့။ ဝိဒိတ္တောနု၊ သိ၍။တော၊ထိုမိန်းမတို့ကို။ပဗ္ဗိတော၊ပညာရှိသည်။အာရကာ၊ဝေးစွာ။ ပရိဝဇ္ဇယေ၊ကြဉ်ရှောင်ရာ၏။ ။စာတာဝေဒေါ၊မီးသည်။ သံဝ္ဘာနံ၊မိမိ ထည့်ရာကို။အနုပဒဟတိ ဆူဝ၊လောင်သကဲ့သို့။ တော၊ထိုမိန်းမတို့သည်။ ယံ၊အကြောင်းထောက်ကို။ဆန္ဒသါဝါ၊ချစ်သဖြင့်ရင်း။ဒေနနဝါ၊ဥစ္စာပေး သဖြင့်ရင်း။ဥပသေဝန္တိ၊မှီဝဲကုန်၏။နံ၊ထို ယောက်ျားကို။ဝိပ္ပဲ၊ လျှင်စွာ။အ နုဒဟန္တိ၊လောင်တတ်ကုန်၏။ ။ဣဒ္ဓေ့ပလောဘနစာတကံတတိယံ။ ၂ ၆ ၃။

၂ ၆ ၄-မဟာပနာဒစာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဗုဒ္ဓညူမြတ် စွာဘုရားသည်၊ပနာဒေါနာမသောရာဇာ,အစရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်း ဆာဆင်အပ်သော ၍မဟာပနာဒစာတ်ကို ဂဂ်ါနားမှ နေတော်မူစဉ်၊ ဘုန္တဖိမထေရ်၏အာနုဘော်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သမ္ဗုဒ္ဓညူမြတ်စွာဘုရားသည် ၍အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၍သုရား ဖြစ်တော်မူပြီး၍။ ။

(၃ ၉ ၇) ပနာဒေါ နာမ သော ရာဇာ၊ယသ ယူပေါ သုဝဏ္ဏယော။
ကိရိယံ သောဒ္ဓသု-ဇ္ဇေဝေါ၊ဥဒ္ဓ-မာဟု သဟာသဝါ။ ။

(၃ ၉ ၈) သဟာသကဏ္ဌော သတဂေဏ္ဍု၊ဝေဒေါလုဟရိတာမယော။
အနုဠ္ဠုံ တဏ္ဍ ဂန္ဓဗ္ဗာ၊ဆာသဟာသာနိ သဏ္ဌဝါ။ ။

(၃ ၉ ၉) ဇေဝမေတံ တဒါ အာသိ၊ယထာ ဘာသသိ ဘဒ္ဒဖိ။
သဏ္ဌော အဟံ တဒါ အာသိ'၊ဝေယျာဝစ္စကရော ထဝ။ ။

ဟူသောဤဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၃ ၉ ၇-၃ ၉ ၉) ယာသ၊အကြောင်းမင်း၏။ယူပေါ၊ပြာသာဒ်သည်။ သု ဝဏ္ဏယော၊ရွှေဖြင့်ပြီး၏။ကိရိယံ၊အနုံအပြန့်အားဖြင့်။ သောဒ္ဓသု-ဇ္ဇေဝေါ သောဒ္ဓသကဏ္ဌာ၊ပါတဝိတ္ထာရော၊တဆဲ့ခြောက်ပါး သောမြားကျယ်ပမာ ကျယ်သည်။အဟောသိ၊ဖြစ်၏။ ဥဒ္ဓံဥဇ္ဇေဝေနု၊အရပ်အားဖြင့်။သဟာသ ဝါသဟာသကဏ္ဌာ၊မနုမတ္တဥစ္ဆေါ၊ မြားကျတထောင် အတိုင်းအရှည် ဖြင့်သည်။ အဟု၊ဖြစ်၏။ သောရာဇာ၊ထိုမင်းသည်။ ပနာဒေါနာမ၊ပနာ ဒမည်သည်။ အဟောသိ၊ဖြစ်၏။ ။သဟာသကဏ္ဌော၊ မြားကျတ

ထောင်ပြင့်သောပြာသာဒ်သည်၊ သတဝေဏ္ဍ၊သတဘူမိကောဟုံတရာ ရှိ၏။ ဖောလု၊မျှားသောတန်းခွန်မှန့်ကင်းရှိ၏။ ဟရိတာမယော၊ပတ္တပြား ပမ်းတို့ဖြင့်ခြုံရံအပ်၏။ တဏ္ဍု၊ထိုပြာသာဒ်၌။ ဆာသဟဿာနိ၊ ခြောက် ကောင်ကုန်သော။ ဂန္ဓဗ္ဗာ၊ကချေသည်တို့သည်။ သတ္တဓာ၊ခုနစ်တို့ခုနစ် ရု၊ဟုတွေ့ဖြစ်၍။ သတ္တသုဒ္ဓါနေသု၊ခုနစ်ပါးသောအရပ်တို့၌။ ရညော၊ မဟာပနာဒမင်း၏။ ရတိဝဏ္ဏာယ၊ နေ့ရောဂ် ပျော်ပါးခြင်း ဝါးစိပ် သောဘ၊။အာနုဘုံ၊ကာဘူးကုန်ပြီ။ ။ဘဒ္ဒဖီ၊ဘဒ္ဒဖီ။ယထာ၊အကြင်သို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့်။ ထွံ၊သင်သည်။ ဘာသထိ၊ဆိုး၏။ ဝေမေ၊ဤသို့ သင်ဆိုကိုင်းသာလျှင်။အာသိ၊ဖြစ်ကုန်ပြီ။အဟံ၊ငါသည်။တဒါ၊ထိုအခါ၌။ တဝ၊သင်၏။ ဝေယျာဝစ္စကရော၊ အမှုကြိုးပေါ်ကို ရွက်ဆောင်သော်။ သဏ္ဌော၊သိကြားသည်။အာသိ၊ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ။(ထိုမင်းသည်အပြားအား ဖြင့်ကြည်ညြာကျေနပ်စေ၊ ကောင်းချီးပေးသောအသံရှိသောကြောင့်ပနာ ဒမည်သတည်း။ ပကာရေနပဝဏ္ဏောနာဒေါ၊ တေသာတိပနာဒေါ,ရှေ့။သု ဂဏ္ဍမယော, ဆိုလိုလျက်၊ ဆန်းအတွင်ဂါ မ,ကျေသည်။ သောဠသုဇ္ဇေ ဓော,ခ်ီ၊ဥဇ္ဇေဝ,ကားအစောက်ကိုမဟော။ဝိဏ္ဏာရကိုဟောသည်။ ။တိ ရိယံသောဠသုဇ္ဇေဓောတိ ဝိဏ္ဏာရတော သောဠသ ကဏ္ဍပါတဝိဏ္ဏာ ရောအဟောသိ။ ။အဋ္ဌကထာ။ ။သတဝေဏ္ဍုဠ်ီ၊ဝေဏ္ဍု,ကားဘူမိ၏ ပရိယာယ်ဘည်း။ ။သတဘူမိကောအဟောသိ။ ။အဋ္ဌကထာ)။ ။ ဖုဟာဝနာဒဇာတက် စ်တုဏ္ဏံ။ ၂ ၆ ၄။

---

၂ ၆ ၅-ခုရပ္ဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညူမြတ် ဗုဒ္ဓါဘုရားသည်၊ ဒိသွာခုရပ္ပေ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် ထန်းသာဆင် အပ်သော ဤခုရပ္ပဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေ တော်မူစဉ်၊ လျှံ့သောဝိရိယရှိသောရဟန်းတပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ဥည်းကုန်သည် သားသည် ကန္တာရ တဘက်၌ ဥည်းကိုရပ်စေ၍ တောအုပ်စောင့်အကြီးကို အထူးထူးသောမြတ်သော အရသာရှိသော ဘောဇဉ်ကိုစားစေ၍ ပိဓိသည်လည်း နံနက်စ်ာစား၍ ချမ်းသာစွာ နေ

ထျက် ထိုတောအုပ်စောင့် အကြီးနှင့် တကွ စကားပြောလတ်သည်ရှိ-
သော်၊ အသွေးကြမ်းကြွတ်ကုန်သော ခိုးသူတို့၏လက်နက်တို့ကိုကိုင်၍
ယွမ်းဖိုးသောကာလ၌ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်စိတ်ထိတ်လန့်ခြင်းမျှ
သည်လည်းမဖြစ်သနည်းဟုမေးလိုရကား။ ။

(၄၀၀) ဒိသ္မာ ခုရပ္ပေ ဝနေ-ဝေဂ-ခုန္နေ၊
ခဏ္ဍေ ဂဟိတေ တိမိဏေ တေလ-ဓောတေ။
တတ္ထိ ဘယတ္ထိ မရဏေ ဝိရူပ္ပေ၊
ကတ္ထာ နု တေ နာ-ဟု ဆန္ဒိတတ္ထံ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသော၌ဂါထာကိုဆိုဏ်။ ။

၏(၄၀၀) သမ္ဗ၊အသွေး။ဝနေ၀ဝနုန္နေ၊လေး၏အဟုန်ဖြင့်လွှတ်အပ်ကုန်-
သော။ ခုရပ္ပေ၊စည်းသွားတပ်သောမြှားတို့ကိုဂ။ ဂဟိတေ၊ကိုင်စွဲအပ်
ကုန်သော။ တိမိဏေ၊ထက်စွာကုန်သော။ တေလ-ဓောတေ၊ဆီဖြင့်သွေး
အပ်ကုန်သော။ခဏ္ဍေ၊သန်လျက်တို့ကိုဂ။ ဒိသ္မာ၊ဖြင့်၍။ တတ္ထိ ဘယတ္ထိ၊
ထိုကြီးစွာသောဘေးကြောင့်။ မရဏေ၊သေခြင်းသည်။ ဝိရူပ္ပေ၊ရှေးရှု
တည်လတ်သော်။ ကတ္ထာ နု၊ အဘဲကြောင့်လျှင်။ တေ၊သင့်အား။ ဆန္ဒိ
တတ္ထံ၊ကိုယ်တုန်ထူပ်ခြင်းသည်။နာဟု၊မဖြစ်သနည်း။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍တောအုပ်စောင့်အကြီးသည်။ ။

(၄၀၁) ဒိသ္မာ ခုရပ္ပေ ဝနေ-ဝေဂ-ခုန္နေ၊
ခဏ္ဍေ ဂဟိတေ တိမိဏေ တေလ-ဓောတေ။
ထတ္ထိ ဘယတ္ထိ မရဏေ ဝိရူပ္ပေ၊
ဝေဒ် အလတ္ထံ ဝိပုလံ ဥဠာရံ။ ။

(၄၀၂) သော ဝေဒ-ဇာတော အဠ္ဟာဘိ အဝိဇ္ဇေ၊
ဝုဇ္ဈေ ဝ မေ ဇီဝိတ-မာသိ စတ္ထံ။
နု ဟိ ဇီဝိတေ အာလယံ ကုဗ္ဗမာနော၊
သူရော ကယိရာ သူရ-ကိစ္စံ ကဒါစိ။ ။

ဟူသော၍နှစ်ဂါထာတို့ကိုဆိုဏ်။ ။

(၄၀၁-၄၀၂) သမ္ဗ၊အသွေး။ ဝနေ၀ဝနုန္နေ၊လေး၏အဟုန်ဖြင့် လွှတ်-
အပ်ကုန်သော။ခုရပ္ပေ၊စည်းသွားတပ်သောမြှားတို့ကိုဂ။ ဂဟိတေ၊ကိုင်
စွဲအပ်ကုန်သော။ တိမိဏေ၊ထက်စွာကုန်သော။ တေလဓောတေ၊ဆီဖြင့်
သွေးအပ်ကုန်သော။ခဏ္ဍေ၊သန်လျက်တို့ကိုဂ။ ဒိသ္မာ၊ဖြင့်၍။တတ္ထိ ဘယ

ထို၊ထိုကြီးစွာသောဘေးကြောင့်။ မရဏော၊သေခြင်းသည်။ပိရ္ဗဠေ၊ရှေး ရှေ့တည်လတ်သော်။ ဝိဇုလံ၊ခြွန်ပြောသော။ ဥဒ္ဓဝရံ၊မြတ်သော။ ဝေဒံ၊နှစ်သက်ခြင်းဝမ်းမြောက်ခြင်းကို။အဟံ၊ငါသည်။အဃတ္ထံ၊ရပြီ။ ။ဝေဒ-ဇာတော၊ဖြစ်သောနှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိသော။ သောအယံ၊ထိုငါ သည်။အဝိတ္ထော၊ရန်သူတို့ကို။ အဗ္ဘာဝါ၊အသက်ကိုပွန့်၍နှိပ်နင်းတွယ်မိုး ပြီ။မေမယာ၊ငါသည်။ ဝုဇ္ဈေ၊သင်၏လက်မှအစကိုယူစဉ်ရှေးကာလ၌ ဣတိ၊ဤ။ဇိဝိတံ၊အသက်သည်။ စတ္ထံ၊ပွန့်အပ်သည်။ အာသိ၊ဖြစ်ပြီ။ယခုသစ္စာ၊ ပုန်ဏ်။ဇိဝိတေ၊အသက်၌။ အာသယံ၊တပ်ခြင်းကို။ ကုဇ္ဈမာနော၊ပြုသော။ သူရော၊သူရဲကောင်းသည်။ သူရ-ကိစ္စံ၊သူရဲကိစ္စကို။ကဒါစိ၊တရံတဆစ် ၌။နကယိရာ၊မပြုရာ။ ။(ခုရတိဆိန္နတိတိခုပ္ပေါ၊ခုရဆေဒနေ။အာပ္ပေါ။အာ ထဝါခေလုတိဂစ္ဆတိတိခုရော်။ ။အာသု။ ။ခုရံပါတိရက္ခတိတိခုရပ္ပေါ, ပြု၍ခုရပ္ပ,ကားမြားကိုဟောသတည်း။ ။ခုန္နေ၌၊ခုဒပေရဏော၊ပေရ ဏံစုဏ္ဏိယကာရဏံဝိသနံ။ ။ဟု,ဝေဒေ့မာလာ၌ဆိုသော်ထည်းအနေ ကဏ္ဍဖြစ်၍ဤ၌ဝိဇ္ဇာအနက်ကိုလိုသည်)။ ။ခုရပ္ပဇာတကံ ပဉ္စမံ။ ၂ ၆ ၅။

---

၂ ၆ ၆ - ဝါတဂ္ဂသိန္ဓဝဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြစ်တ် ပွာဘုရားသည်၊ ယေနာသိကိသိယာပဏ္ဍူ, အစရှိသော ဝါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ၅၂ဝါတဂ္ဂသိန္ဓဝဇာတ်ကို၊ ဗောဓိပင်နောက်ကျောင်း တော်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သာဝတ္ထိပြည်၌ ဝယောက်သောသူ ကြွယ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုခြင်းမသည်နှလုံးမသာသည်ဖြစ်၍ထိုအရပ်၌လျှင် လည်းမ၍ဝိုးရိပ် ရှက်ရပ်၏။ထိုအခါသားသည်အမိအဝတ်ထိုချည်းကပ်၍မေးလိုရကား။

(၄ဝ၃) ယေနာ-သိ ကိသိယာပဏ္ဍူ၊ယေနဘတ္တံ နဂ္ဂတိ။
အယံ သော အာဂတော ဘတ္တာ၊ကဘ္ဘာ ဒါနိ ပဏာယသိ။

ဟူသော၎ပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄ဝ၃) အမ္မ၊မိခင်။ ယေနဲ၊ အကြောင်းသိန္ဓောမြင်းမ ထပ်စွန်းသော စိတ်ရှိသောအကြောင်းကြောင့်။ တံ၊မိခင်သည်။ ကိသိယာ၊ကြွေထိုသည်။ ပဏ္ဍူ၊ဖြူဝတော့သောကိုယ်ရှိသည်။အသိ၊ဖြစ်၏။ယေနဲ၊အကြောင်းသိန္ဓော

မြင်းဦးတည်ပွန်းသော စိတ်ရှိသော အကြောင်း ကြောင့်။ ဘတ္တဲ့၊ အစာ သည်။ တုယ္ဟံ၊ မိခင်အား။ နဂ္ဂတိ၊ နွစ်သက်ခြင်းကို မပြစ်စေ။ သော အယံ ဘတ္တာ၊ ထိုအသျှင်သိန္ဓောမြင်းသည်။ အာဂတော၊ လာပြီမဟုတ်လော။ ကသ္မာ၊ အဘဲ့ကြောင့်။ ဒါနိ၊ ယခု။ ပလာယသိ၊ ပြေးစေဘိသနည်း။ ။

မြင်းမသည်သား၏စကားကိုကြား၍။ ။

(၄၀၄) နု ခေါပနာ-ဒိကေနေဝ၊ သန္ဓဝေါ နာမ စာယတိ။
ယသော ဟာယတိ ဇာတ္ထိနံ၊ တသ္မာ တာတ ပလာယိ တံ။ ။

ဟူသောဤရတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၀၄) ထာတ၊ ချစ်သား။ အာဒိကေနေဝ၊ အစဦးပင်လျှင်။ သန္ဓဝေါ နာမ၊ မေထုနမွေ့သံယောဇအားဖြင့် ပေါင်းတော်ခြင်းမည်သည်ကား။ နခေါပနစာယတိ၊ မဖြစ်သင့်ရာ။ ဇာတ္ထိနံ၊ မိန်းမတို့အား။ ယသော၊ စည်းစိမ်အခြံအရံသည်။ ဟာယတိ၊ ယုတ်တတ်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တံ၊ ထိုသိန္ဓောမြင်းကို။ ပလာယိ၊ ပြေးစေ၏။ ။ထိုမြင်းမသည်သားအား ဤသို့ ပြုခြင်းသည် မိန်းမတို့၏သဘောတည်း ဟုဟောဆို၏။ ။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍။ ။

(၄၀၅) ယသသိနံ ကုဏ္ဍ စာထံ၊ အာဂတံ ယာ နု ဇုဏ္ဏတိ။
သောစတိ စိရရတ္တာယ၊ ဝါတဂ္ဂ-မိဝ ဘဒ္ဒလိ။ ။

ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၄၀၅) ယာဇုဏ္ဏတိ၊ အကြင်မိန်းမသည်။ အာဂတံ၊ ရောက်လာသော။ ကုဏ္ဍလေစာထံ၊ အမျိုးကောင်းဖြစ်သော။ ယသသိနံ၊ စည်းစိမ်အခြံအရံ နှင့်ပြည့်စုံသောယောကျ်ားကို။ နဇုဏ္ဏတိ၊ အလိုမရှိဆုံးဘဒ္ဒလိ၊ ဘဒ္ဒလိမည်သော မြင်းမသည်။ ဝါတဂ္ဂံ၊ ဝါတဂ္ဂမည်သော သိန္ဓောမြင်းကို။ အ-လ ဘိတ္ထာ၊ မရမူ၍။ သောစတိ ဇုဝ၊ ဝိုးဝိုမ်ရဘိသကဲ့သို့။ သာဇုဏ္ဏတိ၊ ထိုမိန်းမ သည်။ စိရရတ္တာယ၊ အခါကြီးမြင့်၊ သောစတိ၊ ဝိုးဝိုမ်ရ၏။ ။ဝါတဂ္ဂ သိန္ဓဝစာတကံ ဆဋ္ဌံ။ ၂ ၆ ၆။

---

၂ ၆ ၇-ကဏ္ဍဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ် စွာဘုရားသည်။ သိဂီမိဂေါ, အစရှိသောဂါထာဝုန်းဖြင့် တန်းဆာ ဆ

အပ်သော ဤကဏ္ဍဒုစာတ်ကို၊ ဗေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေ တော်မူစဉ်၊ မထင်ရှားသောမိန်းမကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါ ဘုရား လောင်းဆင်သည်ကုဋ္ဌိရရောဂါကိုအမှီပြု၍နေကုန် သောခပ်သိမ်းသောဆင်တို့ကိုစည်းဝေးစေ၍ ခပ်သိမ်းသောဆင်တို့နှင့် တကွရောဂါ၏အနီးသို့သွား၍ ထိုဗုဒ္ဓန်သည် သက်သောကာလ၌ဘမ်း သလော၊အစာကိုယူသောကာလ၌ ဘမ်းသလော၊တက်သော ကာလ၌ ဘမ်းသလောဟုမေး၏။ တက်သောကာလ၌ဘမ်း၏ဟုကြား၍၊ထိုသို့တ ပြီးကားသင်တို့သည် ကုဋ္ဌိရရောဂါသို့သက်၍ အလိုရှိတိုင်းအစာကိုယူ၍ရှေးဦးစွာ တက်ကြကုန်။ ငါသည်နောက်နေရစ်ခဲ့ဟုဆို၏။ ဆင်တို့ သည်ဘုရားလောင်း ဆင်ဆိုတိုင်းပြုကြကုန်၏။ ဗုဒ္ဓန်သည် နောက်မှ တက်သောဘုရားလောင်းကို ညှာပ်ဖြင့်ပန်းပဲတို့၏ သံချောင်းကို ညှာပ်သိ သကဲ့သို့တက်မနှစ်ချဖြင့်ခြေ၌မြစွာကိုင်၏။ ဆင်မသည် ဘုရားလောင်း ကိုမစွန့်မူ၍အနီး၌သာနေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ဆွဲငင်အပ်သည် ရှိ သော် ဗုဒ္ဓန်ကိုဆောင်ခဲ့သော ဌာမတော်နှင်။ ဗုဒ္ဓန်သည်ကား ဘုရား လောင်းကိုငင်ထွက်မိမိသို့ရှေးရှုသည်ကိုပြု၏။ဘုရားလောင်းသည်သေ ဘေးဖြင့်ကြောက်၍မိသောမြည်ခြင်းကိုမြည်၏။ ခပ်သိမ်းသောဆင်တို့ သည်ဘေးမှကြောက်ကုန်ရကားကြီးကြောသံနှင့် တူသောအသံကိုမြည် ၍ကျင်ကြီးကျင်ငယ်ကိုစွန့်ကုန်လျက်ပြေးကုန်၏။ ဘုရားလောင်း၏ဆင် မသည်လည်းကြောက်ခြင်းကို သည်းခံခဲ့ သောဌာမတော်နှင်၍ပြေးခဲ့ သောဌါအားထုတ်၏။ ထိုအခါထိုဆင်မကိုဘုရားလောင်းသည်မိမိအား ဗုဒ္ဓန်မိသည်၏အဖြစ်ကိုသိစေ၍ထိုဆင်မကိုမပြေးစိမ့်သောဌါ။ ။

(၄၀၆) သိဂီမိဂေါ အာယတ-စက္ခု နေတ္တော၊
အဗ္ဗိ-ဗ္ဗစော ဝါရိ-သယော အ-လောမော။
တေနာ-ဘိဘူတော ကပဏံ ရုဒါမိ၊
မာဟော ဝ ပါဏ-သမံ ဧဟေယျ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၀၆) ရေနုကာ၊ဆင်မ၊သိဂီမိဂေါ၊ သိဂီ၌ အဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသောဗုဒ္ဓန်သည်။ ဝါ၊ဦးချိုကိစ္စကိုပြီးစေတတ်သောတက်မရှိ သောဗုဒ္ဓန်သည်။ အာယတ-စက္ခု-နေတ္တော၊ပြူးပြူးထွက်သောရှည်သော မျက်စိရှိ၏။အဗ္ဗိ-ဗ္ဗစော၊အမြီးဟူသောအရေရှိ၏။ဝါရိ-သယော၊ရေ၌နေ

၏။အ-လောမော၊အမှေးမရှိ။တေနု၊ထိုဣရိယာပုဗ္ဗနှင့်သည်။အာတိတူတော၊မြို့ဝှာ ညှပ်လျက်နှိပ်စက်ဘမ်းယူအပ်သည်ဖြစ်၍။ အတံ၊ငါသည်။ကပဏံ၊သ နားဘွယ်သောအသံကို။ ရုဒါမိ၊ငိုဖြည့်တမ်း၏။ ဗျာသနပ္ပတ္တော်၊ဖျက်စီးခြင်း ထိုရောက်သော။ ပါဏ-သမံ၊အာသက်အတူချစ်အပ်သော။မံ၊ငါ့ကို။တွံ၊ သင်သည်။မာပေါ၀ဓေ၊ပေါယျ၊ဓေ၊ပေါယျာသိ၊မစွန့်ပါလင့်။ ။

ထိုအခါဘုရားလောင်းအားဆင်မသည်ပြန်လည်၍ နှစ်သိမ့်စေလျက်။

(၄၀၇) အယျ တံ နု ဓေသိသောမိ၊ကုဇ္ဇရံ သမ္ဘိ-ဟာယနံ။

ပထဝျာ စာတုရန္တာယ၊သုဝိယော ပေါသိ မေ တုဝံ။ ။

ဟူသော၎င်းဒုတိယဂါထာကိုဆိုတော်။ ။

(၄၀၇) အယျ၊အသျှင်။အာသံ၊ငါသည်။သမ္ဘိဟာယနံ၊အနှစ်ခြောက် ဆယ်ရှိသောကာလမှယုတ်ထသော။ ကုဇ္ဇရံ၊ဆင်မင်းဖြစ်သော။ တံ၊အ သျှင်ကို။ နုဓေသိသောမိ၊မစွန့်အံ့။ စာတုရန္တာယ၊သမုဒ္ဒရာလေးစင်းအုပ်ဆုံး ရှိသော။ပထဝျာ၊မြေ၌။တုဝံ၊သင့်ကို၊သင်သည်။မေ၊ငါသည်။ သုဝိယော၊ အလွန်ချစ်အပ်သည်။ပေါသိ၊ဖြစ်၏။ ။

ထိုအခါဆင်မသည်ဘုရားလောင်းကိုထောက်ပံ့၍၊အသျှင်၊ယခုသင့် ကိုဗုဒ္ဓနှင့်ထက္ကအတံ၊ပယ်စကားပြောဆို၍ ဣတိစေဒံ့ဟုဆို၍ ဗုဒ္ဓနှ ကိုတောင်းပန်လိုရကား။ ။

(၄၀၈) ယေ ကုဋ္ဌိရာ သမုဒ္ဒတ္ထိ၊ဂဂ်ါ ယာ ယမုနာယစ။

တေသံ တွံ ဝါရိ-ဓော သေဠော၊ရဠ္ဆ ရောဒ္ဓိယာ ပတိ။ ။

ဟူသော၎င်းတတိယဂါထာကိုဆိုတော်။ ။

(၄၀၈) ဘုန္ဒြိ၀ဏ္ဏ၊ရှေရောင်၀င်း၀င်း အဆင်းကောင်းပေသော ဗုဒ္ဓနှ်မင်း။သမုဒ္ဒတ္ထိ၊သမုဒ္ဒရာ၌ရှိ၏။ ဂဂ်ါယ၊ဂဂ်ါ၌ရှိ၏။ ယမုနာယစ၊ယ မုနာ၌ရှိ၏။ယေကုဋ္ဌိရာ၊အကြောင်းဗုဒ္ဓနှ်တို့သည်။သန္တိ၊ရှိကုန်၏။ သဠေသံ၊ ကုန်အောင်ရံကုန်သော။တေသံ၊ထို ဗုဒ္ဓနှ်တို့ထက်။ ဝါရိဓော၊ရေ၌ဖြစ် သော။တွံ၊အသျှင်သည်သာလျှင်။ ၀ဏ္ဏသမ္ပတ္တိယာစ၊အဆင်း၏ပြည့်စုံ ခြင်းဖြင့်ရင်း။ မဟာနုဘော၊ကိုယ်ကောင်းမွန်အား ကြီးမားခြင်းဖြင့်ရင်း။ ဒေသေ၊ပြတ်၏။ တေနု၊ထိုသို့ပြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပေသောကြောင့်။ တံ၊အသျှင်ဗုဒ္ဓနှ်မင်းကို။ ယာစာမိ၊ ရှိခိုးဦးတင် တောင်းပန်ပါ၏။ ရော ဒ္ဓိယာ၊ငိုသောအကျွန်ုပ်၏။ပတိ ၊ထင်ကို။ရဠ္ဆ၊လွှတ်တော်မူပါ။ ။ဗုဒ္ဓနှ် သည်ထိုဆင်မ၏အသံ၌မိန်းမသံဟူသောအာရုံကိုယူ၍ ပိန်းမသံသည်

ငင်အပ်သောရာဂနှင့်ယှဉ်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဆင်၏ခြေမှတက်မ
တို့ကိုဖြေသက်ခဲသို့လျှင်စေလျက်၊ ဤဆင်သည်လျှင်သည်ရှိသော် ဤ
မည်သောအမှုကိုပြုလတ္တံ့ဟုရာဂနှောင်၍ ဥာဏ်မှော်ရကား တရုတ်ရကို
မသိ၍၊ ထိုအခါဆင်သည်ခြေကိုချီ၍ ဗုဒ္ဓနိုးကျော်ကုန်းပြင်ခ်ိန်ခင်း၏။ ထို
ခဏခ်ိန်လျှင်အရိုးတို့သည်ကွဲကုန်၏။ဆင်သည် ဝမ်းမြောက်သောအသံကို
မြည်၏။ခပ်သိမ်းသောဆင်တို့သည်စည်းဝေး၍ဗုဒ္ဓနိုးကိုထုတ်၍ ရေကန်
၏အပေါ်ဖြစ်သောအပြင်ခ်ိန်တား၍ နင်းကုန်လျက် မုန့်မုန့်ညက်ညက် ကြေ
စေကုန်၏။ထိုဗုဒ္ဓနိုး၏နှစ်ရသော တက်မတို့သည်ကိုယ်မှပြုတ်၍ လျှော်
ပတ်သောအရပ်ခ်ိန်ကျကုန်၏။ထိုကုဋိရရေကန်သည် ဂင်္ဂါမြစ်နှင့်တစပ်
တည်းဖြစ်၍ဂင်္ဂါပြည့်သောကာလခ်ိန်ဂင်္ဂါရေဖြင့်ပြည့်၏။ဂင်္ဂါရေနည်း
သည်ရှိသော်ရေကန်မှရေသည်ဂင်္ဂါထိုဝင်၏။ထိုအခါနှစ်ရသောတက်
မတို့သည်လည်းဂင်္ဂါရေခ်ိုမျှောကုန်၏။ တရုသောတက်မသည် သရေခ
ရာသို့ဝင်၏။တရုသောတက်မကိုခဿဘာတိုကမင်းတို့သည်ရေခ်ိုကစား
ကုန်သော်ရကုန်၍အာလမ္ဗရမည်သောရေနိန်းစည်ကို ပြုကုန်၏။ သရေခ
ရာသို့ဝင်သော တက်မကိုကားအသုရာတို့သည်ယူကုန်၍ အာလမ္ဗရမည်
သောစည်ကိုပြုကုန်၏။ထိုအသုရာတို့သည်နော်ကာလခ်ိုသိကြားမင်းနှင့်
စစ်ထိုးကုန်ထတ်သော်ရှုံးကုန်၍အာလမ္ဗရစည်ကိုစွန့်ပစ်၍ ပြေးကုန်၏။
ထိုအခါထိုအာလမ္ဗရစည်ကို သိကြားမင်းသည်ပိမိအကျိုးငှာ ယူခဲ့စေ
၏။ထိုစည်ကိုရည်၍အာလမ္ဗရစည်၊ဓိုးကွဲသို့မြည်၏၊ဟုဆိုကြကုန်၏။ ။
(သိဂီသုဝဏ္ဏဝဏ္ဏော ဓိဂေါ သိဂီမိဂေါ,ပြု။ ဤခ်ိုမိဂသည် အခြေလေး
ချောင်းရှိသောသားကိုသာမဟော၊ အလုံးစုံအသက်ရှိသောသတ္တဝါကို
သိမ်းယူသည်၏အစွမ်းအားဖြင့် ဗုဒ္ဓနိုးပင် ဓိဂဆိုသည်။ (တနည်း)။
သိဂ်သခ်ိုသာအလာတေသအတ္ထိတိသိဂီ,ပြု၍ဦးချိုကိစ္စကို ပြီးစေတတ်
ရကား ဦးချိုနှင့်တူသော တက်မရှိသောဗုဒ္ဓနိုးရ၏။ ခ်ိုဟိအလေဟိသိဂ်
ကိစ္စံသာခေန္ဓေဟိယုတ္တတာယသိဂီတိဝိအတ္ထော။ ။အဋ္ဌကထာ။ ဂ
စက္ခုစတံနေတ္တန္ဓာတိစက္ခုနေတ္တံ။အါယတာနိစက္ခုနေတ္တာနိအသာတိ.
အာယတစက္ခုနေတ္တော။ မျက်စိသည်ပင်ဖြင်တတ်သောအနက်ကြောင့်
စက္ခုမည်သည်။သတ္တဝါတို့ကိုဆောင်ထတ်သောအနက်ကြောင့်နေတ္တ
မည်သည်။အာယတာနိစက္ခုသခ်ါတာနိနေတ္တာနိအသာတိအာယတ
စက္ခုနေတ္တာ,ဟူ၍လည်းပြုသင့်၏။ကပကရုဏာပယံ။ကပတိ၊ကပဏော,

ဟုခါတ်ကျမ်းလာရကား။သနားဘွယ်သောသူ၏ငိုကြွေးသောအသံကို ဤနိဗ္ဗာန်ကပဏာဆိုသည်။ကပဏံ ရုဒါမိတိကာ ရညပ္ပတ္တောဟုတ္ထာ ရုဒါမိဝိရ ဝါမိစ,ဟုအဓ္ဓကထာဘွင့်သည်ကား ဝုဋ္ဌလာဝိဒ္ဓာန်တည်း။ကပဏံ,ကို ကပဏောဟုတ္ထာ,အနုက်ဆိုလို၍မဟုတ်။ အဘဲ့ကြောင့်နည်းဟူမူကား။ ရုဒအာသုပိမောစနေ,ဆိုသော်ထည်း မျက်ရည်ထိုကာမှကိုသာမယူရ၊ နှုတ်ခြောက်၍ငိုခြင်းကိုဟောသောကြောင့် သကမ္ဘကခါတ်ဖြစ်သတည်း။ ထိုကံသည်ထည်းအချို့သောအရာဝယ်ဝုဋ္ဌိုဏ်သည် ကံဖြစ်သတည်း။ ထို့ကြောင့် ရောဒတိတိကိ ရောဒတိ။မဏ်ဝုတ္ထံဝါဘာတရံဝါရောဒတိ, ဟူသည်တည်း။ပဏဗျာပဏဝိယာ,ဖြတ်၍ယာ,နှောင်းရာ ဇာ,ကျေ။ဝ,ကို ဗ,ပြု၍ပဏဗ္ဗာဖြိုးသတည်း)။ ။ကတ္ထဥစာတက် သတ္တမံ။ ၂ ၆ ၇။

---

၂ ၆ ၈-အာရောမရုသကစာတ်။

နှုတ်နှင့်ထက်ကွယ်သော ဇောကကိုဆုံးမထော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ် စွာဘုရားသည်၊ ယောဝေသဗ္ဗသမေတာနံ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအာရောမရုသကစာတ်ကို၊ဒကွိဏာဂိရိဇနပုန် ဠိမထင်ရှားသောဥယျာဉ်စောင့်၏သားကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

တုရားထောင်းသည်တရုံတရသောပြုဘွယ်ကိစ္စဖြင့်ဥယျာဉ်ထိုသွား၍ထိုထိုပြုကုန်သောထိုမျော်တို့ကိုဖြင်၍အဘဲ့ကြောင့်သင်တို့သည်ဤသို့ ပြုအပ်သနည်းဟုမေး၍၊မျော်ကြိုးသည်စိရင်သောကြောင့် ဤသို့ပြုအပ် ၏ဟုဆိုသည်ရှိသော်၊မျော်ကြိုးအားပညာနည်း၏၊သင်တို့အားကား အာဘယ်သို့သတောရှိသနည်းဟူသောအနုက်ကိုပြုလိုရကား။ ။

(၄၀၉) ယော ဝေ သဗ္ဗ-သမေတာနံ၊အဟုဝါ သေဋ္ဌ-သမ္မတော။
တဿာ-ယံ ဇေဋိ ပညာ၊ကိမေဝ ဒုတရာ ပဓာ။ ။

ဟူသောဂျေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၀၉) သဗ္ဗ-သမေတာနံ၊အလုံးရုံတူသောအမျိုးရှိသော သတ္တဝါတို့ တွင်။ယော၊အကြင်သတ္တဝါသည်။ဝေ၊စင်စစ်။ သေဋ္ဌ-သမ္မတော၊အဖြတ် ဟုသမုတ်အပ်သည်။အဟုဝါ၊ဖြစ်သည်လျှင်ကတည်း။ဟုသ၊ ထိုအဖြတ် ဟုသမုတ်အပ်သောသတ္တဝါ၏။အယံပညာ၊ဤပညာသည်။ဇေဋိ၊ဤသို့

သတ္တဝါရှိ၏။ မွှေတရား၊ အမြတ်ဟုသမုတ်အပ်သော သူမှတပါး သော။ ယာ ပစာ၊ အကြင်သတ္တဝါသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တသာ၊ ထိုအမြတ်ဟုသမုတ် အပ်သော သူမှတပါး သော သတ္တဝါ၏။ ပညာ၊ ပညာသည်။ ကိမေဝ ကိ ဒိသာ ခေါ၊ အဘယ်သို့သော ဘဝရှိရာလိမ့်နည်း။ ။

ဘုရားလောင်း၏ စကားကိုကြား၍ မျှောက်တို့သည်။ ။

(၄၁၀) ဇေ.မေဝ တုဝံ ဗြဟ္မေ၊ အနုညာယ ဝိနိန္နသိ။
ကထံ မူလ အ-ဒိသ္မာနု၊ ရုက္ခဲ ဇညာ ပတိဋ္ဌိတံ၊ ။

ဟူသော ဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၁၀) ဗြဟ္မေ၊ သူမြတ်။ တုဝံ၊ သင်သည်။ အနုညာယ၊ မသိမူ၍။ ဇေ မေဝ၊ ဤသို့သာ ဟု။ အမှေ၊ ငါတို့ကို။ ဝိနိန္နသိ၊ ကဲ့ရဲ့မှား၏။ မူလ၊ အမြစ်ကို။ အဒိသ္မာနု၊ မမြင်မူ၍။ ပတိဋ္ဌိတံ၊ တည်သော။ ရုက္ခဲ၊ သစ်ပင်ကို။ ကထံ ဇညာ၊ အမြစ်တို့သည် ရှည်သည် ဟုအသို့သော အကြောင်းဖြင့် သိခြင်းငှာ တတ်ကောင်းအံ့နည်း။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည်။ ။

(၄၁၁) နာ.ဟံ တုမှေ ဝိနိန္နာမိ၊ ယေ စ.ညေ ဝါ နရာ ဝနေ။
ဝိသသေနော.ဝ ဂါရယ္ဟော၊ ယသ.ဣဿာ ရုက္ခ-ရောပကာ။ ။

ဟူသော ဤတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၁၁) အဟံ၊ ငါသည်။ တုမှေ၊ သင်တို့ကို။ နဝိနိန္နာမိ၊ မကဲ့ရဲ့။ အညေ၊ သင်တို့မှတပါး ကုန်သော။ ယေ ဝါ နရာ၊ အကြင်မျှောက်တို့သည်။ ဝနေ၊ ဟောင်း ဝသန္တ်၊ နေကုန်၏။ တေစ၊ ထိုတပါးသော မျှောက်တို့ကိုလည်း။ အ ဟံ၊ ငါသည်။ နဝိနိန္နာမိ၊ မကဲ့ရဲ့။ ဣဿ၊ ဤ အရာ၌။ ယသ၊ အကြင် ဝိသသေန မင်း၏။ အဋ္ဌာ အဋ္ဌာ ယ၊ အကျိုးငှာ။ တုမှာ ဒိသာ၊ သင်တို့ကဲ့သို့သော ဘဝရှိသော သူတို့သည်။ ရုက္ခ-ရောပကာ၊ သစ်ပင်ကိုပျိုးတတ်သော ဥယျာဉ် သည်တို့သည်။ ဇာတာ၊ ဖြစ်ပေကုန်၏။ သော တာ ဒိသော၊ ထိုသို့ဥယျာဉ် စောင့်မျှောက်ကို ရတတ်သော သဘောရှိသော။ ဝိသသေနော ဝ၊ ဝိသ သေနမင်းကိုသာလျှင်။ ဂါရယ္ဟော၊ ကဲ့ရဲ့အပ်၏။ ။အာရောမနုသကစာ တက် အဋ္ဌမ်။ ၂ ၆ ဂ။

၂ဝ၉-သုစာတစာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဘည္ဗြတ်ဖွားတုရားသည်၊နဟိဝဏ္ဏေနသမ္ဗန္ဓာ,အစဉ်ရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသုစာတစာတ်ကို၊ ဧတဝဂ်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊အနာထပိဏ်သူဌေးလျှောမ ဝနပ္ပယာသူဌေး၏ထွေးဝိသာခါ၏ညီမဖြစ်သောသုစာတာကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်မယ်တော်အား အာဆုံးအမကို ပေးလိုလျက်ပင်လျှင်အကြောင်းဝတ္ထု၊မရှိဘဲဆိုဆုံးမခြင်းဌာမသင့်ဟုထိုမယ်တော်အားဆုံးမလိုမျှတရုသောဥပမာကို ကြည့်လျက်သွား၏။ ထိုအခါတနေ့သမ္ဘည ဥယျာဉ်ထိုမင်းသွားသည်ရှိသော်၊ မယ်တော်သည်လည်းသားနှင့်အတူလျှင်လိုက်၏။ ထိုအခါလမ်းအကြားမ၌တိတိထွက်ဌက်သည်မြည်၏။ ဘုရားလောင်း၏ပရိသတ်တို့သည်လည်း ထိုအသံကိုကြား၍ နားတို့ကိုဝိတ်၍ဒိုကြောက်ကြွတ်သော အသံရှိသောဌက်၊ ရုန်ရင်းသော အသံရှိသောဌက်၊ သင်မမြည်လင့်ဟု ဆိုကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည်ကား ကချေသည်အပေါင်းခြံရံလျက်မယ်တော်နှင့်တကွ ဥယျာဉ်ထိုလျှင်ဝင်ရောက်သည်လည်းသည်ရှိသော်၊ကောင်းစွာပွင့်သောတရုသောအင်ကြင်းပင်၌ နားလျက်တရုသောဥဩသည်သာယာစွာသောအသံဖြင့် မြည်၏။လူများသည်ထိုဥဩ၏အသံဖြင့် ရစ်သည်ဖြစ်၍ လက်ဆုပ်ချီ၍သိမ်းဆွေသော စကားရှိသောဌက်၊ပြေပြစ်သောစကားရှိသောဌက်၊ နူးညံ့သောစကားရှိသောဌက်၊မြည်လေ့ဟုလည်းကိုမှော်၍နားထောင်၍ကြည့်လျက်ရပ်၏။ထိုအခါဘုရားလောင်းသည်ထိုအကြောင်းနှစ်ပါးတို့ကိုမြင်၍၊ ယခုမယ်တော်ကိုသိစေခြင်းဌာတတ်ကောင်း၏ဟုကြံ၍။ မိခင်၊ လမ်းအကြား၌ တိတိထွက်ဌက်အသံကိုကြား၍ လူများအသို့ဆိုသနည်း၊ အသံကိုမပြုလင့်ဟုနားတို့ကိုမပိတ်လော။ ကြမ်းကြုတ်သော စကားမည်သည်ကို တရုံတယောက်သောသူသည်မနှစ်သက်ဟုဆို၍။ ။

(၄၁၂) နဟိ ဝဏ္ဏေန သမ္ဗန္ဓာ၊မဇ္ဇုကာ ဝိယ-ဒသ်ဿနာ။
ခရ-ဝါစာ ဝိယာ ပေါ်တိ၊အတ္ထိ ကောကေ ပရဿ်စ။ ။

(၄၁၃) နနု ပဿ သိမ် ကာဠိ၊ရဇ္ဇုဏ္ဍံ တိလကာ, ဟတံ။
ကောကိလံ သဏ္ဌ-ဝါစေန၊ဗဟုနံ ပါ,ကိနံ ဝိယံ။ ။

(၎၁၄) တဘွာ သဝိလ- ဝါစသ၊မန္တ-ဘာဝကိ အ-နုဒ္ဓတော။
အတ္ထံ ဓမ္မဉ္စ ဒိပေတိ၊မ ရုရ-နွဲသ ဘာ သိတံ။ ။

ဟူသောဤဂါထာတို့ကိုဆိုး၏။ ။

(၎၁၂-၎၁၄) အမ္ပ၊မိခင်။ဝဏ္ဏော၊ကောင်းဖြတ်သော ကိုယ်အဆင်းနှင့်။သမ္ပန္နာ၊ပြည့်စုံသည်။မဇ္ဈ၊ကာ၊သာယာသောအသံရှိသည်။ဝိယ-ဒ သ နှာ၊ ချစ်ဘွယ်ကောင်းသော အဆင်းရှိသည်။ သမာနခ၊ ဖြစ်စေကာမူ။ ဈာတ္ထိ၊မိန်းမသည်။မာတာ၊ဝိ၊မိခင်ဖြစ်သော်လည်း။ခရ-ဝါစာ၊ဆဲရေးရေးရွတ်ခြင်းစသည်တို့၏အစွမ်းဖြင့် ရှုန့်ကြမ်းသောစကားရှိမူကား။ အတ္ထိ လောကေ၊ဤမျက်မြင်လောကဌာန်။ ပရတ္ထိစ၊ တမလွန်လောကဌာန်။ဝိ ယာ၊ကြားသူမြင်သူတို့ချစ်ခင်အပ်သည်။ နဟိ ဟောတိ၊မဖြစ်သည်သစ ထည်း။ ။ကာဠီ၊မည်းသောအဆင်းရှိထသော။ဒုဗ္ဘဂ္ဂေ၊အဆင်းမတ္ထထ သော။တိလကါ ဟာတံ၊မွှမည်းစွဲထသော။သဏ္ဌ-ဝါ ဧစ ခ၊သိမ်ရွှေသာယာ သောအသံကြောင့်။ဗဟုနံ၊များစွာကုန်သော။ပါ ဏိနံ၊သတ္တဝါတို့သည်။ ဝိယံ၊ချစ်အပ်သော။ဟုမ်ကောကိလံ၊ ဤဥဩသံကို။ ပဿ သိ ခ၊မိခင်မြင် ၏မဟုတ်လော။ ။တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်၊ သဝိလ-ဝါစာ၊သိမ်ရွှေပြေပြစ် သောစကားရှိသည်။မန္တ-ဘာဝကိ၊ပညာဖြင့်ဆုံးဖြတ်၍ ဆိုတတ်သောသ ဘောရှိသည်။အ-နုဒ္ဓတော၊ဖျံ့လွင့်ခြင်း ကင်းသည်ဖြစ်၍အတိုင်းအရှည် နှင့်ယှဉ်သောစကားကိုသာဆိုတတ်သည်။အသ၊ဖြစ်ရာ၏။ ဟိသစ္စံ၊မှန် ၏။ဝေ ရ ဏေ ပေါ၊ဤသို့သဝိလ ဝါ စ မန္တ ဘာ ဝကိ အ နုဒ္ဓ တ သ ဘော ရှိ သော။ယော ပုဂ္ဂလော၊အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဓမ္မဉ္စ၊ပါ ဠိ ကိုရင်း။အတ္ထဉ္စ၊အနက်ကိုရင်း။ တနဉ်း။ဓမ္မဉ္စ၊အကြောင်းကိုရင်း။အတ္ထဉ္စ၊အကျိုးကိုရင်း။ဒိ ပေတိ၊ပြတတ် ၏။တသ၊ထိုသို့သဘောရှိသောပုဂ္ဂိုလ်၏။ ဘာသိတံ၊နှုတ်ထွက်စကား သည်။မ ရုရံ၊ ပျားသကာသို့ချိုမြိန်သော အရသာရှိသည်။ ဟောတိ၊ဖြစ် ၏။ ။ဤသို့ဘုရားလောင်းသည်ဤသုံးဂါထာတို့ဖြင့်မယ်တော်အားတရား ဟောချမယ်တော်ကိုသိစေ၏။ထိုအခါမှစ၍ မယ်တော်သည်အကျင့်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ။သုဓာတဓာတကံ နဝမံ။ ၂ ၆ ၉။

---

၂ ၇ ၀-ဥလူကဓာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ် ဖွားတုရားသည်၊ သဗ္ဗေဟိကိရဉ္ဇာ တိဟိ,အစရှိသောဂါထာပုန်ဖြင့်တန်း

ဆာဆင်အပ်သောဤဥလူကဇာတ်ကို၊ ဖောဝန်ကျောင်းတော်၌သိတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်။ ကျိုးခင်ဗုပ်တို့၏ရန်ဖြစ်ခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါ ခင်ဗုပ်ကို မင်းမြောက်လိုရကား တရုသောဌက်သည် ခပ်သိမ်းသောဌက်တို့၏ အလိုကို ယူဆုံသောဌာ သုံးကြိမ်ကြားစေ၏။ ထိုဌက်၏နှစ်ကြိမ်ကြားခြင်းတို့ကိုသည်းခံ၍သုံးကြိမ်ကြားသော်အခါ၌၊ တရုသောကျိုးသည်ထ၍အမျက်မထွက်သေးသော ဤခင်ဗုပ်၏ ရာဇသိသေကကိုပြုသောကာလ၌ပင် ဤသို့သဘော ရှိသော မျက်နှာကို ကြည့်ပါ။ ထော့၊ အမျက်ထွက်သောခင်ဗုပ်မျက်နှာသည်အသို့ သဘောရှိသည်ဖြစ်ဆုံတော့.နည်း၊ ဤခင်ဗုပ်သည် အမျက်ထွက်၍ ကြည့်အပ်သည်ရှိသော် ငါတို့သည်ပူဖွာသောဒုံးခင်းခြင်းတည့်အပ်သော ဆားကဲ့သို့ ထိုကြည့်ရာအရပ်၌ကျ၍ ပျက်စီးကုန်ဆုံး၊ ဤခင်ဗုပ်ကိုမင်းပြုစိမ့်သောဌာ မနှစ်သက်ဟူသောအနက်ကိုပြုဆုံသောဌာ။ ။

(၄၁၅) သဗ္ဗေဟိ ကိရ ဥဿာတိဟိ၊ ကောသိယော ဖ္ဌသရော ကတောဟု။
သစေ ဥဿာတိဟိ အနုညာတောဟောဇောယျာ.ဟံ ဇေ-ဝါစိကံ။ ။

ဟူသော၎င်းပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၁၅) ယာသောသာဝနှာ၊ အကြင်ခင်ဗုပ်ကိုမင်းပြုကုန်ဆုံဟုသုံးကြိမ်ကြားခြင်းသည်။ ဝတ္ထုတိ၊ ဖြစ်၏။ တံသာဝနံ၊ ထိုသုံးကြိမ်ကြားသောအသံကို။ သုတ္တာ၊ ကြားသိ၍။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဝဒါမိ၊ ဆိုချင်၏။ သဗ္ဗေဟိ၊ ကုန်အောင်ရုံသော။ ဖ္ဌမေဟိ ဥဿာတိဟိ၊ ၎င်းအညှိုအညွှတ်စည်းဝေးသောအဆွေအမျိုးတို့သည်။ အယံ ကောသိယော၊ ၎င်းမျက်နှာလူရှုပ်၊ ခင်ဗုဗ်ဌက်ငယ်ကို။ ဖ္ဌသရော၊ အမိုးရသောမင်းကို။ ကတောဟိ ရ၊ ပြုအပ်သတတ်။ ဥဿာတိဟိ၊ အဆွေအမျိုးတို့သည်။ အဟံ၊ ငါ့ကို၊ ငါသည်။ အနုညာတောဟု၊ အနှုးအညွှတ်ခွင့်လွှတ်အပ်သည်။ သစေဘဝေယျုံ၊ အကယ်၍ဖြစ်ပါကြောင်းဆုံ။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဇေ-ဝ၊ ၎င်းခင်ဗုပ်ကိုမင်းပြုရာ၌။ ဝတ္ထုဒ္ဓံ၊ ဆိုဘွယ်ဖြစ်သော်။ ဇေ-ဝါစိကံ၊ တစွန်းသောစကားကို။ ဘဏေယျုံ၊ ဆိုပါဆုံ။

ထိုအခါထိုကျိုးကိုထိုဌက်တို့သည်ခွင့်ပြုလိုရကား။ ။

(၄၁၆) ဘဏ သမ္ဘ အနုညာတောဟောအတ္ထံ ဧမ္ဘဒ္ဒ ကေ-ဝလံ။
သန္ဓိ ဟိ ဒဟရာ ပဏ္ဍိ၊ ပညဝန္တော ဇုတိ-ဒ္ဓရာ။ ။

ဟူသော၎င်းဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၁၆) သမ္ဘဝါယသေ၊အဆွေကျိုး။ တို့၊သင့်ကို။အမှေဟိသင်ဗြဟ်၊ ကုန်အောင်ရုံသော ငါတို့သည်။ အနုညာတော၊ အနွေးအညွှတ်ခွင့်လွှတ် အပ်၏။ယံ၊အကြောင်စကားကို။တေ၊သင်သည်။ဘဏိတဗ္ဗံ၊ ဆိုသင့်၏။တံ၊ ထိုဆိုသင့် ဆိုဘွယ်စကားကို။ဘဏ၊ လွှတ်လွှတ်ဆိုကာမူ။ ကေဝလံ၊ သက်သက် မူကား။ဓမ္မဋ္ဌ၊အကြောင်းကိုရင်း။အတ္ထဋ္ဌ၊စဉ်ဆက်ပဝေဏီ လာသောအနက်ကိုရင်း။ အရေ့ဖြို့ထွာ၊မလွှတ်မူ၍။ဘဏ၊ဆိုလော့။ဟိသစ္စံ၊ မှန်၏။ ဒဟရာ၊ကိုယ်ကောင်ပင်ငယ်ကုန်သော်လည်း။ ပညဝန္တော၊ အ ရေးအရာမြောက်မြင်သော ပညာနှင့်ပြည့်စုံကုန်သော။ ဇုတိန္ဓရာ၊ဝင်းဝင်း တောက်သောပညာအရောင်ကိုဆောင်နိုင်ကုန်သော။ပဏ္ဍိ၊ဌက်တို့သည်။ သန္တိ၊ရှိပေကုန်သည်ပင်။ ။

ထိုကျိုးသည်၎င်းထိုဌက်အများခွင့်ပြုအပ်သည်ရှိသော်။ ။

(၄၁၇) နမေ ရုစ္စတိ ဘန္တ-ဣတိ ဥလူကသာ-ဘိသေစနံ။
အ-ဂ္ဂါ-ဒ္ဓိသ ရုခံ ပသ၊ကထံ ကုဒ္ဓေါ ကရိသတိ။ ။

ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဆိုး။ ။

(၄၁၇) ဥာတယော၊အဆွေအမျိုးအပေါင်းတို့။ ဝေါ၊ရှာကံ၊အ သျှင်တို့အား။ ဘန္တံ-ကောင်းမြတ်သောမင်းလာသည်။ ဟောတု၊ဖြစ်စေ ချင်၏။တိကွတ္တုံ၊သုံးကြိမ်။သာဝနဝါစာယ၊ကြားစေသောစကားဖြင့်။ဥ လူကသား၊မျက်နှာလူရုပ်၊ဌက်ခင်ဝုပ်အား။ ယံ-ထေံ-အဘိသေစနံ၊အကြောင် အဘိသိက်သွန်းခြင်းကို။ ကရိယတိ၊ပြုအပ်၏။ ထေံ၊ဤခင်ဝုပ်ဌက်အား အဘိသိက်သွန်းခြင်းသည်။ မေ၊ငါ့အား။ နရုစ္စတိ၊နှစ်သက်ခြင်းကိုမဖြစ် စေ။ဟိသစ္စံ၊မှန်၏။ ဒုဒါနိ၊ယခုအခါ၌။ တုဋ္ဌ-စိတ္တသ၊မင်းဖြစ်ပေတော့ မည်ဟုနှစ်သက်သောစိတ်ရှိသော။အ-ဂ္ဂါ-ဒ္ဓိသ၊အမျက်မထွက်သော။ဇ တသ၊၎င်းခင်ဝုပ်၏။ရုခံ၊မျက်နှာထား၊ကို။ပသ၊ပသ၊ထ၊ ရှုကုန်လတံ့။ ကုဒ္ဓေါ၊ပန်း၊အမျက်ထွက်သော်ကား။အယံ၊ ၎င်းခင်ဝုပ်သည်။ ရုခံ၊မျက်နှာ ကို။ကထံ-ကရိသတိ၊အဘယ်သို့ထား၊လတ္တံ့နည်း။ဒုတိ၊၎င်သို့။အဟံ၊ငါ သည်။နဇာနာမိ၊မသိနိုင်။ ။

ထိုကျိုးသည် ၎င်သို့သောစကားကိုဆို၍ငါမနှစ်သက်ဟုဖြည်လျှော်ကာ ကောင်းကင်သို့ပျံတက်၏။ခင်ဝုပ်သည်လည်း ထ၍ ငါ့စည်းစိမ်ကိုပျက် သောကျိုးကို ပျက်ဆီးအံ့ဟုလိုက်လေ၏။ ထိုအခါမှစ၍ အချင်းချင်းရန် ပြိုးခွဲကြကုန်၏။ဌက်အပေါင်းတို့သည်ဘုရားလေါင်းရှေ့ဟာသ်ကိုမင်း

ပြု၍တဲ့ကြောကုန်၏။ ။(သမ္ဘေဟိကိုရောတိဟိ,ဟူသောပါဠိ၌ မျက်မြင်ပစ္စက္ခစည်းဝေးကြသော ဆွေမျိုးတို့ကိုရည်၍ ဆိုသောကြောင့် ပစ္စန္တသမီပဖြစ်ရကား ဣမေဟိပင်တို့ကဲ့ရိုက် မရှိသော်လည်း ဝမျှမာန်ဖြစ်၍ ထည့်ရသည်။ သမာဂတောဟိလည်းရင်း ဝမျှမာန်။ကောသိယောဒ္ဓလည်း အယံကား ဝမျှမာန်။ဤနည်းနှင်နှင်တို့ကဲ့ရိုက်ပင်မဆိုသော်လည်း ဝမျှမာန်ဖြစ်သင့်သောအရာကို ပညာရှိတို့ရှာ၍ပြုစကောင်းသည်။ သမုဒ္ဒရာရေ တစက်ကိုလက်ညှိုးဖြင့်မြည်းက သမုဒ္ဒရာကုန်အောင်အရသောကို သိရသကဲ့သို့တည်း)။ ။ဥလ္ဂကစာတာကံ ဒသမံ။ ၂၇၀။ပဒုမဝဂ္ဂေါ နုတိယော။ ။တသ္သုဒ္ဒါနံ။ ။

ပဒုမံ,ရေနုပါဏိစ,ပလောဘနံ,ပနာဒကံ,။
ရရ ရပ်,သိန္ဓဝ,ဗ္ဗော,ကဏ္ဏဇ,ရာမဏ,သကံ,။စာတံ ဥလ္ဂကဒသမံ။ ။

(၃-ဆရည်ဝဂ်)

၂၇၀-ဥဒပါနဒ္ဓသကစာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဘည္ဒြတ်ဗုဒ္ဓရားသည်၊ အာရည္ပိကသဏ္ဌာသိနော,အစရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဥဒပါနဒ္ဓသကစာတ်ကို၊ ဧတဝဂ်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ရေတွင်းကိုဖျက်ဆီးသော တရသော မြေခွေးကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်မြေခွေးနှင့်တကွဆိုလိုရကား။ ။

(၄၁၈) အာရည္ပိကသဏ္ဌာသိနော၊စိရရတ္တံ တပသိနော။
ကိန္တာ-ကတံ ဥဒပါနံ၊ကတံ သမ္ဘ အဝါဟသိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၁၈) သမ္ဘ၊အချင်းမြေခွေး။အာရည္ပိကသ၊တောဒ္ဓနေလေ့ရှိသော။ ဏ္ဍသိနော၊သိဝအစရှိသောကျေးဇူးကိုရှာထသော။ စိရရတ္တံ၊အခါလေးမြင့်။တပသိနော၊ဖြိုးခြိုသေါ်အကျင့်ရှိသော်ရသေ့အပေါင်းသည်။ကိန္တာ ကတံ၊ ပြုပြင်သဖြင့်ပြုအပ်သော။ ဥဒပါနံ၊ ရေတွင်းကို။ ကတံ၊ အာဘဲ့ကြောင့်။ဝါ၊အာဘယ်အကျိုးငှာ။ တွံ၊သင်သည်။ အဝါဟသိ၊ ကျင်ကြီးကျင်ပယ်စွန့်သဖြင့်ဖျက်ဆီးဘိသနည်း။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍မြေခွေးသည်။ ။

(၄၁၉) ဧသ ဓမ္မောသိဂ်ါလာနုဃ်ယံ ဝိတ္ထာ ဩဂါဟဒါမသော။
ဝိတ္ထ-ဝိတာမဟံ ဓမ္မောနု တံ ဥဒ္ဓိတ္ထ-မရဟာတိ။ ။
ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆိုတော်။ ။

(၄၁၉) သမ္မတာပသ၊အိုသျှင်ရဟန်း။ ယံ၊အကြင်ရေကို။ ဝိတ္ထာ၊ သောက်၍။မယံ၊ငါတို့သည်။ ဩဂါဟဒါမသော၊ကျင်ကြီးကျင်ငယ်စွန့်ကုန် ၏။ဧသ၊ဤသို့ကျင်ကြီးကျင်ငယ်စွန့်ခြင်းသည်။သိဂ်ါလာနုဃ်၊ မြေခွေးတို့၏။ ဓမ္မော၊သဘောတည်း။ ဝိတ္ထ-ဝိတာမဟံ၊ငါတို့အဘအတိုးတို့၏။ဓမ္မော၊ သဘောတည်း။တံ၊ထိုငါတို့ပဝေဏီစဉ်ဆက်သာသောအကျင့်သဘော ကို။တ္ထံ၊သင်သည်။ဥဒ္ဓိတ္ထ၊ စွန့်စေခြင်းငှာ။ဝါ၊ဖျက်ဆီးခြင်းငှာ။နအရဟ သိ၊မထိုက်။တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ ဣဏ္ဍ၊ဤသို့သဘော ဓမ္မတာကိုပြုစေ၍ တော၊သင့်အား။ကုန်ကုန်ကုန်ရုံနှင့်၊အမျက်ထွက်ခြင်းသည်။နယုတ္တံ၊မသင့်။

ထိုမြေခွေးအားဘုရားလောင်းသည်။ ။

(၄၂၀) ယော သံ ဝေါ ဧဒိသော ဓမ္မောအဓမ္မော ပန ကိဒိသော။
မာ ဝေါ ဓမ္မံ အဓမ္မံ ဝါ၊အန္ဓသာမ ကုဒါစနံ။ ။
ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဆိုတော်။ ။

(၄၂၀) သမ္မသိဂ်ါလ၊အချင်းမြေခွေး။ယော သံ ဝေါ၊အကြင်သင်တို့ ၏။ဓမ္မော၊အကျင့်သဘောသည်။ဧဒိသော၊ဤသို့ယုတ်မာညစ်ပတ်သော သဘောရှိ၏။အဓမ္မောပန၊အဓမ္မသည်တမူကား။ ကိဒိသော၊အဘယ်သို့ သဘောရှိလတ္တံ့နည်း။ ဝေါ၊သင်တို့၏။ ဓမ္မံ ဝါ၊သဘောအကျင့်ကိုငင်း။ အဓမ္မံ ဝါ၊သဘောမဟုတ်သောအကျင့်ကိုငင်း။ မယံ၊ငါတို့သည်။ ကုဒါ စနံ၊တရံတဆစ်ရှာ။မာအန္ဓသာမ၊မမြင်လိုကုန်။ ။ဤသို့ဘုရားလောင်း သည်ထိုမြေခွေးအားအာဇီဝအမကိုပေး၍ တဘန်မလာလင့်ဟုဆို၏။ထို မြေခွေးသည်ထိုအခါမှစ၍ တဘန်ပြန်၍လည်း မကြည့်။ ။(အရည်ရှိ ဝါသထိလောအာရည်ကြောဟု,ပြု၍၊ယေနဝါသံသဒ္ဓါသုတ်,ဒ္ဒီ ဝါသဒ္ဒါဖြင့် ဏိကပစ္စည်းသက်။ရုက္ခမူလိကော,သောသာနိကော,တို့ဒ္ဒကဲ့ထို့တည်း။ ကိစ္ဆာဒ္ဒီ တတိယာအနုက်ဒ္ဒီ သ္ဌာသက်သည်။ သဟတ္ထာကတံ, ဒ္ဒီကဲ့ထို့ တည်း။ဥဒပါနံ,ဒ္ဒီက,ကျေသည်။တနည်းဥဒ,သည်ပင် ရေဟောတည်း။ အဝါဟသိ,ဒ္ဒီအဝရှေးရှိသောဟနဓာတ်၊ဤဝိဘတ်၊သ,လာ၍၊ဤ,လည်း ရသေ၊ဓါတွန်နှ,လည်းကျေသည်။ဟနဓါတ်၏ဟိ သာအနုက်ကိုရည်၍ရှု သေသိ၊ဂတိအနုက်ကိုရည်၍၊တွံမရှိကရိသံဟူ့အဝါဟသိပါတေသိ,

ဟု၊အဠကထာတွင်သည်။ဥစ္ဆိတ္တံ,ဒ္ဒိဗ္ဗဝိဓါတ်။ဥဒိဝိသာ‌ဂ္ဂေ။ခါ တ္ထဗ္ဗ။ထို့ကြောင့်ဝိကာ‌ဒ္ဓါ၊ဆဒ္ဒေတံ,ဟူ‌ဘာ‌ဧည်၊အ‌ဂ္ဂမ‌ဂ္ဂဗလ‌ဗ္ဗိတေ ,စသည်တို့၌ ဥဒိ ဓါတ်ပင်တည်း။ဗိတုဝိတာ‌မဟံ,ဒ္ဓါ၊နုဝိ‌ဘတ်ကိုအ‌ဓိ‌ပေ‌းသည်။ထို့ကြောင့်၊ ဗိတုဝ်တာ‌မဟာ‌ဒ္ဓိ,ဗိတူ‌နုဗ္ဗဝိတာ‌မဟာ‌နုဗ္ဗ‌နော‌ဇေ‌သ‌ဗ‌ဒ္ဓေါ)။ ။ဥ‌ဒ‌ပါ‌နုရ သ‌ကဇာတကံ ပဌမံ။ ၂ ၇ ၁။

၂ ၇ ၂-ဗျုဋ္ဌဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော‌လော‌ကကိုဆုံးမ‌တော်မူ‌တတ်သော‌သ‌ဗ္ဗညူ‌ဖြတ် ဓွာ‌ဘုရား‌သည်၊ယေ‌နမိ‌ဗ္ဗေ‌နသံ‌သ‌ဂ္ဂေါ,အ‌စ‌ရိ‌သော‌ဂါ‌ထာ‌ပုဒ်‌ဖြင့်‌တန်း ,ဆ‌ယ‌ဆင်‌အ‌ပ်‌သော ဤ‌ဗျုဋ္ဌ‌ဇာတ်ကို၊‌ဖော‌ဝ‌ခန်‌ကျော‌င်း‌ကြီး‌၌ သိ‌တင်း သုံး‌နေ‌တော်‌မူ‌စဉ်၊‌ကော‌ကာ‌လိ‌ကကိုအ‌ကြော‌င်း‌ပြု‌၍‌ဟော‌တော်‌မူ‌၏။ ။

ထိုအ‌ခါ‌ဘုရား‌ထော‌င်း‌သည်၊ အ‌ဆွေ၊ဤ‌ခြ‌သေ့‌ကျား‌တို့‌ကို‌မြင်‌၍ ငါ‌တို့‌၏‌ဖ‌ခမာန်‌တို့‌သည်‌တည်‌ကုန်‌၏။ ခြ‌သေ့‌ကျား‌တို့‌သည် ပြေး‌သွား‌ကုန်‌သော‌ဖ‌ခမာန်‌တို့‌သည် ပျက်‌စီး‌ကုန်‌လတ္တံ့။ ခြ‌သေ့‌ကျား‌တို့‌၏ ခြေ‌ရာ‌ကို‌မ ခြင်‌ကုန်‌သည်‌ဂ‌ရိ‌သော‌လူ‌တို့‌သည် အ‌လုံ‌ရုံ‌သော‌တော‌ကို‌ရှာ‌ဖြတ်‌၍ တ ရုတ‌ည်း‌သော‌အ‌ဖြင်‌ကို‌ပြု‌၍ လယ်‌တို့‌ကို‌ထွန်‌ကုန်‌လတ္တံ့။ သင်‌တို့‌သည် ခြ‌သေ့‌ကျား‌တို့‌၏‌ပြေး‌ခြင်း‌ကို‌မ‌နှ‌စ်‌သက်‌လင့်‌ဟု‌ဆို‌၏။ ။

(၄ ၂ ၁) ယေ‌နမိ‌ဗ္ဗေ‌နသံ‌သ‌ဂ္ဂါ၊‌ယော‌ဂ‌ဗ္ဗေ‌မော ဝိ‌ဟိ‌ယ‌ဗ္ဗတိ။
ဗုဇ္ဈ‌ဝ‌ဗ္ဗါ‌ဘ‌ဝ‌ဗ္ဗ‌သ‌ရ‌ဗ္ဗေ အ‌ဂ္ဂ‌ဗ‌ဝ ပ‌ဏ္ဍိ‌တော။ ။

(၄ ၂ ၂) ယေ‌နမိ‌ဗ္ဗေ‌နသံ‌သ‌ဂ္ဂါ၊‌ယော‌ဂ‌ဗ္ဗေ‌မော ပ‌ဝ‌ဒ‌တိ။
ကရေ‌ယျ‌ဗ္ဗ-သ‌ဝံ ဝုတ္တိ၊သ‌ဗ္ဗ-ကိ‌ဗ္ဗေ‌သု ပ‌ဏ္ဍိ‌တော။ ။

ဟူ‌သော‌ဤ‌နှ‌စ်‌ဂါ‌ထာ‌တို့‌ကို‌ရွ‌တ်‌၏။ ။

(၄ ၂ ၁-၄ ၂ ၂) သ‌ဗ္ဗ၊အ‌ဆွေ။ယေ‌နမိ‌ဗ္ဗေ‌နနှ‌အ‌ကြင်‌အ‌ဆွေ‌ခင်‌ပွန်း နှင့်။ သံ‌သ‌ဂ္ဂါ၊‌ပေါ‌င်း‌တက်‌နှီး‌နှော‌ခြင်း‌ဟူ‌သော အ‌ကြော‌င်း‌ကြော‌င့်။ ဝါ၊ ဒ‌ဿ‌နသံ‌သ‌ဂ္ဂ‌စ‌သော‌အ‌ကြော‌င်း‌ကြော‌င့်။ ယော‌ဂ‌ဗ္ဗေ‌မော၊‌ကိုယ်‌စိတ် ချမ်း‌သာ‌ခြင်း‌သည်။ဝိ‌ဟိ‌ယ‌ဗ္ဗတိ‌ပ‌ဋိ‌ဟာ‌ယ‌တိ၊‌ဆုတ်‌ယုတ်‌၏။ပ‌ဏ္ဍိ‌တော၊‌အ ရေ‌းအ‌ရာ‌ဖြော်‌ဖြင်‌သော‌ပ‌ညာ‌ဂ‌ရိ‌သည်။‌တ‌ဿ‌ပါ‌ပ‌ဝိ‌ဗ္ဗ‌ဿ၊‌ထို‌ယုတ်‌မာ သော‌အ‌ဆွေ‌ခင်‌ပွန်း‌၏၊‌ထို‌ယုတ်‌မ‌ါ‌သော‌အ‌ဆွေ‌ခင်‌ပွန်း‌သည် ။အ‌ဠ‌ဿ‌ဘ ဝ‌ံ‌အ‌ဘိ‌ဘ‌ဝ‌တ‌ဗ္ဗံ၊ ‌လွှ‌မ်း‌ဆိုး‌ဘိ‌စီ‌းပျက်‌ဆီ‌းအ‌ပ်‌လတ္တံ့‌သော‌ဖ‌ခ‌ပ‌ဏ်‌ထ‌ာ‌ဘ‌ယ သ‌ဇ‌ီ‌ဝ‌ိတ‌ကို။‌ယ‌ထာ၊‌အ‌ကြင်‌အ‌ခြင်း‌ဖြင့်။ သော‌ပါ‌ပ‌ဝ‌ိ‌ဗ္ဗော၊‌ထို‌ယုတ်‌မာ

သောအဆွေခင်ပွန်းသည်။ နှအာရှာဝတီ၊လွှမ်းမိုးဘိစိုးမဟုတ်ဆိုးနိုင်။ တထား၊ထိုမဟုတ်ဆိုးနိုင်သောအခြင်းအရာဖြင့်။ဝုဇ္ဇေဝ၊ဃက်ဒြိုးမဆွက ယျှင်။အတ္တနော၊မိမိ၏။အကျိုး၊မျက်စိတို့ကို။ ရက္ခတိ ဗ္ဗဝ၊စောင့်သကဲ့သို့။ ရကွေ့ရကွေ့ယျ၊သတိပညာသဒ္ဓာဝါယာမဖြင့်နှလုံးမရှုစောင့်ရာ၏။ ။ သမ္ဘ၊ အဆွေ။ ယေနမိတ္တေန၊ အကြင်အတ္ထက္ခာယိဝိယသဟာယ ဖြစ် သောအဆွေခင်ပွန်းနှင့်။ သံသဂ္ဂါ၊ပေါင်းဘက်နေနှောခြင်း ဟူသော်အ ကြောင်းကြောင့်။ယောဂကွေမော၊ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာခြင်းသည်။ပဝတ္တ တိ၊ပွါးများတိုးတက်၏။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ တသ္မာကလ္ယာဏ ဓိတ္တသ၊ထိုကောင်းသောအဆွေခင်ပွန်း၏။သဗ္ဗကိစ္စေသု၊ကြီးကြီးငယ် ငယ် ကုန်အောင်ရုံသောအမှုကိစ္စတို့၌။အတ္တသမံ၊မိမိကိစ္စနှင့်အတူအမျှ။ ဥတ္တိ ၊မချုတ်မလွှင်း ကောင်းသောအကျင့်ကို။ ကရေယျ၊ မျက်မှောက် မျက်ကွယ်မလွှဲမတယ်ပြုရာ၏။တိနုပနေ၊ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီးခြင်းကိုကား။ နကရေယျ၊မပြုပေရာ။ ။တနည်း။အတ္တသမဥတ္တိ အတ္တနောဥတ္တိသမံ၊ ဖိမိ၏အသက်မွေးသောအကျင့်,အဝတ်အသုံးအဆောင်, အပအသုံးအ ဆောင်၌ ကျင့်သော အကျင့်နှင့်တူစွာကရေယျ၊ပြုရာ၏။ တိနုပ၊ထိုအမှု ကိစ္စကိုပြုသည့်အောက်အယုတ်။ နကရေယျ၊မပြုရာ။ ။

ဤထိုဘုရားလောင်းသည် အကြောင်းကို ဆိုသော်လည်း၊ ထိုမိုက် သောနတ်သည်မဆင်ခြင်မှု၍ တနေ့သမ္ဗတ္ထကြောက်မက်ဘွယ်သောအာရုံ ကိုပြု၍ ခြေသော့်ကျားတို့ကိုပြေးစေ၏။ လူတို့သည်ခြေသော့်ကျားတို့၏ခြေ ရာကိုမမြင်၍ ခြေသော့်ကျားတို့သည် တပါးသောတောထိုသွားပြီဟုသိ၍ တောအုပ်၏ နံပါး တဘက်ကို ဖြတ်ကုန်၏။ ရုက္ခစိုးနတ်သည် ဘုရား လောင်းထိုဆည်းကပ်၏။ အဆွေ၊အကျွန်ုပ်သည် အဆွေစကားကိုမယူ မှု၍ထိုခြေသော့်ကျားတို့ကိုပြေးစေ၏။ ယခုခြေသော့်ကျားတို့၏သွားသော အဖြစ်ကိုသိ၍ လူတို့သည်တောကိုဖြတ်ကုန်၏။ အဘယ်ထိုပြုရမ်းနည်း ဟုဆို၍၊ ယခုထိုခြေသော့်ကျားတို့သည်နေသောတောထိုသွား၍ထိုခြေသော့် ကျားတို့ကိုပင့်ချေလော့ဟုစေသည်ရှိသော်၊ထိုတောထိုသွား၍ ခြေသော့် ကျားတို့၏ရှေ့မှလက်အုပ်ချီ၍။ ။

(၄၂၃) ထေ ဗျုဟိ နိဝတ္တေဒ္ဓေ၊ပစ္ဆုပေတ မဟာ-ဝနံ။
မာ ဝနံ ဆိန္ဒိ နိဗ္ဗဏ်ံ၊ဗျုဟိ မာ-ဟောသု နိဗ္ဗုနာ။ ။

ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဆိုတော်။ ။

(၄၂၃) ဗျုဋ္ဌေ၊ခြေသော်နှင့်ကျားမင်းနှစ်ပါးတို့။ တုမ္ပေ၊အသျှင်နှစ်ပါးတို့သည်။ထေ၊ကြွလာတော်မူကြပါကုန်။ နိဝတ္တဿု၊ နေဟောင်းတော်သို့ပြန်ထည်တော်မူကြပါကုန်။ မဟာဝန်၊ရှေးကနေဟောင်း,ရိပ်ကောင်းသာယာ,တောကြီးစွာသို့။ပစ္ဆုပေထ၊တာဝန်ကပ်တော်မူကြပါကုန်။ဝန်၊အကျွန်ုပ်တို့နေသောတောဆုပ်ကို။ဗွာဒါနိ၊ယခုအခါ၌။ တုမှာကံ၊အသျှင်မင်းနှစ်ပါးတို့၏။ အဘာဝေန၊မရှိခြင်းကြောင့်။ နိဗ္ဗုယိ၊ခြခေါ်နှင့်ကျားမင်းနှစ်ပါးမရှိပြီဟူ၏။ မနုဿာ၊လူတို့သည်။ မာဆိန္ဒိမာဆိန္ဒိ'သု၊မရုတ်မတြတ်ပါစေကုန်လင့်။ ဗျုဋ္ဌေ၊ခြခေါ်နှင့်ကျားအသျှင်မင်းနှစ်ပါးတို့သည်ထည်း။ နိဗ္ဗုနာ၊အသျှင်တို့နေဟောင်း,ရိပ်ကောင်းခမ်းဝါ,တောသာယာမှ' ပြေးကုန်ကြ၍, နေရာဌာန, တောမှကင်းကွာ, တောနေရာမဲ့ကုန်ကြသည်။မာအာဟောသုံ၊မဖြစ်ကြပါကုန်လင့်။ ။ထိုကျားခြခေါ်တို့သည်ရှိခိုးဦးခိုက်အကြောက်ကြောက်ရှက်ရိုးနှတ်တောင်းပန်အပ်သော်လည်း၊သင်သည်သွားလေ၊ငါတို့မလာကုန်ဟုပယ်ကုန်သလျှင်ကတည်း။ရှက်ရိုးနှတ်သည်ထပေါ်ထည်းလျှင်တောဆုပ်သို့ပြန်လာ၏။လူတို့သည်နှစ်ရက်သုံးရက်ဖြင့်လျှင်အလုံးစုံသောတောဆုပ်ကိုဖြတ်၍လယ်ယာလုပ်၍ထွန်ကုန်၏။ ။ (ဒဿနဝတ်သက္ခ, သဝနဝတ်သက္ခ, ကာယဝတ်သက္ခ, သရဏ္ဍပနဝတ်သက္ခ,ပရိဘောဂဝတ်သက္ခ,ဟူ၍သံသက္ခအခြားငါးပါးတည်း။ ထိုငါးပါးတို့တွင်အချင်းချင်းတွေ့ဘူးမြင်ဘူးကြသည်ကားဒဿနဝတ်သက္ခ။ အချင်းချင်းအသံကို ကြားဘူးကြသည်ကား သဝနဝတ်သက္ခ။ ကိုယ်လက်နှီးနှောဘူးသည်ကား ကာယဝတ်သက္ခ။ အချင်းချင်း ချစ်ဘွယ်စကားဆို၍ စကား၏ညှိုကို ပြောဘူးကြသည်ကားသရဏ္ဍပနဝတ်သက္ခ။ အတူတကွသုံးဆောင် စားသောက်နေထိုင်ဘူးကြသည်ကား ပရိဘောဂဝတ်သက္ခ။ ကာယစိတ္တသုခသည်ဤနှီးယောဂကွေမမည်၏။ ။ယောဂကွေမောတိကာယစိတ္တသုခံ၊ ထံဟိဒုက္ခယောဂတောခေမတ္တာဇာတဿ ယောဂကွေမောတိအဓိပ္ပေတံ။ ။ အဠကထာ။ ။ဤနိဒါသေသုဠာနေသုဆဠိကတ္တုကရဏောဒ္ဓဇာ။ ဝိကာမဟူရကား တဿကိုကတ္တားပေးသည်။ ဗျဉ္ဇေ၊စသိပေါ်ဟောစဗျဉ္ဇေ၊,ဟု၊ဧကသိက်ပြု။ဆိန္ဒ,ကား၀စနဝိပလ္လာသတည်း။ထို့ကြောင့်အဠကထာ၌ မနုဿာမာဆိန္ဒိ'သု,ဟူသည်။နတ္ထိ၀ဏ်ဧတေသန္တိ နိဗ္ဗုနာ,ပြု)။ ။ဗျုဋ္ဌာ တကံ ဒုတိယံ။ ၂ ၂ ၂။

၂၇၃-ကဿပဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဗုဒ္ဓ ဘွာဘုရားသည်၊ ကောနဉ္ဇဒ္ဓိတဘာဘ္ဂေါဝ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကဿပဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကောသလမင်း၏အမတ်ကြီး နှစ်ယောက်တို့၏ ခိုက်ရန်ပြိုမ်းခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါတနေ့သမ္ဗီ တရုသော လိပ်သည် ရေမှ ထွက်၍ ဂင်္ဂါနားမှ ခံတွင်းကိုဘွင့်၍နေပူခံလျက်အိပ်၏။ထိုလိပ်ကိုမြင်၍ လျှပ်ပေါ်သောထို မျောသည်လိပ်ခံတွင်းမှ အင်္ဂါဇာတ်ကိုသွင်းခြင်းကိုပြု၏။ ထိုအခါထိုပ် သည်နှီးမျှမျောဝ်၏ အင်္ဂါဇာတ်ကိုကြွေပ်မှုထည့်ဘိသကဲ့သို့ ကိုက်၍ခြင်း စွာသောဝေဒနာသည်ဖြစ်၏။ ဝေဒနာကိုသည်းခံ၍သောဌာမတတ်နိုင် ရကား အဘယ်သူသည်လျှင် ဤဆင်းရဲမှငါ့ကိုလွတ်ပါစေဆုံးနည်း၊အ ဘယ်သူ၏အထံသို့ ငါသွားရဆုံးနည်းဟုရသေ့ကိုထား၍ ငါ့ကိုဤဆင်း ရဲမှလွတ်စေနိုင်သောထပါးသောသူမည်သည့်မရှိ၊ငါသည်ရသေ့အထံ သို့ သွားခြင်းဌာသင့်၏ဟုလိပ်ကိုလက်နှစ်ဘက်တို့ဖြင့် သပိတ်ပွေ့သကဲ့ သို့ပွေ့၍ဘုရားလောင်း၏အထံသို့သွား၏။ ဘုရားလောင်းသည်ထိုထိုထ မရှိသောမျောဝ်နှင့်တကွမျှက်ရယ်ပြုလိုရကား။ ။

(၄၂၄) ကော နု ဉဒ္ဓိတ-ဘဘ္ဂေါ-ဝ၊ပူရ-ဟတ္ထော-ဝ ဗြာဟ္မဏော။
ကဟံ နု ဘိက္ခဲ အစရိ၊ကံ သဒ္ဓံ ဥပသက်မိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၂၄) ယော၊အကြင်သူသည်။ကတ္တိကမာသေ၊တန်ဆောင်မုန်းထ ၌။ ဝါစနကံ၊မင်္ဂလာရွတ်ရာမှ သ္ဝေသောဆွမ်းကို။ ဃသိတ္ထာ၊ ရ၍။ပူရ- ဟတ္ထော၊ပြည့်သေါလက်ရှိသော။ဗြာဟ္မဏော-ဝ၊ရုဏ္ဏားကဲ့သို့။ဉဒ္ဓိတ ဘာဘ္ဂေါဝ၊ခွေးလောင်းအပ်သောဆွမ်းရှိ၍ ဆွမ်းပြည့်သော သပိတ်ကို လက်ဖြင့်ကိုင်ဘိသကဲ့သို့။ အာဝ၌ဘိ၊လာ၏။ ဧသော၊ဤဆွမ်းပြည့်သ ပိတ်ကြီးပွေ့သကဲ့သို့ ပွေ့၍လာသောသူသည်။ ကောနု၊ အဘယ်သူ နည်း။တွံ၊သင်သည်။ကဟံ နု၊အဘယ်အရပ်၌လျှင်။ဘိက္ခဲ၊ဆွမ်းကို။ အံစ ရိ၊ခံချေသနည်း။ သဒ္ဓံ၊သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံသော။ ကံ၊အဘယ်အမျိုး သို့။ဥပသက်မိ၊ ဆွမ်းခံကပ်မိချေသနည်း။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍ဘိလမမှရှိသောမျောက်သည်။ ။

(၄၂၅) အတ်ကုဝိ-ထို့ ရေမွေ့ခေါ်၊အနာ-မာသာနိ အာမသိ ။
တွံ ဝ ဟောစယ ဘဒ္ဒ-ရွှေ့ရတ္တော ဂ ရွှေ့ယျ ပဇ္ဇတ်။ ။
ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆိုတ်။ ။

(၄၂၅) ဘရွှေ့အသျှင်ရသော့။အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ရေမွေ့ခေါ်၊ပညာ မရှိသော။ကဝိ၊လျှပ်ပေါ်သောစိတ်ရှိသောမျောက်သည်။ အတ္ထိ၊ဖြစ်၏။ အ ဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အနာ-မာသာနိ၊ မသုံးသပ် အပ်သော အရောတ္ရိကို။ အာမသိ၊သုံးသပ်မိ၏။ ယောတွံ၊အကြင်အသျှင်ရသော့သည်။ အနုကမ္ပ ကောသတ္တဝါအများကို ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ သနားကြင်နာတတ်သည် ဖြစ်၍။ဝ၊အကျွန်ုပ်ကို။ဒုမမ္ပာရုက္ခာ၊ဤဆင်းရဲကြီးစွာမှ။မောစယမောစေ ဟိ၊ ချွတ်တော်မူပါလော့။ တာသတော၊ ထိုအကျွန်ုပ်ကိုချွတ်တော်မူပေ သောအသျှင်ရသော့အား။ ဘဒ္ဒံ၊ကောင်းမြတ်လာသည်။ ဟောတု၊ဖြစ် ပါစေသော။ အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ ရတ္တော၊ဤဆင်းရဲမှလွတ်ပါမူကား။ ပဇ္ဇတ်၊တောင်ထို။ဂရွှေ့ယျ ဂရွှေ့ယျံ၊သွားပါအုံ့။ ။

ဘုရားလောင်းသည်ထိုမျောက်ခွေးသနားသဖြင့်လိပ်နှင့်တကွစကား ပြောလိုရကား။ ။

(၄၂၆) ကစ္ဆပါ ကဿပါ ဟောန္တိ၊ကောဏ္ဍညာ ဟောန္တိ မဂ္ဂဒုာ။
မဟ္ဓ ကဿပ ကောဏ္ဍညံ၊ကတံ မေထုနကံ တယာ။ ။
ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဆိုတ်။ ။

(၄၂၆) ကစ္ဆပါ၊ လိပ်တို့မည်သည်။ ကဿပါ၊ ကဿပ အနွယ် တို့သည်။ဟောန္တိ၊ဖြစ်ကုန်၏။မဂ္ဂဒုာ၊မျောက်တို့သည်ကား။ကောဏ္ဍညာ၊ ကောဏ္ဍည အနွယ်တို့သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ယတ္ထာ၊ အကြင် ကြောင့်။ကဿပကောဏ္ဍညာနှံ့၊ကဿပအနွယ်ကောဏ္ဍညအနွယ်တို့ ၏။အညမညံ၊အချင်းချင်း။ အာဝါဟ-ဝိဝါဟ-သမ္ဗန္ဓော၊ဘိုးယူခြင်း, ဘိုး ပေးခြင်းအားဖြင့်စပ်ခြင်းသည်။ အတ္ထိ၊ရှိ၏။ အဒ္ဓါ၊မချွတ်။ ထောလေနှ၊ လျှပ်ပေါ်သော။ ဒုဿီလမဂ္ဂေ၊ဒုဿီလဖြစ်သောမျောက်နှင့်။ သဒ္ဓိ၊တ ကွ။ တယာ၊သင်နှင့်။ ဂေါဂ္ဂလုဒ်သဂ္ဂသင်္ခါတဿ၊အနွယ်တူသည်၏ အဖြစ်ဟုဆိုအပ်သော။မေထုနဓမ္မသ၊အချင်းချင်းတူမှုသော သဘော အား။အနုဿရိတံ၊လျှောက်ပတ်သော။ ဒုဿီလကမ္ဗသင်္ခါတံ၊ဒုဿီလအာမှ ဟုဆိုအပ်သော။ မေထုနကံပါ၊မေထုန် အမှုကိုလည်း။ ကတံ၊ပြုအပ်၏။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ ကဿပ၊ကဿပအနွယ်ဖြစ်သောထိပ်။ တွံ၊သင်

သည်။ ကောဏ္ဍညံ၊ကောဏ္ဍညအမှီပြုပြစ်သော မျှော်ကို။ ရဟု၊ဗွတ်လော့။ ။ထိုပ်သည် ဘုရားလောင်း၏ စကားကိုကြား၍ အကြောင်းခံကြည်ညိုရကား မျှော်၏အင်္ဂါ ဇာတ်ကိုလွှတ်၏။ မျှော်သည်လွှတ်ထည့်ခြင်းလျှင်ဘုရားလောင်းကိုရှိခိုး၍ပြေး၏။ တဘန်ထိုအရပ်ကိုပြန်လည်၍ လည်းမကြည့်။ ထိုပ်သည်လည်း ဘုရားလောင်းကို ရှိခိုး၍ မိမိနေရာသို့ လျှင်သွားလေ၏။ ။(ဂန္ဓေယျပဇ္ဇတ်,နှစ်ပသေယျတ်,ကဲ့သို့ နိဂ္ဂဟိတ်ကျသည်)။ ။ကဏ္ဍပဇာတက် တတိယံ။ ၂၇၃။

၂၇၄-လောလဇောတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ကာယံဗလာကာသိဝိနိ,အစရှိသော ဂါထာရုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤလောလဇောတ်ကို၊ ဇေတဝန် ကျောင်းကြီးနှင့် သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ လျှပ်ပေါ်သောရဟန်းတပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်ကျက်စားရာအရပ်မှလာ၍ ပြီးပြ။သောကျီးကို မြင်၍ပျက်ရယ်ပြုလိုရကား။ ။

(၄၂၇) ကာ·ယံ·ဗလာကာ သိဝိနိ၊စောရိ လဃု°ဝိတာမဟာ။

ဘြရံ ဗလာကေ အာဂန္တ္မာ စဏ္ဍော ဂေ ဝါယသော သခါ။ ။ ဟူသောရှေးဦးဗွာသော ဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၂၇) သိဝိနိ,ဦးစွန်းရှိထသော။စောရိ၊ငါ့အဆွေကျီး၏နေရာတောင်းကိုခိုးတတ်ထသော။လဃု°ဝိတာမဟာ၊ဖိုလမ်းဟူသောအာတိုးရှိထသော။ အာယံဗလာကာ၊ဤဖျိုင်းအောက်မသည်။ ကာ၊အာဘယ်ဖျိုင်းအောက်မနည်း။ဗလာကေ၊ဖျိုင်းအောံမ။မေ၊ငါ၏။သခါ,အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော်။ ဝါယသော၊တောင်းရှင်ကျီးသည်။စဏ္ဍော၊ကြမ်း၏။အာဂတော၊တောင်းရှင်ကျီးလာသည် ရှိသော်။ တံ၊သင့်ကို။ ဒိသွာ၊မြင်၍။ ကလာယဝ္ဍသဒ္ဒီ,သေနု၊ကတ်ကျောပြီးနှင့်တူသော။ ဣဏ္ဍေန,နွားတံခြိုးဖြင့်။ကောဒေတ္ဝာ၊ထိုးဆောက်၍။ ဇိဝိတဂ္ဂယံ၊အသက်ကုန်ခြင်းသို့။ ပါပေယျ၊ရောက်စေရာ၏။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ယာဝ၊အကြင်ရွှေထောက်။ဝါယသော၊ ကျီးသည်။ နအာဂစ္ဆတိ၊ မလာသေး။ တာဝ၊ ထိုသို့ကျီးမလာမီ။ ပန္ဓိ,တော၊

ကျိုးနေသောတောင်းမှ။ သြတရိတွေ့၊သက်ခဲ့၍ ။သြရုံ၊ဤတောအရပ်သို့။ အာဝန္တေ၊လျှင်ရွာလာခဲ့ထော့။ ။

ထိုခိုစကားကိုကြား၍ကျိုးသည်။ ။

(၄၂၈) နာဟံ.ဗလာကာ သိဝိနိ၊အဟံ လောဇ.ထို ဝါယသော။
အ-ကတ္တာ ဝစနံ တုယ္ဟံ၊ပသာ လုနဲ.ထို အာဂတော။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၂၀) အဟံ၊ဇါသည်။သိဝိနိ၊ဦးစွန်းရှိသော။ ဗလာကာ၊ဖျိုင်းအော်မှသည်။နေ၊မဟုတ်။ အဟံ၊ဇါသည်။ လောလော၊ ဣဿပ်ပေါ်သော။ ဝါယသော၊ကျိုးသည်။ အတ္ထိ၊ ဖြစ်၏။ တုယ္ဟံ၊သင်၏။ဝစနံ၊ ဆုံးမစကားကို။အ-ကတ္တာ၊မလိုက်နာသောကြောင့်။ လုနော၊အမွေး အမျှင် စင်အောင်ခူတ်သည်။အတ္ထိ၊ဖြစ်၏။ အာဂတော၊ ကျက်စားရာ အရပ်မှလာသော။ တွံ၊သင်သည်။မံ၊ဝါ့ကို။ပသာ၊ကြည့်စမ်းပါလော့။ ။

ထိုကျိုးစကားကိုကြား၍ဘုရားလောင်းခိုသည်။ ။

(၄၂၉) ဝုနဲ ပါ.ပဇ္ဇသိ သမ္ဘ၊သိလံဟိ တဝ တာဒိသံ။
နဲ ဟိ မာနုသိကာ ဘောဂါ၊သုတုဇ္ဇာ ဟောန္တိ ပက္ခိနော။ ။

ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၂၉) သမ္ဘ၊အဆွေကျိုး။တွံ၊သင်သည်။ ဝုနဲ၀ါ၊တာဘန်လည်း။ဝေ၍ပ်၊ ဤသို့သဘောရှိသောဆင်းရဲသို့။ အာပဇ္ဇသိ၊ ရောက်လတ္တံ့။ တေ၊သင့် အာဃာတ္တေကေနဲ၊ဤမျှဆင်းရဲဖြင့်။ သုခါ၊ချမ်းသာသည်။ နတ္ထိ၊ ရှိမည်မဟုတ်သေး။ဟိသစ်၊မှန်၏။ တဝ၊သင်၏။ သိလံ၊ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာသည်။ တာဒိသံ၊ထိုသို့သောဆင်းရဲသို့ရောက်ခြင်းအား ကျော်သောသဘောရှိ၏။မနုဿာနဲ့မ၊လူတို့မည်သည်။မဟာဝုဏ္ဏာ၊ဘုန်းကြီးကုန်၏။ တိဝဏ္ဏာ နဲ့ဂတာနံ၊တိရစ္ဆာန်တို့အား။တထာရူပံ၊ ထိုသို့လူတို့ထုန်းကန်နှင့်တူသော သဘောရှိသော။ဝုဏ္ဏံ၊ဘုန်းကံသည်။ နတ္ထိ၊မရှိ။တဿာ၊ထို့ကြောင့်။ပက္ခိနော၊ဌက်သည်။ မာနုသိကာ၊လူ၏အသုံး အဆောင် ဖြစ်ကုန်သော။ဘောဂါ၊အသုံးအဆောင်တို့သည်။သုတုဇ္ဇာ၊လွယ်သဖြင့်သုံးဆောင်အပ်ကုန်သည်။နဲ ဟိ ဟောန္တိ၊မဖြစ်ကုန်သလျှင်ကတည်း။ ။(ဗကောတုသုဏ္ဏကာ ကောထ။ဗလာကာဝိသကဏ္ဍိကာ,ဟုဖျိုင်းပြုဟောနှစ်ဝုန်၊ဖျိုင်းအောက် ဟောနှစ်ပုန်လာရကား။ ဗလာကာ၊ဖျိုင်းအောက်ဟော။ဗလာကယောနိ ပြီ၊နဝိဇ္ဇတိပုမောသဒါ, ဟုကျမ်းလာရကား။ ဖျိုင်းအောက်ဖျိုးဌ်အာဖိမရှိ။

ဖျိုင်းပြုမျိုးနှိုက်ကားအဖိုအမအာရုံရဏ်။ မေဃဝသုဂန္ဓမာနဲ့သုဂန္ဓ ဂဏ္ဍနိ တာသဒါ, ဟုကျမ်းလာရကား။ အဖိုမရှိသော်လည်း ရိုးသားကြောင်းက ကိုယ်ဝန်ကိုယူကြကုန်သတည်း။လေး၁ ဝုစ္စတိအာကာသေလေးနှုတော မေဃော၊ကောင်းကင်၌ တက်တတ်လွှားတတ်သွားတတ်သောကြောင့် ရိုးကိုလေး၁,ဆိုသတည်း။ရိုးသားဖြင့်ကိုယ်ဝန်ယူကုန်ရကား ရိုးသား သံသည် ဖျိုင်းအောက်တို့ဏ်အာဘ၊ရိုးသ�သည်အတိုးဖြစ်ရကား။လေး၁ ဝိ တာမဟာဟူသတည်း)။ ။လောလဇာတက် စတုဏ္ဍံ။၂၇၄။

၂၇၅-ရှစိရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ် စွာဘုရားသည်၊ ကာယံဗလာကာ ရှစိရာ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ၅၂ရှစိရဇာတ်ကို၊ဧတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိ တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊လျှပ်ပေါ်သောရဟန်းတပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

နှစ်ခုကုန်သောဝတ္ထုတို့သည် ဂေါ်နှင့်ထူကုန်သလျှင်ကထည်း။ ဂါ ထာသည်ကားထူး၏။ ။

(၄၃၀) ကာ-ယံ ဗလာကာ ရှစိရာ၊ကာက-နိဋ္ဌတ္ပိ-မဏ္ဍတိ။
စဏ္ဍော ကာကော သခါ မယ္ခံ၊ယာသ စေ-တံ ကုလာဝကံ။ ။

(၄၃၁) နနု မံ သမ္ဗ ဝေနာသိ၊ဒိဓ သာမာက-ဘောဇနံ။
အ-ကတ္တာ ဝစနံ တုယ္ခံ၊ပသ လုနေ-တ္ပိ အာဂတော။ ။

(၄၃၂) ပုန ပါ-ပဋ္ဌသိ သမ္ဗ၊ဘိလံ ဟိ ဘဝ တာဒိသံ။
နနု ဟိ မာနုသိကာ ဘောဂါ၊သုဘုဏ္ဏာ ဟောန္တိ ပဏ္ဍိတ။ ။

(၄၃၀-၄၃၂) ရှစိရာ၊ချစ်ခင်စဘွယ်ပြုစင်သော အဆင်းရှိသော။အ ယံဗလာကာ၊ဤဖျိုင်းအောက်မသည်။ ကာ၊အဘယ်သို့သဘောရှိသော ဖျိုင်းအောက်မနည်း။ကာက-နိဋ္ဌတ္ပိ၊ကျီးသိုက်၌။ အဏ္ဍတိ၊နေ၏။ယာသ၊ အကြင်ကျီး၏။တေံ၊ကုလာဝကံ၊ဤအသိုက်သည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။မယ္ခံ၊ ဝါ၏။ သခါ၊ခင်ပွန်းဖြစ်သော။သောစ ကာကော၊ ထိုအသိုက်ရှင်ကျီး သည်ကား။စဏ္ဍော၊ကြမ်း၏။ ။(ဘုရားထောင်းခိုဆိုသောဂါထာ)။ ။ သာမာကဘောဇနေ၊ဖြက်ဆန်လျှင်အစာရှိသော။ သမ္ဗမိဓ၊အဆွေခိုးတို့၊

သင်သည်။မ်ား၊ငါ့ကို။ဧနာသိန္ဓု၊သိသည်မဟုတ်လော။ တုယ္ဟံ၊သင်၏။ဝစ
နံ၊ဆုံးမသောစကားကို။အ-ကတ္တာ၊မလိုက်နာသောကြောင့်။ လူနောဒ
ပွေးအမျှင်စင်အောင် နှုတ်အပ်သည်။ အတို့၊ ဖြစ်၏။ အာဂတောဝကျွက်
စားရာအရပ်မှလာသော။တို့၊သင်သည်။ မ်ား၊ငါ့ကို။ ပဿ၊ကြည့်စမ်းပါ
လော့။ ။သမ္ဘူ၊အခေတ္တကျိုး။တို့၊သင်သည်။ ပုနဝိ၊တဘန်လည်း။ဝေဠုပ်၊
ဤသို့သဘောရှိသောဆင်းရဲသို့။အါပဇ္ဇသိ၊ရောက်လတ္တံ့။တော၊သင့်အား။
ဣဿေကေနု၊ဤမျှဆင်းရဲဖြင့်။သုခါ၊ချမ်းသာသည်။နတ္ထိ၊ရှိမည်မဟုတ်သေး။
ဟို့သစ္စံ၊မှန်၏၊တဝ၊သင်၏။ သိသံ၊ကိုယ်ကျင့်သိလသည်။ တာဒိသံ၊ထို
သို့သောဆင်းရဲသို့ရောက်ခြင်းအားထျော်သော သဘောရှိ၏။ မနုဿာ
နဝိမု၊လူတို့မည်သည်။မဟာပုညာ၊ဘုန်းကြီးကုန်၏။ တိဝ ဣဿာနဝ်တာနံ၊
တိရစ္ဆာန်တို့အား။တထာရူပံ၊ထိုသို့လူတို့ဘုန်းကံနှင့်တူသော သဘောရှိ
သော။ပုညံ၊ဘုန်းကံသည်။နတ္ထိ၊မရှိ။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ ပဏ္ဍိနာ၊ဌက်
သည်။ မဝ်ခ္ခူသိကာ၊လူတို့၏အသုံးအဆောင်ဖြစ်ကုန်သော။ဘောဂါ၊ အ
သုံးအဆောင်တို့သည်။သုဘုဇ္ဇာ၊လွယ်သဖြင့်သုံးဆောင်အပ်ကုန်သည်။
နဟိပောဇ္ဇို၊မဖြစ်ကုန်သလျင်ကတည်း။ ။(ပဌမဂါထာကို ဘုရား
ထောင်းခိုဆိုအပ်၏။ ဒုတိယဂါထာကို လျှပ်ပေါ်သောကျိုးသည်ဆိုအပ်
၏။တတိယဂါထာကိုလည်းဘုရားလောင်းခိုသည်ပင်ဆိုအပ်၏။ ။နိ
ဒ္ဒေါနိဿိကုဏာဝကံ။ ။အာဘိဝန်ဟူရကား၊နိဒ္ဒ,ကုလာဝက,တို့ကား
အသိုက်ဟောပရိယာယ်တည်း။ ။နိဒု,ဝည်းအသိုက်ဟောပရိယာယ်
ပင်တည်း။ ။ထို့ကြောင့်နိဒ္ဒတ္ထိမဒ္ဓတိနိဒုတ္ထိမဒ္ဓတိ,ဟုနှစ်ထွေရှိသင့်၏။ ။
ဂရုဒ္ဓ,ကိုလောကီကျမ်းဒ္ဓဂရုဒု,ဟူသကဲ့သို့၊နိဒ္ဒ,ကိုနိဒု,ဟူသည်)။ ။
ရှစိရဇာတတ်ပဉ္စမံ။ ၂၇၅။

၂၇၆-ဂရုဓမ္မဇာတ်။

နှတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်
ပွားဘုရားသည်၊ တဝသဒ္ဓါသိဝေ,အစရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆာ
ဆင်အပ်သော၌ ဂရုဓမ္မဇာတ်ကို၊ဧတဝဝန်ကျောင်းတော်၌သိတင်းသုံး
နေတော်မူစဉ်၊ ဟာသ်ကိုသတ်သောရဟန်းတပါးကို အကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူ၏။ ။

ကလိင်္ဂတိုင်းသား ရှစ်ယောက်သောပုဏ္ဏားတို့သည် တောင်တံခါး သို့ဝင်ရောက်လာလတ်သော် လက်ကိုမြှောက်၍ ဓယတရာဝံမဟာရာဇ။ မဟာရာဇ။ မင်းမြတ်။ ဘဝံ၊အသျှင်မင်းမြတ်သည်။ ဓယတရ၊ရန်အမျိုးကို၊နှိမ်ချိုးဆောလျှင်၊အောင်မြင်စေသောဟုအောင်ဆုဆက်ကုန်၏။ ထိုအခါခန္ဓယာကောရဗျမင်းသည် ဝဇိရစိန်ချွန်းဖြင့် ဆင်ကိုနှစ်စေ၍ ထိုပုဏ္ဏားတို့၏အထံသို့သွား၍၊အို့ပုဏ္ဏားတို့၊ သင်တို့သည် အဘုယ်ကိုအလိုရှိကုန်သနည်းဟုမေးကုန်၏။ပုဏ္ဏားတို့သည် ဘုရားလောင်း၏ ကျေးဇူးကိုချီးမွမ်းလိုရကား။ ။

(၄၃၃) တဝ သဒ္ဓမ္ဓ သိလဗ္ဗ၊ပိဒိတ္ထာန ဓနာဓိပ။
ဝဏ္ဏံ အဗ္ဗုန-ဝဏ္ဏေန၊ကလိင်္ဂသ္မိ ဝနိမ္ဟသေ။ ၊

ဟူသောဤပဌမဂါထာကိုဆိုဏ်။ ။

(၄၃၃) ဓနာဓိပ၊ဘုန်းဖြင့်လွမ်းမိုး၊ပြည်လုံးဝိုးသည်၊ရန်မျိုးခဲကွေတို၊ မင်းမျှားထွတ်။ တဝ၊အသျှင်မင်းမြတ်၏။ သဒ္ဓမ္ဓ၊ကံကံ၏ အကျိုးကိုယုံကြည်သောသဒ္ဓါတရားကိုရင်း။သိလဗ္ဗ၊မကျိုးမပေါက်စောင့်ရှောက်အပ်သောသီလကိုရင်း။ပိဒိတ္ထာန၊ကြားသိကုန်သောကြောင့်။ မယံ၊အကျွန်ုပ်ဝဏ္ဏသည်။အဗ္ဗုန-ဝဏ္ဏေန၊မျက်စဉ်းတောင်ထို၊ညှိရောင်လက်လက်၊ဘိတ်ဘိတ်ထွက်သောအဆင်းရှိသော။ နာဂေန၊ အသျှင်မင်းကြီး၏ မင်္ဂလာဆင်တော်ဖြင့်။ကလိင်္ဂသို့၊ကလိင်္ဂမင်းထံ၌။ ဝဏ္ဏံ၊ရှေ့ငွေ့စသောရတနာဓာတုပေါင်းကို။ဝနိမ္ဟသေ၊လဲလှယ်၍ယူကုန်ဆုံ။ဟူတိ၊ဤသို့အကြံပြု၍။ တဝ သန္ဓိ ကံ၊သျှင်မင်းမြတ်ထံတော်သို့။အာဂဆ္ဆာမ၊လာရောက်ပါကုန်၏။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍ဘုရားလောင်းသည်၊ သောင်းဓမ္ဗုနိပ်၊မဏ္ဍလိပ်ဌ်၊မြေရိုင်အောင်ပန်း၊ ညွှန်ကန်းသပြေ၊နေဓာမြက်နှု၊ခရုလက်ယာ၊ ကိုင်ရွဲ့ ကာလျှင်၊မင်္ဂလာဘိသိက်၊ အောင်နိမိတ်ဖြင့်၊ သိမ္ဗိတင်ကာ၊ ငါ့ထံလာသည်၊ဆရာရှစ်ပါး၊ အို့ပုဏ္ဏားတို့၊သင်တို့သည်ဤဆင်ကိုရောင်းချဉ်ကိုပြုလိုကုန်သည်ဖြစ်ဆုံ၊ မစိုးရိမ်ကုန်လင့်။တန်းဆာဆင်တိုင်းသောဆင်ကိုလျှင်သင်တို့အားပေးဆုံဟုနှစ်သိမ့်စေ၍။ ။

(၄၃၄) အန္ဓ-ဘစ္ဆာစ-ဘစ္ဆာစ၊ယော-ဓ ဥဒ္ဓိသ ဂစ္ဆတိ။
သဗ္ဗေ တေ အ-ပ္ပဋိကွိပ္ပါ၊ပုဗ္ဗာ-စရိယ-ဝစောဓုတံ။ ။

(၄၃၅) ဒဒါမိ ဝေါ ဗြာဟ္မဏ နာဂ၊မေတံ၊
ရာဇာ၊ရဟံ ရာဇ-ဘောဂံ ယသသိနံ။
အလက်တံ ပေါမ-ဇာလာ၊ဘိဆန္နံ၊
သ-သာရတိ ဂ္ဂဏ္ဍ ယေနကာမံ။ ။
ဟူသော၎င်းနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၄၃၄-၄၃၅) ဗြာဟ္မဏာ၊ဝုဏ္ဏားတို့။အနု-ဘစ္စာ၊ရိက္ခာထမင်းပေး ကမ်းခြင်းဖြင့်ကြွေးမွေးအပ်ကုန်သော။ ယောသတ္တာစ၊ အကြင်သတ္တဝါ တို့သည်ရင်း။အ-ဘစ္စာ၊ရိက္ခာထမင်းပေးကမ်းခြင်းဖြင့် မကျွေးမွေးအပ် ကုန်သော။ယောသတ္တာစ၊အကြင်သတ္တဝါတို့သည်ရင်း။ သန္ဓိ၊ရှိကုန်၏။ 'ဣဒေဓိ'ဝေလောကေ၎င်းအသက်ရှင်သောလူ.ဖြည်၌။ တေသုသတ္တေသု၊ထို နှစ်ဦးသောသတ္တဝါတို့တွင်။ ယောသတ္တော၊ အကြင်အမှတ်မရှိသောအ လွှမ်းခံဝုဋ္ဌိုလိ်သည်။ ပစ္စာသိသမာနော၊တစုံတရာငါအလွှမ်းခံက ရထတ္တံ.ဟု တောင့်တအာသာရှိသည်ဖြစ်၍။ ယံပုရိသံ၊အကြင်အလွှမ်းပေးတတ်သော ယောကျ်ားကို။ဥဒ္ဒိဿ၊ရည်မှတ်၍။ ဂ္ဂဏ္ဍတိ၊သွား၏။ တတ၊ထို သို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့်။ဥဒ္ဒိဿ၊ရည်မှတ်၍။ ဂ္ဂဏ္ဍာ၊သွားကုန်သော သူတို့ သည်။ဗဟူ၊များကုန်သည်။ သစေပိဟောန္တိ၊ အကယ်၍ဖြစ်စေကုန်မူ။ တထာဝိ၊ထိုသို့မျှားကုန်သော်လည်း။ တေနပုရိသေန၊ထိုအလွှမ်းပေးတတ် သောယောကျ်ားသည်။ သဗ္ဗေ၊ ကုန်အောင်စုံကုန်သော။ တေသတ္တာ၊ ထိုလက်ဝါး မွေးမွေး၊ပေးတော်မူပါ ကမ်းတော်မူပါ တောင်းထားကုန် သော သတ္တဝါ တို့ကို။ အပ္ပဒိုက္ခိပ္ပါ၊ ဘဲကြာကုန်လေ သွားကြာကုန်လေ သင်တို့တဝေတွေကိုငါမပေးနိုင်ဟုမဘယ်မတွန်အပ်ကုန်။ ဣဒံ၊ဤသို့အဋ္ဌ ခံလယ်မြေရောက်လာလျက်, မနှစ်သက်သော အမျက်မာန်ဖြင့် မပယ် တွန်အပ်,မလပ်စေရ, ကုသိုလ် မျိုးပိုက်ပျိုးချရမည်ဟူသောစကားသည်။ (တနည်း)။ ဣဒံ၊ဤသို့မပယ်မတွန်၊ မျက်မာန်မသည်း၊ပစ္စည်းဝန်ဝုပ်၊မသို ခြုပ်ဘဲ၊ လက်ဆုပ်ဖြေဆန်၊ ပေးဝေဖြန့်လျက်၊နိဗ္ဗာန်မျိုးကိုစိုက်ပျိုးချရ မည်ဟူသောစကားသည်။ဝုဗ္ဗာ-စရိယ-ဝစော၊လက်ဦးဆရာ၊မည်ထိုက် စွာသည်၊မာတာပိတာ၊မိန္ဒင်ဘတို့ဆုံးမစကားပေတည်း။ ။ဗြာဟ္မဏာ၊ ဝုဏ္ဏားတို့။တာသွာ၊ထိုသို့မိဘစကား ထင်ရှားရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ရုံ ဇာရဟံ၊မင်းအားထိုက်သော။ ရာဇဘောဂံ၊မင်းတို့အာသုံးအဆောင်ဖြစ် သော။ယသသိနံ၊ဆေးသမားက၊စသည်တန်တန်၊ ဖြွေရံမျှားဘိ၊ငါးရှာ၏

သော။အလက်တံ၊ထူးထွေမျှားစွာတန်းဆာဆင်အပ်ပြီးသော။ဟေမစာ
လာတိဆန်း၊ ရွှေကွန်ရက်ဖြင့်ဖြန့်လျက်ဖုံးလွှမ်းထသော။ သ-သာရထိ၊
ဆင်ဆရာနှင့်တကွသော။ ဇော်နှာဂံ၊ဤမင်္ဂလာဆင်တော်ကို။ အဟံ၊ငါ
သည်။ဝေါ၊သင်တို့အား။ ဒဒါမိ၊ပေးလှူ၏။ တတ္ထာ၊ထိုထိုကြည်ပြူငါလှူ
ပြီးဖြစ်သောကြောင့်။ တုမ္မေ၊သင်ပုဏ္ဏားတို့သည်။ သ-ပရိဝါရံ၊အခြံအရံ
နှင့်တကွသော။ဒုမ်နှာဂံ၊ဤမင်္ဂလာဆင်တော်ကို။ဂဟေတွာ၊ယူ၍။ ယေ
နကာမံ၊ အလိုရှိရာသို့။ ဂစ္ဆထ၊သွားကြလေကုန်။ ။(ဂဏိကာဥပ္ပလ
ဝဏ္ဏာစ၊ဝုဏ္ဏောဒေါဝါရိကောတဒါ။ ရဇ္ဇုဂါဟောကစ္စာယနော၊မောဂ္ဂ
လာနော၊ဒေါဏမာမကော။ ။သာရိပုတ္တောတဒါသေဋ္ဌိ၊အနုရုဒ္ဓေါစ
သာရထိ။ပြာဟွဏောကာသပေါထေရော၊ဥပရာဇာနန္ဒပဏ္ဍိတော။ ။မ
ဟာသိရာဟုလမ၊တာ၊မာယာဒေဝီဇနေတ္တိစ။ကုရုရာဇာဇေါမိသတ္တော၊
ဇေတံဝေရေထဇာတကံ။ ။ဤကားဇာတ်ပေါင်းဂါထာ)။ ။

ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ တဒါ၊ထိုအခါ၌။ ဂဏိကာ၊ ပြည့်တန်းဆာမ
သည်၊ဥပ္ပလဝဏ္ဏာ၊ယုခုအခါဥပ္ပလဝဏ်သည်၊အဟောသိ၊ဖြစ်ပြီ။တဒါ၊
ထိုအခါ၌။ ဒေါဝါရိကော၊ ထံခါးစောင့်သည်။ ဝုဏ္ဏောယုခုအခါဝုဏ္ဏ
ထေရ်သည်။အဟောသိ၊ဖြစ်ပြီ။တဒါ၊ထိုအခါ၌။ရဇ္ဇုဂါဟော၊ဖြေတိုင်း
အမတ်သည်။ကစ္စာယနော၊ယုခုအခါမဟာကစ္စည်းထေရ်သည်။အဟော
သိ၊ဖြစ်ပြီ။တဒါ၊ထိုအခါ၌။ ဒေါဏမာမကော၊ တည်သည်အမတ်သည်။
မောဂ္ဂလာနော၊ ယုခုအခါမဟာမောဂ္ဂလာန်ထေရ်သည်။ အဟောသိ၊
ဖြစ်ပြီ။တဒါ၊ထိုအခါ၌။သေဋ္ဌိ၊သူဌေးကြီးသည်။သာရိပုတ္တော၊ယုခုအခါ
သာရိပုတ္တရာသည်။ အဟောသိ၊ဖြစ်ပြီ။ တဒါ၊ထိုအခါ၌။သာရထိစ၊ရ
ထားထိန်းသည်ကား။ အနုရုဒ္ဓေါ၊ယုခုအခါအနုရုဒ္ဓါသည်။အဟောသိ၊
ဖြစ်ပြီ။ တဒါ၊ထိုအခါ၌။ ပြာဟွဏောဝုရောဟိတ်ဝုဏ္ဏားသည်။ ကာသ
ပေါ၊ယုခုအခါ၌မဟာကဿပအမည်ရှိသော။ ထေရော၊မထေရ်သည်။
အဟောသိ၊ဖြစ်ပြီ။တဒါ၊ထိုအခါ၌။ဥပရာဇာ၊အိမ်ရှေ့မင်းသည်။ အာနန္ဒ
ပဏ္ဍိတော၊ယုခုအခါအာနန္ဒာပညာရှိသည်။အဟောသိ၊ဖြစ်ပြီ။တဒါ၊ထို
အခါ၌။မဟာသိ၊မိဘုရားကြီးသည်။ရာဟုလမာတာ၊ ယုခုအခါရာဟုလ
မယ်တော် ယာသောဓရာသည်။ အဟောသိ၊ဖြစ်ပြီ။ တဒါ၊ထိုအခါ၌။ ဇ
နေတ္တိစ၊မယ်တော်သည်ကား။မာယာဒေဝီ၊ယုခုအခါမာယာဒေဝီသည်။
အဟောသိ၊ဖြစ်ပြီ။တဒါ၊ထိုအခါ၌။ ဇောဓိသတ္တော၊သုရားလောင်းဖြစ်

သော။ကုရ္ဓာစာ၊ကုရ္ဓမင်းသည်။ သမ္ဘာသမ္ဘုဒ္ဓေါ၊ယသုအခါသစ္စာလေး ဆင့်ပွင့်တော်မူသောမြတ်စွာဘုရားသည်။ အဟောသိ၊ဖြစ်ပြီ။ဝေ၊ဤသို့ ဆိုခဲ့ပြီးသောနည်းဖြင့်။ စာတကံ၊စာတ်တော်ကို။ တုမ္မေ၊သင်တို့သည်။ စာရေထ၊မှတ်ကြကုန်လော့။ ဣတိ၊ဤသို့။သမောစာနေသိ၊ပေါင်းတော်မူ၏။ ။ဝဏ္ဏံအဠနဝဏ္ဏနဒ္ဓ၊ထိုအခါ ထိုအရပ်ဒေသ၌ရှေးကိုဝဏ္ဏ,ဟူ၍ ဆိုသတည်း။ ဝဏ္ဏ,ဟူသော၎င်းစကားသည်လည်းဒေသနာသိသမျှသာ တည်း။၎င်းဝဏ္ဏ,ဟူသော်ပုန်ဖြင့်အလုံးစုံလည်းဖြစ်သောဟိရညာ,သုဝဏ္ဏ, စသော ခန,ခညာ,ကို သင်္ခြိုတ် အပ်သတည်း။ တနည်း။ ကျေးဇူးကို ၎င်း၌ ဝဏ္ဏ,ယူမူ။ကလိင်ထို၊ကလိင်မင်းအထံ၌။ အဠနဝဏ္ဏနှ၊အဠနဝဏ္ဏဆင် ဏော်ဖြင့်။တဝ၊အသျှင်မင်းကြီး၏။ ဝဏ္ဏံ၊သိဏကျေးဇူးကို။ ဝနိမ္ဘသေ၊ ချီနှိုလိုကုန်၏,ပေး။ ကလိင်မှိ,ဟူ၍ရင်း၊ကလိင်ထို,ဟူ၍ရင်းနှစ်ထွေပါဠိ ရှိသည်ကား သင့်သည်ရှည်း။ ဝနိမ္ဘသေ,ဒ္ဓ၊ သေ,ကား နိပါတ် မျှသာ တည်း။ ။အန္ဓဘစ္စာစအဘစ္စာစ,ပုန်ဖြတ်၍အ,ကျေသည်။ဘရိတဗ္ဗာတိ ဘတာ၊ဘတာဇေဘစ္စာ။ကျေပစ္စည်းအနက်မရှိ။တနည်းလည်း၊တကိုနှေး ဘော်နှင့်တကွ၊စ,ပြု၍ဘစ္စာ,ပြီးသည်။ ။ဂရုခမ္ဘာထက် ဆင့်။ ၂၇ ၆။

၂၇၇-ရောမကစာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ် စွာဘုရားသည်၊ဝဿာနိပညာသသမာဓိကာနိ,အစရှိသော ဂါထာဝုန် ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ၎င်းရောမကစာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန် ကျောင်း ကြီး၌ သိတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ ဖြတ်စွာဘုရားအား သတ်ဆုံသောဌ၊ လုံ့လပြုခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်ခိုအပေါင်းခြိုရုံလျက်လာ၏။ ထိုရသေ့ကောက် ၏ပျက်သော အမှုအရာကိုမြင်၍ ၎င်းရသေ့ပျက်သည် ဂြားနှင့်မတူအမှုတ ပါးဖြင့်နေ၏။ ငါတို့၏ဆွေမျိုးတို့၏အသားကိုစားလေသလော၊ထိုရသေ့ ကိုရုံစမ်းအုံ့ဟု လေကြေ၌ရပ်၍ ရသေ့၏ ကိုယ်မှခိုသားနုံ့နုံ၍၊ ၎င်းရသေ သည်ငါတို့ကိုသတ်၍ အသားကိုစားလို၏။ ထိုရသေ့၏အထံ၌ သွား ခြင်းဌာမသင့်ဟု ခိုအပေါင်းတို့ကိုခေါ်၍ဘဲသွား၏။ ရသေ့သည်ထိုခိုမ လာသည်ကိုမြင်၍ ခိုတို့နှင့်တကွ သာယာသောစကားကိုဆို၍ အကျွမ်း

ဝင်သဖြင့်ကပ်ထားကုန်သောခိုတို့ကိုသတ်၍ အသားကိုစားခြင်းဌာသင့် ၏ဟုကြံ၍။ ။

(၄၃၆) ဝဿာနိ ပညာသ သမာဓိကာနိ၊
ဝသိမှ သေဏသ ဂုဟာယ ရောမက။
အ-သက်မာနာ အဘိနိဗ္ဗုတ-စိတ္တာ၊
ဟတ္ထေ-ဒ္ဌေ-မာယန္တိ မမ-ဏ္ဍစာ ဝုရေ။ ။

(၄၃၇) တေ ဒါနိ ဝဏ္ဏက် ကိ-မတ္ထေ-မုသသုကာ၊
ဘဇန္တိ အညံ ဂိရိ-ကန္တရံ ဒိစာ။
နု နုနု မညန္တိ မမံ ယထာ ဝုရေ၊
စိရ-ပ္ပဝုဋ္ဌာ အထဝါ နု တေ ဇာ္ဇမေ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆိုဏ်။ ။

(၄၃၆-၄၃၇) ရောမကၖသစ်ပင်၌ ပေါက်ဘွားသောခိုတို့ဝါ၊ကောင်းစွာသွေးအပ်သော သန္ဓာအဆင်းနှင့် တူသော နိုသော မျက်စိရှိသောခိုမင်း။ မယိ၊ငါတို့သည်။ သမာဓိကာနိ၊ အလွန်နှင့်တကွ ဖြစ်ကုန်သော။ ပညာသဝဿာနိ၊ အနှစ်ငါးဆယ်တို့ပတ်လုံး။ သေဏသ၊ ဤတောင်ဏ်။ ဂုဟာယ၊လိုဏ်၌။ဝသိမှ၊နေကုန်ပြီ။ ဝုရေ၊ဂြေးကာလ၌။ဇေတေအဏ္ဍစာ၊ ဤဌက်တို့သည်။ ဇကေဒိဝသံ၀ါ၊တနေ့မျှလည်း။မယိ၊ငါ၌။အ-သက်မာနာ၊ ရှုရာခြင်းကိုမပြုကုန်မူ၍။ အဘိနိဗ္ဗုတ-စိတ္တာ၊ အလွန်ပြင်းသောစိတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။မမ၊ငါ၏။ ဟတ္ထေ-ဒ္ဌေ၊လက်ဖြန့်ခိုရာအရပ်သို့။ အာယန္တိ၊ လာကုန်၏။ ။ဝဏ္ဏက်၊ကောက်သောလည်အင်္ဂါရှိသောခို။ဇာ္ဇမေ၊ခါနိ၊ယာ၊ ထေဒိစာ၊ထိုဌက်တို့သည်။ကိမတ္ထေ၊အာဘယ်အကြောင်းကို။ ပသဿမာနာ၊ ဖြင်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ဥသုကာဥက္ကဏ္ဍိတေ၌ဝါ၊ဆန့်ကျင်သောသဘောရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။အညံ၊တပါးသော။ ဂိရိကန္တရံ၊တောင်ချောင်းသို့။ဘဇန္တိ၊ ဖျံသွားကုန်ဘိသနည်း။ဝုရေ၊ဂြေး၌။ဇေတေပဏ္ဍိုနော၊ဤဌက်တို့သည်။မမံ၊ ငါ့ကို။ ဂရုံကတ္တွာ၊အလေးအမြတ်ပြု၍။ မညန္တိ၊ယထာ၊အောက်မေ့ကုန်သကဲ့သို့။ဘထာ၊ထို့အတူ။ ဇာ္ဇဒါနိ၊ယာ၊အခါ၌။ နုမညန္တိ နုနု၊မအောံဟေကုန်ယောင်တကား။ ဇာ္ဇမေ၊ဤခိုတို့သည်။ စိရပ္ပဝုဋ္ဌာ၊ ရှည်မြင့်စွာကားလေပတ်လုံးအရပ်ဘပါးမ၌နေကြကုန်သည်ဖြစ်၍။ဒိစာသဿအဓ္ဓုနော၊ရှည်စွာသောအဝန့်၏။အစ္စယေန၊ လွန်သောကာလ၌။အာဂတတာ၊ယာ၊လာသည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ အထ၊ဤသျှင်ရသော့သည်။ သောယောဝါတိ၊ ငါတို့

ဆည်းကပ်နေကြ ထိုရဟန်းတော်ပင်တည်းဟူ၍။ နဿဠာနန္ဒကိ နှင့်၊ မသိကြ ကုန်သလော။အထဝါဥဒါဟု၊ထိုသို့မဟုတ်မူ။ ဤမေး၍ရှိတို့သည်။ယော၊ အကြင်သူတို့သည်။ အမှောသု၊ငါတို့၌။ အသိနိဗ္ဗုတ-စိတ္တာ၊ အလွန်ငြိမ်း သောစိတ်ရှိကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ဖြစ်ကုန်၏။ တေ၊ထိုငါတို့၌အလွန်ငြိမ်း သောစိတ်ရှိကုန်သော ရှေးခိုဟောင်းတို့သည်။ နဟောန္တိ၊မဟုတ်ကုန် သလော။ ဤမေး၍ရှိတို့သည်။ အညေဝ၊ရှေးခိုမှတပါးသာလျှင် ဖြစ်ကုန် သော။အာဝန္တ၊ကပက္ခေနာ၊အာဝန္တ၊ကဌက်တို့သည်။ဟောန္တိ၊ဖြစ်ကုန် သလော။တေနု၊ထိုသို့အာဝန္တ၊ကဖြစ်သောကြောင့်။ဝံ၊ငါသို့။ နဥပသက် မန္တိ ကိ၊မကပ်ကုန်သလော။ဤတို၊ဤသို့။ဝုတ္တိ၊မေး၏။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည် နောက်သို့ဆုတ်၍ တည် ထျက်သာလျှင်။ ။

(၄၃၀) ဓာနာမ ထံ နု မယံ သမ္ဘမ္ဘဒ္ဒာ၊
သ္ဝေ-ဝ ထွ-ဇ္ဇေ မယ-မသု နု အညေ။
စိတ္ဘ္ဗ ဝေ အာတ္ဘိ, ဓနေ ပဒုဋ္ဌံ၊
အာဇီဝိကာ ဝေနု ဘ-ရတ္ဘသာမ။ ။

ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဆိုဏ်း။ ။

(၄၃၀) အာဇီဝိကာ၊ အသက်မွေးခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ရဟန်းပြုသောသူ့ရဲ့ဝေ့။ မယံ၊ငါတို့သည်။ထံ၊သင့်ကို။ ဓာနာမ၊သိပါ ကုန်၏။ မယံ၊ငါတို့သည်။ သမ္ဘမ္ဘဒ္ဒာ၊အလွန်ရိုက်ဖဲတွေ့ဝေသော သူတို့ သည်။နဟောမ၊မဟုတ်ကုန်။ ထွ-ဇ္ဇ၊သင်ရဲ့ဝေ့သည်လည်း။သ္ဝေ-ဝသော ဝေ၊ထိုရှေးကငါတို့ဆည်းကပ်နေကြသင်ပင်တည်း။တေ၊ထိုရှေးကသင် သို့ဆည်းကပ်နေကြခိုတို့သည်လည်း။ မယံ၊ငါတို့သည်။အသု၊ဖြစ်ကုန် ၏။ အညေ၊ရှေးကဆည်းကပ်နေကြ ခိုမှတပါးတို့သည်။ နု၊မဟုတ်ကုန်။ စ၊စင်စစ်သော်ကား။ တေ၊သင်၏။ စိတ္တ၊စိတ်သည်။ အတ္ဘိ ဓနေ၊ဤခိုအ ပေါင်း၌။ ပဒုဋ္ဌ၊ဖြစ်မှားနှိပ်စက် ဖျက်ဆီးလို၏။ တေနု၊ထို့ကြောင့်။ ထံ၊ သင့်ကို။မယံ၊ငါတို့သည်။ ဥတ္တသာမ၊ကြောက်လန့်ကုန်၏။ နဥပသက်မာ မ၊အနီးသို့မကပ်ဝံ့ကုန်။ ။(ရောမကာတိဒုမာယဥ္ဇပ္ပန္နာ,ဟု ဘွင့်သော. ကြောင့်၊ရောမကာ၊ သစ်ပင်၌ ပေါက်ဘွားသော ခို,ဟု ယောဇနာသည်။ သုဝေတပဝါဏေနဝါသမာနဝဏ္ဏနေတ္တတာယ ဗောဓိသတ္တပါရာဝတံ အာလပတိ,ဟူသော ဒုတိယပိကပ်ကို၎င်း၌ ဒုတိယအနုက်ကို ယောဇနာ

သည်။ဟာ-ဏ္ဍ-ဟာ-ဏ္ဍ-ပသာရ-ဏောကာသံ,ဘွင့်သောကြောင့်၊ ထက်ဖြန့်ခြင်းရှိရာအရပ်ကို,ဟုယောဇနာသည်။သဗ္ဗေဝိပနုပက္ခိနော ဥပ္ပတနကာလေ ဂိဝံဝဏ္ဏံကတ္တာ ဥပ္ပတနတောဝဏ္ဏဂ်ါတိ ဝုစ္စန္တိ,ဟု အဋ္ဌကထာ ဘွင့်ရကား၊ ထည်ကော်၍ မျိုသောကြောင့် အလုံးစုံသော ဌက်ကို ဝဏ္ဏဂ်,ဆိုသည်)။ ။ရောမကဇာတက် သတ္တမ်။၂၇၇။

၂၇၈-မဟိ"သရာဇောတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြစ်တော်စွာဘုရားသည်၊ ကိမဏ္ဍံ အာသိသန္ဓာယ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ၅၂မဟိ"သရာဇောတ်ကို၊ ဧကဝန် ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ လျှပ်ပေါ်သောမျောက်တခုကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါတနေ့သမ္ဗိုထိုသစ်ပင်၌နေသောနတ်သည်သစ်ခွကြားနှစ်တည်း၌ထိုကျွေမင်းကိုဤမျောက်ပျက်၏မထေမဲ့မြင်ပြုခြင်းကိုသည်းခံသိ၏။ ထိုမျောက်ပျက်ကိုပစ်ထေားဟုဆိုလျှင်ထို အနက်ကိုပြုလိုရကား။ ။

(၄၃၉) ကိမဏ္ဍ-မသိသန္ဓာယ၊ ဃဟု-စိတ္တသ ဒုဗ္ဘိ နော။
သဗ္ဗ-ကာမ-ဟရသော-ဝ၊ ဇုဒ်ဒုက္ခံ ရက္ခံ ဘိတိက္ခသိ။

(၄၄၀) သိဂ်ေန နိဟနာ-ထေ-ထံ၊ ပဒသာစ အဓိဋ္ဌဟ။
သိယျော ဗာလာ ပဟုဇ္ဇေယျုံ၊ နော စ-သ ပဒိုသေ-ဝကော။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆိုလေ။ ။

(၄၃ ၉–၄၄၀) မဟိ"သရာ-ကျွေမင်း။ သဗ္ဗ-ကာမ-ဟရသော၊အလုံးရုံသောအလိုကိုပေးတတ်သော အရှင်သခင်၏ရက်ခြေ၊ဆင်းရဲကို။ တိတိက္ခ သိဇ္ဈ-ဝ၊သည်းခံသကဲ့သို့။ ကိမဏ္ဍံ၊အဘယ်အကြောင်းကို။ အာသိသန္ဓာယ၊ရည်၍။ဝါ၊စွဲ၍။ဃဟု-စိတ္တသ၊ပေါ့သောစိတ်ရှိသော။ ဒုဗ္ဘိ နော၊အသွေခင်ပွန်းဖြစ်မှားတတ်သောမျောက်၏။ ဒုဒ်ဒုက္ခံ၊ဤဆင်းရဲကို။တိတိက္ခ သိ၊သည်းခံသိသနည်း။ ။ထေ-ံ၊ဤမျောက်ကို။သိဂ်ေန၊ချုပ်ဖြင့်။ နိဟ နာ ထ-နိဟနထ၊ထိုးကြိတ်ကော်ခတ်သတ်လိုက်ဘိလော့။ ပဒသာစ၊ထက်စွာသော ခွါရှိသော ခြေဖြင့်လည်း။ အဓိဋ္ဌဟ၊ သိသိညက်ညက် ကြေအောင်နင်းချေလိုက်ဘိလော့။ ပဒိုသေ-ဝကော၊ကားဖြစ်တတ်သော သူ

သည်။နောစေအာသ၊အကယ်၍မရှိသည်ဖြစ်အုံ့။ဗာဝ၊ပညာနည်းပါး သောသတ္တဝါတို့သည်။ ဘိယျော၊အာဘန်တလဲလဲ။ ပကုဏ္ဏေယျ၊ညှဉ်း ဆဲကုန်ရာ၏။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍ဘုရားလောင်းကျွမင်းသည်၊ သစ်ပင်စောင့်နတ်၊ ငါသည်ဤမျောက်ထက်အမျိုးအနွယ်အစရှိသည်တို့ဖြင့်လွန်မြတ်သည် ဖြစ်ထွက် ဤမျောက်၏အဖြစ်ကို အကယ်၍ သည်းမခံအုံ၊ အဘယ်မှာ သဗ္ဗညုတညာဏ်ကိုရှာသောငါ၏နှလုံးအလိုသည်ပြီးခြင်းသို့ရောက်နိုင် အုံ့နည်း။ ဤမျောက်သည်ကား ငါ့ကိုကဲ့သို့ တပါးသော ကျွဲကိုလည်း ထင်မှတ်၍မရှိသေသောအကျင့်ကို ပြုလတ္တံ့။ထိုအခါ ကြမ်းကုန်သော ကျွဲတို့သည် ဤမျောက်ကား၏သို့ပြု၏ဟုသတ်ကုန်လတ္တံ့။ ထိုသို့တပါး သောကျွဲတို့သည်သတ်၍ ထိုမျောက်၏သေခြင်းကြောင့်ငါ့အားဆင်းရဲမှ ၎င်း၊ပါဏာတိပါတ်မှ၎င်း လွတ်ခြင်းသည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟုဆို၏။ ။

(၄၄၁) မမေ.ဝါ.ယံ မညမာနော၊အညေပေ.ဝံ ကရိဿတိ။
တေနံ တတ္ထ ဝဓိဿန္တိ၊သာ ဓမ ရတ္တိ ဘဝိဿတိ။ ။

ဟူသော၎င်းတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၄၁) ရက္ခဒေဝတေ၊ရက္ခစိုးနတ်မင်း။အယံ၊ဤမျောက်သည်။ မမေ ဝမမန္ဟု၀၊ငါ့အား၊ပြုကျင့်သကဲ့သို့။ဝေ.တဝေ၊ထို့အတူ၊မညမာနော၊ ငါ ကဲ့သို့ အောက်မေ့သည်ဖြစ်၍။ အညေ၀ိ၊ငါမှတပါးကျွဲတို့ကိုလည်း။က ရိဿတိ၊ပြုလတ္တံ့။တေ၊ထို ငါမှတပါးသောကျွဲတို့သည်။ နံ၊ထို မျောက် ပျက်ကို။တတ္ထ၊ထိုအရပ်၌။ဝဓိဿန္တိ၊သတ်ကုန်လတ္တံ့။ ဇေ.ဝံ သတိ၊ဤသို့ ငါမူမသတ် သူတပါးသတ်သည်ရှိသော်။ သာ ရတ္တိ၊ထိုဆင်းရဲမှလွတ် ခြင်း,ပါဏာတိပါတ်မှလွတ်ခြင်း,နှစ်ပါးသည်။ဟောဝိဿတိ၊ငါ့အားဖြစ် လတ္တံ့။ ။နှစ်ရက်သုံးရက်လွန်သဖြင့်ဘုရားလောင်းသည် တပါးသော အရပ်သို့သွား၏။တပါးသောကြမ်းသောကျွဲသည်ထိုအရပ်သို့ ထာ၍နေ ၏။ပျက်ချော်သောမျောက်သည်ဤကျွဲကား ထိုကျွဲကောင်ကျင်တည်းဟု အမှတ်ရှိသဖြင့် ထိုကျွဲ၏ကျောက်ထက်တက်၍ ထို့အတူသာလျှင် မရှိ မူသကျင့်၏။ထိုအခါ ထိုမျောက်ကိုထိုကျွဲသည်ခါ၍ကျက် မြေ၌ကျစေ၍ ချုံဖြင့်ရင်ဘို့ပေါက်၍ ခြေတို့ဖြင့်နင်းမ်ကြေစေ၏။ ။(အညေပေ.ဝံ၊သင့် သည်။အညေ,ရှိသည်ကား။ ဝေ ဝ,ဝ,ဝ,ဟူသော နောက်ဗဟု ဝုစ်စကားနှင့်မတော်)။ ။မဟိ သရာဇာတက် အဋ္ဌမ်။ ၂ ၇ ဝ။

၂၇၉-သတပတ္ဌာန်း

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဘည္ဗြတ်ဖွားဘုရားသည်၊ယထာမာဏာဝကောပန္တေ, အစဉ်ရှိသော ဂါထာဝန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သောဤသတပတ္ဌာန်တို့၊ဧကာဝန်ကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ပဏ္ဍုကာ,လောဟိတက,ရဟန်း တို့ကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သမ္ဘည္ဗြတ်ဖွားဘုရားသည်။ ။

(၄၄၂) ယထာ မာဏာဝကော ပန္တေ၊သိဂ်ါလိ. ဝန-ဂေါစရိ"။
အဏ္ဍ-ကာမ်ပဝေဒေန္တိ"၊အနု-ဏ္ဍ-ကာမာ-တိ မညတိ။ ။
(၄၄၃) အနု-ဏ္ဍ-ကာမ် သတပတ္ဌံ၊အဏ္ဍ-ကာမော-တိ မညတိ။
ဇေ-မေဝ ဇုဒေ-ကဗ္ဗော၊ဝုဋ္ဌလော ဟောတိ တာဒိသော။
ဟိတောဘိ ဝစနံ ဝုတ္တော၊ပဒိဋ္ဌဏ္ဍတိ ဝါမတော။ ။
(၄၄၄) ယေ စ ဓေါ နံ ပသံသန္တိ၊ဘယာ ဥက္ကံသယန္တိ ဝါ။
တ-ဗ္ဘိ သော မညတေ ဓီတ္ဌံ၊သတပတ္ဌံ-ဝ မာဏဝေါ။ ။

ဟူသောဤသုံးဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၄၄၂-၄၄၄) သိက္ခာဝေါတို့။ပန္တေ၊ခရီးခွီ။မာဏာဝကော၊လုင်သည်။ဝန-ဂေါစရိ"၊တောခွီကျက်စားသော။ အဏ္ဍ-ကာမ်ပဝေဒေန္တိ"၊မိမိအကျိုးကိုအလိုရှိသည်ဖြစ်၍ ကြားပေတတ်သော။သိဂ်ါလိ"၊ ဖြေခွေးမကို။အနုဏ္ဍ-ကာမာ-တိ၊အကျိုးစီးပွါးမဲ့ကိုအလိုရှိ၏ဟူ၍။ မညတိယထာ၊အော်မေ့သကဲ့သို့။အနု-ဏ္ဍ-ကာမ်၊အကျိုးစီးပွါးမဲ့ကိုအလိုရှိသော။ သတပတ္ဌံ ခေါက်ရှာဌက်ကို။ အဏ္ဍ-ကာမော-တိ၊ငါ၏အကျိုးစီးပွါးကိုအလိုရှိပေသေါအသျှင်ဟူ၍မညတိယထာ၊အော်မေ့၏သို့။ဝေမေဝ၊ဤအတူတူပင်။ ဇုဝ၊ဤလူ,ရွှာ၌။ ကေဗ္ဗော၊အ၍သော။ တာဒိသော၊ထိုလုင်ကဲ့သို့ ရှိနိုးသောသဘောရှိသော။ဝုဋ္ဌ(ကော၊ဝုဋ္ဌ(လ)သည်။ဟောတိ၊ရှိ၏။တာဒိသော၊ ထိုသို့သဘောရှိသော ဝုဋ္ဌ(လ)သည်။ ဟိတောဘိ၊အကျိုးစီးပွါးကိုအလိုရှိသောသူတို့သည်။ဝစနံ၊အကျိုးစီးပွါးကိုဆောင်တတ်သော ဆုံးမကံဖြစ်သောစကားကို။ ဝုတ္တော၊ဆိုအပ်သည်ရှိသော်။ ဩဝါဒ်၊အဆုံးအမကို။ အဂဏ္ဍန္တော၊မယူမူ၍။ အယံ၊ဤဩဝါဒသည်။မော၊ငါ၏။အဏ္ဍာ-ဝဟော၊ အစီးအပွါးကိုဆောင်သည်။နဟောတိ၊မဖြစ်။ အယံ၊ဤဩဝါဒသည်။မော

ငါ၏။အနုဗ္ဗာ ဝပောဘ၊အကျိုးစီးပွါးမဲ့ကိုဆောင်သောသြဝါဒတည်း။ဒုတိ၊ဤသို့။ဂဏ္ဍနွှောပယူသည်ဖြစ်၍။ဝါမတော၊အမှားအားဖြင့်။ပဒိုဋ္ဌဏ္ဍတိ၊ခံယူ၏။ ။ယေစခေါ၊အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်ကား။နံ၊ထိုမိမိအယူကိုမြဲစွာယူ၍ တည်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို။အဓိကရဏံ၊အဓိကရဏမ်းကို။ ဂ ပေတွာ၊ယူ၍။ဒ္ဒိတေဟိနာမ၊တည်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့မည်သည်ကား။တုမှာ နိသေဟိ၊ သင်တို့ကဲ့သို့ ကြီးကြီးခိုင်ခိုင် သံတိုင်းကဲ့သို့ မြဲစွာတည်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ဘဝိတဗ္ဗံ.နို့၊ဖြစ်သင့်ကုပေ၏ဟူ၍။ ပသံသန္တိ၊သိမ်ငယ်ထားမြောက်စားချီးမွမ်းကုန်၏။ ဒုမသဿ ဂါဟာသ၊ဤသင်တို့အယူကို။ ဝိနသ္သပစ္စယာ၊ စွန့်လွှတ်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ တုမှာကံ၊ သင်တို့အား။ ဒုဒ္ဓုဒ္ဓုဒ္ဓုဘယံ၊ ဤမည်သော၊ဤမည်သော ဘေးသည်။ ဥပ္ပဇ္ဇိဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။မာဝိသဿဇ္ဇယိတ္ထ၊ အယူကိုမစွန့်မလွှတ်ကြကုန်လင့်။ဘေ၊ထိုသူတို့သည်။ဗာဟုဿစ္စကုလပရိဝါရာဒိဟိ၊အကြားအမြင်များသည်၏အဖြစ်အမျိုးအခြိုအရံအစရှိသည်တို့ဖြင့်။တုမှေ၊သင်တို့ကို။ သမ္ဘာဝုဏာန္တိ၊ ပြည့်စုံစေကုန်၏။ ဒုတိဝေ၊ဤသို့။ ဝိဿဇ္ဇန ပစ္စယာ၊စွန့်ခြင်းဟူသောအကြောင်းကြောင့်။ ဘယာဘယံ၊ဘေးကို။ ဒသေတွာ၊ ပြ၍။ ဥက္ကံ့သယ နို့ဝါ၊မြောက်ပင့်မူလည်းမြှောပင့်ကုန်၏။ ဟိသစ္စံ၊မှန်၏။တေသု၊ထိုမြောက်ပင့်တတ်သောသူတို့ထွင်။ ယံကိဉ္စိ၊အမှတ်မရှိတယောက်ယောက်သော။ တံ၊ထိုမြောက်တတ်ပင့်တတ်သော သူကို။ ဧ ကစ္စော၊အချို့သော။ သေဘာ၊ထိုဘာလပုဂ္ဂိုလ်သည်။ အတ္ထနော၊ ဝိဝိ၏။ဘာ၊ဘတာယ၊ ရိုက်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ အယာမေ၊ဤအသျှင်သည်သာလျှင်။ အတ္ထ-ကာမော၊ အကျိုးစီးပွါးကို အလိုရှိသော။ ဝိတ္ထံ ဝိတ္ထောဗုတိ၊အဆွေခင်ပွန်းကောင်းဟူ၍။ မညတော၊ အောက်မေ့တတ်၏။ကိဝိဝ၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်း ဟူမူကား။မာဏဝေါ၊လူလင်ရိုက်သည်။ သတပတ္တံ၊ဝိဝိအကျိုးစီးပွါးမဲ့ကိုအလိုရှိသောခေါက်ရာဌက်ကို။ အတ္ထ ကာမော၊ ငါ၏အကျိုးစီးပွါးကိုအလိုရှိပေသော။ ဝိတ္ထောဗုတိ၊အဆွေခင်ပွန်းကောင်းဟူ၍။မညိတ္ထဗ္ဗဝ၊အောက်မေ့ဘူး၏သို့တည်း။ ပဏ္ဍိတောပန၊ပညာရှိသော် သူမူကား။ ဝေဠုပေါ၊ဤသို့စကား နှားယောင်အောင်မြှောက်တတ်ပင့်တတ်သောသူသည်။ အနုဝိယာဘာဏီ၊ချစ်ဘွယ်လိုက်၍အကြိုက်ကို ဆိုတတ်သော။ဝိတ္ထောတိ၊ အဆွေခင်ပွန်း စစ်မဟုတ်၊ အဆွေခင်ပွန်းယုတ်,အဆွေခင်ပွန်းတုဟူ၍။ဂပေတွာ၊ မှတ်သား၍။ ဒုရ၊

တောဝ၊အဝေးမှလျှင်။နံ၊ထိုအမှုပွါးအောင်ပြောက်တတ် ပင့်တတ် ချစ်ဘွယ်လိုက်၍အကြိုက်ဆိုတတ်သောသူကို။ဝိဝေဇွေတိ၊ကြဉ်ရှောင်၏။ ။ သတာပဏ္ဍိတာတက် နဝမ်။၂၇ ၆။

၂၈၀-ဗုဒ္ဓရူသကဓာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓဗြတ်စွာဘုရားသည်၊ အန္ဓါဟိ၊ နှုနဝိ၊ ရာဇာ, အစရှိသောဂါထာဝုန်ခြောင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဗုဒ္ဓရူသကဓာတ်ကို၊ ဖောဝဝန်ကျောင်းကြီးနှင်ထိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊တယောက်သောအထုပ်ကိုဖျက်ဆီးတတ်သော သူယပ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်ထိုမျောက်ကြီးကိုခေါ်၍ ဥယျာဉ်စောင့်သည်ချအပ်သော သစ်ရွက်ထုပ်ကိုဖျက်ဆီး၍ တပါးသောအလွန် နှစ်သက်ဘွယ်ရှိသောသစ်ရွက်ထုပ်ကိုပြုလိုယောင်တကားဟုဆို၏။ ။

(၄၄၅) အန္ဓါ ဟိ နှုနဝိ ဝိဂ-ရာဇာ၊ဗုဒ္ဓ-ကမ္မသ ကောဝိဒေါ။
တထာ ဟိ ဗုဒ္ဓံ ရူသေတိ၊အညံ နှုနဝ ကရိသ္သတိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၄၅) ဝိဂ-ရာဇာ၊မျောက်မင်းသည်။ အန္ဓါဟိ၊စင်စစ်လျှင်။ ဗုဒ္ဓ-ကမ္မသ၊ဖက်ရွက်ထုပ်ပြုသောအမှု၌။ကောဝိဒေါနှုနဝ၊ လိမ်မာယောင်တကား။တထာဟိ၊ထို့ကြောင့်လျှင်။ဗုဒ္ဓံ၊အထုပ်ကို။ ရူသေတိ၊ဖျက်ဆီး၏။ အညံ၊ တပါးသောထိုပြုပြီးထက်နှစ်သက်ဘွယ်သော အထုပ်ကို။ ကရိသ္သတိနှုနဝ၊ပြုပေလတ္တံ့လော။ ။

ထိုစကားကိုကြားမျောက်သည်။ ။

(၄၄၆) နှ မေ မာတာ ဝါ ပိတာ ဝါ၊ဗုဒ္ဓကမ္မသ ကောဝိဒေါ။
ကတ်-ကတ် ခေါ ရူသေမ၊ဇေ-ခမ္ဘ-ပိဒ် ကုလ်။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၄၆) အမ္ဘောဗုဒ္ဓိသ၊အို၊ယောက်ျား။မေ၊ငါ၏။ မာတာ ဝါ၊အမိသည်ရင်။ ပိတာ ဝါ၊အဘသည်ရင်။ ဗုဒ္ဓ-ကမ္မသ၊ဖက်ရွက်ထုပ်ပြုသော အမှု၌။နှ ကောဝိဒေါ၊မလိမ်မာ။မယံ၊အမျိုးသားဘောကိုမစွန့်သောငါတို့သည်။

ကထံကတံခေါ်၊ပြုတိုင်းပြုတိုင်းသောသစ်ရွက်ထုပ်ကိုသာလျှင်။ ရှုသေ
မ၊ ဖျက်ဆီးတတ်ကုန်၏။ ဗုဒ်ကုလ်၊ ဤမျှောက်မျိုးသည်။ ဝေ-ဝမ်ဲ၊ဤသို့
ဖျက်ဆီးတတ်သောသတ္တဝါရှိ၏။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍ဘုရားလောင်းသည်။ ။

(၄၄၇) ယောသံ ဝေါ ဇေဒိသော ဝမ္ဘော၊အာဝမ္ဘော ပန ကိဒိသော။
မာ ဝေါ ဝမ်ဲ အာဝမ်ဲဝါ၊အန္ဓသာမ ကုဒါစနံ။ ။

ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၄၇) ဖိဂ-ရာဇ၊ မျှောက်မင်း။ ယောသံဝေါ၊ အကြင်သင်တို့၏
ဝဲ၍မျှော၊တရားသည်။ ဇေဒိသော၊ဤသို့သတ္တဝါ၏။ အာဝမ္ဘောပန၊ တရားမ
ဟုတ်သော အကျင့်သည်တမူကား။ ကိဒိသော၊ အဘယ်သို့သတ္တဝါ
ထုံးစံနည်း။ ဝေါ၊သင်တို့၏။ ဝမ်ဲဝါ၊တရားကိုရင်း။ အာဝမ်ဲဝါ၊တရားမဟုတ်
သောအကျင့်ကိုရင်း။ ကုဒါစနံ၊တရံတဆစ်မျှ။ မာအန္ဓသာမ၊ငါတို့မမြင်
ကုန်။ ။ဗုဒ္ဓရှသကစာတကံ ဒသမံ၂၇၀။

အရညဝဂ္ဂေါတတိယော။တာသု-ဒ္ဒါနံ။ ။
ဥဒပါနရှသံ,ဗျ,ဏ်,၊ကဏ္ဍဟေါ,ထောဏစာတကံ,။
ရုစိရံ,ဂရုဝမ္ဘဉ္ဉ,၊ရောမကံ,မဟိ'သံဝိစ,။
သဏပဏ္ဍ,ဗုဒ္ဓရှသံ,၊အရညဝဂ္ဂေါတိ ဝုစ္စတိ။ ။

(၄-အဏ္ဍကရဝဂ်)

၂၇၀-အဏ္ဍကရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူထတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်
စွာဘုရားသည်၊ အဏ္ဍကရိနာမရှေမော,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာ
ဆင်အပ်သော ဤအဏ္ဍကရဇာတ်ကို၊ ဗေတဝန် ကျောင်းကြီးဌာ သိတင်း
သုံးနေတော်မူစဉ်၊ အာသျှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည် ယသော်ဓရာမ
ထေရ်မအား သရက်အရသာပေးခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်
မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းရသေ့ဗာရာဏသီပြည်သို့ရောက်၍ မင်း၏ဥယျာဉ်၌
နေတော်မူသောအခါ၊ရသေ့အပေါင်း၏သိလတန်းခိုးအားဖြင့်သိကြား၏
နေရာသည်တုန်လှုပ်၏။ သိကြားမင်းသည်ဆင်ခြင်ထင်သော်ထိုအကြောင်း

ကိုသိ၍ ဤရသေ့တို့အားနေရာမရစိမ့်သောဌာနလုံ့လဖြင့်၊ထို အခါ ထိုရသေ့တို့သည် နေရာယူက်သဖြင့် ဒုပ်စက်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ စိတ်၏တည်ကြည်ခြင်းကို မရကုန်လတ္တံ့၊ဤသို့ဖြစ်သည်ရှိသော် ငါ့အား ချမ်းသာခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံ၍ အကြောင်းအသို့နည်းဟု ဆင်ခြင်လတ်သော်၊မဏ္ဍိမယံ၏အခြားမဲ့ဌမင်းမိဘုရားကြီး၏ကြက်သရေတိုက်သို့ဝင်၍ ကောင်းကင်၌ ရပ်၍၊ သျှင်မိဘုရားကြီး၊ သင်သည် အကယ်၍ အဿဇိ ရသရက်သီးမှည့်ကိုစားရခြားအံ့သားကိုရလတ္တံ့၊ထိုသား စကြဝတေးမင်းဖြစ်လတ္တံ့ဟုဝါဆို၏။ မင်းသည် မိဘုရားစကားကိုကြား၍ သရက်သီးမှည့်အကျိုးငှါ ဥယျာဉ်သို့စေလတ္တံ့၊ ထိုအခါ ငါသည်သရက်သီးကိုကွယ်စေအံ့၊မင်းအားဥယျာဉ်၌သရက်သီးတို့၏ မရှိသောအဖြစ်ကို ကြားလျှောက်လတ္တံ့။ အဘယ်သူတို့သည် စားကုန်သနည်းဟု မေးလတ်သော်ရသေ့တို့သည် စားကုန်၏ ဟုဆိုလတ္တံ့။ ထိုစကားကိုကြား၍ရသေ့တို့ကိုပုတ်ခတ်၍နှင်ထုတ်စေလတ္တံ့။ ဤသို့နှင်ထုတ်စေသည်ရှိသော်ထိုရသေ့တို့သည် ဥပဒ္ဒဝေါရှိသည်ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ဤသို့ သောအကြောင်းကိုမြင်၍ ထိုသိကြားမင်းသည် မဏ္ဍိမယံ၏အခြားမဲ့ဌကြက်သရေတိုက်သို့ဝင်၍ ကောင်းကင်၌ ရပ်လျက်မိမိ၏ သိကြားမင်းအဖြစ်ကိုသိစေ၍ထိုမိဘုရားနှင့်တကွစကားပြောလိုရကား။ ။

(၄၄၈) အဿဇိ ရဏ ဒုမော၊ယသ ဒိဗ္ဗမိဒံ ဗလံ။
ဘုတ္တွာ ဒေါဟဠိနီ နာရီ၊စက္ကဝတ္တိ ဝိဇာယတိ။ ။

(၄၄၉) တွံ ဟိ ဘဒ္ဒေ မဟောသိ-သိ၊သာစာပိ ပတိနော ဝိယာ။
အာဟာရိသတိ တေ ရာဇာ၊ဇုဒံ အဿဇိ ရဏံ ဗလံ။ ။

ဟူသော၎င်းနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၄၄၈-၄၄၉) ဘဒ္ဒေ၊သျှင်မိဘုရား။ယသ၊အကြင်သရက်ပင်၏။ဒိဗ္ဗ၊နတ်တို့သည်သုံးဆောင်ခြင်းဌာထိုက်သော။ ဗလံ၊အသီးသည်။ အဿ၊ရှိ၏။ဇုဒံဗလံ၊ဤအသီးကို။ ဘုတ္တွာ၊စားရ၍။ ဒေါဟဠိနီ၊ စားချင်ခြင်းရှိသော။နာရီ၊မိန်းမသည်။စက္ကဝတ္တိ၊စကြဝတေးမင်းကို။ဝိဇာယတိ၊ ဘွားတော်။သော။ဒုမော၊ထိုသရက်ပင်သည်။အဿဇိ၏နာမ၊အဿဇိရမည်၏။ ။ ဘဒ္ဒေ၊သျှင်မိဘုရား။ တွံ၊သင်သည်။ မဟောသိ၊ မိဘုရားကြီး သည်။ ဟိ ယသ္မာ၊အကြင်ကြောင့်။အသိ၊ဖြစ်၏။ သာစာပိ၊ထိုသင့်ကိုသည်။ ပတိ

နှာ၊ လင်ဖြစ်သော ဗာရာဏသိမင်းသည်။ ဝိယာ၊ ချစ်အပ်သည်။ဟိ ယသ္မာ၊အကြောင်းကြောင့်။အသိ၊ဖြစ်၏။တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ တေ၊သင့်တို့။ ရာဇာ၊မင်းသည်။ ဒုဒ်အာဇ္ဇနရဏ-ဗလံ၊ ဤအာဇ္ဇနရသရက်သီးကို။ အာဟာ ရိဿတိ၊ဆောင်လတ္တံ့။ ။

ရက္ခြုသ်တို့သည်နိုးကုန်၍ကျေးသားဝယ်ကိုဖြင်ကုန်၍ဤကျေးသား ကား သရက်သီးခိုးသူတည်း ဟုညှဉ်းဆဲခြင်း အစီအရင် ကို ဆိုကုန် ၏။တယောက်သောရက္ခြုသ်ကား ထိုကျေးသားကို ခံတွင်းခ္ဍထည့်၍မျိုအံ့ဟုဆို၏။ တယောက်သောရက္ခြုသ်သည် ထိုကျေးသားကိုလက်တို့ ဖြင့်နယ်၍ချေအံ့ဟုဆို၏။ တယောက်သော ရက္ခြုသ်သည် နှစ်ဖြာခွဲ၍မီး ကျီးတို့ခ္ဍကင်၍စားအံ့ဟုဆို၏။ထိုကျေးသားသဉ်ထိုရက္ခြုသ်တို့၏ညှဉ်း ဆဲသော အစီအရင်ကိုကြားလ ၍ မထိတ်မလန့်လျှင် ရက္ခြုသ်တို့ကိုခေါ် ၍၊အသျှင်ရက္ခြုသ်တို့၊ သင်တို့သည်အဘယ်သူ၏ လူတို့နည်းဟု မေး၏။ ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းကြီး၏လူတို့တည်းဟု ဆိုကုန်၏။ အသျှင်ရက္ခြုသ် တို့၊သင်တို့သည် မင်းတယောက်၏ လူဖြစ်ကုန်၏။ ငါသည်လည်းမင်း ၏လူဖြစ်၏။ဗာရာဏသိမင်းသည် ငါ့ကိုအာဇ္ဇနရသရက်သီးအကျိုးငှါ စေ၍ ငါသည်ဗာရာဏသိခ္ဍိုလျှင်မင်းအား အသက်ကိုပေး၍လာ၏။အ ကြောင်းသူသည်မိဘအာရုဏ်တို့၏အကျိုးငှါ အသက်ကိုစွန့်၏။ ထိုသူဘည် နတ်ပြည်ခ္ဍိုလျှင်အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ငါသည်လည်း ဤတိ ရစ္ဆာန်အမျိုးမှစုတေ့၍နတ်ပြည်ခ္ဍိုဖြစ်အံ့ဟုဆို၏။ ။

(၄၅၀) ဘဏ္ဍု-ရဏ္ဍေ ပရဏ္ဍနော၊ယံ ဌာနံ-မဓိဂစ္ဆတိ။
သူရော အဏ္ဍ-ပရိစ္စာဂိ၊ထဘမာနော ဘဝါ-မဟံ။ ။

ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၅၀) ဘဏ္ဍု-ရဏ္ဍေ၊ အဝတ်အစားပေး၍ မွေးမြူပေတတ် သော အမိ,အဘ,အဖိုးရသောသူ,ဟုဆိုအပ်သောအရှင်သုံးပါး၏ အမှုကိစ္စခ္ဍိ။ ဝါ၊ အရှင်သုံးပါး၏အကျိုးငှါ။ ပရဏ္ဍနော၊ မဆုတ်မနှစ် လုံ့လပြုသော။ အဏ္ဍပရိစ္စာဂိ၊ ကိုယ့်အသက်ခ္ဍိ ငဲ့လွှက်မခင် အရှင်သုံးပါး အကျိုးငှါ ကိုယ်ကိုစွန့်စားသော၊သူရော၊ဘေးရန်တွေ့လည်း၊မရွှေ့မခ္ပဲ၊ရဲရင့်သော သူသည်။ ယံဌာနံ၊ အကြောင်ချမ်းသာခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော ယာသ, ထာဘ,ဒေဝသမ္ပတ္တိ,အစရှိသောအရာကို။ အဓိဂစ္ဆတိ၊ ရ၏။ အဟံဝိ၊ငါ သည်လည်း။ထံဌာနံ၊ထိုယာသ,ထာဘ, ဒေဝသမ္ပတ္တိ,မနုဿသမ္ပတ္တိ,အစ

ရှိသော အရာဌာနကို။လတာမာနော၊ရသောသူရဲသည်။ ဘဝါမိ၊ဖြစ်အံ့။ တသ္မာ၊ထိုသို့ရဲသော် ရဲကျိုး,အတိုးအနှုတ်ကို ဖြင်သည့်အဖြစ်ကြောင့်။ ဣဒေ၊ဤသို့သင်တို့ညှဉ်းဆဲသောအမှုကို စိုရင်စိုင်းပြင်းရှေ့မှ။မေ၊ငါ့အား။ ဟာသောဝ၊ ရွှင်ခြင်းသည်သာလျှင်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တာသော၊ဆံ ခြည်ဆယ်စိတ်ဝိတ်ထန့်ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊မရှိ။ တုမှေ၊သင်တို့သည်။မံ၊ ငါ့ကို။ ကိံ၊အဘဲ့ကြောင့်။ တာသေထ၊ ခြောက်ကြကုန်သနည်း။ ဤသို့ ထိုကျေးသားသည် ဤဝါထာဖြင့် ထိုရက္ခိုသ်တို့အား တရားဟောမြဲ။ ထိုရက္ခိုသ်တို့သည်၊ ထိုကျေးသား၏တရားကိုနာရမ်း ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိကုန်၍ ဤကျေးသားကားတရားစောင့်၏၊ သတ်ခြင်းဌာ မတတ် ကောင်း။ထိုကျေးသားကိုလွှတ်ကြကုန်အံ့ဟုဆို၍၊ကျေးသား၊သင်သည် ငါတို့လက်မှလွှတ်သည်ဖြစ်၏။ ချမ်းသာသဖြင့် သွားလေလော့ဟု ဆို ကုန်၏။အသျှင်ရက္ခိုသ်တို့၊သင်တို့သည်ငါ၏လာခြင်းကို အချည်းနှီးမပြု ကြကုန်လင့်။ ငါ့အားထလုံးသော သရက်သီးကို ပေးကြကုန်လော့ဟု ကျေးဝါးဆို၏။ကျေးသားငယ်၊သင့်အားတလုံးသောသရက်သီးကိုပေး ခြင်းဌာငါတို့အားဝန်မတို့ထိုသို့ဝန်မတို့ငြားသော်လည်း ဤသရက်ပင် ၌သရက်သီးတို့ကိုရေတွက်၍ထားအပ်ကုန်၏။ တလုံးသောသရက်သီး ကိုမျှမဖြင်သည်ရှိသော် ငါတို့အားအသက်သည်မရှိရ။ဝေဿဝဏ်နတ် မင်းသည် အမျက်ထွက်၍ တကြိမ် ကြည့်သည် ရှိသော် ပုစ္ဆာသော အိုး ခင်းမ္ဗတည့်အပ်သောနှမ်းတို့ကဲ့သို့ ကုန္ဓဏ် တထောင်တို့သည်ကွဲကြေ ၍ ဖရိုဖရဲရှိကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သင့်အား ငါတို့မပေးဝံ့ကုန်။ ရရာအ ရပ်ကိုကား ကြွားကုန်အံ့ဟုဆိုကုန်၏။ တရုံတယောက်သော သူသည် ပေးသည်ဖြစ်စေ၊ ငါ့အားအသီးဖြင့် အလိုရှိသည်ဖြစ်၏။ ရရာအရပ်ကို ကြွားပါကုန်လော့ဟုဆို၏။ တရုသောရွှေတောင်ကွန်ရက်၏ အကြားမ္ဗ ဇောတိရသ့အမည်ရှိသောရသေ့သည်မိုးပူဇော်လျက် ကမ္ဗနုပဇ္ဇတမည် သောသမ်ပ်ဒ်ရှိနေ၏။ ထိုရသေ့သည် ဝေဿဝဏ် နတ်မင်း၏ ဆရာ တည်း။ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းသည် ထိုရသေ့သို့မပြတ်လေးလုံးသောသ ရက်သီးတို့ကိုပို့စေ၏။ ထိုရသေ့၏အတံသို့ သွားလေလော့ဟုဆိုကုန်၏။ ထိုကျေးသားသည် ကောင်းပြီဟုဝန်ခံ၍ ထိုရသေ့အတံသို့သွား၍ ရှိခိုး ၍တင့်အပ် လျှောက်ပတ်စွာနေ၏။ ထိုအခါ ကျေးသားကို ရသေ့သည် အဘယ်မှ လာသနည်းဟုမေး၏။ ဗာရာဏသီမင်း၏အတံမှ လာ၏ဟု

လျှောက်၏။အဘယ်အကျိုးငှာလဲသနည်းဟုမေး၏။မြတ်သောအသျင်၊ အကျွန်ုပ်တို့၏မင်းမိဘုရားအား အာဇာနည်ရသရက်သီးမို့ ချင်ခြင်းသည်ဖြစ်၏။ထို.ကြောင့်အာဇာနည်ရသရက်သီးကိုရစိမ့်သောဌာနာ၏။ ထိုရက်ရှည်တို့သည်ကားအကျွန်ုပ်အား သရက်သီးကိုမပေးမူ၍ အသျင်ဘုရားတို့၏ အထံသို့စေကုန်၏ဟုလျှောက်၏။ထိုသို့တပြီးကားရလတ္တံ့.ဟုသျှင်ရသေ့ ခိုး၏။ ထိုအခါထိုရသေ့အား ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းသည် ကေးလုံးသော သရက်သီးကိုပို့စေ၏။သျှင်ရသေ့သည် ထိုသရက်သီးတို့မှနှစ်လုံးသော သရက်သီးတို့ကိုဘုန်းပေး၏။တလုံးသောသရက်သီးကိုကျေးဇူးငယ် အားစားစိမ့်သောဌာပေး၏။ထိုကျေးဇူးငယ်သည် ထိုသရက်သီးကို စားလတ်သော် တလုံးသောသရက်သီးကိုဆိုင်းမို့ထည့်၍ ယခုသွားလေ လေဟု ကျေးဇူးငယ်၏ လည်မို့ စွပ်၍လွှတ်လိုက်၏။ ထိုကျေးဇူး သည်ထိုသရက်သီးကိုဆောင်၍ မိဘုရားအားပေး၏။ ထိုမိဘုရားသည် ထိုသရက်သီးကိုစား၍ချင်ခြင်းကိုပြီးစေ၏။(ထိုသရက်သီးကိုစားခြင်း ဟူသောအကြောင်းကြောင့်သော်မူကား ထိုမိဘုရားအား သားရသော မည်သည်မဖြစ်၊သိကြားညစ်၍လှည့်စားရုံမျှသာတည်း)။ ။အာဇာနည်ရ ဇာတက် ပဌမ။ ၂၀၁။

---

၂ ၀ ၂-သေယျဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ် စွာဘုရားသည်၊သေယျံသောသေယျသောဟောတိ,အစရှိသောဂါထာ ဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသေယျဇာတ်ကို၊ ဗေထဝန်ကျောင်း တော်၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကောသလမင်း၏တယောက်သောအ မတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည် တန်းဆာဆင်အပ်သော မြတ်သောပြာသာဒ်၌ ကောင်းစွာဆောက်အပ်သောထီးပြုရှိသောပလ္လင်၌နေ၍ အမတ်တို့ နှင့်တကွပြောဆိုလိုရကား။ ။

(၄ ၅ ၁) သေယျံ.သော သေယျသော ဟောတိ၊
ယော သေယျ.ရေ၀သော ဝတိ။
ဇေကေန သဒ္ဓိ ကတ္တာန၊သတံ.မဗ္ဗေ အမောစယိ။ ။

(၄၅၂) တသ္မာ ထောကေန သမ္ဘေန၊သ၌ ကတ္တာနဲ့ ကေတော။
ပေစ္စ သင်္ခ နိဂ္ဂေယ္ယ၊အုဒ် သုဏာတ ကာသိယာ။ ။
ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆိုကုန်၏။ ။

(၄၅၁-၄၅၂) ကာသိယာ၊ ကာသိတိုင်းသား အမတ်တို့။ သေယျံ သော၊အပြစ်မရှိမြတ်သောကုသိုလ်တရားဟုဆိုအပ်သော အတ္ထိအရှိ သော။ ကုသလဓမ္မနိသိတဝုဋ္ဌလော၊ ကုသိုလ်တရားကိုမှီသော ဝုဋ္ဌိလ် ထူးဖြစ်သော။ယော၊အကြင်သူသည်။ သေယျံ၊ မြတ်သော ကုသိုလ်တ ရားကို။ဝါ၊ ကုသိုလ်တရား၌ မြေ့လျော်သော မြတ်သောဝုဋ္ဌိလ်ကို။ ဥမ သေ၀တိ၊အားကြိုးပြု၍မှီဝဲလေ့လာ၏။ဝါ၊အားကြိုးပြု၍မှီဝဲဆည်းကပ်၏။ သော၊ထိုမြတ်သောကုသိုလ်တရားကို အားကြိုးပြု၍မှီဝဲလေ့လာသော် သူသည်။ဝါ၊ထိုကုသိုလ်တရား၌မြေ့လျော်သော မြတ်သောသူကို အား ကြိုးပြု၍မှီဝဲဆည်းကပ်သောသူသည်။သေယျသော ဟာသံသတရော၊အ ထူးသဖြင့်ချီးမွမ်းခြင်းဌာထိုက်သည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ဝါ၊သေယျသော ဥတ္တာရိတရော၊ရှေးမြတ်သည်ထက်အထူးသဖြင့် မြတ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ထံတော်အားထွေ့ဓာတ်၊ ထိုအနုက်သဘောကို။ ဒုမိနာ၊ဤဆိုလတ္တံ သောစကားဖြင့်။ ဝေဒိတဗ္ဗံ၊သိအပ်၏။ အဟဗ္ဗ၊ငါသည်လည်း။ သေယျံ၊ မြတ်သော။ဝါ၊အထူးသဖြင့်ချီးမွမ်းအပ်သော။ မေတ္တာဘာ၀နံ၊ မေတ္တာ ဘာ၀နာကို။ ဥပသေ၀ဿော၊ အားကြိုးပြု၍ မှီဝဲဆည်းကပ်သည်ဖြစ်၍။ တာယမေတ္တာဘာ၀နာယ၊ထိုမေတ္တာဘာ၀နာဖြင့်။ကေန၊တယောက် တည်းသောထိုရိုးသွမင်းနှင့်။ သ၌၊မေတ္တာထန်၍ကွဲပြားမဖြစ်ချစ်သော မေတ္တာလွန်စွာပွါး၍ စေ့စပ်ခြင်းကို။ ကတ္တာနဲ့ ပြု၍။ သတ်မစ္ဆေ၊ရေနစ်ရာ သောသင်အမတ်တို့ကို။အမောစယိ၊သတ်ထောင်သွတ်သွင်း၊ခြေချင်းစွဲ တပ်၊ အကျဉ်းအကျပ်မှလွတ်စေနိုင်ပြီ။ တသ္မာ၊ ထိုသို့တယောက်သော ရိုးသွမင်းနှင့် မေတ္တာဂဟေ စေ့စပ်ခြင်းဖြင့် သေမင်းခံတွင်းထိုရောက်ထွ ဆဲဖြစ်သော သင်တို့ရေနစ်ရာကို ငါလွတ်စေနိုင်သည့် အပြစ်ကြောင့်။ သဗ္ဗေန၊ကုန်အောင်ရုံသော။ထောကေန၊ လူအပေါင်းနှင့်။ ဧကေကော၊တ ဖေါင်းတည်းအစဉ်မပျက်အားဖြင့်။ သ၌၊ သဗ္ဗေသတ္တာအ၀ေရာဟော ဏ္ဍ၊,စသည်ဖြင့် မေတ္တာဂဟေစေးကပ် စေ့စပ်ခြင်းကို။ ကတ္တာနဲ့ ပြု၍။ မေတ္တာယိကော၊မေတ္တာဘာ၀နာကို ပွါးလေ့ရှိသော သူတော်ကောင်း သည်။ပေစ္စ၊တမလွန်ဘ၀၌။ သင်္ခ၊နတ်ပြည်ထို့။နိဂ္ဂေယ္ယ၊အမြဲချောက်

ချောက်ရောက်ရာ၏။ဟိသစ္ဆံ၊မှန်၏။ မေတ္တာယ၊မေတ္တာဘာဝနာ၏။ ဥပစာရံ၊ဥပစာရဖြစ်သော ကာမာဝစရကုသိုလ်ကံသည်။ ကာမာဝစရေ၊ ကာမာဝစရဘုံ၌။ပဒိုသဒ္ဓိံ၊ပဒိုသဇ္ဈာကို။ဒေတိ၊ပေး၏။အပ္ပနာ၊အပ္ပနာသို့ ရောက်သောမေတ္တာသည်။ ဗြဟ္မလောကေ၊ ဗြဟ္မာ့ဘုံ၌။ ပဒိုသဒ္ဓိံ၊ပဒိုသဇ္ဈာကို။ ဒေတိ၊ပေး၏။ ဈာနံဝစနံ၊ ဤဝါဟောသောတရားကို။ ကာသိယာ၊ကာသိတိုင်းသားဖြစ်ကုန်သော။ ထုမ္မေ၊ သင်တကာတို့သည်။သူ ထာဝ၊နာကြားကုန်လတ္တံ့။ ။ဤသို့ဘုရားလောင်းသည် လူမျိုးအား မေတ္တာဘာဝနာ၏ကျေးဇူးကိုချီးမွမ်း၍ တဆဲ့နှစ်ယူဇနာဂ္ဂိသော ဗာဗာ ဏသိပြည်၌ထီးဖြူကိုစွန့်ပစ်၍ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ရသော့ပြု၏။ ။

သမ္ဘည္ဝမြတ်စွာဘုရားဖြစ်တော်မူ၏။ ။

(၄၅၃၃) ဈာ ဝတ္ထာ မဟာ-ရာဇာ၊ကံ သော ဗာရာဏသိဂ္ဂဟော။
ဓနံ ကဏ္ဍဉ္စ နိက္ခိပ္ပ၊သံယ မံ အဗ္ဗုပါဂမိ။ ။

ဟူသော၌ဤတတိယဂါထာကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၄၅၃၃) ဗာရာဏသိဂ္ဂဟော၊ဗာရာဏသီပြည်ကို သိမ်းပိုက်စိုးအုပ်နိုင်ငံချုပ်တော်မူသော။ကံသော၊ကံသအမည်ရှိသော။ မဟာရာဇာ၊ထိုမင်းမြတ်သည်။ ဈာ ဝတ္ထာ၊ ဤဝါဟာကို။ ဝတ္ထာ၊ ဆိုတော်မူ၏။ ဓနဉ္စ၊ ရွေးကိုရင်း။ကဏ္ဍဉ္စ၊မြှားကိုရင်း။ နိက္ခိပ္ပ၊စွန့်ပစ်ပယ်ချ၍။သံယမံ၊ရသော့ ရဟန်းပြုလျက်သီလသိက္ခာသိမ်းခြင်းကို။ အဗ္ဗုပါဂမိ၊ကပ်တော်မူ၏။ ။ ရသော့ရဟန်း ပြုပြီး၍ကား ဈာန်အာဘိညာဉ်ကိုဖြစ်စေ၍ မယုတ်သော ဈာန်ရှိသည်ဖြစ်၍ဗြဟ္မာ့ဘုံပြည်၌ဖြစ်တော်မူ၏။ ။(အနုဝဇ္ဇဥဿမဝမ္ဘသ်ါ) တောသေယျာအံ့သောကောင်္ဂါသောအသာတိသေယျံသော။အသာ ပုဏ္ဏလသာ၊ဤဝုဏ္ဏုတ်အား။ အနုဝဇ္ဇဥဿမဝမ္ဘသ်ါတော၊အပြစ်မရှိမြတ်သောတရားဟုဆိုအပ်သော။သေယျာ၊အထူးသဖြင့်ချီးမွမ်းအပ်သော။ ဝါ၊မြတ်သော။ အံ့သောကောင်္ဂါသော၊ကုသိုလ်တရားအာဘိအရသည်။ အတ္ထိ၊ရှိ၏။ဇုတိတာသ္ဝာ၊ထို့ကြောင့်။သေါဝုဏ္ဏလော၊ထိုဝုဏ္ဏုတ်သည်။သေယျံသော၊မည်၏။ ကုသိုလ်တရားကိုမှီသောဝုဏ္ဏုတ်ရသတည်း။ သေယျသောဟောတိ ပသံသတရောစေဝပဏီတတရောစ ဟောတိ။ အဋ္ဌကထာဘဝင်ရကား၊သေယျသော,ဋ္ဌိ၊ပသဋ္ဌာနံ၊ဝိသေသနပသဋ္ဌောတိ သေယျာ,ပြု၍၊သေယျာ၀ေသေယျသော,ပြု။တနည်း၊သေယျာသေါဆိုလိုလျက်အာဝဇ္ဇိတဇ္ဈာနနှင့်သမာပတ်ကိုပြုသောအားဖြင့်သေယျ,ဆိုသည်။ဝါ၊သသိဏဝါ,

တို့ကဲ့သို့ဩ,ကျေ့ဏ်အ,လါသည်။ဤအလိုသော်။သော်၊သည်။သေယျော၊ သည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ပေ။ငကေနသင်္ခ,ဒ်၊ငတေန,ဂ်ိသည်ကားမသင့်။ အဝဲ့ကြောင့်နည်း၊တသ္ဓာလေါကေနသဗ္ဗေန,ဟူသောနောက်စကားကို မြော်၍တယောက်ထည်းသော ထိုခိုးသူမင်းနှင့်မတ္တာစေ့စပ်ခြင်းကိုပြု၍ ခုနစ်ရာသော အမတ်တို့ကိုလွှတ်စေနိုင်၏။ အလုံးစုံသောလောကနှင့် မတ္တာ စေ့စပ်ခြင်းကို ပြု၍သော်ကား အဘယ်ဆိုဘွယ်ဂ်ိုအံ့နည်း၊ဟူ သောအနက်ကို သိသာသောကြောင့် ငကေန,လျော်သည်၊ ငတေန,မ ;လျော်။ ငကေနတေနစောရရုညာသင်္ခ,ကတ္တာနဲ, ဟူသော အနက်ကို ဝဏ္ဏ၊မျက်မြင်အားဖြင့်သိသာသည်။သဏ်မဗ္ဗေ,ဒ်ဃည်း၊တုမ္ဟေသတ္တာသ ဘဇနာမဗ္ဗေအမောစယိ,ဟု ဘွင့်သောကြောင့် သတ္တာ,ကျေ့သည်၊ နိဋ္ဌ ဟိတ်လာသည်။ ကာသိသုဇာတာ၊ကာသိသုဝါဝသ ဒ်ကိုတိကာသိယာ, ပြု၍ကာသိယာ,သင့်သည်၊ ကာသ်ယော,မသင့်။ ရာဇဂဟိကော,ကဲ့သို့ ဣ ကပစ္စည်းသက်၍ ကကိုယ, ပြုသည်။ ထနည်း။ ဗောဓိသတ္တာဇာတိ ယော,ကဲ့သို့ဣယပစ္စည်းပင်သက်သည်။ ဣဒံဝစနံသဗ္ဗေပိတုမ္ဟေကာသိ ရဗ္ဗဝါသိနောသုဏာထ,ဟုအဌကထာဘွင့်သည်)။ ။သေယျဇာတ ကံ ဒုဟိယံ။၂ဝ၂။

၂ဝ၃-ဝ၈ကိသူကရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြစ်တ် ရှာသုရားသည်၊ဝရံဝရံတွင်,အစဂ္ဂိသောဂါထာဝုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ် သောဤဝ၈ကိသူကရဇာတ်ကို၊ ဗေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ ဝနုဝ္ဌဟာတိသ,မည်သော မထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါထိုကျွန်းသည် ဂျေးဒ္ဓဝက်တို့သည် ငါကြည့်သောကာလ၌ ပြေးကုန်၏။ပြေးခဲ့သောဌာနသည်းမတတ်နိုင်ကုန်။ ယနေ့ကားမပြေးမူ၍ ငါ၏ဆန့်ကျင်ဘက်ရန်သူဖြစ်ကုန်၏။ ငါပြုတိုင်းလျှင်အတူပြုကုန်၏။ထို မြေဦးခေါင်းအရပ်၌ တည်သောထိုဝက်တို့ကို စီရင်သော တခုသော ဝက်သည်ထည်းဂ်ိ၏။ ယနေ့သွားသော် ငါ့အားအောင်ခြင်းသည်မထင် ဟုကြံ၏။ ကြံ၍ထိုကျွန်းသည်ပြန်လည်၍ပိမိနေရာအရပ်သို့လျှင်သွား၏။ ထိုကျွန်းသည်ယူခဲ့သောအစာကိုစားသောတယောက်သောရသေ့စဉ်း

လဲသည်ရှိ၏။ထိုရဿေ့စင်းလဲသည် လက်ချည်းစည်းလာသောကျားကို ဖြင့်၍ထိုကျားနှင့်တကွစကားပြောလိုရကား။ ။

(၄၁၄) ဝရံ ဝရံ တွံ နိဟနံ ဝုရေ စရိ၊
အာတ္ဓိ ပဒေသေ အာဘိဘူယ သူကရေ။
သော ဒါနိ ဇကော ဗျဂ္ဃော-ပဂမ္ဘ ဗျာယသိ၊
ဗလံ နု တေ ဗျဂ္ဃ နု စ-ဇ္ဇ ပိဇ္ဇတိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၁၄) ဗျဂ္ဃ၊အထူးထူးသောသတ္တဝါတို့ကို လွန်စွာသတ်ညှဉ်းသဲ ဘတ်သောကျားမင်း။တွံ၊သင်သည်။ဝုရေ၊ရှေးကာလ၌။အာတ္ဓိ ပဒေသေ၊ ဤအရပ်၌။သူကရေ၊ကုန်အောင်စုံသောဝက်တို့ကို။ အာဘိဘူယ၊ခိုပ်စက်၍။ ဝရံဝရံ၊ကောင်းဖြတ်ကောင်းဖြတ်သောဝက်ကို။ ဝါ၊ ကောင်းနိုးရာ ကောင်းနိုးရာသောဝက်ကို။ နိဟနံ နိ-ဟနန္တော၊သတ်လျက်။ စရိ၊စားပြီ။ ဒုဒါနိ၊ယခုအခါ၌။သော၊ထိုသင်သည်။အညတရံ သူကရံ၊တကောင် ကောင်သောဝက်ကို။အဂ္ဂဟေ တ္ဌာ၊မယူခဲ့မူ၍။ ဇကော ဇကော၊အစာ မပါထက်ချည်းကိုယ်ထည်းသာလျှင်။ အပဂမ္ဘ၊ဘဲခွါတွက်ပြေးခဲ့၍။ဗျာ ယသိ၊ဥစ္စာတထောင် ရှုံးသောယောကျားကဲ့သို့ စားရာမဲ့ဖြင်၏။ ဗျဂ္ဃ၊ ကျားမင်း။တေ၊သင့်အား။အဇ္ဇ၊ယနေ့။ဗလံ၊စွမ်းပကားသည်။ နုစပိဇ္ဇတိ နု၊အလျှင်းပင်မရှိလေသလော။ ။

ရဿေ့စင်းလဲဆိုသားထိုစကားကိုကြားရ၍ကျားသည်။ ။

(၄၁၅) ဇုမ-ဘသုတာ ယဿ ဒိသော ဒိသံ ဝုရေ၊
ဘယ-ဇ္ဇိတာ လေဏ ဂဝေသိနော ဝုတ္ထ။
တေ ဒါနိ သဂ်ဒ္ဓ ဝသန္တိ ကေ-ထော၊
ယတ္ထ-ဋ္ဌိတာ ဒုပ္ပသဟ-ဇ္ဇ မေ-မယာ။ ။

ဟူသော၎င်းဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၁၅) ထိုဂါထာ၌အာသုတာ,ကားနိပါတ်မှတည်း။ ။ဘဇ္ဇေ၊သျှင် ရဿေ့။ဇုမေသူကရာ၊၎င်းဝက်တို့သည်။ဝုရေ၊ရှေး၌။မံ၊ငါ့ကို။ဒိသော၊ဖြင်၍။ ဘယ-ဇ္ဇိတာ၊ကြောက်ခြင်းသည် ခိုပ်စက်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။လေဏံ၊ ထီးတို့ဝုန်းအောင်းရာကို။ ဂဝေသိနော၊ရှာကုန်လျက်။ဝုတ္ထ၊ဝါးအစည်း ပြည်သကဲ့သို့အသီးအသီးဖြစ်ကုန်၍။ဒိသော ဒိသံ တဟံ တဟံ ဒိသံ၊ထိုထို အရပ်သို့။အာသိမုခါ၊ရှေးရှုဖြစ်ကုန်၍။ယဿ ပလာယဿ၊ပြေးကုန်၏။ဇုဒါ

နိ၊ယခုအခါ၌။ယတ္ထ၊အကြင်အရပ်၌။ ဋ္ဌိတာ၊တည်ကုန်သော။ ဧကံမေ၊ဤ ဝက်တို့ကို။ အဇ္ဈ၊ယနေ့။ မယာ၊ငါသည်။ ဒုပ္ပသဟာ၊ နှိပ်နှင်းခြင်းဌာခဲ ကုန်၏။ ဝါ၊အောင်နိုင်ခဲကုန်၏။ တတ္ထ၊ထိုအောင်နိုင်ခဲရာ မြေဦးခေါင်း၌။ တေသမ္ဘေ၊ ထိုကုန်အောင် ရုံသော ဝက်တို့သည်။ သက်မ္ဘ၊တည်ကြည်တည်ကြွတ် စည်းဝေးကုန်၍။ ဂေတောဝ၊ တပေါင်းတည်း။ ဝသန္တိ၊ မတ္ထုပ်မရှားနေ ကုန်၏။ ။

ထိုအခါကျားအား ရသေ့စဉ်းလဲသည့်အားထုတ်ခြင်းကိုဖြစ်စေလို၍မကြောက်ထင့်၊ရှေကျားသွားချေ၊သင်သည်ဟုန်း၍သွားသည်ရှိသော် အလုံးရုံသောဝက်တို့သည် ကြောက်လန့်တကြား ပြိုကွဲ၍ ပြေးကုန်လတ္တံ့ဟုဆိုး၏။ ကျားသည် ထိုရသေ့ စဉ်းလဲအားထုတ်ခြင်းကို ဖြစ်စေသည်ရှိသော် ရဲသည်ဖြစ်၍ တဘန်သွား၍တောင်အပြင်၌ရပ်၏။ဝဏ္ဍကိသုကရမည်သောဝက်သည်တွင်းနှစ်ရတို့အလယ်၌နေ၏။ဝက်တို့သည်၊ အသျှင်၊ခိုးသူကြီးလာပြန်၏ဟု ဆိုကုန်၏။ မကြောက်ကြကုန်လင့်၊ယခု ဘယ်းခဲ့ဟုဆိုး၏။ ကျားသည်ဟုန်း၍ ဝဏ္ဍကိသုကရမည်သောဝက်၏အ ပေါ်သို့ပြေးလာ၏။ဝက်သည်ကျား၏ပိမိအပေါ်သို့ပြေးလာသေါ်ကာလ၌ ပြန်၍လျင်မြန်သဖြင့်ဖြောင့်စွာတူးသောတွင်းသို့ သက်၏။ကျားသည်အ ဟုန်ကို ချုပ်ခဲ့သောဌာ မတတ်နိုင်ရကား အထက်အာဘိုဖြင့် သွား၍ ဆောင်းကဲ့သို့မျက်နှာရှိသည်ဖြစ်၍ဘီလာ တူးအပ်သောတွင်း၏အလွန် ကျဉ်းသောမျက်နှာဝ၌ကျ၍ဖုံး၍ထားသကဲ့သို့နေ၏။ ဝက်သည်တွင်းမှ တက်၍ဖိစီးကြီးကဲ့သို့သေါ်လျင်မြန်ခြင်းဖြင့်သွါး၍ကျား၏ပေါင်ကြားဌ အစွယ်ဖြင့်ခြင်း၍အညှို့တိုင်အောင်ခွဲ၍ကောင်းသောအသားငါးပါးကို အစွယ်ဖြင့်ထွင်း၍ ကျား၏ထိပ်ထက်ဌ၌ကိုက်တောက်၍သင်တို့ရန်သူကို ယူကြကုန်လော့ဟုချီ၍တွင်းပသို့ပစ်၏။ ရှေးဦးစွာလာကုန်သောဝက်တို့ သည်ကျား၏အသားကိုရကုန်၏။ နောက်မှလာကုန်သောဝက်တို့သည် ကျားသားကားအသို့သဘောရှိသနည်းဟုကျားကိုစားသော ဝက်တို့၏ နှုတ်သီးကိုနမ်း၍သွားကုန်၏။ ဝက်တို့သည် ကျားသေကာမျှဖြင့် မနှစ်သက်ကုန်သေး။ ဝဏ္ဍကိသုကရမည်သောဝက်သည် ထိုဝက်တို့၏ မနှစ်သက်သော အမှုအရာကိုမြင်၍ သင်တို့သည်အဘဲ့ကြောင့် မနှစ်သက်ကြကုန်သနည်းဟုဆိုး၏အသျှင်၊စားတတ်သောတရုသောကျားသဲသ ဖြင့်အာဘယ်ပြုခဲ့နည်း။တပါးသောကျားကို စေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သောရ

သော့စည်းလဲ ရှိသလျှင်ကတည်းဟု ဆိုကုန်၏။ အဘယ်မည်သောရသော့နည်းဟုဆို၏။ တပယောက်သောသိလမရှိသောရသော့တည်းဟုဆိုကုန်၏။ကျားကိုလည်း ငါသည် သတ်အပ်ပြီ။ ထိုရသော့ကိုကားအဘယ်မှာသတ်လောက်အံ့နည်း၊ထားကြကုန်၊ထိုရသော့ကိုဘမ်းကြကုန်အံ့ဟု ဝက်အပေါင်းနှင့်တကွ သွား၏။ ရသော့စည်းလဲ သည်လည်း ကျား ကြာမြင့်သည်ရှိသော် ဝက်တို့သည်ကျားကိုတမ်းလေကုန်သလောဟု ခရီးဦးကြိုသွားလတ်သော်လာကုန်သောထိုဝက်တို့ကိုမြင်၍ ပါပါဝရိကွရာကိုယူ၍ ပြေး၏။ ဝက်တို့သည်လိုက်လတ်သော်ပရိကွရာကိုစွန့်၍ ထျင်မြန်သဖြင့် ရေသဖန်းပင်သို့တက်၏။ဝက်တို့သည်၊သခင်၊ယခုရသော့ပြေး၍သစ်ပင်ကိုစောက်၏ဟုဆိုကုန်၏။ အဘယ်သို့သောသစ်ပင်ကို တက်သနည်းဟုမေး၏။ ရေသဖန်းပင်ကိုတက်၏ ဟုဆိုကုန်၏။ ထိုဝမ္ဘကိသူကရသည် ဝက်မတို့သည်ရေကိုဆောင်ကြကုန်။ဝက်ယော်တို့သည် မြေကိုတူးကြကုန်။အစွယ်ရှည်ကုန်သောဝက်တို့သည်အမြစ်ကိုဖြတ်ကြကုန်၊ ကြွင်းသောဝက်တို့သည်ခြိုရံ၍စောင့်ကြကုန်ဟုစီရင်၍ထို ဝက်တို့သည် စီရင်တိုင်းပြုကြကုန်သော်၊မိမိသည် ရေသဖန်းပင်၏ဖြောင့်စွာသွားသောအမြစ်မကိုပုဆိန်ဖြင့်ဖြတ်ဘိသကဲ့သို့၊တချက်ထည်းဖြင့်ဖြတ်၍ ရေသဖန်းပင်ကိုလည်းစေ၏။ ခြိုရံလျက်နေကုန်သောဝက်တို့သည် ရသော့စည်းလဲကိုမြေသို့ကျစေ၍အပိုင်းအပိုင်းဖြတ်၍အရိုးတိုင်အောင်စားမ်ိုဝမ္ဘကိသူကရမည်သောဝက်ကိုရေသဖန်းတုံးခ်ိန်နေစေ၍ ရသော့စည်းလဲ၏ အသုံးအဆောင်ခရုသင်းဖြင့်ရေကိုဆောင်၍ဘိသိက်သွန်း၍မင်းပြုကုန်၏။ တခုသောမှီသောဝက်မကိုလည်းထိုဝက်မင်း၏မိဘုရားကြီးပြုကြကုန်၏။ ထိုကာလမှစ၍ယခုထက်တိုင် မင်းတို့ကိုရေသဖန်းမှည့်ခ်ိန်နေစေ၍ ခရုသင်းသုံးရတို့ဖြင့်အဘိသိက်သွန်းကုန်သတတ်။ထို တောအုပ်ခ်ိန်နေသောနတ်သည်အံ့ဘွယ်သရဲကိုမြင်၍ တခုသောသစ်ခွကြားခ်ိန်ဝက်တို့သို့ကြေးရွှန်နှင့်၍။ ။

(၄၅၆) နမ.ဣ္ဌ သဗ္ဗာန သမာဂတာနံ၊
ဒိသ္ဝာ သဟံ သခ္ခ ဝဒါမိ အဇ္ဇုတံ။
ဗ္ဗဏ္ဏ ဝိဂါ ယတ္ထ ဇိနိ'သု ဒါဋ္ဌနော၊
သာမဂ္ဂိယာ ဒါဋ္ဌ-ဗလေသု ရစ္ဆရေ။ ။

ဟူသော၎င်းတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၅၆) သမာဂတာနံ၊အညိုအညွှတ်စည်းဝေးကုန်သော။ဝါ၊ အစည်းအဝေးညီညွှတ်ကုန်သော။သစ္စာနံ၊ဝက်အပေါင်းတို့အား။ မမ၊ငါ၏။ အယံနမောနမဂ္ဂါရော၊ဤ၄ရိုးခြင်းသည်။ အဏ္ဍ၊ဖြစ်စေသတည်း။ အဿ၊ထံ၊ရှေး၌ မဖြစ်စဘူးမြဲသော။ သဒ္ဓါသဝိတာဝံ၊ဝက်တို့၏ အချင်းချင်းအဆွေခင်ပွန်းအဖြစ်ကို။ သယံ၊ကိုယ်တိုင်။ ဒိသွာ၊မြင်ရ၍။အတံ၊ ဝါသည်။ ဝဒါမိ၊ ၄ရိုးပါ၏ဟု ဆိုပေသတည်း။ယဏ္ဍယတြဟိနာမ၊ အကြင်ကြောင့်လျှင်။ ဝါ၊ယဏ္ဍယတြဟိနာမယာဒိသာ၊အကြင်ထိုသဘော ရှိကုန် သော။ ဒါဠ္ဍနော၊ အစွယ်ရှိကုန် သော။ ဗိဂါ၊ ဝက်တို့စဉ်လျှက် ထည်း။ဗျဉ္ဇံ၊ ကျားကို။ ဖိနိ"သု၊အောင်ပေကုန်၏။ ဒါ၌ဗဟုလသု၊အစွယ်ဟူသောအားစွမ်းပကားရှိကုန်သောဝက်တို့၌။ .ယာ သာမဂ္ဂီ၊အကြင်ညီညွှတ်သည့်အဖြစ်,တကိုယ်တစိတ်ထည်းကဲ့သို့အလိုအစ္ဆာသယာတူကြသည့်အဖြစ်သည်။အဏ္ဍ၊ရှိ၏။တောသံ၊ထိုဝက်တို့၏။ တာယသာမဂ္ဂိယာ၊ ထိုညီညွှတ်သည့်အဖြစ်,တကိုယ်တစိတ်ထည်းကဲ့သို့ အလိုအစ္ဆာသယ တူကြသည့်အဖြစ်ကြောင့်။တေဒါ၌ဗဟုလာ၊ ထိုအစွယ်ဟူသောအားစွမ်းပကားရှိသောဝက်တို့သည်။ပစ္စာမိတ္တံ၊ ရန်သူဖြစ်သောကျားကို။ ဂဟေတွာ၊ဘမ်း၍။ အဇ္ဇ၊ယနေ့။ မရဏာဘယာ၊ သေဘေးမှ။ ရုစ္စရေ၊လွတ်ကုန်ပြီ။ ။(ဝရံဝရံ,ကားဝိစ္ဆာ။ ။နိဟနံ,ကားဂစ္ဆန္တာဒိဂိုဏ်းဖြစ်၍နိဟနန္တော, ဘွင့်၍ပေးသည်။ ။စရိ,၌၊စရေဘတ်ကား၊စရ ဂတိ-ဘက္ခနေသု၊ဟုလာ သောအနက်နှစ်ပါးတို့တွင်၌ဘက္ခနအနက်ကိုဟောသည်။ ။အာဘိ ဘူယ,၌၊အာဘိရှေးရှိသောဘူဓာတ်၊ထွာပစ္စည်းကိုယပြု၍ပြီးသည်။ ။သူ ကရေ,၌၊သူ,ဟုဒီစသနှင့်လိုသည်။ ဝိဝိဓေါဏော အာဘုသောဟနတိတိ ဗျဉ္ဇဿ။ဝိရှေးအာရှေးရှိသော ဟနဓာတ်။ သံဟနံညာယဝါ ရောစော, ဟူသောသုတ်ဖြင့် ဟနဓာတ်ကိုစ,ပြုသည်။ ။ဒုမသသုတာ,၌၊ဒုမေ အာသုတာဖြတ်။အာသုတာ,ကားအနက်မရှိ။ ။ဒိသံဒိသံ,ဆိုအပ်လျှက်၊ ဒိသော ဒိသံ,ဟုဆိုသည်။ ။လေဏ,၌နိဂ္ဂဟီတ်ကျေသည်။သမာသ်ထည်း ဟူသင့်၏။ ။နတ်ကြီးဖြစ်လျှက် ဝက်တို့၏ ညီညွှတ်သော သာမဂ္ဂိတရား မယှက်သ်သည်ကိုရင်း၊ အဆွေခင်ပွန်း၏ အဖြစ်မိတ္တ ဓမ္မမ ယှက်သည်ကိုရင်း ၅၂ရားနှစ်ပါးကို ရည်၍ရှိခိုးလိုရကား။ ။နမဏ္ဍ၊ သစ္ဓာနသမာဂတာနံ,ဟုဆိုသည်။ ။တိရစ္ဆာန်ပင်ဖြစ်ငြားသော်လည်း တရားစောင့်ပေက တရားကိုစွဲ၍ ရှိခိုးကောင်းသည်ကို နတ်ကြီးပြုသ

တည်း။ ။အသျှင်နတ်မင်းသည် နတ်ကြီးဖြစ်လျက် အဘဲကြောင့် ထိ ရန်ဆွာန်ဝက်ကိုရှိခိုးရသဖန်းဟု သူစောဒနာကိုပယ်လို၍ ဒိသွာသယံသ ချဝဒါမိ,ကိုဆိုပြန်သတည်း။ ။သဝိနောဘာဝေါသျှ ,ဟုပြု။သင်္ခ်ာ ရှိ သည်ကားမသင့်။ ။အဘူဘာဝုဇ္ဈံဘူတန္တိ အဋ္ဌုတံ,ပြု။အဘူတဘူတ,ဟု လို,လျက်ဘူတတရကိုချေ၍ဥိကိုလည်းရသပြု၍ ဖွေးဘော်ရောက်သည်။ ဖွေးဘော်မရောက်ဘဲအဘူတ,သာရှိမူ၊မဟုတ် မမှန်ဟူသော အနက်ကို ဟောသည်။ ။သမ္ပယုတ်နှ,သမ္ပ,တို့ရှိအရိယသစ္စာနှစ်ပါးသည်,ကဲ့သို့ရှိဟိတ် ကျေးမှုဆန်းသင့်သည်။ ။ယတ္တြဟိနာမဖိန်သ,ဆိုလိုလျက်ဂါထာဖြစ် ၍ယူပုံဖြင့်ဖိန်သ,ဆိုသည်။ ။ဒါဠ္ဌနော,ဒ္ဌမုဒ္ဌဇုတိယာကဋ္ဌရော၊ဌ,လိုသည်။ဒန္ဓ ဇာတုဇ္ဈကဋ္ဌရာဇ,နှင့်ရှိမူ၊မသင့်။ ဒါဠ္ဌဗလေသု, ဟူသောအာဇာရ သည် အာဇည်နှင့်တကွကြိယာကိုင်ဝဲသောကြောင့်၊ ယာသာမဂ္ဂိအတ္ထို,ဟူသော ပါဠိသေသကိုထည့်ရသည်။ သာမဂ္ဂိယာ,ဟူသောပုဒ်သည်သမ္ဘန်ကိုင်ဝဲ သောကြောင့်၊တောသံ,ဟူသောသမ္ဘန်ကိုထည့်ရသည်။ ။ရေစ္ဆရေ,ဟူသော ကြိယာသည်ကတ္တားနှင့်မကင်းရာသောကြောင့်၊တောဒါဠ္ဌဗလာ,ဟူသော ကတ္တားကိုထည့်ရသည်။ ။ရေစဓာတ်သည်ဒိဝါဒိဂိုဏ်းရှိအပါဒါန်ကို ဝဲသည်ဖြစ်၍မရဏာဘယာ,ဟူသောအပါဒါန်ကိုထည့်ရသည်။ ရေစ္ဆရေ, ဟုရှေခဒိ ဂိုဏ်းရှိသည်ကားမသင့်။ရေစ္ဆရေ,ကားအပါဒါန်ကိုမဝဲ၊ကံကို သာဝဲသည်။ရှေးကမလွတ်၊ယခုမှလွတ်သောကြောင့်၊အစ္ဆ,ဟူသောပုဒ် ကိုထည့်ရသည်။ ရှေးကမလွတ်သည်ကား ကျားကို မတာမ်းနိုင်သော ကြောင့်။ယခုလွတ်သည်ကား ကျားကိုတာမ်းနိုင်သောကြောင့်,ဟုထိစိမ့် သောဌါ၊ပစ္စာမိတ္တံဂဟေတ္တာ,ဟူသော ပါဠိသေသကိုထည့်ရသည်။ ။ ဤနည်းကိုမှီး၍ပါဠိသေသကိုထည့်ရာ၌ အကြောင်းရှာရာသည်၊ ထိုလွန် သည်ဟူ၍မမှတ်ရာ)။ ။ဝစ္ဆကိသူကရဇာတကံ တတိယံ။ ၂ ၀၃။

---

၂ ၀၄-သိရိဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ် စွာဘုရားသည်၊ ယံဥဿုကာသသ်ရန္တိ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း ဆာဆင်အပ်သော ဤသိရိဇာတ်ကို၊ဧတေဝန်ကျောင်းတော်၌သီတင်း

သုံးနေတော်မူစဉ်၊တယောဘ်သောကြောက်သရေကို ခိုးတတ်သောပုဏ္ဏားကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သမ္ဘည္ဗြတ်ဖွားတုရားသည် ဤအတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၍ တုရားဖြစ်ပြီး၍။ ။

(၄၅၁) ယံ ဥဿုက္ကာ သခ်ရန္တိ၊အ-လက္ခိကာ ဗဟုံ ဓနံ။
သိဂ္ဂဝန္တော အ-သိပ္ပါ ဝါ၊လက္ခိဝါ တာနိ ဘုဥ္ဇတိ။ ။

(၄၅၂) သမ္ဘတ္ထ ကတ-ပုညဿ၊အတိစ္ဆ-ညေ-ဝ ပါဏိနော။
ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ ဗဟူ ဘောဂါ၊အဝိ-နာ-ယတနေသု ဝိ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၄၅၁-၄၅၂) သိဂ္ဂဝန္တောဝါ၊ဆင်,မြင်း,စီးနှင်၊ပစ်ခင် ဝေး,မြား၊လွှဲ,ထား,ကါ,ကာ၊လွှားရေးစသား၊လောကဗျူဟာ၊တတ်ပညာ၌၊လိမ်မာပွန်းတီး၊အပြီးတိုင်သည်ဝင်းဖြစ်ကုန်သော။ အသိပ္ပါဝါ၊ပညာမဲ့လျှင်း၊ကိုယ်ဖြင့်ရှင်း၍၊သူရင်းအခစားသည်ထည်းဖြစ်ကုန်သော။ အလက္ခိကာ၊ဘုန်းကံ ကြောက်သရေမရှိကုန်သော သူတို့သည်။ ဥဿုက္ကာ၊ ဥစ္စာဆည်းပူးခြင်းခ၌စွန့်စွန့်စားစား အားထုတ်လုံ့လပြုကုန်သည်ဖြစ်၍။ ယံဗဟုံဓနံ၊အကြင်များစွာသောဥစ္စာပစ္စည်းကို။ သခ်ရန္တိ၊ပြုစုဆည်းပူးကုန်၏။ တာနိ၊ထိုဘုန်းကံမဲ့သောသူတို့သည် လုပ်ကြံ၍ဘေး ဆည်းပူးအပ်ကုန်သော ဥစ္စာတို့ကို။လက္ခိဝါ၊ဘုန်းကံရှိသောသူသည်။ အတ္တနော၊မိမိ၏။ ပုညဗလံ၊ကောင်းမှု၏အကျိုးကို။ပရိဘုဥ္ဇန္တော၊ခံစားလျက်။ ကိဠိကမ္ဘံ၊တစုံတခုသောအမှုကို။အ-ကတ္တာဝိ၊မပြုမူ၍လည်း။ ဘုဥ္ဇတိ၊ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းခံစားရ၏။ ။သမ္ဘတ္ထသမ္ဘတ္ထဝေ၊ အလုံးစုံသောအရပ်ဋ္ဌပင်လျှင်။ကတ-ပုညဿ၊ ရတနာသုံးပါးမိဘစသောလုယ်ခြင်း ဖိုက်ပျိုးပြုစုအပ်သော ကောင်းမှုရှိသောဘုန်းရှင်ကံရှင်အား။အညေ၊မိမိမှတပါးကုန်သော။ ပါဏိနော၊ဘုန်းကံမဲ့သောသတ္တဝါတို့ကို။အတိစ္ဆအတိက္ကမိတ္တာ၊လွန်၍။ ဗဟူ၊များစွာကုန်သော။ ဘောဂါ၊သပိညာဏက အာပိညာဏက အာသုံးအာဆောင်တို့သည်။ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ၊ဖြစ်လာကုန်၏။အနာယတနေသု၊ဆင်ကောင်း,မြင်းကောင်း,စသောသက်ရှိ၊ရွှေငွေ,ဝုလဲ,ပတ္တမြား,စသောသက်မဲ့ဥစ္စာတို့၏ဖြစ်ရာမဟုတ်ကုန်သည်။သန္တေသုအဝိ၊ဖြစ်ကုန်သော်လည်း။ တတ္ထ ဝိ၊ထိုဥစ္စာရတနာတို့၏ ဖြစ်ရာမဟုတ်သောအခြောက်အရပ်ဋ္ဌ လည်း။ ဗ

ဟူ၊မျှားစွာကုန်သော။တောဂါ၊သက်ရှိသက်မဲ့အသုံးအဆောင်တို့သည်။ ဥပဓိနှင့်၊ဖြစ်ကုန်၏။ ။

သမ္ဘည္ဟုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဂါထာကိုဟောတော်မူ၍၊သူတို့ယခု၊ ဤသတ္တဝါတို့အားကောင်းမှုနှင့်တူသောတပါးသောတည်ရာမည်သည် မရှိ။ ကောင်းမှုရှိကုန်သောသူတို့အားဖြစ်ရာမဟုတ်သော အရပ်၌ဝင်ရောက်ရတနာတို့သည်ဖြစ်ကုန်သလျှင်ကတည်းဟုမိန့်တော်မူ၍၊ ဤကောင်းမှုမည်သည်ကားလူနတ်တို့အား အလုံးစုံသော ဥစ္စာရွှေအိုးတည်း။နတ်လူတို့သည် အကြင်အကြင်ဆုကိုတောင့်တကုန်၏။ အလုံးစုံသောထိုထိုဆုကိုကောင်းမှုဖြင့်လျှင်ရ၏ဟု ဤသို့စသည်ဖြင့်ထရားဟောတော်မူ၏။ ။

ယခုအခါ၌အနာထပိဏ်သူဌေး၏ကြောက်သရေတည်ရာရတနာတို့ကို ပြတော်မူအံ့သောဌာ။ ။

(၄၅၉) ကုဋ္ဌဂေါ ဝ ဝဏ္ဏေ ဝ ဒဏ္ဍေ ဝ ထိယော စ ပုညလက္ခဏာ။
ဥပဓိနာ အ-ပါပသ၊ကတ-ပုညဿ ဇန္တုနော။ ။

ဟူသော၎င်းတတိယဂါထာကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၄၅၉) အပါပသ၊ယုတ်မာသောမကောင်းမှုကိုမပြုသည်ဖြစ်၍ အညစ်မနှောသတောပြုတတသော။ကတ-ပုညဿ၊ ပြုအပ်သောကောင်းမှုရှိတတသော။ဇန္တုနော၊အနာထပိဏ်သူဌေးအား။ကုဋ္ဌဂေါ၊ကြောက်ပြုသည်ရင်း။ ဝဏ္ဏယောမဂၢိ၊ပဏ္ဍာမြားသည်ရင်း။ ဒဏ္ဍော၊သက်စောင့်တောင်ဝှေးသည်ရင်း။ ပုညလက္ခဏာ၊ပုညလက္ခဏာဒေါဟအမည်ရှိသော။ ထိယောထီစ၊ဓိန်းမရတနာသည်ရင်း။ ဥပဓိနာ၊ဖြစ်ကုန်၏။ ။ယော့ဿသု ဣဿာတိဝိပါ၎ဿ,ဟုအဋ္ဌကထာလာ၏။ယေဝုရိသာနေသံဟရဏောဿသု ဣဿာ,စသည်ဖြင့်ကဣားနှိယ်ဥ။ လက္ခိတောဿအဏ္ဍိတိ လက္ခိဝါ,ပြု။ အတိစ္ဆည္ဝေ,ခ်ိန်အတိစ္ဆ အညေ ဇေ,ပုန်ပြတ်။ယင်းဇေ,ကိုသမ္ဘဏ္ဍ,ဟူသော ရှေးပုန်ခ်ိန်ယှဉ်၍။ သမ္ဘဏ္ဍေ ဝ,ဟူသောအနုက်ကိုမှတ်။အတိစ္ဆ,အတိ,ရှေးဆု,ဝါတ်၊ကွာ,ပစ္ဆည်းကိုရိစ္ဆ,ပြု၍အတိစ္ဆ,ပြီးသည်။ အဝိနာယတနေသုဝိ,ခ်ိန်အဝိအနာယတနေသုဝိ,ပြတ်၍အဝိ,ကါးသမ္ပာဝနာအနုက်၊ ဝိ,ကားသဒ္ဒါ ဏ္ဍနဲ,အနုက်။ ထိ အဝိ,ပြင့်ဥစ္စာရတနာတို့ဖြစ်ဘူးရာမဟုတ်သော်လည်း ဖြစ်ကုန်သေး၏၊ဖြစ်ဘူးရာခ်ိန်ဖြစ်သည်ကား ဆိုတွယ်မရှိဟုသမ္ပာဝနာပြုသတည်း။ ဝိ,ပြင့်ကားရှေးဖြစ်ဘူးရာခ်ိန်လည်းဖြစ်၏၊ မဖြစ်ဘူးရာ အခြေခံ အရပ်ခ်ိန်လည်း ဖြစ်၏ဟုပေါင်းသတည်း။ ဤအရာခ်ိန် ဒုဋ္ဌဂါမဏိအဘယ

မင်းကြီး၏ဝတ္ထုကိုဆိုအပ်၏။ပတ္တမြားထုံးတခုဖြစ်၍မဏိ,ဆိုလိုလျှက်၊ ရုစ်ကိုမဲ့ဂါထာသို့ လိုက်လျောမျှ မထားယော,ဆိုသည်။ ထိုယောစ,ဒ္ဓိ လည်းနည်းတူ။ ။ဣတ္ထိ ထိမန္ဒိ နိ နာရီ၊ထိ ဝရ ဝနိတာ-ဂ်နာ။ပမဒါ သုန္ဒ ရီ ကန္ဓာ၊ရေမဏိ ဒယိတာ-ဗလာ။မာတုဂါမော စ မဟိလာ၊လဏနာ ဘိရု ကာပိနီ။ ။ဟုအသိခါန်လာရကား၊ထိ,သည်ပိန်းမဟောပရိယာယ်။ ။ ဘိရိဓာတကံ စတုတ္ထံ။ ၂၀၄။

၂၀၅-မဏိစံသဓာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြစ်စွာထုရားသည်၊ဒရိယာသတ္တဝသာနိ,အစရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သောဤမဏိစံသဓာတ်ကို၊ဧတဝဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊သုန္ဒရီ၏အစည်းအဝေးကိုအကြောင်းပြု၍ဟော တော်မူ၏။ ။

ဝက်တို့သည်ပတ္တမြားညစ်နွမ်းအောင်ပြုကြကုန်အုံ့ဟုကြံ၍မနီးမဝေး သောအရပ်ဝယ်တခုသောရေကန်ထိုသွား၍ညွှန်ခွဲလူး၍လာလတ်၍ ထို ထိုပတ္တမြားကိုပွတ်ကုန်၏။ပတ္တမြားသည်ဝက်တို့၏အမွေးတို့ဖြင့် ပွတ် အပ်သည်ရှိသော်အတိုင်းထက်အလွန်ကြည်၏။ဝက်တို့သည်အကြောင်း ကိုမမြင်နိုင်ကုန်၍ပတ္တမြား၏ညစ်နွမ်းခြင်းကိုပြုတတ်သောအကြောင်း ကိုရသေ့ကိုမေးကုန်အုံ့ဟုဘုရားလောင်းထိုဆည်းကပ်၍ လျှောက်ပတ် စွာတည်ကုန်၏။ ။

(၄၆၀) ဒရိယာ သတ္တ-ဝသာနိ၊တိ သ-မတ္တာ ဝသာမသော။
ဟညာမ မဏိနော အာဘံ၊ဣတိ နော မန္ဒနံ အဟု။ ။

(၄၆၁) ယာဝတာ မဏိ စံသာမ၊ဘိယျော ဝေါ ဒုယတော မဏိ။
ဣဒဗ္ဗ ဒါနိ ဝုဏ္ဏာမ၊ကိ ကိစ္စံ ဣဓ မညသိ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆိုကုန်၏။ ။

(၄၆၀-၄၆၁) တောတောပယ်သ၊ဒိုဿ,ရသေ့။ဒရိယာ၊ပတ္တမြားဂုဏ်။ သတ္တဝသာနိ၊ ခုနစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး။ တိ သ-မတ္တာ၊ သုံးဆယ်အတိုင်းအ ဂျည်ရှိကုန်သော။မယံ၊ငါတို့သည်။ဝသာမသော၊နေပါကုန်၏။ မဏိနော၊ ပတ္တမြား၏။အာဘံ၊အရောင်ကို။ ဟညာမ၊ဖျက်ဆီးကုန်အုံ့။ ဣတိ၊ဤသို့။

နော၊အကျွန်ုပ်တို့၏။ မန္တနုံ၊တိုင်ပင်ခြင်းသည်။အဟု၊ဖြစ်၏။ ။ယာဝ တာ၊အကြင်မျှလောက်သောညွှန်ဖြင့်။မယံ၊ငါတို့သည်။ မဏိ၊ပတ္တမြား ကို။ဃံသာမ၊ပွတ်ကုန်၏။မဏိ၊ပတ္တ မြားသည်။ဘိယျော၊ရှေးထက်လွန် စွာ။ဝေါဒါယတေ၊အရောင်ထွက်၏။ဇုဒါနိ၊ယခု။ထံ၊သျှင်ရသော့ကို။ဇုဒံ၊ ဤအကြောင်းကို။ ဝုဏ္ဏာမ၊မေးပါကုန်၏။ ဇုဝဇုမတ္တိ်အတွေ့၊ဤအရာ၌။ တို့၊အသျှင်ရသော့သည်။ မမ၊အကျွန်ုပ်၏။ ကိစ္စံ၊မေးအပ်သောကိစ္စကို။ ကိ"မညတိ၊အသို့အောက်မေ့တော်မူသနည်း။ ။

ထိုအခါ။ထို၀က်တို့အားကြားလိုရကားဘုရားလောင်းသည်။ ။

(၄၆၂) အယံ မဏိ ဝေဠု ရိယော၊အ-ကာစော ဝိဝုလော သုဘော။
နာ-သ သ ဘဏ္ဍာ သိရိ" ဟန္တုံ၊အပဏ္ဍမထ သူကရာ။ ။

ဟူသော၌တတိယာဝိဘတ်ကိုဆို၏။ ။

(၄၆၂)သူကရာ၀က်တို့။အယံမဏိ၊၌ပတ္တမြားသည်။ဝေဠုရိယော၊ ကြောက်မြက်ရွှေတည်း။အ-ကာစော၊မကြမ်း။ ဝါ၊စဉ်ကျောက်မဟုတ်။ ဝိဝုလော၊ပြန့်ပြောသောအရောင်ရှိ၏။ အသ၊ထိုပတ္တမြား၏။ သိရိ"၊အ ရောင်ကို။ဟန္တုံ၊ဖျက်ဆီးခြင်းငှာ။နသ ဘဏ္ဍာ၊မတတ်ကောင်း။ တသ္မာ၊ထို သို့မတတ်ကောင်းသောကြောင့်။ဘုမ္မေ၊သင်၀က်တို့သည်။ အပဏ္ဍမထ၊ ၌ပတ္တမြားဂုကိုစွန့်၍အရပ်တပါးဘဲသွားကြကုန်လော့။ ။(ဤ၌ဒရိသဒ္ဒါ သည်ပြောက်ကိုမဟော၊ပတ္တမြားဂုကို ဟောသည်။ အကာစောကိုနှစ် နက်ပေးသည်မှာ။အကာစောတိအကဏ္ဍသော။ ။အဋ္ဌကထာ။ ။အ ကာစောတိကာစမယောနဘဝတိ။ ။ဋီကာ။ ။ကျမ်းနှစ်ပါးသို့လိုက် သည်။သိရိ,ဟုရှေးရသော၊နောက်ဒီဃ။ ဤ၌ကားအံ့ဝိဘတ်သက်၍သိရိ", ရှိသည်။သိရိန္တိ်ပတ်၊ အဋ္ဌကထာတွင်ရကား ဤ၌ အရောင်အဆင်းကို ဟောသည်)။ ။မဏိဃံသဇာတက် ပဌမ်။ ၂၀၅။

၂၀၆–သာလူကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဗုဒ္ဓတြတ် ဖွားဘုရားသည်၊ မာသာလူကသဟိဟယိ, အစရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌သာလူကဇာတ်ကို၊ ဗေဒေဟဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အပျိုကြီး ဖြားယောင်းသောရဟန်းကို အ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါ မဟာလောဟိတနွားသည်၊ ညြိထွေးရှင်ထောဟိတ၊ သင်သည်သာလူကဝက်၏ယာဂုထမင်းကိုမတောင့်တလင့်။ ထိုသတ္တိသမီးကိုထိပ်မြားသောနှုန်း သာလူကကို လက်သုတ်ဟင်းလျှာပြုလို၍ အသားပွါးများစိမ့်သောဌာ ထိုသူတို့သည်ပွေးကုန်၏။ နှစ်ရက် သုံးရက်လွန်သဖြင့်သာလူကကိုညောင်စောင်းအောက်မှထုတ်၍ သတ်၍အပိုင်းအပိုင်းဖြတ်၍အညှာ့သည်တို့၏အစာလုပ်သည်ကိုမြင်ရကုန်အုံ့ဟုဆို၍။ ။

(၄၆၃) မာ သာလူ ကသ ဝိဟာယိ၊ အာတုရ.နှာနိ ဘုဉ္ဇတိ။
အပ္ပေါ.သုံ့ဣဿာ ဘုသံ ခါဒ၊ဝေတံ ဒီဃာ.ယု-ထက္ခတံ။ ။

(၄၆၄) ဣဒါနိ သော ဣဒါ.ဂတ္ဝာ၊အတိဝိ ယုတ္တ-သောဝကော။
အထ ဒက္ခသိ သာလူကံ၊သယန္တံ ရသလု.တ္တရံ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၄၆၃-၄၆၄) တာတ၊ညြိထွေးရှင်လောဟိတ၊တို့၊သင်သည်။ သာလူကသ၊သာလူကဝက်၏။ သူကရောတို့၊ဝက်စာထမင်းကို။ မာဝိဟာယိ၊ မတောင့်တလင့်၊ဟိသတ်စို့၊မှန်၏။ အယံ၊ဤသာလူကသည်၊အာတုရနှာနိ၊ သေအုံ့သောအစာတို့ကို။ဘုဉ္ဇတိ၊စား၏။ တို့၊သင်သည်။အပ္ပေါသုဣဿာ၊ ကြောင့်ကြမဲ့ဖြစ်၍။ဘုသံ၊ဤမွဲကို။ခါဒ၊စိတ်ချချစားလေ့။ဝေတံ၊ဤအစာသည်။ဒီဃာယုထက္ခတံ၊အသက်ရှည်သောအဖြစ်၏ မှတ်ကြောင်းလက္ခဏာတည်း။ ။ဣဒါနိ၊ယခုအခါ၌။သော၊ထိုတိမ်းမြားသောယောက္ခသည်။ဣဒ၊ဤအိမ်သို့။ယုတ္တ-သောဝကော၊မျှားစွာသောပရိသတ်ဟူသော ဗိုဝဲဆည်းကပ်သောအခြံအရံနှင့်ယှဉ်လတ်၍။အတိဝိ၊ အညှာ့သည်သည့်။ ဟုတ္တာ၊ဖြစ်၍။အာဂတ္ဝာ၊ထာဝတ်သည်။ ဘဝိဿတိ၊ဖြစ်လတ္တံ့။ အထ၊ ထိုအခါ၌။ရေသလုတ္တရံ၊ သံခွေးတပ်သောကျည်ပွေ့နှင့်တူသော။ ဝါ၊စပါးထောင်းမောင်းချောက်နှင့်တူသောအထက်နှုတ်ခမ်းရှိသော။ သာလူကံ၊သာလူကကို။ သယန္တံ၊သေခြင်းဌာနစင်းစင်းအိပ်သည်ကို။ ဒက္ခသိ၊ မြင်ရလတ္တံ့။ ။ထိုသို့သောနေ့မှနှစ်ရက်လွန်လတ်၍ ထိပ်မြားခြင်းသို့ရောက်သည်ရှိသော်သာလူကကိုသတ်၍လက်သုတ်ဟင်းလျှာ ပြုကုန်၏။ ထိုနွားနှစ်ရုတို့သည် သာလူက၏ ထိပျက်စီးခြင်းကိုမြင်၍ ငါတို့၏ဒွဲဟူသောအစာသည်သာလျှင်ကောင်းမြတ်၏ဟုကြံကုန်၏။ ။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍ထိုအနုက်ကိုပြုအံ့သောဌာ။ ။

(၄၆၅) ဝိကန္တံ သူကရံ ဒိသွာ၊သယန္တံ ရသလုဒ္ဒရံ။
ဇရ္ဂဝါ ပိစိနော်သုံ၊ဝရ-မ္ဘာကံ ဘုသာ-ဓိဝ။ ။

ဟူသော၎င်းတတိယဂါထာကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၄၆၅) ရသလုဒ္ဒရံ၊ သံရွေးတပ်သောစပါးထောင်း မောင်းချောက်နှင့်တူသောအဝတက်နွယ်ခမ်းရှိသော။ သူကရံ၊သာလူကအမည်ရှိသောဝက်ကို။ဝိကန္တံ၊ငိုမြည်တမ်းလျက်။ သယန္တံ၊သေခြင်းဌာနစင်းစင်းအိပ်သည်ကို။ ဒိသွာ၊မြင်၍။ ဇရ္ဂဝါ၊ နွားအိုနွမ်းကောင် ညိုနှောင်တို့သည်။ အမှာကံ၊ငါတို့၏။ ဘုသာဓိဝ,ဘုသံဝေ၊ အစာဖြစ်သော ဖွဲသည်သာ လျှင်။ဝရံ၊သေဘေးကင်းသဖြင့်မြတ်၏ဟူ၍။ဝိစိနော်သုံ၊ကြိုကုန်၏။ ။(ဘုသာဓိဝ၊ဘုသံဝေဟုဖြတ်။နိဂ္ဂဟိတ်ကိုမ,ရေး။ ဇကိုဇာ့ဝိပရိတ်ပြု။ အ,ကို အာ,ရေ၍ဘုသာဓိဝ,ပြီးသတည်း)။ ။သာလူကစာတက် ဆုံး။ ၂ ၀ ၆။

---

၂ ၀ ၇-လဒ္ဓဘဂရဟာစာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓဖြတ်စွာဘုရားသည်၊နာခုမ္ဘဏ္ဍော,အစရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၎င်းလာဘဂရဟာစာတ်ကို၊ ဗောဝန်ကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အသျှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်၏ အတူနေ တပည့်ကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါ၊အကျင့်အာစာရနှင့် ပြည့်စုံသော တယောက်သောလူလင်သည်တနေ့သမ္ဗန်ဆရာထိုကပ်၍၊ သတ္တဝါတို့အား အတယ်အကြောင်းကြောင့်ထာတ်ဖြစ်သနည်းဟု၊ လာဘ်ဖြစ်ခြင်း၏အကြောင်းဖြစ်သောအကျင့်ကိုမေး၏။ဆရာသည်၊ အမောင်၊ ဤသတ္တဝါတို့အား လေးပါးကုန်သောအကြောင်းတို့ဖြင့်လာဘ်သည်ဖြစ်၏ဟုဆို၍။ ။

(၄၆၆) နာ-ခုမ္ဘဏ္ဍော နာ-ဝိသုဏောဝါ၊နာ-နဋော နာ-ကုတ္တုဟလော။
မုဇ္ဇိသု လာဘေ လာဘံ၊ဇော တေ အနုသာသနီ။ ။

ဟူသော၎င်းပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၆၆) တာတ၊အမောင်လုလင်။ နာခုမ္ဘဏ္ဍော၊ သည်းခြေပျက်၍မရှိးသော်လည်း ရှိုးသောသူ၏ အမှုအရာကိုကျင့်သော။ နာဝိသုဏောဝါ၊ပိရိုးဘထားအားဖြင့်ချောပစ်ကုန်းတိုက်တတ်သော အမျိုးမဟုတ်သော်လည်း

ဘောက်ထွင်း၍ ချောပစ်ကုန်းတိုက်သော အကျင့်ကိုကျင့်သော။ နာနာ
ဌေ၊ပိရိုးဘလာအားဖြင့်သဘင်သည်မဟုတ်သော်လည်းဘောက်ထွင်း
၍ သဘင်သည့်အမှုအရာကိုကျင့်သော။ နာဂုတ္ထုဟာလော၊ပိရိုးဘလာ
အားဖြင့် ဖရိုဖရဲ ပြောဆိုတတ်သော သူမဟုတ်သော်လည်း ဘောက်
ထွင်း၍ဖရိုဖရဲပြောဆိုသောအမှုအရာကိုကျင့်သော။ သတ္တော၊သတ္တဝါ
သည်။မုဏ္ဍေသု၊ရိုက်ပဲထွေးဝေသောသူတို့၌။လောဘံ၊လောဘ်ကို။လောဘေ၊
ရဂ်။ဇော၊ဤသည်ကား။တေ၊သင့်အား။ ဒိန္နာ၊ ပေးအပ်သော။ အနုသာ
သနီ၊အာဇုံးအာမတည်း။ ။

တပည့်သည်ဆရာ၏စကားကိုကြား၍လောဘ်ကိုကဲ့ရဲ့လိုရကား။ ။

(၄၆၇) ဗိရ-ဘိက္ခု တံ ယာသ-လောဘံ၊ဓန-လောဘဉ္စ ဗြာဟ္မဏာ။
ယာ ဝုတ္တိ ဗိနိပါတေန၊အဓမ္မ-စရဏောနဝါ။ ။

(၄၆၈) အဓိ စေ ပတ္တ-မာဒါယ၊အ နု-ဂါရော ပရိဗ္ဗဇေ။
ဇော-ဝ ဇိဝိကာ သေယ္ယော၊ယာ စာ-ဓမ္မေန ဇီဝနာ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆိုတော်။ ။

(၄၆၇-၄၆၈) ဗြာဟ္မဏာ၊ဆရာဝုဏ္ဏား။ဗိနိပါတေနဝါ၊ကိုယ်ကိုမျက်
ဆီးသဖြင့်ရင်း။ အဓမ္မ-စရဏောနဝါ၊မညှိမညွှတ် တရားမဟုတ်သည့်ကို
ကျင့်သဖြင့်ရင်း။ ယာဝုတ္တိ၊ အကြင်အသက်မွေးသော အကျင့်သည်။
အတ္ထိ၊ရှိ၏။တဉ္စဇိဝိတဝုတ္တိ'၊ထိုကိုယ်ကိုမျက်ဆီးလျှက်မတရားကျင့်၍အ
သက်မွေးခြင်းကိုရင်း။တါယဝုတ္တိ'ယါ၊ထိုမတရားသောဇီဝိတဝုတ္တိဖြင့်။
ယာသ-လောဘဉ္စ၊ကျော်စောခြင်းကို ရခြင်းသည်ရင်း။ဓန-လောဘဉ္စ၊ဥစ္စာ
စည်းစိမ်ကိုရခြင်းသည်ရင်း။ဗိရတ္တေ၊နိန္နာမိ၊ငါကဲ့ရဲ့၏။ ။သပ္ပုရိသော၊
သူတော်ကောင်းသည်။ပတ္တံ၊သပိတ်ကို။အာဒါယ၊ယူ၍။အနု-ဂါရော၊နေ
ရာအိမ်မရှိသည်။ဟုတ္ထာ၊ဖြစ်၍။ ပရိဗ္ဗဇေ၊စေအာဝီ၊ အကယ်၍သစ်တပင်
အောံ၊ဝါးတပင်ရင်း ခိုမှီးခြင်းဖြင့်ဆင်းရဲစွာ ဂျာစားကျင့်နေရသည်ဖြစ်
စေကာမူ။ ကာယဒုစ္စရိတာဒိ-ဝဝေသန၊ကာယဒုစရိုက်စသည်တို့၏အစွမ်း
ဖြင့်။အဓမ္မ-စရိယံ၊မတရားသောအကျင့်ကို။ နစရေယျ၊မကျင့်ရာ။ ကိံ
ကာရဏာ၊အဘဲ့ကြောင့်နည်းဟူမူကား။ အဓမ္မေန၊ တရားမဟုတ်သော
အကျင့်ဖြင့်။ ယာစသေနာ၊ အကြင်အသက်မွေးခြင်းဌာဂျာမှီးခြင်းသည်
ကား။ အတ္ထိ၊ရှိ၏။ တတော၊ထိုမတရားသဖြင့်အသက်မွေးခြင်းဌာဂျာမှီး
ခြင်းထက်။ သေဝ-ဝ ဇီဝိကာ၊ဤသစ်တပင်ရင်း၊ဝါးတပင်အောံရောက်ရာ

ဒိဝဲလျှက်သဝိတ်လက်စွဲ၍ အမျိုးနှိမ်ဆွမ်းပန်းခံလျှက်အသက်မွေးခြင်း သည်သာလျှင်။ သေယျော၊အသဘရာအသဘအထောင်အားဖြင့်မြတ်စွာ ၏။ ။ဤသို့လုလင်သည်ရဟန်းအဖြစ်၏ကျေးဇူးကိုဆို၍တောထွက်၍ ရသေ့ရဟန်းပြု၍ တရားသဖြင့်ဆွမ်းကိုရှာလျှက် အာဘိညာဉ်သမာပတ် တို့ကိုဖြစ်စေ၍ ဗြဟ္မာ့ဗြည်သို့လားဏေ။ ။လာဘဂရဟ စာတက် သတ္တမံ။၂၀၇။

၂၀၀-မဏ္ဍုဒ္ဒါနုစာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဗုဒ္ဓဖြတ် စွာဘုရားသည်၊အဋ္ဌန္တိ မဏ္ဍာ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင် အပ်သောဤမဏ္ဍုဒ္ဒါနုစာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သိတင်းသုံးနေ တော်မူစဉ်၊တယောက်သောစဉ်းလဲသောဂုန်သည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားထောင်းသည်ထိုသပြာထုပ်ကိုဖြင်၍ပိမိ၏တံဆိပ်ကိုဖြင်၍ပိမိ ၏ဥစ္စာအဖြစ်ကိုသိ၍ယခုဤတံငါတို့သည် ဤငါးကိုသူတပါးတို့အားသ ပြာတထောင့်ခုနစ်ပဲတို့ဖြင့်ပေးကုန်၏။ ငါတို့အထံသို့ရောက်၍ကား သ ပြာတထောင်သည်ငါတို့၏ဥစ္စာဖြစ်သောကြောင့် ခုနစ်ပဲတို့ကိုသာလျှင် ယူ၍ပေးကုန်၏။ဤအကြောင်းကိုမသိသောတရုတ်ယောက်သောသူကို ယုံစေခြင်းငှာမတတ်ကောင်းဟုကြံ၍။ ။

(၄၆၉) အဋ္ဌန္တိ မဏ္ဍာ အဓိက် သဟာသီ၊
ခ သော အတ္ထိ ယော ဇာမ် သဒ္ဓေဟေယျ။
မယ္ဟာ ဗ္ဗ အာသု ဇာ သတ္ဘ မာသာ၊
အဟ ဒ္ဓိ တံ မဏ္ဍ ဒ္ဒါနံ ကိ ဟေယျံ။ ။

ဟူသောဤပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၆၉) အညောဟိ၊တပါးသောသူတို့သည်။ဗုဒ္ဓဿ ကိုတ၊ သင့်ငါးအဘယ် ရှိ အတိုးထိုက်သနည်းဟုမေးအပ်ကုန်သော။ ကေဝ ခ ၊တံငါတို့သည်။ မဏ္ဍာ၊ငါးတို့သည်။အဓိက်သဟာသီ၊ ခုနစ်ပဲအလွန်နှင့်တကွ တထောင် သောသပြာတို့ကို။အဋ္ဌန္တိ၊ထိုက်ကုန်၏။ ဇာ တိ၊ဤသို့။ဝဒဋ္ဌ၊ဆိုကုန်၏။ ယော၊အကြင်သူသည်။ဇာမ်ကာရတံ၊ဤအကြောင်းကို။ပဋ္ဌ ဒ္ဓတ္ဘော၊ဖျက်

ပြော်အားဖြင့်။အစာနှင့်ရွှေ၊မသိမှု၌။မမ၊ငါ၏။ ဝစနေနှ၊စကားဖြင့်။ သန္ဓ ဟောယူ၊ဤငါးတို့သည်ဤမျှသောအတိုးကို ထိုက်ကောင်းပေ၏ဟု, ယုံ ကြည်ရာ၏။သော၊ထိုယုံကြည်သော်သူသည်။နတ္ထိ၊မရှိ။တဿ၊ယော၀၊ထို သို့ငါးတကောင်သည်ပင်လျှင်တထောင်နှင့်ရုနစ်ပဲထိုက်၏ဟုမယုံကြည် သည်၏အဖြစ်ကြောင့်သာလျှင်။အညေဟိ၊ငါမှတပါးသောသူတို့သည်။ နဂဟိတာ၊မ၀ယ်မယူအပ်ကုန်။မယ္ဘဿ္ဘမယ္ဘံပန၊ ငါ့အားကား။ ဣဒ၊ဤငါး အပေါင်းခု။သတ္တမာသာ၊ရုနစ်ပဲသောအတိုးတို့သည်။အာသု၊ဖြစ်ကုန်၏။ ဣတိ၊ဤသို့။ကေ၀ဋ္ဋာ၊ထံငါတို့သည်။ဝဒန္တိ၊ဆိုကုန်၏။ အဟဘိ၊ငါသည် လည်း။ထံမဇ္ဈိမနိုး၊ကြွပ်ခွယ်ဖြင့် ထိုးလျှိုပေါင်းစည်းအပ်သော ထိုငါး အပေါင်းကို။ကိကောယျုံ၊ကိကာ်၊ဝယ်ပြု။ ။

ဤသို့ဆိုမူ၍အဘယ်ကိုမှီ၍လျှင်ငါသည်ထိုအသက်ကြာတို့ကို ရအပ်ကုန် သနည်းဟုကြို၏။ထိုခဏာ၌ဖြစ်စောင့်နတ်သည်ကောင်းကင်၌ထင်သော အဆင်းဖြင့်ရပ်လျက်၊ငါကားဂဂ်ါစောင့်နတ်တည်း။ သင်သည်ငါးတို့ အား အကြွင်းဖြစ်သောထမင်းတို့ကိုပေး၍ ငါ့အား ဒါနအတို့ကိုဝေ၏။ ထို့ကြောင့်ငါသည်သင်၏ဥစ္စာကိုစောင့်၏ဟုပြုလိုရကား။ ။

(၄၇၀) မဇ္ဈာနံ ဘောဇနံ ဒတ္တွာ၊မမ ဒက္ခိဏာ-မာဒိသိ။
တံ ဒက္ခိဏံ သရန္တိ ယာ၊ကတံ အပဓိတိ' တယာ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၇၀) မဇ္ဈာနံ၊ငါးတို့အား။ဘောဇနံ၊ထမင်းကို။ဒတ္တွာ၊ပေးလျှ၍။မမ၊ ငါ့အား။ဒက္ခိဏံ၊အလှူအတို့ကို။ အာဒိသိ၊သင်ပေးဝေ၏။ တယာ၊သင် သည်။ကတံ၊ပြုအပ်သော။ဒက္ခိဏံ၊အလှူအတို့ကိုပေးဝေခြင်းဟုဆိုအပ် သော။တံအပဓိတိ'၊ထို ငါ့အားပူဇော်ခြင်းကို။ သရန္တိ ယာ၊အောက်မေ့ သောငါသည်။တ၀၊သင်၏။ဇုတ်ခနံ၊ဤဥစ္စာကို။ရက္ခိတံ၊စောင့်အပ်၏။ ။

ဤစကားကိုဆိုမူ ထိုနတ်သည် ဘုရားလောင်းအား ညီသည်ပြုအပ် သော စဉ်းထဲသောအမှုအလုံးစုံကိုဆိုမူ၊ ဤသူသည် ယခုနှလုံးခြောက်- ဘက်သဖြင့်အပ်၏။ပြစ်မှားသောဒိတ်ရှိသောသူအား စီးပွါးမည်သည်မ ရှိ။ငါသည်ကားသင်၏ ဥစ္စာသည်မယုက်စီးစေထင့်ဟု ဥစ္စာကိုဆောင်ခဲ့ ၍သင့်အားပေး၏။ ဤဥစ္စာကို ညှိုးသူအားမပေးမူ၍ သင်သာလျှင် ယူ လော့ဟုဆိုမူ။ ။

(၄၇၁) ပရုဠ္ဍ-စိတ္တသ နှ ဖါတိ ဟောတိ၊
နှ စာပိ ထံ ဒေဝတာ ပူဇယန္တိ။
ယော ဘာတရံ ပေတ္တိကံ သာပတေယျံ၊
အဝဗ္ဗယိ ဒုက္ခဒု-ကမ္မကာရီ။ ။
ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဆိုတော်မူ၏။ ။

(၄၇၁) ဒုက္ခဒု-ကမ္မကာရီ၊ မကောင်းမှုကို ပြုလေ့ရှိသော၊ ယော၊အာ, ကြင်သူသည်။ပေတ္တိကံ၊အာဘမ္ပလာသော အမွေဥစ္စာဖြစ်သော၊ သာပ တေယျံ၊ဥစ္စာနှစ်ကို။ အ-ဒါထု-ကာမော၊မပေးလိုသည်ဖြစ်၍။ (ထည့်)။ ဘာတရံ၊ အစ်ကိုယ်ကို။အဝဗ္ဗယိ၊ဖျက်စီးတော်မူ၏။ ပရုဠ္ဍ-စိတ္တသ၊လောဘ, မာန်သာ,မိန္ဆာရိတက်,ဖျက်ဆီးအပ်သောစိတ်ရှိသော။ဝေရူပသ၊ဤကဲ့သို့ သောဝတ္ထုလိုအား။(ထည့်)။ဖါတိ၊ဖျက်ဖြင်းလောကဤဘဝတမလွန်လော ကနှစ်ပါးစီးခြင်းမည်သည်။ နဟောတိ၊မဖြစ်။ တံဝတ္ထုလိုသို့ဥစ္စာပတ် ဖျက်စီးတတ်သောဝတ္ထုလိုကို။ဒေဝတာပိ၊ နတ်တို့သည်လည်း။ နစဝူဇ ယန္တိ၊ထိုသူ၏ ဥစ္စာကို စောင့်ရှောက်သောအားဖြင့် မပူဇော်ကုန်သည် သာတည်း။ ။ဤသို့နတ်သည် အဆွေခင်ပွန်းပြစ်မှားသော ခိုးသူအား အသပြာကိုပေးစေခြင်းငှာအလိုမရှိ၍ဆိုတော်။ဘုရားလောင်းသည်ကား၊ဤ သို့ပြုအံ့သောဌာနတော်ကောင်းဟု ညီအားလည်း ငါးရာသောအသပြာ တို့ကိုပို့စေသည်ကတည်း။ ။(အဟာ ပို့,ဖ်,ဝိသန္ဓိ၊ဖြင့်တံငါတို့ထည်း ငါ့အား၊ရနှစ်ပဲသာအာဘိုးဆိုကုန်၏။ ငါလည်း၊ဝယ်၍ဟုပေါင်းသတည်း။ မဆ,ဒ္ဒါနှိ,ဆ,ဝ,ဂ်ုံ၊ အဌကထာဘွင့်ရကား၊ ကြောမ်ဆွယ်တို့ဖြင့် ဗဟက်ဖ် ထိုးလျှို၍အပေါင်းအရပ်ပြုအပ်သောငါးအပေါင်းကို မဆ,ဒ္ဒါနှိ,ဆိုသည်။ ဥဝုဇ္ဇဒေဝတာ။ ဒေပါ ထဲနေ။ဒါယတိ။ ဒါနံ။ဥဒ္ဓံ၊ဒါနံ,ဥဒ္ဓါနံ။ ဥဒ္ဓံ၊အထက်ဖ်ဒါနံ၊စောင့်တတ်သည်တည်း။ ဥဒ္ဓါနံ၊အထက်ဖ်စောင့်တတ်သည်။ မဆ,ဒ္ဒါနံ ဥဒ္ဓါနံမဆ,ဒ,ဒ္ဒါနံ,ပြု။ဗရိဗရဲတဖြင်တကွမကြောတပေါင်းထည်းယူလွယ်စိမ့် သောဌာ ကြောမ်ဆွယ်တို့ဖြင့် ထိုးလျှို ဘွဲ့ထိ အပ်သော ငါးအပေါင်းရှိသ တည်း)။ ။မဆ,ဒ္ဒါနှိ,ဇာတက် အဌမ်။ ၂ဝဂ။

၂ဝ၉-နာနာဆန္ဒဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်

ဘွာဘုရားသည်၊နာနာဆန္ဒာမဟာရာဇ, အစဂ္ဂိသောဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤနာနာဆန္ဒဇာတ်ကို၊ ဗေတာဝန်ကျောင်းကြီးနှင့် သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊အသျှင်အာနန္ဒာမထေရ်၏ဆုတ္တစ်ပါးရေခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မင်းသည်၊ဝုဏ္ဏားသင့်အား ငါကြည်ညြို၏၊ဆုကိုယူလော့ဟုဆို၏။ ဖြတ်သောမင်းကြီး၊သါးမယားတို့နှင့်တိုင်ပင်၍ယူပါအုံ့ဟုဆို၏။သွားချေ တိုင်ပင်၍လာလော့ဟုမင်းဆို၏။ ဝုဏ္ဏားသည်သွား၍ဝုဏ္ဏေးမ,သား,ချွေးမ,ကျွန်မတို့ကိုခေါ်၍မင်းသည်ငါ့အား၊ဆုကိုပေး၏။အဘယ်ဆုကိုယူအုံ့နည်းဟုမေး၏။ဝုဏ္ဏေးမသည် ငါ့တို့နွားမတရားကို ဆောင်ခဲ့လော့ဟုဆို၏။ဆတ္တမာဏာဝမည်သောသားသည် ငါ့တို့ကုရုဒြာကြာအဆင်းနှင့်တူသောအဆင်းဂ္ဂိသောထိန်ခြောဖြင်းလေးစီးတို့ဖြင့်ကအပ်သော ရထားကို ဆောင်ခဲ့လော့ဟုဆို၏။ ချွေးမသည် ပတ္တမြားနားဆောင်းကိုအစပြု၍ အလုံးစုံသောတန်းဆာကိုဆောင်ခဲ့လော့ဟုဆို၏။, ဝုဏ္ဏာမည်သောကျွန်မသည်ငါ့တို့ဆုံ,ကျည်ဖွေ,မန်း,ဆိုး,တို့ကိုဆေါင်ခဲ့လော့ဟုဆို၏။ဝုဏ္ဏားသည်မင်း၏အထံသို့သွား၍၊ ဝုဏ္ဏား၊ သင်သည် သားမယားကိုမေးခဲ့ပြီလောဟုဆို၏။ဖြတ်သောမင်းကြီး၊မေးခဲ့ပါပြီ။ ထိုသူတို့သည် အထူးထူးသောအလိုဂ္ဂိကုန်၏ဟုဆို၍။ ။

(၄၇၂) နာနာ-ဆန္ဒာ မဟာ-ရာဇ၊ကော-ဂါရေ ဝသာမသော။
အဟံ ဂါမ-ဝရံ ဒ္ဓုရ္ရေ ပြောဟ္ဝကိ စ ဂဝံ သတံ။ ။

(၄၇၃) ဝုဏ္ဏော စ အာဇညော-ရထံ၊ကညာ စ မဏိ-ကုဏ္ဍလံ။
ယာ စေ-သာ ဝုဏ္ဏိကာ ဇဋ္ဌိ-ဥဒုက္ခလံ-ဘိကခ်တိ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၄၇၂-၄၇၃) မဟာ-ရာဇ၊ဖြတ်သောမင်းကြီး၊နာနာ-ဆန္ဒာ၊အထူးထူးသောအလိုဂ္ဂိကုန်သော၊ မယံ၊အာကျွန်ုပ်တို့သည်။ကော-ဂါရေ၊တဘိမ်ထည်းခဲ့။ဝသာမသော၊နေကုန်၏။အဟံ၊အာကျွန်ုပ်သည်။ဂါမဝရံ၊ရွာမြတ်ကို။ဒ္ဓုရ္ရေ၊အလိုဂ္ဂိ၏။ပြောဟ္ဝကိစ၊ဝုဏ္ဏေးမသည်ကား။ဂဝံသတံ၊နွားမတရားကို။အဘိကခ်တိ၊အလိုဂ္ဂိ၏။ ။ဝုဏ္ဏောစ၊သားသည်ကား။အာဇညရထံ၊အာဇာနည်ဖြင်းကသောရထားကို။အဘိကခ်တိ၊အလိုဂ္ဂိ၏။ကညာစ၊ချွေးမသည်ကား။မဏိ-ကုဏ္ဍလံ၊ပတ္တမြားနားဆောင်းကို။ အဘိကခ်တိ၊အလိုဂ္ဂိ၏။ အမှာကံ၊အာကျွန်ုပ်တို့၏ဟာရေ၊အိမ်ခဲ့။ဝုဏ္ဏိကာ၊ဝုဏ္ဏောအ

မည်ရှိသော။ယာသောဒါသီ၊အကြောင်းကျွန်မသည်။ဇတ္တိ၊ရှိ၏။ သာစ၊ထို ကျွန်မသည်ကား။ စဒ္ဓိ၊ဝိဒိယုတ်သောကျွန်မဖြစ်၍။ ဥရုက္ခလ်၊ဆုံးကျည် ပွေ့ကို။အာတိကင်္ခ-ကို၊အလိုရှိ၏။ ။

မင်းသည်ခပ်သိမ်းသောသူတို့အား အလိုရှိတိုင်းကို ပေးကြကုန်ဟု စေလိုရကား။ ။

(၄၇၄) ဗြာဟ္မဏာသ ဂါမ-ဝရံ၊ဗြာဟ္မဏိယာ ဂဝံ သတံ။
ဝုဏ္ဏသ အာဇည-ရထံ၊ကညာယ မဏိ-ကုဏ္ဍလံ။
ယ-ရော-ထံ ဝုဏ္ဏိ-ကံ စဒ္ဓိ၊ပဠိပါဒေထ-ဒုက္ခလံ။ ။

ဟူသောဤတတိယ ဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၇၄) ဗြာဟ္မဏာသ၊ဝုဏ္ဏားအား။ဂါမဝရံ၊ရွာမြတ်ကို။ဗြာဟ္မဏိယာ၊ ဝုဏ္ဏေးမအား။ဂဝံသတံ၊နွားမတရာကို။ဝုဏ္ဏသ၊သားအား။ အာဇည-ရထံ၊အာဇာနည်မြင်းကသော ရထားကို။ ကညာယ၊ရွှေးမအား။ မဏိ-ကုဏ္ဍလံ၊ပတ္တာမြားနားဆောင်းကို။ ယံတော်ခါ၊သိ၊အကြင်ကျွန်မကို။ စဒ္ဓိ၊ ထိုနိမ်တွင်အယုတ်ဆုံးဖြတ်သော။ဝုဏ္ဏိ-ကံ၊ဝုဏ္ဏာပဟု၍။ဝစတိ၊ဝုဏ္ဏားဆို၏။ တသ္မာ၊ထို ဝုဏ္ဏာမည်သော ကျွန်မအားလည်း။ ဥရုက္ခလ်၊ဆုံးကျည်ပွေ့ကစသည်တသွန်ကျွန်အသုံးအဆောင်ကို။ ပဠိပါဒေထ၊အလို ရှိတိုင်းမဆိုင်းမနှေးပြည့်စုံအောင် ပေးကြကုန်လော့။ ။နာနာဆန္ဒစာ တကံ နဝမံ။ ၂၈၆။

၂၆၀-သိလဝိမံသစာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဗုဒ္ဓြတ် စွာဘုရားသည်၊ သိလ်ကိုရေ၀ကလျှာတော်, အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သောဤသိလဝိမံသဓါတ်ကို၊ဓမ္မတ၀န်ကျောင်းကြီးနှင့် သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သိလကိုရုံစပ်းသော့တယောက်သောဝုဏ္ဏား ကျွန်အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါဝုရောဟိတ်ကိုမင်းသည်အဘဲ့ကြောင့်ဤသို့သောဘာရှိသော အမှုကိုပြုသနည်းဟုမေး၏။ဝုရောဟိတ်သည်မိမိ၏သိလကိုစမ်းလိုသည် ၏အဖြစ်ကြောင့်ပြု၏ဟုဆိုလို၍။ ။

(၄၇၅) သိလံ ကိရေ-ဝ ကလ္ယာဏံ၊သိလံ လောကေ အနုတ္တရံ။
ပဿ စောရ-ဝိသော နာဂေါ၊သိလဝါ-တိ နုဟညတိ။ ။
(၄၇၆) သော-ဟံ သိလံ သမာဓိသံ၊လောကေ အနုမတံ သိဝံ။
အရိယ-ဂုတ္တိ-သမာစာရော၊ယေန ဝုစ္စတိ သိလဝါ။ ။
(၄၇၇) ဥာတိနဋ္ဌ ဝိယော ဟောတိ၊ဗိဇ္ဇောသုစ ဝိရောစ တိ။
ကာယဿ ဘေဒါ သုဂတိ၊ဥပပဇ္ဇတိ သိလဝါ။ ။

ဟူသောဤသုံးဂါထာတို့ကိုဆိုရ၏၊ ။

(၄၇၅-၄၇၇) လောကေ၊လူ့ရွာ၌။သိလံ၀ေ၊သိလသည်သာလျှင်။ကလ္ယာဏံ၊ထင်တယ်ကောင်းမြတ်၏။သိလံ၊သိလသည်သာလျှင်။အနုတ္တရံ၊ မိမိထက်အလွန်အကဲမရှိမြတ်လှစွာ၏။ ဝေ၊ဤတို့။ပဿိတာ၊ဘုရားအစဉ်ရှိသောပညာရှိတို့သည်။ ဝဒန္တိ ကိရ၊ဆိုကုန်သတတ်။ ပဿ၊ရှုပါလော့။ စောရ-ဝိသော၊ကြောင်းသောအဆိပ်ရှိသော။နာဂေါ၊ဖြွေကို။ဝါ၊ဖြွေသည်။ သိလဝါ-တိ၊သိလရှိ၏ဟူ၍။ နုဟညတိ၊မိမိကိုလည်းသူတပါးမည်ညှဉ်းဆဲအပ်၊သူတပါးကိုလည်းမိမိမည်ညှဉ်းဆဲတတ်။ယေန၊အကြောင်သိလကြောင့်။ သိလဝါ၊သိလရှိသောသူကို။ အရိယ-ဂုတ္တိ-သမာစာရော၊ဘုရားစသော အရိယာတို့၏ အကျင့်ကိုကျင့်ပေသသူဟူ၍။ဝုစ္စတိ၊ချီးမွမ်းအပ်၏။လောကေ၊လူ့ရွာ၌။သိုဝံ၊မရှိတောဘျမ်းပြိမ်းချမ်းသောအကျင့်ဟူ၍။အနုမတံ၊ ပညာရှိတို့သည်ဝန်ခံအပ်သော။ တံသိလံ၊ထိုသိလကို။သော အဟံ၊ထိုငါသည်။သမာဓိသံ သမာဓိယိသောမိ၊ဆောက်တည်အံ့။ ။သိလဝါ၊ သိလရှိသောသူသည်။ ဥာတိနဋ္ဌ၊အဆွေအမျိုးတို့သည်လည်း။ ဝိယော၊ ချစ်အပ်သည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ ဗိဇ္ဇောသုစ၊အဆွေခင်ပွန်းတို့၏အလယ်၌လည်း။ ဝိရောစတိ၊ရဲရဲညီးညီး၊တောက်ထိန်မီးသို့၊အုံ့ချီးမဝ၊တောက်ပထွန်းလင်း၏။ကာယဿ၊ခန္ဓာကိုယ်၏။ ဘေဒါ၊ပျက်သည်မှ။ပရံ၊နောက်၌။ သုဂတိ၊သုဂတိသို့။ ဥပပဇ္ဇတိ၊ကပ်ရောက်၏။ ။သိလဝိမ်သဇာတကံ ဒသမံ။ ၂ ၉ ၀။အဗ္ဘန္တရ၀ဂ္ဂေါ စတုတ္ထော။ ။တတ်သုနှုန်။ ။

အဗ္ဘန္တရံ,သေနကဉ္စ,၀ဆုကိ,သိရိဇာတကံ,။
မဏိသူကရ,သာလုကံ,၊ဃာတ၊ရဟ,မဗ္ဗုဒ္ဓါနံ,။
နာနာဆန္ဒံ,သိလဝိမ်သကံ,၊အဗ္ဘန္တရ၀ဂ္ဂေါ တိ၀ုစ္စတိ။ ။

(၈-ကုန်လုံး)

၂ ၄၁-သုရာစာဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဘည်ဖြတ်ရှာဘုရားသည်၊သမ္ဘကာမဒဒံကုန်လျှင်,အစဉ်ရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသုရာစာဇာတ်ကို၊ ဖောဝဝန်ကျောင်းကြီးနေသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အနာထပိဏ်သူဌေးမြေ တူကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ဖြတ်ရှာဘုရားသည်ဤအတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။ ။

(၄၂၈) သမ္ဘ-ကာမ-ဒဒံ ကုန်လျှင်၊ကုဋေ လေ့ရှိနှင့် ရတ္တကော။
ယာဝ နံ အနုပါလေတိ၊တာဝ သော သုခ-မေတိ။ ။

(၄၂၉) ယာဒါမတ္တော စ ဒိတ္တော စ၊ပမာဒါ ကုန်လွန်-မတ္တိဒါ။
တာဒါ နဂ္ဂေါ စ ပေါ ဠော စ၊ပန္ဓာ ဗာလော ဝိဟာညတိ။ ။

(၄၃၀) ဇေဝ-မေဝ ခနံ လေ့ရှိ၊ပမတ္တော ပရိဝုဇ္ဈတိ။
ပန္ဓာ တပတိ ဒုမ္မေဓော၊ကုဋေ ဘိတ္တာ-ဝ ရတ္တကော။ ။

ဟူသော၎င်းသုံးဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၄၂၈-၄၃၀) ရတ္တကော၊သေသော်ကြားသည်။သမ္ဘကာမဒဒံ၊အလုံးစုံသော၀တ္ထုကာမကိုပေးခြင်းဌာနမှ ကုဋေ၊သဝိတ်ကဲ့သို့ အနှားမတို့ လည်အလွတ်ရှိသော။ကုန်လျှင်၊အိုးကို။ ထမ်ပြီးနှင့်ရမည်။ ယာ၀၊အကြာင်မျှလေ၊သောကာလပတ်လုံး။ နံ၊ထို အလုံးစုံသော၀တ္ထုကာမကိုပေးတတ်သောအိုးကို။ အနုပါလေတိ၊ မကွဲမပျောက် စောင့်ရှောက်နိုင်၏။ တာ၀၊ ထိုမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး။ သော၊ထိုသေသော်ကြားသည်။ သုခံ၊ချမ်းသာကို။ မေတိ၊ရ၏။ ။ယာဒါ၊အကြောင်အာခါမှု။ သော၊ထိုသေသော်ကြားသည်။ မတ္တော၊သေရစ်မှားသည်ဖြစ်၍ ၎င်း။ ဒိတ္တော ဂန္ဓိတော၊ဟောရုဝင်းကြွယ်ကြိုတ်ခက်ထန်သည်ဖြစ်၍၎င်း။ပမာဒါ၊မေ့လျော့သဖြင့်။ ကုန်လွန်အိုးကို။ အန္တိဒါ၊ ကောင်းကင်ထိုင်ခြေကန်၍ခံ့ကျက်လက်မှချေဝင်ကျ၍ခွဲသည်လည်း။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ တာဒါ၊ထို အခါမှု။နဂ္ဂေါ စ၊ အ၀တ်အချည်းနှီးဖြစ်၍၎င်း။ပေါ ဠော၊ရံ့ခါပုထိုးနှင်းကို ၀တ်၍၎င်း။ သောဗာလော၊ထိုမိုက်စွာသော သေသော်ကြားသည်။ ပန္ဓာ၊နောက်မှု။ဝိဟာညတိ၊ပင်ပန်းဆင်းရဲရာ၏။ ။ရတ္တကော၊သေသော်ကြားသည်။ ကုဋေ၊အိုးကို။ဘိတ္တာ၊ခွဲ၍။ပန္ဓာ၊နောက်မှု။ တပတိ၊ဝေ၊စိုးရိမ်ပူပန်ရ၏သို့။

ဇေမေဝ၏အာတ္ရလျှင်။ ယောဒမ္ဘေဝေါ၊အကြင်သူရိုက်သည်။ ခန်ဒ္ဓကာ ကိုလဒ္ဓါ၊ရ၍။ ပမတ္တော၊သော်စားမေ့လျော့သည်ဖြစ်၍။ ပရိဘုဥ္ဇတိ၊သုံးစား၏။ သောဒမ္ဘေဝေါ၊ထိုသူရိုက်သည်။ ပန္ဓာ၊နောက်၌။တပတိ၊ဒုက္ခရိပ်ပူပန်ရ၏။ ။သုရာဘာဇုတ္တာတကံ ပဌမံ။၂၉၁။

၂၉၂-သုပတ္တာတိ။

နှုတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓဘုရား စွာတရားသည်၊ဗာရာဏသျှမဟာရာဇ, အစရှိသောဂါထာဝန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၍သုပတ္တာတတ်ကိုဟောတော်နေကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဗိမ္ဗာဒေဝီထေရီမအား အာသျှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည်လေးအပ်သော ငါးကြင်းသားအရသာ၊ အသစ်ဖြစ်သောထောပတ်နှင့်ရောသောသလေးဆွမ်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါစဖိုသည်သည်ကျီးစစ်သူကြီးကို မင်း၏အာထံသို့ သောင်၏။ ထိုစစ်သူကြီးကျီးကိုမင်းသည်၊ ကျီး၊သင်သည် ငါ့ကိုလည်းမရှက်၊ စဖိုသည်၏နှာခေါင်းကိုလည်းဖြတ်၏။ ထမင်းခွက်တို့ကိုလည်းခွဲ၏။ ဓိပိအသက်ကိုမစောင့်၊အတဲ့ကြောင့် ဤထိုသဘောရှိသောအမှုကို ပြုသနည်းဟုမေး၏။ ကျီးသည်၊ ဖြတ်သောမင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်တို့၏ကျီးမင်းသည် ဗာရာဏသိပြည်ကိုဖို့၍နေ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုကျီးမင်း၏စစ်သူကြီးတည်း။ ထိုကျီးမင်း၏ သုဗဿသာမည်သော ဓိတုရားသည် သင်မင်းကြီးတို့၏စားတော်ကိုစားလို၏။ ကျီးမင်းသည်ကျီးမိတုရား၏ချင်ခြင်းကိုအကျွန်ုပ်အား ကြားပြ၏။အကျွန်ုပ်သည်ကျီးမင်းအာထံ၌လျင်အသက်ကိုစွန့်၍ လာ၏။ယခုအကျွန်ုပ်သည်ကျီးမင်းသို့စားဘွယ်ကိုပို့စေအပ်ပြီ။အကျွန်ုပ်၏ နှလုံးအလိုသည် အပြီးသို့ ရောက်ပြီ။ ဤအကြောင်းကြောင့် အကျွန်ုပ်သည်ဤသို့သဘောရှိသောအမှုကိုပြု၏ဟုပြုလိုရကား။ ။

(၄၈၁) ဗာရာဏသျှံ မဟာရာဇ၊ကာက-ရာဇာ နိဝါသကော။
အသိတိယာ သဟာသေယိ၊သုပတ္တော ပရိဝါရိတော။ ။

(၄၈၂) တသ္မာ ဒေါဟဠိနိ ဘရိယာ၊သုဗဿသာ ဘက္ခိတုမိစ္ဆတိ။
ရညော မဟာနသော ပက္ကံ၊ပစ္ဆိုံ ရာဇ-ဘောဇနံ။ ။

(၄၈၃) တေသာ-ဟံ ပဟိတော ခုတော၊ ရညော စ-ဒ္ဓိ ဗ္ဗုဓာ-ဂတော။
ဘဗ္ဗု အပစိတိ ကုဋ္ဌိ၊နာသာယ-မကရံ ဝတံ။ ။

ဟူသော၏သုံးဂါထာတို့ကိုဆိုး၏။ ။

(၄၈၁-၄၈၃)မဟာရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး။ဗာရာဏသီ၊ ဗာရာဏသီ ယံ၊ဗာရာဏသီပြည်၌။သုပဗ္ဗော၊သုပဗ္ဗအမည်ရှိသော။ကာက-ရာဇာ၊ ကျီးမင်းသည်။ အသိတိယာ သဟာသေယိ၊ ရှစ်သောင်းသော ကျီးတို့ သည်။ပရိဝါရိတော၊ခြံရံအပ်သည်ဖြစ်၍။ နိဝါသကော၊ အမြဲနေ၏။ ။ တသ္မာ၊ထိုသုပဗ္ဗအမည်ရှိသောကျီးမင်း၏။သုဗသ္သာ၊သုဗသ္သာအမည် ရှိသော။ ဘရိယာ၊မိဘုရားသည်။ ဒေါဟဠိနီ၊ဖြစ်သောချင်ခြင်းရှိ၍။ ရ ညော၊အာရှင်မင်း၏။မဟာနသော၊ ပွဲတော်ခံမိ၍။ ပဏ္ဍိ၊အထူးထူးအပြား ပြားသော ဇီယာကရဝေး အမွှေးအကြိုင်တို့ဖြင့် ကောင်းမွန်စွာ ချက် အပ်သော။ပစ္ဆုဿ၊ အသီးသီးအတိုးမျှားစွာထိုက်သောဌက်သိုက်ငါးအ ဝဲစသော အဆောင်အဝတ်အထူးရှိသော။ ရာဇ-တောဇနံ၊ မင်းထိုက်တော ဇဉ်ကို။ ဘက္ခိတုံ၊ပွဲတော်တည်ခြင်းငှာ။ဗ္ဗုဇ္ဈတိ၊အလိုရှိ၏။ ။အဟံ၊အ ကျွန်ုပ်သည်။တေသံ၊ထိုရှစ်သောင်းခြံရံ စံနေတော်မူသော ကျီးမင်းမိဘု ရားတို့၏။ ခုတော၊တမန်တည်း။ ရညော၊စ၊ ငါတို့အာရှင် သခင်ကျီးမင်း သည်လည်း။ ပဟိတော၊မိဘုရားတို့စေလွှတ်တော်အစာဆောင်စိမ့်သော ဌာ စေအပ်သည်ဖြစ်၍။ဗ္ဗုဓ၊ဤအရပ်သို့။အာဂတော၊လာသည်။အဒ္ဓိ၊ဖြစ်၏။ သွားဟုံသောအဟုံ၊ထိုအကျွန်ုပ်သည်။ဇေါ၊ဤသို့။ အာဟာ-ဗ္ဗော၊စေတော် မူအပ်သည်ဖြစ်၍။ဘဗ္ဗု၊ အကျွန်ုပ်တို့၏အာရှင်သခင်ကျီးမင်းအား။ အပ စိတိ၊ဟူဇော်ဖြတ်ခိုးခြင်းကို။ ကုဋ္ဌိကရောဝိ၊ပြုပေအုံ။ မဟာ-ရာဇ၊မြတ် သော မင်းကြီး။ ဗ္ဗဝိနာကာရဏေန၊ အာရှင်ကျေးဇူး ထိမ်ပြား မမှီဟူဇော် လိုသော၏အကြောင်းကြောင့်။ တုမှေ၊ အာရှင်မင်းကြီးတို့ကို။ဇီဝိတဠ္ဠ။ အကျွန်ုပ် အသက်ကိုရင်း။ အဝ္ဝဏ္ဏတ္ထာ၊မရေတွက်မရ၏။ ဘဗ္ဗဘာဇနံ၊ ပွဲတော်အုပ်ကို။ ပါ၊တေတုံ၊ ချစိမ့်သောငှာ။ ဘဗ္ဗဟာရကသ၊ပွဲတော် ဌေသောင်သောသူ၏။ နာသာယ၊နှာသီး၌။ ရုခတုဏ္ဍကေန၊ သံညှပ်နှင့်တူ သောနှစ်သီးဖြင့်။ဝတံ၊ရုတ်ပြတ်သောအနာကို။အကရံ၊ပြုပြီ။ မယာ၊အ-ကျွန်ုပ်သည်။ ရညော၊အကျွန်ုပ်တို့အာရှင်သခင်ကျီးမင်းအား။ အပစိတိ၊ အသက်ဖြင့်ဟူဇော်သောအမှုကို။ ကတာ၊ပြုအပ်ပြီ။ဗ္ဗုဒါ နိ၊ယခု။ တုမှေ၊ အသျှင်မင်းကြီးတို့သည်။ယံ၊အကြောင်းဒဏ်ကို။ဗ္ဗုဇ္ဈထ၊အလိုရှိကုန်၏။ထံ

ဒဏ္ဍံ၊ထိ ဒဏ်ကို။ကရောထ၊အလိုရှိရာပြုကာမူ။ ။မင်းသည်ထိုကျိုးစစ်သူကြီး၏စကားကိုကြား၍ လူဖြစ်ကုန်သော ငါတို့သည် ကြီးစွာသောစည်းစိမ်ကိုပေးကုန်လျက်လည်း ငါတို့အားချစ်ဖိုလ်သောဌာ မတတ်နိုင်ကုန်။ ရွာအစရှိသည်တို့ကို ပေးကုန်လျက်လည်း ငါတို့အား အသက်ကိုပေးသောသူကိုမရကုန်။ ၍သတ္တဝါကားကျိုးဖြစ်လျက် မိမိအသက်ကိုကျိုးမင်းအားစွန့်၏။အလွန်လျင်သူတော်ကောင်း၏ သာယာစွာသော အသံရှိ၏။ထရားဟောတတ်၏ဟုဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့်ကြည်ညိုမြဲထိ ကျိုးစစ်သူကြီးကိုထီးပြုပြင့်ပူဇော်၏။ ကျိုးစစ်သူကြီးသည် မိမိရသောထီးဖြူပြင့် မင်းကိုလျင်ပူဇော်၍ ဘုရားလောင်း၏ကျေးဇူးတို့ကိုဆို၏ မင်းသည် ဘုရားလောင်းကိုခေါ်စေ၍ထရားနှာ၍နှစ်ခုကုန်သောကျိုးတို့အားလည်းမိမိစားသောနည်းဖြင့်ထမင်းအစာကိုမပြတ်ပေး၏။ကြွင်းသော ကျိုးတို့အားနေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ဆန်တဘဇာကျက်ထမင်းကို ပေး၏။ မိမိသည်လည်းဘုရားလောင်းအ ဆုံးမခ၌တည်၍ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါတို့အား တေးမဲ့ပေး၍ပဉ္စသိတို့ကိုစောင့်၏။သုပတ္တကျိုးမင်း၏အာဆုံးအမသည်ကား အနှစ်ခုရှာတည်း။ ။(ဗာရာဏသျှီ၊ဗာရာဏသိယံပြတ်၍။ယ,နှောင်းရာသရကျေ၍ ဗာရာဏသျှီ,ပြီးသည်။ ။မဇ္ဈိမံသပိကတိသု ပဗ္ဗေကမေတ္တမ ဟာ ဃ ဏ္ဍ ပစ္ဆိ ။ ။ဣတ္ထေဘောဇနေ၊ ။ မဇ္ဈိမံသပိကတိသု၊ငါးအမဲအထုံးတို့ထွင်။ပဗ္ဗေကံ၊အသီးသီး။မဟာ ဃ ဏ်၊အတိုးများစွါထိုက်သော်ငှက်သိုက်ငါးအမဲအဆောင်အာဠိသည်။အတ္ထိ၊ရှိ၏။ ဒုတိယသဒ္ဒါ၊ကြောင့်။ထံဘောဇနံ၊ သည်။ပစ္ဆိ ဃ ၊ မည်၏။ ။ကုဠိ,ကိုကရောမိ,ဘွင့်သောကြောင့်၊ကရဝတိ၊မိမိဘတ်သက်၍။ကွမိဓာတုသုတ်ဖြင့်ပြီးသတည်း)။ ။သုပတ္တဇာတက် ဒုတိယံ။၂၉၂။

၂၉၃-ကာယနိဗ္ဗိန္ဒတော်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓြမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဗုဒ္ဓသာမေ,အစရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၍ကာယနိဗ္ဗိန္ဒတော်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မထင်ရှားသောယောဂျားကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုဘုရားလောင်းသည် ဤရောဂါမှထမြောက်လတ်သော်ရဟန်းပြု အုံဟုကြွေ့ကြွေ့ကြီးတရုံတဲရှည်ပြစ်သော သင့်တင့်ကျော်ကြားသော ဆေးကို ရ၍ရောဂါကင်းမှီဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ရသော့ရဟန်းပြု၍ အာဘိညာဉ်သမာ ပတ်တို့ကိုပြစ်စေ၍ဈာန်ချမ်းသာဖြင့်နေလျက်ဤမျှလောက်သော့ကာလ ပတ်လုံး ဤသို့သဘောရှိသော ဈာန်ချမ်းသာမည်သည်ကိုမရစဘူးဟု ဒါနိုးကျူးလိုရကား။ ။

(၄၀၄) ဗုဒ္ဓသော မေ အညတရေန ဗျာဓိနာ၊
ရောဂေန ဗာဠှံ ဒုခိတာသ ရှပ္ပတောဝ။
ပရိသုသသတိ ဒိပ္ပ-မိဒံ ကဋ္ဌေဝရံ၊
ဗုပ္ပ ယထာ ပံသုနိ အာတပေ ကတံ။ ။

(၄၀၅) အစ္ဆဲ ဗြဟ-သခိ ါတံ၊အာသုစိ သုစि-သမ္ဘတံ၊
နာနာ-ကုဏပ-ပရိပူရံ၊ဗြဟ-ရှပံ အ-ပသဿတောဝ။ ။

(၄၀၆)မိရ-ဗ္ဗုမ္ပံ အာတုရံ ပူတိ-ကာယံ၊ ဗေဒုဇ္ဇိယံ အာသုစိ ဗျာဓि-ဓမ္မံ၊
ယတ္ထ-ပ္ပမတ္တာ အဓိမုဇ္ဇိ ဟာ ပဇာ၊
ဟာပေန္တိ မဂ္ဂံ သုဂတူ-ပပတ္တိယာ။ ။

ဟူသော၎ဲ့ သုံးဂါထာတို့ကိုဆိုတို့။ ။

(၄၀၄-၄၀၆)အညတရေန၊ကိုးဆဲ့ရှစ်ပါးသောရောဂါတို့တွင်တပါး ပါးပြစ်ထသော။ဗျာဓိနာ၊ဒုဿစက်တတ်ထသော။ရောဂေန၊ပဏ္ဍုရောဂါ သည်။ဗုဒ္ဓသော၊ဘွေ့ထိအပ်သည်ပြစ်၍။ရှပ္ပတောဝ စာဒိုယမာနသော်ပြီ၊ယ မာနသော၊ဒုဿစက်ညှဉ်းဆဲအပ်သည်ပြစ်၍။ ဗာဠှံ၊အသည်းအသန်ပြင်းပြ စွာ။ဒုက္ခိတသော၊သည်းမခံသာသောဆင်းရဲထိုရောက်သော။မေ၊ငါ၏။ဇူ ဒံကဋ္ဌေဝရံ၊ဤကိုယ်ကောင်သည်။အာတပေ၊ပူသော။ ပံသုနိ၊သဲအပြင်၌ ကတံ၊ပစ်ချအပ်သော။ဗုပ္ပ၊သိမ်ကြွေသောပန်းသည်။ ပရိသုသေယထာ၊ ထား၊ဘွေ့ခြောက်၏သို့။ဇော်တထား၊ထို့အတူ။ခိပ်၊ဝေ့ချင်စွာ။ ပရိသုသသတိ၊ ခြောက်တတ်၏။ ။နာနာကုဏပပရိပူရံ၊ခေါင်းပါးခွံမှေး၊သစ်ထဲဆွေးသို့၊ ညစ်ကြေးလိမ်းကျုံ၊ ဆံ,အမွေး, ခြေသည်း လက်သည်း,သွား,အရေ,အ သား,အကြော,အရိုး, ခြင်ဆီ,အညှို,,နှလုံး,အသည်း, အမြှေး,အဖျည်း,အ ဆုတ်,အူမ,အူသိမ်,အစာသစ်,အစာဟောင်း,ဦးနှောက်,သည်းခြေ,သလိပ်, ပြည်,သွေး,ချွေး,အဆီခဲ,မျက်ရည်,ဆီကြည်,တံတွေး,နှာ,အစေး,ကျင် ငယ်, သုံးဆဲ့နှစ်ပါး အထူးထူးအပြားပြားသော အဝုပ်အနှက်ထက်ဝန်း

ကျင်ပြည့်လျှံသောဤကိုယ်ကောင်သည်။အပသဿတော၊ အနိစ္စ ဒုက္ခ အ
နတ္တအသုဘလက္ခဏာကိုဝိပဿနာဖြင့်မရှုသောဗါလပုထုဇဉ်အား။ အ
ဇည်း၊စက်ဆုပ် ရှံရှာအမနာပဖြစ်လျက်။ဥညသင်္ခါတ်၊အပ္ပဋိကူလမနာပ
ဟုခေါ်ဝေါ်ခြင်းသို့ရောက်၏။ အ-သုဘ၊ မစင်မကြေယ် ရှံရှာဘွယ်ဖြစ်
လျက်။သုဘိသမ္ဘတ်၊ စင်စင်ကြယ်ကြယ်နှစ်သက်ဘွယ်ဟု သမုတ်အပ်
၏။ဥညရှုပ်မနာပ်သာဝုရှုပ် ပရိစောဂ္ဂသဘာဝ်၊ နှလုံးကို ပွါးစေတတ်
ကောင်းမြတ်သောသဘောရှိသည့် စင်ကြယ်သောသဘောရှိသည်။ဝါ၊
နှလုံးနှစ်သက်ဖိုက်စက်ခေါ်အပ်သောသဘောရှိသည်။ ဟုတ္တာ၊ဖြစ်၍။ဥ
ပဠာတိ၊ထင်၏။အက္ခိမှာ၊မျက်စိမှ။ အဝ္ဂိဂုထကော၊မျက်ချေးသည်။သဝ
တိ၊ ယိုစီး၏။ နာသာယ၊နှာခေါင်းမှ။ သိလိသာဏိကာ၊ နှပ်သည်။ သဝတိ၊
ယိုစီး၏။ ဒုတိအာဒိနာ၊ ဤသို့အစရှိသော။ နယေန၊နည်းဖြင့်။ ပကာသိ
တော၊ပြအပ်သော။ အသုဘလံမျှထောက်သော အစောက်ရှိသောဤ
ကိုယ်၏။သာဘာဝေါ၊အနိစ္စဒုက္ခအနတ္တအသုဘသဘောသည်။ဗာဟိရနှံ၊
ဗိပဿနာပညာကင်းသောပုထုဇဉ်ဗာလတို့အား။ နဥပဠာတိ၊ဟုတ်မှန်
တိုင်းမထင်။ ။ယတ္ထ၊အကြောင်းမစင်မကြေယ် ရှံဘွယ်စက်ဆုပ်အကောင်
ရုပ်ရှိ။ပဇာ၊အနွဗါလပုထုဇဉ်သတ္တဝါတို့သည်။ ပမတ္တာ၊မေ့လျော့ရစ်မှီး
ကုန်သည်ဖြစ်၍။အဓိမုန္စိတာ၊ကိုယ်ထားသောဟူသော တွေဝေ မိန်းမော
ခြင်းဖြင့်အလွန်မိန်းမောတွေဝေကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဝဋ္ဋ၊ရာဂဖြင့်ကပ်ငြိ
ကုန်သည်ဖြစ်၍။ အဝါယမဋ္ဌံ၊အပါယ်လမ်းကြောင်းဖြစ်သောနုစရိုက်ကို။
ပူရေတွာ၊ပြည့်စေကုန်၍။(ထည့်)။ သုဂတူပပတ္တိယာ၊လူ့ပြည်နတ်ရပ်
ကောင်းမြတ်သော၀ဘတ်ခ်ဖြစ်ခြင်း၏။ မဋ္ဌံ၊အကြောင်းဖြစ်သောကုသိုလ်
သုစရိုက်ကို။ ဟာပေန္တိ၊ဆုတ်ယုတ်စေကုန်၏။ အာဘုရံ၊အမြဲကျင်နာ
သောသဘောရှိထသော။ ဧကဂ္ဂိယံ၊ စက်ဆုပ်ရှံရှာဘွယ် ရှိထသော။
အ-သုဘိ၊မစင်ကြေယ်သောသဘော ရှိထသော။ ဗျာဓိဓမ္မံ၊ အမြဲအနာနှိပ်
စက်ခြင်းသဘောရှိထသော။ထံဇာမံဟုတိကာယံ၊ထိုဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော
ဘောရှိသော ဤခန္ဓာအကောင်ရုပ်ကို။ ဓိရတ္ထု၊ထွီထွီပြုတ္တိ ၀ါစက်
ဆုပ်၏။ ။(ဒုဝိတသ,ဒ္ဓ၊ကသံယုဂ်ကျေသည်။အသုဘိ,ဒ္ဓ်ဆန်းအ ထို့ဌ
ဒ်ဂ္ဂဟိတ်ထားသည်။မနာပ်သာဝုရှုပ် ပရိစောဂ္ဂသဘာ၀်ကားဥညရှုပ်၏
ပရိယာယ်အတွင်တည်း။ ဟုတိ,ဒ္ဓ်ဥိဒိစ။ အသုဘိ'ဒ္ဓ်ဆန်းအ ထို့ဌ သ
ဘော်ထားသည်၊ ဒ်ဂ္ဂဟိတ်ထည်း ကျေသည်။ အနက်ပေးသော ကာလ

အာသုမိ",ဟု နိဂ္ဂဟိတ်ကိုဘော်ရသည်။ ဤနည်းနှင့်နှင်ဆန်းကြောင်းကျေ သဖြင့်အနက်ပေးရာကာလဘော်ရသည်ချည်းမှတ်)။ ။ကာယနိဗ္ဗိန္ဒဓါ တက် တတိယံ။၂ ၉၃။

---

၂ ၉၄-ဓမ္မုဒါဒကာဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတော်သော သမ္ဗုဒ္ဓမြတ် စွာဘုရားသည်၊ ကောယံဗိန္ဒုသ္သရော၀ဂ္ဂု,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် ထန်းဆာဆင်အပ်သော၌ဓမ္မုဒါဒကာဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီးခွဲ ဘုရားတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ်,ကောကာလိက,တို့ကိုအကြောင်း ပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုတောခုပ်ခွဲတရားသောကျိုးသည် သပြေခက်ခွဲနှားလျက်သပြေသီး မှည့်တို့ကိုစား၏။ ထိုအခါတရားသောမြွေခွေးသည် လာလတ်၍အထက် ထိုကြာညှင်းလတ်သော်ကျိုးကိုမြင်၍ငါသည် ဤကျိုးအားမဟုတ်မမှန်သော ကျေးဇူးကိုဆိုသော် သပြေသီးတို့ကိုစားရာ၏ဟု ထိုကျိုး၏ ကျေးဇူး တို့ကိုဆိုလိုရကား။ ။

(၄၀၇) ကောယံ ဗိန္ဒုသ္သရော ၀ဂ္ဂု၊သရ၀န္တာနံ-ရဇ္ဇေမော။
အစ္ဆုတော ဓမ္မု-သာခါယ၊မောရ-ဆ္ဆာပေါ-၀ ကူဇတိ။ ။

ဟူသော၌ပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၀၇) အယံ၊ဤဌက်သည်။ဗိန္ဒုသ္သရော၊လုံးသောအသံရှိ၏။၀ဂ္ဂုမရ ရသောရော၊ပျားသကာသို့ချိုသာယာသောအသံရှိ၏။ သရ၀န္တာနံ၊အသံနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော ဌက်တို့ထက်။ ဇဇ္ဇေမော၊ ဖြတ်၏။ ဓမ္မုသာခါယ၊သ ပြေခက်ခွဲ။အစ္ဆုတော၊လျှောကျမဲ့တဲမြို့ဖွားနေလျက်။ မောရ ဆ္ဆာပေါ၀၊ဥ ဒေါင်းငယ်ကဲ့သို့။ကူဇတိ၊သာယာသောအသံဖြင့်ထွန်၏။ကောဒ၊အဘာယ် မည်သောဌက်နည်း။ ။

ထိုအခါထိုကျိုးသည်မြွေခွေးကိုချီးမွမ်းတုံ့ချီးမွမ်းလိုရကား။ ။

(၄၀၈) ကုလ-ဝုဍ္ဎော ပဇာနာတိ။ကုလ-ဝုဍ္ဎံ ပသံသိတုံ။
ဗျ,ရ,ဆ္ဆာပ-သရိရ-ဝဏ္ဏော,ဘုဇ္ဇ သမ္ဗ.ဒဒါဒိ တော။ ။

ဟူသော၌ဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၀၈) ကုလဝုဍ္ဎော၊အမျိုးကောင်းသားတည်း။ ကုလဝုဍ္ဎံ၊အ

မျိုးကောင်းသားတဦးကို။ပသံသိတဲ့၊ ထိုက်လျောက်သောဂုဏ်ဖြင့် ချီးမွမ်းခြင်းငြာ။ပစာနာတိ၊ အပြားအားဖြင့် သိ၏။ ဗျဉ္ဇနဿာပသဒိုရေ၀ဏ္ဏော၊ ကျားသူငယ်နှင့်တူသော ကိုယ်သဏ္ဌာန်ရှိသော။ သမ္ဘ၊အဆွေမြေခွေ။ ယာ၀ဒတ္ထံ၊အလိုရှိတိုင်း။ ဇမ္ဗု-ပဏ္ဍာနိ၊သပြေသီးမှည့်တို့ကို။ဘုဉ္ဇ၊စားကာမှု။အဟံ၊ငါသည်။တေ၊သင့်အား။ ဒဒါမိ။ မဆိုင်းမနှေး၊လိုတိုင်းပေးအံ့။ ။ဤသို့ဆိုပြီးသပြေခက်ကိုတွယ်၍ သပြေသီးတို့ကိုကြွေစေ၏။ ။

ထိုအခါသပြေပင်ရှိနေသောနတ်သည်မဟုတ်မမှန်သောဂုဏ်ကျေးဇူးကိုဆိုပြီးသပြေသီးတို့ကိုစားကုန်သောထိုမြွေခွေးကျီးတို့ကိုဖြင်၍။ ။

(၄၈၉) စိရသံ ဝတ ပသဿာမိ၊ မုဿ-ဝါဒီ သမာဂတေ။
ဝန္ဓာ-ဒံ ကုဏပါ-ဒဠ္ဍ၊အညမညံ-ပသံသကေ။ ။

ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဆိုပြီ။ ။

(၄၈၉) ဝန္ဓာဒံ၊သူတပါးတို့ဖြစ်အနှိပ်တတ်ကို စားတတ်သော ကျီးကို ၎င်း။ကုဏပါဒဠ္ဍ၊အကောင်ပုပ်ကိုစားတတ်သောမြွေခွေးကို၎င်း။ အညမညံ၊အချင်းချင်း။ပသံသကေ၊မဟုတ်မမှန်သောဂုဏ်ဖြင့်ချီးမွမ်းကြကုန်ထသော။မုဿာ၀ါဒီ၊မမှန်မကန်၊ မုသားဆိုလေ့ရှိကုန်ထသော။ သမာဂတေ၊ဆိုင်မိကြကုန်သော မြွေခွေးနှင့် ကျီးအချည်းနှီး သတ္တ၀ါတို့ကို။စိရသံ၊ကြာမြင့်မှ။၀တ၊စင်စစ်။ပသဿာမိ၊မသေ၍ ဤမျက်စိဖြင့်ငါတို့မြင်ရပေကုန်၏။ ။ဤဂါထာကိုဆိုပြီ ထိုနတ်သားသည် ကြောက်မက်ဘွယ်သောအဆင်းကိုပြုပြီးထိုမြွေခွေးကျီးတို့ကိုသပြေပင်မှပြေးစေ၏။ ။ (၀န္ဓံအာဒတိဘာက္ခတိတိ၀န္ဓာဒေါ။ ကျီးရဲ့။ကုဏပံ အာဒတိ ဘက္ခတိတိ ကုဏပါဒေါ။မြွေခွေးရဲ့)။ ။ဇမ္ဗုခါဒကဇာတက် စတုတ္ထံ။ ၂၉၄။

၂၉၅-အန္တရာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြစ်စွာဘုရားသည်၊ဥသဘာသော၀ေတေ၀ဏ္ဏော, အစရှိသော ဂါထာ၀ုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအန္တရာတ်ကို၊ ဇေတ၀နကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ထိုဒေ၀ဒတ်,ကောကာထိက,တို့ကိုပင်လျှင် အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါထိုရှာ၌သော နွားအိုကိုင်ထုတ်၍ ရွာထံခါးကြက်ဆူ

တောခ္ခ်ိတ္တနှင့်ပစ်ကုန်၏။ တရုသောမြေခွေးသည်လာလတ်၍ ထိုနွားအိုမ၏ အသားကိုစား၏။ တရုသောကျီးသည်လာလတ်၍ကြက်ဆူပင်ခ္ခ်ိနှားလတ်သော်၊ ထိုမြေခွေးအားမဟုတ်မမှန်သော ကျေးဇူးကိုဆိုသော် အမဲကိုစားရရာ၏ဟုကြံ၍။ ။

(၄၉၀) ဥသဘာသေ-ဝ တေ ခန္ဓော၊သိဟာသေ-ဝ ဝိဇ္ဇိတံ။
ဝိဂ-ရာဇ နမော တျ-ဏ္ဍု၊အဝိ ကိန္ဓိ ဃဘာမသေ။ ။

ဟူသော်ပဋ္ဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၉၀) ဝိဂ-ရာဇ၊သားမင်း။တေ၊သားမင်း၏။ ခန္ဓော၊ ပခုံးသည်။ဥသဘာသ၊နွားမင်းဥသဘာ၏။ ခန္ဓောဇာ၀၊ပခုံးနှင့်တူ၏။ တေ၊သားမင်း၏။ ဝိဇ္ဇိတံ၊ ကိုယ်၏ တင့်တယ်စမှာယ်ခြင်းသည်။သိဟာသ၊ ခြင်္သေ့၏ ဝိဇ္ဇိတံဇာ၀၊တင့်တယ်စမ္ဘါယ်ခြင်းနှင့်တူ၏။တေ၊အာသျှင်သားမင်းအါ။ နမော၊အာကျွန်ုပ်၏ရှိခိုးခြင်းသည်။အဏ္ဍု၊ဖြစ်စေသတည်း။မယံ၊အာကျွန်ုပ်တို့သည်။ကိန္ဓိ၊တရုံတရုသောစားဘွယ်ကို။အဝိ လဘာမသေ၊ ရပါကုန်မည်လည်းမသိ။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍မြေခွေးသည်။ ။

(၄၉၁) ကုလ-ဝုဍ္ဎော ပဇာနာတိ၊ကုလ-ဝုဍ္ဎံ ပသံသိတုံ။
မယူရ-ဂိ၀-သကာ်သ၊ဇာတော ပရိယာဟိ ဝါယသ။ ။

ဟူသော၎င်းဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၉၁) ကုလ-ဝုဍ္ဎော၊အမျိုးကောင်းသားတည်း၏။ကုလဝုဍ္ဎံ၊ အမျိုးကောင်းသားတည်းကို။ ပသံသိတုံ၊ ထိုက်ထျောက်သောဂုဏ်ဖြင့်ချီးမွမ်းခြင်းငှာ။ ပဇာနာတိ၊ အပြားအားဖြင့်သိ၏။မယူရ-ဂိ၀-သကာ်သ၊ဥဒေါင်း၏လည်နှင့်တူသောအဆင်းရှိသော။ ဝါယသ၊အဆွေကျီး။ရေဇော်တော၊ကြက်ဆူပင်မှ၊ကြွတရိတွား၊သက်၍။တွံ၊အာဆွေကျီးသည်။ ဇာတော၊ ၎င်းအရပ်ထိ။ပရိယာဟိ၊လာခဲ့ဟုည့်။မံသံ၊အသားကို။ခါဒ၊စားပါဟုည့်။ ။

ထိုကျီးမြေခွေးတို့၏အမှုအရေးကိုမြင်၍ရက္ခဗိုးနတ်သည်။ ။

(၄၉၂) ဝိဂါနံ သိဂ်ါလော အန္ဓော၊ပက္ခိနံ ပန ဝါယသော။
ဇရေဏ္ဍော အန္ဓော ရက္ခသနံ၊တယော အန္ဓာ ဃမာဂတာ။ ။

ဟူသော၎င်းတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၉၂) ဝိဂါနံ၊သားတို့တွင်။အန္ဓော၊ အယုတ်ဆုံးဖြစ်သော။ သိဂ်ါလော၊မြေခွေးရင်း။ပန၊ထိုမှတပါး။ ပက္ခိနံ၊ဌက်တို့တွင်။အန္ဓော၊အယုတ်

ဆုံးဖြစ်သော။ဝါယသော၊ကျိုးငင်း။ ရုက္ခာနုံ၊သစ်ပင်တို့ထွင်။အန္တော၊ အ
ယုတ်ဆုံးဖြစ်သော။ရေဝေ့ဟော၊ကြောက်ဆူပင်ရင်း။ ဒုမေတယောအန္တာ၊ဤ
အယုတ်ဆုံးသုံးပါးတို့သည်။ သမာဂတာ၊ သိကြားညွှိလည်း၊ ဆုံမိခဲ့ရာ၊
အခါကြို့ကိ်ု၍၊ဤနိဗ္ဗာန်ဆုံမိကြကုန်၏။ ။အန္တဒီပတကံ ပဋ္ဌမံ။ ၂၆၅။

၂၆၆–သရဏဒီပတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြစ်
ရှာဘုရားသည်၊ ကောနုဃံ,အစရှိသော ဂါထာဝုန်းဖြင့် တန်းဆာဆင်
အပ်သော ဤသရဏဒီပတ်ကို၊ဧတေဝန်ကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံးနေ
တော်မူစဉ်၊ဥပနန္ဒမထေရ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

လွန်လေပြီးသောအခါဗာရာဏသီပြည်၌ပြုဟွဒတ်မင်း မင်းပြုသည်
ရှိသော်၊ ဘုရားလောင်းသည် သမုဒ္ဒရာစောင့်နတ်ဖြစ်၏။ထိုအခါ တခု
သောသမုဒ္ဒရာ၌နေသော်ကျိုးသည်သမုဒ္ဒရာ၏အထက်အာကာသ၌သွားလတ်
သည်ရှိသော်၊သမုဒ္ဒရာ၌ရေကို အတိုင်းအရှည်အားဖြင့် သော်ကြာကုန်၊
စောင့်ရှောက်သဖြင့်သောက်ကြကုန်ဟု၊ ငါးအပေါင်းဌက်အပေါင်းတို့
ကိုဖြစ်ထွက်သွား၏။ထိုကျိုးကိုဖြင့်၍သမုဒ္ဒရာစောင့်နတ်သည်။ ။

(၄၆၃) ကောနုဃံ လောဏ-တောယတ္ထိ၊သမန္တာ ပရိဝါဝတိ။
မဏ္ဍေ မကရေ စ ဝါရေတိ၊ဥဒိဝိသု စ ဝိဟာညတိ။ ။

ဟူသောဂျေးဦးဖွာသောဂါထာကိုဆိုတော်။ ။

(၄၆၃) ယော၊ အကြင်ဌက်သည်။ လောဏ-တောယတ္ထိ၊ဆားငံရေ
ပြည့်သောသမုဒ္ဒရာ၌။ သမန္တာ၊ ထက်ဝန်းကျင်၌။ ပရိဝါဝတိ၊ပြေး၏။
မဏ္ဍေ၊ငါးတို့ကိုရင်း။မကရေစ၊မကာရိုးတို့ကိုရင်း။ ဝါရေတိ၊ဖြစ်၏။ ဥဒိဝိသု
စ၊ယိုင်းထိုးတို့၌လည်း။ဝိဟာညတိ၊ပင်ပန်း၏။အယံ၊ဤဌက်သည်။ကော
နု၊အာဘယ်ဌက်နည်း။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍သမုဒ္ဒရာအနှီးနှင့်နေသောကျိုးသည်။ ။

(၄၆၄) အနန္တပါယိ သကုဏော၊အတိဂ္ဂော-တိ ဒိသာ သုတော။
သမုဒ္ဒံ ပါတု-ပိဏ္ဍာယ၊သာဂရံ သရိတမ္ဘတိ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆိုတော်။ ။

(၄၆၄) အဟံ၊ငါသည်။အနန္တ-ပါယိ၊ ကပ်အာဆုံးမရှိသော သမုဒ္ဒရာ

ရေကိုငါ့ချည်းသာသျှင်သော်ခြင်းဌာအလိုရှိသည့်အဖြစ်ကြောင့် အနန္တ ပါယိအမည်ရှိသော။သကုဏော၊ ဌက်တည်း။ အတိဂ္ဂေါတိ၊ အလိုမ ပြည့်နိုင်သောတဏှာရှိသည့်အဖြစ်ကြောင့် မရောင့်ရဲနိုင်သော ဌက်ဟူ၍လည်း။ ဒိသာသု၊အရပ်ဆယ်မျက်နှာတို့၌။ သုတော။ ကျော်စောထင် ရှားမြဲ။အပ်ငါသည်။သာဝရံ၊ကောင်းမြတ်သော ရတနာတို့၏တည်ရာ ဖြစ်၍သာဝရဟုဆိုအပ်သော။ဝါ၊သာဝရမင်းသားသည်တူးအပ်သည့် အဖြစ်ကြောင့်သာဝရဟုဆိုအပ်သော။သရိတမ္ဘတိ၊ဖြစ်တကာတို့၏ အကြီးအရှေးဖြစ်သော။ သမဏေ၊ ဤကုန်အောင်စုံသော သမဏေရာကို။ ပါတုံ၊ ငါချည်းသောက်ခြင်းဌာ။ဟူ,ဆိုလိုရှိ၏။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍သမဏေရာစောင့်နတ်သည်။ ။

(၄၉၅) သော အယံ ဟာယတိ စေဝ၊ပူရတေ စ မဟောဒဓိ။
နာ-သ နာယတိ ဝိဝန္ဓော၊အ-ပေယျော ကိရ သာဝရော။ ။

ဟူသော၌တတိယာဝါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၉၅) သောအယံမဟောဒဓိ၊ထိုသမဏေရာသည်။ ဟာယတိစေဝ၊ အပျားကျသောကာလယုတ်လည်းယုတ်၏။ပူရတေစ၊အပျားတက်သော ကာလပြည့်လည်းပြည့်၏။နံသမဏေ၊ထိုသမဏေရာကို။သကလလောကော ဝိ၊အလုံးရုံသော လူအပေါင်းသည်လည်း။ဝိဝန္ဓော၊ သော်စေကာမ။ ဟူ တော၊ဤသမဏေရာမှ။ ဣတ္ထေကံနာမ၊ ဤမှသောရေကို။ ဝိတံ၊သောက်အပ် လေပြီ။ဟုတိ၊ဤသို့။အာသ၊ထိုသမဏေရာ၏။ ပရိယန္တော၊ အဆုံး အဝိုင်း အ ခြားသည်၊နနာယတိနပညာယတိ၊မထင်။ဒေသောသာဝရော၊ ဤသမဏေရာ မည်သည်။ အ-ပေယျောကိရ၊ တရုံ တယောက်သောသူသည် ရေကို ကုန်စေ၍ သောက်ခြင်းဌါမတတ်ကောင်းသတတ်။ ။ဤစကားကိုဆို၍ကြောက်မက်ဘွယ်သော အဆင်းကိုပြ၍ သမဏေရာ၏ အနိုးနှောက်ကို ပြေးစေ၏။ ။(သရိတာနံပတိသရိတမ္ဘတိ။ သုဇမ္ဘတိ,ကဲ့သို့ နိဂ္ဂဟိတ် ထား၍ပြီးသည်။ ။နာယတိ,ဟူသောကြိယာသည်ကတ္တားနှင့် မကင်းရာ သောကြောင့်၊ပရိယန္တော,ထည့်ရသည်။ နာယတိ,သည်လည်းဥာဏတိ ဖြင့်ပြီးသည်။ယပစ္စည်းကားကတ္တားကံနှစ်ချက်သင့်သည်။ ။ဝိဝန္ဓော, ဟူသောကြိယာ၏ကတ္တားကိုလည်း၊သကလလောကော,ထည့်ရသည်။ သစေဝိနံသကလောဝိဝန္ဓော, ဆိုလိုလျက် ပါဌသောသကိုငဲ့၍ ဝိဝန္ဓော,

ဆိုသည်။ကေနစိ ဥဒကံခေပေထွာ ပါတုံ အသက္ကုဏောယျော အပေ ယျော)။ ။သရဒ္ဒဇာတကံ ဆဋ္ဌံ။ ၂၉၆။

၂၉၇-ကာမဝိလာပဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြစ်တော်စွာဘုရားသည်၊ ဥစ္ဆေသကုဏာဒေမာနှ,အစရှိသော ဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင့်အပ်သော၊ဤကာမဝိလာပဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊မယားဟောင်းဖြားယောင်းသော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုယောဂျားကိုကားအသက်၅၂ည်စဉ်လျှင်တံကျင်၌လျှိုကုန်၏။ ထိုယောဂျားသည် ထိုထံကျင်၌နေလျက်ကောင်းကင်ဖြင့်ထာသောဘုရသောကျိုးကိုဖြင်၍ ဖြင်းထန်စွာသောဝေဒနာကိုလည်းမရေတွက်မူ၍ချစ်စွာသောမယားသို့သတင်းစကားကိုပို့စိမ့်သောဥဒါနေါ်ထျက်။ ။

(၄၉၆) ဥစ္ဆေ သကုဏာ ဒေမာနှ၊ပတ္တာယာနှ ဝိဟာဂ်မ။
ဝဇ္ဇာသိ ခေါ တွံ ဝါမူရ်၊စိရံ ခေါ သာ သရိသ္သတိ။ ။

(၄၉၇) ဇုဒ်ခေါ် သာ နှ ဇာနှာတိ၊အသိ သတ္တိဗ္ဗ ဣဒ္ဓိတံ။
သာ စဏ္ဍီကာဟတိ ကောဓံ၊ထံ မေ တပတိ နော ဇုဒ်။ ။

(၄၉၈) ဧသော ဥပ္ပလ-သန္ထောဟော၊ နိက္ခဗ္ဗ-ဃဏိသကော-ဟိတံ။
ကာသိကဗ္ဗ ဗုရုံ ဝတ္ထုံ၊တပ္ပေတု ဧနိကာ ဝိယာ။ ။

ဟူသော၎င်းသုံးဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၄၉၆-၄၉၈) ပတ္တာယာနှ၊အတောင်တည်းဟူသောယာဉ်ရှိထသော။ ဝါ၊အတောင်ပြု၍သွားတတ်ထသော။ ဝိဟာဂ်မ၊ ကောင်းကင်၌ ပျံသွားတတ်ထသော။ဥစ္ဆေ၊ဖြင့်သောကောင်းကင်ခရီး၌။ဒေမာနှ၊ အတောင်တလွှားလွှား ပျံသွားသော။သကုဏာ၊အိုကျီး။တွံ၊သင်သည်။ဝါ မူရ်၊ဖျော့ဂကီ ဖျောက်ဝဲထို့ချောမွေ့သောပေါင်ရှိသော၎င်းမယားကို။မမ၊ငါ၏။သူ့ထံ၊တံကျင်၌။နိသိန္နော၊ဘာဝ်၊ခံနေရသည့်အဖြစ်ကို။ခေါ၊စင်စစ်။ဝဇ္ဇာသိ၊ ပြောပါလော။သာ၊ထိုင၎်မယားသည်။ဇုမ်ပဝတ္တိ၊ဤသို့ခံရသော အဖြစ်သနစ်ကို။ အဇာနှမာနှာ၊မသိသည့်ဖြစ်၍။မမ၊ငါ၏။အာဂမနံ၊ လာခြင်းကို။စိရံ၊ကြာဖြင့်၏ဟူ၍။သရိသ္သတိ၊အောက်မေ့လတ္တံ့။တနည်းကား။ သွားထသော

ထိုငါ့ထင်၏မထားခြင်းသည်ကြာလေလေပြီဟူ၍တနေ့နေ့ကြီ၏လတ္တံ ။ ။ သာ၊ထိုငါ့မယားသည်။ယြေ့နိုတံ၊လျှုိခြင်းဌါထောင်အပ်သော။အသိဠ္ဌ သန့်ရှင်းနှင့်တူသည်လည်းဖြစ်သော။ သတ္တိဠ္ဌ၊လုံ့မသွားနှင့် တူသည် လည်းဖြစ်သော။ဇုန်ဒသူလုံ၊ဤတံကျင်ကို။ ခေါ်၊စင်စစ်။ နဇာနာတိ၊မသို ၏။စဏ္ဍာ၊ကြမ်းတမ်းသောသဘောရှိသော။ သာ၊ထို ငါ့မယား သည်။ အတိစိရာယတိတိ၊ ငါ့လင်အလွန်ကြာမြင့်စွာ၏ဟူ၍။ မယ္ဟံ၊ ငါ့အား။ ကောဓံ၊အမျက်ကို။ ကာဟတိကရိသတိ၊ပြုလတ္တံ့။ တံဂုဏ္ဍေနံ၊ တိုငါ့မ ယားမြီးအမျက်ထွက်ခြင်းသည်။မေမမံ၊ငါ့ကို။တပတိ၊ပူပန်စေ၏။ဇုန်ဒသူ လုံ၊ဤတံကျင်သည်။မံ၊ငါ့ကို။နောတပတိ၊မပူပန်စေ။ ဥပ္ပလသန္ဓောဟော၊ ကြာနှင့်တူသောတန်းဆာချပ်ကိုရင်း။နိက္ခဠ္ဠ၊ငါးသုဝဏ်အတိုင်းအာရည် ရှိသောရွှေဖြင့် ပြုအပ်သော လက်စွပ်ကိုရင်း။ ကာသိကံ၊ကာသိတိုင်းဌ ဖြစ်သော။ရေနုံ၊အလွန်နူးညံ့သော။ ဝတ္ထဠ္ဠ၊ ပုဆိုးရံကိုရင်း။ ဇေတ္တကံ၊ဤမျှ သောဥစ္စာကို။ဥသိသကေ၊ဦးခေါင်းရင်းဌ။ ဩဟိတံ၊ထားအပ်၏။ ဇေတံ သဇ္ဇံ၊ဤအလုံးရုံကို။ ဂဟေတွာ၊ယူ၍။ ဓနိကာ၊ဥစ္စာဖြင့်အလိုရှိသော။ဇ သာဝိယာ၊ထိုဝါ၏မယားသည်။တပ္ပေတု၊ရောင့်ရဲစေသတည်း။ ။(ဒေမာ နဲ,ဌ)ဘုရားယာသဂတိယံဂမနဏ္ဍေစ။ဒေတိ။ ဒုယတိ၊ ဥစ္စေသကုဏာဒေ မာနဲ,ဟု၊သဒ္ဒနီတိလာရကား။ ဘုရာတိ။ဒေမာနာတိ တတ္ထတတ္ထဒုယမာနဲ ဂဏ္ဍမာနဲ,ဟု၊အဋ္ဌကထာလည်းဘွင့်၏။သကုဏ,ဒေမိနဲ,ပတ္ထယိနဲ,ဝိဟာဂီ မ,တို့ကားအာလုပ်ချည်းတည်း။ပတ္ထံယာနံတေသသာတိ ပတ္ထယာနော။ဝိ ဟေဌာကာသေဂဏ္ဍ,တိတိဝိဟာဂီမော၊ နိဂ္ဂဟီတ်လာသည်။ဝဇ္ဇာသိ,ဌ်ဝ ဒခာတ်ဖွဲ့ကမ္မကခာတ်ဖြစ်၍ ဝါမူရံ,ကားအပဌာနက်။ မမသူလေနိသိန္ဓ ဘာဝံ,ဟူသောပဌာနက်ကိုထည့်ရသည်။ ဝါမူရဉ္ဉာ,ကားလိင်္ဂဗျတ္တိသမာနဉ်ဗ ရံ။(အဋ္ဌကထာ)။ဝါခံကလျာဏံဥ်ဗ္ဗတေသသာတိဝါမူရ၊ဤကားသဒ္ဒါနက် တည်း။ကဒလိင်္ဂဗျတ္တိသမာနဉ်ဗ,ဟူသည်မှာ အမြင်အားဖြင့်နားတန်းဆာ ဆင်သတည်း။ ဗဒ္ဓ ဝါမဠ္ဠကလျာဏံ,ဟုပရိယာယ်လာသည်။ဘုဝိပဒ္ဒ ဗ ဒေသုဒေတိ၊ဥဒ္ဒေတိ,ဟု၊သဒ္ဒနီတိလာရကား။ယြေ့နိုတံ၊ ဥဒ္ဂ္ဂေ၊ရှိသောဘု ခာတ်။ဒေသောကိုဝိယာဒ္ဓ်ယ္ယဉ်။ဥပ္ပလသန္ဓောဟောကိုသာကြည့်၍သောမပြင် သင့်။ဥပ္ပလောစသန္ဓောဟောစဥ္ပလသန္ဓောဟော၊ ဥပ္ပလသဒ်သောကလာ ယော သန္ဓောဟကောစာတိအဏ္ဍော၊ အဋ္ဌကထာဘွင့် ဂကား၊ ဝမ္ဘရိနဲ ယော,ကဲ့သို့သမာဟာရဒ္ဒန်ဌ်အမျိုးဝုလ္လင်ဖြစ်သတည်း။ သမာဟာရဒ္ဒေ ဒ

ဝိဟိကတ္ထစိဝုလ္လိုဂ်ိမ်ဆ္ဆ ဆ္ဆ ၊ဟုသဒ္ဒပိ ဒုတ္ကိုဆိုကုန်၏။ ။ကာမဝိလာပဇာတက် သတ္တမ်။ ၂၉၇။

၂၉၈-ဥဒုမ္ဗရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဥဒုမ္ဗရာစိမေပက္ကာ,အစရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဥဒုမ္ဗရဇာတ်ကို၊ဖောဝဝန်ကျောင်းကြီးရှိသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မထင်ရှားသောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါတရုသောနိုသော မျက်နှာရှိသော မျောက်ပေါ်သည် တရုသောမိုးပန်းမစွတ်သော ကျောက်ဂူ၌နေလတ်သော်၊တနေ့သ၌တောင်တံခါးမိုးပန်းစွတ်ရောအရပ်၌ချမ်းသာသဖြင့်နေ၏။ ထိုအရပ်၌တရုသောမည်းသေါမျက်နှာရှိသောမျောက်ကြီးသည်မိုးပန်းစွတ်၍အချမ်းမှိပ်စက်ထျက်ဖျည်ထည်လတ်သော်၊ထိုသို့နေသောထိုမျောက်ပေါ်ကိုမြင်၍ ထိုမျောက်ကိုထုတ်၍ထိုအရပ်၌ဝါနေခဲ့ဟုကြို၍ ဝမ်းကိုထွေထျားကျစေ၍ဝသောအခြင်းအရာကိုပြ၍ထိုမျောက်ပေါ်၏ရှေ့၌ရပ်၍။ ။

(၄၉၆) ဥဒုမ္ဗရာ စိ-မေ ပက္ကာ၊နိုဂ္ဂြောဓာ စ ကပိတနာ။
ဇော နိက္ခမ ဘုဇ္ဇသု၊ကိ ဒီ ဒီ ဝ ဆ္ဆာယ ပိယ္ယတိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆိုဏ်။ ။

(၄၉၆) ခုန္ဒကမက္ကာ၊ဆိုမျောက်ပေါ်။ဆွမ်ဥဒုမ္ဗရာစ၊၍ရှေသဖန်းပင်တို့သည်ရင်း။ဆွမ်ဓနိုဂ္ဂြောဓာစ၊၍ပညောင်ပင်တို့သည်ရင်း။ ဆွမ်ကပိတနာစ၊၍ညောင်ကြီတ်ပင်တို့သည်ရင်း။ပက္ကာ၊မှည့်ကုန်၏။ ဇော၊သာလော့။နိက္ခမ၊ထွက်လော့။ ဘုဇ္ဇသု၊စားကျည့်လော့။ ဒီ ဝ ဆ္ဆာယ၊ ငတ်မွတ်သဖြင့်။ကိ ပိယ္ယတိ၊အဘဲ့ကြောင့်သေလိုဘိသနည်း။ ။

ထိုမျောက်ပေါ်သည်လည်း ထိုမျောက်ကြီး၏စကားကိုကြားရ၍ယုံကြည်၍အသီးတို့ကို စားလိုရကားထွက်၍ ထိုထိုအရပ်သို့ကျည့်ထည်၍ တရုံတရသောသစ်သီးကိုမရ၍ တဘန်ပြန်၍ကျောက်ဂူ၏အထွင်းသို့ဝင်၍နေသောမျောက်ကြီးကိုမြင်၍ထိုမျောက်ကြီးကို ငါကျည့်စားခဲ့ဟုထိုမျောက်ကြီး၏ရှေ့၌ရပ်၍။ ။

(၅၀၀) ဇဝံ သော သုဟိတော ဟောတိ၊ယော ဝုဏ္ဏ-မပစာယတိ၊
ယထာ-ဟ-မဒ္ဓ သုဟိတော၊ ဒုမ-ပဏ္ဏာနိ-မာသိတော။ ။
ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆိုတော်။ ။

(၅၀၀) အဟံ၊ငါသည်။အဒ္ဓ၊ယနေ့။ဒုမ-ပဏ္ဏာနိ၊ရေသဖန်းသီး အစ
ရှိသောသစ်သီးမျည့်တို့ကို။ အသိတော၊စားရ၏။ သုဟိတောယထာ ဒါ
တောယထာ၊ဝသကဲ့သို့။ ဇဝံတထာ၊ထို့အတူ။ယော၊ အကြင်သူသည်။
ဝုဏ္ဏ၊သက်ကြီးရွယ်ရင့်ကို။ အပစာယတိ၊ ရှိသေကိုင်းရှိ ပူဇော်၏။
ဟော၊ထို့သူသည်။ အသိတော၊စားသောက်ရသည်ဖြစ်၍။သုဟိတော၊
ဝသည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ ။
ထိုစကားကိုကြား၍မျောက်ကြီးသည်။ ။

(၅၀၁) ယံ ဝနေဇော ဝနေဇသ၊ဝဠ္ဠေယျ ကပိနော ကပိ။
ဒဟရော ကပိ သန္ဓေယျ၊နု ဟိ ဖိဏ္ဏော ဇရော-ကပိ။ ။
ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဆိုတော်။ ။

(၅၀၁) ဝနေဇော၊ တောရိုင်ဖြစ်သော၊ ကပိ၊ မျောက်သည်။ ဝနေ
ဇသ၊ တောရိုင်ဖြစ်သော။ ကပိနော၊မျောက်အား။ ယံဝဠ္ဠေယျ၊ဝဠုန်က
ရေယျ၊ အကြင်ဝှေ့ညှပ်ပတ်ခြင်းကိုပြုရာ၏။ တံ၊ထိုသို့ဝှေ့ညှပ်ပတ်ခြင်းကို
တုမ္ဘာဒိသော၊ သင်ကဲ့သို့သဘောရှိသော။ ဒဟရောကပိ၊မျောက်ငယ်
သည်။သန္ဓေယျ၊ယုံကြည်ရာ၏။မာဒိသော၊ငါကဲ့သို့သော၊ဖိဏ္ဏော၊ အဖိုး
ရင့်ပြီးသော။ ဇရော-ကပိ၊ မျောက်အိုသည်။ နု ဟိ၊သန္ဓေယျ၊ အလျှင်းပင်မ
ယုံရာ။ သတတ္ဝတ္ဘုံ၊ အကြိပ်တရာလည်း။ ဘဏ္ဍနဿ၊ ဆိုသော။တုမ္ဘာ
ဒိသဿ၊ သင်ကဲ့သို့သောသူ၏။ ဝဠ္ဠနံ၊ဝှေ့ညှပ်ပတ်ခြင်းကို။ နသန္ဒဟိဿ
တိ၊မယုံကြည်လတ္တံ့။ ။ဥဒုမ္ဗရဇာတကံ အဋ္ဌမံ။၂ ၉ ဂ။

၂ ၉ ၉-ကောမာရဝုဏ္ဏဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဗုဒ္ဓမြတ်
စွာဘုရားသည်၊ဝုရေတုဝ်,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်
သော၍ကောမာရဝုဏ္ဏဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံး
နေတော်မူစဉ်၊ကစားလေ့ရှိကုန်သောရဟန်းတို့ကိုအကြောင်းပြု၍ဟော
တော်မူ၏။ ။

ထိုအခါထိုရဟန်းတို့သည်ချဉ်ဆားမှိုပါပြီး၍ ထိုအရပ်သို့လာကုန်၏။ မျှော်သည်ရှေးဦးကဲ့သို့ထိုရဟန်းတို့အားကစားခြင်းကိုမပြု၊ ထိုအခါထိုမျှော်ကိုရဟန်းတို့သည်၊သင်သည်ရှေးဦးငါတို့အားကစားခြင်းကိုပြု၏။ယခုကားကစားခြင်းကိုမပြု၊အဘယ်ကြောင့်မပြုသနည်းဟုမေးလိုရကား။ ။

(၅၀၂) ပုရေ တုဝံ သိလဝတ် သကာသေ၊
ဩဂ္ဂန္ဓိ ကံ ကိဋ္ဌသိ အာသမဗ္ဘိ။
ကရောဟိ ရေ မဂ္ဂဠိယာနိ မဂ္ဂဒူ ၊
နု တံ မယံ သိလ-ဝတံ ရုမာမ။ ။

ဟူသောရှေးဦးဝတ္ထုသော ဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၅၀၂) ရေမဂ္ဂဒူ၊အချင်းမျှောက်။ တုဝံ၊သင်သည်။ပုရေပုရေဝ၊ ရှေးဦးကဲ့သို့။ သိလဝတ်၊ကစားလေ့ရှိကုန်သော ငါတို့၏။ သကာသေ၊အထံ၌။ ဩဂ္ဂန္ဓိ ကံ၊ သမင်ကဲ့သို့ခုန်ဝှေး၍ ကစားခြင်းကို။ ကိဋ္ဌသိ၊ ကစားလေ့။ အာသမဗ္ဘိ၊ ကျောင်းသင်ပင်း၌။ မဂ္ဂဠိယာနိ၊ မျှောက်၏မျှော်ကိုခွာဘောက်ပြန်ခြင်းတို့ကို။ကရောဟိ၊ပြုလေ့။ ပုဗ္ဗေ၊ရှေးဦး၊တာဝ၊သင်၏။ ယံသိလ-ဝတ်၊ အကြင်ကစားသောအလေ့,အကျင့်သည်။အတ္ထိ၊ရှိ၏။ထံ သိလဝတ်၊ထိုကစားသောအလေ့,ကစားသော အကျင့်ကို။ မယံ၊ငါတို့သည်။ ဝေရဟိ၊ယခု။ နုရမာမ၊ မမ္ဗေမလျှော်မမျှော်ပါး မကြည့်စားရုကုန်။တွံဝိ၊သင်သည်လည်း။ နော၊ငါတို့ကို။နုရမာပေသိ၊ မမ္ဗေလျှော်မမျှော်ပါးစေ။ကိံ နုခေါ်ကာရဏံ၊အကြောင်းအသို့နည်း။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍မျှောက်သည်။ ။

(၅၀၃) သုဏောဟိ မယ္ဟံ ပရမံ ဝိသုဒ္ဓိ၊
ကောမာရဝုဏ္ဏသ ဗဟု-သုတဿ။
မာ-ဒါနိ ဓံ မညသိ တုဝံ ယထာ ပုရေ၊
ဗျာနာ-နုယုဇ္ဇော ဝိဟရာမိ အာဝုသော။ ။

ဟူသော၍ဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၅၀၃) အာဝုသော၊ငါ့ရှင်။မယ္ဟံ၊ငါသည်။ဝုဏ္ဏံ၊ဆိုအပ်သော။ဗဟုသုတဿ၊ များသောကသိုလ်း ပရိကံဗျာန် သမာပတ် အကြားအမြင်ရှိသော။ ကောမာရဝုဏ္ဏသ၊ ကောမာရဝုဏ္ဏသျှင်ရဟန်း၏။ ပရမံ၊မြတ်သော။ဝိသုဒ္ဓိ၊အထူးသဖြင့်စင်ကြယ်သော။အနွယ်သပါသနိ၊အဆုံးအမကို။ တုဝံ၊သင်သည်။ သုဏောဟိ၊နာလေ့။ ဒါနိ၊ယခု။မံ၊ငါ့ကို။ တုဝံ၊သင်

သည်။ဝုရေယထာ၊ရှေးခ်ိန်ကဲ့သို့။မာမညာသိ၊မအောက်မေ့လင့်။မေ၊ငါသည်။ အာစရိယော၊ဆရာကောင်းကို။ လဒ္ဓေါ၊ရအပ်ပြီ။ ဗုဒ္ဓါနိ၊ယခု။ အတ်၊ငါ သည်။ဗျာနှာ-နှုယုတ္တော၊ဗျာနှ်ကိုအားထုတ်ထုံ့လပြု၍။ဝိဟာရာမိ၊နေ၏။ ။ ထိုစကားကိုကြားမှ်ရသော့သည်။ ။

(၅၀၄) သစေဝိ သေလသို့ ဝပေယျ ဒိဇံ၊
ဒေဝေါ စ ဝဿသေန ဟိ တံ ဝိရုဇ္ဈေ။
သုတာ ဟိ ဧတေ သာ ပရမာ ဝိသုဒ္ဓိ၊
အာရာ တုဝံ မဂ္ဂဒု ဗျာနှ-ဘူမိယာ။ ။

ဟူသော၎င်းတတိယဂါထာကိုဆိုမ်။ ။

'(၅၀၄) မဂ္ဂဒု၊မျှောက်။သေလသို့'၊ကျောက်ဖျာ၌။ဒိဇံ၊ငါးပါးအပြား ရှိသောမျိုးစေ့ကို။ သစေဝိဝပေယျ၊အကယ်၍ရိုက်ပျိုးပြားအုံ့။ဒေဝေါစ၊ ရိုးသားသည်လည်း။ သစေဝိဝဿယျ၊အကယ်၍ရွာပြားအုံ့။တံ၊ထိုမျိုးစေ့ သည်။နဟိဝိရုဇ္ဈေ၊မပေါက်ရောသလျှင်ကတည်း။ ဟေ၊သင်သည်။ပရမာ၊ မြတ်သော။ ဝိသုဒ္ဓိ၊အထူးသဖြင့်စင်ကြယ်သော။ သာပဋိပတ္တိ၊ထိုဗျာနှ် အကျင့်ကို။သုတာဟိ၊သုတာ၀ေ၊ကြားရရုံသာတည်း။ တုဝံ၊သင်သည်။ ဗျာနှဘူမိယာ၊ဗျာနှ်အရောမှ။အာရာ၊အဝေးကြီးဖြစ်၏။ ။ကောမာရဝုတ္ထ ဇာတက် နဝမ်။၂ ၉၉။

၃ဝဝ-ဝကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဗုဒ္ဓဘုရား ဗွာဝုရေးသည်၊ပရေပါဏာရောစံ၊ဒိဝန္ဓော,အစရှိသောဂါထာဝုန်ဖြင့်တန်း ဆာဆင်အပ်သော၎င်းဝကဇာတ်ကို၊ဧတဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ အခင်းအနှီးအဟောင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော် မူ၏။ ။

သမ္ဗုဒ္ဓဘုရားသည် ဤအတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၍ ဘုရား ဖြစ်တော်မူပြီး၍။ ။

(၅၀၅) ပရေ-ပါဏာ-ရောစံ ဒိဝန္ဓော၊မံသ-ဟောဟိတ-ဘောဇနော။
ဝကော ဝတံ သမာဒါယ၊ဥပပဇ္ဇိ ဥဒေါသထံ။ ။

(၅၀၆) တသ္သ သဗ္ဗော ဝတ-ညာသိ၊အဇ-ရူပေနှ-ပါဂမိ။
ဒိတ-တပေါ အရ္ဟပတ္တော၊တဿ ဟောဟိတ-ပေါ တတံ။ ။

(၅၀၇) ဝေ-မေ၀ ဘုရေ-ကရွေ့၊သမာဒါနမ္ပိ ဒုဇ္ဇလာ။
ထဟုံ ကရောန္တိ အတ္ထာနုံ၊၀ကော-၀ အဓ-ကာရဏာ။ ။
ဟူသောဤသုံးဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၅၀၅-၅၀၇) ပရုပါဏာရောစ်၊ တပါးသော သတ္တ၀ါ အသားကို ကြိုက်နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ဇီ၀ရှိသော၊အသက်မွေးသော၊ခံ့သလောဟိတ ဘောဇနော၊အသားအသွေးလျင် အစာရှိသော။ ၀ကောဒိ၀ိကော၊သစ်သည်။ ၀တ်၊သိုလအကျင့်ကို။ သမာဒါယ၊ဆောက်တည်၍။ဥပေါသထံ၊ ဥဝုသ်သုံးခြင်းသို့။ဥပ၀ဇ္ဇိ ဥပ၀ဇတော၊ကပ်၏။ ။တာသု၊ထိုသစ်၏၀တ်၊ အားနည်းသော အကျင့်ကို။ သဏ္ဌာ၊သိကြား၊သည်။ အညာသိ၊သိ၏။ ဥ ဝတ္ထာ၊သိပြီး၍။အဓ-ရုပေနု၊ဆိတ်သတ္တာနုဖြင့်။ဥပါ၀ဒိ၊ကပ်၏။ဝိတာ၀ ပေါ၊ကင်းသောဥဝုသ်ရှိသည်။ ဟုတ္ထာ၊ဖြစ်၍။ ထံ၊ထိုဆိတ်ကို။ခါဒိတုံ၊ စားခြင်းငှာ။အဇ္ဈ၀ပတ္တော၊ရှေးရှုပြေးတဲ့လာ၏။လောဟိတ-ပေါ၊သတ္တ၀ါ အသွေးကိုသောက်တတ်သောသစ်သည်။တပ်၊ဝိဝိဆောက်တည်သော ဥဝုသ်အကျင့်ကို။ဘဋ္ဌိယထာ၊ဗျက်ဆီး၏သို့။ ။ဝေ၀မေ၀၊ဤအတူလျှင်။ ဘုဇ၊ဤသာသနာတော်၌။ ကေ၊ရွှေ့၊အ၌ကျွေ့သောသူတို့သည်။ သမာဒါနမ္ပိ၊ ဆောက်တည်အပ်သော ၀တ်အကျင့်၌။ ဒုဇ္ဇလာ၊ အားနည်းကုန်သည် ဖြစ်၍။အ-ကာရဏာ၊ဆိတ်ဟူသောအကြောင်းကြောင့်။၀ကော၀၊သစ်ကဲ့သို့။အတ္ထာနုံ၊မိမိကိုယ်ကို။လဟုံ၊လူပေါ့ကို။ကရောန္တိ၊ပြုကုန်၏။ ။(ပ ရုပါဏာရောစံဟု၊ရှစခေတ်နှင့်သင့်သည်။၀ကောတိဒိ၀ိကော,ဒိကာဟူရ ကား၊ဒန္ဓောဠ-၀,နှင့်သင့်သည်။ ဣဠ-ဠ,နှင့်မသင့်။ဗကော၊ဖျိုင်းဟူ၍ အခုက်ဆိုကြသည်ကား ဖျိုင်းသည် ဆိတ်ကိုမစားနိုင်သောကြောင့် အ လွန်မသင့်။ ၀ကဗာဟကံ,ရှိရုမည်။ ဗကဗာတကံ,မလို။ကောကောဝု စ၀ကော ဘ၀ေ။(အာသိခ၁)။ဒွယံကောကေ။ အယံကုက္ကုရ,ပ္ပမာဏော ကပိလောဟာ,ဗိဏာကော။ ကုက၀ကအာ၁ါ၊နေ။ ၎င်းဒိကာ။ ။၀ကဗာ တကံ ဒသမံ၊၃၀၀။ ။ကုမ္ဘ၀ဂ္ဂေါ ပဉ္စမော။ ။တာသု-ဒ္ဒါနံ။ ။

သုရာစသဒ္ဒ,သုပတ္ထဗ္ဗ,၊ကာယနိမ္ဗိန္ဒမေ၀စ,။ဇမ္ဗုခါဒက,အ၌ဗ္ဗ,၊
သရဒ္ဒကာကမေ၀စ,။ကာမ၀ိလာ၀ု,ဒုမ္ဗရံ,၊
ကောမာရ၀ုတ္ထာ,၀ကဗ္ဗ,။ကုမ္ဘ၀ဂ္ဂေါတိ၀ုစ္စတိ။ ။
တိကနိပါတံ နိဋ္ဌိတံ။ ၅၀။